

3 1761 08825167 3

10/-

4

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

PHYSICS

LIBRARY

PHYSICS

LIBRARY

PHYSICS

LIBRARY

PHYSICS

LIBRARY

PHYSICS

OPPIANI

(*POETÆ CILICIS*)

DE

VENATIONE LIBRI IV.

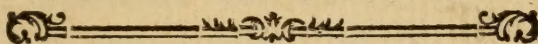
ET DE

PISCATIONE LIBRI V.

CUM PARAPHRASI GRÆCA

LIBRORUM DE AUCUPIO.

GRÆCE ET LATINE.

CURAVIT

JOH. GOTTLOB SCHNEIDER.

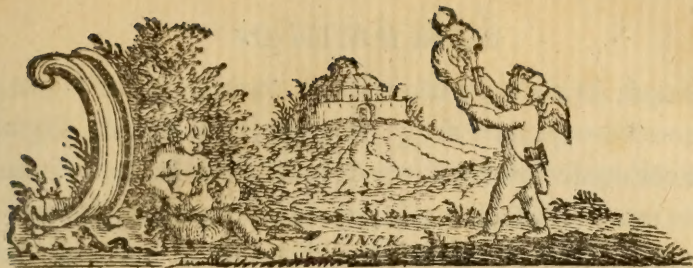
196190
26:5:25.

ARGENTORATI.

SUMPTIBUS AMANDI KÖNIG, BIBLIOPOLÆ.

M DCC LXXVI.

AD LECTOREM.

Provinciam edendi Oppiani casu potius longe alia cogitanti oblatam, quam aut delectam a me, aut spe præceptam, quo consilio rexerim in magna mea trepidatione, cum & in brevissimi temporis angustias me conclusum viderem, & ab omnibus fere rebus prorsus imparatus accessissem, breviter nunc exponendum mihi esse video, postquam pauca de ipso poëta ejusque scriptis præfatus fuero. Primum igitur satis firmis argumentis demonstrasse mihi videor in annotatione ad Halieuticorum librum tertium, plane alium & diversum ab Oppiano Cilice autorem habere quatuor de Venatione libros, cum & ipse libri secundi versu 127. Apamea oriundum se profiteatur, & præterea carmen suum Antonino Caracallæ Alexandri Severi filio inscripserit, cujus quidem ætatem satis longo temporis intervallo Oppianus Cilix antecesserat. Eum enim imperante Marco Antonino ingenium extulisse, non solum *Suidas* cum *Eusebio* & *Hieronymo* tradiderunt, sed confirmat etiam locus *Athenai* clarissimus, unde simul apparet Oppianum Cilicem ne Commodi quidem ultimum imperium attigisse. Deinde per utrumque carmen tanta ingenii dictionisque diversitas cum in toto corporis habitu, tum in singularum partium conformatione apparet, ut equidem nulla unquam ratione a sensu iudicioque meo impetrare potuerim, ut libros de Venatione & Piscatione ab eodem auctore profectos esse crederem. Illi enim genere orationis horrido, duro & sicco scripti, vernaculo græcæ linguæ sapore prorsus carent; sunt veluti magnæ picturæ lineamenta, quibus pigmentorum poëticorum color & flos nativus deest. Præter magnam in describenda animalium for-

ma & enarranda eorum natura fidem & diligentiam, quæ non facile poterat expectari ab eo homine, qui Dianæ Nympharumque colloquiis interfuerat, & in tricipite Parnasso somniasse sibi visus erat, nihil est in iis, quod admireris; plurima quæ reprehendas; tota denique forma dictionis ab exemplo latinæ linguæ expressa esse videtur. Neque vero hoc iudicium meum novum alicui aut nimis severum videri potest, qui quidem meminerit eandem jam olim a Viro Clarissimo, *Dan. Heinsio*, in quo cum summa doctrinæ elegantia non vulgaris harum rerum intelligentia conjuncta erat, in Dissertatione in Nonni Dionysiaca *) positam esse sententiam, quam tamen ita dividendam esse existimo, ut Oppiani Cilicis de Piscatione libros a culpæ hujus notæque censoriæ communitate sejungamus. Hi enim læto floridoque orationis genere scripti, cum miro verborum splendore nitent, tum multa sententiarum festivitate delectant. Est tamen ubi carminis autor in captandis rerum similitudinibus, & aucupandis sententiarum argutiis magis ingenii fœcundam luxuriam sectatus esse, quam lectoris satietatem fugisse videtur. Nimiis etiam est in cumulandis verborum ornamentis, & epithetorum acuminibus contorquendis; quæ licet a vitiosis elegantiarum iudicibus velut operis pretiosi crustæ & emblemata laudentur, si tamen ad severam scribendi legem verumque pulchri sensum exigantur, tanquam inepta atque aliena rejici atque improbari debent.

Verum hic dubitari potest, unde tamen nata sit illa satis quidem manifesta similitudo, quæ plurimis sane locis cum in singulorum verborum forma & usu, in quibus nonnulla sunt a vulgari consuetudine remota, tum in quibusdam sententiarum figuris, quatuor de Venatione libris cum carmine de Piscatione intercedit, & a quovis etiam facile sentiri atque intelligi potest. Multæ possunt hujus rei fingi atque excogitari rationes, quarum tamen illa mihi omnium simplicissima esse videtur, ut dicamus fuisse aliquem hominem, qui, cum aut ipse ingenio suo diffideret, aut in alieni nominis famam irrepere vellet, in eo plurimum elaboraverat, ut omnem carminis de Piscatione speciem & formam, quam maxime fieri posset apte & congruenter

*) Oppianus enim elegans poëta sæpe *λατινίζει*. Quod nec ipse Cæsar Scaliger tam magnus admirator illius notavit.

verborum sententiarumque imitatione exprimeret. Qua quidem in re quicquid etiam tentaverit, apparet tamen vel sic autorem ad hanc carminis operam exiguum linguæ græcæ usum, dicendi vero cogitationem pene nullam attulisse. Habuit ingenii vires ille quidem, sed agrestes & horridas, sine nitore & palastra. Quod si forte quis existimaverit, ab ipso Oppiano Cilice primas lineas carminis de Venatione ductas, & summa rerum capita tantum adumbrata fuisse; deinde vero successisse nescio quem scriptorem, qui interruptas operis partes contexerit, & carmen inchoatum absolverit; tum vero equidem plane non intelligo, quid hominem istum impulerit, aut quæ tanta in eo fuerit incuria, ut mentionem Apameæ patriæ suæ peregrino monumento infereret, atque ita edendi officio suspicionem fraudulentæ adjungeret.

De Autore librorum de Aucupio satis a me disputatum est in fine annotationum ad Paraphrasin *Eutecni* vel alius cujusdam scriptoris, quem æque atque alterum illum ignoro. Hic vero dicendum aliquid videtur de magno & multifario hujus opusculi usu ad historiam avium, qualem a vetustis scriptoribus traditam habemus, illustrandam. Neque enim solum intelligi potest ex eo, quid serior ætas inventis Aristotelicis adstruxerit; quo & quam vario modo viri docti in ipsa Græcia nati plurima summi Philosophi loca librariorum ignorantia corrupta, aut dubii & ambigui sensus interpretati sint; sed cognoscimus etiam inde magnam nominum varietatem, in quibus sunt quædam variis regionibus populisque peculiaria, alia lapsu temporis & loquendi usu immutata atque innovata. Habemus deinde in ipsis his Ixeuticis exempla nominum, veluti Pelecini, forte etiam Otidis, quæ a genere suo ad alienum populari errore traducta, universam de natura avium doctrinam mirifice conturbarunt. Apparet denique, quantum quamque vanum fuerit omni ævo hominum studium, quo omnia, quæ vel ab Aristotele, vel ab aliis de natura & moribus universi generis alitum curiose quidem, sed non semper vere observata fuerant, ad similitudinem humanorum consiliorum, & prudentiæ certam rationem definita referebant. Atque ab hoc fonte vel maxime promanasse mihi videtur illa de hominibus olim in aves transmutatis ridicula opinio; quam deinde disciplina auspiorum

susceptam, & publica superstitione consecratam, variis modis exornavit. Quo factum, ut nulla historiæ naturalis pars magis quam hæc nostra fabularum incredibilitate opprimeretur atque obscuraretur. Verumtamen ab isto tam puerili auspiorum disciplina initia historiæ avium velut ab incunabulis repetenda esse mihi videntur. Quam quidem meam sententiam cum nuper aliquo loco cum censura *Antonini Liberalis Verheykiani* propositam satis copiose explicassem, atque idoneis argumentis confirmare studuissem, non multo post ex indice publico prælectionum in Societate Regia Gœttingensi habitaram intellexi, idem videri viro summo, *Chr. Gott. Heynio*, qui disciplinam auguralem universæ historiæ naturalis infantiam recte appellavit.

Properat oratio ad ea, quæ vel maxime hoc loco a me expectari sentio, breviterque ab initio historiam editionum Oppiani enarrabit; quo facilius sit ad judicandum, quousque criticam facem ab aliis traditam nobis pertulerimus.

Primum igitur prodierunt Oppiani Halieutica ex latina *Laurentii Lippii* versione, in oppido Colle, municipio Florentino, apud Gallum cognomine Bonum impressa 1447. 4to. Hanc suam interpretationem, in qua elaboranda abusus esse videtur consilio operaque præceptoris sui Lucæ Antonii de Sancto Geminiano, ut apparet ex iis, quæ habet *Fr. Ant. Zacharia* in Itinere Litterario per Italiam p. 67. eam igitur adjunctis variis carminibus latinis Laurentio Mediceo dedicavit; quam deinde operis inscriptionem cum versibus pluribus latinis, qui rem medicam magis quam Oppianum spectant, omisit Aldus, cum latina Lippii cum græcis Oppiani Halieuticis a Junta primum vulgatis repeteret Venetiis 1517. 8. itemque *Hadrianus Turnebus*, qui Oppiani Halieutica ex latina L. Lippii versione, addita sua Cynegeticorum interpretatione, prodidit Parisiis MDLV. apud Guil. Moretium in 4to, & denique *Jo. Casarius*, qui Oppiani Halieuticôn seu de Piscibus libros V. ex græco tractos, autore Laur. Lippio, cum Plinio & Jovio de Piscibus edidit Argentorati 1534. quem tamen librum mihi nullibi in hac ipsa civitate videre licuit. Græce vero primum vulgati sunt *Oppiani quinque de Natura seu Venatione Piscium Libri*, Florentiæ 1515. in 8. a Bernardo Junta, cujus hæc in Præfatione ad D. Marcum Musurum verba memoranda sunt: *Ut*

autem lubentius hoc legant opusculum, postquam istic apud te tribus exemplaribus nostrum tua ope castigatius redditum fuit, totidem hic quoque apud nos vetustissimis codicibus diligentissime examinatum esse non ignorent. Atque hæc quidem editio princeps, quam diligentissime cum recentioribus contendimus, nobis omnium optima & emendatissima visa est. Excepit eam Aldina, quæ quatuor de Venatione libros primum græce protulit, sed innumeris & fœdissimis mendis obsitos, in quibus etiam versus quinquagesimus octavus libri primi ommissus est. Nolim tamen omnia lectionis vitia editoris fœcordiæ tribui; sed magis ineptam Aldi religionem reprehendendam existimo, qui nimis sancte auctoritatem codicis sui secutus est, plurimasque scripturæ aberrationes nobis obtrufit, quarum magnam partem etiam in vetustissimo libro Regio reperimus, neque tamen commemorare operæ duximus, præterquam iis locis, ubi codicis utriusque corruptela nos in lectionis veræ vestigium perduxerat. Aldinæ editionis curam gessit Fr. Asulanus, cujus in Præfatione ad lectorem verba ponere hic lubet: *In horum autem voluminum editione operam dedimus, ut talem castigationis nostræ & multorum perspiceres diligentiam, qualem mos & consuetudo nostra postulabat, & depravatio superioris editionis, quæ alibi facta est, mercbatur. Nam ut alia omittam loca, quæ enitescere possunt a nobis restituta, index operis, quod Halieuticon est, non tractationem de Venatione exprimit, quod superioris editionis emendatores probarunt, sed de Piscatione. Quod ut certius constaret, alterum de Venatione poëma adjunximus ab eodem Oppiano confectum.* Miror Fr. Asulanum adeo invidiæ, qua in Marcum Musurum ferebatur, indulgisse, ut in Juntinæ editionis inscriptione, quam supra posuimus, verba *de Natura seu Venatione Piscium* tam maligne criminaretur; sed vanam hominis jactantiam detestor, qui Juntinæ editionis vitia a se correctæ gloriatur, cum utraque editione diligenter invicem comparata mihi certissime constiterit, Fr. Asulanum fere omnia ea loca, ubi a Juntinæ scriptura discessit, magis depravasse quam correxisse; quod quidem ex varietate lectionis in annotationes nostras relata facile apparebit. Promiserat etiam in Præfatione ad Pindarum Aldus Manutius se scholia inedita in Oppianum

proxime proditurum esse, sed nomen illud nunquam exsolvit. Aldinæ vestigia nimis religiose, quam vellem, pressit græca Cynegeticorum editio Parisiensis apud Vascofanum 1549. in 4to. quæ omni vel præfationis vel annotationis dote caret, in eo saltem exemplo, quod ex Bibliotheca Regia Gœttingensi utendum mihi permisit *Ch. Gott. Heyne*, quem studiorum meorum magistrum & fautorem, dum vivam, amabo & gratus venerabor. Equidem nihil ibi novi præter aliquot scripturæ vitia reperi, quibus Aldina lectio magis obscurata fuit; nec tam consilio meo quam casu factum est, ut in annotationibus Vascofanam, semel etiam, si bene memini, Turnebianam priorem memorarem. Nisi enim vehementer fallor, Turnebum autorem habet Vascofana editio; quod colligere licet ex admonitione, quam Hadrianus Turnebus adjecit varietati lectionis in calce editionis suæ, quæ Parisiis 1555. prodiit. Ibi vero hæc leguntur: *Septem abhinc annis leviter emendaveram Oppianum de Venatione, partim animi conjectura, partim libri veteris ope. Eas emendationes quidam usurpavit, & sibi donavit, quas tamen non putabam tanti, ut in furtivis rebus esse deberent. Eas a nobis vindicatas & recuperatas esse nemo conqueri debebit. Non me latet adhuc multos esse locos maculosos, quos aliis emendandos relinquo. quasdam etiam lectionis varietates, quorundamque errorum emendationes præscribere visum est.* Non ignoro, quæ cum alii viri docti ab *Alb. Fabricio* commemorati, tum inprimis *Menagius* in libro præclaro, *Anti-Baillet*, P. I. cap. XIX. de furti criminatione, qua Turnebus hic *Jo. Bodinum*, Andegavensem, (cujus interpretatio metrica latina cum commentario copioso apud Vascofanum Lutetiæ anno 1554. in 4to. prodiit) perfudisse dicitur, existimaverint; nec desunt etiam nostra ætate viri, qui dum sibi aliisque docti videri volunt, concepto scribendi consilio, statim quicquid sub manum venerit, noto fati appetentiæ in feminis cientibus exemplo, in rebus furtivis habent; sed velim mihi aliquis commonstret, quænam ea sint in priore Turnebi editione seu Vascofana, quæ Bodino tanti videri potuerint, ut vindictæ infamiam vel animi cogitatione sustinere auderet. Equidem tanti viri candorem arguere non ausim; sed omnem livoris maligni suspicionem, quam in Turnebo auget

inimicitarum

inimicitiarum mentio; quas cum Bodino exercuisse dicitur, non profus alienam esse a grammaticorum animis, qui hominum istorum mores ingeniumque perspectum habent, non negabunt. De tota tamen hac lite rectius judicabunt, quibus Bodini commentarios inspicere, atque ejus emendationes cum Vascofana editione comparare licet. Nos enim, ubicunque Bodini mentionem fecimus, fidem & auctoritatem Rittershusii secuti sumus, qui cum in margine editionis suæ, tum in commentariis Bodini conjecturas commemoraverat. Inviti etiam caruimus *Jo. Brodai*, Turónensis, in Oppiani de Venatione libros annotationibus, quas una cum emendationibus in Quintum Calabrum post mortem viri doctissimi prodidit Nicolaus Gerbelius Basileæ 1552. 8. Has manuscriptas Basileæ apud Oporinum inspexerat Conr. Gesnerus, ex cujus præfatione ad Historiam Aquatilium didici, scripsisse eundem Brodæum commentarios in Oppiani Halieutica, unde loca quædam protulit Gesnerus cum alibi, tum p. 1083, ubi de squatina agit. Dolendum sane est periisse viri laboriosissimi & de literis græcis præclare meriti vigilias, quæ magnum ad poëtæ Cilicis interpretationem usum habere poterant, quemadmodum ex iis æstimare licet, quæ in libris de Venatione commentatus est, unde plures emendationes a Rittershusio commemoratas recepimus. Sed redeamus ad ordinem editionum recensendarum, ubi ad *Hadr. Turnebum* pervenimus. Egregiam profecto hic Oppiano navavit operam, in quem præter artis typographicæ ornamenta, quibus Turnebiana editio inter reliquas omnes eminet, præclaras ingenii copias codicumque manuscriptorum opes contulit. Vellem quidem vir doctissimus indicasset, quosnam & quot libros ad emendandum Oppianum adhibuerat; sed facile video eam incuriam mori istius seculi esse condonandam. Neque tamen omnes eæ lectiones, quas editioni suæ subjunxit cum brevi præfatione supra a nobis posita, ex manuscriptis libris petitiæ sunt; sed sunt quædam ex Aldina editione & Juntina repetita, alia ex codicibus excerpta, quibus accedunt plures Turnebi conjecturæ. Igitur in laudanda varietate Turnebiana hoc consilium secuti sumus, ut ex Aldina & Juntina commemoraremus eas lectiones, quas Turnebus inde excerpserat; quæ vero in neutra editione apparent, ea ex Codice Turnebi

memoravimus, & varias lectiones cum Turnebi conjecturis ad suum quamque locum retulimus, quæ sæpiuscule in Indice confusæ & transpositæ erant; unde factum est, ut Rittershusius complures alieno loco commemoraret. In libris de Piscatione sæpe animadverti Codicem Regium secundum consentire cum varietate codicis Turnebiani; unde suspicari cœpi eodem libro Turnebum, quo nos, usum esse. Sed tanti non erat hujus libri autoritas, ut fidei Aldinæ & Juntinæ editionis defereret, & plurimis locis pejorem codicis sui scripturam substitueret. Pellime fecit in eo, quod Aldinam in Halieuticis quam Juntinam sequi maluit, cujus varietatem quibusdam locis obiter tantum annotavit, plurimis tamen plane neglexit. Sunt denique quædam, quæ aliter editio Turnebi exhibet, quam ipse vir doctissimus voluerat, quantum ex Appendice judicare licet; ex quo apparet curam editionis homini imperito & fœcundi demandatam fuisse. Postremus ad Oppianum edendum accessit *Conr. Rittershusius*, qui utrumque carmen latina interpretatione & commentariis magis obruit & obscuravit, quam explicuit. Vereor ne quibusdam popularis mei honorem & memoriam non satis benigne & amice habuisse videar, si quæ res ipsa demonstrat, & veritas fateri cogit, vel invitus eloquar; liquide tamen pronunciare audeo, parum eum in Cynegeticis, in Halieuticis vero plane nihil intellexisse. Profecto male ille existimationi suæ consuluit, cum ex tanta veterum scriptorum turba Oppianum potissimum delegit, in quo tirocinia studiorum suorum, quod ipse profitetur, deponeret, exigua linguæ græcæ scientia leviter imbutus, rerumque tractandarum, id est, historiæ animalium fere profus ignarus. Sumserat sibi Turnebianam editionem repetendam, quam & in operis inscriptione proficitur se cum tribus codicibus manuscriptis contulisse. Verum utriusque editionis comparatione instituta reperi, Rittershusium in Cynegeticis sæpissime deserto Turnebiano exemplo vitia Aldinæ revocasse, plura Brodæi & Bodini commenta importune ipsi poëtæ carmini intulisse, Turnebianam varietatem aut alieno loco posuisse, aut plane neglexisse, maximam denique emendationum partem, quæ Turnebum autorem habent, omnino omisisse. Deinde quidnam ei homini fuisse dicas consilii, cum mendosas lectiones, quas scilicet intellexisse videri volebat,

loco suo relinqueret, variarum lectionum farragine in marginem rejecta, de quarum pretio vix bis terve pronunciare ausus est? Magna etiam ejus fuit in vetustis editionibus comparandis negligentia, quas cum aliquoties in commentariis suis laudasset, nihil tamen inde in marginem varietatis retulit, præter eas lectiones, quas Turnebus ex Aldina & Juntina excerptas annotaverat; in qua re tamen eo modo versatus est, ut nescias, ex codice aliquo an editione vetustiori varietas, quam annotat, petita sit.

De fide & pretio eorum codicum, quos Rittershusius adhibuit, quid statuendum sit, lectores eruditi facile ex annotationibus nostris perspicient; satis est hic monuisse, priorem Palatinum codicem totum de Piscatione carmen cum scholiis ad marginem longioribus, & glossis inter lineas scriptis, alterum vero, quem minorem Rittershusius indigitat, tres tantum priores libros cum scholiis & glossis habuisse. Tertius, Sylburgianus, pariter tres tantum priores libros de Piscatione continebat, cum scholiis paulo longioribus, quorum maximam partem a Tzetze profectam esse, cum versus aliquot codici Sylburgiano præfixi, tum inprimis ipsa scholia omnis generis ineptiis, quibus hominem istum delectatum fuisse nemo ignorat, referta demonstrant. Horum igitur codicum duos priores litera *P.* designavimus, addito numero, quo a se invicem distinguerentur, aut litera *a*, qua significarem ambo in unam eandemque lectionem consentire. Atque hoc idem fecimus in annotanda varietate utriusque codicis Regii, quo beneficio illustris *Brunckii* usi sumus. Ad libros de Venatione retulit Rittershusius emendationes quasdam ex vetusto aliquo codice excerptas, quas a Sylburgio se accepisse profitetur; has vero similiter litera *S.* notavimus. Interdum codicis *Dorvilliani* mentionem fecimus, ubi memento respici librum scriptum, ex quo *Dorvillius* lectiones aliquot laudavit in annotationibus, quæ per secundum & tertium Miscellanearum Observationum volumen adjectæ *Jos. Waffii* in Oppianum observationibus leguntur. Hunc enim has autorem habere, cum aliunde mihi innotuerat, tum nuperrime etiam confirmavit *Christ. Saxius*, ex quo discimus literis *A. B.* quæ singulis stricturis additæ conspiciuntur, designari *Burmannum & Dorvillium*.

Exstiterunt præterea viri ingenio & eruditione conspicui, qui studia sua ad emendandum Oppianum contulerunt, eaque in re non exiguam laudem meruerunt. Quorum e numero primum commemorabo *Andream Schottum*, qui codices bibliothecæ Vaticanæ manuscriptos & librum Salmanticensem excufferat, unde cum plures lectionis varietates interposito etiam iudicio suo, in librum *Observationum Humanarum* retulit, tum quatuor integros versus suppeditavit, qui in editis desiderabantur, quorumque duo tantum posteriores L. IV. 110 & 433. in libro *Regio* reperimus; de duobus reliquis, quos eodem libro 198. & 404. insertos leges, dubitabat Ill. *Brunck*, an ab ipso poëta profecti sint. Sed jam longo tempore ante Schottum libros Oppiani manuscriptos in bibliotheca Vaticana quatuor consuluerat *Hippolytus Salviatus*, atque inde scripturas aliquot præclaras retulerat in laudatissimum de *Aquatilibus* opus, unde quicquid in usum meum esse putaret, ut exscriptum mihi Gœttinga transmitteret, facile & precibus meis & mutui amoris, quem una olim excoluimus, nomine se permoveri passus est vir summe reverendus, *Joh. Mutzenbecher*, ecclesiæ Lutheranæ, quæ Hagæ Comitum est, Pastor nuper creatus.

Post Schottum proxime accessit *Janus Rutgersius*, qui per *Variarum Lectionum* libros non infelicem in Oppiani Cynegeticis emendandis operam posuit. De Glossario vero, quod ab ipso primum in Variis Lectionibus proditum, ad Oppiani Halieutica referendum esse omnium primus viderat *Frid. Strunzius*, & pluribus deinde argumentis allatis confirmavit *Jac. Dorville*, a quo repetitum, & animadversionibus illustratum legitur nono *Observationum Miscellanearum* volumine, de eo igitur non adeo magnifice sentio, quod viri doctissimi fecisse videntur, qui tantum studii atque eruditionis in eo opusculo vel restituendo vel illustrando profuderunt, de quo equidem ne verbum quidem perdere velim.

Denique vir doctissimus GEORGIUS D'ARNAUD plura *Lectionum Græcarum* capita utrique Oppiani carmini vel emendando vel illustrando impendit, ubi tamen non ubique æque feliciter conjiciendo provenit, atque JO. PIERSON, cujus non adeo multæ, egregiæ tamen emendationes in *Verisimilium* libro exstant. Sed in universum eum in commemorandis virorum

doctorum, veluti *Conr. Gesneri, Jo. Ger. Vossii, Cornelii de Paw, Georgii d'Arnaud*, pluriumque aliorum, qui ingenium suum in poëta nostro experiri voluerunt, conatibus modum tenuimus, ut quæcunque vel omnino falsa, vel inepta ab ingenio illorum invita Minerva profusa magis, quam solerter excogitata nobis viderentur, plane omitteremus. Qua quidem in re non solum officio humanitatis, quam literæ hæ nostræ nomine profitentur, a nobis satisfactum, memoriæque & famæ virorum doctorum, qui laudandis ausibus exciderant, bene consultum esse putamus, sed speramus etiam illud nos consecutos esse, ut eandem nobis animi æquitatem in judicandis curis nostris, quas cum meditatione & judicio maturare non liceret, subito & imparati effudimus, exhibeant lectores, & quibus post nos eadem provincia forte obtigerit.

Antequam ad subsidia nostra exponenda procedamus, quædam in transcurso annotabimus de supellectile libraria, qua faturus aliquis editor copias suas augere atque exornare possit. Primum igitur nominabo PAULI JACOBI FOERTSCH *de Oppiano Poëta* libellum Lipsiæ 1749. 4. editum, cujus indicium debeo V. C. CHRISTOPH. SAXIO, cujus *Nomenclatorem literarium* habemus. Deinde Oppianus in linguam Italicam translatus ab *Antonio Salvini* prodiit Florentiæ 1726. 8. Nuperrime etiam mihi perscripsit C. F. Læfner, Philologiæ sacræ Professor, quem mihi Lipsiæ rara fortis meæ benignitus amicum conciliaverat, pervenisse ad se ex auctione Stiglitziana librum manuscriptum, qui Oppiani quatuor de Venatione libros carmine latino redditos a *Davide Peifero* J. G. habet, & in indice annum MDLV. præfert; de cujus tamen pretio bonisque se, cum græci nondum comparaverit, judicare non suscipere. Memini olim me in Stiglitziana bibliotheca videre scholia inedita in Oppianum, ex Codicibus manuscriptis Monacensibus descripta, quæ deinde post mortem viri illustris, qui mirifice his literis nostris delectabatur, pervenerant ad *Jac. Reiskium*, nunc vero cum reliqua hujus viri maximi supellectile libraria in bibliothecam Guelferbytanam translata sunt.

Jam vero cum oratio eo processerit, ut mihi exponendum sit de subsidiis, quibus instructus ad novam Oppiani editionem adornandam accessi, primo statim loco commemorare debeo sum-

mam cum benignitatem tum liberalitatem V. Ill. *Rich. Franc. Phil. Brunckii*, Regi Christianissimo a Consiliis, & Rerum Bellicarum Commissarii, in cuius favorem me ante hos tres annos in lacera naufragii tabula cum fortunæ fluctibus colluctantem veluti in portum divini numinis sapientia recepit. Hic igitur pro incredibili, quo literas græcas & fovet, & ingenio suo exornat, amore, institutum meum & consilio & opera tam amice & strenue adjuvare dignatus est, ut totam hanc mecum meam provinciam communicasse videretur. Suscepit adeo sponte sua in se curam carminis de Venatione emendandi, quod deinde, prouti ab ipso correctum fuerat, descriptum typographo tradidi, nisi quod conjecturas quasdam meas ingelli, quas ipse vir illustris assensu suo comprobaverat; interdum etiam antiquam lectionem revocavi, ubi diversæ rationes meæ mihi persuadebant, ut ab eo seorsum sentirem. Atque hoc idem auxilium in reliqua hujus operis parte mihi præsentissimum semper adfuisse a consilio atque ingenio viri illustris eo magis gaudeo & glorior, quod sæpissime ad incitas redactus ipse me destitutum indignabar ab ingenio meo, quod quam sit exiguum nunc demum in hac nostra æmulatione expertus sum. Quare non moleste ferent viri docti, quod in tota operis ratione plurimum judicio Soteris mei, parum aut nihil consilio meo tribui, cum tam parum in viribus meis mihi subsidii esse sensissem; si quid enim dubitationis aut conjecturæ mihi subnatum fuerat, id omne in annotationes referre fatis habui, ubi de singulis locis, quamvis acutissimi viri auctoritatem reverebar, tamen omni ambitione semota, quid ipse censerem, non omisi. Atque hic omnino gratissimo animo profiteor, quod ut lectores semper meminisse velint, plurimum pietatis meæ interesse puto; nihil huic nostræ Oppiani editioni novi ornamentis splendorisve a libris scriptis, aut ab ingenii dexteritate accessisse, quod non debeat Ill. *Brunckio*, cujus summa humanitas perfecit, ut quatuor librorum manuscriptorum Oppiani, qui in Bibliotheca Regis Christianissimi asservantur, comparandorum copia nobis fieret. Dolebunt tamen mecum lectores fero huc perlatum fuisse codicem antiquissimum No. 2723. unde pene innumeris locis libri de Venatione in integrum lectionisque veritatem restitui poterant. Verum cum carmen istud jam totum

typis absolutum esset, omnem lectionis varietatem, quæ plures plane egregias scripturas exhibet, in annotationes rejicere coacti fuimus. Ipse vero codex in membrana manu elegantissima & grandioribus literis scriptus, habebat cum in margine tum inter versus ordines adjectas inepti hominis annotationes, sed paulo rariore, quarum nonnullas pro specimine relatas in annotationes nostras reperies. Præterea in summis imisque foliis adscripti erant nescio cujus autoris versus jambici, quibus argumentum carminis Oppiani breviter comprehensum repetitur. Alter vero codex No. 2737. qui Cynegetica elegantissima Angeli Bergitii manu scripta, & plurima carminis græci argumenta picturis expressa habet plane incongruis, unde nihil fere aliud quam rei difficultas intelligitur, cum ex editione Aldina, novis subinde calami aberrantis vitiis admixtis, descriptus sit, ut statim instituta comparatione nobis constitit, præter vanam & fallacem oculorum oblectationem, nullum omnino usum ad poetam vel emendandum vel interpretandum habere potest. Idem fuit olim judicium *Conr. Gesneri* de codice Veneto Bibliothecæ D. Marci, ubi exstare ait Oppiani de Venatione & Piscatione libros cum figuris aliquot animalium vetustis, quas sibi depingendas curaverat opera D. Arnoldi Arlenii, sed multas ex illis minime convenire descriptioni poetæ. Quodsi vero aliquis oculis ipse suis ea de re æstimare voluerit, adeat *Gesneri Historiam Quadrupedum*, ubi ichneumonis figuram ex codice Veneto positam reperiet. Deinde laudavimus interdum codicem Regium, cujus quasdam scripturas *Fr. Guetus* in exemplo suo annotaverat; verum uti certum mihi est neutrum eorum librorum, quos ipsi inspeximus, ab eo consultum fuisse, ita quem alium cujusve pretii adhibuerit, plane me ignorare fateor.

Eadem est in libris de Piscatione dubitatio de codice Regio, quem subinde a *Gueto* memoratum vidimus; ubi tamen eandem varietatem in uno alterove eorum codicum, quos ex Bibliotheca Regia huc perlatos comparavimus, reperire nobis contigit. Horum prior chartaceus No. 2735. non adeo quidem antiquus, plurimis tamen locis solus lectionis veritatem fideliter conservavit vel in ipsa versus serie positam, vel in margine ex vetustioribus exemplis cum magna spuriarum scriptu-

rarum multitudine diligenter annotatam. Accedunt præterea plurimæ & variæ verborum græcorum interpretationes, quas glossas appellare solent, inter versuum ordines rubrica ut plurimum scriptæ, in quibus quædam ad ipsas codicis scripturas, plures ad varietatem aliunde excerptam, & margini adscriptam, aliæ denique lectionis diversitatem omiffam nobisque adeo sæpe ignotam respiciunt. Si quid igitur in tanta farragine exstabat, quod ad consilium nostrum usum aliquem habere, aut ad veritatem lectionis indagandam facere nobis videretur, id in annotationibus interposita sententia nostra commemorare non omiffimus. De scholiis & græca innominati auctoris Halieuticorum interpretatione, quæ in codice hoc reperimus, paulo postea plura dicemus. Alter vero liber Regius, recentiore manu scriptus, chartaceus No. 2861. is est, quem plurimis locis cum codice ab *Hadr. Turnebo* adhibito consentire supra diximus. Cum vero paulo serius, jam fere absoluta Halieuticorum impressione, ad nos perlatus esset, parum inde ad carminis græci emendationem profecimus. Præter innumera & fœdissima scripturarum vitia, quibus ille librarii ignorantia corruptus est, interdum tamen obscura quædam vestigia præfert, unde poëtæ manus agnosci potest; quod quidem inprimis in duobus posterioribus de Piscatione libris animadvertimus, ubi codices Palatini nos destituunt, atque etiam in Regio priore rarior lectionis varietas apparet. Uti vero cum nostro tum lectoris tædio occurreremus, omnem lectionis varietatem vel a Rittershusio ex Codicibus Palatinis & Sylburgiano proditam, vel in libris Regiis & editionibus vetustis a nobis repertam, veluti silvam barbaricam pingui librariorum ingenio enatam, quæ sæpenumero orationis lumini magis officeret, quam sensum verborum græcorum illustraret, ita interlucavi, ut tantum eas scripturas, quæ vel lectionem a nobis receptam confirmarent, vel alios in vestigium veritatis perducere possent, relictas memoraverim.

Præterea usi sumus ex bibliotheca Ill. *Brunckii* exemplo editionis Aldinæ, in quo manus docta libris de Venatione plurimas emendationes ascripserat; unde si quid idoneum videbatur, in ipsum carmen recepimus, aut in lectionis varietatem retulimus. Maximam tamen earum partem aut Turnebus jam occupaverat, aut Rittershusius in margine editionis suæ aliunde,

forte

forte ex editione Bodini commemoravit, ut adeo suspicari liceat omnes lectiones inde esse derivatas, quas vir aliquis doctus sibi probatas margini Aldinæ appiixerat. Profecto vero pœnitet me adhuc, quantum in tractando carmine de Venatione conjecturis & suspicionibus profecerim, ut vulgatâ a Rittershusio lectionis autoritatem usque a stirpe exquirerem, quoniam invitus libris eis carui, quorum usu mihi constare poterat, unde quicquid ab eo innovatum immutatumque fuerit.

Ex eadem viri illustris bibliotheca adhibuimus exemplum editionis Rittershusianæ critica *Francisci Guieti* manu pertractatum, a quo plurimæ lectiones argute & ingeniose excogitatæ in nostram editionem transferunt. Magnam tamen commentorum Guieti partem plane omisimus, quo memoriæ & famæ viri doctissimi, quibus ipse tantum a Salmasii aliorumque suæ ætatis virorum doctorum judicio timebat, ut vivus nihil scriptorum suorum prodiderit, quantum quidem in nobis esset, consuleremus. Erat enim in eo viro magna judicandi vis, magnum ingenii acumen, quod commentariis in Terentium, a *J. H. Bœclero* in ipsa hac civitate primum post ejus obitum editis, inprimis vero indagandis græcæ & latinæ linguæ originibus spectatum dedit; sed in tractandis veterum autorum scriptis judicio suo sensuique animi, quo quid pulcrum rectumque in quavis oratione sit, percipimus, tantum juris licentiæque ambiciosius arrogavit, ut cum in aliis poëtis, quos in vita ejus commemorat *Ant. Periander*, tum vero inprimis in Oppiano plurimos versus, totumque adeo librum de Piscatione quartum, spurios pronunciare ausus sit, quos nemo alius facile quantumvis morosi & difficilis judicii censor suspectos habuerit. In mutandis vero & corrigendis poëtæ verbis sapissime pravæ ingenii lubidini magis indulgisse, quam usum loquendi & morem scribendi Oppiano frequentatum consuluisse mihi videtur.

Sequitur ut de græca *Euteonii* Paraphrasi Cynegeticorum & Halieuticorum dicam, quam olim *Conr. Gesnerus* Venetiis apud Arnoldum Paraxylum Arlenium cum Nicandri Theriacis & Alexipharmacis uno volumine comprehensam, adscripto ubique *Euteonii* nomine, præterquam in Ixeuticis, se vidisse narrat in Bibliotheca sub littera O & E. Hinc est, quod idem vir doctissimus eodem loco suspicabatur Ixeuticorum Paraphrasin

auctoris innominati in *duos* libros divisam, quam Venetiis manuscriptorum nactus erat, ab eodem Eutecnio scriptam fuisse. Sed memoria *Gesnerum* hic sefellit, cum duos Ixeuticorum libros poneret; in libro enim de Avibus, cui Paraphrasin Ixeuticorum integram sed in plurimas lacinias discerptam inferuit, constanter ubique tres libros laudat, quos etiam *Er. Windingius* ex Codicibus suis prodidit Hafniæ 1715. 8vo. fœdissimis tamen typorum erroribus corruptos, de quibus ubique lectorem, admonere operæ non erat. Inde vero factum est, ut versio latina ab *Erasmo Windingio* adjecta, sæpenumero ab oratione græca discreparet, & lectorem magis impediret, quam intellectum verborum adjuvaret. Substituimus autem versionem *Gesnerianam* ex opere de Avium historia collectam, non solum quod latinior nobis videbatur, sed illud etiam consequimur inde, ut judicari possit, quas in codice suo vir immortalis lectiones repererit. Singulis tamen locis, ubi dubitationis aliquam rationem habere mihi videbar, versionis *Windingianæ* mentionem feci, nec annotatiunculas *Gesneri* in animadversiones nostras referre omisi. Exemplum ipsum ex quo codice descriptum fuerit, *Windingius* his verbis in præfatione docet. “Ufus autem sum duobus Mtis exemplaribus græcis, quorum alterum manu avi mei paterni Erasmi Windingii descriptum, alterum Bartholi Bartholini calamo exaratum, cum in Italia esset, ad fidem Codicis Vaticani, ut ex emendationibus marginalibus *Luca Holstenii* colligere licet.” De *Holstenii* emendationibus quid sit, nescio. Nullæ enim in Windingii editione apparent. Mirari subit, *Gesnerianæ* versionis ibi ne verbo quidem mentionem injici, cum alibi tamen Historiam Avium *Gesnerianam* perlegisse videri voluerit. Sed redeamus ad Paraphrasin Cynegeticorum & Halieuticorum, de qua dicere institueram. *Lambecius* igitur in Comment. de Bibl. Vindobon. T. II. p. 594. ait in bibliotheca Vindobonensi extare Eutecnii Paraphrasin in Halieutica, Ixeutica. & Cynegetica; sed ex quinque libris Halieuticorum duos tantum posteriores superesse, quartum videlicet, cujus principium in codice est: καὶ μίξεως δὲ τινες ἰχθύες ἀκράτως ἐπιθυμῶσιν &c. quintus vero incipit: ἐν πάντων ἔσοι, βασιλεῦ μέγιστε, ἰστέον, ὡς εἶδεν τοῖς ἀνθρώποις ἀπέραλον &c. Ixeuticorum denique Paraphrasis tam in principio quam in fine:

mutila in codice exstare dicitur a *Lambecio*, unde fatis apertum esse videtur, ipsum etiam Paraphrastæ nomen in Codice omitti, quod de græca Cynegeticorum Paraphrasi ad marginem codicis Medicei III. Plut. XXX. scripta affirmat *Bandini* in Catalogo Bibliothecæ Laur. Medicæ T. II. p. 77. ubi hoc ejus initium refert: Σοὶ τὰς περὶ κυνηγεσίων ἀνατίθημι πόνους θεότατε βασιλεῦ Ἀντωνῖνς. Deinde ponit octo versus jambicos in eam Paraphrasin scriptos, quos etiam *Lambecius* nulla metri ratione habita prodidit; statim sequuntur in codice Mediceo versus hexametri sex, in ipsum Oppianum scripti, plane barbari & inepti, quos non magis, quam alteros jambicos, qui huc referantur, dignos censeo. Denique ex iis verbis, quibus librorum de Venatione Paraphrasis græca in utroque codice, Mediceo scilicet & Vindobonensi, clauditur, fatis apparet, id quod jam in annotatione ad finem Cynegeticorum monui, imperfectam eam esse & mutilam, quoniam intra finem libri quarti, qualis hodie exstat, subsistit. *Lambecius* alium etiam bibliothecæ Vindobonensis codicem memorat, qui olim *Joh. Brassicani* fuerat, atque in eo præter Oppiani poëmata ait exstare scholia græca inedita, partim in margine, alia inter versus scripta, ubi in fine libri primi laudetur *Theffalus* Physiologus, cognomine Scholasticus. Quoniam vero in eo codice eadem Eutecnii præfatio, quam supra ex *Lambecio* & *Bandinio* memoravimus, Cynegeticis præfixa legitur, inde vir doctissimus eundem scholiorum græcorum & præfationis esse autorem, Eutecnum nempe, suspicabatur; quod tamen de universa illa scholiorum farragine pronunciare non audeo. Saltem in libro Regio 2735, qui eadem scholia cum codice Brassicani habere videtur, reperi *Joh. Tzetze* versus rubrica in margine inter scholia græca scriptos, quibus ineptum etymologiarum studium, quo tamen ipse magnopere delectabatur, in grammaticorum scriptis irridet; unde probabile mihi fit, plurima sequiore ætate a *Tzetze* aliisque grammaticis vetustioribus scholiis, quæ & ipsa recentiores autores habebant, fuisse adstructa, inepta pleraque, & ridicula. Qua de re vel ex farragine scholiorum, quæ a *Rittershusio* ex tribus codicibus prodita, & glossis interlinearibus permixta exstant, judicare licet, quorum maxima pars etiam in libro Regio habetur, unde passim

in animadversiones nostras retulimus glossas breves, quæ in veræ lectionis vestigium nos perduxerant, aut aliquam lectionis varietatem latitantem prodere videbantur. Sunt tamen alia quædam in scholiis istis, quæ hic descripta in eorum gratiam ponam, qui omnia follerter indagant, & cupide produnt, quæ quantumvis levia aut inepta in vetustis libris existant scholia inedita. Igitur ad L. I. v. 777. hæc leguntur: σημειῶσαι ἔτι τὸ πολυφλοίσβοιο ποιῆ φωνή ἐστι, καὶ λέγεται ἐπὶ θαλάσσης, ἐκλεθεῖται ἀπὸ τινος φυσιολόγου Θετταλῆ καλεμένου Σχολαστικῆ. Ad L. II. 688. *Chærobofscus* laudatur: σημειῶσαι δὲ εὐτέλεις διὰ τῆ ἠ γραζόμενον ὡς περ καὶ τῆ Περσηθεῖ· πολλαχῆ εὐρίσκειται καὶ ἀληθεῖ (lege ἀλήθια) ὡς φησι Χαιρόβουτος. *Philoxenus* citatur in scholio ad L. 2. 529. quod verbo tenus legitur in *Etymol. M.* pag. 637. l. 13. seqq. Initio libri quarti scholion hoc exstabat: Θεόφραστός φησιν· ἔργος ἐστὶν ἀλογίστου τινὸς ἐπιθυμίας ὑπερβολῆ, ταχεῖαν μὲν ἔχουσα τὴν πρόσοδον, βραδέειαν δὲ τὴν ἀπόλυσιν. Denique ad L. IV. 559. ad vocem ἔλκεα habet scholion: Καλλίμαχος ἀπελῶ τὸ ἔλκῳ λέγει ἀπὸ τῆ α σερπητικῆς μορῆς, καὶ τῆ πελῶ τὸ πλησιάζω. τὸ ἐλκιοθὲν καὶ διακριθὲν κατὰ διέλειαν σῶμα. *Callimachi* auctoritatem pro voce ἀπελῶ ex *Eustathio ad Homer* p. 672. inter fragmenta No. 343. retulit *R. Bentley*. Absque ejus auctoritate glossam habet *Etymol. M.* p. 120. l. 36. & p. 331. l. 4.

Jam olim *Conr. Gesnerus*, qui codices Oppiani manuscriptos complures tractaverat, unde varias lectiones & castigationes in poëtam nostrum proxime se proditurum promisit in Bibliotheca, de scholiis græcis, quæ marginibus & inter ipsos utriusque poëmatis versus sparsim adscripta repererat, ita sentiebat, ut loco supra laudato *nondum impressa, sed non magni momenti* pronunciaret. Idem in præfatione ad *Historiam Aquatilium* sic ait: *Oppiani Halieutica innominatus quidam Scholiastes græcus scholiis explicavit, quæ ad verborum cognitionem aliquid forte fecerint, ad res vero cognoscendas nihil aut minimum. Memini enim in manuscriptis illis (cum incidissem, in generosi viri Jo. Jacobi Fuggeri Bibliotheca Augusta) multa absque fructu legisse. Ego manuscriptum libellum græcum auctoris incerti veluti paraphrasin in Oppiani Halieutica habeo, in quo tamen parum utile reperio, nisi hoc fortasse verum est, quod scribit pisci-*

culum ceti ducem mustelam esse. Totum eum locum, quem hic vir magnus respiciebat, posuit in ipso libro p. 140. unde verba illa referam, quæ autor Paraphraseos de suo addidit; nam reliqua omnia ex Oppiano excerpta sunt: *Appellatur autem hic piscis dux, ὀδηγός, quem vulgus γαλῆν, id est mustelam nominat.* Diximus jam in annotatione ad librum primum de Piscatione existare in codice Regio 2735 post ipsum Halieuticorum carmen libellum, qui statim ab eo loco, quem *Gesnerus* latine ex codice suo laudavit, verbis hinc finitur: Τέλειθ σὺν θεῷ τῆς ἐξηγήσεως τῶν ἐπιβελίων. Atque ibi verba illa, quæ ex *Gesnero* latine posuimus, ita græce leguntur: καλεῖται δὲ ὀδηγός, ἐν ἣ συνθήσει γάλλου ὀνομάζει. Sed est alius locus, quem ex *Gesnero* in versionem nostram libri secundi de Piscatione p. 286. retulimus, unde plane cognovimus, Paraphrasin istam in *Gesneri* codice pluribus argumentis auctiorem existisse, quam in libro Regio est, ubi frustra fragmentum de gladio pisce quærivimus. Nec ulla capitum divisio in libro Regio apparet, quam fortassis ipse *Gesnerus* in codice suo instituit; unde sæpius in opere de Aquatilibus Oppiani Paraphrasten annotato etiam capite commemorat. Vide locum de Ætnæo p. 430. de delphine p. 392. de gladio p. 455. Admodum mihi probabile videtur, libellum istum, seu malis paraphrasin, a *Tzetze* profectum esse; quoniam initio libri tertii eadem nugæ de Pane & Typhone repetuntur, quas in scholiis margini codicis Regii adscriptas reperimus, etiam a *Rittershusio* ex codicibus Palatinis & Sylburgiano proditas. Ubique per totum libellum verborum etymologiæ, & allegoricæ fabularum explicationes, veluti Typhonis & Arionis, quem in *Jcnam* prophetam ibi transformatum risi, cum ipsis Oppiani verbis permiscentur; plurima aliena atramento aut rubrica inserta marginive addita leguntur, velut hoc de testudine: ὅτι πολὺ ἐδουμένη ἢ θαλασσία χελώνη ὠφελεῖ· εἰ δὲ ὀλίγον, βλάπτει· ὅθεν, φασίν, ἢ παροιμία· χελώνης κρέας ἢ φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν. quod quidem proverbium apud *Suidam* aliosque reperias. Narrat etiam *Marmolius* in Africa sua T. I. p. 64. Gallicæ versionis, existimare regionis illius incolas carnibus testudinis per septem continuos dies comēsis lepram curari.

Postremum est, ut de versione Cynegeticorum & Halieuticorum latina dicamus. Libros igitur de Venatione quatuor ex latina *Adr. Turnebi* interpretatione posui, passim interpolata & diligenter emendata, ubicunque vir doctissimus, dum nimis curiose singula verba græca latinis reddere studebat, a veritate aberraverat, aut novæ meliorisque lectionis fundum codicem Regium habebamus. Qua quidem in re non tam tempori meo peperci, cujus magnam partem in exigenda verborum latinorum vi veluti pythissimo absumpsi & perdididi, quam dare aliquid tamen mori tralaticio volui, & voluntati quorundam hominum obsequi, qui versionum oraculis, quasi lippus oculis, manum abstinere nequeunt, dum sibi aliisque perquam græce docti videri volunt. In libris de Piscatione latine interpretandis longe alias rationes secutus sum, mihi que discedendum esse existimavi a more illo, qui turpi virorum etiam doctissimorum consensu ad nostram ætatem propagatus effecerat, ut Oppianus, cum jam a paucis græce legeretur, ne latine quidem intelligi posset ab iis, qui rerum animantiumque naturæ indagandæ studium autorum veterum lectione vel adjuvare vel ornare conarentur. Horum igitur votis uti fatisheret, simulque publico literarum bono confuleretur, eam mihi in interpretando operam sumendam esse censebam, ut quæ a poëta verborum translationibus frequentique rerum similibus comparatione exornata, aut longo dictionis ambitu diducta sunt, oratione plana & concisa complexus explicarem, sæpius interposita brevi admonitione, qua lectores in verborum proprietatem, rerumque veritatem quasi in rem præsentem deducti, non opus haberent, ubicunque dubitationis aliquid inciderit, ad commentarii opem decurrere, quem a vana ingenii ostentatione, omnique verborum prolixitate alienum esse volebam. Ingenue autem profiteor multum me in interpretando hoc carmine fuisse adjutum diligentia & scriptis *Gyllii*, *Rondeletii*, *Gesneri*, quorum adeo ipsa verba, ubi quibus ipse melius aut rectius sensum orationis græcæ redderem, non reperiebam, sæpenu-mero in versionem latinam præscripto tamen nomine meo transtuli. Qua quidem in re non dubito fore, qui viris illis doctissimis majorem a me factam fuisse injuriam clamitent, quam quod olim Dionysius Æsculapio barbam auream demere

ausus fuit. Verum hos rogatos velim, ne ex suo otio nostrum spectent; nec id eo consilio me fecisse putent, ut vano elogio alieni operis gloriam usurparem; sed simpliciter volui lectori præstare interpretationem, quam cum temporis angustia, tum ingenii mei sterilitas adoptare me coëgerat, atque ita censuræ periculum in me fuscipere.

Ad libros quidem de Venatione diligenter annotavimus opiniones virorum doctorum, qui studium suum aut in emendandis poëtæ verbis, aut in explicanda animalium ab Oppiano descriptorum natura cum fructu aliquo collocarunt. Verum multa adhuc sunt in ea saltem operis parte, quæ historiam animalium spectat, quæ ut intelligi atque explicari possent, majorem naturalis historiæ scientiam, quam quidem in nobis est, feliciorisque ingenii opem desiderabant. Deinde in animadversionibus ad quinque de Piscatione libros illud inprimis egi, ut diligenter compararem loca Æliani, quæ vel ex Oppiano expressa, ut fere per totum librum nonum sunt, licet eum nusquam nominaverit, vel aliunde translata, nomenclaturam historiamque & capturam piscium ab Oppiano traditam illustrant. Neque enim omnia ille sua ex poëta nostro duxit, sed ex alienis quoque fontibus plurima derivavit argumenta, eademque haud raro turpi verborum profluvie, sententiarumque ineptis argutiis conturbavit. Fieri etiam potest, ut quam plurimis locis, quæ non satis caute ex Oppiano translata esse affirmavi, alium quendam autorem sequatur, quem poëta noster pariter carmine suo expressit. Exstiterunt enim ante Oppianum plurimi, qui universam piscandi rationem cum versibus tum prosaica oratione exposuerunt, ex quorum numero eos tantum hic commemorabo, quorum præceptis Ælianum usum esse certis argumentis doceri potest. Princeps horum est *Leonidas Byzantinus*, *Metrodori* filius, quem utrumque rei piscatoriæ peritissimum in Epilogo historiæ animalium Ælianus prædicat. Parvo temporis intervallo ab Oppiani ætate eum abfuisse cum ex *Athenæo* L.I. p. 13. intelligitur, tum vero clarissime apparet exinde, quod Leonidas apud Ælianum II.6. eadem de amore delphini a se visi in puerum insulæ Poroselesnes refert, quæ Oppianus *Halieut.* V. 459. memoriâ sua accidisse ait. Ex hujus igitur libris, quos oratione prosaica scriptos

fuisse testatur Athenæus, transtulit Ælianus quæ L. II. c. 50. de gobii, draconis, hirundinis, & pastinacæ piscium veneno habet; deinde, quæ L. III. c. 18. de physalo maris erythræi tradit; denique capita 42 & 43 Libri XII, ubi varii piscationis modi atque instrumenta cum vario escarum usu exponuntur, ex eodem Leonida ducta sunt. Sequatur hunc *Seleucus* Tarsensis, quem ante Oppianum de piscatione oratione pedestri scripsisse idem Athenæi locus, quem supra indicavimus, demonstrat. Atque hunc interdum adhibuisse poetam nostrum, satis probabilis conjectura ex eo duci potest, quod Athenæus L. VII. p. 320. A. de scari fomno diurno Seleuci Tarsensis, utpote vetustioris, auctoritatem præfatus refert, quæ sine dubio etiam in Oppiani Halieuticis L. II. v. 661. legerat. Diversus autem ab eo, & recentior videtur *Seleucus* Emesenus, quem versibus heroicis quatuor ἀσπαιευτικῶν libros scripsisse tradit Suidas h. v.

In Scriptoribus, quos post Oppianum demum de re piscatoria scripsisse, & ab Æliano adhibitos fuisse constat, primus mihi occurrit *Demostratus*, ex cujus λόγους ἀλιευτικῶς mirabilia quædam de tritone Tanagræo, a *Pausania* etiam viso & descripto L. IX. c. 20. relata legimus apud græcum Sophistam L. XIII. c. 21. Deinde quæ de luna pisce L. XV. c. 4. de grue marina L. XV. c. 9. de testudinum libidine L. XV. c. 19. traduntur, ex eodem autore deprompta sunt, in quo præter ordinis senatorii dignitatem, atque summam rei piscatoriæ peritiam, dictionis venustatem magnis laudibus effert. Scilicet is est, quem *Suidas* de Piscatione libros viginti, oratione ut videtur profaica, de divinatione per aquam, variaque alia historici argumenti volumina scripsisse tradit; unde patet sensus verborum Æliani XV. c. 19. ubi de Demostrato ait: εἰ δέ τι οἱ καὶ ἄλλο ἐσπέδασαι τῶδε σιβαρώτερον, καὶ σοφίας τῆς περὶ τὴν ψυχὴν προσέψαυσε, θαυμάσια αὐτῷ. i. e. quem miramur etiam in eo, quod hac laude (scientiæ rei piscatoriæ) non contentus, graviora etiam argumenta tractavit, eamque sapientiæ partem, quæ animam nostram contempletur, ingenio suo attigit. Eundem esse puto Demostratum Apameensem, quem de fluviis tradidisse quædam refert Autor libri de Fluviis in Operibus *Plutarchi* T. II. p. 1153. & 1155. Ætatem hominis cum silentium Athenæi, ubi scriptores rei piscatoriæ enumerat,

fatis

fatis arguit, tum vero verba Æliani, quem sub Alexandro Severo scripſiſſe hiftoriam animalium *Perizonius* docuit, clariffime demonſtrant, cum jam tum vita defunctum fuiſſe. Ultimus eſt innominatus carminis de piſcatione autor, Mitylene oriundus, quem noviffe ſe ait, & narrationis autorem perhibet Ælianus XIV. 29. De *Agathocle* enim Atracio, qui de eodem argumento oratione proſaica tractaverat, præter nomen & patriam, nihil tenemus; eſt tamen admodum verifiſimile locum Suidæ in voce *Καθολο* ubi *Agathoclis* mentio fit, ex integriore Athenæi exemplo L. I. p. 13. exſcriptum eſſe, adeoque hunc ſcriptorem Æliani ætatem præceſſiſſe.

Atque hæc fere ſunt, quæ de inſtituti noſtri voluntate ut paulo copioſius exponerem, cum mea tum lectoris plurimum intereſſe putabam; ne in ſubita commentatione inclementius reprehendat, quæ per nimiam feſtinantiam omiſſa aut incuria noſtra peccata fuerint. Poſſem quidem & ipſe, ſi luberet annotationes paulo diligentius perſpicere, multa corrigere, & quicquid reduviarum relictum fuerit, curare; ſed proſecto animus meus proſus ab eo conſilio, & nolo jam repetere mare illud parum quæſtuofum, in quo fors mea me Plautini illius *Cacifti* exemplo ad oriam alligaverat, ut ſemper piſcarer, etſi eſſet tempeſtas maxima.

ΒΙΟΣ ΟΠΠΙΑΝΟΥ.

Οππιανός ὁ ποιητὴς πατὴρ μὲν ἦν Αὐγησίλας, μητὴρ δὲ Ζηνοδότης· τὸ δὲ γένος ἀπὸ Κωρύκῃ ἢ Αναζάρβω τῆς Κιλικίας. Οὗ δὲ τέττα πατὴρ Αὐγησίλας τὰ τε ἄλλα πλέσι ὦν, καὶ τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ τῆς πατρίδος αὐτῷ πρῶτον νομισμένον, παιδείᾳ τε διατρέπων, καὶ φιλόσοφον βίον ζῶν, ἐν τοῖς αὐτοῖς ἤσκησε τὸν υἱὸν παιδεύμασι, τὴν ἐγκύκλιον ἅπασαν παιδείουσι, μουσικὴν τε καὶ γεωμετρίαν, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν μαθημάτων ἐκπαιδεύσας, μάλιστα δὲ γραμματικὴν. Ἡδὴ δὲ Οππιανὸς περὶ τριάκοντα ἔτη γενόμενος, ἐπεδήμησε τῇ Αναζάρβῳ, ἢ τῇ τῶν Κωρυκίων πόλει, Σεξῆρος ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς· ἐπειδὴ δὲ πάντας τὰς πολιτευομένους ἄπαντῶν ἔδει τῷ βασιλεῖ, ἀμελήσαντα τῷ ἄπαντῶν Αὐγησίλαον, ὡς δὴ φιλοσόφως ζῶντα, καὶ κενοδοξίας καταφρονῶντα, χαλεπήνας ὁ βασιλεὺς ἐξώρισεν εἰς Μελίτην νῆσον τῷ Ἀδρίῳ· ἔτι δὲ συνὼν τῷ πατρὶ ὁ ποιητὴς, ἔγραψε ταῦτα τὰ ποιήματα ἀξιολογώτατα ὄντα. Ἐλθὼν δὲ εἰς Ῥώμην ἐπὶ Ἀντωνίνῳ τῷ υἱῷ Σεξῆρος, (ὁ γὰρ Σεξῆρος ἐτεθνήκει) καὶ παρεξελθὼν αὐτὰ, ἠξιώθη αἰτεῖν ἕτι ἂν βέλοιο· ὁ δὲ κἀθόσον τῷ πατρὶ ἤτησεν· τυχῶν δὲ προσέλαβε ἐπὶ ἐκάστῳ ἔπει χρυσῶν νόμισμα. Ἐπανελθὼν δὲ ἅμα τῷ πατρὶ, λοιμὸς ἐμπεσόντι τῇ Αναζάρβῳ, ἢ Κωρύκῃ, μετ' ἑλίγον τριακονταετίας ὦν τελευτῶν, καταλιπὼν τὰς γυνεῖς ἔτι περιόντας. Οἱ δὲ πολῖται θάψαντες αὐτὸν, ἀγάλμα παλιτελὲς αὐτῷ ἀνέστησαν, ἐπιγράψαντες τάδε·

Οππιανὸς κλέειλον αἰεΐδιον· ἀλλὰ με Μοῖρης

βάσκειαν ἐξήρπαξε μίτος, κρυερὸς τ' Αἴδας με
καὶ νέαν ὄντα κάτεχε τὸν εὐεπίης ὑποφῆτην.

εἰ δὲ πολὺν με χρόνον ζῶν μίμνειν θανὸς αἰνὸς

εἶασεν, ἔκ ἂν τίς μοι ἴσον γέρας ἔλλαχε Φωτῶν.

Ἐγραψε δὲ καὶ ἄλλα ποιήματα θαυμασὰ παῖς ὦν ἔτι, τὰτε Ἰξυτικά καὶ Κυνηγετικά, ἑκάτερα ἐν πέντε βιβλίοις παρὰ μέρους περιλαβῶν. ἐν ταῖσι δὲ μάλιστα διέπρεψεν, ἅτε δὴ περὶ τὴν ἀκμὴν τῷ φρονεῖν γεγεννημένος. Πολὺ δὲ τὸ ἀνθρώπον ἔχει καὶ λέων· μετὰ τῷ πυκνῷ τε καὶ ἀδρῷ, ὅπερ ἔστι θυχερέσιον· τυγχάνει δὲ μάλιστα ἐν ταῖς γνωμολογίαις καὶ παραβολαῖς.

IN VITAM OPPIANI.

Vitam hanc ab autore innominato profectam, & varie ex variis codicibus proditam, de pluribus exemplis in unum hocce redactam posui, pluribus spuris & plane ineptis, quæ sequior ætas brevi scriptiunculæ adstruxerat, omisissis, non quod ea omnia, quæ in nostrum exemplum admisimus, vere tradi existimarem, sed potius eo consilio id fecimus, ut quo varietatem lectionis & narrationis ex codicibus natam referremus, velut indicem aliquem haberemus. Omnia fere in scripto hoc a nugatore aliquo conficta & falsa esse, vel ex eo patet, quod Oppianum Cilicem, Coryco oriundum, qui carmen de piscatione Marco Antonino & Commodo dedicavit, cum altero forte cognomine poeta, Cynegeticorum autore, & Apamea ad Orontem oriundo, qui carmen suum de Venatione Antonino Caracallæ inscripsit, turpissimo errore confudit. Nec etiam *Suidas* omnem erroris culpam a se removisse videtur, dum eidem Oppiano, Corycio, quem cum *Eusebio* imperante Marco Antonino vixisse recte tradit, Cynegetica & Ixeutica adjudicat. Hinc adeo incertum est, quæ de Marci Antonini, ut vult *Suidas*, aut Antonini Caracallæ, ut *Vite* autor perhibet, liberalitate & munificentia in Oppianum collata narrantur, deinde quæ de patris Agesilai reditu in patriam ab Oppiano impetrata, in Vita hac traduntur, ad Cynegeticorum autorem Apameensem, an ad Oppianum Cilicem Halieuticorum scriptorem referenda sint. Sed breviter lectionis varietatem enotemus. Primum igitur in eo Codices differunt, ut *Junt. Turn. Reg. Sylb.* constanter ἀπὸ Αναζάρδων τῆς Κιλικίας præferant; addit vero *Sylb.* ἡ δὲ Ἀναζάρδων τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κιλικίας· πλησιοχωρεῖ δὲ τῷ Κωρύκῳ. Uterque vero *Palatinus* dubitanter: ἀπὸ Κωρύκου ἢ ἀπὸ Ἀναζάρδων τῆς Κιλικίας. Addit *P. 2.* ἔστι δὲ ἡ ἄνω Κωρύκου Κιλικίων πόλις. Deinde *Regius 1.* διὰ τῆς πατρῆιδος αὐτῆ. ubi αὐτῆ in *Turneb.* deest. *P. a. S.* hæc verba plane omittunt. *I. 4. Turneb.* τὰ πρῶτα νενομισμένον. in varietate tamen laudat πατρῆιδος αὐτῆ πρῶτα μὲν τετραμμένον, παιδεία δέ. ubi etiam *Junt. cum Reg. δὲ* præfert. *Sylb.* τὰ πρῶτα φέρων, καὶ πρῶτον μὲν ἐν ταύτῃ νενομισμένος *I. 5. Sylb.* ἐν τοῖς αὐτοῖς καιροῖς ὁμοίως ἤσκησε — παιδεύμασι· καὶ τὴν. *Turneb.* τὴν ἐγκύκλιον. *Regius, Junt. & Sylb.* verba καὶ τὰ λοιπὰ τῶν μαθημάτων ἐκπαιδεύσας male omittunt; sed *Juntina* tamen παιδεύσας τὴν ἐγκύκλιον &c. habet. *P. a.* simpliciter habent: τὸν υἱὸν ἐν παιδείᾳ τῆς ἐγκυκλίας παιδεύσας (*P. 2. μαθήσεως*) δίδωκεν. (*P. 2. δίδωσιν*) *I. 7. Reg.* καὶ ἤδη δέ. *P. a.* τῆς Ὀππιανῆ. *Junt.* ἤδη δὲ καὶ Ὀππ. Deinde γενομένην dedimus ex *P. a.* Reliqui γεγονότων. *Regius* πεντήκοντα habet. Ante ἐπεδήμησε inepte *P. a.* καὶ τῆς πατρῆος ζῶντος ἔτι inferciunt. *I. 8. P. a.* ἐτεδήμησε *Σ. ὁ P. βι* ἐν τῇ τῶν Κωρυκίων πόλει. καὶ ἐπειδὴ πάντως. Reliqui ἐπεδήμησε τῇ Ἀναζάρδῳ. *I. 10. P. 1.* προσπαντᾶν. *P. 2.* ὑπαντᾶν.

Deinde ἀμελήσαντα τῆ ἀπαντᾶν ex Regio posuimus. Junt. Turn. Sylb. ἀμελήσαντα τῆς ἀπαντῆς. P. a. ἀμελήσαντῶ τῆς Αἰγυπτιακῆς τῆν ἀπάντησιν (P. 2. ὑπάντησιν) ποιήσασθαι, ἅτε δὴ ἐμφιλοσόφως ζῶντος, καὶ ἀπηλαγμένως πάσης κενοδοξίας, ὀργισθεὶς ὁ Σεβήρῶ (ἐξορίαν addit P. 1.) κατεδίδασκε τὸν Αἰγυπτιακόν. Reliqui Codices nobiscum faciunt, nisi quod Turn. κενοδοξίαν περιφρονῶντα, Sylb. & Regius κενοδοξίας περιφρονῶντα habent, ubi ex Junt. κενοδοξίας καταφρονῶντα restituiimus. Post Αδρίην. Sylb. assutum habet Ἰταλικῶ, ὅπερ κεῖται ἐν Βενετία. ἔ δὴ &c. Deinceps Regius ὁ ποιητῆς omittit & ταῦτα τὰ πεποιημένα habet. l. 14. Secuti fumus Junt. Turn. Nam Sylb. habet ἀνελθῶν. δὲ εἰς P. μετὰ τὴν Θανὴν τῆ Σεβήρη, ἀνέγνω ταῦτα τὰ ἔπει πρὸς τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἀντωνίνου. ἠξιώθη δὲ &c. Regius habet: καὶ ἐπ' Α, τῆ υἱῆ Σ. ὑπαναγνῆς αὐτῆ, ὁ γὰρ Σ. ἐτεθνήκει, ἠξιώθη ἐκεῖνον ὃ ἀν βέλλοιο. Juntina pro αἰτεῖν habet λαβεῖν. Turnebus post βέλλοιο inferfit hæc: ἐπὶ τῶ δώρῳ τῶν τοιῶν ποιημάτων. l. 16. Post ἤτησεν pergīt Juntina: ἥς καὶ ἔτυχεν ἔλαβεν δὲ καὶ ἐπὶ ἐκάστῳ ἔπει ἤτοι σοιχείῳ &c. Turnebiana habet: τυχῶν δὲ προσέλαβε καὶ ἐπὶ ἐκάστῳ ἔπει ἤτοι σοιχείῳ. Sylb. εἰπῶν δὲ προσέλαβε σὺν αὐτῶ ὑπὲρ ἐκάστῳ ἔπας &c. Regius εἰπῶν δὲ ἐκάστῳ ἔπας προσέλαβε χ. νόμισμα. l. 17. Sylb. ἐπανελθῶν ἔν — ἐπεισπεσόντος ἐν Ἀναζάρῳ — ἐτελευτήσεν. Juntina habet ἐπελθόντῶ τῆ Ἀναζάρῳ. Turnebus τῆ πόλει inferfit. Verba τριακονταέτης ἂν, & deinde καταλιπῶν τῆς γονεῖς ἔτι περιόντας ex Turneb. P. a. recepimus; reliqui enim omittunt. l. 19. Post περιόντας pergunt P. a. ἠρίον δὲ Θυμασῶν αὐτῶ ἢ πόλις ἀκοδόμησε, καὶ ἀγάλματα πολυτελῆ ἔστησεν ἐγκαρῆξαστα τὰδε. In exemplo, quod nos fecuti fumus, Juntina καὶ τὰ δὲ ἐνεχάραξαν habet. Turnebiana: καὶ ἐπέγραψαν τὰδε. Sylb. ἐπιγράψαντες ἐπιταφίως εἰχας. Regius: καὶ ἐπέγραψαν ἔτως. Quare statim ab epitaphio carmine sequuntur usque ad τῆ φρονεῖν γεγεννημένος ex P. 2. recepimus, ita ut συνέταξε in ἔγραψε mutaremus. Deinde codex hic cum altero Palatino continue habet: ἐπανῆλθε δὲ (P. 1. ἐπανελθῶν γέν) εἰς τὰ οἰκεία μετὰ τῆ πατρὸς, εὐθέως δὲ (P. 1. δὲ omittit) λιμῶ (P. 1. λοιμῶ) ἐπελθόντῶ (P. 1. ἐλθόντῶ) ἐν τῆ τῶν Κωρυκίων πόλει τριακονταέτης ἂν &c: quæ in nostro exemplo posuimus. Junt. Sylb. Reg. simpliciter habent: ἔγραψε δὲ καὶ ἄλλα ποιήματα τινὰ (Sylb. τινὰ omittit) ζήσας ἔτη τριάκοντα. πολὺ δὲ &c. Turnebus edidit: ἔγραψε δὲ καὶ ἄλλα ποιήματα τινὰ Θυμασῶ, τὰτε Ἰεζυτικὰ καὶ Κυνηγετικὰ, ἐκάτερα ἐν πέντε βιβλίοις, ζήσας ἔτη τριάκοντα. πολὺ &c. In fine Juntina δυσχερέστερον habet. In Palatino priore ne verbulum quidem hujus elogii apparet, sed longe ineptiora traduntur statim ab iis verbis, quæ supra inde laudavimus κατεδίδασκε τὸν Αἰγυπτιακόν. pergīt enim: ἐν τινι νήσῳ τῆς Ἰταλίας καλεμένη Μέντη, ἐν ἣ συνέπειο τῆτῳ καὶ ὁ υἱός. ἐκεῖ δὲ διατρέδων ἔγραψε τὰ ποιήματα ταῦτα κάλλιστα ὄντα ἐν πέντε βιβλίοις, οἷα εἶδεις συνέταξε. Ταῦτα δὲ τελέσας ἐν τῆ νήσῳ, ἀνελθῶν ἐν τῆ Ρώμῃ καὶ συγκαλέσας τὴν σύγκλητον καὶ τὸν Σεβήρη υἱὸν Ἀντωνίνου, ἥδη τελευτήσαντῶ τῆ Σεβήρη, ἀνέγνω μετὰ τῶν τῶν ποιήματα Θυμασῶ εἰς ἐπὶ τέτοις, ἠξιώθη παρὰ τῆ βασιλέως αἰτήσασθαι ὃ ἀν βέλλοιο: ὃ δὲ, τὸν πατέρα, φησὶν, ἀφείσθαι βέλομαι τῆς νήσου. Ταύτης γὰρ τῆς

αἰτήσεως τυχῶν καὶ τὸν πατέρα τῆς ἔξορίας ἀνασωτάμενος, καὶ τοιαῦ-
 τα νομίσματα, ὅσας εὐρέθῃ ἔχοντα εἴχες τὰ ποιήματα, παρὰ τῆ βα-
 σιλέως λαδῶν, καὶ μεγάλας τιμηθεῖς, καὶ ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν ποιητῶν
 συλλαχθεῖς, τὰ παρὰ τῆ βασιλέως δωρηθέντα αὐτῷ λαδῶν, χρυσοῖς
 γράμμασιν ὕπερον τὰ ποιήματα ἔγραψε, συλλάξας καὶ ἄλλα ποιήματα
 θαυμαστὰ. ἐπανελθὼν γὰρ &c. Adeone hunc nugatorem creduli-
 tati nostræ illudere audere, ut persuadere nobis velit, a poeta
 senatum imperatoremque Romanum quasi mercenarias operas
 conductos fuisse, quibus carmina sua prælegeret, eaque deinde
 literis aureis ab eo scripta fuisse? Nullus fere dubito, quin
 homo ineptissimus suum nobis mendacium procuderit ex iis,
 quæ apud *Sozomenum* legerat in præfatione ad Theodosium
 juniorem: Οἷον δὲ σουτὸν περὶ τῆς λέγοντας παρέχεις, τοῖστος πάλαι
 ἐγένετο Σεβῆς ὁ Καῖσαρ περὶ Οππιανόν, τὸν ἐν τοῖς μέτροις τῶν ἰχ-
 θύων τὰ γένη καὶ τὴν φύσιν καὶ τὴν θῆραν ἀθρηνησάμενον, μετρίως
 ποιήσεως χρυσῶν κατὰ εἴχον Οππιανῶ δωρησάμενον, ὡς χρυσῶ ἔπι
 τὰ Οππιανῶ εἰσέτι νῦν παρὰ τοῖς πολλοῖς ὀνομάζεσθαι. Videsne hic
 a *Sozomeno* præter Halieutica nullum Oppiani carmen memo-
 rari? Videtur ergo recentioris ætatis commentum, a *Suida*
 proditum, quod *Libros de Venatione* in communionem libera-
 litatis imperatoriæ admisit. Codex Palatinus alter fere eadem
 cum priore habet, si quasdam scripturæ varietates exceperis,
 quas ponam: κατεδίκασε τὸν Αἰγυπτίαν· ἐν δὲ νήσῳ τῆς Ἰταλίας κα-
 λεμένη Μέντη ἐξώριτεν. ἀπελθόντῳ δὲ αὐτῷ ἐν τῇ νήσῳ, συνέπειο καὶ
 ὁ υἱός ἐκεῖ δὲ διατρίβων, ἔγραψε — ἀνέγνω ἐπὶ τῆσδε τὰ ποιήματα. —
 βέλομαι τῆς νήσῳ. ἔ μόνον δὲ τὸν πατέρα ἔλαδεν, ἀλλὰ καὶ τοιαῦτα
 νομίσματα — εἴχες τὰ ποιήματα. παρὰ τῆ βασιλέως ἐν τιμηθεῖς —
 ποιητῶν: αταχθεῖς, λαδῶν παρὰ τῆ βασιλέως τὰ δωρηθέντα αὐτῷ &c.
 Reliquum est, ut de carmine epitaphio dicamus, quod cum
 iisdem vitiis, quæ vulgatos codices obsident, repetiit ex *Codice*
Mto Bibl. Ambrosianæ L. Muratori Inscript. Thef. 727. 1.
 unde simul varietatem enotabimus. Primo statim versu *Junt.*
αἰδύνησον ἀλλὰ με Μοῖρας βάσκων ἐξήρασε μῆνις κρυερὸς τ' αἰδύς
 præfert; reliquos versus plane omittit. *Turneb. Sylb. Ambros.*
αἰδῶν. P. a. αἰδύμων. *Nostrum αἰδύων* *Cod. Reg.* habet. *Deinceps*
P. a. Μοιρῶν. Deinde κρυερὸς sine *δ'* habet *Sylb.* At vero
Turneb. P. 2. κρυερὸς τ' αἰδῶς με, nisi quod *P. 2. δὲ* habet. Ver-
 sum quartum ex scriptura *Turnebianæ* dedimus, ubi *P. a. ζωῖς,*
P. 1. ἠθέλεν pro εἶασιν habet. *Sylb. Regius; Ambrosianus* ita ult-
 timos versus ordinant: εἰ δὲ πολὺν με χρόνον μίμνειν φθόνῳ αἰδῶς
 εἶασεν, ἔκ ἂν μοί τις ἴσον κλέῳ ἔλαχεν ἐν χρόνῳ φαιτῶν. *Experiatur*
in his fordibus poetiis expurgandis ingenium, qui mortuo sibi
talem laudatorem obtingere voluerit? Verbum adhuc addam de
vita Oppiani, quare a Fr. Rostgardo Parisiis in Bibliotheca Regia
ex Codice N. 1219. descriptam cum Ixeuticis edidit Fra-
simus Windingius. A Constantino Manasse profectam esse ex
inspectione codicis vetusti sibi constare ait d'Orville, qui mul-
tis locis exemplum Windingii exinde emendavit Observ. Misc.
Vol. IV. p. 376. Habebat. eam etiam. Codex. Regius. N. 2737.

manu Angeli Vergitii scriptus, quem apud Illustrem *Brunckium* inspeximus, sed nullibi auctoris nomen apparet; scriptura vero ut plurimum cum codice a d' *Orvillio* inspecto convenit. Est tamen in Bibliotheca Regia codex N. 2736. qui vitam Oppiani cum hoc indice præfert: Κωνσταντίνος τῆς Μανασῆ γέν. Ὀππιανῆς διὰ σίχων πολιτικῶν ἐμμέτρων. ut mihi per literas significavit vir doctissimus mihiq̄ue amicissimus d' *Anse de Villoison*, cujus enixum operam hanc meam adjuvandi studium magis etiam perspexi, postquam mihi conciliavit favorem Illustr. Baronis de *Sainte-Croix*, cujus ingenium atque eruditionem sera posteritas admirabitur in libro præclaro, quo censum egit veterum Historicorum, qui res gestas Alexandri Magni tradiderunt. Hic enim vir eximius usibus meis impetravit a celeberrimo *Lorrio*, Medicinæ Doctore Parisiensi, exemplum Oppiani Turnebiani, in quo variæ emendationes Jos. Scaligeri manu adscriptæ extare falso dicebantur. Sed reperimus in eodem volumine exemplum Nicandri Colonienſis cum codice vetusto collatum, unde in annotationibus ad Ixeutica varietatem Codicis *Lorriani* laudavimus.

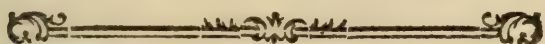
Ne vero quisquam nugas has in hac editione nostra omiſſas conqueratur, sciat omnia ex superioribus vitæ hujus exemplis confarcinata, & versibus politicis, paucis quibusdam ingenii illius lutulenti retrimentis satis liberaliter admittis, adaptata esse. Æquum sane erat carmina poetarum, quibus scilicet *nihil profuerat Musas dixisse puellas*, tum temporis eodem vocabulo distingui, quo meretrices publicas etiam appellatas fuisse legimus.

Ο Π Π Ι Α Ν Ο Υ
Κ Υ Ν Η Γ Ε Τ Ι Κ Ω Ν

Τ Ο Π Ρ Ω Τ Ο Ν .

Σοὶ μάκαρ αἶδω, γαίης ἐρικυδέες ἔρεισμα,
Φέγγε ἐναλίων πολυήρατον Αἰνεαδάων,
Αὔσονίς Ζηνὸς γλυκερὸν θάλασσαν, Ἀντωνίνε,
τὸν μεγάλη μεγάλη Φιτύσαο Δόμνα Σεβήρω
ἔλβια εὐνηθεῖσα, καὶ ὄλβιον ᾠδίνασα, 5
νύμφη ἀριστοπόσεια, λεχῶ δέ τε καλλιτόκεια,
Ἀσσυρὴ Κυθέρεια, καὶ ἔλειπασσα Σελήνη,
ἐδὲν ἀφαιρότερον Ζηνὸς Κρονίδαο γενέθλης,
(Εὐμενέοις Τιτᾶν Φαέθων, καὶ φοῖβεσσιν Ἀπόλλων)
τῷ ῥα πατὴρ, κρατεροῖσι πονησάμενοι παλάμησι, 10
δῶκεν ἔχειν πᾶσαν τραφερὴν, πᾶσαν δὲ καὶ ὑγρὴν·
σοὶ μὲν γὰρ θαλέθασσα κύει πάνδωροσσι ἄρσρα,
καὶ πάλιν εὐδιόασσα τρέφει κλυτὰ Φῦλα θάλασσα,
σοὶ δὲ τε πάντα νάσσειν ἀπὸ Ωκεανοῖο ῥέεθρα,
Φαιδρά τε μειδιόασσα θεῖε κλυτὸς Ηριγένεια. 15
Τοιγὰρ ἐγὼν ἔραμαι θήρης κλυτὰ δῆνέ αἰεῖσαι·
τῆτό με Καλλιόπη κέλεται, τῆτ' Ἀρτεμις αὐτή.
ἔκλυον, ἣ θεῖμις ἐστὶ, θεῖμης ἔκλυον ἠχῆς,
καὶ θεὸν ἠμείφθην· πρώτη δ' ἐμὲ τοιάδ' ἐνίσπεν·

Α

- α Εγρεο, καὶ τρηχεῖαν ἐπιτείδωμεν ἀταρπών, 20
 τὴν μερόπων ἕωα τις εἴης ἐπάτησεν ἀοιδαῖς.
 • Ἰαθι πότνια δία· τὰ μὲν Φρεσὶ σῆσι μενοινᾶς
 ἄμμις ὑφ' ἡμετέρῃ μεροπηίδι λέξομεν ἠχῆ.
 α Οὐκ ἐβέλω τριετῆ σε τανῶν Ορίδακχον αἰεῖδειν,
 οὐ χορὸν Αονίε παρα Βένθεσιν Ασωποῖο. 25
 • Λεῖψομαι, ὡς κέλευι, τὰ σαβάζια νυκτερά θυόθλα·
 δηθάκις ἀμφεχόρευσα Θυωναίω Διονύσῳ.
 α Μὴ γένος ἠρώων εἴωης, μὴ ναυτίλον Αργῶ,
 μηδὲ μόθως μερόπων, μὴ μοι Βρολοιογὸν αἰεῖδης.
 • Οὐκ ἐρέω πολέμους, ἕκ Αρεῶ ἔργα κάκιστα· 30
 ἐφρασάμην Πάρθων τε δύας καὶ ΚτησιΦόωνθα.
 α Αμφι μόθοις ὀλοοῖσιν ἀκὴν ἔχε· λειῶπε δὲ κεςῆς·
 ἐχθαίρω, τὰ λέγασιν ἀθύρματα Ποηιογενεῖης.
 • Εκλύομέν σε, μάκαιρα, γάμων ἀμύηλον ἐῖσαν.
 α Μέλωπε μόθως Θηρῶν τε καὶ ἀνδρῶν ἀγρευτήρων, 35
 μέλωπε γένη σκυλάκων τε, καὶ ἴωπων αἰόλα Φῦλα,
 βελάς ὠκυνόως, σιθίης εὐκερδέῳ ἔργα·
 ἐχθεά μοι Θήρεια λέγειν, Φιλότῆας αἰεῖδειν,
 καὶ Θαλάμους ἐν ἔρεσσι ἀδακρῦτοιο κυθίρης,
 καὶ τοκετῆς ἐνὶ Θηρσὶν ἀμαιώτοιο λοχίης. 40
 • Τοῖαι συνθεσῖαι Ζηνὸς μεγάλιο θυγατρὸς.
 ἐκλυον, αἰεῖδω· βάλλοιμι δὲ ἐπίσκοπον ἠχῆν.
 ἀλλὰ σύγ' ἀντολίθην ἐπ' Ωκεανὸν βασιλεύων,
 εὐδὶον ἀμβροσίησιν ὑπ' Ὀφρύσι σῆσι γεγηθῶς,
 δεξιτερὴν ὀπάσαιο πανίλαον, ὀλθοδότειραν 45
 γαίῃ καὶ πηολέσσι, καὶ εὐθήροισιν ἀοιδαῖς.
 Τριχθαδὴν Θήρην θεὸς ὤπασεν ἀνθρώποισιν,
 ἠερίην, χθονίην τε, καὶ εἰναλίην ἐρατεινήν.
 ἀλλ' ἕκ ἴσῳ ἀεθλῶ· ἐπεὶ πόθεν ἴσα τέτυκται
 ἰχθῦν ἀσπαίροντα βυθῶν ἀπομηρῦσασθαι, 50
 καὶ ταναῶς ὄονθας ἀπ' ἠέρῳ εἰρύσασθαι,
 ἢ Θηρσὶ Φονίοισιν ἐν ἔρεσι θηριάσθαι;
 οὐ μὲν ἄρ' ἐδὲ ἀλιθῆι, καὶ ἕκ ἐτὸς ἰξευτῆρι
 ἀγρη νόσφι πόνοιο· πόνω δὲ ἅμα τέρψις ὀπηδεῖ

μῆνη, καὶ Φόν[⊗] ἔτις, ἀναίμακτοι δὲ πέλονται. 55

ἦτοι ὁ μὲν πέτρῃσιν ἐφήμεν[⊗] ἀσχιάλοισι,
 γυραλέοις δονάκεσσι καὶ ἀγκίστροισι δαΦοινοῖς
 ἄτρομ[⊗] ἀσπαλιεὺς ἐπεδήσατο δαίδαλον ἰχθύν·
 τερωπῶλῃ δ', ὅτε χαλκῆ ὑπαὶ γενέσσι τορήσας
 ὑψι μάλα θρώσκοντα βυθῶν ὑπερ, ἀσπαίροντα, 60
 εἰνάλιον Φορέησι δι' ἠέρ[⊗] ἀρχηστῆρα.

καὶ μὴν ἰξευτῆρι πόν[⊗] γλυκύς· ἦ γὰρ ἐπ' ἀγρῆν
 οὐκ ἄρα, ἐ δρεπάνην, ἐ χάλκεα δῆρα Φέρονται,
 ἀλλ' αὐτοῖς ἐπὶ δρυμαὶ συνέμωρο[⊗] ἔσπετο κίρκ[⊗],
 καὶ δολιχαὶ θώμιγγες, ὑγρός τε μελίχρο[⊗] ἰξός, 65
 οἱ τε δι' ἠερίην δόνακες πατέεσιν ἀταρπών.

τίς τάδε τολμήσειεν αἰεδεῖν ἰσοτάλαντα;
 ἢ βασιλῆϊ λέοντι τίς αἰετὸν ἀντιβάλοιτο;
 ἰῶ πορδαλίῶν δὲ τίς ἂν μύραιναι ἐίσκοι,
 ἢ θῶας κίρκοις, ἢ ῥινοκέρωτας ἐχίνοισι, 70
 ἢ λάρων αἰγάγροις, ἢ κήτεα πάντ' ἐλέφαντι;
 θρηπῆρες λύκῃς ὄλεσαν, θύνῃς δ' αἰλιῆς·
 ἀγρευτῆρες οἷς, τρήρωνας ἔλον δονακῆς·
 ἀρκίον ἐπακτῆρες, καὶ μορμύρον ἀσπαλιῆς·
 τίγρει δ' ἰτωπῆες, καὶ τριγλίδας ἰχθυβολῆες· 75
 κάπριον ἰχνευτῆρες, ἀηδόνας ἰξευτῆρες.

ἀλλὰ σύ μοι, Νηρεῦ, καὶ δαίμονες Ἀμφιτρίτης,
 ἠδὲ Φιλορνίθων Δρυάδων χορὸς ἰλήκοιτε.
 δὴ γὰρ ἐπιπροφάδην με φίλαι καλέεσιν αἰοδαί·
 δαίμοσι θηροφόνοισι παλίντροπ[⊗] ἔρχομ' αἰείσων. 80

Πρῶτα μὲν αἰζηοὶ μὴ μοι μάλα πίονες ἔσαν·
 ἦ γὰρ τε σκοπέλοισι θορεῖν μέγ' ὑπείροχον ἴπποισι
 χρεῖα ἀναγκαίη, χρεῖα δ' ἄρα τάφρον αἰέεσθαι·
 δηθάκι δ' ἐν δρυμοῖσιν ἀνάγκη θῆρα δέεσθαι,
 γένασ' ἐλαφρίζοντα καὶ εὐφόροισι μελέεσσι. 85
 τῶ μὴ πιαλέοι θήρης ἐπὶ μῶλον ἴοιεν,
 μηδέ τι λεπταλέοι· καὶ γὰρ ποτε δηρίσασθαι
 θηρσὶν ἐνυαλίοις χρεῖα πολυαγρέα Φῶτα·
 τένεκά μοι δέμας ᾧδε κερασσάμενοι Φοιτῶντων.

ἀμφοτέρων κραιπνοί τε θέειν, θεναροί τε μάχεσθαι. 90
 καὶ δ' ἄρα δεξιτερῇ μὲν ἐπικραδάοιεν ἄκοντας
 ἀμφιδύμεν, ταναῶν, θρεπᾶνθην δ' ἐπὶ μεσσοῦσι ζώνης·
 καὶ γὰρ καὶ θήρεσσι πικρὸν φόνον ἐντύνοιτο,
 καί τε κακῶν φοροῖεν ἀλέξητήρια φωτῶν·
 λαῖψ δ' αὖ πεζὸς μὲν ἄγοι κύνας, ἰαπελάτης δὲ 95
 ἰαπων ἰθύειε κυβερνήηρα χαλιών.
 εὐσαλέως δὲ χιτῶνα καὶ εἰς ἐπιγχνίδα πῆξας
 ἐλκέσθω, σφίγγοιτο δ' ἐπημοικοῖς τελαμῶσιν·
 αὐχένθ' αὐθ' ἐκάτερθε παρήγορον ἐκ παλαμάων
 εἶμα περισέλλοιτ' ὀπίσσω θεναρῶν ὑπὲρ ὤμων, 100
 ῥήιον ἐς κάμαλον· γυμνοῖσι δὲ ποσσὶν ὀδεύειν
 κείνης, τοῖσιν ἵχνη μέλεται δυσδερκέα θηρῶν,
 ὄφρα κε μὴ θήρεσσι ἀπ' ὀμμαλθ' ὑπὸν ἔλοιπο
 ἠχὴ τριβομένων λιπαροῖς ὑπὸ ποσσὶ πεδίλων.
 ἴα ἄρα λῶπθ' ἔχειν μάλα λῶιον, ἔνεκεν εἶμα 105
 πολλάκι κινύμενον πνοιῇ κελάδοντος ἀήτης
 θήρας ἀνεπλοίησεν, ἀνήξαν δὲ φέβεσθαι.
 αἶδε μὲν εὖ σέλλοιτο θοὸν δέμας ἀγρευτῆρες·
 τοῖς γὰρ Φιλέει Λητωῖαῖς Ἰοχέαιρα.
 Ἄλλοτε δ' ἀλλοίην ὥρην ἐπὶ θήρας ἰόντων· 110
 ἦμαλθ' ἰσαμένοιο, καὶ ἦμαλθ' ἀνομένοιο,
 καὶ μεσάτης, ποτὲ δ' ἐσπερίς, ποτὲ δ' αὐτε καὶ ὄρθη
 θήρας ὑπ' ἀκλίνοσσι σελιναίης ἐδάμασσαν.
 ἦώς μὲν τέταλαι περιδέξινθ' ἀγρευτῆροι,
 πᾶσα γαληνίωσα πανηματίοισι δρόμοισιν, 115
 εἶασι Φυλλοδόκω, καὶ Φυλλορόω Φθινοπώρῳ·
 ἔξοχα γὰρ τελέεσσι καὶ ἰαπῶσι, καὶ μερόπωσσι,
 καὶ κυσὶν ὤμησῆσι θέειν εὐκροαέες ὥραι
 εἶασι χουσεῖω, κρουεῶν νεφέων ἐλατῆρι,
 ὄπῳ ὅτε ποίησῳ ἰοῖσι βατὴ πλώσσι θάλασσα, 120
 ἀργυσα τεπαμένοισι λινωπτερύγων ὄπῳ λα ιηῶν·
 ὄπῳ ὅτε γαῖα βροτοῖσι φυτηκομέσσι γέγηθεν,
 ὄπῳ ὅτε καὶ καλύκεσσι καὶ ἀίθεσιν ἀμμαλα λύει·
 ἢ πάλιν ἐσχατίησιν ὄπωροῖσιν τροπῆσιν,

ἤνικα δῶμα τέθηλεν ὄπωρολόγοιο γεωργῆ,
 καρπὸς Αθηναίης λιπαρὴν ὅτε γαυλίδα πλήθει,
 καὶ βότρου ἡμερίδων θλίβων ἐπιλήνια χαίρει,
 σίμβλα μελισσάων ὅτε λείρια κηρία βρίθει.

125

χείματι δ' ἐν μεσάτῳ μέσῃ ἡμαίῳ ἀγρώσσοιο,
 εὔτε τις ἐν δρυμοῖσιν ὑπὸ σπήλυγι λιασθεῖς
 κάρφρα λεξάμενός τε, καὶ ὠκύμορον Φλόγα νήσας,
 ἄγχι πυρὸς κληθεῖς ὄπωλίσσαλο δόρπον ἀμορβός.

130

ἐν δὲ θέρει χρεῖά Φυγέειν Φλογόεσσαν ἐνίπῃν,
 ἄζην τ' ἡελίη· κέλομαι δ' ἐπ' ἀέθλον ἰκάνειν
 πρώτη ὑπ' ἀμφιλύκη, ὅθ' ἑωθινὸν ἀγροῖῶται
 ἰσοδοῆῳ ἔνεσθεν ὑπ' εὐποῖήτον ἐχέτλην

135

γυιοτόμον δαμάλησιν ἐπιβύνησιν ἄρορον·
 ἢ πάλιν ἐσπερήσιν, ὅτ' ἡέλιῳ ζυγὰ κλίη,
 ὄπωπότε σημαίνεσιν ἐαῖς ἀγέλησι νομῆες,
 εὔτε κἀλασεῖχεσιν ἐπὶ σφέερες πάλι σηκῆς

140

βριθόμεναι μαζῆς τε, καὶ ἔθαλα κυμαίνεσσαι·
 οἱ δ' ἀπὸ λαϊνέων ἀμορον προβορόνηες ἐναύλων
 πάντες ἐαῖσι Φίλησι περισκαίροσσι τεκῆσαις·
 ἀμφὶ μὲν εὐγλήνης δαμάλας βλοσυρώπτε μόρω,
 αὐτὰρ εὐκράιρες ὅιας περὶ βληχάδας ἀμνά,
 μηκάδας αὐτ' ἐρίφω, καὶ Φορβάδας ὠκέε πώλω.

145

Καὶ μὴν τόσσα Φέροῖλο ποτὶ κνημῆς ξυλόχης τε
 ἐρογοπόιοι κρατεροὶ θήρης ἐρικυδέος ὄπλα,
 ἔντεά τ' εὐθήροιο μέγα πνεῖοῖλα Φόνοιο·
 οἰκλύα τε, χαλίδας τε, βρόχων τε πολύστονα δεσμά,
 ἄρκυας, εὐστρεφέας τε λύγες, ταναῶν τε πᾶναϊρον,
 αἰχμὴν τριγλώχινα, σιγύνην εὐρυκάρηνον,
 ἀρπάλαγον, κάμακας τε, καὶ εὐπύρονον ὠκὺν οἰσὸν,
 Φάσγανα, βεπληγᾶς τε, λαγωοτόνον τε τρίαϊναν,
 ἀγκυλίδας σκολιάς, μολιβοσφιγέας τε κροῖνας,
 σπαρτόδετον μήρινθεν, εὐπλεικίον τε ποδαγρην,
 ἄμμαλά τε, σάλικας τε, πολυγλερόν τε σαγήνην.

150

155

Ἰππας δ' ἐς θήρην μέγας κυδήειας ἀγέδων
 ἄρσενας, ἔ μόνον ὅτι χερσεῖονές εἰσι πόδεσσι

θηλύτεραι τελέειν δολιχὸν δρόμον ἐν ξυλόχοισιν, 160
 ἀλλ' ὅτ' ἀλεύσασθαι χρειαὶ Φιλοδέμνιον ἦτορ
 ἰαπῶν ἀκυπόδων, ἀπὸ δ' ἰαπάδα τηλόσ' ἐρύκειν,
 ὄφρα κε μὴ χρεμέθωσι λιλαιόμενοι Φιλότηϑ,
 καί τ' αἰόντ' αὐδὴν κρουερὴν Φύζανδε νέωνται
 νεβροὶ, δορκαλίδες τε θοαὶ, καὶ θειμαλέος πῶξ. 165

Ἰαπῶν δ' αἰόλα Φῦλα· τόσ' ἔθνεα μυρία πῶλων
 ὅσσα βροτοῖσι γένεθλα δεδασμένα σῖτον ἔδασιν·
 ἀλλ' ἔμπαυς ἐρέω, τόσσοι μετὰ πᾶσι κραταῖοι,
 ὅσσοι θ' ἰαπαλέοισιν ἀριτεύσιν ὁμίλοις·
 Τυρσηνοὶ, Σικελοὶ, Κρήτες, Μάζηκες, Ἀχαιοὶ, 170
 Καππαδόκαι, Μαῦροι, Σκυθικοὶ, Μάσσητες, Ἐπαιοὶ,
 Ἴονες, Ἀρμένιοι, Λίβυες, Θρήϊκες, Ερμεβοί.

Ἰαπῶν δ' ἐν πάντεςτι πανέξοχον ἐφράσσαίηο
 ἰδμονες ἰαποδρόμων καὶ βυκολίων ἐπίεροι,
 εἶδεσιν ὅς τείοισιν ὅλον δέμας ἐσεφάνωται. 175
 Βαιὸν ὑπὲρ δειρήφι μετήρορον ὕψι κάρηνον
 αἰέροι, μέγας αὐτὸς ἐὼν περιηγέα γῆα.
 ὕψι κάρη, νεάτην δὲ γένυν ποτὶ δειράδα νεύοι·
 εὐρὺ πέλοι Φαιδρόν τε μεσόφρουον, ἐκ δ' ἄρα κόρσης
 ἀμφὶ μέτωπα τριχῶν πυκινὸι σείοιηο κόρυμβοι. 180
 ὄμμα τορὸν, πυρσωπὸν, ἐπισκυνίοισι δαΦοινόν·
 εὐρεῖαι ῥίνες, στόμα δ' ἄρκιον, ἔατα βαιά·
 γυραλέη δειρή τελέθει λασιαύχενϑ ἰαπα,
 ὡς ὅτε χαιτήεσσα λόσον νεύει τρυζάλεια.
 πηλὸν πέλοι σέρονον, δολιχὸν δέμας, εὐρέα νῶτα, 185
 καὶ ῥάχης ἀμψίδυμϑ μέσον ἰαχία πιαίνεσσα·
 ἐκ δὲ θεοὶ πολλὴ μετόπιωθε τανύτριχϑ ἔρη·
 μηροὶ δ' εὐπαγέες, μυώδεις, αὐτὰρ ἔνερθεν
 ὀρθοτενεῖς δολιχοὶ τε ποδῶν περιμήκεες αὐλοὶ,
 καὶ μάλα λεπταλέοι, καὶ σαοκὶ λελειμμένα κῶλα, 190
 οἷα ταιυκραίοισιν ἀελλοπέδεσσ' ἐλάθοισι·
 καὶ σφυρὸν ἀγκλίνοιο, θεοὶ δὲ περίδρομϑ ὀπλὴ
 ὕψι μάλ' ἐκ γαίης, πυκινὴ, κερόεσσα, κραταῖή·
 τοῖός μοι βαινοὶ κρατερὴν θήρειον ἐνευά

θυμαίνων, συνάεβλος ἀρήϊος, ὄβριμος ἴαπος· 195
 Τυρσηνοὶ τοιοῖδε, καὶ Ἀρμένιοι, καὶ Ἀχαιοὶ,
 Καῶπαδόκαι τε κλυτοὶ Ταύροι προπάρουθε νέμοιλαι.
 Θαῦμα δὲ Καππαδόκεσσι μέγ' ἔδρακον ὠκυπόδεσσι·
 εἰσόκε μὲν νεογιλὸν ὑπὸ σομάτεσσι ὀδόνηα,
 καὶ γλαγερόν Φορέωσι δέμας, τελέθαστ' ἀμενηνοί· 200
 κραιπνότεροι δὲ πέλασσι, ὅσω μάλα γηράσκουσι.
 κείνης ἐς πόλεμον μεγαλήνορα θωρήσσοιο,
 αἰθωνάς τ' ἐπὶ Θῆρας, ἐπεὶ μάλα θαρσήεντες
 ὄωλοις ἀηλιάαν, πυκινὴν ῥῆξαι τε Φάλαγγα,
 θηρσί τ' ἐνυαλίωσιν ἐναντία θηρίσασθαι· 205

Πῶς μὲν γάρ τε μάχαισιν ἀρήϊος ἐκλυεν ἴαπῳ
 ἦχον ἐγερσίμοθον θολιχῶν πολεμήϊον αὐλῶν;
 ἢ πῶς ἄντα δέδορκεν ἀταρμύκηισιν ὀπωπαῖς
 αἰζηοῖσι λόχον πεπυκασμένον ὀωλίτησι,
 καὶ χαλκὸν σελαγεῦνθα, καὶ ἀσράπηνθα σίδηρον, 210
 καὶ μάθεν εὔτε μένειν χρεῖω, πότε δ' αὐτίς ὀρξεν,
 καὶ μάθεν εἰσαίειν κρατερόν σὺνθημα λοχαγῶν;
 πολλάκι καὶ δῆϊων ἀνδρῶν ἐπελάσσειο πύργοις
 ἤρεμος, αἰγλήεσσαν ὑπόπτερον εὔτε βροτοῖσιν
 ἀσπῶις ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικάρσιον ἀσπίδ' ἐρείδει, 215
 ὀππὸτ' ἐέλδωνθαι δῆϊων πόλιν ἐξαλαπάξαι,
 καὶ πεδίον τεύχωςι μετήρορον ἐπλαβόειον,
 δαιδαλέον, πυκινόν, πολυόμφαλον, ἀντία δ' αἰγλή
 χαλκῷ ἀποθρώσκει Φαεθοντιάς· αἶψα δ' ὀπίσσω
 κλινομένης ἀκλίνος ἀπασράπῃ πολὺς αἰθήρ. 220

Ἴπποις μὲν περίαλλα Φύσις πόρε τεχνήεσσα
 ἡμερίων κραδίην, καὶ σήθεσιν αἰόλον ἦτορ.
 αἰὲν γινώσκουσι ἐὸν Φίλον ἡνιοχῆα,
 καὶ χρεμέθουσι ἰδόντες ἀγακλυτὸν ἡγεμονῆα,
 καὶ πολέμοισι πεσόνθαι μέγα σενάχουσι ἐταῖρον. 225
 ἵππος ἐν ὑσμίνῃ ῥῆξεν ποτε δεσμὰ σιωπῆς,
 καὶ Φύσιος θεσμὸς ὑπερέδραμε, καὶ λάβεν ἡχὴν
 ἀνδρομένην, καὶ γλώσσαν ὁμοῖον ἀνθρώποισιν.
 ἵππῳ ἐνυάλῳ δὲ Μακεδονίῃ βασιλῆος

- Βρεθείλας ὄωλοισιν ἐναντία δηριάσκειν. 230
 ἴωω⊕ ἐπ' ἀνθερίκων ἔθειεν κέφοισι πόδεσσι·
 ἄλλ⊕ ὑπὲρ πόντοιο, καὶ ἔσεφάνην ἐδίηεν·
 ἴωω⊕ ὑπὲρ νεφέων χιμαροκλήονον ἤγαγε Φῶτα·
 καὶ χρεμέθων ποτὲ πῶλ⊕ ὑφ' ἠνιόχοιο δέλοισι
 Δῆκαλο τὸν Περσῶν Ἀσηγενέων βασιλῆα. 235
 ἔξοχα δ' αὖ τίεσι φύσιν· τόδε πάμπαν ἄψυσον
 ἐς Φιλότῆα μολεῖν, τὴν ἔθέμισ· ἀλλὰ μένεσιν
 ἄχραντοι μυσῶν, καθαροῆς δ' ἐράεσι κυβείρης.
 Εκλυον ὡς προπάροιθε πολυκλεάνων τὶς ἀνάκλων
 καλὸν ἔχεν πεδίσις ἴωωων ἀγελαῖον ὄμιλον, 240
 τῆς πάντας μετέπειτα δαμασσοαμείνη προβελύμενης
 ἴωωαλέη νῆσ⊕ πρόλιπεν δύο, μητέρα μένην,
 καὶ μητρὸς Φιλίης ὑπομάζιον εἰσέτι πῶλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ μέγας ἦν, πειραῖτο χέτλι⊕ ἀνῆρ
 μητέρα παιδὸς ἐοῖο παρ' ἀγκοῖνησι βαλέεσσι· 245
 τῆς δ' ὡς ἔν ἐνόησεν ἀναινομένους Φιλότῆα,
 καὶ γάμον ἀμφοτέροισιν ἀπώμορον, αὐτίκ' ἔπειτα
 αἰνὰ τίησκόμενος, δολίην ἐπὶ μῆτιν ὕφαιεν,
 ἐλωόμενος καλέειν γένος ἴωωοισιν παλίνορσον.
 ἄμφω μὲν πρῶτιςα καλύψατο βυσσοδομεῶν 250
 ἄλλοισι ρινοῖς, μετέπειτα δὲ χρῖσεν ἐλαίω
 πᾶν δέμας εὐώδει, κηῶδει· ἔλωετο γὰρ δὴ
 ὁδμὴν πρεσβυτέστην ἀπαμαλδῦναι Φιλότῆος.
 καὶ λάβεν, ὦ μάκαρες, ῥέζων κακά· καὶ τέλεετο
 ξυγὸς ἀπώωλυτος θάλαμος συγερωτάτος ἴωωοις, 255
 οἷος ἐν ἀνθρώποισιν ἐνυμφεύθη προπάροιθε
 Καδμείος γάμ⊕ αἰνὸς ἀλήμονος Οἰδιπόδοιο.
 οἱ δ' ὅτε γυμνωθέντες ἐὼν ἄτην ἐνόησαν,
 λοξῆσιν δ' ἄβρησαν ἀνιάζοντες ὀπωπαῖς,
 ἢ μὲν ἄρα τλήμων ἄγονον γόνον, αὐτὰρ ὄγ' αἶψα 260
 αἰνεγάμος, κακόλεκτρος, ἀμήτορα μητέρα δειλὴν,
 ὑψι μάλ' ἠέρθησαν ἀμείλιχα Φυσιόωντε,
 δεσμά τ' ἀπορρήξαντες ἴτην μεγάλα χρεμέθοντες,
 οἷα θεῶς μάκαρας μαρτυρόμενοι κακότητ⊕,

ἀράς τ' εὐχόμενοι πολυπήμονι νυμφευτῆρι·
 ὄψ' ἔδ' ἐμυρόμενοί τε, καὶ ἄρχετον ἀίσσοντες,
 ἀντιπώρον πέτρῃσιν ἐὰς κεφαλὰς ἐλόωντες,
 ὅσα συνηλοίησαν, ἐὼν δ' ἀπὸ Φέγγος ἄμερσαν,
 αὐτοφόνου κλίναντες ἐπ' ἀλλήλοισι κάρηνα.
 ἄδε Φάτις προτέρη κλέος ἴπποισιν μέγ' αἶδει. 265

Ἰππων δ', ὅσσα γένεθ' ἀτίηλατο μυρί' αἶα,
 ὠκύτατοι Σικελοὶ, Λιλυβήϊον οἵτε νέμονται,
 καὶ τρικάρηνον ὄρος, ὅθι τοι σκέπας Εὐκελάδοιο,
 πυρσοῖς αἰθερίοισιν ἐρευγομένοιο κεραυνῶ,
 Σικανίης Αἴτην ἀνεκάχλασεν ἀένκον πῦρ. 275

κραιπνότεροι Σικελῶν δ' παρ' Εὐφρήταο ρέεθρα
 Ἀρμένιοι, Πάρθοι τε βαθυπλόκαμοι τελέθρῃσιν.
 ἀλλ' ἄρα καὶ Πάρθοισι μέγα προφέρῃσιν Ἰθῆρες
 ὠκυτέρουσι πόδεσσι κραινόντες πεδίοισι·
 κείνοισιν τάχα μὲν ἐναντίον ἰσοΦαρίζου 280

αἰετὸς αἰθερίοισιν ἐπιθύων γυάλοισιν,
 ἢ κίρκ' ἀταναῆσι τινασσόμεν' ἵππερὺ γέσσει,
 ἢ δελφοῖς πολιοῖσιν ὀλιοθαίνων ῥηθίοισι.
 τόσσον Ἰθῆρες ἔασι θοοὶ πόδας ἠνεμόεντας·
 ἀλλ' ὀλίγοι, βαιοὶ τε μένος καὶ ἀνάκλιδες ἦτορ, 285

καὶ δρόμον ἐν παύροισιν ἐλεγχόμενοι σταδίοισιν·
 εἶδεα δ' ἀγλαόμορφα κλυτὸν δέμας ἀμφιέσαντο,
 ὄπλην δ' ἔκρατερὴν, πηλότροφον, εὐρυπέδιλον.

Μαύρων δ' αἰόλα Φῦλα πολὺ προφέρῃσιν ἀπάντων
 ἀμφὶ δρόμου ταναῆς τε, καὶ ἀμφὶ πόντος ἀλεγεινῆς· 290
 καὶ λίβυες μετὰ τῆς δολιχὸν δρόμον ἐκτελέθρῃσιν·
 εἶδεα δ' ἀμφοτέροισιν ὁμοῖα, πλὴν ὅσον αὐτε
 μείζονες εἰσιδέειν λίβυες κρατεροὶ γεγάασιν.

ἀλλὰ δέμας δολιχοῖ· πλευρῆσι γὰρ ἀμφὶς ἔχουσι
 τῶν ἄλλων πλευρὰ, σπαθίην κλένα δ', ἔνεκεν εἰσὶ 295
 πᾶσσοις εἰσιδέειν καὶ κρείσσονες ἰθὺς ὄρεειν.

ἑσπλοὶ δ' ἠελίξ Φορέειν πυρόεσσαν ἐρωήν,
 καὶ τε-μεσημβρινὴν διψῆς δριμεῖαν ἐνιπῆν.
 ἴπποι Τυρσηνοὶ δέ, καὶ ἄπλετα Κρήσια Φῦλα,

ἀμφοτέρον κραιωνοί τε θέειν, δολιχοί τε πέλοισι. 300

Μαύρων ἀκύτεροι Σικελοί, Σικελῶν δέ τε Πάρθοι,
καὶ χαροποὶ τελέθσι καὶ ἔξοχον αἰγλήεντες,
καὶ μῆνοι μίμνῃσι μέγα βρύχημα λέοντο.

ἢ γὰρ τοι θήρεσσιν ἐπ' ἄλλοις ἄλλα γένεθλα
ἴππων ἄρμενα, πολλὰ τὰ τοι φράζῃσιν ὄπασσάι. 305

Σικλοπόδεςσ' ἐλάφοις κυανώπιασ ὀπλίζοιο,
ἀρκίοισι γλαυκῆς, καὶ πορδαλίεσσι δαφαινῆς,
αἰθῶνας δ' ἴππων πυριλαμπέας ἀμφὶ σύεσσιν,
αὐτὰρ ἐριγλήνης χαροπῆς χαροποῖσι λέεσι.

Κάλλι δ' ἐν πάντεσσι πέλει πανυπείροχος ἴππος 310

Νισαῖο, τὸν ἄγχι ἐρικλέανοι βασιλῆες,
καλὸς ἰδεῖν, ἀταλὸς τε φέρειν εὐπειθεῖ δεσμῶ,
βαιὸς μὲν κεφαλῆν, πολλὸς δὲ βαθύτριχα δειρῆν,
κυδιῶν ἐκάτερθε μελιχρώοισιν ἐθειραῖς.

Ναὶ μὴν ἄλλο γένεθλον ἐπήρατον ὠπήσαιο, 315

Σικλόν, ἀρίζηλον, τῆς ὠρύγας καλέεσσιν,
ἢ ὅτι καλλικόμοισιν ἐν ἔρεσσιν ἀλδήσκῃσιν,
ἢ ὅτι πάγχυ θέλεσ' ἐπὶ θηλυέρεσσιν ὄρειν.

δοῖα δ' ἐπ' ὠρύγων τελέθει πολυανθέα κάλλι.

τοὶ μὲν γὰρ δειρῆν, καλλίτριχά τ' εὐρέα νῶτα 320

γεγράφαται δολιχῆσιν ἐπήτριμα ταινίησι,
τίγριες οἶα, θοὴ κραιωνῶ Ζεφύροιο γενέθλη.

τοὶ δ' ἄρ' εὐτροχάλοισι περίδρομα δαιδάλλοισι

σφραγῖσιν πυκινῆσιν, ὁμοῖα πορδαλίεσσι,

τῆς ἔτι νηπιάχῃς γράψαν τεχνήμονες ἄνδρες, 325

αἰθομένῳ χαλκῷ ταναὴν τρίχα πυρσεύοντες.

Δηθάκι δ' ἄλλα βροτοὶ πανεπέφρονα μητίσαντο,
πῶλον ἐπιγράψαι καὶ νηδυῖ μητρὸς ἔοντα.

ὠπόσση κραδίη, πόσση μερόπῃσι πέλει φρήν.

ἔρξαν ὄπασσιν κ' ἐθέλωσι· θέσαν πολυειδέας ἴππων, 330

μητρὸς ἔτι γλαγερεῖσι περιχομένους λαγόνεσσιν.

ὄπασσιν θελυτέρεν γὰρ ἔλη φιλοτήσιος ὄρμη,

ἴππων δ' ἐγγὺς ἰόντα κλυτὸν μεγαλήτορα μίμνη,

δὴ τότε δαιδάλλῃσι πόσιν καλόν, ἀμφὶ δὲ πάντα

πᾶν δέμας εὐσίκλοισι περὶ χροῖσι γράφῃσι, 335
καὶ ποτὶ λέκτρον ἄγασιν ἔω' ἀγλαίῃ κομόωντα.

ὡς δέ τις ἠϊθέων ὑπὸ νυμφοκόμοισι γυναιξὶν
εἴμασιν ἀργενοῖσι καὶ ἀνθεσι πορφυρέοισι
σειψάμεν, πνεύων τε Παλαιστίνιοιο μύραιο,
ἔς Θαλαμον βαίνῃσιν ὑμῆν ὑμέναιον αἰείδων· 340

ὡς ἴαπων σπῆρχοντα, γαμήλιά τε χρεμέθοντα,
πρόδεν εἴς ἀλόχοιο, κλυτὸν πόσιν, ἀφροῖοντα
δηρὸν ἐρητύσσι, Φίλης λελημημένον εὐνῆς·
ὄψέ δέ τοι μεθιάσιν ἐπήρατον ἔς Φιλότητα.

ἢ δ' ὑποκουσσαμένη πολυανθέα γείνατο παῖδα, 345
ιηδύϊ μὲν πόσι, γόνιμον θορὸν αἰείρασα,
δεξαμένη μορφὴν δὲ πολύχροον ὀφθαλμοῖσι.

Τοῖά νυ καίκεῖνοι, τοῖσιν δόνακες μεμέληνται,
μητάδην πυκνιοῖσι νοήμασιν ἰξευτῆρες,
ὄπωπότε δαιδάλλωσι πεληιάδεσσι νεοσσῆς. 350

εὔτε γὰρ ἔς Φιλότητα θοαὶ τρήρωνες ἴωσι
μιγνύμεναι σομάτεσσι βαρυφθόγοις ἀλόχοισι,
δὴ τότε μῆτιν ὕφαινε κλυτὴν τιθασοτρόφῃ ἀνῆρ·
ἄγχι δὲ θηλυτέρῃσιν ἐθήκατο δαίδαλα πολλὰ,
εἴματα πορφύρεα· ταῖ δὲ κλιδὸν ὅσπε βαλῆσαι, 355
θυμὸν ἰανόμεναι τίκτωσ' ἀλιπὸρφυρα τέκνα.

Ναὶ μὴν ᾧδε Λάκωνες ἐπίφρονα μητίσαντο
αἴσι Φίλαις ἀλόχοις, ὅτε γαστέρα κυμαίνωσι.
γράφαντες πινάκεσσι πέλας θέσαν ἀγλαὰ κάλλι, 360
τῆς πάρος ἀστράφαντας ἐν ἡμερίοισιν ἐφήβους,

Νιρέα, καὶ Νάρκισσον, εὐμελίην δ' Ἰάκινθον,
Κάσρα τ' εὐκόρυθον, καὶ ἀμυκοφόνον Πολυδεύκην,
ἠϊθέους τε νέους, οἳ τ' ἐν μακάρεσσιν ἀγῆτοι,
φοῖβον δαφνοκόμην, καὶ κισσοφόρον Διόνυσον·
αἱ δ' ἐπιτέρπονται πολυήρατον εἶδ' ἰδῆσαι, 365
τίκτωσίν τε καλῆς ἐπὶ κάλλει πεπληῆται.

Τοῖα μὲν ἀμφ' ἴαποισιν· ἀτὰρ κατάβηθι Φίλη φρήν
οἶμον ἐπὶ σκυλάκων, τόσσοι τ' ἐπὶ πᾶσι κύνεσσιν
ἔξοχ' ἀρίζηλοι, μάλα τ' ἀγρευτῆρσι μέλονται.

Παίονες, Αύσόνιοι, Κάρες, Θρήκες, Ίβηρες, 370
 Αρκάδες, Αργεῖοι, Λακεδαιμόνιοι, Τεγεῆται,
 Σαυρομάται, Κελτοὶ, Κρήτες, Μάγνητες, Ἐπειοὶ
 ὅσσοι τ' Αἰγυπῆσιο πολυψαμάθοισιν ἐπ' ὄχθαις
 Βυκολίων ἔθροι, Λοκροὶ, χαροποί τε Μολοσσοί.

Εἰ δὲ νύ τοι κεράσαι Φίλον ἔπλετο δῖα γένεθλα, 375
 εἴαρι μὲν πρῶτις ἀλέχθη πόρσυνε κύνεσσιν·
 εἴαρι γὰρ μάλλον Φιλοτήσια μέμβλεται ἔργα
 Δηρσί τε καὶ σκυλάκεσσι, καὶ ἔλομένοισι δράκυσιν,
 ἠερίοις τ' ὄροισι, καὶ εἰναλίοις νεωόδεσσιν.

εἴαρι μὲν χολόεντος ἔχισ πεθορυγμένῃ ἰᾶ 380
 ἰκῆλο λέχθη ποτὶ θῖνα θαλασσαίης ἀλόχοιο.
 εἴαρι πόντος ὅλος δὲ περισμαραγεῖ κυθερείη,
 καὶ νέωδες γαμέοντες ἐπιφρίσσει γαλήνη·
 εἴαρι καὶ τρήρωνες ἐπιθύσει πελείαις,

ἴωποι δ' ἀγραύλοισ ἐπὶ φορβάσιν ὀπλίζονται, 385
 ταῦροι δ' ἀγροτέρας ἐπὶ πόρτιας ὀρμαίνουσι,
 καὶ κτίλοι εἰλικόεντες ἐν εἴαρι μηλοβατεῦσι,
 καὶ κάπροι πυρόεντες ἐποχμάξουσι σύεσσι,
 καὶ χίμαροι λασήσιν ἐπιπυεύουσι χιμαίραις.

καὶ δ' αὐτοῖς μερόπασσιν ἐν εἴαρι μάλλον ἔρωτες· 390
 εἴαρι γὰρ πάνδημος ἐπιβρίθει Κυθέρεια.

Ἐθνεα σοὶ δὲ κυνῶν θαλαμηπολέοντι μελέσθω
 ἄρμενά τ' ἀλλήλοισιν, εὐκότα τ' ἔξοχα Φῦλα.

Αρκάδας Ἠλείοις ἐπιμίσγειο, Παῖοισι Κρήτας, 395
 Κάρας Θρηκίοις, Τυρσηνὰ γένεθλα Λάκωσι,
 Σαρματικόν τε πόσιν Φορέοις πρὸς Ἰβηρίδα νύμφην.
 ὦδε μὲν εὖ κεράσειας. ἀτὰρ πολὺ φέρτατα πάντων
 Φῦλα μένει μονόφυλα, τὰ τ' ἔξοχα τεκμήραντο
 ἄνδρες ἐπακλήρες· τὰ δὲ μυρία Φῦλα πέλονται,
 τῶν ἄμοθεν μορφαί τε καὶ εἶδεα τοῖα πελέσθων. 400

Μηκεδανὸν κρατερόν δέμας, ἄρκιον ἠδὲ κάρηνον,
 κᾶψον, εὐγλήνον, κυναὶ σίλβοιεν ὀπωπαί·
 κάρχαρον, ἐκτάδιον τελέθει σόμα, βαιὰ δ' ὑπερβεν
 ἔατα λεωγαλέοισι περιτέλλοιεν ὑμένεσσι·

δειρὴ μηκεδανὴ, καὶ σήθεα νέθε κραταῖα, 405
 εὐρέα· τῷ πρόσθεν δέ τ' ὀλιζιτέρω πίδα ἔσαν,
 ὀρθοτενεῖς κώλων ταναοὶ δολιχίηρες ἴσοι,
 εὐρέες ὠμοπαλάται, πλευρῶν ἐπιμάρσια τρισά,
 ὄσφυες εὐσαρκοί, μὴ πίνονες· αὐτὰρ ὅπιόθε
 σριϑνή τ' ἐκτάδιός τε πέλοι δολιχόσκιος ἔρη. 410

τοῖσι μὲν ταναοῖσιν ἐϑοπλίζοντο δρόμοισι
 δόμοις, ἢ δ' ἐλάβοισιν, ἀελλόποδι τε λαγωῶ.

Ἔθροι δ' αὖθ' ἕτεροι, τοῖσιν μενεδήϊος αἰλή, 415
 ὄσσοι καὶ ταύροισιν ἐπέχραον ἠϋγενείοις,
 καὶ σύας ὑβρισηῆρας ἐπαίξαντες ὄλεσσαν,
 ὄσσοι μηδὲ λέοντας ἐξς τρεῖσιν ἀνακταῖς,
 ζατρεφέες, πρῶνεσσιν ἐοικότες ἀκρολόφοισι.

σιμότεροι μὲν ἔασι πρόσωπατα, δεινὰ δ' ὑπερθε
 νεύει ἐπισκυνίοισι μεσόφρυα, καὶ πυρόεντες
 ὀφθαλμοὶ χαροπῆσιν ὑποσίλβοντες ὠωπαῖς· 420

ῥινὸς ἄπας λάσιϑ, κρατερόν δέμας, εὐρέα νῶτα·
 κραιπνοὶ δ' ἔτελέεσσι, ἀτὰρ μένος ἔνδοθι πολλόν,
 καὶ δένος ἄφραστον, κραδίη καὶ θυμὸς ἀναιδής.

Ες μὲν νυν θήρην ὀπλίζεο τοῖα γένεθλα
 αἰχημητῶν σκυλαίων, τοὶ κνώδαλα πάντα δύνονται. 425

χροαὶ δ' ἀργενναί τε κακαὶ μάλα, κυάνεαί τε·
 ἔτε γὰρ ἠελίοιο φέρει μένος ὤκα δύνανται
 ἔτε νεφελήτοιο μένος πολυχαμέροσ ὤρης.

κεῖνοι δ' ἐν πάντεσσιν ἀριστεύουσι κύνεσσι,
 τοῖς ἴκελοι μορφαὶ μάλα θήρεσιν ὠμησῆσι, 430

μηλοφόνοισι λύκοις, ἢ τίγρεσιν ἠνεμοέσσαις
 ἢ καὶ ἀλωπεκέεσσι, θοαῖσί τε πορδαλίεσσιν,
 ἢ ὀπόσοι δήμετροι πανεῖκελον εἶδ' ἔχουσι
 σιτόχροοι· μάλα γὰρ τε θοοὶ κρατεροὶ τε πέλονται.

Εἰ δὲ νύ τοι πινυτὴ σκυλακοτροφίη μεμέληται, 435

μή ποτ' ἀμέλγεσθαι σκύλακας νεοθηλέϊ μαζῶ
 αἰγῶν, ἢ προβάτων, μηδ' οἰκιδίησι κύνεσσιν·
 ἢ γὰρ τοι νωθροὶ τε καὶ ἔτιδανοὶ βαρύνθοιεν·
 ἀλλ' ἐλάφων ἢ πε μαζῶ, τιβασῶ τε λεαίνης,

ἢ περ δορκαλίδων, ἢ νυκτιπόροιο λυκαίνης· 440
 ὤδε γὰρ ἂν κρατερός τε καὶ ὠκείας ἔξοχα θείης,
 εἰδομένους αὐτῆσι γαλακτοφόροισι τήνηαις.

Αὐτὰρ νηπιάχοισιν ἔω' ἐνόματα σκυλάκεσσι
 βαιὰ τίθει, θοὰ πάντα, θοὴν ἵνα βάξιν ἀκῆ.
 ἴωποισι κρατεροῖσι δ' ὀμήθεες ἀγρευτῆρες 445
 ἐξέτι νηπιάχων ἔσαν, μερόπεσσί τε πᾶσιν
 ἠθάδιοι Φίλιοί τε, μόνοισι δὲ θήρεσιν ἐχθροί·
 μηδ' ὑλάειν ἐθέλοιεν, ἔπει μάλα θηρευτῆρσι
 σιγῇ τέθμιός ἐστι, πανέξοχα δ' ἰχνευτῆρσιν.

Εἶδεα δὲ σιβίης δυσδερκέος ἔωλετο δισσά, 450
 ἀνδρῶν, ἠδὲ κυνῶν. μέροπες μὲν ἄρ' αἰολόβελτοι
 ὄμμασι τεκμήραντο, καὶ εὖ φράσσαντο κέλευθα·
 μύξωτῆρσι κύνες δὲ πανίχνια σημήναντο.

ναὶ μὴν ἀνθρώποισι πέλει περιδέξιος ὠρη
 χειμερῆ, σείβεσσι δ' ἀμοχθήτοισιν ὄπωπαῖς, 455
 ἔνεκα καὶ νιφετοῖσι γεγραμμένα πάνθ' ἀμ' ὄραται,
 καὶ πηλοῖσι μένει τετυπωμένα δείκελα ταρσῶν.
 ἐχθρὸν ἔαρ δὲ κύνεσσι, Φίλον δὲ πέλει μετόπωρον·

εἶαρ γὰρ βοτάνησιν ἄδην ποιητρόφος αἶα
 ἀνθεσι πληθύνει τε πολύπνοος, ἀμφὶ δὲ πάντη 460
 εὐσέφανοι λειμῶνες ἀνήροτα πορφύρεσσι,
 καὶ πᾶσαν σιβέεσσι εὐρίνοισι κύνεσσι
 ὀδμὴν ἠγῆτεραν ἀμαλδύνεσιν ἄρραει.

αὐτὰρ ἐν εὐκάρπῳ γλυκεροσαφύλῳ φθινοπώρῳ
 ποῖαι καὶ βοτάναι καὶ τ' ἀνθεα γηράσκουσι, 465
 γυμνὴ δὲ σκυλάκεσσι μένει θήρειος αὐτμή.

Ἔστι δὲ τι σκυλάκων γένος ἄλκιμον ἰχνευτῆρων,
 βαιὸν, ἀτὰρ μεγάλης ἀντάξιον ἔμμεν' αἰοιδῆς·
 τῆς τράφεν ἄγρια Φῦλα Βρετανῶν αἰολονώτων,
 αὐτὰρ ἐπικλήδην σφᾶς Ἀγασσαίης ὀνόμησαν· 470
 τῶν ἦτοι μέγεθος μὲν ὁμοίον ἔτιδανοῖσι
 λίχνουσι οἰκιδίοισι τραπεζήεσσι κύνεσσι,
 γυρὸν, ἀσαρκότατον, λασιότριχον, ὄμμασι νωθές·
 ἀλλ' ὀνύχεσσι πόδας κεκορυθμένον ἀργαλέοισι,

- καὶ θαρμινῶς κυνοδάσιν ἀναχμένον ἰοφόροισι. 475
 ῥίνεσι δὲ αὐτε μάλιτα πανέξοχός ἐστιν ἀγασσεύς,
 καὶ τριβίη πανάρις Ⓞ, ἐπεὶ κατὰ γαῖαν ἰόντων
 ἴχθιον εὐρέμεναι μέγα δὴ σοφός, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν
 ἰδμῶν ἠερίην μάλα σημήνασθαι αὐτμὴν.
- Καί τις ἐπακλήρων πειρηθῆναι σκυλακῆων 480
 ἰμεύρων, προπάρουθε πυλάων αἰπεινάων
 ἢ νέκυν, ἢ ζῶοντα φέρει παλάμησι λαγῶν·
 ἐρωτύζει δὲ πάρουθε παραιβαδὸν ἀτραπιτοῖο,
 πρῶτα μὲν ἰθείαν, μετέπειτα δὲ δοχμὸν ἐλαύνων,
 λαίῃ, δεξιτερῇ, σκολιὴν ὁδὸν ἀμφὶς ἐλίσσω. 485
 ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πολλὸν ἂπ' ἄσε Ⓞ ἠδὲ πυλάων
 ἔλθῃ, δὴ τότε βόθρον οὐρξάμεν Ⓞ κατέθειλε·
 νοσήσας δὲ ἐπὶ ἄστῃ, παλίσσουτ Ⓞ αὐτικῶς ἀγνεῖ
 ἀτραπιτοῖο πέλας κύνα μέρμερον· αὐτὰρ ὄγ' αἶψα
 ὠρίνη, φριμάα τε λαγαυίης ὑπ' αὐτμῆς. 490
 ἴχθια μασεύει δὲ κατὰ χθονὸς, ἐδὲ μάλ' εὐρεῖν
 ἰμεύρων δύναται, μάλα δὲ ἀχαλῶν ἀλάληται·
 ὡς δὲ ὅτε τις κέρη δέκατον περὶ μῆνα σελήνης
 πρωτοτόκ Ⓞ λοχήσιν ὑπ' ὠθίνεσσι τυπείσα,
 λύσαλο μὲν πλοκάμης, λύσεν δ' ἀπὸ δαίδαλα μαζῶν, 495
 ἢ δὲ ἀχίτων, δειλή τε, καὶ ἀκρηδέμν Ⓞ ἐῤσα
 φρωφᾶται πάντα κατὰ δώματα, καὶ μογέεσα
 ἄλλοτε μὲν πρόδομον μετανίσσεται, ἄλλοτε δὲ αὐτε
 ἐς λέχ Ⓞ ἰθύει, ποτὲ δὲ ἐν κονίησι ῥιφεῖσα
 κωκύει ροδέησιν ἐπισημήχεσα παρειαῖς. 500
 ὡς ὄγε θυμοβόροισιν ἀνάζων ὀδύνησι
 τῇ καὶ τῇ θύνει τε καὶ ἐξείης ἐρεῖνει
 πάντα λίθον, καὶ πάντα λόφον, καὶ πᾶσαν ἀταρπὸν,
 δένδρεά θ', ἡμερίδας τε καὶ αἰμασιας καὶ ἀλώας.
 ἀλλ' ὅσοι ἴχνε Ⓞ ὄψ' ἐδιηρείοιο τυχήση, 505
 κατχαλαία, κυνζεῖ τε κεχαρμέν Ⓞ, οἶά τε τυθβαῖ
 σκιρτῶσιν δαμάλαι περὶ πόρτιας ἔβατοῖσσας·
 ὡς καὶ τῶ μάλα θυμὸς ἐχῆρατο, σευόμεν Ⓞ δὲ
 εἰλεῖται σκολιοῖσιν ἐπεμθεβαῶς πεδίοισιν.

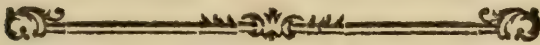
εἶδ' ἀπό μιν πλάγξαις, εἶδ' εἰ μάλα τηλόσ' ἐλαύνοισ· § 10
 ἰθύει δ' ἀπὸ γλυκερῆς δεδραγμένῃ ὀσμῆς,
 εἰσόκε τέρμα πίνει, καὶ εἰς βαλκίδα περήσῃ.
 εἰ δέ μιν ὀπλίσειας ἀθρηύταισι λαγαῶσι,
 λάβρη μὲν πελάει, μετὰ δ' ἴχνιον ἴχν' ἐρείδει,
 βαιὸς ὑφ' ἡμερίσιν κεκαλυμμένῃ ἢ καλάμησιν, § 15
 οἷά τε ληίστηρ ἐριφοκλόω, ὅσπε νομῆα
 ὑπνώοντ' ἀπέλας δεδοκημένος ἤρεμ' ἔρπει·
 ἀλλ' ὅτε δὴ λόχμησι λαγαωίησι πελάσῃ,
 ῥίμφ' ἔθροεν τόξω ἐναλίγκι, ἢ δὲ δράκοντι
 συρικῆ, τὸν ὄρωεν εἴς πάρ' ἀτρεμέοντα § 20
 ἰσοδοκῆ χαῖης ἀμαλητόμῃ, ἢ τις ἀροτρεύς·
 ὡς ὄγε κατ' ἀλάων ὠκύς θόρον. εἰ δὲ τυχήσῃ,
 ρεῖά μιν ὄξυτέροισι δαμασσόμεν' ὀνύχεσσι,
 καὶ γενύεσσιν ἐλῶν φόρτον μέγαν ἀντιάσειεν,
 ὧκα φέροι μογέων τε, βαρυνόμενός τε πελάζοι. § 25
 οἷη δ' ἐκ ληίοιο φέροι θέρ' ἀμυγδαῖο,
 βριθομένη πυρῶ τε μετ' αὐλίον εἴσιν ἀπῆνη·
 τὴν δ' ἐσιδόντες ὄρυσαν ἀολλέες ἀγροῖῳται,
 πρόωροθι δ' ἀντήσαντες, ὁ μὲν κύκλοισιν ἐρείδει,
 ἀλλ' ὑπερτερῆ, ὁ δ' ἀν' ἄξονα βεβῆσιν ἀρήσει, § 30
 εἰς αὐλιν δὲ μολόντες ἐλύσανθ' ἰσοδοκῆα,
 ταῦροι δ' ἰδρώνοντες ἀνέπνευσαν καμάτοιο·
 θυμὸς δ' ἠπεδανῆ μέγ' ἐχέρατο βεβηλάτασ·
 ὡς ὁ μὲν ἰκνεῖται φόρτον γενύεσσιν ἀγνῶν,
 αὐτὰρ ὄγ' ἀντιάα κεχαρημέν' ὠκύς ἐπακλήρ, § 35
 ἀμφω δ' αἰείρας ἀπὸ μητέρ' ὑψόθι γαίης,
 κόλπαιοσιν θέτο θῆρα, καὶ αὐτὸν θηροφονῆα.

Ο Π Π Ι Α Ν Ο Υ Κ Υ Ν Η Γ Ε Τ Ι Κ Ω Ν

Τ Ο Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Ν .

Νῦν δὲ ἄγε μοι, Ζηνὸς θυγάτηρ, καλλίσφουρε φοίβη·
παρθένε χρυσομίτρη, δίδυμον γένεσθ' Ἀπόλλωνι,
εἰσέμεναι, μερόπων τίς, ἀγαθενέων θ' ἡρώων
σῆς ἀπὸ χειρὸς ἄειρε μεγακλέα δήνεα θήρης.

Ἀμφὶ πόδας φολῆς ἀνεμάδεος ἄγρια Φῦλα
θηρομιγῆ, μερόπων μὲν ἐπ' ἰξύν, ἀπ' ἰξυόφιν δὲ
ἴστων ἡμιβρότων ἐπιδόρωπιον εὐρατο θήρην.
ἐν μερόπεσσι δὲ πρῶτος ὁ Γοργόνος ἀνχέν' ἀμέρσας,
Ζηνὸς χρυσείοιο παῖς, κλυτὸς εὐρατο Περσεύς·

ἀλλὰ ποδῶν κραυπνοῖσιν ἀειρόμενθ' πλερύγεσσι
καὶ πῶκας, καὶ θῶας ἐλάζυτο, καὶ γένος αἰγῶν
ἀγροτέρων, δόρκης τε θοκῆς, ὀρύγων τε γένεθλα,
ἢ δὲ αὐτῶν ἐλάφων σικλῶν αἰπεινὰ κάρηνα.

ἰσπαλέην δὲ ἄγρην ὁ Φαεσφόροθ' εὐρατο Κάτωρ,
καὶ τῆς μὲν κατέπεφενεν, ἐπὶ σκοπὸν ἰθύς ἀκοντι
βαλλόμενθ', τῆς δὲ αὐτε θοοῖς ἴστωισιν ἐλαύνων
θήρας ἔλε ξυλόχοισι μεσημβρινοῖο δρόμοιο.

πρὸς δὲ μόθης θηρῶν κύνας ὠπλίσε καρχαρόδοιλας
διογενῆς πρῶτθ' Λακεδαιμόνιθ' Πολυδεύκης,
καὶ γὰρ πυγμαχίησι λυγρῆς ἐναρίζατο Φῶτας,
καὶ σκυλάκεσσι θοοῖς βαλίης ἐδαμάσσατο θήρας.

ἔξοχα δὲ ἐν σαδίοισιν ὀρειοτέροισι μόθοισιν
οἰνείδης ἤστραψεν ἐνυάλθ' μελέαγοθ'.

С

ἀρκυας αὐτε βρόχους τε, καὶ ἀγκύλα δίκλινα πρῶτος
 Ἰωπόλυτος μερόπαισιν ἐπακλήρεσσιν ἔφηνε.

25

Σχοιῆ⊙ πρώτη δὲ κλυτὴ θυγάτηρ Αταλάνη
 Θηρσὶ Φόνον πτερόεντα συβόλος εὐρατο κέρη.
 νυκτερίς δὲ λόχος, νυχίην πανεπίκλωπον ἀγρην
 Ωρίων πρώτις⊙ ἐμήσατο κερδαλεόφρων.

Τόσσοι μὲν Θήρης κρατεροὶ παρ⊙ ἠγεμονῆες·

30

πολλὰς δὲ αὐτὸς μετόπισθεν ἔρωσ ἐδαμάσσατο δριμύς.
 ἔ γάρ τις κέντροισι δαμείσ ἀγρης ἐρατεινῆς
 αὐτὶς ἐκὰν λείψειεν, ἔχει δὲ μιν ἄσπετα δεσμά.
 οἷ⊙ μὲν γλυκὺς ὑπνος ἐπ' ἀνθεσιν εἶαρος ὥρη·

οἷη δὲ αὐτε θέρους γλυκερὴ σπήλυγγι χαμεύνη·

35

οἷη δὲ ἐν σκοπέλοισιν ἐπακλήρεσσι πάσαδαι
 τρωπῶλή. πόσση δὲ χάρις κείνοισιν ὀπηθεῖ
 αὐτὶς θρεψαμένοισι μελιχοῆς ἀνθ⊙ ὀπῶρης;
 Ψυχρὸν δὲ ἐξ ἀντροῖο προχεύμενον ἀργυρὸν ὕδωρ
 οἷον κεκμηῶσι ποτὸν, γλυκερὸν τε λωετρὸν;

40

οἷα δὲ ἐνὶ ξυλόχοις κεχαρισμένα δῶρα φέρουσιν
 ἐν γλαγεροῖς ταλάροισι παρ' αἰπολίοισι νομῆες;

Ἄλλ' ἄγε δὴ ταύρων ζηλήμονα πάγχυ γενέθλην
 πρῶτον αἰεῖδωμεν, καὶ μυρίον ἔξοχα νεῖκ⊙,
 οἷον ὑπὲρ θαλάμοιο πανάγρια θηρίσαντο.

45

εἷς βασιλεὺς ἀγέληφι τυραννεύων ὄχ' ἄρισ⊙
 βαιοτέροις ταύροις καὶ θηλυτέρησιν ἀνάσσει.

πέφρικεν δὲ ἀγέλη κεραδὸν μέγαν ἠγεμονῆα·
 αἱ δὲ αὐτε τρομέουσιν ἐὼν πόσιν ἀγριόωντα,

ὅπως τε μυκήσαιντ', ἀγριαὶ βόες. ἀλλ' ὅτ' ἐπ' αὐτῶ

50

ἄλλος ἀποκρινθεῖς ἀγέλης, πλατὺν αὐχένα σείων
 ταῦρ⊙ ἦ, κακείνος ἀναξ σφειέραισιν ἀνάσσει,
 δὴ τότε ἐπ' ἀμφοτέροισιν ὑπὲρβίος ἴσατ' ἐνούῳ.

πρῶτα μὲν ἀντίπρωρον ἐς ἀλλήλους ὀρόωντες
 ἀγρια θυμαίνοντι χόλω μέγα παιφάσσει,
 καὶ πυροῖεν πνεῖσι, καὶ ἀμῶνται ποσὶ γαῖαν,
 οἷα κονιόμενοι, προκαλίζονται δὲ ἐκάτερθεν,
 ὄξέα κεκλήγοντες ἐνναλίησιν αὐταῖς.

55

αὐτὰρ ἐπεὶ σάλπιγγας ἐφ' ὑσμίνην ἀλεγεινήν,
 ἄχετον αἰσσχισιν, εἴοσι δ' ἄφαρ κεράεσσι 60
 πᾶν δέμας ἀλλήλοιν ἀμοιβαδὶς ἐτάζουσιν.
 οἷα δ' ἐνὶ πολέμῳ βυθίῳ, ὅτε ναύμαχ' Ἐρης
 δῆριν αἰείρηται, δοιαὶ πανυπείροχα νῆες
 φράσθησσι θαμινοῖσιν ἐναντίον ὀπλίτησιν
 ἀντίβιον πρῶρησι μετωπαδὸν ἐγχρίμψονται, 65
 σπερχόμεναι πνοιῇ τε λάβρω παλάμηφί τε ναυλῶν,
 ἔντεσι χαλκείοις δὲ περιβρέμεται κλύω' ἀνδρῶν,
 νηῶν τ' ἀγνυμένων, σένεται δ' ὅλος οἴδηματι Νηρεύς·
 τοῖος καὶ ταύροισιν ἐς αἰθέρα δῶπ' ἰκάνει
 θεινόντων ἄμοτον καὶ θεινομένων κεράεσσι, 70
 εἰσόκε δὴ τις ἔλῃσι Φίλην ἑτεραλκέα νίκην.
 αὐτὰρ ὄγ' ἔτι φέρει δῶλον ζυγὸν, αἰδόμενος δὲ
 καὶ βαρέα σενάχων ἐπὶ δάσκιον ἤλυθεν ὕλην·
 οἷος δ' ἐν σκοπέλοισι περιπλομένων ἐνιαυτῶν
 φέρβετ' ὄρειάυλοισιν ἀποσαδὸν ἐν ξυλόχοισιν, 75
 οἷά τις ἀθλεύων. βριαρὸν δ' ὅτε κάρτ' ἰδῆται
 καὶ θένος ἀμφήριστον, ἀνέκραγεν αὐτίκ' ὄρεσφιν·
 αὐτὰρ ὅδ' ἀντήυσεν, ἐπεσμαράγησέ τε δρυμῶν.
 ἀλλ' ὅτε θαρσήσειε κραταιότερησιν αὐταῖς,
 δὴ ῥα τότε ἐξ ὄρέων ἐπὶ δῆϊον αὐτὸς ἰκάνει· 80
 ῥεῖα δ' ἔλεν· φορβαῖς γὰρ εἶον δέμας ἐξήσκησε
 τηλόθ' ἐνὶ δρυμοῖσι θεινοβλαδέ' κυθερείης.
 εἶδεα πολλὰ πέλει δὲ καὶ ἦθεα μυρία ταύροις.
 Αἰγύπιοι μὲν ἔασιν παρ' ὄχθαις ἀγλαοκάρωσι
 Νεῖλος πυροφόροιο, πολυχιδέ' ποταμοῖο, 85
 χιόνεοι χροῖην, μέγεθος πάντων ὄχ' ἄριστοι·
 φαίης κεν κατὰ γαῖαν ἴμεν βαθυτέρμονα νῆα.
 ἦπια δὲ φρονέουσι καὶ ἠθαλέοι μερόπωσσι·
 ὅ τ' ἰ βροτοὶ δ' ἐνέπασσι, νεηνίαι εἰσανέχονται.
 οἱ φρύγιοι χροῖην μὲν ἀριπρεπέες τελέθουσι, 90
 ξανθοὶ τε, φλογεροὶ τε, βαβῆαι δ' αὐχένι σάρκες.
 σφαιρωτὸς δ' ἐφύπερθε μετήρορος ὕψι κόρυμβ'·
 ξείνη δ' ἐν κεράεσσι φύσις κείνοισι τέτυκται·

ἔ γάρ τοι κρατερῆσιν ὑπὲρ κεφαλῆσι πέπηγε,
κινῶσι δὲ κέρατα, καὶ ἐγκλίνωσ' ἐκάτερθε.

95

μάνυχες Λόνιοι, σικλῶν γένος, οιοκέρωτες,
ἔκ τε μέσση κέρας αἰνὸν ἐπαντέλλωσι μετώπῃ.
Ἀρμενίοις δίδυμον μὲν, ἀτὰρ κέρας εἰλικόμορφον
αἰχμηῆσιν, μέγα πῆμα, παλίντροφον ἤέρτηται.

Οἱ Σύριοι ταῦροι δὲ, Χερωνήσιοιο γένεθλα,
αἰπεινήν τ' οἱ Πέλλαν εὐκλιτον ἀμφιμένονται,
αἰθῶνες, κρατεροὶ, μεγαλήτορες, εὐρυμέτωποι,
ἀγραυλοὶ, θεναροὶ, κερσαλκέες, ἀγριόθυμοι,
μυκηταὶ, βλοσυροὶ, ζηλήμονες, εὐρυγένεοι·
ἀλλ' ἔ πιαλέοι δέμας ἀμφιλαφεὲς βαρύθωσιν,
ἔδὲ πάλιν λιπώσαρκοι ἐὼν δέμας ἀδρανέσων·
ᾧδε θεῶν κλυτὰ δῶρα κερασσάμενοι φορέσων,
ἀμφοτέρων κραιπνοὶ τε θέειν, θεναροὶ τε μάχεσθαι.

100

Κείνης τοι Φάτις ἔσκε Διὸς γόνον Ἡρακλῆα
καρτερόν, ἀθλευόντ' ἀγέμεν πάρῳ ἐξ Ερυθείης,
ὅσπῳ τ' ἐπ' Ὀκεανῶ δηρίσατο Γηρυονῆϊ,
καὶ κηάνεν ἐν σκοπιῆσιν· ἐπεὶ πόνον ἄλλον ἔμελλεν
ἔχῃ Ἡρῆ τελείην, ἔδ' Εὐρυοδῆ ἔνι πᾶσι,
Ἀρχίπῳπῳ δ' ἐτάρω, Πέλλης ἠγήτορι δῖης.

110

ἦ γάρ τοι προπάροιθε παραὶ πόδας Εμβλωνοῖο
πᾶν πεδίον πελάγιζεν, ἐπεὶ πολὺς αἰὲν Ὀρόντης
ἔτ' ἐπειγόμενος, χαροπῆ δ' ἐπιλήθετο πόντη,
δαιόμενῳ Νύμφης κυανώπιδος Ὀκεανίδης·
δήθυνεν δὲ πάγοισι, κάλυπτε δ' ἐρίσπορον αἶαν,
ἔτι θεῶν προλιπεῖν δυσέρωτα πόθον Μελιβοίης,
ἔρσι τ' ἀμφοτέρωθε περίδρομος ἐσεθάνωτο
τειναμένοις ἐκάτερθεν ἐπ' ἀλλήλοισι κάρηνα.

115

ἦ ἴεν ἀντολίθε Διοκλειον δέμας αἰπὺν,
ἐκ δ' ἄρα δυσμάων λαιὸν κέρας Εμβλωνοῖο·
αὐτὸς δ' ἐν μεσάτοισιν ἐπαίγιζεν πεδίοισιν
αἰὲν ἀξόμενος, καὶ τεύχεος ἐγγὺς ὀδευῶν
χέρσον ὀμῆ καὶ νῆσον, ἐμὴν πόλιν, ὕδασι χεῦεν.
τῆνεκεν αὐτίκ' ἔμελλε Διὸς γόνος ἀμφοτέροισι

120

125

νάματα μετρήσειν ῥοσάλα καὶ χερσὶ κραταιαῖς,
 ὕδατα δ' ἐκ πεδίοιο διακριδὸν ἰβύνεσθαι 130
 εὐπλοκάμη λίμνης, ἥ δ' εὐτροχάλυς ποταμοῖο.
 ἔρξε δὲ πηλὸν ἄεθλον, ἐπεὶ σεφάνην διέκερσεν
 ἀμφιβόλων ὄρεων, λῦσεν δ' ἀπὸ λαίνα δέσμα,
 καὶ ποταμὸν προέηκεν ἐρευγόμενον προμολῆσιν,
 ἄχετα κυμαίνοντα, καὶ ἄγρια μορμύροντα. 135
 ἴβυεν δ' ἐπὶ θῖνας, ὃ δ' ἔβραχεν ἠπύτα πόντος,
 καὶ Συρίξ κονάβησε μέλαν δέμας αἰγιαλοῖο.
 ἔ τοιά γ' ἐκάτερθε πολυσμαράγοιο θαλάσσης
 ἀντιπῶρον ποταμῶ καλαβαίνετον ὕδατι λάβρω,
 ἔνθεν μὲν βορέας ταμῶν ἀργῆντα κέλευθα 140
 ἀν Σκυθίην Ἰσθμῷ λέλακεν μέγα πάντθε πάντη,
 συρόμενος κρημνοῖσι καὶ ὕδατοπληγέσιν ἄκραις·
 τῇ δ' αὐτ' ἐκ Λιβύης ἱερὸν ῥοόν Αἰγύπτωιο
 ἀμφὶ ἐ ῥηγνύμενον τρομέει ταναηχέτα πόντος.
 ὡς ποταμὸς κελάρριζε μέγας περὶ θῖνας Ορόντης 145
 σμερδαλέον μύκημα· πελώρια δ' ἴαχον ἀκῆαι
 δεχνύμεναι κόλποισι νεήλυδος οἶδμα θαλάσσης.
 γαῖα δ' ἀνέπνευσεν μελανόχρους, ἔθατόισσα,
 κύματος ἔξαναδῦσα, νέον πέδον Ηρακλῆῳ.
 πάντη δ' εἰσέτι νῦν σαχυνηκομῶσιν ἄρχραι, 150
 πάντη δ' ἔργα βοῶν θαλερὰς βέβοιθεν ἀλωὰς
 Μεμνόιον περὶ νῆον, ὅθ' Ἀσσύριοι ναετῆρες
 Μέμνονα κωκύσσι, κλυτὸν γόνον Ηριγενείης,
 ὃν ποτε Πριαμίδησιν ἀμυνέμεναι πελάσαντα
 θαρσαλέος πόσις ὦκα δαμάσσαλο Δηϊδαμείης. 155
 ἀλλὰ τὰ μὲν κατὰ κόσμον ἀείσομεν εὐρέα κάλλη
 πάτρης ἡμετέρης ἐρατῇ Πιμπληίδι μολῶῃ·
 νῦν δὲ παλίντροπῷ εἶμι κλυτὴν θῆρειον αἰοιδῆν.
 Ἔσιν ἀμαιμάκετον Φονίοις ταύροισι γένεθλον,
 τῆς καλέσσι Βίσωνας, ἐπεὶ πάτρης τελέθσσι 160
 Βισονίδος Θρήκης· ἀτὰρ ἔλλαχον εἶδεα τοῖα.
 Φρικαλέην χαίτην μὲν ἐπωμαδὸν αἰθύσσεσθιν
 αὐχέσι πιαλέοισι καὶ ἀμφ' ἀταλοῖσι γενείοις·

οἶά τε λαχνηέντες ἀριπρεπῆς εἶδ' ἔχουσι
 Ξανθόκομοι, βλοσυροὶ, θηρῶν μεδέοντε λέοντες. 165

ὄξειαι κεράων δὲ πυριγλωχίνες ἀκωκαὶ,
 χαλκείοις γναμῶλοισιν ἐπέεικελοι ἀγκίστροισιν.
 ἀλλ' ἔχ' ὡς ἕτεροι συνεναντίον ἀλλήλοισι
 νεύουσι συγερῶν κεράων ἐπικάρσιον αἰχμήν·
 ὑπῆια δ' εἰσορόοντα πρὸς αἰθέρα Φοῖνια κέντρα. 170

τ' ἔνεκεν ὁππότε κέν τιν' ἐπιχρίμψωσι, κιχόντες
 ἢ βροτὸν, ἢ τινα θῆρα, μετήρορον αἰείρουσι.
 γλῶσσοι δὲ τοῖς φεινὴ μὲν, ἀτὰρ τρηχεῖα μάλισσα,
 οἶα σιδηροδόροιο πέλει τέχνασμα σιδήρε·
 γλῶσσοι δ' αἰμάσσοντες ἀπὸ χροῶ λιχμάζουσι. 175

Ναὶ μὲν ἠκυπόδων ἐλάφων γέν' ἔτρεφεν αἶα
 εὐκέρων, μεγαλωπὸν, ἀριπρεπῆς, αἰολόνολον,
 σικλόν, ἀρίζηλον, πόλαμηπόρον, ὑψικάρηνον,
 πιαλέον νῶτοις, καὶ λεπταλέον κῶλοισιν·
 ἔτιδανὴ δειρὴ, καὶ βαιοτάτη πάλιν ἐρῆ. 180

τετράδυμοι ρῖνες, πίσυρες πνοιῆσι δίαυλοι·
 ἀβληχορὴ κραδίη, καὶ θυμὸς ἔσωθεν ἀναλκίς,
 καὶ κωφαὶ κεράων αἰχμαὶ τόσον ἀντέλλουσι·
 ἔπποτε γὰρ κεφαλήφιν ἐναντία θηρίσαιντο,
 ἔθρησσι κρατεροῖς, ἔκ ἀργαλέοισι κύνεσσιν, 185
 ἔθ' αὐτοῖς δειλοῖς λασιοκνημοῖσι λαγωῖς.

Τρηχὺς δ' αὐτ' ἐλάφοισιν ἔρωσ, πολλή τ' ἀφροδίτη,
 καὶ θυμὸς ποτὶ λέκτρον ἀναιθόμενος πρόπαι ἡμαρ,
 οἷον αἰεὶ θέρουσι ἀλεκίρυόνοισι μαχηταῖς,
 πᾶσιν τ' ἀνθοκόμοις πτεροείμοισιν οἰωνοῖσι. 190

κεύθουσι λαγόνεσσι δ' ὑπ' αὐτὴν ἐνδοθὶ νηδὺν
 ἀμφιδύμους ὀλκῆς, τῆς εἰ κέ τις ἀμήσειεν,
 αὐτίκα θῆλυν ἔθηκε· πρόπαι δ' ἀπέρευσεν καρῆνων
 ὄξύκομον κεράων πολυδαίδαλον αἰόλον ἔρνος.
 ἔ μὲν ἄρ' εἰς εὐνὴν γάμιος νόμος, οἶά τε θηρῶσι 195
 τοῖς ἄλλοις· ξένιοι δὲ πόθοι κείνοισι μέλονται.
 ἔτε γὰρ ἐσαότες παρὰ τέμπεσιν ἀγρονόμοισιν,
 ἔτ' ἄρ' κεκλιμένοι χθαμαλοῖσιν ἐπ' ἀνθεσι ποίης

Θηλυτέρης ἐλάφοισιν ὀμιλαδὸν εὐνάζονται·
 ἀλλὰ ποσὶ κραυγῶνσι θεῶν ἐκίχανε θέεσσαν, 200
 Φεύγσαν μάρπτει δὲ, καὶ ἀγκὰς ἔχει παράκοιτιν.
 ἀλλ' εἰδ' ὡς παρέπεισε, φέρσασα πόσιν δ' ἐπὶ νῶτα
 ἐμμενέως Φεύγει παναμείλιχον ἦτορ ἔχσασα·
 αὐτὰρ ὄγ' ἐσπόμενος δισσοῖς λαίψηρὰ πόδεςσιν
 εἰ μεθήσει πόθον, γαμίης δ' ἐτελέσσατο θεσμός. 205
 ἀλλ' ὅτε δὴ μετόπιθε περιπλομένησι σελήναις
 Θηλυτέρη τίκει, τρίβον ἀνθρώπων ἀλεείνει,
 ἔνεκεν ἀτραπιτοῖ μερόπων θήρεσσι βέβηλοι.

Εξοχα δ' ἐν θήρεσσι ἐπ' ἀγλαίῃ κομόωσιν
 ἄρσενες εὐκέραιοι, πολυδαίδαλον ἔρνος ἔχοντες. 210
 ἢ γὰρ εὐαχιδέων κεράων ὠρησι πεσόντων,
 βόθρον μὲν κατὰ γαῖαν ὀρυξάμενοι κατέβαψαν,
 ὄφρα κε μή τις ἔλθῃ ἐπ' αὐλακος ἀντιβολήσας·
 κεύθονται δ' αὐτοὶ πυμάτοις λασιόισί τε θάμνοισι,
 αἰδόμενοι θήρεσσι καρῆατα τοῖα φανῆναι 215
 γυμνά, τά τοι προπάροιθε μετήρορον αἰείροντο.

Ἀμφίβιοι δ' ἐλάφοι· καὶ γὰρ τραφερὴν πατέεσσι,
 καὶ πόντον περὶώσιν, ὁμόσολον ἀλλήλοισι
 ναυτιλίην πλώοντες· ὅτ' ἐξανύσωσι θάλασσαν,
 πρόσθε μὲν εἰς ἐλάφοισιν ἐπὶ σίχας ἠγεμονεύει, 220
 οἷα κυβερνητὴρ μεθέπων οἰήϊα νηὸς·
 τῷ δ' ἕτεροῦ κατὰ νῶτον ἐρείδόμενος μετόπιθε
 δευρὴν ἢ δὲ κάρηνον, ὁμαρτῇ ποντοπορεύει·
 ἀλλ' ὅτ' ἄλλον ἔπειτα φέρων τάμνοισι θάλασσαν.
 ἀλλ' ὅτε νηχομένων κάματος τὸν πρῶτον ἔχῃσι, 225
 σοῖχον ὃ μὲν προλιπῶν ἔμολεν ποτὶ τέρμα φάλαγγος,
 παύσατο δ' ἀγκλιθεῖς ἐτέρω βασιὸν καμάτοιο,
 ἄλλος δ' αὐτ' οἰήκας ἔχων ἐπὶ πόντον ὀδεύει.
 πάντες δὲ πλώοντες, ἀμοιβαδίς ἠγεμονῆες,
 ποσὶ μὲν, οἷα πλάταισιν, ἐρέσσεσσι μέλαν ὕδωρ, 230
 ὕψι δ' ἀνιάχονται κεράων πολυήρατον εἶδος,
 οἷά τε λαίφεα νηὸς ἐπιτρέψαντες αἰήταις.

Εχθροὶ δ' ἀλλήλοισιν ἀνάρσιον αἰὲν ἔχσασι

πᾶν ὄφίον ἐλάφων τε γένος, πάντη δ' ἐρεείνει
 ἔρεος ἐν βήσσης ἔλαφος θρασὺν ἐρπυστήρα. 235
 ἀλλ' ὅτ' ἴδη σροφάλιγγιν ὑφαινόμενον δολιχῆσιν
 ἴχνησιν ὄφίονον, μέγα κατχαλώων ἀφικάνει
 ἄσπον Φωλεῖξ, ῥῖνας δ' ἐπεβήκατο χειρῆ,
 πνοιῆσι λάβροισιν ἐφελκόμενος ποτὶ δῆριν
 ἐσπετὸν ἐλόμενον· τὸν δ' ἐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι 240
 ἄδμα βησάμενον μυχάτης ἐξείρυσεν εὐνῆς.
 αἴψα δ' ἄρ' εἰσίδεν ἐχθρὸν, ἐς αἰθέρα θ' ὑψόσ' αἶερει
 λευγαλέην δειρῆν, λευκῆς θ' ὑπερῆρεν ὀδόντας
 ὄξέα πεφρικῶτας, ἐπικροτέει δὲ γένειον
 πικροῖς Φυσιῶν συρίγμασιν ἰοφόρῃσιν θῆρ. 245
 αὐτίκα δ' αὐτ' ἔλαφος, καὶ μειδιῶντι ἑοικῶς,
 δαιτρεύει σομάτεσσιν ἐτώσια δηριῶντά,
 καὶ μιν ἐλισσόμενον περὶ γέναςιν ἀμφὶ τε δειρῆν
 ἐρμενέως δάπτει· κατὰ δὲ χθονὶ πολλὰ κέχυνται
 λείψανα παιφάσσοντα καὶ ἀσπαίροντα Φόνοισι. 250
 καὶ κε τάχ' οἰκτεῖραις ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα
 ὤμησῆρα ριφέντα πολυμήτοισι Φόνοισιν.
 Ἰωποσότῃ Λιθῆς δ' ἐπὶ τέρμασι πηλὺς ἀλάται
 ἄσπειτῃ ἐλόμενος σρατὸς αἰόλος ἐρπυστήρων.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κλιθεὶς ἔλαφῃ ψαμαθῶδεσιν ἀκραῖς 255
 οἶος ἔη, τῷ δ' αὐτίκ' ἐπέσσυτο πάντοθεν ἐχθρὸς
 ἔσμος ἀπειρεσίαν ὄφίων, συγεραὶ τε Φάλαγγες
 ἰοτόκοι, ῥῖνῶ δὲ πικρῆς ἐνέρεισαν ὀδόντας,
 αἴψα πάντ' ἐλάφοιο περισσὸν ἀμφιχυθέντες·
 οἱ μὲν γὰρ τ' ἐφύπερθεν ἐπιτρέψαιτε κάρηνον 260
 ὀφρύας ἠδὲ μέτωπον ἐνιπρίκσι γένυσσιν·
 οἱ δ' ἄρα λεωπαλέην δειρῆν, καὶ σέρονον ἐνερθε,
 καὶ λαγόναις, νηδὺν τε διὰ σέμα δαιτρεύουσιν·
 ἄλλοι δ' αὐθ' ἐκάτερθε περὶ πλευρῆσιν ἔχονται,
 μηρῆς δ' αὐθ' ἕτεροι, καὶ νῶτον ὑπερθε νέμονται, 265
 ἄλλος δ' ἄλλοθεν ἐχθρὰ πεπαρμένῃσιν ἠώρηται.
 αὐτὰρ ὃ παντοῖησι περιπληθῆς ὀδύνησι
 πρῶτα μὲν ἐκφυγεῖν ἐθέλει κραιπνοῖσι πόδεσσιν·

ἀλλ' ἔκάρτος ἔχει · τοῖός μιν ἀθέσφατος ὄχλος
αἰόλος ἀμφιέπει δυσπαύαλα ἔρωσῆρων. 270

δὴ τότε δὴ βαρύθων ἔση κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης ·
δάπτει δὲ σομάτεσσιν ἀπειρίτα δῆϊα Φῦλα.
βεβρυχῶς δ' ὀδύνησιν ἐπιστροφάδην ἐκάτερθεν
ἔδεν ἀλευόμενον γέν' ἔρωετόεν κεραΐζει ·
κῆνοι δ' ἔμειθιάσι, διολλύμενοι δὲ μίνεσσιν 275
ἀτρομον ἦτορ ἔχοντες ἀναιδείησι νόοιο ·

καὶ τῆς μὲν γενέεσσι διέχισε, τῆς δὲ πόδεσσι
καὶ χηλῆσιν ὄλεσσε, ῥέει δ' ἐπὶ γαῖαν ἀτέρμων
ἰχώρ αἱματόεις ὀφίων ἄπο, γυῖα δὲ θηρῶν
ἀψεά θ' ἠμίξερατα κατὰ χθονὸς ἀσπαίρουσιν · 280

ἀλλὰ δ' ἐνὶ πλευρῆς θλίβει πάλιν ἠμιδάϊκτα,
καὶ φθίμενοι δ' ἄρ' ἔχουσιν ἔτι κρατεροῖσιν ὄδῃσι,
ρίνω δ' ἐμπροσῶτα καρῆατα μῆνα μέμυκεν.
αὐτὰρ ὁ γινώσκων θεόθεν τόπερ ἔλλαχε δῶρον,
πάντη ματεύει δυοφερὸν ποταμοῖο ῥέεθρον · 285

κῆθεν καρκινάδας δὲ φίλαις γενέεσσι δαμάσσας
Φάρμακον αὐτοδίδακτον ἔχει πολυπήμον' ἄτης.
αἴψα δὲ πικράων μὲν ἐπὶ χθόνα λείψανα κηρῶν
ἐξέπεσε ρινοῖο παραὶ πόδας αὐτοκύλισα ·
ἄτειλαι δ' ἐκάτερθεν ἐπιμύουσιν ὀδόντων. 290

ζῶει δ' αὐτ' ἔλαφος δηρὸν χρόνον, ἀτρεκέως δὲ
ἀνθρώπων γενεῇ μιν ἐφήμισε τετρακόρωνον.

Ἄλλως δ' αὖ καλέεσσι βροτοὶ πάλιν εὐρυκέρωτας.
πάντ' ἔλαφοι τελέεσσι, φύσιν κεράων δ' ἐφύπερθεν,
οἴην τῆνομα θηρσὶ κατηγορέει, φορέεσσι. 295

Τῆς δ' ἄρα κικλήσκουσιν ἐνὶ ξυλόχοισιν Ἰόρκως.
κακείνοις ἐλάφοιο δέμας, ρινὸν δ' ἐπὶ νάτω
σιγλὸν ἅπαντα φέρουσι παναίολον, οἷά τε θηρῶν
πορδαλίω σφραγίδες ἐπὶ χροῖ μαρμαίρουσι.

Βέβαλος αὐτε πέλει μείων δέμας εὐρυκέρωτ', 300
μείων εὐρυκέρωτ', ἀτὰρ δόρκω μέγ' ἀρείων,
ὄμμασιν αἰγλήεις, ἐρατὸς χροά, Φαιδρὸς ιδέσθαι ·
καὶ κεράων ὀρθαὶ μὲν ἀπὸ κρατὸς πεφύασιν

ἀρκέμονες προτενεῖς, ὑψῆ δ' αὐτίς ποτὶ νῶτον
 ἀψόρροι νεύσσι παλιγνάμωτοισιν ἀκωκαῖς. 305
 ἔξοχα δ' αὖ τόδε Φῦλον ἰὸν δόμον ἀμφαγαπάζει,
 ἠθαλέας τ' εὐνάς, Φίλιόν τε νάπαισι μέλαθρον.
 εἰ δέ τέ μιν σρεπῶῃσι πεδήσαντες βροχίδεσσιν
 ἀγρευτῆρες ἀγοίεν ἐπ' ἄλλης αὐτίκα χώρης,
 τηλόθι δ' ἐν βήσσησιν ἐλεύθερον αὐθι λίπωσιν, 310
 ῥεῖα ποτὶ γλυκερὸν δόμον ἤλυθεν, ἦχι ναίεσκεν,
 ἔδ' ἔτλη ξεινός τις ἐν ἀλλοδαποῖσιν ἀλάσθαι.
 ἔκ' ἄρα τοι μένοισι Φίλη πάτρη μερόπασσι·
 καὶ βαλίῳν δὲ πόθος τις ἐνέσακται Φρεσὶ θηρῶν.

Ναὶ μὴν ὠκυτάτων δόρκων ἀριδῆλα γένεθλα 315
 μορφὴν τ' ἴδμεν ἅπαντες, ὁμῶς μέγεθός τε καὶ ἀλκὴν.
 πέρδικες θῆροι δὲ πυρώπεις, αἰολόδειροι,
 δόρκοισι Φιλίην παρὰ τέμπεσιν ἐσπείσαντο,
 ἠθαλέοι τε πέλγσι, καὶ ἀλλήλοισιν ὀμαυλοὶ,
 εὐνάς τ' ἐγγύς ἔχσσι, καὶ ἔκ' ἀπάνευθε νέμονται. 320
 ἦ μάλα δὴ μετόπιον ἐταιρείης τάχα πικρῆς
 καὶ Φιλίης ἀπέλαυσαν ἀμειδέος, ὅσῳ πότε Φῶτες
 κερδαλέοι δειλοῖσιν ἐπίφρονα μητίσαντο,
 πέρδικας δόρκοισι Φίλοις ἀπαλήλια θέντες,
 ἔμπαλι δ' αὖ δόρκος ἐτάροις ἴσα περδίκεσσιν. 325

Αἰγῶν δ' αὐτε πέλει προβάτων τε πανάγρια Φῦλα·
 ἔ' πολλῶν τέτων οἴων λασίων τε χιμαιρῶν
 μείζονες, ἀλλὰ θέειν κραιπνοὶ, θεναροὶ τε μάχεσθαι,
 σρεπῶῃσι κεφαλήφι κορυσσόμενοι κεράεσσι.
 κάρτ' δ' αὐτ' οἴεσσιν ἐν ἀργαλέοισι μετώποις· 330
 πολλάκι δ' ὀρμηθέντες ἐνὶ ξυλόχοισιν ἔθηκαν
 καὶ σύας αἰθυκλήρας ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας.
 ἔσι δ' ὅτ' ἀλλήλοισιν ἐναντίον αἰξάητες
 μάρνανται, κρατερός δὲ πρὸς αἰθέρα δῆσ' ἰκάνει·
 ἔδ' ἐτ' ἀλεύσθαι θέμις ἔπλετο δήιον αὐτοῖς· 335
 νίκην δ' ἀλλήλοισι φορέειν ἀτίνακ' ἀνάσκη,
 ἦ ἐ νέκυν κείσθαι· τοῖον σφίσι νεῖκ' ὄρωρεν.
 Αἰγάγροις δὲ τις ἐστὶ δι' αὐτῶν αὐλὸς ὀδόντων

λεωπαλέης πνοιῆς, κέραων μέσον, ἔνθεν ἔπειτα
αὐτὴν εἰς κραδίην καὶ πνεύμονας ἰθὺς ἰκάνει·

340

εἰ δέ τις αἰγάγρῃ κηρὸν κέρασι περιχεύῃ,
ζωῆς ἐξέκλεισεν ὄδῳ, πνοιῆς τε διαύλης.

Ἐξοχα δὲ αὖ μήτηρ ἀταλῆς ἔτι νηπιάχοντας
εἰς παῖδας κομέει, γῆρα δὲ ἐνὶ μητέρα παιδες.

ὡς δὲ βροτοὶ γενέτην πεπεδημένον ἀργαλέοισι

345

γῆρας ἐν δεσμοῖσι, πόδας βαρὺν, ἄψα ρικνὸν,
ἀεληχρὸν παλάμας, τρομερὸν δέμας, ὄψιν ἀμαυρὸν,
ἀμφαγαπαζόμενοι περὶ δὴ περίπαμπων ἔχασσι,
τινύμενοι κομιδὴν παιδοτροφίης ἀλεγεινῆς·

ὡς αἰγῶν κῆροι Φιλίξ κομέεσι τοκῆας

350

γρηαλέας, ὅτε δεσμὰ πολύστονα γῆρα πεδήσῃ·

βρωμὴν μὲντ' ὀρέγασιν εὐδροσον ἀνθεμόεσσαν

δρεψάμενοι σομάτεσσι, ποτὸν δὲ ἄρα χεῖλεσιν ἀκροῖς

ἐκ ποταμῶ Φορέεσιν ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ·

γλώσση δὲ ἀμφιέπωντες ὅλον χρόα Φαιδρύνεσιν.

355

εἰ δὲ νύ τοι βροχίδεσσι μόνην γενέτειραν αἰείρας,

αὐτίκα καὶ παλάμηφιν ἔλοις νεοθηλέας ἀμνῆς.

τὴν μὲν γὰρ δοκέοις παῖδας μύθοισι δίδαξαι,

λισσομένην τοίοισιν ἀπώποροβι μηκηθμοῖσι·

Φεύγετέ μοι, Φίλα τέκνα, δυσαντέας ἀγρευτῆρας, 360

μὴ με λυγρὴν δμηθέντες ἀμήτερα μητέρα θῆτε.

τοῖα θάμεν δοκέοις· τῆς δὲ ἐσαότας προπάρουθε

πρῶτα μὲν αἰεΐειν ζονόεν μέλ^θ ἀμφὶ τεκῆσσι,

αὐτὰρ ἔπειτ' ἐνέπειν Φαίης μεροπῆϊον ἠχὴν,

ῥήξαμένως βληχὴν, σομάτων τ' ἀπο τοῖον αὐτεῖν, 365

Φθειγομένοις ἰκέλης, καὶ λισσομένοισιν ὁμοίως·

πρὸς σε Διὸς λιτόμεσθα, πρὸς αὐτῆς Ἰοχεαίρης,

μητέρα μοι λύσαιο Φίλην, τὰ δὲ ἀποῖνα δέδεξο,

ἔσσα Φέρειν δυνάμεσθα λυγροὶ περὶ μητέρι δειλῇ,

ἡμέας αἰνομόρως· γνάμψον τεὸν ἄγριον ἦτορ,

370

αἰδόμενος μακάρων τε θέμιν, γενεταό τε γῆρας,

εἴ ῥα νύ τοι γενέτης λιπαρὸν κατα δῶμα λέλαιπται,

τοῖά τις ἂν δόξειε λιταζόμενος ἀγορεύειν·

ἀλλ' ὅτε τευ κραδίην παναμείλιχον ἀθρήσωσιν,
αἰδῶς ἂ πόσση, πόσσ' ὅ πόθ' ἔσι τοκήων, 375
αὐτόδετοι βαινῆσι, καὶ αὐτόμολοι περώσιν.

Εἰσὶ δ' οἷς ξανθαὶ πυμάτοις ἐνὶ τέρμασι Κρήτης,
ἐν χθαμαλῇ γαίῃ Γορτυνίδι, τετρακέρατες·
λάχνη πορφυρέσσα δ' ἐπὶ χρῶς ἔσεφάνωται,
πολλή τ' ἔχ' ἀπαλή τε· τάχ' αἰγὸς ἀν' ἀντιφερίζοι 380
τρηχυτάτη χαίτη δυσπαίπαλ', ἔκ οἴεσσι.

Τοῖν πε καὶ σῆξ' ἔχει ξανθωπὸν ἰδέσθαι
χροῖν μαρμαίρων, ἀτὰρ ἔκέτι λαχνηέσσαν,
ἔδὲ πάλιν πισύρεσσιν ἀρηραμένην κεράεσσιν,
ἀλλὰ δυσὶ κρατεροῖς ὑπὲρ εὐρυτάτοιο μετάπασ· 385

ἀμφίβιος καὶ σῆξος, ἐπεὶ καὶ πόντον ὀδεύει.
ὅπῳ ὅτε δ' ἄρ' ποτὶ βυσσὸν ἦ θοὰ κύματα τέμνων,
δὴ τότε πηλὺς ὄμιλος ὀμαρτῆ ποντοπορεύων
ἰχθυοῖς ἔπεται, κατὰ δ' ἄψα λιχμάζονται
τερπόμενοι κερρόεντι Φίλῳ τερενόχροι σῆξω· 390

ἔξοχα δ' αὖ Φάγροι τε καὶ ἔτιδανοὶ μελάνχροι,
καὶ ραφίδες, τρίγλαι τε, καὶ ἀσακοὶ ἀμφὶς ἔπασθαι.

Θάμβος ἔφυ τόδε, θάμβος ἀθέσφαλον, ὅπῳ ὅτε θήρας
αἰθοδαπὸι τείρῃσι πόθοι καὶ ὑπείροχα φίλτρα.
ἔ γὰρ ἐπ' ἀλλήλοισι μόνον Φιλότητ' εἴσης 395
θεσμὸν ἀναγκάειον δῶκεν θεὸς, ἔδ' ὅσον αὐτῶν.
Φῦλον ἀναλδήσκειν αἰειγενέ' βιότοιο.

θαῦμα μὲν ἔν κ' ἀκείνο δαμήμεναι ἄφρονα Φῦλα
ἀμμασιν ἡμερτοῖς, καὶ ὁμόγνια Φίλτρα δαῆναι,
καὶ πόθον ἔ νοέοντα ἐν ἀλλήλοισι κεράσσαι, 400
οἷά περ ἀνθρώποισιν ἐπιφροσύνη τε νῆος τε
ὄφθαλμὸς ἐπέτασεν, ἔρον θ' ὑπεδέξατο θυμῷ.

ἀλλὰ καὶ ὀθνεῖοις ἐπεμήνατο ὑψόθι φίλτροις·
οἷ' μὲν πόθος ἐστὶν ἀριζήλοισι ἐλάφοισιν
αἰτλαγέων· ὅστος δὲ τανυκραίροις ἐπὶ δόρκους 405
περδίκων· πῶς δ' αὖτε θοοῖς χαίρῃσιν ἐφ' ἴσσωις
ῶτιδες, αἷσι τέθηλεν αἰὲ λασσιώτατον ἕας;
ψιτλακὸς αὖτε λύκος τε σὺν ἀλλήλοισι νέμονται·

αἰεὶ γὰρ ποθέεσι λύκοι ποεσίχροον ὄρνιν.

Θερίμ' Ἐρως, πόσος ἐσσί, πόση σέθεν ἄπλετος ἀλκή, 410
 πόσσα νοεῖς, πόσα κοιρανέεις, πόσα, δαῖμον, ἀθύρεις;
 γαῖα πέλει φαθερῆ, βελέεσσι δὲ σοῖσι δονεῖται·

ἄσατ' ἔπαλετο πόντος, ἀτὰρ σύ γε καὶ τὸν ἔπαξας.
 ἤλυθες εἰς αἶθρην, οἶδεν δὲ σε μακρὸς Ολυμπος.
 δειμαίνει δέ σε πάντα, καὶ ἔρανὸς εὐρὺς ὑπερθε, 415

γαίης ὅσα τ' ἔνερθε, καὶ ἔθνεα λυγρά καμόντων,
 οἱ Λήθης μὲν ἄφυσσαν ὑπὸ σόμα νηπαθές ὕδωρ,
 καὶ Φύγον ἄλγεα πάντα, σὲ δ' εἰσέτι πεφρίκασι.

σῶ δὲ μένει καὶ τῆλε περᾶς, ὅσον ἔπαυτε λεύσσει
 ἡέλιος Φαέθων, σῶ δ' αὖ πυρὶ καὶ Φάτ' εἴκει 420
 δειμαῖνον, καὶ Ζηνὸς ὁμῶς εἴκσσι κεραυνοί.

τοῖσς, ἄγριε δαῖμον, ἔχεις πυρόεντας οἷσ' ἄς
 πευκεδανῆς, μαλερῆς, Φθισίφρονας, οἰσ' ἠρήνης,
 τηκεδόνα πνεύοντας, ἀναλθέας, οἷσι καὶ αὐτῆς
 θῆρας ἀνεπλοῖσας ἔπ' ἀζεύκιοισι πόθοισι. 425

Θάμβος, ὅταν κερύεσσαν ἀχαιϊνέην πτερόεντες
 αἰτλαγέες νώτοισιν ἐπὶ σικλοῖσι θορόντες,
 ἢ δόρκοις πέρδικες ἐπὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες,
 ἰδρῶ ἀποψύχωσι, παρηγορέωσί τε θυμὸν
 καύματος ἀζαλέοιο, λατυσσόμενοι πτερύγεσσι· 430
 ἢ ὅποτε προπάρουθεν ἢ καναχήωσ' ἴπαυα
 ὠτίς ὀλιοθαίνεσσα δι' ἠέρος ἡμερόεσσα.

σαργοὶ δ' αἰπολοῖοισιν ἐπέχραον· ἀμφὶ δὲ σέβω
 Φῦλον ἄπαν νεπόδων τὸ πολὺπλάνον ἐπλοῖηται·
 ἔσπονται δ' ἅμα πάντες, ὅτ' ἄγρια κύματα τέμνει, 435
 σείνονταί τ' ἐκάτερθε γεγηθότες, ἀμφὶ δὲ πόντος
 ἀφριάα λευκῆσι τινασσόμεν' πτερύγεσσι.

αὐτὰρ ὄγ' ἐκ ἀλέγων ξείνης Φιλίης, πανάθεσμος,
 εἰναλῆς ἐτάρης δάπτει σομάτεσσι δαΦοινοῖς
 δαινύμενος· τοὶ δ' αἶσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶντες 440
 ἐδ' ὡς ἐχθαίρσσι καὶ ἐλείπσσι Φονῆα.

σέβε τάλαν, κακοεργέ, καὶ αὐτῶ σοι μετώπιατε
 πόντιον ἀγρευτῆρες ἐπαρτυνέσσι ὄλεθρον,

καὶ δολερῶ περ ἔοντι, καὶ ἰχθυφόνῳ τελέθοντι.

Ἐσι δέ τις δρυμοῖσι παρέσι· ὄξύτερος θῆρ, 445
ἀγριόθυμος ὄρυξ, κρουερός θῆρεσσι μάλιτα·

τῶ δ' ἦτοι χροῖή μὲν ἄτ' εἰαρινοῖο γάλακ' ἔσθ',
μύνας ἀμφὶ πρόσωπα μελαινομένησι παρειαῖσι·
διπλά δέ οἱ μετόπιωδε μετάφρενα πίονα δημῶ.
ὄξεῖαι κεράων δὲ μετήροισι ἀντέλκασιν 450

αἰχμαὶ πευκεδαναὶ μελανόχροον εἶδ' ἔχουσαι,
καὶ χαλκῆ θηκίῳ, σιδήρεα τε κρουεροῖο,
πέτρας τ' ὀκρίοντος ἀρειότεραι πεφύασιν,
ιοφόροι· κενεὴν δὲ φύσιν κεράεσσι λέγουσι.

θυμὸς δ' αὐτ' ὀρύγεσσι ὑπερζίαλος καὶ ἀπηνής· 455
ἔτε γὰρ εὐρίνοιο κυνὸς τρομέεσιν ὑλαγμα,

ἔστος ἀγραύλοιο παρὰ σκοπέλοισι φρύαγμα·
ἔδὲ μὲν ἔταύρεα κρατερόν μύκημα φέρονται,
πορδαλίῳ δ' ἔγῃρον ἀμειδέα πεφρίκασιν,
ἔδ' αὐτῶ φεύγουσι μέγα βρύχημα λέοντι· 460
ἔδὲ βροτῶν ἀλέγουσιν, ἀναυδείησι νόοιο.

πολλάκι δ' ἐν κρημοῖσιν ἀπέφθιτο καρτερός ἀνὴρ
θηρητῆρ, ὀρύγεσσι δαφουνοῖσι ἀντιβολήσας.

ὁππότε δ' ἀβρήσειεν ὄρυξ κρατερόφρονα θῆρα,
ἢ σὺν χαυλίοδοντι, ἢ καρχαρόδοντα λέοντα, 465
ἢ κρουερῶν ἀρκῆων ὀλοὸν θράσ' ἔσθ', αὐτίκ' ἄρ' αἶψα,
νευσάζων, κεφαλὴν τε μέτωπά τε πάμπαν ἐρείδει
τεινάμενος, πῆξας τε παρὰ χθονὶ πικρὰ βέλεμνα
ἔσσύμενον μίμνει· τὸν δ' ἄλεσε κρατὸς ἐρωή.

δόχημα γὰρ κλίνας βακὸν κερύοντα μέτωπα, 470
τεύχεσιν ὄξυτέροις δεδοκημέν' ἔμπεσε θηρί·
αὐτὰρ ὄγ' ἐκ ἀλέγει, κατὰ δ' ἄχετον ἰθὺς ὄρχει
ὄξεά πεφρικῶσιν ἐρειδόμενος σκολόπεσσι.

ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ ξυλόχοισιν ἐπεσσυμένοιο λέοντος,
Ἀρτέμιδος δώροισι κεκασμένος ἄλκιμος ἀνὴρ, 475

αἰχμὴν ἀσράπτισαν ἔχων κραιτερῆς παλάμῃσιν,
εὐ διαβάς μιμνη, τὸν δ' ἄγρια θυμαίνοντα
δέξεται προβλήτα φέρων ἀμφηκέα χαλκόν·

ὡς ὄρυγες μίμνῃσιν ἐπεσσυμένῃς τότε θήρας,
αὐτοφόνῃς σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσι δαμέντας. 480

ρεῖα γὰρ ἐν ζέροισιν ὀλιθαίνῃσιν ἀκωκαί.
πολλὸν δ' αἶμα κελαινὸν ἀπ' ὠτειλῶν ἐκάτερθεν
ἐκχύμενον γλώσσησιν ἐὼν τάχα λιχμάζῃσιν.
ἔδὲ μὲν ἐκφυγέειν ἔδ' ἰεμένοισι πάρεστιν,
ἀλλήλῃς δ' ὀλέκῃσιν ἀμοιβαίοισι φόνοισι. 485

καὶ κέ τις ἀγρονόμων, ἢ βεκόλῃ, ἢ τις ἀροτρεὺς,
ἀμφιδύμοις νεκύεσσι παραὶ ποσὶν ἀντιβολήσας
ἀγρῆν εὐάντηλον ἔχοι μεγαθαμβεῖ θυμῷ.

Ἐξείῃς ἐνὶ θηρσὶ κερατοφόροισι γένεθλα
αἰεῖδειν ἐπέοικεν ἀπειρεσίων ἐλεφάντων. 490

κείνα γὰρ ἐν γενύεσσι ὑπέρβια τεύχεα δοῖα,
εἴκελα χαυλιόδῃσιν, ἐπ' ἔρανὸν ἀντέλλοντα,
ἄλλοι μὲν πλήθῃς ὀλοῦς ἐνέπωιεν ὀδόντας
πλαζόμενοι· νῶϊν δὲ κεράαλα μυθήσασθαι
εὐάδεν· ὧδε γὰρ ἄμμι φύσις κεράων ἀγορευεῖ. 495

σήματα δ' ἐν ἀρίδ' λα διακριδὰ τεκμήραοθαι.
θήρσιν γὰρ ἐκφύσιες γενύων ἀπὸ τῶν ἐφύπερθεν,
ὅσσοι μὲν κερύεσσαι, ἀνωφερὲς αἴσσησιν·
εἰ δὲ κάτω νεύοιεν, ἀτεχνῶς εἰσὶν ὀδόντες.

κείνοισιν δὲ διπλοῖς ἐλεφανθείοις κεράεσσι 500
ρίζαι μὲν πρώτιστον ἀπὸ κρατὸς πεφύασιν,

ἐκ μεγάλης μεγάλαι, φηγῶν ἄτε· νέρθε δ' ἔπειτα
κρυπτόμεναι ῥινοῖσιν, ὀμιλῆσαι κροτάφοισιν
εἰς γένυν ὠθεῦνται· γενύων δ' ἀπογυμνωθεῖσαι
ψευδέα τοῖς πολλοῖσι δόκησιν ὄψασσαν ὀδόντων. 505

ναὶ μὴν ἄλλο βροτοῖσιν ἀριφραδὲς ἔπλετο σῆμα·
πάντες γὰρ θήρεσσι ἀκαμπτέες εἰσὶν ὀδόντες,
ἔδὲ τέχναις εἴκῃσιν, ἀμείλιχοι δὲ μίνῃσι,
τῆς σοφίῃ τεύξαι κεραοξόος ἦν ἐθέλησιν
εὐρέας, ἀντιλέγῃσιν ἀπηλεγές, ἦν δὲ βιάωνται, 510

ἀγνυνται καυληδὸν ἀπειθέες· ἐκ κεράων δὲ
τόξα τε κυκλοτερῆ καὶ μυρία τεύχεται ἔργα.
ὡς δὲ κεράατα κείνα, τὰ τοι καλέεσσι ὀδόντας,

γνάμπτειν εὐρύνειν τ' ἐλεφαντοτόμοις ὑποείκει.

Θηρσί δὲ τοῖς μέγεθος μὲν, ὅσον μήτῳ κατὰ γαίης 515
 ἀλλ' ὁ θῆρ φορέει· Φαίης κεν ἰδὼν ἐλέφαντα,
 ἢ κορυφὴν ὄρεος παναπείριτον, ἢ νέφος αἰνὸν,
 χεῖμα φέρον δειλοῖσι βροτῶν, ἐπὶ χερσὸν ὀδεύειν.
 ἴφθιμον δὲ κάρηνον ἐπ' ἔασι βαιοτέροισι,
 κοιλοῖσι, ξεσοῖς· ἀτὰρ ὀφθαλμοὶ τελέθῃσι 520
 μείονες ἢ κατ' ἐκείνο δέμας, μεγάλοι περ ἔοντες.
 τῶν δ' ἦτοι μεσσηγὺς ὑπεκπροθεῖ μεγάλη ρίς,
 λεωπὴ τε σκολιή τε, προβοσκίδα τὴν καλέῃσι·
 κείνη θηρὸς ἔφυ παλάμη, κείνη τὰ θέλῃσι
 ῥηϊδίως ἔρδῃσι· ποδῶν γε μὲν ἕκ ἴσα μέτρα· 525
 ὑψόθι γὰρ οἱ πρόαδε πολὺ πλεον αἰείρονται.
 ῥινὸς δ' αὐτε δέμας δυσπαίπαλ' ἀμφιβέβηκεν
 αἰχίσιος, κρατερός τε, τὸν ἕ κε μάλ' ἔδὲ κραταιὸς
 θηκίος πανδαμάτωρ τε διατμήξειε σίθηρ'·
 θυμὸς ἀπειρέσιος πέλεται κατὰ δάσκιον ὕλην 530
 ἄγριος· ἐν δὲ βροτοῖς τιθασὸς μερόπῃσσι τ' ἐνήης.
 ἐν μὲν ἄρα χλοερῆσι πολυκνήμοισι τε βήσσαις
 καὶ φηγῶς, κοτίνης τε, καὶ ὑψικάρῃνα γένεθλα
 φοινίκων πρόρριζα κατὰ χθονὸς ἐξετάυσσεν,
 ἐλχρίμψας θηκίῳσιν ἀπειρεσίαις γενύεσσι· 535
 ὁπῶπτε δ' ἐν μερόπων βριαρῆσι πέλει παλάμησι,
 λήθετο μὲν θυμοῖο, λίπεν δὲ μιν ἄγριον ἦτορ·
 ἔτλη καὶ ζεύγλην, καὶ χεῖλεσι δέκλο χαλιναῖ,
 καὶ παῖδας νώτοισι φέρει σημάντορας ἔργων.
 φήμη δ' ὡς ἐλέφαντες ἐπ' ἀλλήλοις λαλέῃσι, 540
 φοβογῆν ἐκ σομάτων μεροπῆϊδα τονθρῦζοντες·
 ἀλλ' ἔ παῖσιν ἀκχσὸς ἔφυ θήρει' αὐτῇ·
 κείνης δ' εἰσαίῃσι μόνοι τιθασεύτερος ἄνδρες.
 θαῦμα δὲ καὶ τόδ' ἀκχσα, κραταιοπάτης ἐλέφαντας
 μαντικὸν ἐν σήθεσσι ἔχειν κέαρ, ἀμφὶ δὲ θυμὸν 545
 γινώσκειν σφετέρωιο μόρῃ παριῆσαν ἀνάγκην.
 ἕκ ἄρα τοι μένοισιν ἐν ὀρνίθεσσι ἔασι
 κύκνοι μαντιπῶλοιο γόον ὕσατο ἀείδοντες·

ἀλλὰ

ἀλλὰ καὶ ἐν Θήρῃσιν ἐὴν θανάτοιο τελευτὴν
Φρασσάμειον τὸδε Φῦλον, ἠλεμον ἐντύχῃσι. 550

Ρινόκερος δὲ ὄρυγος μὲν ἔφυ δέμας αἰθυκλήρος
ἔ πολλῶ μείζων, ὀλίγον δὲ ὑπὲρ ἄκρια ρίνος
ἀντέλλει κέρας αἰνὸν ἀκαχμένον, ἄγριον ἄορ·
κεῖνω κεν χαλκὸν διατερήνειεν ὀρέσας,
ἔτήσας βριαρὴν τε διαλμήξειε χαράδρην. 555

κεῖν⊕ καὶ σθεναρῶ περ ἐφορμηθεῖς ἐλέφαντι
πολλάκις ἐν κονίῃσι νέκυν τοῖξτον ἔθηκεν.
ἠρέμα δὲ ξανθοῖς ἐπὶ καλλικόμοισι μετώποις
καὶ νώτῳ ραθάμιγες ἐπήτριμα πορφύρασι.
πάντες δὲ ἄρρενές εἰσι, καὶ ἔπιπτε θῆλυς ὄραται. 560

καὶ πόθεν, ἐκ ἐδάην· φράζω δὲ ἐχ αἰς δεδάηκα,
εἴτ' ἐν ἐκ πέτρης ὀλοὸν τὸδε Φῦλον ἐπῆλθεν,
εἴτ' αὐτόχθονές εἰσιν, ἀπανήλλασι δὲ γαίης,
εἴτε πρὸς ἀλλήλων τέρας ἄγριον ἐκφύονται
νόσφι πόθων, καὶ νόσφι γάμων, καὶ νόσφι τόκοιο. 565

ἤδη καὶ διεροῖσιν ἐν ὑγροπόροιο θαλάσσης
βένθεσιν αὐτόρρεηλα φύει καὶ ἀμήτορα Φῦλα,
ὄσρεον, ἠπεδαναί τ' ἀφύαι, κόχλων τε γένεθλα,
ὄσρακά τε, σρόμβοι τε, τά τε ψαμάθοισι φύονται.

Μῆσα Φίλη, Βαιῶν ἔ μοι θέμις ἀμφὶς ἀείδειν· 570
ἔτιδανῆς λίπε θῆρας, ὅσοις μὴ κάρτ⊕ ὀπηδεῖ,
πάνθηρας χαροπῆς, ἠδὲ αἰλέρας κακοεργῆς,
τοῖ τε κατοικιδίοισιν ἐφωπλίσσαντο καλιαῖς,
καὶ τυθῆς, ἀταλῆς, ὀλιγοδρανέας τε μυοξῆς.

τοῖ δὲ ἦτοι σύμπασαν ἐπιμύεσι μένοντες
χειμερίην ὥρην, δέμας ὑπνοῖσιν μεθύοντες·
δύσμοροι, ἔτε βορὴν ἐλέειν, ἔ φέγγ⊕ ιδέσθαι·
σωλειοῖσι δὲ ἐαῖς ὑπνον τοσσῆτον ἔχουσιν,
ἢ νέκυες κεῖνται δυσχείμερον οἶτον ἐλόντες. 575

αὐτὰρ ἐπὴν ἔαρ⊕ πρῶται γελάσασιν ὀπωπαῖ,
ἀνθεά τ' ἐν λειμῶσι νέον γε μὲν ἠθήσειαν, 580
νωθρὸν κινήσαντο δέμας μυχάτης ἀπὸ λόχμης,
Φαεά τ' ἀμπετάσαντο, καὶ ἔδρακον ἠελίε Φῶς.

καὶ γλυκερῆς νεοτερῶς ἐδητύθ' ἐμνήσαντο·
αὐτῆς δὲ ζωοί τε, πάλιν τ' ἐγένοντο μυοξοί.

585

Λεῖπω καὶ λάσιον γένος ἔτιδανοῖο σκυῖρα,
ὅς ρα νύ τοι θέρεθ' μεσάτε Φλογερῆσιν ἐν ἄραις
ἔρην ἀντέλλει, σκέπας αὐτορόφοιο μελάθρα.

οἷον δὴ νυ ταῶνες ἐὼν δέμας ἀγλαόμορφον
γναμῶλόν ἐπισκιάσσει ἀριτρεπῶς αἰολόνατον,

590

τῶν ἔδὲν μερόπεισσι Διὸς τεχνήσατο μῆτις
τερωνότερον Φαιδροῖσιν ἐν ὄμμασιν εἰσοράασαι,

ἔσθ' ὅσα πανδάτειραν ἐπὶ χθόνα μητέρα βαίνει,
ἔσθ' ὅπῳσα πτερύγεσσι ἐπ' ἠέρα πηλὺν ὀδεύει,

ἔδὲ μὲν ὅσσα βυθοῖσιν ἐπ' ἄγρια κύματα τέμνει·
τοῖον ἐπ' ὀρνίθεσσι ἀριζήλοισ ἀμαρύσσει

595

χρυσῶ πορφύρεοντι μεμιγμένον αἰθόμενον πῦρ.

Οὐκ ἐρέω κρυερὸν γένος ὀκρίεντ' ἐχίνα
μείζονθ', (ἀμφίδυμοι γὰρ ἐχίνοις ὀξύκόμοισιν
ἀργαλέαι μορφαί) κρυερὸν τε περιδρομον ἔρκθ'.

600

οἱ μὲν γὰρ βαιοί τε καὶ ἔτιδανοὶ τελέθρασι,
τυβῆσι Φρίσσοντες ἐπὶ προβολῆσιν ἀκάνθαις·

εἰ δ' ἄρα καὶ μεγέθει πολὺ μείζονες, ἢ δ' ἐκάτερθεν
ὀξέα πεφρίκασιν ἀρειοτέρησιν ἀκωκαῖς.

Λεῖπω τρισσά γένεθλα, κακὸν μίμημα, πιθήκων. 605
τίς γὰρ ἂν ἔσσυγέοι τοῖον γένθ', αἰχρὸν ἰδέσθαι,
ἀβληχρὸν, συγερὸν, δυσδέκκετον, αἰολόεθλον;

κεῖνοι καὶ Φίλα τέκνα δυσειδέα δοιὰ τεκόντες
ἔκ ἀμφοῖν ἀτάλαντον ἐὼν μερίσαντο ποθητύν·

αἰλλὰ τὸ μὲν Φιλέεσσι, τὸ δ' ἐχθαίρεσσι λόχευμα,
αὐταῖς δ' ἀσκαλίδεσσι ἐῶν τέθνηκε τοκήων.

610

Οὐ μὲν θην ἔσθ' ἀσπαλάκων αὐτόχθονα Φῦλα
ποιοφάγων, ἀλαῶν, μέλπειν ἐθέλεσσι αἰοδαί,

εἰ καὶ βάζις ἄπιςθ' ἐπ' ἀνθρώπως ἐπέρησεν
ἀσπάλακας βασιλῆος ἀφ' αἵμαθ' εὐχευάασαι.

615

Φινεῖ γὰρ ποτε δὴ Φαέθων ἐκοτέσσατο Τιτάν,
Φινεῖ, τὸν ῥ' ἀτίταλλε κλυτὴ Θρηῖσσα κολώνη,

μαντιπὸλξ φοῖβοιο χολωσάμενος περὶ νίκης·

καί οἱ Φέγγ' ἀμερσεν, ἀναιδέα Φῦλα δ' ἔπεμψεν
 Ἀρωμάς, πλερόντα παρέστια πικρὰ γένεθλα. 620

ἀλλ' ἔπειδ' ἔν περόωντο μετὰ χρύσειον ἄεθλον
 Ἀργαῖος ἐπὶ νηὸς Ἰήσωνι συμπονέοντες
 παῖδε Βορείας, Ζήτης Κάλαις τε κλεεννώ,
 οἴκλειρόν τε γέροντα, κατέκλειναν δέ τε Φῦλα,
 καὶ γλυκερὴν μελεοῖσι δόσαν σομάτεσσιν ἐδητύν. 625

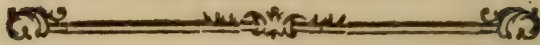
ἀλλ' ἔσθ' ὡς Φαέθων χόλον εὔνασεν, ἀλλὰ μιν αἴψα
 ἀσπαλάκων ποίησε γέν' μὴ πρόσθεν ἑόντων·
 τένεκα νῦν ἀλαόν τε μένει, καὶ λάβρον ἐδάωδης.

Ο Π Π Ι Α Ν Ο Υ
Κ Υ Ν Η Γ Ε Τ Ι Κ Ω Ν

Τ Ο Τ Ρ Ι Τ Ο Ν .

Αλλ' ὅτε δὴ κεραῶν ἤείσαμεν ἔθνεα Θηρῶν,
ταύρες, ἢ δὲ ἐλάφες, ἢ δὲ εὐρυκέρωτας ἀγαυὸς,
καὶ δόρυκας, ὄρυγας τε, καὶ αἰγλήητας ἰορκῆς,
ἄλλα δ' ὅσοισιν ὑπερβε κέραατα τευχήεντα,
νῦν ἄγε καρχαρόδοντα, θεῶν, Φράζωμεν ὄμιλον
σαρκοφάγων Θηρῶν, καὶ χαυλιόδοντα γένεθλα.

Πρωτίστην δὲ λέοντι κλυτὴν ἀναβώμεθα μολῶν.
Ζηνὸς ἔσαν Θρεπτήρες ὑπερμενέει Κρονίδαο
νηπιάχῃ Κέρητες, ὅτ' ἀρτίγονόν μιν ἔοντα
ἀραμένη γενετῆρος ἀμειλίχιοιο Κρόνοιο
κλειψιτόκος Ρεῖη κόλπῳις ἐνικάτθετο Κρήτης.
Οὐρανίδης δὲ ἔσιδων κρατερόν νεοθηλέα παῖδα
πρώτης ἀμφήλλαξε Διὸς ρυτῆρας ἀγαυὸς,
καὶ Θῆρας ποίησεν, ἀμειψάμενοι Κέρητας.
οἱ δὲ ἄρ' ἐπὲι βελῆσι θεῶν μεροπηίδα μορφῆν
ἀντεβάλλοντο Κρόνοιο, καὶ ἀμφιέσαντο λέοντας,
δώροισιν μετόπιωθε Διὸς μέγα κοιρανέεσσι
Θηρῶν ὄρειαύλοισι, καὶ ριγεδανὸν θεῶν ἄρμα
Ρεῖης εὐώδιον ὑπὸ ζεύγλῃσιν ἄγχεσιν.

Αἰόλα Φῦλα δὲ τοῖσι, καὶ εἶδεα Θηρῶν ἐκάστοις.
τῆς μὲν νυν προχοῆσι πολυῤῥαθάγχῃ ποταμοῖο,
Τίγρι ἐπ' εὐρὺ ρέοιτι κυήσατο τοξεύτερα
Αρμενίη, Πάρθων τε πολὺσπορον εὐβοτος αἶα.

Ξανθοκόμαι τελέθρασι, καὶ ἔ τὸσον ἀλκήμεντες·
 πάσσονα μὲν Φορέρασι δέρην, μεγάλην δέ τε κόρησιν, 25
 ὄμμαθα δ' αἰγλήντα, καὶ ὄφρα ὑψιβαθείας,
 ἀμφιλαφεῖς ἐπὶ ῥῖνα, κατηφέας· ἐκ δ' ἄρα δειρῆς
 καὶ γενύων ἐκάτερθε θοαὶ κομόωσιν ἔθειραι.

Τὸς δὲ τρέφει μεγάδωρος Ερεμβῶν αὐτῖς ἄραρα,
 τὴν ἔβη μερόπων εὐδαίμονα κικλήσκουσι· 30
 δειραὶ καὶ κείνοις καὶ σῆθεα λαχνήντα,
 καὶ πυρὸς ἀσφράττισιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί·
 ἔξοχα δ' ἐν πάντεσσιν ἀρίζηλοι τελέθρασιν·
 ἀλλ' ὀλίγον τέτων γένος ἔλλαχε μυρίος αἴα.

Πηλὺς δ' ἐν λιθύῃ ἐριβάλακι διψάδι γαίῃ 35
 ὄχλος ἐπιδρομέει βριαρῶν βούχημα λεόντων,
 ἐκ ἔτι λαχνηεῖς, ὀλίγη δ' ἐπιδέδρομεν ἄχνη·
 σμερδαλέος δὲ πρόσωπα καὶ αὐχένα, πᾶσι δὲ γήοις
 ἦκα μέλαν κυάνιο φέρει μεμορυγμένον ἄθος·
 ἀλκή δ' ἐν μελέεσσιν ἀπειρίτος, ἠδὲ λεόντων 40
 κοιρανικῶν λίθους μέγα κοιρανέρασι λέοντες.

Ἐκ δὲ ποτ' Αἰθιοπῶν λιθύην ἠμείψατο γαῖαν
 θαῦμα μέγ' εἰσιδέειν, μελανόχρους, ἠὲ κομὸς τε,
 εὐρὺς ὑπερθε κάρηνα, πόδας δασύς, ὄμμασι δ' αἰθοψ,
 μένοισι ξανθοῖς Φοινισσόμεν^Θ σομάτεσσιν. 45
 ἔδρακον, ἔ πυθόμην, κείνόν ποτε θῆρα δαφοινόν,
 κοιρανικοῖς τ' ἔμολεν διαπόμεπιμος ὀφθαλμοῖσι.

φορβῆς ἔ χατέει πάντ' ἤματα Φῦλα λεόντων,
 ἀλλὰ τὸ μὲν δόρωοισι μέλει, τὸ δὲ τ' αὐτε πόνοισιν·
 ἔδ' ὑπὸν μυχάτοισιν ἔχει παρὰ τέρμασι πέτρης, 50
 ἀμφαδὸν ὑπνώει δὲ, θρασύφρονα θυμὸν ἐλίττων·
 εὐδαί δ' ἔνθα κίχησιν ὑπείροχ^Θ ἐσπερήν νύξ.

Ἐκλυον αὖ καὶ κείνο λεοντοκόμων αἰζηῶν,
 δεξιτερὴν ὑπὸ χεῖρα φέρειν αἰθωνα λέοντα
 νάρκα θοῆν, τῇ πάντα λύειν ἀπὸ γένατα θηρῶν. 55

Πεντάκι θηλυτέρη δὲ τόκων ἀπελύσατο ζώνην·
 βάξις δ' ἀτρεκέως ἀνεμῶλιος ὡς ἓνα τίκει.
 πέντε φέρει πρώτισον, ἀτὰρ πίσυρας μετέπειτα

ωδίει σκύμνος, κατά θ' ἐξείης ὑπένερθε
 νηδύος ἐκ τριτάτης τρεῖς ἔκθορον, ἐκ δὲ τετάρτης 60
 ἀμφίδυμοι παῖδες· πύμαλον δ' ἕνα γείναλο μήτηρ,
 γασρὸς ἀριστόλοκοιο κλυτὸν βασιλῆα λέοντα.

Πορδαλίης δ' ὀλοαῖ, δίδυμον γένος· αἱ μὲν ἕασι
 μείζονες εἰσιδέειν, καὶ πάσσονες εὐρέα νῶτα·

αἱ δὲ γ' ὀλιζότεραι μὲν, ἀτὰρ μένος ἔτι χερεῖας. 65

εἶδεα δ' ἀμφοτέρησιν ὁμοῖα δαιδάλλονται,
 νόσφι μόνης ἔρῃς, τῇ τ' ἔμπαλιν εἰσοράαται·
 μείοσι μὲν μείζων τελέθει, μεγάλησι δὲ μείων.

εὐπαγέες μηροῖ, δολιχὸν δέμας, ὄμμα Φαιεινόν,

γλαυκιάωσι κόραι βλεφάροις ὑπὸ μαρμαίρῃσι, 70

γλαυκιάωσιν ὁμῶ τε, καὶ ἔνδοθι Φοινίσσονται
 αἰθομέναις ἵκελαι, πυριλαμπέες· αὐτὰρ ἔνερθεν
 ὠχροί τ' ἰοτόκοι τε περὶ σωματέσσι ὀδόντες.

ρίνος δαιδαλέος, χροῖῃ τ' ἐπὶ παμφανοώσῃ

ἡερόεις, πυκινῇσι μελαινομένῃσιν ὄπωπαῖς. 75

ὠκυτάτη θείειν, καί τ' ἄλκιμος ἰβὺς ὀρέειν·

Φαίης, ὄπωπὸτ' ἴδιο, διηερίην Φορέεσθαι.

ἔμωης καὶ τόδε Φῦλον ἐπικλείσσι ἀοιδὸν

πρόσθ' ἔμεναι Βάκχοιο ΦερεσαΦύλοιο τιθήνας·

τῆνεκεν εἰσέτι νῦν οἴνω μέγα κατχαλώωσι, 80

δεχνύμεναι σωματέσσι Διωνύσῃ μέγα δῶρον.

τί χρέος ἐκ μερόπων δὲ κλυτὰς ἡμεῖψε γυναῖκας·

ἔς τόδε πορδαλίων γένος ἄγριον, αὐτὶς αἰείσω·

Ναὶ μὴν ἄλλο θοὸν διφυῆς γένος ὠπήσαιο,

λύγκας ἀριζήλας· αἱ μὲν γὰρ ἕασιν ἰδέσθαι 85

τύτθαι, βαιοτέροισί τ' ἐφωπλίσσαντο λαγωῖς·

ταί ρα δὲ μείζονές εἰσιν, ἐπιθρώσκῃσι δὲ ρεῖα

εὐκεράοις ἐλάφοισι, καὶ ὄξυτέροις ὀρύγεσσι.

μορφῆν δ' ἀμφίδυμοι πανομοῖον ἀμφιέσαντο.

ἴσαι μὲν βλεφάροισιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί 90

ἡμερόεν φράτῃσι· προσώπατα δ' ἀμφοτέρῃσι

Φαιδρὰ πέλει, βαιὸν τε κάρη, καὶ καμπύλον ἕας.

μῆνη δ' εἰσιδέειν ἀνομοῖος ἔπλετο χροῖῃ.

μείσσι μὲν λυγῶν ἐπιδεδρομε ῥινὸς ἐρευθής·
μείξισι δὲ κροκόεν τε θείῳ τ' εἴκελον ἀνθῶ.

95

Ἐξοχα δ' αὖ τὰδε Φῦλα Φίλην ἀγάσαντο γενέθλην,
εὐγλήνοι λύγκες τε, πυρίγληνοί τε λέοντες,
παρδάλιές τ' ὄλοαι, καὶ τίγριες ἠνεμόεσσαι·
τῶν δ' ὅσποτε σκύμνους νεοθηλέας ἐν ζυλόχοισι
λάβρη συλήσωσιν ἀταρβέες ἀγρευτήρες,

100

αἱ δ' ἄρ' ἔπειτ' ὁπίσω πάλι νεύμεναι ἀθρήσωσιν
ἕξαπίνης κενεές τε δόμους καὶ ἔρημα μέλαθρα,
μύρονται λιγέως ἀδινὸν γόνον, ἐκ δ' ἄρα τηλῆ
κωκυτὸν προῖᾶσι πολύστονον, οἷά τε πάτρης

περβομένης ὑπὸ δρυϊ, καὶ αἰθομένης πυρὶ λάβρω,
πεπλάμεναι περὶ τέκνα μέγα κλαίεισι γυναιῖκες.

105

ἦ ῥα τόσον τεκέων τε, καὶ ἀρτιγόνοιο γενέθλης
Φίλτρον ἐνὶ κραδίῳ ζάξεν θεός· ἔδ' ἄρα μένοις
ἀνθρώποις, οἱ πάντα νοήμασι μητίσαντο,

ἀλλὰ καὶ ἐρπυσῆρσι, καὶ ἰχθύσιν, ἠδὲ καὶ αὐτοῖς

110

θήρεσιν ὀμησῆσι, καὶ ὑψιπόλοις ἀγέλαισιν
οἰατῶν· τόσπον ῥα φύσις κρατερώτατον ἄλλων.

οἴην μὲν κομιδὴν τεκέων ἐνὶ κύμασι δελφίς
αἰὲν ἔχει, γλαυκός τε χάροψ, Φώκη τε δυσαῆς·

πῶς δ' ἄρ' ἐν οἰωνοῖσι ποθὴν ἀλίαν ἔχουσιν

115

ῶν τεκέων Φῆναί τε, βαρῦφθογοί τε πέλειαι,
αἰετόεντά τε Φῦλα, πολύζωοί τε κορῶναι;

πῶς δ' ὄρνις κατὰ δῶμα συνέσιος ἀνθρώποισιν
ἀρτίλοκῶ νεαροῖσι περισκαίρῃσσι νεοσσοῖς,

κίρκον ὑπὲρ τέγεῶν κατεπάλμενον ἀθρήσασα,

120

ὄξυ μὲν ἔκλαγεν αἴψα, καὶ ἀνθερον ὄξυ λακῆσα;

αὐχένα δ' ὑψόσ' ἀειρεν ἐς ἠέρα γυρώσασα,

καὶ πάσαις ἐκάτερθεν εἰς ἔφριξεν ἐθειραῖς,

καὶ πλερὰ πάντ' ἐχάλασσε ποτὶ χθόνα· τοὶ δ' ἄρα δειλοὶ

τείχος ὑπὸ εὐπτέρυγον περυλέες τρίξασιν νεοσσοῖ·

125

ἠ δὲ καὶ ἀψ' ἐφόβησε καὶ ἤλασεν ὄρνιν ἀναιδῆ,

εἰρημένη Φίλα τέκνα, τὰ τ' εἰσέτι νήπια φέρβει,

ἀπῆρα, λυσικόμων θαλάμων ἀπολύμενα δεσμῶ.

ὡς δὲ καὶ ἐν θήρεσσι ἐρίβουχοί τε λέαιναί,
 πορδάλιές τε θοαί, καὶ τίγριες αἰολόνωτοι 130
 παισὶ πέρι προβιβάσι, καὶ ἀγρευτῆρσι μάχουσαι,
 καί τε περὶ σφετέρων τεκέων τεύλασι δαμῆναι,
 ἀντίον αἰχμητῆσι συνιστάμεναι μερόπεςσιν·
 εἰδὲ ποτ' ἐρρίγασιν εἴης ἐν ἀγῶνι γενέθλης,
 εἰ πληθὺν ἐπιῖσαν ἀκονιστόλων αἰζηνῶν, 135
 εἰ χαλκὸν σελαγεῦντα καὶ ἀστράπτοντα σίδηρον,
 εἰδὲ βολὰς βελέων τε θοὰς μυλάκων τε θαμειὰς·
 σπαυδῆσι δ' ἢ πρόθε θανεῖν, ἢ τέκνα σαῶσαι.

Ἄρκιοι δ' ἀγριαῖδες, Φόνιον γένεθρον, αἰολόβελον,
 λάχνην μὲν πυκινὴν δυσπαίπαλον ἀμφιέσαντο, 140
 μορφὴν δ' ἐκ ἀγανὴν παναμειδίητοισι προσάποις.
 κάρχαρον, εἰλόμενον, ταναὸν τόμα, κυανὴν ῥίς,
 ὄμμα θοὸν, σφυρὸν ἀκύταλον, δέμας εὐρυκάρηνον,
 χεῖρε βροτῶν ἴκελαι χεῖρεςσι, πόδες δέ τε ποσσὶ·
 σμερδαλέη βρυχή, δολερὸν κέαρ, αἰόλον ἦτορ, 145
 καὶ πολλὴ κυβέρεια, καὶ εἰ κατὰ κόσμον ἴστα·
 ἤματα γὰρ καὶ νύκτας ἐελδόμεναι Φιλοτήεθρον
 αὐταὶ θηλύτεραι μάλ' ἐπ' ἄρσεσιν ὀρμαίνουσι,
 παῦρα μεθιέμεναι γαμῆς παντερωέος εὐνῆς,
 τέκνα κυίσκόμεναι, νηδὺν ὅτε κυμαίνουσι. 150
 εἰ γὰρ τοὶ θήρεσσι νόμῳ, γαστήρ ὅτε πλήθει,
 εἰς λέχεθρον ἐρχομένοις τελείην Φιλοτήσιον ἔργον,
 νόσφι μόνων λυγρῶν, ὀλιγοδρανέων τε λαγωῶν·
 ἄρκιθρον δ' ἰμείρουσα γάμῃ, συγέστα τε λέκτρον
 χῆρον ἔχειν, τόσα παισὶ ταλάστατο μητίσασθαι· 155
 ὥρην πρὶν τοκετοῖο μολεῖν, πρὶν κύριον ἦμαρ,
 νηδὺν ἐξέβλιψε, βιήσατο δ' εἰλειψῆμας.

τόσση μαχλοσύνη, τόσσοθρον δρόμοθρον εἰς ἀφροδίτην.
 τίκει δ' ἡμιτέλεστα, καὶ εἰ μεμελισμένα τέκνα·
 σάρκα δ' ἄσημον, ἀναρθρον, αἰδέλον ἀπῆσασθαι. 160
 ἀμφοτέρον δὲ γάμῳ παιδοτροφίη τε μέμηλεν·
 ἀρτιτόκῳ δ' ἐτ' ἔστα μετ' ἄρσενῳ εὐδὺς ἰαύει·
 λιχμάται γλώσση τε φίλον γόνον, οἷά τε μόχαι

λιχμῶνται

λιχμῶνται γλώσσησιν ἀμοιβαδῖς, ἀλλήλοισι
 τερπόμενοι· γάνυται δὲ βοὸς χοροὶ καλλικέρως βῆς· 165
 ἔδ' ἀποπλάζονται πρὶν ἀπὸ γλυκὺν ἴμερον εἶναι,
 θυμὸν δ' ἐσπομένοιο συναιίνεσι νομῆσιν.

ὡς ἄρκιός λιχμῶσα Φίλκς ἀνεπλάσσατο παῖδας,
 εἰσόκε κνυζηθμοῖσιν ἀναιδέα τονθεύσασσι.

Ναὶ μὴν χειμερίην πανυπέροχα δείδιεν ὄρμην, 170
 καὶ λασίη περ ἔσσα. χιῶν δ' ὅτε πάντα παλύνει,
 ἐσπεροῖς Ζεφύρως πανεπήτριμα χευαμένοιο,
 κεύθετ' ἐνὶ σπήλυγγι, τόθι σκέπας ἄρκιον εὐρὺ,
 καὶ βόσιος χατέσσα πόδας χεῖρας τε λιχμαίνει,
 οἶά τ' ἀμελγομένη, καὶ γασρὸς ἔκλεψεν ἐρωήν. 175

τοῖά νύ περ βένθεσσιν ἐν εὐρυπόροιο θαλάσσης
 περλύποδες σκολιοὶ παρὰ κύμασι μητίσαντο.
 χεῖματ' ἐκ μεσάτης κρυερὴν τρέιοντες ἐνιπῆν,
 κεύθονται πλαταμῶσιν εἰς πλοκαμῖδας ἔδοντες·
 αὐτὰρ ἐπὴν ἔαρ ὑγρὸν εὐτρόφον ἀνθήσῃσιν, 180
 ἀκρόμονες σφίσιω ὦκα νέοι πάλιν ἀλδήσκουσιν,
 καὶ πάλιν εὐπλόκαμοι δολιχὴν πλώσσι θαλάσσαν.

Εξείης ἐνέπωμεν εὐσφυρον, ἠνεμόεντα,
 κραιπνὸν, ἀελλοπόδην, κρατερῶνυχον, αἰπὺν ὄναγρον,
 ὅσε πέλει Φαιδρὸς, δέμας ἄρκιος, εὐρὺς ἰδέσθαι, 185
 ἀργύφεος χοροῖν, δολιχάσιν, ὀξύτατ' εἶν·
 ταινίη δὲ μέλαινα μέσσην ῥάχιν ἀμφιβέβηκε,
 χιονέης ἐκάτερθε περιχομένη σεφάνησι.

χιλὸν ἔδει, φέρβει μιν ἄδην ποσειτρόφος αἶα·
 ἀλλ' αὐτὸς κρατεροῖς ἀγαθὴ βόσις ἔπλετο θηρσί. 190
 Φῦλα δ' ἀελλοπόδων ζηλήμονα πάμπαν ὄναγρων,
 πολλαῖσιν ἰαλόχοισιν ἀγαλλομένοι κομόωσι·
 θηλυτέραι δ' ἐσπονθ', ὅθι ται πόσις ἠγεμονεύει·
 πρὸς νομὸν ἰθύνουσιν, ἐπὴν ἐθέλωσιν ἀνώγειν,
 πρὸς πηγὰς ποταμῶν, θηρῶν μέθυ, καὶ πάλιν αἶψα 195
 πρὸς λασίης οἴκας, ὅταν ἐσπερος ὑπνον ἀγῃσι.

Ζῆλον δ' ἄρσεσι πᾶσιν ἐπὶ σφετέροισιν ὄρνευ
 ἡἴσι νηπιάχοισι πανάγρι· οἷσιν ἀναιδής.

- ὅσῳ ὅτε θηλυτέρη γὰρ ἔχει μόνον εἰλειθῆς,
 ἄγχι μάλ' ἐξόμενος σφέτερον γόνον ἄντα δοκεύει. 200
 καί ῥ' ὅτε νηπίαχον μητρὸς παρὰ ποσσὶ πέσῃσιν,
 εἰ μὲν θῆλυ πέλοι, ποθέει τέκος, ἢ δ' ἐκάτερθε
 γλώσση λιχμάζων Φίλιον γόνον ἀμφαγαπάζει·
 ἄρσενά δ' εἴ μιν ἴδοι, τότε δὴ τότε θυμὸν ὀρίνει
 λευγαλέω ζήλω περὶ μητέρι ἀργαλέῳ θῆρ· 205
 ἐκ δ' ἔθορε μεμαῶς παιδὸς γενύεσσι ταμίεσσι
 μήδεα, μὴ μετόπισθε νέος γέ μιν ἀμβόησιν.
 ἢ δ' ἐλεχά περ' ἔχῃσα, καὶ ἀδενέχῃσα τόκοισι,
 παιδί λυγρῶ πολεμιζομένῳ μήτηρ ἔπαμύνει.
 ὡς δ' ὅταν ἐν πολέμῳ πολυκηδέϊ μητέρος ἄντην 210
 νηπίαχον κλείωσιν ἀπηνέες αἰχμητῆρες,
 αὐτὴν τ' αὖ ἐρύωσιν ἔτι σπαίροντι Φόνοισιν
 ἠέϊ πλεγνυμένην, σονόεν μέγα κωκύεσαν,
 δρυπτομένην ἀπαλήν τε παρηίδα, νέρθε τε μαζῶν
 αἵματι δευομένην θερμῶ λιαρῶ τε γάλακτι· 215
 ὡς καὶ θῆλυς ὄναγρος ἐφ' ἠέϊ πάμπαν ἔοικεν
 οἰκτρὰ κινυρομένη, καὶ δύσμορα κωκύεση.
 Φαίης κεν πανάποθμον, ἐὼν παῖν ἀμφιβεβῶσαν,
 μείλιχα μυθεῖσθαι, καὶ λισσομένην ἀγορεύειν·
- Ἄνερ, ἄνερ, τί νυ σεῖο προσώπῳα τρηχύνονται, 220
 ὄμμαλα Φοινίχθη δέ, τὰ τ' ἦν πάρ' αἰγλήεντα;
 ἔχῃ μέτωπον ἀθρεῖς λιθοεργέος ἄγχι Μεδάσης,
 ἔ γόνον ἰοφόρον παναμειλίχιοι δρακαίνης,
 ἔ σκύμνον πανάθεσμον ὀριπλάγκιοι λεαίνης.
 παῖδα, λυγρὴ τὸν ἔτικλον, ὃν ἀρώμεθα θεοῖσι, 225
 παῖδα τεὸν γενύεσσι τεῆς ἔκ ἄρσενά θῆσεις;
 ἴχθ' Φίλος, μὴ τάμνε· τί μοι τάμες; οἷον ἔρεξας;
 παῖδα τὸ μηδὲν ἔθηκας, ὅλον δέμας ἐξαλάωσας.
 δειλὴ ἐγὼ, πανάποθμ' ἀωροτάτοιο λοχείης,
 καὶ συ τέκος πάνδειλον ἀλιτροτάτοιο τοκῆ· 230
 δειλὴ ἐγὼ, τριτάλαινα, κενὸν τόκον ὠδίναςα,
 καὶ σὺ τέκος, τμηθεῖς, ἔχῃ σονύχισσι λεόντων,
 ἀλλ' ἐχθραῖς γενύεσσι λεοντείησι τοκῆ·

Τοῖά τις ἂν πανάπομον εὖν περὶ νήπιον ἦα
 μυθεῖσθαι Φαίη· τὸν δ' ἔκ ἀλέγοντα δαΦοινοῖς 235
 δαίνυσθαι σομάτεσσιν ἀμειδέα παιδὸς ἐδότην.
 Ζεῦ πάτερ, ὅσπον ἔφυ ζήλοιο πανάγριον ἦτορ.
 κεῖνον καὶ φύσιος κρατερώτερον εἰσοράαθαι
 θῆκας, ἀναξ· δῶκας δὲ πυρὸς δριμύειαν ἐρωήν,
 δεξιτερῇ δὲ Φέρειν ἀδαμάντινον ὠπασσας ἄορ. 240
 ἔ παιδάς τήρησε Φίλκας γλυκεροῖσι τοκεῦσιν,
 ἔχ' ἐτάρας, πηξ' τε μολῶν, ἔκ οἶδεν ὀμαίμκας,
 ὄππότεαν ἀργαλέος τε καὶ ἄσπείθ' ἀντιβολήσῃ.
 κείνος καὶ προπάρουθεν εὐοῖσιν ἐφώπλισε παισῖν
 αὐτὰς ἡμιβέκας, καὶ ἀμύμονας ἡμιθεαίνας, 245
 Αἰγείδην Θησῆα, καὶ Αἰολίδην Αθάμαντα,
 Ατθίδα καὶ Πρόκνην, καὶ Θρηϊκίην Φιλομήλην,
 Κολχίδα τε Μήδειαν, ἀρίζηλόν τε Θεμισῶ·
 ἀλλ' ἐμπως μετὰ Φῦλον ἐΦημερίων ἀλεγεινῶν
 θηρσὶ Θυεσεῖην ὅλοην παρέθηκε τράπεζαν. 250

Ἔσι δ' ἐνὶ κρημνοῖς ἐπὶ τέρμασιν Αἰθιοπῶων
 ἰωπάγρων πολὺ Φῦλον ἀκαχμέον ἰοφόροισι
 δοιοῖς χαυλιόδοξι· ποδῶν γε μὲν ἔ μίαν ὄπλην,
 χηλὴν δ' αὖ Φορέεσι διωλὴν, ἰκέλην ἐλάφοισι.
 καίτη δ' αὖχευίη μεσάτην ράχιω ἀμφιβεβῶσα 255
 ἔρην ἐς νεάτην μετανίσσεται· ἔδὲ βροτοῖσι
 δεγλοσύνην ἔτλη ποθ' ὑπερφίαλον γένθ' αἰνόν·
 ἀλλ' εἰ καὶ ποθ' ἔλοιεν εὐστρέπλοισι βρόχοισιν
 ἰωπαγρον δολίοισι λόχοις μελανόχροες Ἰνδοί,
 ἔτε βορῆν ἐθέλει μετὰ χεῖλεσιν αἶψα πάσσαθαι, 260
 ἔτε πιεῖν· ὄλοός δὲ Φέρειν ζυγὸν ἔπλετο δῆλον.

Φράζο νῦν δύο Φῦλα δυσάντεα, καρχαρόδοντα,
 μηλοφόνον τε λύκον, δυσδερκέα τ' αὐτίς ὕαιναν·
 τὸν μὲν ποιμενίων καὶ αἰπολίων ὀλετῆρα,
 τὴν δ' ἐχθρὴν σκυλάκεσσιν ἀρειοτέροις τε κύνεσσι· 265
 τὸν μὲν νυκτερινὸν διὰ γαστρὸς ἀφυκλον ἐρωήν
 ἀρνεϊῶν ἐρίφων τε πολὺκλωπον ἀρωακλήρα,
 τὴν δὲ τε νυκτιπώρον καὶ νυκτιπλανῆ τελέεσσαν.

- ἕνεκά οἱ διὰ νύκλα ΦάϠ, σκότος αὐτε μετ' ἧῶ.
 εἶδεα δ' ἀμφοτέροισ ἀνομοίῃα θηρσὶ δαΦοινοῖς. 270
 τὸν μὲν γάρ τε κύνεσσι πανεῖκελον ὠπήσαιο
 μείζοσι ποιμενικοῖς, λασίη δ' ἐπιέσπῳλαι ἔρη·
 ἢ δέ τε κυρῆται μεσάτην ράχιν, ἀμφὶ δὲ πάντη
 λαχνήεσσα κυρεῖ, κατὰ δ' ἔγραπται δέμας αἰνὸν
 κυανέης ἐκάτερθεν ἐπήτριμα ταινίης. 275
 σεινὴ δ' ἐκλάδιός τε πέλει καὶ νῶτα καὶ ἔρη·
 ῥινὸν δ' ἀμφοτέροισιν ἐπικλείεσι θανῆσι
 ῥιγεδανόν. τῆς μὲν τε διαλήμξας περὶ ποσσὶν
 εἰ Φορέοις, Φορέοις σκυλάκων μέγα δεῖμα κραλαιῶν,
 καὶ σε κύνες κείνοισιν ἐπεμβεβαῶτα πεδίλοις 280
 αἰντίον ἔχ ὑλάεσι, πάρος γε μὲν ὑλακόωντες.
 εἰ δὲ λύκον δείρας ῥινῶν ἄπο τεκλήναιο
 τύμπανον εὐκέλαδον, Διδυμήϊον, ὠλεσίκαρπον,
 μῆνόν τοι μετὰ πᾶσι βαρύβρομον ἔκλαγεν ἦχην,
 καὶ μῆνον πάλαγεῖ· τὰ δ' εὐθροα πρόοθεν ἔοντα 285
 τύμπανα σιγάξει, κώφησέ τε πᾶσαν ἰωήν·
 καὶ Φθίμεναι γὰρ οἷς Φθίμενον λύκον ἐρρίγασι.
 θαῦμα δὲ καὶ τόδ' ἄκῃσα περὶ σικλήσιν ὑαίνας,
 ἄρσενα καὶ θήλειαν ἀμειβεσθαι λυκάδαντι,
 καὶ ποτὲ μὲν τελέθειν δυσδερκέα νυμφεληῆρα, 290
 νωλεμῆς ἰμερόνθα γάμων, ποτὲ δ' αὐτὶς ὀρᾶσθαι
 θηλυτέρην νύμφην, λοχίην, καὶ μητέρα κεδνήν.
 Ἀλλὰ λύκων τελέθει πολιότριχα πέντε γένεβλα.
 εἶδεα δ' ἀλλήλοισ ἀνομοίῃα τεκμήρανηο
 Φῶτες ἀμορβῆες, τοῖσιν μάλα δήϊα Φῦλα. 295
 πρῶτα μὲν ὃν καλέεσι θρασύφρονα τοξευτήρα·
 ἔσθός μὲν πρόωαν εἶδος, αἰτὰρ περιηγέα γῆα
 καὶ κεφαλήν Φορέει πολὺ μείζονα, καὶ θοὰ κῶλα·
 γαστέρα δ' ἀργαίνεσαν ἔχει πολὴν ραθάμιγιν·
 σμερδαλέον δ' ἰάχει τε, καὶ ὑψόθι πάμπαν ὀρᾷ, 300
 αἰὲν ἐπισειῶν κεφαλήν, πυρόεν τε δεδορκῶς.
 ἄλλ' ὁ δ' αὖ μέγεθος μὲν ὑπέρβροτος, ἄψα δ' αὐτε
 μηκεδανός, πάντεσσι θωώτερος ὦκα λύκοισι,

τὸν μέροπες κίρκον τε καὶ ἄρπαγα κικλήσκουσι.
 πολλῶ σὺν ροίζῳ δὲ μάλ' ὄρθριος εἶσιν ἐπ' ἄγρην, 305
 πρώτη ὑπ' ἀμφιλύκη· ρέα γάρ τ' ἐπιιδεύει ἑδαδῆς.
 χροῖη δὲ ἀργυφὴν σελαγῆϊ πλευράς τε καὶ ἔρην·
 ναίει δὲ ἔρεα μακρά· τὰ δὲ ὅπως χεῖμαλος ἄρη
 ἐκ νεφέων προχυθεῖσα χιῶν κρούεσσα καλύψη,
 δὴ τότε καὶ πόλις πελάς ἴκετο θῆρ' ὀλοόφρων, 310
 πᾶσαν ἀναιδεῖν ἐπιειμένον, εἶνεκ' ἑδαδῆς·
 λάβρη τ' ἐμπελάει, μάλα τ' ἤρεμος, εἴσοκεν αἰγὶ
 ἐσχρίμψη· τὴν δὲ αἶψα θοοῖς ὀνύχεσσιν ἔμαρψεν.

Ἔσι δὲ τις Ταύροιο νιφοβλήτης ὑπὲρ ἄκρας
 ἐνδιάων Κίλικας τε πάγης, καὶ πρῶνας Ἀμανῶ, 315
 καλὸς ἰδεῖν, θῆρεσσιν πανέξοχος, ὃν τε καλεῦσι
 χρύσειον, ἀστράπτοντα περισσοκόμοισιν ἑβείραις·
 ἔ λυκος, ἀλλὰ λυκε προφερέτερος αἰψύτατος θῆρ,
 χεῖλεσι χαλκείοισι τεθηγμένος, ἀσπετος ἀλκὴν·
 πολλάκι τοι καὶ χαλκὸν ἀτειρέα, πολλάκι θᾶαν 320
 ἐμμενέως ἐτόρησε, καὶ αἰχμηθέντα σίδηρον.
 καὶ κύνα Σείριον οἶδε, καὶ ἀντέλλοντα φοβεῖται·
 αὐτίκα δὴ ῥωχμὸν καταδύεται εὐρέον αἴης,
 ἢ κατὰ σπήλυγγον ἀφελγέος, εἴσοκεν ἄζης
 ἥελιος παύσαιτο, καὶ ἔλομένε κυνὸς ἀσῆρ. 325

Ἀκμονες αὖ δοιοὶ, Φόνιον γένος, αὐχένα βαιοὶ,
 εὐρύτατοί τ' ὤμοισιν, ἀτὰρ λασιότριχε μηρῶς
 καὶ πόδας, ἢ δὲ πρόσωπον ὀλίζονες, ὄμμασι βαιοί.
 τῶν ὁ μὲν ἀργυφέοις νώτοις καὶ γαστέρι λευκῇ
 παμφαίνει, ὄνοφερὸς δὲ μόνων ἄκρα νεῖατα ταρσῶν, 330
 ὃν τινες ἰκτῖνον πολιοτριχα Φῶτες ἔλεξαν.
 αὐτὰρ ὄγε χροῖησι μελαινομένησι πέφανται,
 μείων μὲν προτέρωιο, τὸ δὲ δένον ἐκ ἐπιιδεύης·
 θηρεῦει δὲ ἔκπαγλον ἐπὶ πλώκεσσι ὄρθων,
 πᾶσαι τ' ἐκ μελέων ὄρθαι Φρίσσεσσιν ἑβείραι. 335

Δηθάκι δὲ αὐτε λύκοι καὶ πορδαλίοισι δαΦοισαῖς
 εἰς εὐνήν ἐπέλασαν, ὅθεν κρατερόχροα Φῦλα,
 θῶες· ὁμῶ δὲ Φέρουσι διπλῆν μεμορυγμένον ἄνθος,

μητέρα μὲν ῥινοῖσι, προσώποις δὲ αὐτῆς γενετῆρα.

Τίγριδος αὐτῆς μετέπειτα κλυτὸν δέμας αἰεδαμεν, 340

τῆς ἔτερπνότερον φύσις ὥπασε τεχνήσασα
ὁφθαλμοῖσιν ἰδεῖν θηρῶν μετὰ πηλὸν ὄμιλον.

τόσπον δὲ ἐν θήρεσσι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο τίγρις,
ἔσπον ἐν ἡερίοισι ταῶς καλὸς οἰωνοῖσι.

πάντα μὲν ἀβρήσειας ὀρέσειον οἶα λέαιναν, 345

νίσφι μόνῃ ῥινοῖο, τὸν αἰόλον ἔσεφάνωται,
δαίδαλα πορφύροντα, καὶ ἄνθεσι μαρμαίροντα.

τοῖν μὲν πυρρέσσαν ὑπὸ βλεφάροισιν ὀπωπαὶ
μαρμαρυγῆν ἐφάπτεσιν· αἰτὰρ δέμας ἔπλετο τοῖον,

καρτερόν, εὐσαρκόν· τοίη δολιχόσκιος ἔρη· 350

τοῖα περὶ σωματέσσι προσώπασα· τοῖον ὑπερθε
νεύει ἐπισκύνιον· τοῖον παταγεῦσιν ὀδόντες.

ἠκνυτέρη τελέθει δὲ θοῶν παινωπεύροχα θηρῶν·

αὐτῶ γὰρ τε θέειν ἰκέλη Ζεφύρω γενετῆρι·

ἔτι γε μὴν γενετῆρι· τίς ἂν τὰδε πισώσασα, 355

θήρες ὅτι δημηθεῖεν ὑπὸ ἡέρι νυμφευτῆρι;

ἔπλετο γὰρ κείνη κενὴ φάτις, ὡς τότε Φῦλον

θῆλυ πρόπαν τελέθει, καὶ ἀδέμνιον ἄρσενος ἐσί.

δηθάκι γὰρ κεν ἴδοις πολυανθέα καλὸν ἀκοίτην·

ρεῖα μὲν ἔκ ἂν ἔλοις· δὴ γὰρ τε λιπῶν ἐὰ τέκνα, 360

ἔμμενέως φεύγει, θηρήτορας εὖτ' ἂν ἴδηται·

ἢ δὲ ἔπεται σκύμνοισιν, ἀνιάξασά τε θυμὸν,

χάρμα μέγ' ἀγρευτῆρσι, πρὸς ἀρκύας εὐθύς ἰκάνει.

Κάπρος ἔνυάλιος δὲ μέγ' ἔξοχος ἐν θήρεσσι.

εὐνάς μὲν ποθέει πυμάτοις ἐνὶ βένθεσι κρημνῶν, 365

ἔξοχα δὲ συγέει δῆπον πολυηχέα θηρῶν·

θηλυτέρη δὲ ἀλίας ἔσορμαίνων ἀλάληται,

καὶ μάλ' ἐρωμανέων σφριγᾶ, κατὰ δὲ αὐχέιος ὀρθαὶ

σφρίσσει τρίχες, οἶα περισσολόφων πληθήκων.

ἀφρόν ἀποσαλάει τε κατὰ χθονὸς· αἰτὰρ ὀδόντων 370

ἔρκος ἐπιπροτέει λευκόχροον ἀσφατι θεομᾶ·

καὶ χόλος ἀμφὶ γάμοισι πολὺ πλεόν, ἥτερον αἰδώς.

θηλυτέρη δὲ εἰ μὲν κεν ὑποσπλήξασα μένησιν,

ἔσβησε πάντα χόλον, κατὰ δὲ εὔναισε θηρὸς ἐρωήν·
 εἰ δέ κ' ἀνηναμένη Φεύγη Φιλοτήσιον εὐνήν,
 αὐτίκ' ὀρινόμεν^Θ θερμῶ πυρόεντι μύωπι,
 ἢ γάμον ἐξετέλεσεν ἀνάγκη Ἴφι δαμάσσας,
 ἢ νέκυν ἐν κονίσι βάλεν, γενύεσσι ὀρέσας.

375

Ἐσι δέ τις κάπρωιο Φάτις πέρι, λευκὸν ὀδόντα
 λάθριον ἐντὸς ἔχειν μαλερὴν πυρόεσσαν αὐτμήν·
 σῆμα δὲ ἐφημερίοισιν ἀριφραδὲς ἐρρίζωται.

380

ὁπῶστε γὰρ πολὺς ὄχλος ἐπήτρημ^Θ ἀγορευτῆρων
 σὺν κυσὶν εὐτόλμοισι ποτὶ χθόνα θῆρα βάλωνται,
 αἰχμηῆσιν δολιχηῆσιν ἐπασσυτέραις δαμάσωντες,
 δὴ τότε ἀπ' αὐχένος εἴ τις ἀειράμενος τρίχα λεωπῆν,

385

θηρὸς ἔτ' αἰθμαίνοντος ἐνιχρίμψειεν ὀδόντι,
 αἶψα μάλα σφαιρηδὸν ἀνέθραμεν αἰθομένη θριξ.

καὶ δὲ αὐτοῖσι κύνεσσι ἐπὶ πλευρῆς ἐκάτερθεν,
 ἔνθα συὸς γενύων πέλασαν αἰθωνες ὀδόντες,

ἴχνια πυρσευθέντα διὰ ρινοῖο τέτανται.

390

Υσσίριγγων δὲ ἔπω τι πέλει κατὰ δάσκιον ὕλην
 ῥίγιον εἰσιδέειν, ἔτ' ἀργαλεώτερον ἄλλο.

τῶν ἦτοι μέγεθος μὲν, ὁπῶσα λύκοισι δαφουνοῖς,
 βαιὸν, ὀλιζότερον, κρατερόν δέμας, ἀμφοῖ τε ρινὸς

τρηχειαῖς λασιάσσι πέριξ πέφρικεν ἐθειραῖς,

395

ὁπῶοιαις θωρήξαιτ' ἐχίνων αἰόλα Φῦλα.

ἀλλ' ὅτε μιν σεύσθιν ἀρείονες ἔξοχα θῆρες,

δὴ τότε ἐμήσατο τοῖα· θοαῖς ἔφριξεν ἐθειρας,

καί τ' ὀπίσω νῶτοισιν ἀκαχμένον ὠκυπέτησιν

ἰθὺς ἀκοντίζει μαλερὸν βέλος· ἀμφοτέρον δὲ

400

Φεύγει τ' ἐμμένεως, καὶ ἀλευόμενος πολεμίζει.

δηθάκι δὲ ἐκλεινεν κύνα κάρχαρον· ᾧ δέ κε Φαίης

αἰζήνῳ τόξων δεδαηκότα τοξεύεσθαι.

τῆνεκεν ὁπῶστε μιν θηρήτορες ὠπήσωνται,

ἔτι κύνας μεθιάσι, δόλον δὲ ἐπιηελήναντο,

405

τὸν μετέπειτ' ἐρέω, θηρῶν Φόνον ὁπῶπὸτ' αἰείσω.

Ἰχνεύμων βαιὸς μὲν, ἀτὰρ μεγάλοισιν ὁμοίως
 μέλωσθαι θήρεσσι πανάξιος, εἵνεκα Βελῆς,

ἀλκῆς τε κρατερῆς ὑπὸ νηπεδανῶσι μέλεσσι·
 ἢ γὰρ τοι κέρδεσσι κατέκτανε διπλόα Φῦλα, 410
 ἔρπυστῆρας ὄφεις τε, καὶ ἀργαλέες κροκοδείλους,
 κείνας Νειλῶος, Φόνιον γένος. ὅσπῳτε γάρ τις
 θηρῶν λευγαλέων εὐδὴ τρίστοιχα πετάσσας
 χεῖλεα, καὶ χάος εὐρὺ, καὶ ἀσπίλον αἰόλον ἔρκος,
 δὴ ῥα τὸτ' ἰχνεύμων δολιχὴν ἐπὶ μῆτιν ὑφαίνων, 415
 λοξοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἀπείρονα θῆρα δοκεύει,
 εἰσόκε τοι βαθὺν ὕπνον ἐπὶ φρεσὶ πιτώσῃται·
 αἰψα δ' ἄρ' ἐν ψαμάθοισι καὶ ἐν πηλοῖσιν ἐλυοθεῖς
 ῥίμφ' ἔθορον, πυλεῶνα διαπλάμενθ' θανάτοιο
 τολμηρῆ κραδίη, διὰ δ' εὐρέος ἤλυθε λαιμῶ. 420
 αὐτὰρ ὄγ' ἐξ ὕπνου βαρυαέθ' ἔγρετο δειλὸς,
 καὶ κακὸν ἐν λαγόνεσσι φέρων τόσον ἀπροτιέλπτον,
 πάντα μαινόμενθ' καὶ ἀμήχανθ' ἀμφαλάληαι,
 ἄλλοτε μὲν ποτὶ τέρματ' ἰὼν μυχάτε ποταμοῖο,
 ἄλλοτε δ' αὖ ψαμάθοισι κυλινδόμενος ποτὶ χέρσον, 425
 ἀγριον ἀσθμαίνων, σρωφώμενος ἀμφ' ὀδύνησιν.
 αὐτὰρ ὄγ' ἐκ ἀλέγει, γλυκερῆ δ' ἐπιτέρπειτ' ἐδωδῆ·
 ἥπατι δ' ἄλχι μάλισα παρήμενθ' εἰλαπινάζει·
 ὁψὲ δέ τοι προλιπῶν κενεὸν δέμας ἔκθορε θηρός.
 ἰχνεῦμον, μέγα θαῦμα, μεγαθενές, αἰολόεσλε, 430
 ὅσσην τοι κραδίη τόλμαν χάδευ, ὅσσον ὑπέεης,
 αἰσχίμολον θανάτοιο τεὸν δέμας ἀμφὶς ἐρείσας·
 Ἀσπίδα δ' ἰοφόρον τοίαις ἐδαμάσσατο βελῶϊς.
 πᾶν δέμας ἐν ψαμάθοισι καλύψατο θῆρα δοκεύων,
 νόσφι μόνης εἰρῆς τε καὶ ὀφθαλμῶν πυροέντων· 435
 εἰρή οἱ δολιχὴ γὰρ ὀφιοιόη τε τέτυκται,
 αἰκροῖσι κεφάληφιν ἐλισσομένοισι κορυμβοῖς,
 ἄντα μελαινομένη, θηρῶν φολίδεσσι ὁμοίη·
 τὴν δ' ὅτε φυσιόωσαν ἔχιν ψολόεσσαν ἴδηται,
 εἰντία γυρώσας, προκαλέσσατο θῆρα δαφονίην· 440
 ἀσπίς δ' ἰοφόρον πέλας ἀντήειρε κάρηνον,
 σήθεά τ' ἠύρυνεν, συφελὸν θ' ὑπέσυρεν ὀδόντα,
 μαρναμένη γενύεσσι ἐτάσια λευγαλέησιν.

ἀλλ' ἔκ ἰχνεύμων τότ' ἀρήϊϑ ἐν ψαμάθοισι
 δηθύνει, πικρῶν δὲ θορῶν ἐδράξατο λαιμῶν,
 δαρδάπτει τε γένυσσιν ἐλισσομένην ἑκάτερθε,
 καὶ νέκυν αὐτίκ' ἔθηκ' ἀποφώλιον ἐκπύσσαν
 πευκεδανόν, θανάτοιο Φίλον, ζαμενήχολον ἰόν.

445

Ναὶ μὴν αἰολόβελος ἐπ' ἀγραύλοισι μάλισσα
 θηρσὶ πέλει κερδῶ, μάλ' ἀρήϊος ἐν πρασιδέσσι,
 καὶ πιτυτὴ ναίει πυμάτοισ ἐνὶ Φωλειοῖσιν,
 ἐπιπαύλης οἶξασα δόμους, τρητὰς τε καλιάς
 τηλόθ' ἀπ' ἀλλήλων, μὴ μιν θηρήτορες ἄνδρες
 ἀμφὶ θύρῃ λοχῶντες ὑπὸ βροχίδεσσιν ἀγῶλαι·
 ἀργαλέη γενύεσσι καὶ ἀντία θηρίσασθαι

455

θηρσὶν ἀρειοτέροισι, καὶ ἀγρευτῆρσι κύνεσσιν.
 εὔτε δὲ χεῖμα πέλη κρυερὸν, βόσιϑ δὲ χατίζη,
 γυμναί θ' ἡμερίδες περὶ βότρουσιν ἰνδάλλωνται,
 δὴ τότε καὶ θήρη πικρὴν ἐπὶ μῆτιν ὑφαίνει,
 οἰωνός τε δόλοισιν ἐλεῖν καὶ τέκνα λαιγῶν.

460

Ἐνεπέ μοι κακέϊνα, πολύθροε Μῆσα λιγεῖα,
 μικρὰ φύσιν θηρῶν, διχόθεν κεκερασμένα Φῦλα,
 πόρδαλιν αἰολόγωτον ὀμῆ ξυνὴν τε καμήλω.

Ζεῦ πάτερ, ὅσσα νόησας, ὅσ' εἶδεα νῶϊ Φύτευσας,
 ὅσσα βροτοῖσιν ὄπασσας, ὅσ' εἰναλίοις νεπέδεσσιν,

465

ὅς τόσῃ ἐμήσαο πάγχυ καμήλων αἰόλον εἶδϑ,

ἀμφιέσας ῥινοῖσιν ἀναιδέσι πορδαλίεσσι,
 Φαίδιμον, ἡμερόεν, τιθασὸν γένος ἀνθρώποισι.

δειρὴ οἱ ταναῆ, σικλὸν δέμας, ἕατα βαιὰ,
 ψιλὸν ὑπερθε κάρη, δολιχοὶ πόδες, εὐρέα ταρσά.

470

κώλων δ' ἔκ ἴσα μέτρα, πόδες δ' ἔ πάμπαν ὁμοῖοι

ἀλλ' οἱ πρόθεν ἕασιν ἀρείονες, ὑσάτιοι δὲ
 πολλὸν ὀλιζότεροι, κατὰ τ' ὀκλάζουσιν ὁμοῖοι.

ἐκ δὲ μέσης κεφαλῆς δίδυμον κέρας ἰθὺς ὄρξει,

ἕτι κέρας κερῶεν, παρὰ δ' ἕατα μεσσόθι κόρσης

475

ἀβληχραὶ κροτάφοισιν ἐπαντέλλουσι κεραῖαι.

ἀρκιον, ὡς ἐλάφοιο, τέρεν σῶμα, λεπταλέοι τε

ἐντὸς ἐρηρέδαται γαλακτόχρως ἀμφὶς ὀδόντες·

αἴγλην παμφανόωσαν ἀπασράτρισιν ὄπωπαί·
 ἔρη δ' αὐτ' ἐλάχαια, θαῖς ἄτε δορκαλίδεσσιν,
 εἰκραισιν μετόπιωθε μελαινομένησιν ἐθειραῖς.

480

Ναὶ μὴν ἄλλο γένεθλον ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 ἀμφίδυμον, μέγα θαῦμα, μετὰ σρεθοῖο κάμηλον·
 τὴν ἔμωης κέφοις μεταριθμιον οἰωνοῖσι,

καὶ πτερόεσσαν ἔῃσαν, ἐμαὶ μέλψυσιν αἰοδαί,
 ἔνεκεν ἡμετέρης μιν ἔλεν νόμῳ αἰόλος ἄγρης.

485

ἔτε γὰρ ὀρνίθων σφε δαμάσσατο δήϊος ἰξός,
 ἔτε δὲ ἠερίην δόνακες πατέοντες ἀταρπών·

ἀλλ' ἴαπποι σκύλακές τε θαοῖ, καὶ αἰεῖδελα δεσμά.

τῆς ἦτοι μέγεθος μὲν ὑπέρβιον, ὅσπον ὑπερθε
 νώτοις εὐρυτάτοισι φέρειν νεοθηλέα κῆρον·

490

καὶ πόδες ὑψιτενεῖς, ἴκελοι νωθῆσι καμήλοις,

ὄπωποῖον θαμινῆσιν ἀρηράμενοι φολίδεσσι

σκληρῆς ἄχρι διωλῆς ἐπιγχνίδος· ὑψι δ' αἰερεῖ

βαιὴν μὲν κεφαλὴν, πολλὴν δὲ τανύτριχα δειρὴν

495

κυανέην· κίνυσι πολὺ πτερόν, ἔ μὲν ὑπερθεν

ἠέρῳ ὑψιπώροισιν ἐπιπλάσσι κελεύθοις·

ἀλλ' ἔμωης θείειν ποσσὶ κραιπνοὶ τελέθσσαι

αὐτοῖσι φορέσσι ἴσον τάχῳ οἰωνοῖσιν.

ἔδὲ μὲν ὀρνίθεσσιν ὁμοίῳ ἀμβασδὸν εὐνή,

500

βάκτριον οἶα δὲ φῦλον ἔχσιν ἀπὸ σροφα λέκτρα.

τίκλει δ' ἀπλετον ὦν, ὅσον χαδέειν τόσον ὀρνι,

κυκλόσε λαϊνέοις θαρησσόμενον κελύφεσσι.

Πτῶκας αἰείδωμεν, θήρης ἐρίδωρον ὄπῳρη·

σῶμα πέλει τυλθόν, λάσιον· δολιχώτατον ἔας·

505

βαιὸν ὑπερθε κάρη, βαιοὶ πόδες, ἔκῃσα κῶλα.

χρηὴν δ' ἀμφιέσσαντ' ἀνομοῖον· οἱ μὲν ἔασι

κυάνεοι θνοφεροὶ τε μελάμβωλον κατ' ἄρχραν·

ξανθοὶ δ' αὐθ' ἕτεροι πεδίων ἐπὶ μιλοπαρήων.

αὐτὰρ ἐρίγληνοι χαροπὸν σράτρισιν ὄπωπαί·

510

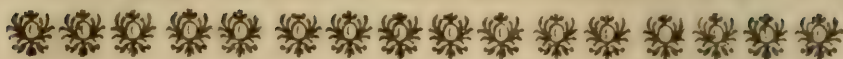
καυθὸν ἀγρυπνήν κεκορυθμένοι· ἔποτε γὰρ δὴ

ὑπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἀποβρίζαντες ἔλοντο,

δειδιότες θαρῶν τε βίην, μερόπων τε θαοὸν κῆρ·

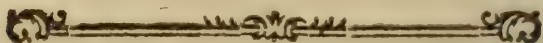
νυκτι δέ τ' ἐγρήσασσι, καὶ ἐς Φιλότηθα μόλονται.
 νωλεμές ἰμείρσσι γάμων, ἔτι δ' ἔφυτοι ἔσαι 515
 ἔ ποτ' ἀναίνονται πόσι ① πολύθρον ἐρωήν,
 ἔδ' ὅτε γαστρὶ φέρσσι πολύσπορον ὠκύν οἰζόν.
 ἔξοχα γὰρ τόδε φῦλον, ὅσ' ἀπλεῖ ① ἔτρεφεν αἶα,
 πελυγόνον τελέθει· τὸ μὲν ἄρ' πόθι νηδύος ἐκλὸς
 ἔμβρυον ἐκθρῶσκει τετελεσμένον, ἄλλο δ' ἔσωθεν 520
 νόσφι τριχὸς φορέει, τὸ δ' ἄρ' ἡμιτέλεστον ἀέξει,
 ἄλλο δ' ἀναρθρον ἔχει θορόεν βρέφ ① ὠπήσαοθαι·
 ἐξείης τίκλει δέ, καὶ ἔποτε θῆλυς ἀναιδῆς
 λήθετο μαχλοσύνης· τελέει δ' ὅσα θυμὸς ἀνώγει,
 ἔδ' αὐταῖς ὠδίσιν ἀνηναμένη κυθέρειαν. 525

Ο Π Π Ι Α Ν Ο Υ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΩΝ

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Εἶδεα μὲν τόσα θηροῖσι, τόσαι τ' ἀνὰ δάσκιον ὕλην
 νυμφίδιοι Φιλότητες, ὀμήθειά τε πέλονται,
 ἔχθεά τε, κρυεροὶ τε μόθοι, νόμιοί τε χαμεῦναι·
 τλησιπόνων δὲ ἀνδρῶν χρέος ἄπλετον αἰίδαμεν,
 ἀμφοτέρον, κρατερόν τε μένος, καὶ ἐπίφρονα βελήν, 5
 κέρδεά τ' αἰολόβελα, πολυφράστοις τε δόλοισι
 φραξαμένην κραδίην· ἢ γὰρ τε πρὸς ἄγρια Φῦλα
 μάρονται, οἷσι θεὸς ὄφενος ὠπάσσε καὶ μένος ἦν,
 καὶ φρένας ἔδ' αὐτῶν πολὺ μείονας ἀγρευτήρων.

Εἶδεα πολλὰ πέλει κλειτῆς πολυεργέος ἄγρης, 10
 ἄρμενα καὶ θήρεσσι καὶ ἔθνεσιν ἠδὲ χαράδραις,
 μυρία· τίς κεν ἅπαντα μῆν' φρενὶ χωρήσειεν,
 εἰπάμεναι κατὰ μοῖραν ὕπ' εὐκελάδοισιν αἰοιδῶν;
 τίς δ' ἂν πάντ' ἐσίδει, τίς δ' ἂν τόσον ὠπῆσαιτο 15
 θνητὸς ἑών; μῆνοι δὲ θεοὶ ρέα πάνθ' ὀρόωσιν.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω τά τ' ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
 θήρην ἀγλαόδαρον ἐπιτείχων ξυλόχοισιν,
 ὅσσα τ' ἄπ' ἀνθρώπων ἐδάην, τοῖσιν τὰ μέμλε, 20
 αἰόλα παντοίης ἐρατῆς μυσηρία τέχνης,
 ἰμείρων τάδε πάντα Σεσῆρος Διὸς ἠῶ
 αἰεῖειν· σὺ δὲ, πόντα θεὰ, παγκοίρανε θήρης,
 εὐμενέεσσα θεῶν βασιληίδι λέξον ἀκχῆ,
 ὄφρα τεῶν ἔργων προμαθῶν ὀαρίσματα πάντα

θηροφονῆ, μακαριστὸς ὁμῶ παλάμη καὶ αἰοιδῆ.

θηρῶν οἱ μὲν ἕασιν ἐπίφρονες, αἰολόβελοι, 25

ἀλλὰ δέμας βαιοί· τοὶ δ' ἔμπαλιν ἀλκήεντες,

βελὴν δ' ἐν σήθεσσι ἀνάλκιδες· οἱ δ' ἄρ' ὀμαρτῆ

καὶ κραδίην δειλοί, καὶ γῦα πέλσ' ἀμενηνοί,

ἀλλὰ πόδεσσι θεοί· τοῖσιν δὲ θεὸς πόρε πάντα,

βελὴν κερδαλέην, κρατερόν μένος, ὠκέα γῦνα. 30

γιγνώσκῃσι δ' ἕκαστ' ἕης φύσιος κλυτὰ δῶρα,

ἐνθ' ὀλιγοδρανέες τε καὶ ἐνθα πέλσσι δαφουνοί.

ἔκ' ἐλαφὸς κεράεσσι θρασυς, κεράεσσι δὲ ταῦρος·

ἔ γενύεσσι ὄρυξ κρατερός, γενύεσσι λέοντες·

ἔ ποσὶ ῥινόκερος πίσυνος, πόδες ὄπ' ἀλαλαγωγῶν· 35

πόρδαλις οἷδ' ὀλοὴ παλαμάων λοίγιον ἰόν,

καὶ δένος αἰνὸς οἷς μέγα λαϊνέοιο μετώπῃ,

καὶ κάπρος μένος οἶδεν ἑῶν ὑπέροπλον ὀδόντων.

Ὅσσαι μὲν νυν ἕασιν ἐπακλήρεσσι δαφουνοῖς

μυναδὸν ἐν σκοπέλοισι προμήθειά τε πάγαι τε, 40

κεκριμένας φράσομεν θήρας ἐπὶ θηρῶν ἑκάστοις.

ξυνὰ δὲ τόσσα πέλσιν, ὁμοίης τ' ἔλλαχεν ὠδῆς·

ξυναὶ θηροσύναι τε λίων, ξυναὶ τε ποδάγραι·

ξυνὰ δὲ τ' ἀνθρώποισι ποδακέα πάντα γενέθλα

ἰώποισι ἠδὲ κύνεσσι διωκέμεν· ὁππότε δ' αὐτε 45

καὶ μένοις ἰώποισι κυνῶν ἄτερ ἰθὺς ἐλαύνειν·

ἰώποισιν κείνοισιν ὅσοι περὶ Μαυρίδα γαῖαν

φέρουσιν, ἢ λιθύεσσι, ὅσοι μὴ κάρτεϊ χειρῶν

ἄγχονται ψελίοισι βιαζομένοιο χαλινῶ,

πείθονται δὲ λύγοισιν, ὅπη βροτὸς ἠγεμονεύει. 50

τῆνεκεν ἰώπελάται κείνων ἐπιθήτορες ἰώπων

ἠδὲ κύνας λείπῃσι φίλης, πίσυνοί τ' ἐλώσιν

ἰώποισι, ἢ λίξ τε βολῆ, καὶ νόσφιν ἀρωγῶν.

ξυιὸν ἀκοντίζειν δὲ καὶ ἀντία τοξάζεσθαι

θήρας ἀρειοτέρης, τοί τ' ἀνδράσιν ἴφι μάχονται. 55

Εἰς δὲ λίον χρειαὶ σέλλειν οἴηϊα θήρης,

καὶ πνοιὴν ἀνέμων φεύγειν, ἀνεμόν τε δοκεύειν.

οἷα δὲ ποντοπόρων ἀκάτων ἐπιθήτορες ἄνδρες

ἐξόμενοι πρύμνησι, νεῶν ἐφέπωντες ὀχῆας,
 ἡέρα παπταίνεσσι, καὶ ἀργεσῆσι νότοισι
 60 πειθόμενοι τανύσαντο λινοπτερυγῶν ὄπλα νηῶν·
 ᾧδε καὶ ἐν τραφερῇ κέλομαι θηρήτορας ἀνδρας
 παπταίνειν ἐκάτερθεν ἐπιπνείοντας αἴητας,
 ὄφρα λινοσατέωσι, βοηλατέωσί τε πάντη
 65 αὔραις ἀντιάσαντες· ἐπεὶ μάλα θήρεσι πᾶσιν
 ὀξύταται ρινῶν ὀσφρήσιες· εἰ δὲ φράσαιντο
 ἢ σαλίκων ὁδμὴν ἢ πεπταμένοιο λίνιο,
 ἐμπαλιν ἰθύσιν, ἐπισροφάδην δὲ φέβονται
 αὐτοῖς ἄντα βροτοῖσι, πόνον δ' ἄλιον θέσαν ἄγρης·
 τῷ μοι παπταίνοιεν ἐπαιγίζοντας αἴητας
 70 θηροφόνου, σαλικὰς τε λινοσασίην τ' ἐφέπαιεν
 ἀντιπέρην ἀνέμοιο βολῆς· ὅπιθεν δ' ἐλάοιεν
 ἐς νότον, αἰθρήεντος ἐγειρομένῃ βορέαο·
 ἐς δὲ βορῆν, σαλαγεῦντος ἐπὶ δινοφεροῖο νότοιο·
 εὔρε δ' ἰσαμένοιο θέειν ζεφυρίτισιν αὔραις·
 75 κινυμένῃ ζεφύρε δὲ, θεῶς εἰς εὔρον ἐλαύνειν.

Ἀλλὰ σύ μοι πρῶτις αὖτε λεόντων ἔξοχον ἄγρην
 ἐν θυμῷ βάλλοιο, καὶ ἀνδρῶν ἄλκιμον ἦτορ.
 χῶρον μὲν πρῶτισον ἐπεφράσσαντο κίοντες,
 80 ἐνθα περὶ σπήλυγγας ἐρίβορμος ἠΰκομος λῖς
 ἐνδιάει, μέγα δαῖμα βοῶν, αὐτῶν τε νομῆων·
 θηρὸς δ' αὖ μετέπειτα πελώριον ᾠπήσαντο·
 ἴχνησι τριβομένοισιν ἀταρπιτὸν, ἣ ἐνὶ πολλῶς
 λάβρον πτόμενος ποταμηπῶρ ἰθὺς ὀδεύει.
 85 ἐνθ' ἦτοι βόθρον μὲν εὐδρομον ἀμφὶς ὄρουσαν
 εὐρύν, καὶ περίμετρον, ἀτὰρ μεσάτη ἐνὶ τάφρῳ
 κίονα δειμάδην μέγαν, ὄρθιον, ὑψικόλωνον·
 τῷ δ' ἄπο μὲν κρεμάσαλλο μετήρορον αὖ ἐρύσαντες
 ἀρειὸν νεογιλὸν ἀπ' ἀρτιτόκοιο τεκέρσης.
 90 ἔκτοθε δ' αὖ βόθροιο περίτροχον ἐσεφάνωσαν
 αἰμασίην, πυκάσαντες ἐπασσυτέροις μυλάκεσσι,
 ὄφρα κε μὴ πελάσας δολερὸν χάσθαι ἀθρήσειε.
 καὶ ῥ' ὁ μὲν ὑψικρεμῆς ὑπομάζιος ἀμνὸς αὐτεῖ·

- τῷ δὲ τε πειναλέην κραδίην ἐπάταξεν ἰωή·
 μαιόμενος δ' ἴθυσε, φίλον κεχαρημένος ἦτορ,
 ἴχι Ⓞ ἐπισπέρχων βληχῆς, ἢ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα
 παπταίνων πυρόεν· τάχα δ' ἤλυθεν ἄγχι δόλοιο,
 ἀμφὶ τε δινεῖται, κρατερός δέ ἐ λιμὸς ὀρίνει.
 αὐτίκα δ' αἵμασίην μὲν ὑπέρθορε γαστρὶ πιθήσας·
 δέκτο δέ μιν χάος εὐρὺ περιτεφές, ἔσδ' ἐνόησεν
 ὡς ἐπὶ βυσσὸν ἴκανεν ἀνοστήσιο βερέθρα·
 παντόσε δινεῖται δέ, παλίσσυτος αἰὲν ὄρχων,
 ὄπωπὸι Ⓞ περὶ νύσσαν ἀεβλοφόρος θοὸς ἴωπος
 ἀγχόμενος παλάμησι καὶ ἠνιόχοιο χαλιῶ.
 οἱ δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς τηλαυγέος ἀθρήσαντες
 ἀγρευτῆρες ὄρσαν, εὐτμήτοισι δ' ἱμάσι
 δησάμενοι καθιᾶσιν εὐστροφα τυκτὰ μέλαθρα,
 ὄππαλέον κἀκείσε δόλον κρύψαντες ἐδωδῆς.
 αὐτὰρ ὄγ' ἐκ βόθροιο δοκεύμενος αὐτίκ' ἀλύξειν
 ἔνθορε κασχάλων· πάρα δ' ἔκτετι νόστος ἔτοιμος.
 Ὡδε μὲν ἀμφὶ χυτὴν λιθύων πολυδίψιον αἴαν.
 αὐτὰρ εὐρεῖται παρ' ὄχθαις Εὐφρήταιο
 ἴωπας μὲν χαροπὰς μεγαλήνορας ἀρτύνολαι
 θήρειον ποτὶ μῶλον· ἐπεὶ χαροπὸι γεγάασι
 κραιπνότατοι θείειν, καὶ ἀναιδέες ἴφι μάχεσθαι,
 καὶ μένοι τετλάσι λεόντων ἀντίαι βρυχῆν·
 οἱ δ' ἄλλοι τρεῖσσι καὶ ἀγκλίνισσι ὄπωπας,
 δειμαίνοντες ἀνακλῖ Ⓞ ἐξ πυριλαμπέας κανθόν,
 ὡς ἐφάμην καὶ πρόδεν ἐν ἴωπαλέοισιν αἰιδαῖς.
 πεζοὶ δ' ἐκλανύσαντο λίνιο περιδρομεν ἔρκας,
 ἄρκυας ἀσσυτέροις ἐπιδειμάμενοι σαλίκεσσι·
 τόσσον δ' αὐτ' ἐκάτερθεν ἐπιπρονένευκε κεραίη,
 ὅσσον ἐπιμύει κέρας ἀρτιτόκοιο σελήνης.
 τρισσοὶ δ' αὐτ' ἰοχόωσι λίνων ἐπι θηρητῆρες,
 εἰς μέσματος, δοιοὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκροτάτοισι κορύμβοις,
 ὄπωπόσον ἐκ μεσάτοιο γεγωνότος ἀμφολέροισιν
 εἰσαίειν ἐκάτερθε διπλῶν ἀκρόπτερα φωτῶν.
 οἱ δ' ἄλλοι σήσαντο, νόμῳ πολέμοιο δαφονῆ,

95

100

105

110

115

120

125

Φρυκλῆς αὐσαλέως πυριλαμπῆας ἀμφὶς ἔχοντες·
 ἀνδρῶν δ' αὐτὸς ἕκαστος ἔχει σάκος ἐν χειρὶ λαίῃ 130
 ἀσπίδος εὐπατάγῃ, θῆρσιν μέγα δεῖμα δαφουνοῖς·
 δεξιτερῇ δὲ φέρει πεύκης ἀπο δαιόμενον πῦρ.
 ἔξοχα γὰρ δεῖδοικε πυρὸς μένος ἠΰκομος λῆς,
 ἔδ' ἐσιδεῖν τέτληκεν ἀταρμύκλοισιν ὄπωπαῖς.
 οἱ δ' ὁπότ' ἀθρήσωσι λεόντων ἀλκιμον ἦτορ, 135
 πάντες ὁμῶς ἰωπαῖες ἐπέσσυθεν, ἀμφὶ δὲ πεζοὶ
 ἔσπονται παταγεῦντες, αὐτὴ δ' αἰθέρ' ἰκάνει·
 θῆρες δ' ἔμίνυσιν, ἐπιτροφάδην δὲ νέονται,
 θυμὸν ὁδᾶξ προίοντες, ἀμυνέμεν ἔκ ἐθέλοντες.
 ὡς δ' ἰχθύς ἀνά κύκλα δολόφρονες ἀσπυαλιῆς 140
 πρὸς βόλον ἰθύνησι, θοαῖς ἀκάτοισι φέροντες
 λαμπωμένας δαΐδας, τοὶ δὲ τρεῖσιν ἰδόντες
 ἔλλοπες, ἔδὲ μένυσιν ἐλισσομένην ἀμαρυγῆν·
 ὡς καὶ θῆρες ἀνακλῆς ἐπιμύσιν ὄπωπαῖς·
 καὶ τότε δειδιότες κύκλον ἀνδρῶν, ἢ φλόγα πυρσῶν, 145
 αὐτόματοι πλεκλοῖσι λίνων λαγόνεσσι πέλασσαν.

Ἐσι δέ τις θῆρης τρίτατος νόμος Αἰθιοπῶν
 ἀκάμαλος, μέγα θαῦμα· τὸ δ' ἀνέρες ἀλκήεντες
 Αἰθιοπες ἠνορή πῖσυνοι πῖσυρες τελέεσι.
 πλεκλὰ σάκη τεύχεσιν εὐσρέπλοισι λύγισι 150
 καστερὰ, καὶ πλευρῆσι περίδρομα, καθδὲ βραχίας
 ἀζαλέας τανύεσιν ἐπ' ἀσπίσιν ὀμφαλοῖσσαις,
 ἀλκαρ ἔμεν βριαρῶν ὀνύχων, γενύων τε δαφουνοῶν·
 αὐτοὶ δ' οἷός ἄωτα πρόπαν δέμις ἀμφιέσαντο,
 σφιγξάμενοι καθύπερθεν ἐπασσυτέροις τελαμῶσι· 155
 καὶ κόρυθες κούπλεσι κροτήατα, μῆνα δ' ἀθρήσαις
 χεῖλεά τε, ῥινὰς τε, καὶ ὄμματα μαρμαίροντα.
 αἶτα δὲ θηρὸς ἰᾶσιν ἀμ' ὀμμάϊς εὐκελάδοισι,
 μάστιξιν θαμνῆσι δι' ἠέρθ' αἰθύσσοντες.
 αὐτὰρ ὄγε σπήλυγγος ὑπεκπροθερῶν ἀλίαςτος, 160
 βουχᾶται πετάσας φόνιον χάος ἀντία φωτῶν,
 δευρόμενος χαροπῶισιν ἐπ' ὀμμασιν αἰθόμενον πῦρ,
 θυμῷ παφλάζων, ἵκελθ' ὀκτίοισι κεραυνοῖς.

εἰ τοῖον Γάργαο ῥόος πρόσθ' ἠελίοιο
 Ἰνδὸν ὑπὲρ δάπεδον Μαρυανδέα λαὸν ἀμείβων 165
 μυκάται βρύχημα πελώριον, ὅσῳ ὅτε κρημνῶν
 ἐκπροβορῶν ἐκάλυψε μολῶν δέμας αἰγιαλοῖο,
 ὅσε καὶ εὐρύτατός περ ἑὼν, καί τ' εἴκοσιν ἄλλοις
 κυρτῆται ποταμοῖσι, κορυσσόμενος λάβρον ὕδαρ·
 οἷον ἐπισμαραγεῖ δρύος ἄσπελον, ἠδὲ χαράδραι 170
 βρυχηθμοῖς ὀλοοῖσιν, ἐπιβρέμελαι δ' ὅλος αἰθήρ.
 καί ῥ' ὁ μὲν αὐτίκ' ὄρυσσε λιλαιόμενος χροὸς ἄται,
 λαίλαπι χειμερῆ πανομοῖι· οἱ δὲ μένυσιν
 ἀστεμφεῖς πυρόεσσαν ἐπαυγίζεσσαν ἐνιπῶν.
 αὐτὰρ ὄγ' ἐν τ' ὀνύχεσσι γένυσσί τε λευγαλέησιν 175
 ἀάχετος, ὃν κεν ἔλυσιν, ἐπαυθύσσων κεραΐζει.
 τὸν δ' ἔτερ' κατόπιθε μέγ' ἀνθηρῶν αἰζηῶν
 κικλήσκει, παλαγῶν τε διαπρύσιόν τε γεγωνῶς·
 αἴψα δ' ἐπίστρεφθεῖς μεγαλήνωρ ἠΰκομος λῖς
 ᾤρη λιπῶν ὃν ἔμαρψεν ὑπὸ σόμα, καὶ πάλιν ἄλλος 180
 δόχημι ἠΰγένειον ὀρίνει θῆρα κελαινόν.
 ἄλλοι δ' ἀλλαχόθεν μιν ἐπασσύτεροι κλονέεσι,
 ῥινοῖσι πίσυνοι, σακέεσσί τε, καὶ τελαμῶσι,
 τῆς ἔτε κρατεροὶ γενύων τάμνυσιν ὀδόντες,
 ἔτε σιδηρείων ὀνύχων πείρυσιν ἀκωκαί. 185
 αὐτὰρ ὁ μαψίδιον Φθινύθει πόνον, ἀκριτα θύων,
 τὸν μὲν καλλείπων, τὸν δ' αἰρόμενος χθονὸς αἴψα
 αὐτῆ ἐρύων, τῷ δ' αὐτίς ἀάχετος ἰθύς ὄρξων.
 ὡς δ' ὅσῳτ' ἐν πολέμοισιν ἀρήϊον ἄνδρα κραταιὸν
 δῆϊος ἀμφιβάλη σεφάνη μαλεροῖο μόθοιο, 190
 αὐτὰρ ὄγε πνεύων μὲν ἄρε', ἐνθα καὶ ἐνθα
 αἴσσει, παλάμη κραδάων πεφονωμένον ἔσχε.
 ὄψε δὲ μιν δάμνησιν ἐνυάλι· λόχος ἀνδρῶν,
 πάντες ὁμῆ βροῖσαντες, ὁ δ' ὀκλάζει κατὰ γαίης
 βαλλόμεν' πυκινῆσι τανυρίζοισιν ἀκωκαῖς· 195
 ὡς ὄγ' ἀνηγύσοισιν ἀπειπάμεν' καμάτοισιν,
 ὄψε βροτοῖσιν ἔδωκε βραβήϊα πάντα μόθοιο.
 ἀφρὸν ἀποσαλαίαι δὲ ποτὶ χέρον αἱματόεντα,

εἶκελ ἄιδόμενῳ δὲ ποτὶ χθόνα κωνθὸν ἐρείδει.
 ὡς δὲ βροτὸς πολλοῖσιν ἐρείψάμεν ἑκτόνοισι 200
 πυγμαχίης ἐν ἀγῶσιν, ὑπὸ ἀνέρος ἀλκήην ἄντην
 ἀσσυτέρησιν ὑπὸ ὠτειλῆσι δαμασθεῖς,
 ἔση μὲν πρώτιστα λελαχμένῳ αἵματι λάβρω,
 οἷα μεθυσφαλέων, ἑτεροκλονέων τε κάρηνον,
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ὑποκλαδὸν ἐξετανύθη· 205
 ὡς ὄγ' ἐπὶ ψαμάθῃ κεκαφῆότα γυῖα τάνυσσεν.
 οἱ δὲ τότε ἐβρονέεσσι πολὺ πλέον, αἴψα δ' ὑπερθε
 πάντες ἐρεισάμενοι κρατεροῖσι δέεσ' ὑπὸ δεσμοῖς
 ἔδεν ἀλευόμενον, μάλα δ' ἤρεμον ἀτρεμέοντα.
 ᾧ μέγα τολμηέντες, ὅσον χάδον, ὅσον ἔρεξαν, 210
 αἰνὸν κείνο πέλωρον, ἄτε κήλον, αἰείρῃσιν.

Εκλυον ὡς βόθροισιν ὁμοίοισιν τε δόλοισι
 θήρασσαν καὶ θῶας ἀναιδέας, ἠδὲ γένεθλα
 πορδαλίῳ ἀπάτησαν, ἅτάρ πολὺ μείοσι βόθροις·
 κίονα δ' ἔχι λίθοιο, δρυὸς δ' ἐτάμοντο κεραίην· 215
 ἔδὲ μὲν ὑψικρεμῆ χιμάρῃ γόνον ἠώρησαν,
 ἀλλὰ κυνός· τῆ δ' αὐτ' ἀπὸ μήδεα δῆσαν ἰμάσθαις
 λεπταλέαις· ὁ δ' ἄρ' ᾧκα περισπερχῆς ὀδύνησιν
 ὠρυθμοῖς ὑλάει, καὶ πορδαλίεσσιν αὐτεῖ.

ἠ δὲ μάλ' ἰάνθη, διὰ τε δρί ἰβὺς ὄρχει. 220
 ὡς δ' ὁπότ' ἰχθυόλοιο κύρτῃ δόλον ἐσήσαντο,
 πλεξάμενοι σπάρτῳ Σαλαβίνιδι, καὶ λαγόνεσσι
 πέλυτων ἢ κερῆα πυρὶ φλεγέθοντες ἔθεντο·
 ὀδμῆ δ' ἐς πλαταμῶνας ἀφίκετο, καὶ ποτὶ κύρτεν
 ἔλλοπας αὐτομόλῃς εἰσήγαγεν, ἔδὲ δύνανται 225
 αὐτὶς ὑπεκδύναι, δειῶ δ' ἠήτησαν ὀλέθρῃ·
 ὡς κείη σκυλακῆος ἀπώπρωθεν εἰσαίχσα
 ἔδραμε καὶ θόρεν, ἔτιν' οἴσσαμένη δόλον εἶναι,
 γαστέρι πειθομένη δὲ μυχῆς ἐπέλασσε βερέθρῃ.

Πορδάλιας καὶ δῶρα Διωνύσοιο δάμασσαν, 230
 θηροτόνων δολερῶν δολερὴν πόσιν οἰνοχοεύντων,
 ἔδεν ἀλευομένων ζαθέοιο κότον Διονύσῃ.

Πορδάλιες νῦν μὲν θηρῶν γένος, ἀλλὰ πάροιθεν

ἔθῃρες βλοσυροὶ, χαροπαὶ δὲ ἐπέλοισι γυναῖκες,
 οἰνάδες, ὄχοφόροι, τριετηρίδες, ἀνθοκάρηνοι, 235
 Βάκχος Φοιταλιῆς ἐγερσιχόροιο τιθῆναι.
 νηπίαχον γὰρ Βάκχον Αἰγυπτοῖς ἔτραφεν Ἰνὰ,
 μάζον ὀρεξάμενη πρωτόρρυτον υἱεὶ Ζηνός·
 σὺν δὲ ἄρ' ὁμῶς ἀτίτηλε καὶ Αὐτονόη καὶ Αγαυή.
 ἀλλ' ἔκ εἰν Αθάμαντ' ἀταρτηροῖσι δόμοισιν, 240
 ἔρεϊ δὲ, ὃν τότε Μηρὸν ἐπικλήδην καλέεσκον·
 Ζηνὸς γὰρ μεγάλην ἄλοχον μέγα δειμαίνεσσαι,
 καὶ Πενθῆα τύραννον Εχσιονίδην τρομέεσσαι,
 εἰλατίνη χηλῶ δῖον γέν' ἐγκατέθεντο,
 νεβρίσι δὲ ἀμφεβάλλοντο, καὶ ἐσέψαντο κορυμβοῖς 245
 ἐν σπέει, καὶ περὶ παῖδα τὸ μουσικὸν ὠρχήσαντο.
 τύμπανα δὲ ἐκλύπεον, καὶ κύμβαλα χερσὶ κρόταϊνον,
 παιδὸς κλαυθμυριῶν προκαλύμματα· πρῶτα δ' ἔφαινον
 ὄργια κευθομένη περὶ λάρνακι· σὺν δὲ ἄρα τῆσιν
 Αἰόνιαι λάβρη τελετῶν ἀπῶλοντο γυναῖκες. 250
 ἐκ δὲ ὄρε' ἐπισησὶν ἀγυρμωσύνην ἐτάροισιν
 ἔντυον ἰθῦσαι Βοιωτῶν ἐκλήθη γαίης·
 μέλλε γὰρ, ἥδη μέλλεν ἀνήμερ' ἢ πρὶν εἶσα
 γαῖα Φυτηκομέειν ὑπὸ λυσιπύονω Διονύσω.
 χηλὸν δὲ ἀρήτην ἱερὸς χορὸς αἰείρασαι, 255
 σεψάμεναι, νῶτοισιν ἐπεσῆριζαν ὄνοιο.
 Εὐρύπυος δὲ ἴκανον ἐπ' ἠόνας, ἔνθα κίχανον
 πρέσβυν ὁμῆ τεκέεσσιν ἀλίπλανον, ἀμφὶ δὲ πᾶσαι
 γριπείας εἰλίσσοντο βυθὸς ἀκάτοισι περῆσαι·
 αὐτὰρ ὄγ' αἰδεαθεὶς ἱερὰς ὑπέδεκτο γυναῖκας. 260
 καὶ δὴ οἱ χλοερῆ μὲν ἐπῆνθεε σέλμασι μίλαξ,
 πρύμνην δὲ ὠραίη σέλιον καὶ κιστὸς ἔρεπλον·
 καὶ κεν ὑπὲρ πόντοιο κυβίσειον ἀσπαλιῆς
 δείματι δαιμονίῳ πεπλήγότες· ἀλλὰ πάροιθεν
 εἰς γαῖαν δόρυ κέλσει, πρὸς Εὐβοίην δὲ γυναῖκες 265
 ἢ δὲ ἐπ' Ἀρισταίῳ θεὸν κατάγοντο Φέρεσαι,
 ὅς θ' ὑπατον μὲν ἔναιεν ὄρος κρούεντ' ὑπ' ἄντρα,
 μυρία δὲ ἀγραύλων βιοτὴν ἐδιδάξατο Φωτῶν.

Θές δὲ παρὰ σκοπιῆσι, πυρίσπορε, Πενθέα ταῦρον,
ταῦρον μὲν Πενθήα δυσώνυμον, ἄμμε δὲ Θῆρας 305

ὠμοβόρες, ὀλοῖσι κορυσσομένας ὀνύχεσσι,
ὄφρα μιν, ὦ Διόνυσε, διὰ στόμα δαιφρεύσωμεν.
ὡς Φάσαν εὐχόμεναι, τάχα δ' ἔκλυε Νύσιος ἀνάξ.

Πενθέα μὲν δὴ ταῦρον ἐδείξατο, Φοῖνιον ὄμμα,
αὐχένα τ' ἠώρησε, κέρας τ' ἀνέτειλε μετώπῃ· 310

ταῖσι δὲ γλαυκίῳσαν ἐθήκατο Θηρὸς ὀπωπῆν,
καὶ γένυας θώρηξε, κατέγραψεν δ' ἐπὶ νώτῃ

ρίνον ὀπωρινοῖσι, καὶ ἄγρια θῆκατο Φῦλα.
αἱ δὲ θεῖ βελῆσι ἀμειψόμεναι χροῖα καλὸν
πορδαλίης Πενθήα παρὰ σκοπέλοισι δάσαντο. 315

τοιάδ' αἰεῖδοιμεν, τοῖα Φρεσὶ πιτεύοιμεν·

ὅσσα Κιθαιρῶνος δὲ κατὰ πλῆχας ἔργα γυναικῶν,
ἢ μυσαρὰς κείνας, τὰς ἀλλοτρίας Διονύσε,
μητέρας ἔχ' ὅσῳ ψευδηγορέεσσι αἰοιδί.

Θηροφόνος δὲ τις ὦδε πάγην ἐτάροισι σὺν ἄλλοις 320
Θηρσὶ Φιλακρήτοισιν ἐμήσατο πορδαλίεσσι.

πίδακα λεξάμενοι Λιβύης ἀνά διψάδα γαῖαν,
ἢ τ' ὀλίγη μαλὰ πολλὸν ἀνυδρότατον κατὰ χῶρον
ἀπροθάτως αἰδηλον ἀνασαλάει μέλαν ὕδωρ,
ἔτε πρόσω χεῖται κελαρύσμασιν, ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς 325

βλύζει τε, σαδίη τε μένει, ψαμάθοισί τε δύνει,

ἔνθα τὸ πορδαλίῳ γένθ' ἄγριον εἶσι μετ' ἠῶ
πιόμενον· τοὶ δ' αἴψα κατὰ κνέφας ὀρμηθέντες

ἀγρευτῆρες ἄγασιν εἰκοσιν ἀμφιφορῆας
οἶκ' νηδυμίοιο, τὸν ἐνδεκάτῳ λυκάβαντι 330

θλίψε τις οἰνοπέδοισι φυτηκομίησι μεμηλῶς·

ὔδατι δ' ἐγκέρασαν λαρὸν μέθυ, καὶ προλιπὼντες
πίδακα πορφυρέην, ἔ τηλόθεν εὐνάζονται,

προπροκαλυψάμενοι θέμας ἀλκιμον ἢ σισύρησιν,
ἢ αὐτοῖσι λίνοισιν, ἔπει σκέπας ἔτι δύνανται 335

εὐρέμεν, ἔτε λίθων, ἔτ' ἠυκόμων ἀπὸ δένδρων.

πᾶσα γὰρ ἐκλέταται ψαφάρη καὶ ἀδένδρεσσι αἶα.

τὰς δ' ἄρ' ἀσειρόωντ' ὑπ' ἡελίοιο τυπείσας

αἰμώτερον δῖψη τε, Φίλη τ' ἐκαλίξεν αὐτμή·
 πίδακι δ' ἐμπέλασαν βρομιώτιδι, καὶ μελάνυδρον 340
 λάτῃσι Διόνυσον, ἐπ' ἀλλήλησι δὲ πᾶσαι
 σκιρτῶσι μὲν πρῶτα χοροῖτυπέσσιν ὁμοῖαι,
 εἶτα δέμας βαρύνθῃσι, προσώπατα δ' ἐς χθόνα διαν
 ἠρέμα νευσάζῃσι κάτω· μετέπειτα δὲ πᾶσας
 κῶμα βησάμενον χαμάδις βείλεν ἄλλυδις ἄλλην. 345
 ὡς δ' ὅπῳτ' εἰλαπίνῃσιν ἀφυσσάμενοι κρητῆρων
 ἠλικες εἰσέτι παῖδες, ἔτι χνοάοντες ἰέλῃς,
 λαρὸν αἰείδωσι, προκαλιζόμενοι μετὰ δειπνον
 ἀλλήλῃς ἐκάτερθεν ἀμοιβαδίῳσι κυπέλλοις,
 ὄψε δ' ἐλώφησαν, τῆς δ' ἔρριφεν ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ 350
 καὶ Φρενὶ καὶ βλεφάροισιν ἐπιβρίσιν μὲν ὄϊν·
 ὡς κεῖναι μάλα θῆρες ἐπ' ἀλλήλησι χυθεῖσαι
 νόσφι πόνῃ κρατεροῖο ὑπ' ἀγρευτῆρσι γένοντο.
 Ἀρχίῃσιν δὲ πονεῦσι κλυτὴν περιώσιον ἄγρην,
 Τίγρειν ὅσοι ναίῃσι καὶ Ἀρμενίην κλυτότοξον. 355
 πηλὺς ὄχλος βαίνῃσι τανύσκια βένθεα δρυμῶν,
 ἴδριες, αὐτολύγοις σὺν εὐρίνεσσι κύνεσσιν,
 ἴχνια μασεύσονται ὀλοῶν πελύπλινα θηρῶν.
 ἀλλ' ὅπῳτ' ἀθρήσωσι κύνες σημηῖα ταρσῶν,
 ἔσπονται, σιβέας τε ποδηγετέσσιν ὁμαρτῆ. 360
 ῥῖνας μὲν ταναὰς χεδόθεν χέρσοιο τιθέντες,
 ἐξοπίσω δ' εἴπερ τι νεώτερον ἀθρήσειαν
 ἴχνος, ἐπειγόμενοι θόρον αὐτίκα κατχαλόωντες,
 ληθόμενοι τῆ πρόθεν· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκωνται
 εὐπλανέος σιβίης, θηρός τε παναίολον εὐνήν, 365
 αὐτίχ' ὁ μὲν θρώσκει παλάμης ἀπὸ θηρητῆρος,
 οἰκίρᾳ μάλ' ὑλακῶν, κεχαρημένος ἔξοχα θυμόν.
 ὡς δ' ὅτε παρθενικὴ γλαυγέεντ' ἐν εἴαρ' ὥρη
 ἀβλαύτοισι πόδεσσιν ἀν' ἔρεα πάντ' ἀλάληται,
 ἄνθεα δρομένη, τὸ δὲ οἱ μάλα τηλόθ' ἐσση
 νηδύμιον προσάροιθεν Ἴον μήνυσεν αὐτμή,
 τῇ δὲ μάλ' ἰάνθη μείδησέ τε θυμὸς ἐλαφρός·
 ἀλάται δ' ἀκόρητ', ἀναψαμένη δὲ κάρηνον 370

εἶσιν ἐς ἀγραύλων δόμον αἰείδουσα τοκήων·
 ὡς κύνος ἰάνθη θυμὸς θρασύς. αὐτὰρ ἔπακλήρ 375
 καὶ μάλα μιν θύνοντα βησάμεν τελαμῶσι,
 κατχαλόων παλινόροτος ἔβη μεθ' ὄμιλον ἐταίρων·
 τοῖσι δὲ καὶ δρυμὸν διεπέφραδε, θῆρά τε πικρὴν
 αὐτὸς καὶ συναέθλος ὅπως λοχῶντες ἔλειψαν.
 οἱ δ' ἄρ' ἐπειγόμενοι σάλικας γήσαντο κραταιάς, 380
 δίκηυά τ' ἀμπετάσαντο, καὶ ἄρκυας ἀμφεβάλλοντο,
 ἀν δὲ δύω κλῖναν δοιαῖς ἐκάτερθς κεραιαῖς
 ἀνέρας ἀκρολίνας ἐπὶ μυλινέοισι πάγοισιν·
 ἐκ δ' αὐτῶν κεράων τε καὶ αἰζηῶν πυλαωρῶν
 λαίῃ μὲν μήρινθον εὐστροφον ἐκλανύουσι 385
 μηκεδανὴν, λινέην, ὀλίγον γαίης ἐφύπερθεν,
 ὅσπον ἐπ' ὀμφαλὸν ἀνδρὸς ἰνανέμεναι σροφάλιγγα·
 τῆς ἄπο μὲν κρέματα περιδαίδαλα παμφανώωηα
 ἀνθεα ταινιῶν πελύχροα, δείματα θηρῶν,
 ἐκ δ' ἄρ' ἀπῆρηται πῆλα μυρία παμφανώωντα, 390
 οἰωνῶν τε διηερῶν περικαλλέα ταρσά,
 γυπῶων, πολιῶν τε κύκνων, δολιχῶν τε πελαργῶν.
 δεξιτερῇ δὲ λόχος ὑπὸ ῥωγάτιν ἐσήσαντο,
 οἱ χλοεροῖς πετάλοισι θοῶς πυκάσαντο μέλαθρα,
 τυτθοὶ ἀπ' ἀλλήλων, πίσυρας δ' ἐκάλυψαν ἐκάστω 395
 ἀνέρας, ὀρῶηκεσσι πρόπαν δέμας ἀμφιβαλλόντες.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ κόσμον ἐπαρτέα πάληα πέλονται,
 σάλπιγξ μὲν κελάδησε πελώριον· ἡ δὲ τε λόχμης
 ὄξυ λέληκε θορῶσα, καὶ ὄξυ δέδοκε λακῶσα.
 αἰζηοὶ δ' ἐπώρυσσαν ἀολλέες, ἐκ δ' ἐκάτερθεν 400
 ἀντία θηρὸς ἰᾶσι Θαλασσηδὸν κλονέοντες.
 ἡ δ' ὄμαδον προλιπῶσα καὶ ἀνέρας, ἰθὺς ὀρῶει
 γυμνὸν ὅπως λεύσσει πεδίον πολὺ· κεῖθεν ἔπειτα
 ἐξείης κατὰ νῶτον ἐγειρόμενος λόχος ἀνδρῶν
 κλασσηδὸν πεταγεύσιν, ἐπ' ὀφρύα μηρίθοιο 405
 σευόμενοι καὶ δείμα πολύχροον· ἡ δὲ τ' ἀνιγρῇ
 ἀμφίβολος μάλα πάμπαν ἀτυζομένη πεφόρηται.
 πάντα δ' ὁμῶς δεῖδοικε, λόχον, κλύπρον, αὐλὸν, αὐτήν.

δειμαλέην μήρινθον, ἐπεὶ κελάδοντος ἀήτεω
 ταινίαι τ' ἐφύπερθε διήριαι κραδάσσι, 410
 κινύμεναι πτέρυγές τε λιγυῖα συρίζωσιν.
 ἕνεκα παπταίνωσα κατ' ἄρκυας ἀντίον ἔρωει·
 ἐν δ' ἔπεσεν λινέοισι λόχοις. τοὶ δ' ἐγγὺς ἑόντες
 ἀκρόλινοι θρώσκωσι, καὶ ἐσκονέοντες ὑπερθε
 σπαρτόδετον τανύσσι περιδρομον· ἄλλο δ' ἐπ' ἄλλω 415
 νηήσαντο λίνον. μάλα γὰρ τότε θυμαίνωσιν
 ἄρκιοι καὶ γενέσσι καὶ ἀργαλέαις παλάμησι·
 δηθάκι δ' ἐξ αὐτῆς φύγον ἀνέρας ἀγρευτῆρας,
 δίκτυά τ' ἐξήλυξαν, αἴψωσαν δέ τε θήρην.
 ἀλλὰ τότε κρατερός τις ἀνὴρ παλάμην ἐπέδησεν 420
 ἄρκιζ δεξιτερὴν, χήρωσε δὲ πᾶσαν ἔρωήν,
 δῆσέ τ' ἐπισημένως, τάνυσεν δέ τε τὴν ποτὶ ξύλω,
 καὶ πάλιν ἐγκατέκλεισε δρυὸς πεύκης τε μελάθρω,
 πυκνῆσι σροφάλιγξιν ἐὼν δέμας ἀσκήσασαν.
 Χρειαὶ δὲ σκοπέλας μὲν ἀνάντεος ἠδὲ πάγοιο 425
 σεύεσθαι προθέοντα ποδακέα Φῦλα λαγωῶν,
 πρὸς δὲ κάταντα σοφῆσι προμηθειῆσιν ἐλαύνειν.
 αὐτίκα γὰρ σκύλακάς τε καὶ ἀνέρας ἀθρήσαντες
 πρὸς λόφον ἰθύωσιν, ἐπεὶ μάλα γινώσκωσιν
 ὅτι πάροιθεν ἔασιν ὀλιγότεροι πόδες αὐτοῖς. 430
 τῆνεκα ρηίδαι πλώκεσσι πέλωσσι κολῶναι,
 ρηίδαι πλώκεσσι, δυσάντεες ἰωπελάτῃσι.
 ναὶ μὴν ἀτραπιτοῖο πολυσιβίην ἀλεεῖναι
 καὶ πάτον, ἐν δ' ἄρα τῆσι γεωμορήσιν ἐλαύνειν.
 κρηφότεροι γὰρ ἔασιν τρίβω, καὶ ποσσὶν ἐλαφροί. 435
 ρεῖα δ' ἐνὶ βλάπτονται ἀρηρομένη ἐνὶ γαίῃ,
 καὶ θέρεθ βαρύθωσι πόδας, καὶ χείματος ὄρη
 ἄχρῃς ἐπισφυρίων ὅλοην κρηπίδα φέρωσιν.
 ἦν ποτ' ἐλῆς δόρκον δὲ, φυλάσσειο μὴ μετὰ πολλὸν
 ἐκλάδιον ὀλιχόν τε δρόμον καὶ τέρμα πόνοιο 440
 τυτθὸν ὑποσαίη, λαγόνων δ' ἀπὸ μήδεα χεύη.
 δόρκοι γὰρ περιάλλα δρόμοις ἐνὶ μεσσατίοισι
 κῦσιδα κυμαίνωσιν ἀναγκαίοισιν ὑπ' ὄμβροισι

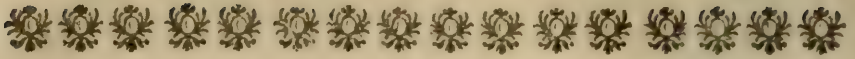
βριθόμενοι.

βριθόμενοι, λαγόνας δὲ ποτ' ἰχθίον ἐκλάζουσιν·
 ἦν δ' ἄλιγον πνεύσωσι πολυσφραγῶν ἀπὸ λαιμῶν, 445
 πολλὸν ἀρειότεροι, λαιψηρότεροί τε πέλονται
 γένασιν εὐφόρτοισι καὶ ἔγκασσι κηφοτέροισι.

Κερδῶ δ' ἔτε λόχοισιν ἀλώσιμος, ἔτε βρόχοισιν.
 ἔτε λίνοις· δεινὴ γὰρ ἐπιφροσύνησι νοῆσαι,
 δεινὴ δ' αὖτε κάλῳα ταμεῖν, ὑπὸ δ' ἄμματα λῦσαι, 450
 καὶ πυκινοῖσι δόλοισιν ὀλιδοῆσαι θανάτοιο·
 ἀλλὰ κύνες μιν αἰεραν ἀολλέες, ἔδ' ἄρ' ἐκείνοι,
 καὶ κρατεροὶ περ ἔόντες ἀναιμωτεὶ δαμάσαντο.

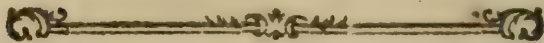
Λεῖπει τὰ ἐξῆς.

Ο Π Π Ι Α Ν Ο Υ Α Λ Ι Ε Υ Τ Ι Κ Ω Ν

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Εθνεά τοι πόντοιο, πολυσπερέας τε Φάλαγγας
 παντοίων νεπόδων, πλωτὸν γένεσσι Ἀμφιπέριτης,
 ἔξερέω, γαίης ὕπατον κράτος, Ἀντωνίνε·
 ὅσα τε κυματόεσσαν ἔχει χύσιν, ἥχι δ' ἕκαστα
 ἐννέμεται, διερέε τε γάμεις, διερέε τε γενέβλας, 5
 καὶ βίον ἰχθυόεντα, καὶ ἔχθεα, καὶ Φιλότηλας,
 καὶ βελάς, ἀλῆς τε πολύτροπα δήνεα τέχνης
 κερδαλέης, ὅσα Φῶτες ἐπ' ἰχθύσι μητίσαντο
 ἀφράσοις, αἰδήλον ἐπιπλάσσι θάλασσαν,
 τολμηρῆ κραδίη, κατὰ δ' ἔδρακον ἐκ ἐπίσπια 10
 βένθεα, καὶ τέχνησιν ἀλὸς διὰ μέτρα δάταντο
 δαιμόνιοι. χλάνην μὲν ὀρίτροφον ἠδὲ καὶ ἄρκιον
 θηρητῆρ ὀράα τε, καὶ ἀντιόωντα δοκεύει
 ἀμφαδίην, ἕκαστὸν τε βαλεῖν, χεδόθεν τε δαμάσσαι·
 ἀμφω δ' ἀσφαλέως γαίης ἐπιθήρ τε καὶ ἀνήρ 15
 μάρνανται, σκύλακες δὲ συνέμωροι ἠγεμονῆες
 κνώδαλα σημαίνουσι, καὶ ἰβύνουσι ἀνακλῆας
 εὐνήν εἰς αὐτήν, καὶ ἀρηγόνες ἐργυρὸς ἔπονται·
 εἰ δ' ἄρα τοῖς εἰς χεῖμα τόσον δέσσει, εἰ μὲν ὀπώρη
 Φλέγμα φέρει· πολλὰ γὰρ ἐπακλήρων ἀλεωραῖ, 20
 λόχμαι τε σκιεραῖ, καὶ δειράδες, ἀντρα τε πέτρης
 αὐτορόφου, πολλοὶ δὲ τιτανόμενοι κατ' ὄρεσθιν
 ἀργυρεοὶ ποταμοὶ, διψῆς ἀκροῦ, ἠδὲ λοετρῶν

αέναοι ταμίαι· παρὰ δὲ χλοάσσι ρεέθροις
 ποῖαί τε χθαμαλαί, μαλακὴ κλίσις ὑπὸν ἐλέσθαι 25
 εὐδίων ἐκ καμάτοιο, καὶ ὠρία δόρυπα πάσσαοθαι
 ὕλης ἀγρονόμοιο, τά τ' ἔρρεσι πολλὰ φύονται.
 τερπωλὴ δ' ἔπεται θήρη πλέον, ἥ ἔπερ ἰδρώς.
 ὄσσοι δ' οἰωνοῖσιν ἐφοπλίζονται ὄλεθρον,
 ῥηϊδίη καὶ τοῖσι πέλει καὶ ἐπόψι Ⓞ ἄγρη. 30
 τὲς μὲν γὰρ κνώσσοντας ἐλήϊσαντο καλλιῆς
 κρύεθον· τὲς δὲ δόναξιν ἐπέσπασαν ἰσοφόροισιν·
 οἱ δὲ τανυωλέκλοισιν ἐν ἔρκεσιν ἤριτων αὐτοὶ
 εὐνῆς χοηίζοντες, ἀτερπέα δ' αὐλιν ἔκυρσαν.
 τλησιπτόνοις δ' ἀλιεῦσιν ἀτέκμαρτοι μὲν ἀεθλοὶ, 35
 ἐλπίς δ' ἔσθερὴ σάινει φρένας, ἠὲ τ' ὄνειρ Ⓞ.
 ἔ γὰρ ἀκινήτη γαίης ὑπερ ἀβλεύσειν,
 ἀλλ' αἰεὶ κρουεῶ τε καὶ ἀχετα μαργαίνοντι
 ὕδατι συμφορέονται, ὃ καὶ γαίηθεν ιδέσθαι
 δεῖμα φέρει, καὶ μῆνον ἐν ὄμμασι πειρήσασθαι· 40
 δέραςι δ' ἐν βαιοῖσιν ἀελλάων θεράπωντες
 πλαζόμενοι, καὶ θυμὸν ἐν οἰδμασιν αἰὲν ἔχοντες,
 αἰεὶ μὲν νεφέλην ἰοιδέα παπταίνουσι,
 αἰεὶ δὲ τρομέουσι μελαινόμενον πόρον ἀλμης.
 εἰδέ τι φοιταλέων ἀνέμων σκέπας, εἰδέ τι ὄμβρων 45
 ἀλκῆν, ἔ πυρὸς ἀλκαρ ὄπωρινοῖο φέρονται.
 πρὸς δ' ἔτι καὶ βλοσυρῆς δυσθερκέα δείματα λίμνης
 κήτεα πεφρίκασι, τά τε σφίσιν ἀντιόωσι,
 εὐτ' ἂν ὑποβρυχίης ἀδυτον περὶ ὡσι θαλάσσης.
 ἔ μὲν τις σκυλάκων ἀλίην ὁδὸν ἠγεμονεῖται 50
 ἰχθυόλοις· ἰχνη γὰρ ἀεΐδελα νηχομένοισιν.
 εἰ δ' οἶγ' εἰσορόωσιν ὄπη σχεδὸν ἴξεται ἄγρης
 ἀντιάσας, ἔ γὰρ τι μίην ὁδὸν ἔρχεται ἰχθύς.
 θριξὶ δ' ἐν ἠπεδανοῖσι, παλιγνάμωπιό τε χαλκῆ
 χεῖλεσι, καὶ δονάκεσσι, λίνοισί τε κάρτ Ⓞ ἔχουσι. 55

Οὐ μὲν τερπωλῆς ἀπολείπειαι, αἰεὶ ἐθέλησθαι
 τέρπεισθαι, γλυκερὴ δὲ πέλει βασιλήϊ Ⓞ ἄγρη.
 νῆα μὲν εὐγόμεφωλον εὐζυγον, ἔξοχα κέφην,

αἰζηοὶ κἀψησιν ἐπειγομένης ἐλώωσι,
 νῶτον αἰλὸς θείοντες· ὁ δ' ἐν πρύμνησιν ἄριστος 60
 ἰθυντῆρ' ἀλίαςον ἄγει καὶ ἀμεμφέα νῆα
 χῶρον ἐς εὐρύαλόν τε καὶ εὐδία πορφύροντα.

ἔνθα δὲ δαιτυμόνων νεπέδων ἀπερείσια Φῦλα
 φέρβεται, ὅς θεράποντες αἰεὶ κομέεσιν, ἐδάδῃ
 πολλῇ παιῖοντες, ἐτοιμότατον χορὸν ἄγρης, 65

σοὶ τε, μάκαρ, καὶ παιδὶ μεγαυχεῖ, πάσα θήρης.
 αὐτίκα γὰρ χερὸς μὲν εὐπλοκὸν εἰς ἄλα πέμπεις
 ὄρμιν, ὁ δὲ ῥίμφα γένυν κατεδέξατο χαλκῷ
 ἰχθύς ἀντιάσας, τάχα δ' ἔλκεται ἐκ βασιλῆος 70
 ἕκ ἀέκων, σέο δ' ἦτορ ἰαίνεται, ὄρχαμε γαίης·
 πολλῇ γὰρ βλεφάροισι καὶ ἐν φρεσὶ τέρψις ἰδέσθαι
 παλλόμενον καὶ ἐλισσόμενον πεπεδημένον ἰχθύν.

Ἀλλὰ μοι ἰλήκοις μὲν αἰλὸς πόρρω ἐμβασιλεύων
 εὐρυμέδων Κρονίδης γαμήχοστος, ἠδὲ θάλασσα 75
 αὐτῇ, καὶ ναυτῆρες ἐριγδᾶποιο θαλάσσης
 δαίμονες, ὑμετέρας τ' ἀγέλας καὶ ἀλίτροφα Φῦλα
 εἰπόμεν αἰνήσαιτε· σὺ δ' ἰθύνειας ἕκαστα,
 πότνα θεὰ, καὶ πατρὶ καὶ υἱεῖ παμβασιλῆος
 θυμήρη τάδε δῶρα τεῆς πόρσυνον αἰοιδῆς.

Μυρία μὲν δὴ Φῦλα καὶ ἄκριτα βένθεσι πόντις 80
 ἐμθέρεται πλάοντα· τὰ δ' ἔκ κέ τις ἐξονομήναι
 ἀτρεκέως. ἔ γάρ τις ἐφίκετο τέρμα θαλάσσης,
 ἀλλὰ τριηκοσίων ὀργυιῶν ἄχρι μάλιστα
 ἀνέρες ἴσασίν τε καὶ ἔδρακον ἀμφιτρίτην·

πολλὰ δ' (ἀπειρεσίη γὰρ ἀμετροβαθῆς τε θάλασσα) 85
 κέκρυπται, τὰ κεν ἕτις αἰεῖδελα μυθήσαιο
 θνητὸς ἐών· ὀλίγος δὲ νόστος μερόπειςσι καὶ αἰκῆ.

ἔ μὲν γὰρ γαίης πολυμήτορος ἔλπομαι ἄλμην
 παυροτέρας ἀγέλας, ἕτ' ἔθνεα μείονα φέρβειν.
 ἀλλ' εἴτ' ἀμφήρισος ἐν ἀμφοτέρησι γενέθλη, 90
 εἴθ' ἐτέρη προδέθηκε, θεοὶ σάφα τεκμαίρονται·
 ἡμεῖς δ' ἀνδρομέοισι νοήμασι μέτρα φέρομεν.

Ἰχθύσιν ἄρ' γενεή τε, καὶ ἦθεα, καὶ πόρος ἄλμης

κέκριται, ἔδὲ τι πᾶσι νομαὶ νεπώδεσσιν ὁμοῖαι.

Οἱ μὲν γὰρ χθαμαλοῖσι παρ' αἰγιαλοῖσι νέμονται, 95
ψάμμον ἑρεπόμενοι, καὶ ὅσ' ἐν ψαμαθόισι φύονται,
ἴππιοι, κόκκυγές τε θοοὶ, ξανθοὶ τ' ἐρυθῖνοι,
καὶ κίθαροι, καὶ τρίγλα, καὶ ἀδρανέες μελάνχροι,
τραχέων τ' ἀγέλαι, βέγλωσσά τε, καὶ πλατύχροι,
ταινίαι ἀβληχραὶ, καὶ μορμύρος, αἰόλος ἰχθύς, 100
σκόμβροι, κυπρίνοι τε, καὶ οἱ Φίλοι αἰγιαλοῖσιν.

Ἄλλοι δ' αὖ πηλοῖσι καὶ ἐν τενάγεσσι θαλάσσης
φέρβονται, βατιδές τε, βοῶν δ' ὑπέροπτα γένεθλα,
τρυγῶν τ' ἀργαλήη, καὶ, ἐτήτυμον ἔνομα, νάρκη,
ψῆτλαι, καλλιάρια, καὶ τριγλίδες, ἔργα τ' ὄνισκων, 105
σαῦροί τε, σκέπανοί τε, καὶ ὅσσ' ἐνιτέτροφε πηλοῖς.

Θῆνα δ' ἀνα πρᾶσέσσαν ὑπὸ χλοεραῖς βοτάνησι
βόσκονται μαινῖδες, ἰδὲ τράγοι, ἢ δ' ἀβερίναι,
καὶ σμαρίδες, καὶ βλέννος, ἰδὲ σπάροι, ἀμφότεροί τε
βῶκες, ὅσοις τ' ἄλλοισι Φίλον πρᾶσον ἀμφινέμεσθαι. 110

Κισρέες αὖ, κέφαλοί τε, δικαιοτάτον γένος ἄλμης,
λάβρακές τ', ἀμίαι τε θρασύφρονες, ἢ δὲ χρέμητες,
πηλαμύδες, γόγγροι τε, καὶ ὃν καλέσθιν ὄλιθον,
γείτονα ναιετάσθιν ἀεὶ ποταμοῖσι θάλασσαν,
ἢ λίμναις, ὅθι λαρόν ὕδωρ μεταπαύεται ἄλμης, 115
πολλή τε πρόχυσις συμβάλλεται ἰλυόεσσα,
ἐλκουμένη δίνησιν ἀπὸ χθόνος, ἔνθα νέμονται
φορβὴν ἡμερτὴν, γλυκερῇ δ' αἰλί πιαίνονται.
λάβραξ δ' ἔτ' αὐτῶν ποταμῶν ἀπολείπειται ἔξω,
ἐκ δ' αἰλὸς ἐς προχοᾶς ἀνανήχεται· ἐσχέλυες δὲ 120
ἐκ ποταμῶν πλαταμῶσιν ἐνιχρίμασι θαλάσσης.

Πέτραι δ' ἀμφιάλοι πολυειδές. αἱ μὲν ἔασι
φύκεσι μυδαλαί, περὶ δὲ μνία πολλὰ πέφυκε,
τὰς ἦτοι πέρκαι, καὶ ἰκλίδες, ἀμφί τε χάνιοι
φέρβονται, σάλπαι τε μετὰ σφίσιν αἰολόνοτοι, 125
καὶ κίχλαι ῥαδιναί, καὶ φυκίδες, ἔς δ' αἰλιῆς
ἀνδρὸς ἐπῶνυμῖν θηλύφρονος ἠυδάξαντο.

Ἄλλαι δ' αὖ χθαμαλαὶ ψαμαθώδεος ἄγχι θαλάσσης

λεπράδες, ἃς κίρρις τε, σύαινά τε, καὶ βασιλίσκοι.
ἐν δὲ μύλοι, τρίγλης τε ῥοδόχροα Φῦλα νέμονται. 130

Ἄλλαι δὲ αὖ ποίησιν ἐπίχλοοι ὑγρά μέτωπα
πέτραι σαργόν ἔχουσιν ἐφέσιον, ἠδὲ σκίαιναν,
χαλκία, καὶ κορακῖνον ἐπάνυμον αἴθωπι χροῖῃ,
καὶ σκάρον, ὃς δὴ μῆνος ἐν ἰχθύσι πᾶσιν ἀναύδοις
Φθέγγεται ἰκμαλέην λαλαγὴν, καὶ μῆνος ἐδητὺν 135
ἀψορρον προίησιν ἀνά τόμα, δεύτερον αὖτις
δαινύμεν, μῆλοισιν ἀναπύσσωσαν ἴσα Φορβήν.

Ὅσσαι δὲ αὖ χήμησι περίπλευι, ἢ λεωάδεσσιν,
ἐν δὲ σφιν θαλάμαι τε καὶ αὐλία δύμεναι ἰχθύς,
τῆσι δὲ καὶ Φάγροι, καὶ ἀναιδέες ἀγριόφαγροι 140
κέρκχροί τε μένχσι, καὶ ὄψοφάγοι, καὶ ἀνιγραὶ
μύραιναι, σαῦροί τε, καὶ ὄψιμόρων γέν, ὄρφῶν,
οἱ πάντων περιάλλα κατὰ χθόνα δηθύνχσι
ζωοὶ, καὶ τμηθέντες ἔτι σπαίρχσι σιδήρω.

Ἄλλοι δὲ ἐν βαθέεσσιν ὑπόβρυχα μιμνάζχσι 145
Φωλειοῖς, πρόβατόν τε, καὶ ἦπατοι, ἠδὲ πρέπωντες
ἴφθιμοι, μεγάλοι τε Φυήν, νωθροὶ δὲ κέλευθα
εἰλεῦνται, τὸ καὶ ἔποθ' ἐὴν λείπχσι χαράδρην.
ἀλλ' αὐτῶ λοχόωσι παρὰ μυχόν, ὃς κε πελάσση,
χειροτέροις αἰδήλον ἐπ' ἰχθύσι πότμον ἄγοντες. 150
ἐν δὲ τ' ὄνος κείνοισιν ἀρίθμιος, ὃς περὶ πάντων
πλήσσει ὄπαρινοῖο κυνὸς δριμεῖαν ὀμοκλήν,
μίμνει δὲ ἐγκαλαδὺς σκότιον μυχόν, εἰδὲ πάροισιν
ἔρχεται, ὅσπον ἄησιν ἐπὶ χρόνον ἀγρι, ἀσήρ.

Ἔστι δὲ τις πέτρησιν ἀλικλύσοισι μεμηλῶς 155
Ξανθὸς ἰδεῖν, κερρεῦσι Φυήν ἐναλίχι, ἰχθύς,
τὸν μερόσπων ἕτεροι μὲν ἐπικλείχσιν ἄδωνι,
ἄλλοι δὲ ἐξάκοιτον ἐφήμισαν, ἔνεκα κοίτας
ἐκλὸς αἰλὸς τίθεται, μῆνος δὲ ἐπὶ χέρσον ἀμείβει,
ὄσσοιτε βράγχη, τόμαλος πλύχας, ἀμφὶς ἔχουσιν. 160
εὔτε γὰρ εὐνήση χαροπῆς αἰλὸς ἔργα γαλήνη,
αὐτὰρ ὄγ' ἐσσυμένοισι συνορηθεῖς ῥοτίοισι,
πέτραις ἀμφιταδεῖς ἀμπαυέται εὐδῖον ὑπνον.

ὄρνιθων δ' αἰλίων τρομέει γένε, οἱ οἱ ἔασι
 δυσμενέες· τῶν ἢν τιν' ἔσαθρήση πελάσαντα, 165
 πάλλεται ὀρχηστῆρι πανείκελος, ὄφρα ἔ πόντῃ
 προσωροκυλινδόμενον σπιλάδων ἄπο κῦμα σαώση.

Οἱ δὲ καὶ ἐν πέτρῃσι καὶ ἐν ψαμάθοισι νέμονται,
 ἀγλαῆ χρύσοφρος ἐπώνυμ, ἠδὲ δράκοντες,
 σίμοι τε, γλαυκοί τε, καὶ ἀλκισαὶ συνόδοντες, 170
 σκορπίος αἰκλῆρ, δίδυμον γένε, ἀμφοτέραι τε
 σφύραιναι δολιχαί, ραφίδες δ' ἄμα τῆσιν ἀραιαί.
 ἐν δὲ χάραξ, κῆφοί τε κυβιστητῆρες ἔασι
 κωσιόι· ἐν δὲ μυῶν χαλεπὸν γένος, οἱ περὶ πάντων
 θαρσαλέοι νεπόδων, καὶ τ' ἀνδράσιν ἀντιφέρουσαι, 175
 ἔτι τόσοι περ ἔόντες· ἐπὶ φερῆ δὲ μάλισα
 ῥιπῶ, καὶ πυκνοῖσι πεπωιθότες ἔνδον ὀδῆσιν,
 ἰχθύσι, καὶ μερόπεσσι ἀρειοτέροισι μάχονται.

Οἱ δ' ἐν ἀμετρήτοισιν ἄλην πελάγεσσι ἔχουσι,
 τηλῆ ἀπὸ τραφερῆς, ἔδ' ἠέσιν εἰσὶν ἐταῖροι, 180
 θύννοι μὲν θύνοντες, ἐν ἰχθύσιν ἔξοχοι ὀρμῆν,
 κραιπνώτατοι, ξιδίαί τε φεράνυμοι, ἠδ' ὑπέροπλος
 ὀρκύνων γενεή, καὶ πρημάδες, ἠδὲ κυβεῖαι,
 καὶ κολιαί, σκυτάλαι τε, καὶ ἰαπῶροιο γένεθλα·

ἐν τοῖς καὶ κάλλιχθυσ ἐπώνυμος, ἱερὸς ἰχθύς· 185
 ἐν κείνοις νέμεται καὶ πομπῆ, ὃν πέρι ναῦται
 ἄζονται, πομπῆ δ' ἔπεφήμισαν ἔνομα νηῶν.

ἔξοχα γὰρ νήεσσι γεγηθότες ὑγρά θεῖσαι
 ἔσπασται πομπῆες ὀμόσολοι ἄλλοθεν ἄλλ, 190
 ἀμφοτεροσκαίροντες εὐζυγον ἄρμα θαλάσσης,
 τοχρῆς τ' ἀμφοτέρως, περὶ τε πρυμναῖα χαλιναὶ
 οἰήκων, ἄλλοι δὲ περὶ πρῶρην ἀγέρονται.

ἔδὲ κεν αὐτόμολον κείνων πλόον, ἀλλ' ὑπὸ δεσμῶ
 φαίης εὐγόμεσοισιν ἐνιχομένως πινάκεσσι
 ἐλκομένως ἀέκοντας ἀναγκάησιν ἀγεσθαι· 195

τόσπον ἔρωσ γλαφυρῆσιν ἐφ' ὀλκᾶσιν ἐσμὸν ἀγείρει.
 οἷον δὲ βασιλῆα φερέτωλιν, ἠέ τιν' ἀνδρα
 ἀλόφορον, θαλλοῖσι νεοδρέτωλοισι κομῶνται,

παῖδες τ' ἠΐθεοί τε καὶ ἀνέρες ἀμφιέποντες
 ὃν δόμον εἰσανάγχοσι, καὶ ἀθρόοι αἰὲν ἔπονται, 200
 εἰσέκεν εὐερχῆ μεγάρων ὑπὲρ ἔδον ἀμείψῃ·
 ὡς οἴγ' ἀκῦπόροισιν αἰὲν νήεσσιν ἔπονται,
 ὄφρ' ἔτις γαίης ἐλάει Φόβῳ· ἀλλ' ὅτε χέρσον
 Φράσσωνται, (τραφερὴν δὲ μέγ' ἐχθαίροισιν ἀρχραν)
 αὐτίς ἀφορηθέντες ἀολλέες, ἠΐτε νύσσης, 205
 πάντες ἀποθρώσχοσι, καὶ ἔκῃτι νηυσὶν ἔπονται.
 σῆμα τόδε πλατῆρσιν ἐτήτυμον ἐγγυθὶ γαίης
 ἔμμεναι, εὔτε λιπώντας ὁμοπλατῆρας ἰδῶνται.
 πομπώϊλε, ναυτιλίησι τέλιμνε, σοὶ δέ τις ἀνῆρ
 εὐκραεῖς ἀνέμων τεκμαίρεται ἐλθέμεν αὔρας· 210
 εὐδία γὰρ σέλλῃ τε, καὶ εὐδία σήματα φαίνεις.

Καὶ μὲν δὴ πελάγεσσιν ὁμῶς ἐχενήϊς ἑταίρη,
 ἢ δὴ τοι ταναὴ μὲν ἰδεῖν, μῆκῳ δ' ἰσόπηχυς,
 χροῖῃ δ' αἰθαλόεσσα, Φυὴ δέ οἱ ἐσχελύεσσιν
 εἶδεται, ὄξυ δέ οἱ κεφαλῆς σόμα νέρθε νένευκε 215
 καμπύλον, ἀγκίστρο περιηγέῳ εἵκελον αἰχμῆ.
 θαῦμα δ' ὀλιοθηρῆς ἐχενήϊδος ἐφράσσαντο
 ναυτίλοι· ἔ μὲν δὴ τις ἐνὶ φρεσὶ πισώσαιρο
 εἰσαΐων· αἰεὶ γὰρ ἀπειρήτων νόῳ ἀνδρῶν
 δίσμαχος, ἔδ' ἐθέλχοσι καὶ ἀτρεκέεσσι πιθέσθαι. 220

νῆα τιτανομένην ἀνέμω ζαχρηέος ὁρμῆ,
 λαίφεσι πεπλημένοισιν αἰλὸς διὰ μέτρα θέεσαν
 ἰχθύς ἀμφιχανῶν ὀλίγον σόμα νέρθεν ἐρύκει
 πᾶσαν ὑποτρόπιῳ βεβημένος, ἔδ' ἔτι τέμνει 225
 κῶμα καὶ ἰεμένη, κατὰ δ' ἔμπωτον ἐσῆρικται,
 ἠΐτ' ἐν ἀκλύσοισιν ἐεργομένη λιμένεσσι.

καὶ τῆς μὲν λῖνα πάντα περὶ πρετόνοισι μέμυκε,
 ῥοχθεῦσι δὲ κάλωες, ἐπιμύει δὲ κεραίῃ
 ῥιπῶν ἐπειγομένη, πρύμνη δ' ἐπι πᾶντα χαλιναῖ
 ἰθωτῆρ ἀνίσσιν, ἐπισπώερχων ὁδὸν ἄλμης· 230
 ἢ δ' ἔτ' οἰήκων ἐμπάζεται, ἔτ' ἀνέμοισι
 πείθεται, ἔ ῥοβίοισιν ἐλαύνεται, ἀλλὰ παγεῖσα
 μίμνει τ' ἐκ ἐθέλχοσα, καὶ ἐσσυμένη πεπέδηται.

ἰχθύῳ ἔτιδανοῖο κατὰ σῶμα ῥιζωθεῖσα.

ναῦται δὲ τρομέσῃν, αἰδέελα δεσμὰ θαλάσσης 235

δερόμενοι, καὶ θάμβος ἴσον λεύσσοις ὄνειρα.

ὡς δὲ ὅτ' ἐνὶ ξυλόχοισιν ἀνὴρ λαψηρὰ θέεσαν

θηρητὴρ ἔλαφον δεδοκμημένῳ, ἄκρον οἷσῶ
κῶλον ὑπὸ πλερόντι βαλὼν ἐπέδησεν ἐρωῆς,

ἣ δὲ καὶ ἐσσυμένη περ ἀναγκαίης ὀδύνησιν 240

ἀμφοιπαγεῖσ' ἀέκχσα μένει θρασὺν ἀγρευτῆρα·

τοῖν νῆϊ πέδην περιβάλλεται αἰόλος ἰχθύς

ἀντιάσας, τοῖν δὲ Φερωνυμῖν λάχεν ἔργων.

Χαλκίδες αὖ, θρίσσαι τε, καὶ ἀβραμίδες Φορέονται
ἀθροῖαι, ἄλλοτε δ' ἄλλον αἰὼς πόρον, ἣ περὶ πέτρας, 245

ἣ πελάγη, δολιχοῖσί τ' ἐπέδραμον αἰγιαλοῖσιν,

αἰὲν ἀμειβόμεναι ξείνην ὁδὸν, ἣτ' ἀλῆται.

Αιθιέων δὲ μάλιθα νομαὶ πέτρῃσι βαθείαις

ἔμφολοι· ταῖς δὲ ἔτι παρέστιοι αἰὲν ἔασι,

πάντη δὲ πλάζονται, ὄπη γένυς, ἔνθα κελεύει 250

γαστήρ, καὶ λαίμαργος ἔρως ἀκόρητος ἐδωδῆς.

ἔξοχα γὰρ παρὰ πάντας ἀδηφάγος οἷσρος ἐλαύνει

κείνης, καὶ νωδὸν περ ὑπὸ σῶμα χῶρον ἔχουσας.

τέσσαρα δὲ ἀιθιέων μεγακῆτεα Φῦλα νέμονται,

Ξανθοὶ τ', ἀργεννοὶ τε, τὸ δὲ τρίτον αἶμα, κελαινοῖ, 255

ἄλλης δὲ εὐωπῆς τε καὶ αὐλωπῆς καλέεσιν,

ἔνεκα τοῖς καθύπερθεν ἐλισσομένη κατὰ κύκλον

ὄφρυς ἠερόεσσα περιδρομῶ ἔτεφ' ἀνωται.

Δσιῶ δὲ σκληροῖσιν ἀρηρότα γυῖα χιτῶσι

Φραξάμενοι, κόλποισιν ἐπιπλώσσι θαλάσσης, 260

κάραβῶ ὄξυπαγῆς, ἢ δὲ ἀσακός· οἱ δὲ καὶ ἀμφω

πέτραις ἐνναίεσι, καὶ ἐν πέτρῃσι νέμονται.

ἀσακὸς αὖ περὶ δή τι καὶ ἔφατ' ὅν οἶον ἔρωτα

οικείης θαλάμης κεύθει φρεσίν, εἰδὲ ποτ' αἰτῆς

λείπειθ' ἑκὼν, ἀλλ' εἴ μιν ἀναγκαίη τις ἐρύσσας 265

τῆλε Φέρων ἐτέρωσε πάλιν πόντονδε μεθέιη,

αὐτὰρ ὄγ' ἔμετὰ θηρὸν ἐὼν νόσησε χαρὰ δρην

σπεύδων, εἰδὲ ἐθέλει ξεῖνον μυχὸν ἄλλον ἐλίσσαι,

ἔσθ' ἐτέρης πέτρης ἐπιβάλλεται, ἀλλὰ διώκει
 καὶ δόμον, ὃν κατέλειπε, καὶ ἦθεα καὶ νομὸν ἄλμης 270
 κείνης, ἣ μιν ἔφερθε, καὶ ἔκ' ἠχθησε θάλασσαν,
 τῆς μιν ἀπεξείνωσαν ἀλίπλοοι ἀγρευτῆρες.
 ὡς ἄρα καὶ πλωλοῖσιν ἐὸς δόμῳ, ἠδὲ θάλασσα
 παύσῃ, καὶ χῶρος ἐφέσιῳ, ἐνθ' ἐγένοντο,
 εἴζει ἐνὶ κραδίῃ γλυκερὸν γάνος, ἔσθ' ἄρα μένοις 275
 πατρὶς ἐφημερίοισι πέλει γλυκερώτερον ἄλλων·
 ἔσθ' ἀλεγεινότερον καὶ κύντερον, ὅς κεν ἀνάγκη
 Φυξίπολιν πάτρης τελέσει βίον ἀλγινόεντα,
 ξένος ἐν ἀλλοδαποῖσιν ἀτιμῆς ζυγὸν ἔλκων.

Ἐν κείνῃ γενεῇ καὶ καρκίνοι εἰσὶν ἀλήται, 280
 καρίδων τε νομαί, καὶ ἀναιδέα Φῦλα παγύρων,
 οἳ τε καὶ ἀμφιβίοις ἐναρίθμιον αἴσαν ἔχουσι.

Πάντες δ' οἳσι τε κῶλον ὑπὸ ὄσρακω ἐσηρίκηται,
 ὄσρακον ἐκδύνουσι γεραίτερον, ἄλλο δ' ἐνερθε
 σαρκὸς ὑπὸ ἐκ νεάτης ἀνατέλλεται. οἳ δὲ πάγχοι 285
 ἠνίκα ῥηγνυμένοιο βίην φράσσωνται ἐλύτρε,
 πάντη μαιμάωσιν ἐδητύῳ ἰαχανόωντες,
 ῥηϊτέρῃ ῥινοῖο διάκρισις ὄφρα γένηται
 πλησαμένων· εὐτ' ἂν δὲ διατμαγὲν ἔρκος ὀλιόθῃ,
 οἳ δὴ τοι πρῶτον μὲν ἐπὶ ψαμάθοισι τέτανται 290
 αὐτως, ἔτε βορῆς μεμνημένοι, ἔτε τευ ἄλλε,
 ἐλωόμενοι φθιμένοισι μετέμμεναι, ἔσθ' ἔτι θερμὸν
 ἐμπανείην, ῥινοῖο δὲ περιτρομέουσι ἀραιῇ
 ἀρτιφύτῳ, μετὰ δ' αὐτίς ἀγειρόμενοι νόον ἦδη,
 βαιὸν θαρτήσαντες ἀπὸ ψαμάθοιο πάσαντο. 295

τόφρα δὲ θυμὸν ἔχουσι ἀμήχανον ἀδρανέοντες,
 ὄφρα περὶ μελέεσσι νέον σκέπας ἀμφιπαγαίη.
 ὡς δὲ τις ἰητὴρ νεσαχθεῖα φῶτα κομίζων
 ἡμασι μὲν πρῶτοις βορῆς ἀπόπασσον ἐρύκει,
 πήματος ἀμβλύων μαλερὸν θένος, αὐτὰρ ἔπειτα 300
 τυλθὰ βορῆς ἄρεξε νοσήλια, μέχρ' ἀπασσαν
 ἄτην, γυιοδόρες τε δῦας, ὀδύνας τε καθήρη·
 ὡς οἴγ' ἀρτιφύτοις ἀναιίσσασιν ἐλύτροις

δειδιότες, νῆσοιο κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξαι.

Ἄλλοι δ' ἔρωσυσῆρες ἀλὸς ναίεσιν ἐναύλας, 305
 πηλύποδες σκολιοὶ, καὶ κορδύλος, ἢ δ' ἀλιεῦσιν
 ἐχθομένη σκολόπενδρα, καὶ ὄσμύλος· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 ἀμφιβιοι· καὶ πρὸς τὴν ἀνῆρ ἴδεν ἀγροιώτης
 γηπὸν Θ, ἀσχιάλοισι Φύληκομήσι μεμηλῶς,
 ὄσμύλον εὐκάρωσις ἢ πέλυπον ἀμφὶ κράδησι 310
 πλεγνύμενον, γλυκερόν τε Φυλῶν ἀπὸ καρπῶν ἔδοξα.
 τοῖς δὲ μεθ' ἔρωσυσῆρσιν ἴσον λάχεν οἶμα δολόφρων
 σηπῆ, ἄλλα τε Φῦλὰ μετ' οἴδμασιν ὄσρακόρινα.
 πολλὰ μὲν ἐν πέτρῃσι, τὰ δ' ἐν ψαμάθοισι νέμονται,
 νηρίται, σρόμβων τε γένος, καὶ πορφύραι αὐταὶ, 315
 κήρυκές τε, μύες τε, καὶ ἀτρεκέες ἔνομα, σωλήν.
 ὄσραά θ' ἔρσηντα, καὶ ὀκριόντες ἐχῖνοι,
 τὰς εἴ τις καὶ τυθὰ διαλμήξας ἐνὶ πόντῳ
 ῥίψη, συμφύεες τε παλίνζωοί τε νέμονται.

Καρκινάσι δ' αὐταῖς μὲν ἔω' ὄσρακον ἔτι πέφυκεν 320
 ἐκ γενεῆς, γυμναὶ δὲ καὶ ἀσκεπέες καὶ ἀφαιραὶ
 τίχονται, κητὰς δὲ δόμους ἐπιμηχανόωνται,
 ἀβληχροῖς μελέεσσι νόθον σκέπας ἀμφιβαλῆσαι.
 εὔτε γὰρ ἀθρήσωσι λειμμένον ὄσρακον αὐτῶς
 ὄσρακον, οἰκητῆρος ἀνέσιον οἰχομένοιο, 325
 αἰδ' εἶσω καταδῦσαι ὑπὸ ἀλλοτρίοισιν ἐλύτρους
 ἐζόμεναι ναίεσι, καὶ ὃν κήσαντο μέλαθρον.
 τῶ δὲ συνερωύξασι καὶ ἐνδοθεν ἔρκος ἄγασιν,
 εἴτε τι νηρίτης ἔλιπε σκέπας, εἴτε τι κήρυξ,
 ἢ σρόμβος· σρόμβων δὲ δύσεις Φιλέεσι μάλιτα, 330
 ἔνεκεν εὐρεῖαί τε μένειν, κῆφαί τε Φέρεσαι.
 ἀλλ' ὅτ' ἀεζομένη πλήση μυχὸν ἔνδον ἔσσα
 καρκινάς, ἐκ ἔτι κῆνον ἔχει δόμον, ἀλλὰ λιπῆσα
 δίζεται εὐρύτερον κόχλα κύτος ἀμφιβαλέσθαι.
 πολλάκι δὲ γλαφυρῆς κύμβης πέρι καρκινάδεσσι 335
 ἀλκή καὶ μέγα νεῖκος ἐγείρεται, ἐκ δ' ἐλάσασα
 κρείττων χειροτέραν, δόμον ἄρμενον ἀμφέβει' αὐτή.

Ἔστι δὲ τις γλαφυρῶ κεκαλυμμένος ὄσρακῶ ἰχθύς

μορφὴν πελυπόδεσσιν ἀλίγκιος, ὃν καλέεσσι
 ναυτίλον, οἰκείησιν ἐπικλέα ναυτιλίησι. 340
 ναίει μὲν ψαμάθοις, ἀνά δ' ἔρχεται ἄκοον ἐς ὕδαρ
 πρηγῆς, ὄφρα κε μή μιν ἐνιπλήσειε θάλασσα.
 ἀλλ' ὅτ' ἀναπλώσῃ ροβίων ὕπερ Ἀμφιτρίτης,
 αἴψα μεταστρεφθεὶς ναυτίλλεται, ὥς ἀκάτοιο 345
 ἴδοις ἀνὴρ· δοιὲς μὲν ἄνω πόδας, ὥσε κάλωας,
 ἀντανύει· μέσσ' δὲ διαρρέει, ἤυτε λαῖφος,
 λεωπὸς ὕμην, ἀνέμῳ τε τιταίνεται· αὐτὰρ ἔνερθε
 δοιοὶ, ἀλὸς ψαύοντες, εὐοικότες οἰήκεσσι,
 πομπῶσι ἰθύουσι δόμον καὶ νῆα καὶ ἰχθύν.
 ἀλλ' ὅτε ταρβήσῃ χεδόθεν κακὸν, ἐκέτ' αἴηται 350
 Φεύγει ἐπιήρέφας, σὺν δ' ἔσπασε πάντα χαλινὰ,
 ἰσία τ', οἴηκάς τε, τὸ δ' ἀθρόον ἔνδον ἔδεικτο
 κῦμα, βαρυνόμενός τε κατέλκεται ὕδατος ὄρμη.
 ὦ πόποι, ὅς πρῶτιτος ὄχρε ἀλὸς εὐρατο νῆας,
 εἴτ' ἐν ἀθανάτων τις ἐπεφράσατ', εἴτε τις ἀνὴρ 355
 τολμήεις πρῶτιτος ἐπεύξαστο κῦμα περῆσαι,
 ἢ περ κείνον ἰδὼν πλόον ἰχθύος, εἴκελον ἔργον
 δερωπαγῆς τόρνωσε, τὰ μὲν πνοιῆσι πετάσσας
 ἐκ προτόνων, τὰ δ' ὅπιοθε χαλινωτήρια ναμῶν.
 Κήτεια δ' ὄβριμόγυια, πελώρια, θαύματα πόνου, 360
 ἀλκῆ ἀμαιμακέτω βεβριθότα, δεῖμα μὲν ὅσσοις
 εἰσιδέειν, αἰεὶ δ' ὀλοῆ κεκορυθμένα λύσση,
 πολλὰ μὲν εὐρυπόροισιν ἐνισρέφεται πελάγεσσιν,
 ἔνθα Ποσειδάων ἀτέκμαρτοι περιωπαί·
 παῦρα δὲ ρηγμίνων χεδὸν ἔρχεται, ὅσσα φέρεσιν 365
 ἠϊόνες βαρύθοντα, καὶ ἐκ ἀπολείπειαι ἄλμης.
 τῶν ἦτοι κουερός τε λέων, βλοσυρή τε ζύγαινα,
 παρδάλιές τ' ὀλοαὶ, καὶ φύσαλοι αἰθυκῆρες.
 ἐν δὲ μέλαν θύνων ζαμενὲς γένος, ἐν δὲ θαφοινῇ
 πρηῆσις, ἀταρτηρῆς τε δυσαντέα χάσμαλα λάμνης, 370
 μάλθη θ', ἢ μαλακῆσιν ἐπῶνυμ' ἀδρανῆσι,
 κριοὶ τ' ἀργαλέοι, καὶ ἀπαίσιον ἄχθος ὑαίνης,
 καὶ κύνες ἀρπακτῆρες ἀναιδέες· ἐν δὲ κύνεσσι

τριχθαδὴ γενεή. τὸ μὲν ἄγριον ἐν πελάγεσσι
 κήτεσι λευγαλέοις ἐναριθμίον· ἄλλα δὲ Φῦλα
 διπλόα καρτίσοις μετ' ἰχθύσι διενέονται
 375
 πηλοῖς ἐν βαθέεσσι· τὸ μὲν κέντροισι κελαινοῖς
 κεντροῖναι αὐδάωνται ἐπώνυμοι· ἄλλο δ' ὀμαρτῆ
 κλείονηαι γαλεοί· γαλεῶν δ' ἑτερότροπα Φῦλα
 σκύμνοι, καὶ λεῖοι, καὶ ἀκανθῖαι· ἐν δ' ἄρα τοῖσι
 380
 ῥῖναι, ἀλωπεκίαι, καὶ ποικίλοι. εἴκελα δ' ἔργα
 πᾶσιν ὁμῶς, Φορβή τε, σὺν ἀλλήλοις τε νέμονται.

Δελφῖνες δ' ἀκλήϊς τε πολυῤῥαθάγοισι γάννυται,
 καὶ πελάγη ναῖσσι, καὶ ἔ ποτε νόσφι θάλασσα
 δελφίνων. πέρι γάρ σφε Ποσειδάων ἀγαπάζει,
 385
 ἔνεκά οἱ κέρην κυανώπιδα Νηρηϊήν
 μαιομένω, Φεύγσαν ἐὼν λέχος, Ἀμφιτρίτην,
 Φρασσάμενοι δελφῖνες ἐν Ωκεανοῖο δόμοισι
 κευθομένην, ἤγειλαν· ὁ δ' αὐτίκα κυανοχαίτης
 παρθένον ἐξήρπαξεν, ἀναινομένην τε δάμασσε.
 390
 καὶ τὴν μὲν παράκοιτιν, αἰλὸς βασιλείαν, ἔθηκε·
 ἀγγελίης δ' ἤνησεν ἐνηέας ἔς θεράπωνης,
 κλήρω δ' ἐν σφετέρῳ περιώσιον ὥπασε τιμὴν.

Ἐσι δ' ἀμειλίχοις ἐνὶ κήτεσιν, ὅσσα καὶ ἄλμης
 ἐκλὸς ἐπὶ τραφερῆς Φυσίζοον ἔρχεται ἔσθας.
 395
 θηρὸν δ' ἠϊόνεσσι καὶ ἀγχιάλοισιν ἀρξέραις
 μίσγοντ' ἐγχελύές τε, καὶ ἀσπιδόμεσσα χελώνη,
 κασορίδες τ' ὀλοαὶ δυσπενθέες, αἱ τ' ἀλεγεινήν
 ὅσταν ἐπὶ κροκάλῃσιν ἀπαίσιον ὠρύονται
 ἀνδράσιν· ὅς δέ κε γῆρυν ἐν ἔασιν ἀλγινόεσσαν
 400
 δέξεται, συγερῆς τ' ἐνοπῆς κωκυτὸν ἀκῆση,
 ἔ τήλῃ θανάτοιο τάχ' ἔσσεται, ἀλλά οἱ ἄτην
 καὶ μόρον αἰνοτάτη κείνη μαντεύεται αὐδή.

ναὶ μὴν καὶ Φάλαιναν ἀναιδέα Φασὶ θάλασσης
 ἐκβαίνειν χέρσονδε, καὶ ἠελίοιο θέρεσθαι.
 405
 Φῶκαι δ' ἐννύχαιαι μὲν αἰεὶ λείπασσι θάλασσαν,
 πολλάκι δ' ἠμάταιαι πέτραις ἐνὶ καὶ ψαμάθοισιν
 εὐκηλοὶ μίμνυσι, καὶ ἔξαλον ὕπνον ἔχασσι.

Ζεῦ μάκαρ, ἐς δὲ σὲ πάντα καὶ ἐκ σέθεν ἐρρίζωνται,
 εἴτ' ἔν αἰθέρος οἶκον ὑπέβρατον, εἴτ' ἄρα πάντα 410
 ναιετάεις· θνητῶ γὰρ ἀμήχανον ἐξονομῆναι·
 οἷη σὺν Φιλότητι διακρίνας ἐκέδασσας
 αἰθέρα τ' αἰγλήεντα, καὶ ἠέρα, καὶ χυτὸν ὕδωρ,
 καὶ χθόνα παμμήτειραν, ἀπ' ἀλλήλων δὲ ἕκαστα·
 πάντα δ' ἐν ἀλλήλοισιν ὁμοφροσύνης ὑπὸ δεσμῶ 415
 ἀρρήκτῳ συνέδησας, ἀναγκαίῃ δ' ἐπέφεισας
 ἀσεμφῆ πάσχοιον ὑπὸ ζυγόν· ἕτε γὰρ αἰθήρ
 ἠέρῳ, ἕτ' αἴρ ἀτρ ὕδατος, ἕδὲ μὲν ὕδωρ
 γαίης νόσφι τέτυκται, ἐν ἀλλήλοισ δὲ φύονται·
 πάντα δ' ὁδὸν μίαν εἴσι, μίαν δ' ἀνελίσσει' ἀμοιβήν. 420
 τ' ἔνεκα καὶ ξυνῆσιν ὀμηρεύεσι γενέθλαις
 ἀμφιβίων, καὶ τοὶ μὲν ἀνασείχαστ' ἐπὶ γαῖαν
 ποντόθεν, ἄλλοι δ' αὐτε κατ' ἠέρῳ ἀμφιτρήτη
 μίσγονται, κῆφοί τε λάροι, ζονόεντά τε Φῦλα
 αἰκυόνων, κράτεροί τ' αἰλαιέτοι ἀρπακλήρες, 425
 ἄλλα τ' ὅσ' ἰχθυάα, διερῆς τ' ἐπιβάλλεται ἀγρης·
 ἠέρα δ' αὖ τέμνεσι καὶ εἰνάλιοι περ ἑόντες,
 τευθίδες, ἰρήκων τε γένος, βυβίη τε χελιδῶν.
 οἱ δ' ὅτε ταρβήσωσιν ὑπέεργερον ἐγγύθεν ἰχθύν,
 ἐξ ἀλὸς ἀνθρώσκασι καὶ ἠέριοι ποτίονται· 430
 ἀλλ' αἱ μὲν καὶ τῆλε καὶ ὑψόθι ταρσὸν ἰεῖσι
 τευθίδες, ἕδὲ κεν ὄρνιν οἴσσειαι, ἕδὲ κεν ἰχθύν
 εἰσοράαν, ἀγεληδὸν ὄθ' ὀρμήσωσι πέτεσθαι·
 αἱ δ' ἄρα τῶν ὑπέεργεθε χελιδόνες οἶμον ἔχασιν·
 ἰρηκες δ' αὐτῆς ἄλμης χεδὸν ἠερέθονται, 435
 ἄκρον ἐπιφάουντες ἀλὸς πόρον, ὅσπον ιδέσθαι
 ἀμφῶ νηχομένοισι καὶ ἰωταμένοισιν ὁμοῖοι.
 Αἶδε μὲν ὥσε πόλhes ἐν ἰχθύσιν· οἱ δέ τ' ὅμιλοι
 κεκριμένοι γεγάασιν ἀλωπλάκλιοιο γενέθλης.
 τῶν δ' οἱ μὲν πλάζονται ἀολλέες, αἰόλα Φῦλα, 440
 πῶεσιν, ἢ στρατιῆσιν εοικότες, οἱ τ' ἀγελαῖοι
 κέκληνται· τοὶ δ' αὐτε κατὰ σίχας, οἱ δὲ λόχοισιν
 εἴκελοι, ἢ δεκάδεσσιν· ὁ δ' ἔρχεται οἶος ἀπ' ἄλλων

μεγαδὸν ὄρμηθεις· περὶ ὧσι δὲ δίζυγες ἄλλοι·
οἱ δ' αὐτὰ θαλάμησιν ἐν οἰκείησι μένῃσι.

445

Χεῖματι μὲν δὴ πάντες ἀελλῶν τροφάλιγγας
σμερδαλέας, αὐτὰ τε δυσηχέῃσιν οἴδματα πόντος
ἔξοχα δειμαίνῃσιν, ἐπεὶ περιώσιον ἄλλων
ἰχθυόεντα γένεθλα Φίλην πέφρικε θαλάσσαν
μαινομένην. τότε δ' οἱ μὲν ἀμησάμενοι πτερύγεσσι
ψάμμον, ὑποπήσασιν ἀναλκίδες· οἱ δ' ὑπὸ πέτραις
εἰλόμενοι δύνῃσιν ἀολλέες· οἱ δὲ βάθισα

450

εἰς πελάγη Φεύγεσσι κάτω μυχάτην ὑπὸ βυσσόν.
κεῖνα γὰρ ἔτε λίην προκυλίνδεται, ἔθ' ὑπ' αἰήταις
πρυμνόθεν εἰλεῖται, διὰ δ' ἔσσυται ἔτις ἀελλα

455

ρίζαν αἰλὸς νεάτην, μέγα δὲ σφισι βένθῃσιν ἐρύκει
ρίγεδανὰς ὀδύνας, καὶ ἀπηνέα χεῖματι δὲ ὄρμην.
ἀλλ' ὁπότε ἀνθεμόεσσαι ἐπὶ χθονὸς εἴαρος ἄραι
πορφύρεον γελάσωσιν, ἀναπνεύση δὲ θαλάσσα

460

χεῖματι εὐδιόωσα, γαληναίη τε γένηται
ἤπια κυμαίνουσα, τότε ἰχθύες, ἄλλοθεν ἄλλοι,
πανσυδίη φοιῶσι γεγηθότες ἐγγύθι γαίης.

ὡς δὲ πολυρραῖσας νέφος πολέμοιο Φυγῆσα
ὀλβιη ἀθανάτοισι Φίλη πόλις, ἦν ῥά τε δηρὸν
δυσμενέων πάγχαλκος ἐπεπλήμμυρε θύελλα,

465

ὄψε δ' ἀπολλήξασα καὶ ἀμπνεύσασα μύθοιο
ἀσπασίως γάνυταί τε, καὶ εἰρήνης καμάτοισι
τέρπεται ἀρπαλέοισι, καὶ εὐδῖος εἰλαπινάζει,
ἀνδρῶν τε πλήθεσσι χοροῖτυπῆς τε γυναικῶν·

ὡς οἱ λευγαλέες τε πόντος καὶ Φρίκα θαλάσσης
ἀσπασίως προφυγόντες, ὑπεῖρ ἄλα κατχαλόωντες,
θρῶσκοντες θύνῃσιν, χοροῖτυπέσιν ὁμοῖοι.

470

εἴαρι δὲ γλυκὺς οἶστρον ἀναγκαῖης ἀφροδίτης
καὶ γάμοι ἠβῶσι, καὶ ἀλλήλων φιλότιηες
πᾶσιν, ὅσοι γυῖάν τε φερέσβιον, οἳ τ' ἀνὰ κόλπωσιν
ἠέρῃσιν, οἳ τ' ἀνὰ πόντον ἐριβρύχην δονέονται.

475

Εἴαρι δὲ πλείστον νεπώδων γένεθρον εἰλείβουαι
ἀσφόρων παύσιν βαρυνόμενων ὠδίνων.

οἱ μὲν γὰρ γενεῆς κεχρημένοι ἠδὲ τόκοιο
 θηλέες, ἐν ψαμάθοισιν ἀποθλίβουσιν ἀραιὰς 480
 γαστέρας· ἔ γὰρ ρεῖα δίσταται, ἀλλ' ἐνέχονται
 ἀὰ μετ' ἀλλήλοισιν ἀρηρότα νηδύ' ἔσω,
 Φύρδην συμπεφυῶτα· τὰ δ' ἀθρόα πᾶς κε τέκοιεν;
 τεινόμεναι δ' ὀδύνησι μόγις κρίνῃσι γενέθλην.
 ὡς ἔ ρηϊδίην γενεὴν ἔδ' ἰχθύσι Μοῖραι 485
 ὠπάσαν, ἔδ' ἄρα μῆνον ἐπιχθονίοισι γυναίξιν
 ἄλγεα, πάντα δ' εἰσὶν ἐπαχθέες εἰλείβυται.
 ἄρσενες αὐτ', ἄλλοι μὲν ἐπ' ἰχθύσι κῆρας ἄγοντες
 δαιτυμόνες ῥηγμῖσιν ἐπειγόμενοι πελάσῃν·
 ἄλλοι δ' αὖ μετόπισθε διωκόμενοι προθέσσι 490
 θηλυτέρας ἀγέλησιν, ἐπεὶ Φιλότη' ἔρωτι
 ἐλκόμεναι σπεύδουσιν μετ' ἄρσενας ἀχέτω ὄρμη.
 ἐνθ' οἱ μὲν σφετέρας ἐπὶ γαστέρας ἀλλήλοισι
 τριβόμενοι θορόν ὑγρὸν ἀπορραίνουσιν ὄπισθεν·
 καὶ δ' οἴσῃω μεμαυῖαι ἐπαίγδην στομάτεσσι 495
 κάπτουσιν· τοῖω δὲ γάμω πλήθῃσι γόνοιο.
 πλεῖστος μὲν νόμος ἔστος ἐν ἰχθύσιν· οἱ δὲ καὶ εὐνάς
 καὶ θαλάμους, ἀλόχους τε διακριδὸν ἀμφὶς ἔχουσι
 ζευξάμενοι· πολλὴ γὰρ ἐν ἰχθύσιν ἔσ' ἀφροδίτη,
 οἴσῃος τε, ζῆλός τε, βαρὺς θεός, ὅσσα τε τίχθει 500
 θερμὸς ἔρωτος, ὅτε λάβρον ἐνὶ θρεσὶ κῶμον ὀρίνει.
 πολλοὶ δ' ἀλλήλοισι διασαδὸν εἴνεκεν εὐνῆς
 μάρονανται, μνηστῆρσιν εὐκότες, οἱ περὶ νύμφην
 πολλοὶ ἀγειρόμενοι, καὶ ὁμοῖοι ἀντιφέρονται
 ἔλβω τ' ἀγλαίῃ τε· τὰ δ' ἰχθύσιν ἔ παρέασιν 505
 ἀλλ' ἀλκή, γένυές τε, καὶ ἐνδοθὶ κάρχαρον ἔρκε',
 τοῖσιν ἀεθλεύουσι, καὶ ἐς γάμον ὀπλίζονται·
 τοῖσι δ' ὅ κεν προβάληται, ὁμῆ γάμω εὐράλο νίκην.
 καὶ τοὶ μὲν πλεόνησιν ὁμευναίαις ἀλόχοισι
 τέρπονται, σάργων τε γένος, καὶ κόσσυφος αἵθων 510
 τοὶ δὲ μίαν σέργῃσι, καὶ ἀμφιέπῃσιν ἀκοῖτιν,
 κἀνθαροὶ, αἰτναῖοί τε, καὶ ἔ πλεόνησσι γάνυνται.
 Ἀλλ' ἔκ ἐλχελύεσσιν ὁμοῖον, ἔδὲ χελώναις,

ἔτ' ἐν πηλυπόδεσσι γάμος τέλει, ἔτε κελαινῇ
μυραίνῃ, λεχέων δὲ παράτροπον αἶσαν ἔχουσιν. 515

αἱ μὲν γὰρ σπειρηδὸν ἐν ἀλλήλησι χυθεῖσαι
ἐγχεύουσ, δέμας ὑγρὸν ἀναστροφῶσι θαρμιαῖ
πλεγνύμεναι, τῶν δὲ κατεῖβεται εἴκειλ' ἀφροῶ
ἰχῶρ, ἐν ψαμάθοις τε καλύπτεται· ἡ δὲ μιν ἰλὺς
δεξαμένη κυεῖ τε, καὶ ἐγχεύων τέκεν ὀλκῆς. 520

τοίῃ καὶ γόγγυροισιν ὀλιόθηροῖσι γενέθλη.
αἱ δὲ μέγα τρομέουσι καὶ ἐχθαίρουσι χελῶνας
ὄν γάμον· ἔ γὰρ τῆσιν ἐφίμερος, οἷα καὶ ἄλλοις,
τερπωλῇ λεχέων, πολὺ δὲ πλεόν' ἀλγέ' ἔχουσι.
σκληρὸν γὰρ μάλα κέντρον ἐν ἄρσεσιν εἰς ἀφροδίτην, 525
ὄσέον ἔκ ἐπιεικλὸν ἀτερπεί· θήγεται εὐνῇ·

τῆνεκα μάρνανταί τε, παλιγνάμωτοισί τ' ὀδῶσιν
ἀλλήλους δάπτουσιν, ὅτε σχεδὸν ἀντιάσωσιν,
αἱ μὲν ἀλευόμεναι τρηχὺν γάμον, οἱ δ' ἀεκκῶν
εὐνῆς ἰμείροντες ἐκείσοι, εἰσόκεν ἀλκῇ
νικήσας ζεύξῃ μιν ἀναγκαίῃ Φιλότῃτι,
ἢ ἕτε ληϊδίῃ, πολέμου γέρας. εἴκειλα δ' εὐνῆς
ἔργα κυσὶ χθονίοισι καὶ εἰναλίῃσι χελῶναις,
εἴκειλα καὶ Φώκησιν, ἔπει μάλα δηρὸν ἕκαστοι
ἔξόπιθεν συνέχονται, ἀρηρότες ἢ ἕτε δεσμῶ. 535

Πηλυπόδος δ' ὀλοοί τε γάμοι καὶ πικρὸς ὀλεθρος
συμφέρεται, ξυγὸν δὲ τέλει θανάτοιο καὶ εὐνῆς.
ἔ γὰρ πρὶν Φιλότῃτι ἀπίαχει, ἔδ' ἀπολήγει,
πρὶν μιν ἀπὸ μελέων προλίπη θένος ἀδρανέοντα,
αὐτὸς τ' ἐν ψαμάθοισι πεσῶν ἀμενηνὸς ὀληται. 540

πάντες γὰρ μιν ἔδουσιν ὅσοι σχεδὸν ἀντιάπτωσι,
καρκινάδες δειλαί, καὶ καρκίνοι, ἢ δὲ καὶ ἄλλοι
ἰχθύες, ἔς πάρος αὐτὸς ἐδαίνυτο ρεῖα μεθέσπων·
τοῖς ὑπο καὶ ζωὸς περ' ἐὼν ἔτι, κείμεν' αὐτῶς,
ἔδὲν ἀμυνόμενος δαιτρεύεται ὄφρα θάνῃσι. 545

τοίῳ δυστερπεί Φιλοτησίῳ ὄλλυτ' ὀλέθρῳ.
ὡς δ' αὐτῶς καὶ θῆλυς ὑπ' ὠδίνων μογέεσσα

ὄλλυται· ἔ γὰρ τῆσιν ἀποκριθὼν, οἷα καὶ ἄλλοις,
 ὡὰ διαθρώσκουσιν, ἀρηρότα δὲ ἀλλήλοισι
 βοτρυδὸν, σαινοῖο μόγις διανίσσεται αὐλῆ· 550
 τῆνεκα καὶ λυκάβαντ' ὕπερτερον ἔωψε μέτρον
 πελύποδες ζώουσιν, ἀποφθινύθουσι γὰρ αἰεὶ
 αἰνοτάτοις τε γάμοισι, καὶ αἰνοτάτοισι τόκοισιν.

Ἀμφὶ δὲ μυραίνης Φάτις ἔρχεται ἐκ αἰδηλος,
 ὡς μιν ὄφιν γαμείετε, καὶ ἐξ ἀλὸς ἔρχεται αὐτὴ 555
 πρόφρων, ἰμείρουσα παρ' ἰμείροντι γάμοιο.
 ἦτοι ὁ μὲν Φλογεὴ τεθωμένος ἐνδοθὶ λύσση
 μαίνεται ἐς Φιλότητα, καὶ ἐγγύθι σύρεται ἀκλῆς
 πικρὸς ἔχισ· τάχα δὲ γλαφυρὴν ἐσκέψατο πέτρην,
 τῇ ἐνὶ λοίγιον ἰὸν ἀπήμεσε, πάντα δὲ ὀδόντων 560
 ἔωψσε πευκεδανὸν ζαμενῆ χόλον, ὄλθον ὀλέθρου,
 ὄφρα γάμῳ πρηῦς τε καὶ εἰδὸς ἀντιάσειε.
 εἰς δὲ ἄρ' ἐπὶ ρηγμῖνος ἐὼν νόμον ἐρροίζησε
 κικλήσκων Φιλότηα· θοῶς δὲ ἐσάκχεσε κελαινὴ
 ἰϋγὴν μύραινα, καὶ ἔσσυτο θάσσον οἷς· 565
 ἢ μὲν ἄρ' ἐκ πόντοιο τιταίνεται, αὐτὰρ ὁ πόντος
 ἐκ γαίης πολιοῖσιν ἐπεμβαίνει ροθίοισιν.

ἄμφω δὲ ἀλλήλοισιν ὀμιλῆσαι μεμαῶτε
 συμπεσέτην, ἔχιος δὲ κάρη κατέδεκτο χανῆσα
 νύμφη Φυσιώσα, γάμῳ δὲ ἐπιγνηθήσαντες, 570
 ἢ μὲν ἀλὸς πάλιν εἰσι μετ' ἠθεα, τὸν δὲ ἐπὶ χέρσον
 ὄλκὸς ἄγει, κρυερὸν δὲ πάλιν μεταχεύεται ἰὸν
 λάπλων, ὃν πάρος ἦκε καὶ ἐξήφυσσεν ὀδόντων.
 ἦν δὲ ἄρα μὴ τι κίχη κείνον χόλον, ὃν περ ὀδίτης,
 ἀτρεκέως ἐσιδὼν μιν, ἀπέκλυσεν ὕδατι λάθρῳ, 575
 αὐτὰρ ὄγ' ἀχαλόων ρίπτει δέμας, εἰσόκε μοῖραν
 λευγαλέοιο λάθουσιν ἀνωίς· θανάτοιο,
 αἰδόμενος, ὅτ' ἀναλκίς ὄπλων γένεθ', οἷς ἐπεποιθεῖ
 ἔμμεν ὄφιν, πέτρῃ δὲ συνάλεσε καὶ δέμας ἰῶ.

Δελφῖνες δὲ ἀνδρεσσιν ὁμῶς γάμον ἐντύνοῖαι, 580
 μήδεά τ' ἀνδρομέοισι πανεῖκελα καρτύνονται·

ἔσθ' αἰεὶ προφανὴς πόρϑ' ἄρσενος, ἀλλὰ οἱ εἴσω
κέκρυπται, λεχέων δὲ κατὰ χρέος ἔλκεται ἔξω.

Τοῖσι μὲν Φιλότητες ἐν ἰχθύσιν, ἠδὲ καὶ εὐναί.
ἄλλ' ὅτ' ἀλλοίῃ λεχέων ἰμείρεται ὤρη, 585

καὶ γενεὴν προφέρει· τοῖς μὲν θέρους, οἷσι δὲ χειμά,
τοῖς δ' ἔαρ, ἢ φθινύθουσα τόκον πρὸς φηεν ὀπώρη.

καὶ τοὶ μὲν λυκάβαντι μίαν μογέεσι γενέθλην
οἱ πλείστοι, λάβραξ δὲ δις ἀχθεταὶ εἰλειθυΐαις·

τρίγλαι δὲ τριγόνουσι ἐπ' ὠνυμοί εἰσι γονῆσι·
σκορπίος αὖ τετόρεσσι φέρει βέλος ὠδίνεσσι· 590

πέντε δὲ κυπρίνοισι γοναὶ μένοισιν ἔασιν.
οἷς δ' ἔσποτε Φασὶ γένος φράσσασαι ὀνίσκη,
ἀλλ' ἔτι τῆτ' αἰδήλον ἐν ἀνθρώποισι τέτυκται.

Εὐτ' ἂν δ' εἰαρινόιο περιπαλήθωσι γόνουιο
ἰχθύες ὠτόκοι, τοὶ μὲν κατὰ χῶρον ἕκαστοι 595

εὐκηλοὶ μίμνησιν ἐνὶ σφετέροισι δόμοισι·
πολλοὶ δ' ἀγρόμενοι ξυνήν ὁδὸν ὁρμαίνονται

εὐξείνου μεταὶ πόντον, ἵν' αὐτόθι τέκνα τέκωνται.
κείνος γὰρ πάσης γλυκερώτερος ἀμφιτρίτης 600

κόλωπος, ἀπειρεσίοισι καὶ εὐύδροις ποταμοῖσιν
ἀρδόμενος, μαλακαὶ δὲ πολυψάμαθοί τ' ἐπιωγαί·

ἐν δὲ οἱ εὐφυέες τε νομαὶ, καὶ ἀκύμονες ἀκλαί,
πέτραι τε γλαφυραὶ, καὶ χηραμοὶ ἰλυόεντες, 605

ἀκραὶ τε σκιεραὶ, καὶ ὅσ' ἰχθύσι φίλτατ' ἔασιν.
ἐν δὲ οἱ ἔτε τι κῆτ' ἀνάρσιον, ἔτε τι πῆμα

ἐντρέφεται νεπώδεσσι ὀλέθριον, ἔδὲ μὲν ὅσσοι
δυσμενέες γεγάασιν ἐπ' ἰχθύσι βαιοτέροισιν

ὄλκοι πελυπόδων, ἔσθ' ἀσακοὶ, ἔδὲ πάγχοι·
παῦροι μὲν δελφῖνες, ἀκιδνότεροι δὲ καὶ αὐτοὶ 610

κητεῖς γενεῆς καὶ ἀκήδεες ἐννεμέθονται.

τένεκεν ἰχθύσι κείνο πέλει κεχαρισμένον ὕδωρ
ἐκπάγλως, καὶ πολλὸν ἐπισπεύδουσι νέμεσθαι.

τέλλονται δ' ἅμα πάντες ὀμιλαδὸν, ἄλλοθεν ἄλλος,
εἰς ἐν ἀγειρόμενοι, μία δὲ σφισι πᾶσι κέλευθος, 615

πομπή τε, ῥιπή τε, καὶ αὖ παλινόσιμος ὄρμη.
 Θρηϊκίον δ' ἀνύσσι βοὸς πόρον αἰολόφυλοι
 ἔσμοι, Βεβρυκίην τε παρῆξ ἄλα, καὶ σόμα πόντε
 ψεινόν, ἀμειβόμενοι δολιχὸν δρόμον Ἀμδιτρίτης.

ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Αἰθίοπων τε καὶ Αἰγυπώϊοι ροάων
 ὑψιπετιῆς γεράνων χορὸς ἔρχεται ἤεροφώνων, 629

Ἀτλανθ' Ἰνδόντα πάγον καὶ χεῖμα Φυγῆται,
 Πυγμαίων τ' ὀλιγοδρανέων ἀμεινὰ γενέθλα,
 τῆτι δ' ἀρ' ἰπταμένησι κατὰ σίχας εὐρέες ἔσμοι
 ἠέρα τε σκιάσσι, καὶ ἄλλυτον ὄγμον ἔχασιν· 629

ὡς τότε μυριόφυλοι αἰλὸς τέμνησι κέλευθα
 Εὐξείνον μετὰ κῦμα, περιπλήθει δὲ θάλασσα
 πυκνὸν ὑποφρίσσσα λατυσσομένη πτερύγεσσι,
 εἰσόκ' ἐπειγόμενοι δολιχὸν σόλον ἀμπαύσσωσι
 καὶ τόκον. ἀλλ' ὅτε μέτρα παρασείχησιν ὀπάρης, 630

νόσῃ μιμνήσκουσαι, ἐπεὶ κρυερώτερον ἄλλων
 χεῖμα κατασπέρχει κείνην ἄλα διήεσαν·

ἔ γὰρ τηλεβαθῆς, ῥέα δὲ συφελίζετ' ἀήταις,

οἱ μιν ἐπιρρήσσωσιν ὑπερφίαλοί τ' ὀλοοί τε·
 τῆνεκ' ἀλυσκάζοντες Ἀμαζονίης ἀπὸ λίμνης, 635

αὐτίς ὁμῶς τεκέεσσι ὑποτροπᾶδην φορέονται,
 κίδναῖνται δ' ἀνὰ πόντον, ὅπη τρέψωνται ἕκαστοι.

Ἀλλ' ὅσα μὲν μαλάκεια φατίζεται, οἷσι τ' ἀναιμῶν
 ἐστὶ Φυὴ μελέων, καὶ ἀνόσεος, ὅσσα τε Φύλα
 ἢ λεπίσι πυκνήσι καλύπτεται, ἢ Φολίδεσσι 640

Φρακτὰ, τάδ' ὡς Δόροισιν ὁμῶς ὠδίσι μέλονται.

ἐκ δὲ κυνὸς λάβροιο, καὶ αἰετῶ, ὅσσα τε Φύλα
 κλήζονται σελάχκια, καὶ ἰχθυόμων βασιλήων
 δελφίων, Φώκης τε Βοώπιδος αὐτίκα παῖδες
 ἐκ γενεῆς ἀνέχασιν εὐοικότες οἷσι τοκεῦσιν. 645

οἱ δὲ τοι πάντες μὲν, ὅσοι ναίωσι θάλασσαν,
 ζωτοόκοι, Φιλέσσι καὶ ἀμδιέωσσι γενέθλην·
 δελφίων δ' ἔπω τι θεώτερον ἄλλο τέτυκται.

ὡς ἔτεόν καὶ Φῶτες ἔσαν παρ' Ἰ, ἠδὲ πόλῃας

ναῖον ὁμῶς μερόπεςσι, Διωνύσοιο δὲ βελῆ
 πόντον ἐπημείψαντο καὶ ἰχθύας ἀμφεβάλλοντο 650
 γυίοις· ἀλλ' ἄρα θυμὸς ἐναίσιμος εἰσέτι Φαίῶν
 ῥύεται ἀνδρομένη ἤμην Φρόνιν, ἠδὲ καὶ ἔργα.
 εὔτε γὰρ αἰδίνων δίδυμον γένος ἐς Φάος ἔλθη,
 αὐτίχ' ὁμῶς τ' ἐγένοντο, περὶ σφετέρην τε τεκῆσαν 655
 νηχόμενοι σκαίρασι, καὶ ἐνδύνεσιν ὀδόντων
 εἴσω, καὶ μητρῶον ὑπὸ σόμα δηλύνεσιν·
 ἢ δὲ ΦιλοΦροσύνησιν ἀνίχεται, ἀμφὶ τε παισὶ
 σρωφᾶται γανώωσα, καὶ ἔξοχα κατχαλόωσα.
 μαζὸν δ' ἀμφοτέροισι παριχεται, οἷον ἐκάστω, 660
 θήσαθαι γάλα λαρόν, ἐπεὶ ῥά οἱ ὤπασε δαίμων
 καὶ γάλα, καὶ μαζῶν ἰκέλην Φύσιν αἶα γυναικῶν.
 τόφρα μὲν ἔν τοῖσι τιθνηνεῖσι μέμηλεν·
 ἀλλ' ὅτε κερύζωσιν ἐὼν δένθῃ, αὐτίκα τοῖσι
 μήτηρ ἠγήτειρα κατέρχεται εἰς ὄδον ἀγροῦ 665
 ἰεμένοις, θήρην τε διδάσκειται ἰχθυόεσσαν.
 ἔδ' ἐπ' ἀπολείπει, ἐδ' ἀπολείπει,
 πρὶν γ' ὅταν ἠθῆσωσι τελεσφόρα γυῖα καὶ ἀλκήν,
 ἀλλ' αἰεὶ ρυτῆρες ἐπίσκοποι ἐγγύς ἔπονται·
 οἷον δὴ τότε θαῦμα μετὰ Φρεσὶ θήσαιο, 670
 τρωπῶλὴν ἐρέεσσαν, ὅτε πλώων ἐσίδῃαι
 αὔρη ἐν εὐκραεῖ δεδοκῆμένῃ ἢ γαλήνῃ
 δελφίνων ἀγέλας εὐειδέας, ἴμερον ἄλμης.
 οἱ μὲν γὰρ προπάρειθεν ἀολλέες, ἢ τε κῆροι
 ἠῖθεοι, σείρασι, νέον γένος, ὥστε χοροῖο 675
 κύκλον ἀμειβόμενοι πολυαἰδέα ποικιλοδίνην,
 τοὶ δ' ὄπιθεν μεγάλοι τε καὶ ἔξοχοι, ἐδ' ἀπάτερθεν
 ἔρχονται τεκέων, Φερρὸς στρατὸς, ὡδ' ἀπαλοῖσι
 σερβομένοις ἔσπολαι ἐν εἶαρι ποιμένες ἀμνοῖς.
 ὡς δ' ὅ ε μισσοπύλων ἔργων ἀποπαῖδες ἴωσιν 680
 ἀθροῖοι, οἱ δ' ἀρ' ὄπιθεν ἐπίσκοποι ἐγγύς ἔπονται,
 αἰδέας τε πρασιδῶν τε νόξ τ' ἐπιτιμητῆρες
 πρεσβύταροι, γῆρας γὰρ ἐναίσιμον ἀνδρα τίθησιν·

ὡς ἄρα καὶ δελφῖνες εἰς παῖδεσσι τοκῆες
ἔσπονται, μή τι σφιν ἀνάρσιον ἀντιβολήσῃ.

685

Ναὶ μὴν καὶ Φώκη κομέει γένος ἔτι χέρειον.
καὶ γὰρ τῇ μαζοί τε, καὶ ἐν μαζοῖσι γάλακλῳ
εἰσὶ ροαὶ, τῇ δὲ ἔτι μετ' οἴδμασιν, ἀλλ' ἐπὶ χέρεσσι
λύετ' ἀνερχομένη γαστρός μόγος, ὄριος ὠδῆς.

690

μίμνει δὲ ἤματα πάντα δωδέκα σὺν τεκέεσσιν
αὐτῆ ἐνὶ τραφερῇ· τρισκαιδεκάτῃ δὲ σὺν ἡοῖ
σκύμβως ἀγκᾶς ἔχουσα νεαλδέας εἰς ἄλλα δύνει,
παισὶν ἀγαλλομένη, πάτρην ἄτε σημαίνουσα.

ὡς δὲ γυνὴ ξείνης γαίης ἐπιπαῖδα τεκῆσα
ἀσπασίως πάτρην τε καὶ ὄν δόμον εἰσαφίκηται,

695

παῖδα δὲ ἐν ἀγκοῖνῃσι πανηματίῃ Φορέουσα
δάμαλα δεικνυμένη, μητρὸς νομὸν, ἀμφαγαπάζει,
τερπωλὴν ἀκόμεσον· ὁ δὲ ἐφρονέων περ' ἕκαστα
παπαλαίνει, μέγαρόν τε, καὶ ἤθεα πάντα τοκῆων·

ὡς ἄρα καὶ κείνη σφέτερον γένῳ εἰναλίῃ θῆρ
ἔς πόντον προφέρει, καὶ δείκνυται ἔργα θαλάσσης.

700

Δαίμονες, ἔκ ἄρα μῆνον ἐν ἀνδράσι τέκνα πέλονται
Φίλτατα, καὶ Φάεῳ γλυκερώτερα καὶ βιώτοιο·

ἀλλὰ καὶ οἰωνοῖσιν, ἀμειλίχοισί τε θηρσίν,
ἰχθύσι τ' ὠμησῆσιν ἀμήχανος, αὐτοδίδακλῳ
ἐντρέφεται τεκέων δριμύς πόθος, ἀμφὶ δὲ παισὶ
καὶ θανέειν καὶ πᾶσαν οἰζυρὴν κακότηλα

705

πρόφρονες ἔκ ἀέκοντες ἀναπαλῆσαι μεμάασιν.

ἤδη τις κατ' ὄρεσφιν ἐριβρύχῃν ἐνόησε

θηρητῆρ τεκέεσσιν ὑπερβεβαῶτα λέοντα,

710

μαρνάμενον σφετέρης γενεῆς ὑπερ, ἔδ' ὄγε πυκνῆς
χερμάδος ἰπταμένης, ἔδ' αἰγανέης ἀλεγίζει,

ἀλλ' αὐτως ἀτρεπλὸν ἔχει θάρσος τε μένος τε,

βαλλόμενῳ καὶ ἐρεικόμειῳ πάσῃσι βολῆσιν.

ἔδ' ὄγε πρὶν θανέειν ἀναδύεται, ἀλλ' ἐπὶ παισὶν

715

ἡμιδαμῆς προδέθηκε, μέλει δὲ οἱ ἔτι μόροιο
τόσσον, ὅσον μὴ παῖδας ὑπ' ἀγρευτῆρσιν ιδέσθαι

ἐρχθέντας θήρειον ὑπὸ αὐτοκμήτα καλιήν.
 ἤδη δὲ ἀρτιτόκοιο κυνὸς σκυλακοτρόφω εὐνή
 ποιμὴν ἐγχερίμψας, εἰ καὶ πάροϑ' ἦεν ἐτάροϑ', 720
 χάσσαλο, ταρβήσας μητρὸς χόλον ὑλακόμεντα,
 οἷον ὑπὲρ τεκέων προφυλάσσεται, εἰδὲ τιν' αἰδῶ
 γιγνώσκει, πᾶσι δὲ πέλει κρυόεσσα πελάσσαι.
 οἷον δὲ ἐλκομένας περὶ πόρτιας ἀχαλώωσαι
 μητέρες, ἔκ ἀπάτερθε γυναικείων σενάχῃσι 725
 κωκυτῶν, αὐτὰς δὲ συναλγύνῃσι νομῆας.
 καὶ μὲν τις Φήνης ἀδινὸν γόον ἔκλυεν ἀνὴρ
 ὄφθριον ἀμφοὶ τέκεσσ', ἢ ἀηδόνϑ' αἰολοφώνῃ,
 ἢ καὶ εἰαρινῆσι χελιδόσιν ἐγγὺς ἔκυρσε
 μυρομέναις εἰά τέκνα, τά τε σφίσι λήισσαυλο 730
 ἐξ εὐνῆς ἢ Φῶτες ἀπηνέες, ἢ δράκοντες.

Ἰχθύσι δὲ αὐτὴ δελφίς μὲν ἀριστεύει Φιλότῃι
 παίδων· ὡς δὲ καὶ ἄλλοι εὐὸν γένϑ' ἀμφοτέρωσι.
 θαῦμα δὲ ἀλιπλάγκτιο κυνὸς τόδε· τῇ γὰρ ἔπονηαι
 τέκνα νεοβλαστῇ, καὶ σφιν σάκος ἔπαλεο μήτηρ· 735
 ἀλλ' ὅτε ταρβήσωσι τά τ' ἄσπελα δείματ' ἔασιν
 ἐν πόντῳ, τότε παῖδας ἐνὶ λαγόνεσσιν ἔδειξο,
 αὐτὴν εἰσὶθμην, αὐτὴν ὁδὸν, ἔνθεν ὄλιθον
 γενόμενοι· τοῖον δὲ πόνον μογέεσσα περ ἔμπτῃς
 ἀσπασίως τέτληκε, πάλιν δὲ ὑπεχεύαλο παῖδας 740
 σπλάγκχοις· ἀλλ' ἄν ἐκέν, ὅτ' ἀμπενεύσωσι φόβοιο.

Τοῖον καὶ ρίγη τεκέων πορσύνεται ἀλκήν.
 ἀλλ' ἔκ εἰς νηδὺν κείνη δύσις, οἷα κύνεσσιν·
 ἀλλὰ οἱ ἐν πλευρῆσιν ὑποσφάγες ἀμφοτέρωθεν
 εἰσὶν ὑπὸ πτερυγῶν, οἷη γένος ἰχθύσιν ἄλλοις, 745
 τῆσιν ἀτυζομένων τεκέων φόβον ἀμφοικαλύπτει.
 ἄλλοι δὲ αὐτὴ εἰά τέκνα διὰ στόμα ταρβήσαυλα
 δεξάμειοι ρύονται ἄτ' ἐς δόμον ἢ καλιήν.
 οἷον δὲ καὶ γλαῦκϑ', ὅς ἔξοχα τέκν' ἀγαπάζει
 πάντων, ὅσσοι ἔασιν ἐν ἰχθύσιν ὠστοκῆες. 750
 κῆνος γὰρ μίμνει τε παρήμενος, ὄφρα γένωνται.

παῖδες ὑπαβάδιοι, καὶ σφιν παρανήχεται αἰεί·
τὰς δ' ὅτε κεν τρομέοντας ἴδῃ κραιβεράτερον ἰχθύν,
αἰμφιχανῶν κατέδεκτο διὰ φόμα, μέσφα κε δέϊμα
χάσσηται, τότε δ' αὐτὶς ἀνέπλησε λευκανήθεν.

755

Θύνης δ' ἔτιν' ἔγωγ' ἀθιμίστερον ἔλωμαι ἰχθύν
ἐδὲ κακοφροσύνη προεβηκότα ναίμεν ἄλμην.
ὡὰ γὰρ, εὔτε τέκησι, Φύγη δ' ἰδῶνα βαρεῖαν,
αὐτὴ γενναμένη καταδαίνυται, ὅσσα κίχησι,
νηλῆς, ἢ καὶ τέκνα Φυγῆς ἐτι νήϊδ' ἔοντα
ἐδίει, ἐδὲ μιν οἴκῳ ἐσέροχεται οἷο τόκοιο.

760

Ἔσι δ' ὅσ' ἔτε γάμοισι φυτεύεται, ἔτε γόνοισι
τίκηται, αὐτοτέλεσα καὶ αὐτόρρεκτα γένηλα.
ὄσπρα μὲν σύμπαντα, τὰτ' ἰλυὶ τίκηται αὐτῇ·
κείνων δ' ἔτε τι θῆλυ πέλει γένος, ἔτ' ἐπ' ἀμοιβῆς
ἀρσενες, ἀλλ' ὁμόφυλα καὶ εἴκελα πάντα τέτυκται.

765

ὡς δὲ καὶ ἠπεδανῆς ἀφύης ὀλιγητωελὲς ἔβν
ἔτιν' ἐκγεγάασιν ἀφ' αἵματος, ἐδὲ τοκῆων.

εὔτε γὰρ ἐκ νεφείων Ζηνὸς νόῳ ὄμβρον ἀφύξη
λάβρον ὑπὲρ πόντοιο, καὶ ἄχετον, αὐτίκα πᾶσα
μισγομένη δίνῃσι παλιμπωνοῖσι θάλασσα

770

σίζει τ', ἀφριάα τε, καὶ ἴσαται οἰδαίνεσσα·

αἱ δ' ἐν ἀτεκμάρτοισι καὶ ἀσκέπλοισι γάμοισιν
ἀθροαὶ ἐκ τ' ἐγένοντο, καὶ ἔτραφον, ἐκ τ' ἐβάνησαν
μυρίαι, ἀβληχραὶ, πολίων γένος, ἐκ δὲ γενέβλης
ἔνομ' ἐπικλήθην ἀφροίτιδες αὐδάωνται.

775

ἄλλαι δ' ἰλυόεντ' ὑπ' ἐκ φλοίσβοιο φύονται·
εὔτε γὰρ ἐν δίνῃσι παλιρροίης τε θαλάσσης·

βράσσηται πάμφουτος ἀφυσγετὸς ἐξ ἀνέμοιο
σπερρομένης, τότε πᾶσα συνίσταται εἰς ἐν ἴσσα

780

ἰλὺς εὐράεσσα, γαλημαίης δὲ ταθείσης,
ἐξαυτῆς ψάμαβός τε καὶ ἄσπετα φύομαίαι πόντη
πύθεται, ἐκ δὲ φύονται ἀβέσφαλοι, εἴκελοι εὐλαῖς.
ἐ μὲν π' ἐτι τέτυκται ἀκιδνότερον γέν' ἄλλο
θειλαίης ἀφύης, νεπώδεσσι δὲ πᾶσιν ἕασι

785

δαῖς

δαις ἀγαθή· κῆναι δὲ δέμας περιλιχμάζουσιν
 ἀλλήλων, τόδε δὲ σφι βόρη βίότος τε τέτυκται.
 κῆναι δ' εὖτε θαλάσσαν ἀολλήδην ἐφέπουσιν,
 ἢ ἐνύπευ πέτρην ἀμφίσκιον, ἢ ἐθαλάσσης
 διζόμεναι κευθμῶνας, ὑποβρυχίην τ' ἀλεωρὴν,
 πᾶσα τότε γλαυκὴ λευκαίνεται ἀμφιπρῆτη.
 ὡς δ' ὅπῳτ' εὐρύπεδον σκιάση νιφάδεσσιν ἀλωήν
 ἐσπερίε Ζεφύροιο θοὸν μένος, εἰδὲ τι γαίης
 κυανέης ιδέειν ὑποφαίνεται, ἀλλ' ἄρα πᾶσα
 ἀργεννῆς χιόνεσσιν ἐπασσυτέραις κεκάλυπται·
 ὡς τότε ἀπειρεσίησι περιωληθῆς ἀγέλησι
 φαίνεται ἀργυρόεσσα Ποσειδάων ὀϊστή ἀλωή.

790

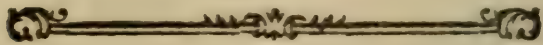
795

Ο Π Π Ι Α Ν Ο Υ Α Λ Ι Ε Υ Τ Ι Κ Ω Ν

BIBΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ω δε μὲν ἰχθύβοτοί τε νομαί, καὶ Οὔλα θαλάσσης
 πλάζονται, τοιῶδε γάμω, τοιῶδε γενέβλη
 τέρονται. τὰ δὲ πὲ τις ἐπιχθονίοισιν ἀπαντα
 ἀθανάτων σήμενε· τί γὰρ μερόπεσσι ἀνυσὸν
 νόφι θεῶν; εἰ δὲ ὅσον ὑπὲρ ἐκ ποδὸς ἴχνος ἀεῖραι, 5
 εἰ δὲ ὅσον ἀμπελάσαι βλεφάρων περιφαέα κύκλα.
 αἰλλ' αὐτοὶ κρατέεσι καὶ ἰθύεσσι ἕκαστα,
 τηλόθεν ἐβγυὺς ἐόντες, ἀναγκάη δὲ ἀτίνακλῃ
 πείθεσθαι· τὴν δὲ ἔτι πέλει οὐδένος, εἰδέ τις ἀλλή
 τρηχείαις γενέεσσι ὑπερφιάλως ἐρύσαντα 10
 ἐκφυγέν, ἄτε πῶλον ἀποσωψυσηρα χαλινῶν·
 αἰλλ' αἰεὶ μάκαρες πανυπέριταλοι ἠνία πάντη
 κλίνεσ', ἧ κ' ἐβέλωσιν, ὃ δὲ ἔσπεται ὅσε σαόφρων,
 πρὶν χαλεπῇ μάστιγι καὶ ἐκ ἐβέλων ἐλάηται.
 κῆνοι καὶ τέχνας πολυκερδέας ἀνθρώποισιν 15
 δῶκαν ἔχειν, καὶ πᾶσαν ἐπιθροσύνην ἐνέηκαν.
 ἀλλ' ὁ δὲ ἀλλοίοισιν ἐπώνυμος ἐπὶ λείο δαίμων
 ἔργοις, οἷσιν ἕκαστ' ἐπίσκοπον ἤρατο τιμῆν.
 Δηῶ μὲν ζεύγλης τε βοῶν, ἀρότοιό τε γαίης,
 πυρῶν τ' εὐκάρπιοιο θέρει γέρας ἀμφοῖο. 20
 δεῖρα δὲ τεκτῆνασθαι, ἀναγῆσαι τε μέλαθρα,
 φάρεά τ' ἀσκῆσαι μῆλων εὐανθείῃ καρπῶ
 Παιλλὰς ἐπιχθονίως ἐοιδάξατο· δῶρα δὲ ἄσθ'

Φάσγανα, χάλκιοί τε περὶ μελέεσσι χιτᾶνες,
καὶ κόρυθες, καὶ δῆρα, καὶ οἷς ἐπιτέρπειτ' Εὐνώ. 25
δῶρα δὲ Μισάων τε καὶ Ἀπόλλων ᾠοῖδαι·

Ερμείης δ' ἀγορὴν τε καὶ ἀλκίεντας ἀέθλης
ᾤπασεν. Ἡφαίστω δὲ μέλει ραισιήριος ἰδρώς.
καὶ τὰδὲ τις πόντοιο νοήματα, καὶ τέλ' ἀγρης, 30

πληθύνθ' ὑγροπόρων θεὸς ᾤπασε τεκμήρασθαι
ἀνδράσιν, ὃς καὶ πρῶτα μεσορραγέας κενεῶνας
γαίης ἀγρομένοισιν ἐνὶ πλήσας ποταμοῖσι

πευκεδανὴν ἀνέηκε, καὶ ἐξέειπε θάλασσαν,
ὄφρυσι καὶ ρηγμῖσι περιδρομον ἀμφιπεδήσας,
εἴτε μιν εὐρυμέδοντα Ποσειδάωνα καλέσσαι, 35

εἴτ' ἄρα καὶ Νηρηῶν παλαίφαλον, εἴτ' ἄρα φόρκυν
βέλτερον, εἴτε τιν' ἄλλον αἰλὸς θεὸν ἰθυνηῖρα.
ἀλλ' οἱ μὲν μάλα πάντες, ὅσοι τ' Οὐλυμπῶν ἔχασσι

δαίμονες, οἳ τε θάλασσαν, ὅσοι τ' εὐδάρον ἄρξραν,
ἤερα τ' ἐνναίεσι, πανίλαον ἦτορ ἔχοιεν 40
σοί τε, μάκαρ σκηπτοῖσθε, καὶ ἀγλαόπαιδι γενέθλη,

καὶ λαοῖς σύμπασσι, καὶ ἡμετέρησιν ᾠοῖδαῖς.
Ἰχθύσι δ' ἔτε δίκη μεταριθμῖος ἔτε τις αἰδώς,
ἔ Φιλότης· πάντες γὰρ ἀνάρσιοι ἀλλήλοισι

δυσμενέες πλώσιν, ὁ δὲ κρατερώτερος αἰεὶ 45
δαίνυτ' ἀφαιροτέρως, ἄλλω δ' ἐπιμήχεται ἄλλος
πότμον ἄγων, ἕτερος δ' ἐτέρω πόρσυνεν ἐδωδήν.

οἱ μὲν γὰρ γενέεσσι καὶ ἠνορέῃ βιόωνται
χειροτέρως· τοῖς δ' ἰὸν ἔχει σῶμα· τοῖσι δ' ἀκάνθαι
τύμμασι λευγαλέοισιν ἀμυνέμεναι πεφύασσι, 50

πικραὶ τ' ὀξεῖαί τε χόλῃ πυρόεντος ἀκωκαί.
ὅσσοις δ' ἔτε βίην θεὸς ᾤπασεν, ἔτε τι κέντρον
θήγεται ἐκ μελέων, τοῖς δ' ἐκ φρενὸς ὄπλον ἔφυσε

βελήν κερδαλέην, πολυμήχανον, οἳ τε δόλοισι
πολλάκι καὶ κρατερὸν καὶ ὑπέρβρον ᾤλεσαν ἰχθύν. 55

Οἷον καὶ νάρκη τερενόχροϊ φάρμακον ἀλκῆς
ἔσπεται αὐτοδίδακτον ἐν οἰκείοισι μέλεσσι.
ἢ μὲν γὰρ μαλακὴ τε δέμας καὶ πᾶσ' ἀμνηνῆ

νωθῆς τε βραδυτῆτι βαρύνεται, ἔδ' κε Φαίης
 νηχομένην ὄρααν· μάλα γὰρ δύσθρασα κέλευθα 60
 εἰλεῖται, πολιοῖο δὲ ὕδατος ἐρπύζεσσα.
 ἀλλὰ οἱ ἐν λαγόνεσσιν ἀναλκείης δόλῳ ἀλκή·
 κερκίδες ἐμπεφύασι παρὰ πλευρῆς ἐκάτερθεν
 αἰμφίδυμοι, τῶν εἴ τις ἐπιψαύσει πελάσσας,
 αὐτίκα οἱ μελέων ὀφένος ἔσβησεν, ἐν δέ οἱ αἶμα 65
 πῆγνυται, ἔδ' ἔτι γυῖα φέρειν δύνατ', ἀλλὰ οἱ ἀλκή
 ἦκα μαραινομένοιο παρῖεται ἄφρονι νάρκη.
 ἦ δ' εὖ γινώσκεσσα θεῶν γέρας οἷον ἔδεκτο,
 ὕψιον ἀγκλίνασα μένει δέμας ἐν ψαμάθοισι·
 κεῖται δ' αἰσεμφῆς οἷα νέκυς· ὅς δέ κεν ἰχθύς 70
 ἐλχρίμψῃ λαγόνεσσιν, ὁ μὲν λυτό, κάππεσε δ' αὐτῶς
 ἀδρανῆς βαβὺν ὕπνον ἀμηχανήσι πεδηθείς·
 ἦ δὲ θεῶν ἀνόρησε, καὶ εἰ κραιπνὴ περ ἔεσσα,
 γηθοσύνη, ζῶν δὲ κατεοδίει ἴσα θανόντι.
 πολλάκι καὶ κατὰ λαῖτμα μετ' ἰχθύσιν ἀντήσασα 75
 νηχομένοις, κραιπνὴν μὲν ἐπειγομένων σβέσεν ὄρμην
 ἐλγυς ἐπιψαύσασα, καὶ ἐσσυμένως ἐπέδησεν.
 ἔσαν δ' ἀυαλέοι καὶ ἀμήχανοι, ἔτε κελεύθων,
 δύσμοροι, ἔτε Φυγῆς μεμνημένοι· ἦ δὲ μέγεσσα
 ἔδ' ἐν ἀμυνομένως καταδαίνυται, ἔδ' αἰόντας. 80
 οἷον δ' ὀρφναίοισιν ἐν εἰδώλοισιν ὀνείρων
 ἀνδρὸς ἀτυχομένοιο καὶ ἰεμένοιο φέβειοθαι
 θρώσκει μὲν κραδίη, τὰ δὲ γένατα παλλομένοιο
 αἰσεμφῆς ἄτε δεσμὸς ἐπειγομένοιο βαρύνει·
 ποίην γυιοπέδην τεχνάζεται ἰχθύσι νάρκη. 85
 Βάτραχος αὖ νωθῆς μὲν ὁμῶς καὶ μαλθακὸς ἰχθύς,
 αἰσχιστος δ' ἰδέειν, σῶμα δ' οἴγεται εὐρὺ μάλιχα.
 ἀλλ' ἄρα καὶ τῶν μῆτις ἀνεύρατο γαστέρι Φορβῆν.
 αὐτὸς μὲν πηλοῖο κατ' εὐρώειτ' ἐλυοθεῖς
 κέκλιται ἀτρεμέων, ὀλίγην δ' ἀνά σάρκα τιταίνει, 90
 ἦ ῥά οἱ ἐκ γένους νεάτης ὑπένερθε πέφυκε,
 λεπτὴ τ', ἀργεννὴ τε, κακὴ δὲ οἱ ἐστὶν αὐτμῆ·
 τὴν θαμὰ δινεύει, θόλον ἰχθύσι βαιοτέροισιν,

οἱ ῥά μιν εἰσορόωντες ἐφορμώωσι λαβείσθαι.
 αὐτὰρ ὁ τὴν ἀψ αὐτίς ἐφέλκεται ἀτρέμας εἴσω, 95
 ἦκα μάλ' ἀσπαιρῶσαν ἀνά σόμα, τοὶ δ' ἐδέπωνται
 εἰδὲν οἴομενοι κρυπλὸν δόλον, ἀχρι λάθωσι
 βατράχῃ εὐρείῃσιν ἔσω γενύεσσι μιγέντες.
 ὡς δ' ὅτε τις κέφοισι πάγην ὄρνισι τιτύσκων,
 πυρῆς, τῆς μὲν ἔρηνε δόλῃ προπάρειθε πυλάων, 100
 ἄλλῃς δ' ἔνδον ἔηκεν, ὑπεσηήριξε δὲ τέχνην·
 τῆς δὲ λιλαιομένῃς ἔλκει πόθ' ὄξυς ἐδωδῆς,
 εἴσω δὲ προγένοντο, καὶ ἔκετι νόσ' ἔτοιμ' ἔκδῦναι,
 δαιτὸς δὲ κακὴν εὐραντο τελευτήν·
 ὡς κείνῃς ἀμενηνὸς ἐπέσπασεν ἠπεροπεύσας 105
 βάτραχος, εἰδ' ἐνόησαν ἐὸν σπεύδοντες ὄλεθρον.
 τοῖα καὶ ἀγκυλόμητιν ἐπέκλυον ἐντύνασθαι
 κερδῶ· ὅτ' οἰωνῶν ἀγέλην πλήθυσαν ἴδηται,
 δοχμῆ ἀγκλιωθείσα, τανυσσαμένη θοὰ κῶλα,
 ὄμματ' ἐπιμύει, σὺν δὲ σόμα πάμπαν ἐρείδει· 110
 φαίης κ' εἰσορόων ἢ μιν βαβὺν ὑπὸν ἰαυεῖν,
 ἠὲ καὶ ἀτρεκέως κείσθαι νέκυν· ὧδε γὰρ ἅπαντες
 αἰόλα βεβλεύεσσα παραβλήθην τετάνυσται.
 οἱ δὲ μιν εἰσορόωντες ἀλλῆες ἰθὺς ἵενται
 ὄρνιθες, λάχνην δὲ διαψαίρῃσι πόδεσσιν, 115
 ἠὔτε κροτομέοντες· ἐπὴν δὲ οἱ ἐσγυρὸν ὀδόντων
 ἔλθωσι, τότε ἔπειτα δόλῃ πετάσασα θύρετρα,
 ἐξαπίνης συνέμαρψε καὶ ἔσπασεν εὐρὺ χανῆσσα
 ἀγρὴν κερδαλέην, ὅσσην ἔλεν οἰμήσασα.
 Καὶ μὲν δὴ δολόμητις ἐπέκλωπον εὐραῖο θήρην 120
 σπηϊή· ἐκ γὰρ οἱ κεφαλῆς πεθύασιν ἀραιοὶ
 ἀκρέμονες προτενεῖς, ὥσε πλόκοι, οἷσι καὶ αὐτὴ
 ὥσε περ ὀρμιῆσιν ἐφέλκεται ἰχθύας ἀγρῇ,
 πρηγῆς ἐν ψαμάθοισιν ὑπ' ὀσράκῃ εἰλυθείσα.
 κείναις δὲ πλοκαμίσι, καὶ ἠῖκα κύματα θύει 125
 χεῖματι, πετράων ἀντίχεται, ἠὔτε τις νῆυσ
 πείσματ' ἐπ' ἀκλαιήσιν ἀναψαμένη σπιλάδεσσι.
 Καριῖδες δ' ὀλίγαι μὲν ἰδεῖν, ἴση δὲ καὶ αἰλή

γυίοις, ἀλλὰ δόλοισι καὶ ἄλκιμον ὤλεσαν ἰχθύν,
λάβρακα, σφετέρῃσιν ἐπικλέα λαβροσύνησι. 130

οἱ μὲν γὰρ σπυεύδῃσι καὶ ἰθύσσι λαβέσθαι
καρίδων, ταῖς δ' ἔτι φυγεῖν θένος, εἰδὲ μάχεσθαι·
ὀλλύμεναι δ' ὀλέκῃσι, καὶ εἰς πέφνησι Φονῆας.
εὔτε γὰρ ἀμφοιχανόντες ἔσω μάρψωσιν ὀδόντων,
αἶδε θαμὰ θρώσκησι, καὶ εἰς μεσάτην ὑπερώην 135

ὄξυ κέρας χρίμπησι, τό τε σφισὶ τέλλεται ἀκροῆς
ἐκ κεφαλῆς· λάβραξ δὲ Φίλης κεκορημένος ἀγρῆς
νύγματος ἐκ ἀλέσει· τὸ δὲ μιν νέμειαί τε, καὶ ἔρπει,
εἰσόκε τρυχόμενόν μιν ἔλη μόρος ἐξ ὀδυνάων·
ὀψὲ δὲ γινώσκει νέκυθ' δεδαῖγμένος αἰχμῆ. 140

Ἔστι δὲ τις πηλοῖσιν ἐφέσιος ὠμοφάγος βῆς
εὐρύτατος πάντεσσι μετ' ἰχθύσιν· ἧ γὰρ οἱ εὖρος
πολλάκις ἐνδεκάπηχου δυωδεκάπηχὺ τ' ἐτύχθη·
ἔτιδανὸς δὲ βίην, καὶ οἱ δέμας ἀμμορον ἀλκῆς
μαλθακόν, ἐν δὲ οἱ εἰσὶν αἰείδελοι ἐνδον ὀδόντες 145

βαιοί τ', εἰ κρατεροί τε· βίη δὲ κεν ἔτι δαμάσσαι,
ἀλλὰ δόλω, καὶ Φῶτας ἐπίφρονας εἶλε πεδήσας.
θαιτὶ γὰρ ἀνδρομέη ἐπιτέρπεται, ἔξοχα δ' αὐτῷ
ἀνθρώπων κρέα τερπανά, καὶ εὐάντητος ἐδώδη.
εὔτε τιν' ἀβρήση νεάτην ὑπὸ βυσσὸν ἰόντα 150

ἀνθρώπων, ὅσσοισιν ὑποβρύχιος πόνος ἄλμης
μέμβλεται, αὐτὰρ ὁ κυφὸς ὑπὲρ κεφαλῆφι ἀερεθεῖς
νήχεται ἀσεμφῆς, μεγάρων ὀρόφοισιν εἰοικῶς,
ἄτροπος ἀμφοιταθεῖς, σὺν δ' ἔρχεται ἢ κεν ἴησι
δειλὸς ἀνὴρ, μίμνοντι δ' ἐφίσταται ἢ τε πῶμα. 155

ὡς δὲ παῖς δολόεντα μόρον λίχνοισι μύεσσιν
ἔσησε· τὸν δ' ἔτι πάγης λόχον ὀρμαίνοντα
γαστήρ ἐνδον ἔλασσε, θοῶς δὲ οἱ ἀγυθ' ὑπερθε
κοῖλον ἐπεσμαράγησεν, ὃ δ' ἔκῃτι πολλὰ μενοιωνῶν
ἐκφυγέειν δύναται σιβαρὸν σκέπας, ὄφρα ἐ κῆρος 160
μάρψῃ τε κλείῃ τε, γέλων δ' ἐπιθήσεται ἀγρῆ·
ὡς ὄγ' ὑπὲρ κεφαλῆς βροτέης ὀλοφάϊος ἰχθύς
πέπῃατ' ἐρητύων ἀναδύμεναι, εἰσόκε αὐτμῷ

Φῶτα λίπη, ψυχὴν δὲ μετεκωνεύσῃ ροθίοισιν.
 ἔνθα ἔ τεθηῶτα δυσάνυμθ ἀμφιέπει βῆς
 δαινύμεθ, τέχνησιν ἐλῶν δυσμήχανον ἄγρην.

165

Καὶ μὲν τις μνιαροῖσιν ἐπὶ πλαταμῶσι νοήσας
 καρκίνον αἰνήσει, καὶ ἀγάσσεται εἵνεκα τέχνης
 κερδαλέης· καὶ τῷ γὰρ ἐπιφροσύνην πόρε δαίμων
 ὄσρεα φέρβεισαι, γλυκερὴν καὶ ἄμοχθον ἐδωδὴν.

170

ὄσρεα μὲν κληῖδας ἀναπλῦξαντα θυρέτρων,
 ἴλυν λιχμάζοντα, καὶ ὕδατθ ἰοχανόωντα,
 πέπλῃται, ἀῖκοῖνησιν ἐφήμενα πετραίησι·
 καρκίνθ αὖ ψηφίδα παρὰ ῥηγμῖνος αἰείρας
 λέχριος ὀξείησι φέρει χηλῆσι μεμαρτωῶς,
 λάβηθ δὲ ἐμπωλαίει, μέσσω δὲ ἐνεθήκατο λάαν
 ὄσρεῶ· ἐνθεν ἔπειτα παρήμενθ εἰλαπινάζει
 δαῖτα φίλην, τὸ δὲ ἄρ' ἔτι, καὶ ἰέμενόν περ, ἐρεῖσαι
 ἀμφιδύμης πλάσιγας ἔχει δένος, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
 οἴγεται, ὄφρα θάνη τε, καὶ ἀγρευθῆρα κορέσση.

175

180

Τῷ δὲ ἴσα τεχνάζουσι καὶ ἀσέρες ἐρωτυσηρές
 εἰνάλιοι· καὶ τοῖς γὰρ ἐπ' ὄσρεα μῆτις ὀπηδεῖ.
 ἀλλ' ἔ λάαν ἄγχοσι συνέμωρον ἔδθ ἐπώικερν
 κείνοι, τρηχὺ δὲ κῶλον ἐνηρείσαντο μέσοισι
 πεπλάμενοις· τὰ μὲν ᾧδε πιέζειαι, οἱ δὲ νέμονται.

185

Ὀσρακον αὖ βυθίας μὲν ἔχει πλάκας, ἐν δὲ οἱ ἰχθύς
 πίννη ναιεταίει κεκλημένος· ἢ μὲν ἀναλκίς
 ἔτε τι μητίσαοθαι ἐπίσεται, ἔτε τι ρέξαι·

ἀλλ' ἄρα οἱ ξυόν τε δόμον, ξυήν τε καλύπτρην
 καρκίνος ἐνναίει, φέρβει τέ μιν, ἠδὲ φυλάσσει·

190

τῷ καὶ πιννοφύλαξ κικλήσκεται· ἀλλ' ὅτε κόχλη
 ἰχθύς ἐνδον ἱκηται, ὄθθ ἔ φρονέσαν ἀμύξας
 δήγματι κερδαλέω πίννην ἔλεν· ἢ δὲ ὀδύνησιν
 ὄσρακα συμπλατάγησε, καὶ ἐνδόθεν ἐφράσαθ' ἄγρην
 αὐτῇ τ' ἠδθ ἐτάρω, ξυόν θ' ἅμα δεῖπνον ἔθεντο.

195

ὡς ἄρα καὶ πλώτεσσιν ἐν ὑγροπόροισιν ἔασι
 τοῖ μὲν κερδαλέοι, τοῖ δὲ ἄφρονες, οἷα καὶ ἡμῖν
 ἀνδράσιν, ἔδέ τι πᾶσιν ἐναίσιμόν ἐσι νόημα.

φράζο δὲ ἀφραδίῃ προφερέσσιον ἡμεροκοίτην
 ἰχθύν, ὃν παρὰ πάντα ἀεργότατον τέκεν ἄλμη. 200
 τῆδ' ἦτοι κεφαλῆς μὲν ἄνω τέτραπται ὑπερθεν
 ὄμματα, καὶ σῶμα λάβρον ἐν ὀφθαλμοῖσι μέσοισιν.
 αἰεὶ δὲ ἐν ψαμάθοισι πανημέριος τετάνυσται
 εὐδων, νυκτὶ δὲ μῆνον ἀνέγρεται ἢ δὲ ἀλάληται·
 τένεκα κέκληται καὶ νυκτερίς. ἀλλὰ μιν ἄτη 205
 γαστρός ἀτεκμάρτοιο κακὴ λάχεν· ἔ γὰρ ἐδαδῆς
 ἢ κόρον ἢ ἐ τι μέτρον ἐπίσταται, ἀλλ' ἀτέλεσον
 λυσομανῆ βέβρωσιν ἀναιδέϊ γαστρὶ φυλάσσει·
 ἔδὲ ποτ' ἂν λήξειεν ἐδητύος ἐσγυς ἐσσης,
 εἰσόκεν οἱ νηδύς τε μέση διὰ πᾶσα ῥαγεῖη, 210
 αὐτός τε προταθεὶς πέση ὑπὸ πῦρι, ἢ ἐ τις ἄλλος
 πέφνη μιν νεπῶδων πυμάτης ἔμφορτον ἐδαδῆς.
 σῆμα δέ τοι τόδε γαστρός ἀειμάρτοιο πιφάυσκω·
 εἰ γὰρ τίς μιν ἐλὼν, θήρης ἀποπειρήσαιο
 χειρὶ βορῆν ὀρέγων, ὅδε δέξεται, εἰσόκεν αὐτῆ 215
 λαβροτάτῃ σῶμα πῦρι νηήσεται ἄχρις ἐδαδῆ.

Κλύτε γοναὶ μερόπων, αἶον τέλῃ ἀφραδίῃσι
 λαιμάρτοιο, ὅσον ἄλγος ἀδηφαγίῃσιν ὀπηδεῖ.
 τῶ τις ἀεργίην δυστερπέα τῆλε διώκοι
 καὶ κραδίης καὶ χειρὸς, ἔχει δέ τι μέτρον ἐδαδῆς· 220
 μηδὲ ἐπὶ πανθοίοισι νόον τέρποιο τραπέζαις.
 πολλοὶ γὰρ τοῖοι καὶ ἐν ἀνδράσιν, οἷσι λέλυνται
 ἡνία, γαστρὶ δὲ πάντα ἐπιτρωπῶσι κάλωας·
 ἀλλὰ τίς εἰσορόων φεύγοι τέλῃ ἡμεροκοίτῃ.

Ἔσι καὶ ὄξυκόμοισι νόος καὶ μῆτις ἐχίνοισ, 225
 οἷτ' ἀνέμων ἴσασι βίας, ζαμενεῖς τε θυέλλας
 ὀρνημένας, νώτοισι δὲ ἀνοχλίζουσιν ἕκαστος
 λαῶαν, ὅσον βαρύθοντα περὶ σφετέρησιν ἀκάνθαις
 ῥηιδίως φορέοιεν, ἢ ἀντία κύματ' ὀρμῆ
 βριθόμενοι μίμνωσι· τὸ γὰρ τρομέουσι μάλισσά, 230
 μὴ σφὰς ἐπ' ἠϊόνεσσι κυκώμενον οἶδμα κυλίσῃ.

Πελυπῶδων δὲ ἔπαω τιν' οἶομαι ἔμμεν' ἄπυτος
 τέχνης, οἱ πέτρῃσιν ὁμοῖοι ἰνδάλλονται,

τήν κε ποτιπύζωσι, περὶ σπείρης τε βάλωνται.
 ἄνδρας δ' ἀγρευτῆρας ὁμῶς καὶ κρέσσονας ἰχθύς 235
 ῥηϊδίως ἀπάτησι παραπλάγξαντες ἄλυξαν.

ἀλλ' ὅτε χειρότερός τις ἐπιχεθὼν ἀντιβολήσῃ,
 αὐτίκα περλύποδές τε καὶ ἰχθύες ἐξεφάνησαν,
 μορσῆς πετραίης ἐξάλμενοι, ἐκ δὲ δόλοιο
 φορβὴν τ' ἐφράσσαντο καὶ ἐξήλυξαν ὄλεθρον. 240

χειμάτι δ' ἔ ποτε φασὶν ἐπιτείχεν ἀλὸς ὕδωρ
 περλύποδας· ζαμενεῖς γὰρ ὑπερρομέσσι θυέλλας.
 ἀλλ' οἱ γε γλαφυροῆσιν ἐνεζόμενοι θαλάμησι
 πρήξαντες δαίνυνται ἐς πόδας, ἤύτε σάρκας
 ἀλλοτρίας, οἱ δ' αὖτις ἐς κορέσαντες ἀνακίλας 245
 φύονται· τόδε π' ἔ σφι Ποσειδάων ἐπένευσε.

τοῖον καὶ βλοσυροῆσιν ὄρειμάργοισι νόημα
 ἀρκίους· χειμερίην γὰρ ἀλυσκάζεσαι ὁμοκλήν,
 δῦσαι Φωλειοῖο μυχὸν κατὰ πετρήεντα,
 ὃν πόδα λιχμάζουσιν, ἐδητύθ' ἔργον ἀπασσον, 250
 μαιόμεναι δαίτην ἀνεμώλιον, ἔδ' ἐθέλῃσι
 προβλώσκειν, εὐκραῆς ἕως ἑαρ ἠβήσειεν.

Ἐξοχα δ' ἀλλήλοισιν ἀνάρσιον ἔχθος ἔχουσι
 κάρατος αἰκλήρ, μύραινά τε, περλύποδές τε·
 ἀλλήλης δ' ὀλέκασιν ἀμοιβαίοισι φόνοισιν. 255
 αἰεὶ δ' ἰχθυόεσσα μετὰ σφίσιν ἴσατ' ἐνωῶ,
 καὶ μόβθ', ἄλλε δ' ἄλλος ἐὼν ἐνεπλήσατο νηδύν.

Ἡ μὲν ὑπ' ἐκ πέτρης ἀλιμυρέος ὀρμηθεῖσα
 φοιταλή μύραινα διέσσυται οἴδματα πόντη,
 φορβὴν μαιομένη, τάχα δ' εἴσιδε πέλυπον ἀκτῆς 260
 ἄκρα διερωύζοντα, καὶ ἀσπασίην ἐπὶ θήρην
 ἔσσυτο γηβομένη· τὸν δ' ἔ λάβεν ἐργὺς ἐῖσα·
 ἀλλ' ἦτοι πρῶτον μὲν ἀτυζόμενος δεδόνηται
 ἐς φόβον, ἔδ' ἄρα μῆχθ' ἔχει μύραιναι ἀλύξαι
 ἔρπων νηχομένην τε καὶ ἄχετα μαιμώωσαν. 265
 αἴψα δέ μιν κατέμαρψε, γένυν δ' ἐνέρεισε δαφροινήν·
 πέλυπος αὐτ' ἀέκων ὀλοῆς ὑπὸ μάρονατ' ἀνάγκης.

ἀμφὶ δὲ οἱ μελέεσσιν ἐλίσσεται, ἄλλοτε ἄλλας
 παντοίας σροφάλιγας ὑπὸ σκολιοῖσιν ἰμάσι
 τεχνάζων, εἴ πως μιν ἐρητύσειε βρόχοισιν 270
 ἀμφιβαλῶν, ἀλλ' ἔτι κακῶν ἄκος, εἰδ' ἄλεωρή·
 ρεῖα γὰρ ἀμφιπεσόντος ὀλιθηροῖς μελέεσσιν
 ὄτραλέη μύραινα διαρρέει, οἷά περ ὕδωρ.
 αὐτὰρ ὄγ' ἄλλοτε νῶτα παναίολα, ἄλλοτε δαιρῆν
 ἐρῆν τ' ἀκροτάτην περιβάλλεται, ἄλλοτε δ' αὐτε 275
 ἐμπώπει σόματός τε πύλαις γενύων τε μυχοῖσιν.
 ὡς δὲ παλαισμοσύνης γυιαλκείος ἰδμονες ἄνδρες
 δηρὸν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἐὼν ἀναφαίνετον ἀλκῆν,
 ἦδη δ' ἐκ μελέων λιαρὸς καὶ ἀθέσφαλ' ἰδρῶς
 χεύεται ἀμφοτέροισι· τὰ δ' αἰόλα κέρδεα τέχνης 280
 πλάζονται, χεῖρές τε περὶ χροῖ κυμαίνονται·
 ὡς καὶ περὶ πλοῦτος κοτυληδόνες εἰ κατὰ κόσμον
 πλαζόμεναι κενεῆσι παλαισμοσύναις μογέεσσι·
 ἢ δὲ μιν ὀξύτομοισιν ὑπὸ ῥιπῆσιν ὀδόντων
 δαρδάπτει· μελέων δὲ τὰ μὲν κατεδέξατο γαστήρ, 285
 ἄλλα δ' ἔτ' ἐν γενύεσσι θοοὶ τρίβοσιν ὀδόντες,
 ἄλλα δὲ τ' ἀσπείρει καὶ ἐλίσσεται ἠμιδαίικτα,
 εἰσέτι παιφάσσοιλα, καὶ ἐκφυγέειν ἐθέλοντα.
 ὡς δ' ὅτ' ἀνα ξυλόχευς ὀφίων ὀδὸν ἐξερεείνων
 βριθύκερως ἔλαφ' ῥινήλατον ἴχνος ἀνεῦρε, 290
 χεῖρην δ' εἰσαφίκανε, καὶ ἐρπυετὸν εἴρυσεν ἔξω,
 δάπτει τ' ἐμμενέως· ὁ δ' ἐλίσσεται ἀμφὶ τε γῆνα,
 δαιρῆν τε, σέρνον τε· τὰ δ' ἠμίβρωτα κέχυνται
 ἀψα, πολλὰ δ' ὀδόντες ὑπὸ σόμα δαιτρεύεσιν·
 ὡς καὶ περὶ πλοῦτος ὀνοπαλίζεται αἰόλα γυῖα 295
 δυσμόρευ, εἰδὲ ἐ μῆτις ἐπιφροσύνης ἐσάωσε
 πείραϊς· εἰ γὰρ ποτ' ἀλευόμεν' περὶ πέτρην
 πλέξεται, χροῖν δὲ πανεῖκελον ἀμδιέσσηται,
 εἰδ' ὡς μυραίνης ἔλαθε κέαρ, ἀλλὰ ἐ μνήν
 φράζεται, ἀπρηκλὸν δὲ πέλει κείνοιο νόημα· 300
 ἔνθα μιν οἰκλίρειας ἀκοσμοτάτοιο μόροιο,

ὡς ὁ μὲν ἐν πέτρῃσιν ὑφέζεται, ἢ δὲ οἱ ἄγχι
 ἡὔτ' ἐπεσγελώωσα παρίζεται· ὠδὲ κε Φαίης
 μυθεῖσθαι μύραιναι ἀπηνέα κερτομέσσαν·
 τί πλώσσεις δολομῆτα; τίν' ἔλωμαι ἠπεροπαύειν; 305
 ἢ τάχα καὶ πέτρῃς πειρήσομαι, εἴ σε καὶ εἴσω
 δέξεται σπιλάς ἡδὲ, καὶ ἠμύσασα καλύψῃ.
 αὐτίκα δ' ἄγκυλον ἔρκος ἐνιπλήξασα λαφύσσει,
 χοιράδος αὖ ἐρύσασα περίτρομον· αὐτὰρ ὄγ' ἔτι
 εἰδὲ δαιζόμενος λείπει πάγον, εἰδὲ ἀνίησιν, 310
 ἀλλ' ἔχεται πέτρῃς εἰλιγμένος, εἰσόκεν αὐταῖ
 λείπωνται μῆναι κοτυληθόνες ἐμπεφυυῖαι.
 ὡς δ' ὅτε περβομένης δηῖων ὑπὸ χερσὶ πόληϑ,
 ἔλκομένων παίδων τε, δορυκλήτων τε γυναικῶν,
 κῆρον ἀνῆρ δειρῆ τε καὶ ἀγκάσιν ἐμπεφυῶτα 315
 γενναμένης ἐρύσει πολέμῃ νόμον· αὐτὰρ ὁ χεῖρας
 πλέγδην εἰκ ἀνίησιν αἰπ' αὐχένος, εἰδὲ ἐ μήτηρ
 κωκυτῶ προΐησιν, ὁμῆ δὲ οἱ ἔλκεται αὐτή·
 ὡς καὶ πηλύποδος δειλὸν δέμας ἔλκομένοιο
 λισσάδι μυδαλέῃ περιφύεται, εἰδὲ ἀνίησι. 320
 Κάραβος αὖ μύραιναι ἀπηνέα περ μάλ' ἐῴσαν
 ἐοδίει, αὐτοφόνοισιν ἀγνηροῖσι δαμῆισαν.
 ἢ γὰρ ὁ μὲν πέτρῃς σχεδὸν ἴσεται, ἢ ἐνὶ ναίει
 ὀτραλέῃ μύραινα· δύω δ' ἀνὰ κέντρα τιτήνας,
 δῆια Φυσίῶν προκαλίζεται ἐς μόθον ἐλθεῖν, 325
 ἴσϑ' ἀριστῆϊ προμάχῳ στρατῷ, ὅς ῥά τε χειρῶν
 ἠνορέῃ πολέμῃ τε δαημοσύνησι πεπωπιθῶς,
 ἔντεσι καρτύνας βριαρὸν δέμας, ὄξεα πάλλων
 ἔγχεα, δυσμενέων προκαλίζεται, ὅς κ' ἐθέλησιν
 ἀντιάαν· τάχα δ' ἄλλον ἀριστῆων ὀροθύνει· 330
 ὡς ὄγε μυραίνης θήγει Φρένας, εἰδὲ ἐπὶ μῶλον
 δηθύνει, θαλάμῃς δὲ διαίξασα κελαινῆς,
 αὐχένα γυρώσασα, χόλω μέγα παιφάσσοσθα,
 ἀντιάα· τὸν δ' ἔτι, περισπέρχασά περ αἰνῶς,
 βλάπτει τρηχὺν ἐόντα, γένυν δ' ἀνεμῶλιον αὐτῶς. 335

ἐλχρίμπῳι, σφεροῖσι δὲ ἐτάσια μαίνεται ὀδῶσιν·
 οἱ δὲ πάλιν γενύεσσιν, ἀπηνέος ὡς ἀπὸ πέτρης,
 παλλόμενοι κάμνῃσι, καὶ ἀμβλύνονται ἐρωῆς.
 τῆς δὲ μέγα Φλεγέθει καὶ ὀρίνεται ἀγριον ἦτορ,
 εἰσόκε μιν χηλῆσιν ἐπαίξας δολιχῆσι 340
 κάρατος ἀυχενίοιο λάβῃ μέσσοιο τένοντος·
 ἴχει δὲ ἐμπεφυῶς, χαλκείῃ ὥστε πυράγῃ,
 νωλεμές, ἔδῃ ἀνήσι καὶ ἐσσυμένην περ ἀλύξαι,
 ἢ δὲ βίῃ μογέεσσα, καὶ ἀχαλώσῃ ὀδύνησι,
 πάντῃ δινευεῖ σκολιὸν δέμας, αἴψα δὲ νῶτα 345
 καρὰς ὄξυβελῆ περιβάλλεται ἀμφιχυθεῖσα,
 ἐν δὲ ἐπάγῃ σκάλοισι καὶ ὀξείησιν ἀκωκαῖς
 ὄσρακῃ, ὠτειλαῖς δὲ περιπλήθεσσα θαιμειαῖς
 ὄλλυται αὐτοδαίησιν, ὑπὸ ἀφραδίησι θανῶσα.
 ὡς δὲ ὅτε θηροφόνων τις ἀνὴρ δεδαημένος ἔργων, 350
 λαῶν ἀμφιδόμοισιν ἐναγρομένων ἀγορῆσι,
 πάρδαλιν οἰσρηθεῖσαν ἐνὶ ροίζοισιν ἰμάσθῃς
 ἐλχέει δέχεται ταναήκει δοχμὸς ὑποσᾶς·
 ἢ δὲ καὶ εἰσορόωσα γένυν θηκλιῶιο σιδήρος
 ἀγρία κυμαίνεσσα κορύσσεται, ἐν δὲ ἄρα λαμῶ 355
 ἢ ὑτε δροδόκη χαλκήλατον ἔσπασεν αἰχμῆν·
 ὡς ἄρα καὶ μύραιναι ἔλε χόλῳ ἀφραδίησι
 ἀίσμορον, αὐτοτύποισιν ὑπὸ ὠτειλῆσι δαμείσαν.

Γοῖην περ τραφερῆς γαίης ἐπι δῆριν ἔθεντο
 ἀμφῶ ἐνὶ ξυλόχοισιν ὄφεις καὶ τρηχὺς ἐχίνῳ 360
 ἀντόμενοι· καὶ τοῖς γὰρ ἀνάρσιος αἴσα μέμηλεν.
 ἦτοι ὁ μὲν προῖδων ὀλοφάϊον ἐρωτυῆρα,
 φραζάμενῳ πυκινῆσιν ὑπὸ προβλήσιν ἀκάνθαις
 εἰλεῖται σφαιρηδὸν, ὑφ' ἔρκει γυῖα φυλάσσων,
 ἐνδοθεν ἐρωύζων· ὁ δὲ οἱ χερδὸν αὐτίκα θύνων 365
 πρῶτα μὲν ἰοτόκοισιν ἐπισπᾶέρχει γενύεσσιν,
 ἀλλ' αὐτως μογέει κενεὸν πόνον· ἔ γὰρ ἰκάνει
 χρωτὸς ἔσω μαλεροῖσι, καὶ ἰέμενός περ, ὀδῶσι·
 τοίῃ μιν λάχνη δυσπαίπαλῳ ἀμφιβέβηκεν.

αὐτὰρ ὁ κυκλοτερὴς ὀλοοῖτροχος αἰόλα γυῖα 370

δινεύων, πυκινῆσι κυλινδόμενῳ στροφάλιγγιν,

ἐμπώπει σπείρησι, καὶ ἑτάζει βελέεσσι

χαιτῆς ὀξυκόμοισιν· ὁ δ' ἄλλοθεν εἴδεται ἄλλος

ἰχώρ αἱματόεις, τὸν δ' ἔλκεα πόλλ' ἀνιάζει.

ἔνθα μιν ἀμφιβαλὼν περιηγεῖ πάντοθεν ὀλκῶ 375

ὕγρὸς ὄφιοι, χαλεποῖσι περιπλέγδην ὑπὸ δεσμοῖς

ἴχει τ', ἐμπρῆι τε, χόλω δ' ἐνερείδεται ἀλκήν.

τῆ δ' εἴσω μάλα πᾶσαι ὀλιθαίνουσιν ἀκάνθαι

ὄξέα πεφρικυῖαι· ὁ δ' ἐν σκολόπεσσι πεπηγῶς

ἕτε βίης ἀνίησι, καὶ ἕκ ἐβέλων πεπέδηται, 380

ἀλλὰ μένει γόμφοισιν ἄτε κρατεροῖσιν ἀρηρῶς,

ὄφρα θάνη, σὺν δ' αὐτὸν ἀπέφθισε θῆρα πιέζων

πολλάκις, ἀλλήλοισ δὲ μόρος καὶ πῆμα γέροντο·

πολλάκι δ' ἐξήλυξε καὶ ἔκφυγε δεινὸς ἔχινῳ,

ἐκδύς ἐρπυστήρος ἀλυκισπέδης τε κελαινῆς, 385

εἰσέτι τεθνηῶτος ἔχων περὶ σάρκασι ἀκάνθαις.

τοίη καὶ μύραινα κακόφρονι δάμναται ἄτη,

καράβω ἀρπαλέῃ τε καὶ εὐάντητος ἐδάδῃ.

Κάραβον αὖ καὶ τρηχὺν ὁμῶς καὶ κραιπνὸν ἔοντα

δαίνυτ', ἀφαιρότερός περ ἑὼν καὶ νωθρὸς ἐρωῆν, 390

πέλυτος. ἠνίκα γὰρ μιν ὑπὸ σπιλάδεσσι νοήσῃ

αὐτῶς ἀτρεμέοντα καὶ ἤμενον, αὐτὰρ ὁ λάβθη

νώτον ἐπαίξιας, περιβάλλεται αἰόλα δεσμῶ,

ἰφθίμων δολιχῆσι ποδῶν σπειρῆσι πιέζων,

σὺν δὲ οἱ ἀκράτης κοτυληδόσι θερμὸν ἐρείδει 395

αὐλὸν ἐπισφίγγων σώματος μέσον, ἕδ' ἀνίησι

πνοιὴν ἠερίην, ἕτ' ἔνδοθεν ἕθ' ἐτέρωθεν·

(καὶ γὰρ καὶ νεπέδεσσι παλίρροῳ ἔλκεται αἴη)

ἀλλ' ἔχει ἀμφοτεσῶν· ὁ δὲ νήχεται, ἄλλοτε μίμνει,

ἄλλοτε δ' ἀσπᾶρει, ποτὲ δὲ προβλήσιν ἐπ' ἀκροῖσι 400

ρήγνυται· αὐτὰρ ὄγ' ἕτι βίης μεθήσιν ἀέθλον,

ὄφρα ἔ τεθνηῶτα λίπη ψυχὴ τε καὶ ἀλκή.

δὴ τότε μιν προπεσόντα παρήμενῳ ἐν ψαμάθοισι

δαίνονται, ἤνυτε κῆρος ὑπὲρ ἐκ μαζοῖο τιθήνης
 χεῖλεσιν αὐτῆς ἐρύει λαρόν γλάγος· ὡς ὄγε σάρκας 405
 λάπλων ὄξυπόροιο κατέσπασεν ἄλγεσσι ἔξω
 μυζήσας, γλυκερῆς δὲ βορῆς ἐμπλήσατο νηδύν.
 ὡς δὲ τις ἡμερόκοιτος ἀνὴρ λήϊστορι τέχνη
 ὀρμαίνων αἰδήλα, δίκης σέβας ἔπειτ' ἀέξων,
 ἐσπῆριος σπειῆσι καταπλήξας ἐν ἀγυαῖς, 410
 ἄνδρα παρασεύχοντα μετ' εἰλαπίνην ἐλόχησε·
 καὶ ῥ' ὁ μὲν οἰνοβαρῆς ἔρωει πάρος, ὑγρὸν αἰείδων,
 ἔμάλαια νηφάλιον κλάζων μέλος· αὐτὰρ ὁ λάβρη
 ἐξόπιθε πρῆτυψε, καὶ αὐχένα χερσὶ δαφουαῖς
 εἶλεν ἐπιβρίσας, κλινέ τε μιν ἄγριον ὑπὸν 415
 ἔτηλξεν θανάτοιο, καὶ εἰμάλα πάντ' ἐναρίξας
 ὄχετο, δυσκερδῆ τε φέρων καὶ ἀνέσιον ἄγρην·
 τοιάδε καὶ πινυτοῖσι νοήματα πηλυπόδεσσιν.

Οἶδε μὲν ἀντίβιοι καὶ ἀνάρσιοι ἔξοχ' ἔασιν
 εἰναλίων· μένοι δὲ μετ' ἰχθύσιν αἰολοφύλοισι 420
 ποινητῆρες ἔασιν καὶ ἀλλήλων ὀλετῆρες.

Ἄλλοι δ' ἰοφόροι νεπόδων, φομάτεσσι δ' αἰεκῆς
 ἰὸς ἐνιτρέφεται, συγερός τ' ἐπὶ δῆγμασιν ἔρωει.
 τοῖον καὶ σκολόπενδρα, δυσώνυμον ἔρωετὸν ἄλμης,
 ἴσον ἐπιχθονίῳ δέμας ἔρωετῶ· ἀλλὰ τόγ' ἄτην 425
 κύντερον· εἰ γὰρ οἱ τις ἐπιψεύσει πελάσας,
 αὐτίκα οἱ κνήσις μὲν ἐπὶ χροῖ φερμὸν ἔρευθος
 φοινίσσει, σμῶδιξ δὲ διατρέχει, ἤνυτε ποίης,
 τὴν κνίδα κικλήσκουσιν, ἐπ' ἀνωμίην ὀδυνάων.
 ἐχθρὴ καὶ σκολόπενδρα πανέξοχον ἀσπαλιεύσιν 430
 ἐμπελάαν· εἰ γὰρ ποτ' ἐπιψεύσει δελέτρα,
 ἔκ' ἂν τις νεπόδων κείνη πέλας ἀγίστροιο
 ἔλθοι· τοῖον γὰρ οἱ ἐπαχθέα μίσγεται ἰόν.

Τοίη καὶ βαλιῆσιν ἰαλίσι τέτροφεν ἄτη
 ἀν' ὄμα· τὰς δὲ μάλισα βυβῶν διφώτορες ἄνδρες 435
 δύνωται, σπογγοτόμοι τε δυσηπαθέες συγέχουσιν.
 εὔτε γὰρ ἀβρήσωσιν ἐρευνητῆρα θαλάσσης

σπασσόμενον ποτὶ βυσσὸν ὑποβρυχίοισι πόνοισιν,
 αἰδῆ ἀπὸ πετράων μάλα μυρία ὀρμηθεῖσαι
 ἀνδρα περιπροθέεσι, καὶ ἀθρόαι ἀμφιχέονται, 440
 καὶ μιν ὀδῆ βλάβησι πονεύμενον, ἄλλοθεν ἄλλαι
 κίτταται σομάτεσσιν ἀναιδέσιν· αὐτὰρ ὁ κάμνει
 ὕδατι καὶ συγεῖσιν ἰχθίσι ἀντιβολήσας,
 χερσὶ δῖ, ὅσον θένος ἐστίν, ἐπειγομένοις τε πόδεσσι
 σεύει ἀμυνόμενος διερὸν στρατόν· αἰ δῖ ἐφέπωνται 445
 ἀσεμφεῖς, μυῖαις ἐναλίγκιοι, αἰρὰ τ' ἐπ' ἔργοις
 ἀνέρας ἀμνήηρας ὀπωρινὸν μογέοντας
 πάντοσ' ἀνηραὶ θέρεσσι σίχες ἀμφιπέτονται·
 οἱ δῖ ἅμα μὲν καμάτω τε καὶ ἀκρόητοισι βολῆσιν
 ἤερσιν ἰδρώεσιν, ἀνιάξασσι τε μυῖαι 450
 ἐκπάγλως· αἰ δῖ εἰδὲν ἀναιδείης χαλώωσι,
 πρὶν θανέειν, ἢ ξυθὸν ἀπ' ἀνέρος αἶμα πάσαθαι·
 τόσπος ἔρωσ καὶ τοῖσιν ἐν ἰχθύσιν αἵματ' ἀνδρῶν.
 εἰ μὴν θῆν ἀβληχρὸν ἔχει δάκτυλον, εὔτε χαράξῃ
 πέλυτος ἔρωσ ἡρῆ, ἢ σηπῆ, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς 455
 ἐντρέφεται βαιὸς μὲν, ἀτὰρ βλαπτήριος ἰχώρ.
 Κέντρα δὲ πευκῆεντα μετ' ἰχθύσιν ὠπλίσαντο
 κωκίος, ὃς ψαμάδοισι, καὶ ὃς πέτροισι γέγηθε,
 σκορπίος, ὠκείαι τε χελιδόνες, ἢ δὲ δράκοντες,
 καὶ κύνες, οἱ κέντροισιν ἐπ' ὠνόμοι ἀργαλέοισι, 460
 πάντες ἀταρτηροῖς ὑπὸ νύγμασιν ἰὸν ἰέντες.
 Τρυγόνι δὲ Ξιφίη τε θεὸς κρατερώτατα δῶρα
 γυίοις ἐγκατέθηκεν, ὑπέροχιον ὄπλον ἐκάστω
 καρτύνας· καὶ τῶ μὲν ὑπὲρ γένυ ἐσήριξεν
 ὄρθιον, αὐτόρριζον, ἀκαχμένον, ἔτι σιδήρεω 465
 φάσγανον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἰσοθενὲς ὄβριμον ἄορ.
 εἰ κείνη κρούεσσαν ἐπιβρίσαντος ἀκωκὴν
 εἰδὲ μάλα σερρεὴ τλαίη λίθου εἰρηθεῖσα·
 τοίη οἱ ζαμενῆς τε πέλει πυρόεσσα τ' ἔρωη.
 τρυγόνι δῖ ἐκ νεάτης ἀνατέλλεται ἄγχιον εἰρη
 κέντρον ὀμῆ χαλεπὸν τε βίη καὶ ὀλέθριον ἰῶν. 470

ἔδ' ἐκὼν ἔξιφίαι, ἔτρυγόνες ἐν γενέεσσι
 Φορβὴν πρόθε πάσαιηλο, πάρος Βελέεσσι δαΦοινοῖς
 ἔτῆσαι ζῶν τε καὶ ἄπνοον, ὅτι παρεῖη.

ἀλλ' ἦτοι ξιφίην μὲν ἔπῃν προλίπῃσιν αὐτμῆ, 475
 αὐτίκα οἱ κακίνο συνέθιτο|καρτερόν ἄορ,
 αὐτῶ δ' ἔπλον ἀνακῆι συνέσθειο, καθδὲ λείπειαι
 ὁσέον ἔδενόσῳρον, ἀμήχανον ὅσπον ἰδέσθαι
 Φάσγανον, ἔδ' ἐκὼν ἀντι καὶ ἰέμεν⊕ τελέσειας.

τρυγονίε δ' ἔπῳ τι κακώτερον ἔπλετο πῆμα 480
 τρώματος, ἔδ' ὅσα χεῖρες ἀρήϊα τεχνήσαντο
 χαλκήων, ἔδ' ὅσσα Φερεπτερεύγων ἔπ' οἷσῶν
 Πέρσαι Φαρμακῆῆρες ὀλέθρια μητίσαντο.

τρυγόνι γὰρ ζωῆ τε βέλ⊕ ρίγιτον ὀπηδεῖ
 ζαΦλεγές, οἷον πῃ τις ἀνῆρ πέθρικεν ἀκῶν, 485
 ζῶει τε Φθιμένης, καὶ ἀτειρέα ρύειαι ἀλκῆν
 ἀτρωπον· ἔδ' ἄρα μῆνον ἐνὶ ζῶοις αἰδήλον
 ἀτην, ὅσα βάλῃσιν, ἐρεύγεται, ἀλλὰ καὶ ἔρνος
 καὶ πέτρην ἐκάκωσε, καὶ εἴ ποθι κείνο πελάσση.

εἰ γὰρ τίς κ' ἐριθηλὲς ἀεξόμενον Φυτὸν ὥραις 490
 θαλλοῖς τ' εὐφυέεσσι καὶ εὐκάρπωοισι γοῆσι,

νέρθεν ὑπὸ ρίζῃσιν ἀναιδεῖ τύμματι κείνω
 ἔτῆση, τόδ' ἔπειθα κακῆ βεβλημένον ἀτη
 λῆγει μὲν πετάλων, κατὰ δὲ ῥέει ἥτε νέσῳ·
 πρῶτον ἀπ' ἀγλαίης δὲ μαραίνεται, ἔδ' ἐτι τηλῆ 495
 αὐὸν τ' ἔτιδανόν τε καὶ ἄχλοον ὄψεαι ἔρην⊕.

κεινό ποτ' αἰγανῆ δολιχῆρεῖ κωπηέσση
 Κίρκη Τηλεγόνῳ πολυΦάρμακος ὥπασε μήτηρ,
 αἰχμάζειν δήοις ἄλιον μόρον· αὐτὰρ ὁ νήσῳ
 αἰγιότῳ προσέκελσε, καὶ ἔμαθε πῶεα πέρθων 500
 πατρός ἐξ, γεραρῶ δὲ βοηδρομέοντι τοκῆι

αὐτῶ, τὸν μάτευε, κακὴν ἐνεμάξαλο κῆρα.
 ἔνθα τὸν αἰολόμητιν Οδυσσεά, μυρία πόντε
 ἄλγεα μετρήσαντα πολυκμήτοισιν ἀέθλοισ,
 τρυγῶν ἀλγινόεσσα μιῆ κατεινῆρατο ριπῆ. 505

Θύνω δὲ ξιφίη τε συνέμωρον αἰὲν ὄπηδεῖ
 πῆμα· τὸ δ' ἔπειτ' ἔχουσιν ἀπώτροπον ἔτε μεθέσθαι
 ἔτε Φιγεῖν, πλερύγεσσι ἐνήμενον ἀγρίον οἴστρον,
 ὃς σφίσι, καυσηροῖο κυνὸς νέον ἰσαμένοιο,
 κέντρον πευκεδανοῖο θοὴν ἐνερείδεται ἀλκὴν, 510

ὄξυ μάλ' ἐσχρίμων, χαλεπὴν δ' ἐπὶ λύσσαν ὀρίνει,
 θαιρήξας ὀδύνησιν, ἐπισπέρχει δ' ἀέκοντας
 Φοιταλέη μάστιγι χορευέμεν· οἱ δὲ κελαινῶ
 τύμματι παιφάσσει μεμνηότες, ἄλλοτε δ' ἄλλη
 κῦμα καθιππεύουσιν, ἀνήνυτον ἄλγος ἔχοντες· 515

πολλάκι καὶ νήεσσιν εὐκραίροις ἐνόρησαν
 ῥιπῇ ἐλαυνόμενοι δυσκραεῖ, πολλάκι δ' ἄλμης
 ἔκθορον, ἐς γαῖαν τε κατέδραμον ἀσπαιρόντες,
 καὶ μόρον ἡμείψαντο πολυκμήτων ὀδυνάων·
 τοῖον γὰρ δάκτυλόν αἰνὸν ἐπιρρέπει, ἔδ' ἀνήσι. 520

καὶ γὰρ τοὶ καὶ βροσὶν ἀνάσσιος εὔτε πελάσση
 οἴστρος, ἐνιχρίμψη δὲ βέλτε λαγόνεσσιν ἀραιαῖς,
 ἔτε τι βροσῶν μέλεται σέβας, ἔτε νομοῖο,
 ἔτ' ἀγέλης, ποίην δὲ καὶ αὐλία πάντα λιπὸνίης
 σεύονται λύσση τεθωμένοι, ἔδ' ἐτις αὐτοῖς 525

ἔ ποταμῶν, ἔ πόντος ἀνέμβαλος, ἔδ' χαράδραι
 ῥωγάδες, ἔ πέτρῃ τις ἀφοίτη κατατεύκει
 ῥιπῇν ταυρεῖην, ὅτ' ἐπιζέση ὄξυ κελεύων
 βροτύπος, ὀρητρῆσιν ἐπισπέρχων ὀδύνησι·
 πάντη δὲ βρυχή, πάντη δὲ οἱ ἄλματα χηλῆς 530
 εἰλεῖται· τοίη μιν ἄγει δριμῖα θύελλα·
 καὶ τὸ μὲν ἰχθύσιν ἄλγος ὁμοῖον ἢ δὲ βόεσσι.

Δελφῖνες δ' ἀγέλησιν αἰλὸς μέγα κοιρανέουσιν,
 ἔξοχον ἠγορέη τε καὶ ἀγλαίη κομόωντες,
 ῥιπῇ τ' ἀκνάλω· διὰ γὰρ, βέλος ὥστε, θάλασσαν 535
 ἵπτανται· Φλογόεν δὲ σέλας πέμπτουσιν ὀπωπαῖς
 ὄξύτατον· καὶ πρὸ τιν' ὑποπήσσοντα χαράδραις,
 καὶ τιν' ὑπὸ ψαμάθοις εἰλυμένον ἔδρακον ἰχθύν·
 ὅσπον γὰρ κρῆσι μετ' οἰωνοῖσιν ἀνακῆς

αἰετοὶ, ἢ θήρεσσι μετ' ὠμησῆσι λέοντες, 540
 ὅσπον ἀριτεύεσιν ἐν ἐρπωσῆσιν δράκοντες,
 τόσπον καὶ δελφῖνες ἐν ἰχθύσιν ἡγεμονῆες.
 τοῖς δ' ἔτ' ἐρχομένοις πελάσαι χεδόν, ἔτε τις ἀντην
 ὅσσε βαλεῖν τέτληκεν, ὑποπλήσασσι δ' ἀνακίος 545
 τηλόθεν ἄλμαλα δεινὰ καὶ ἀδμαλα Φυσιόωνι
 οἱ δ' ὅπῳτ' ἰθύσωσι λιλαιόμενοι μετὰ Φορβὴν,
 πάντ' ἀμυδῖς κλοιέεσιν ἀθέσθαλα πῶεα λιμνης,
 παμφύγδην ἐλώωντες· ἐνέπλησαν δὲ Φόβοιο
 πάλια πόρον, σκιεροῖτε μυχοῖ, χθαμαλαί τε χαράδραι 550
 σείονται, λιμένες τε καὶ ἠϊόνων ἐπιωγαί,
 πάντοθεν εἰλομένων· ὁ δὲ δάινυται ὄν κ' ἐθέλησι,
 κρινάμεν^Θ τὸν ἄριστον ἀπειρεσίων παρεόντων.
 Ἀλλ' ἐμῶης καὶ τοῖσιν ἀνάρσιοι ἀντιφέρουσαι
 ἰχθύες, ἔς ἀμίας κικλήσκομεν· ἐδὲ ἀλέγχεσι 555
 δελφίνων, μῆναι δὲ καταντία διοιόωνται.
 ταῖς μὲν ἀφαιρότερον θύνων δέμας, ἀμφὶ δὲ σάρκες
 ἀβληχραὶ, θαμέες δὲ διὰ σῶμα λάερον ὀδόντες
 ὄξεα πεφρίκασι, τὸ καὶ μέγα θάρσ^Θ ἔχασιν,
 ἐδὲ καταπλήσασσιν ὑπέρβιον ἡγητῆρα.
 εὔτε γὰρ ἀβρήσωσιν ἀπόσσυτον οἷον ἀπ' ἄλλων 560
 δελφίνων ἀγέλης, αἰδὲ ἀθρόαι ἄλλοθεν ἄλλαι,
 ἠὺθ' ὑπ' ἀγγελίης στρατὸς ἄσπετος, εἰς ἐν ἰῶσαι
 σέλλονται ποτὶ μῶλον ἀθαμβέες, ὥστ' ἐπὶ πύργων
 δυσμενέων θύνοντες ἀρήϊοι ασπισῆρες.
 δελφῖς δ' ἠυγένει^Θ ὑπαντιόωνι^Θ ὁμίλῃ 565
 πρῶτα μὲν ἐκ ἀλέγει, μετὰ δ' ἔσσυται, ἄλλοτε ἄλλην
 ἀρπάγδην ἐρύων, μενοεικέα δαῖτα κικλήσας.
 ἀλλ' ὅτε μιν πολέμοιο περιτέψωσι Φάλαγγες
 πάντοθεν, ἀμφὶ δὲ μιν σι^Θ μέγα κυκλώσωλαι,
 δὴ τότε οἱ καὶ μόχθος ὑπὸ Φρένα δύεται ἤδη· 570
 ἔγνω δ' αἰπὺν ὄλεθρον ἀπειρεσίοις ἐνὶ μῆνι^Θ
 ἐρχεῖς δυσμενέεσσι, πόνος δ' ἀναθαίνειαι ἀλκῆς.
 αἱ μὲν γὰρ λυσσηδὸν ἀολλῆες ἀμφιχυθεῖσαι

δελφῖνος μελέεσσι, βίην ἐνέρεισαν ὀδόντων·
 πάντα δὲ πρίεσι, καὶ ἄτροποι ἐμπεφύασι, 575
 πολλαὶ μὲν κεφαλῆς δεδραγμέναι, αἱ δὲ γενεῶν
 γλαυκῶν, αἱ δὲ αὐτῆσιν ἐνὶ πτερύγεσσι ἔχονται·
 πολλαὶ δὲ ἐν λαγόνεσσι γένυν πήξαντο δαφοινή·
 ἄλλαι δὲ ἀκροτάτην ἔρην ἔλον· αἱ δὲ ὑπένερθε
 νηδύν· αἱ δὲ ἄρ' ὑπερθεν ὑπὲρ νώτοιο νέμονται· 580
 ἄλλαι δὲ ἐκ λοφίης, αἱ δὲ αὐχένος ἠώρηται.
 αὐτὰρ ὁ παντοίοισι περιωληθῆς καμάτοισι
 πόντον ἐπαιγίζει, σφακέλω δέ οἱ ἔνδον ὄρεχθεῖ
 μαινομένη κραδίη, φλεγέθει δέ οἱ ἦτορ ἀνίη·
 πάντα δὲ θρώσκει, καὶ ἐλίσσεται ἀκριτα θύων, 585
 παφλάζων ὀδύνησι· κυβισιτήρι δὲ ἑοικῶς
 ἄλλοτε μὲν βαθὺ κῦμα διατρέχει ἠΰτε λαίλαψ,
 ἄλλοτε δ' ἐς νεάτην φέρεται βρύχα, πολλαὶ δ' ἄλλης
 ἀφρόν ὑπερθερῶσκων ἀναπάλλεται, εἴ ἔμεθειν
 ἔσμος ὑπερφιάλων νεπόδων θρασύς. αἱ δ' ἀλίαςοι 590
 ἔ τι βίης μεθιάσιν, ὁμῶς δέ οἱ ἐμπεφύασι,
 καὶ οἱ δυομένω τε μίαν δύνωσι κέλευθον·
 αὐτίς δὲ ἀνθρώσκοντι σὺν ἔξαλοι αἴσσοισιν
 ἐλκόμεναι· φαίης κε νέον τέρας ἐννοσιγαίῳ
 τίκλεισθαι δελφῖσι μεμιγμένον ἢ δὲ ἀμῖησιν· 595
 ᾧδε γὰρ ἀργαλέη ξυνοχὴ πεπέδηται ὀδόντων.
 ὡς δὲ ὅταν ἰητὴρ πολυμήχανος, ἔλκος ἀφύστων
 οἰδαλέον, τῷ πολλὸν ἀνάριστον ἔνδοθεν αἷμα
 ἐννέμεται, διεράς τε γονὰς κυανόχροα λίμνης
 ἐρωετὰ τειρομένοιο κατὰ χροὸς ἐσήριξε 600
 δαίνυσθαι μέλαν αἷμα· τὰ δὲ αὐτίκα γυρωθέντα
 κυρτῆται, καὶ λύθρον ἐφέλκεται, ἔσθ' ἀνίησιν,
 εἰσόκεν αἰμοβαρῆ ζωρὸν ποτὸν αὐτὸν ἐρύσαντα
 ἐκ χροὸς αὐτοκύλισα πέση μεθύσιν ὅμοια·
 ὡς ἀμῖαις ἔ πρόσθε χαλαῖ μὲν ἔσθ' εἰσόκε σάρκα 605
 κείνην, ἣν ποτ' ἔμαρψαν, ὑπὸ σόμα δαιτρεύσασθαι.
 ἀλλ' ὅτε μιν προλίπωσιν, ἀναπνεύση δὲ πόνοιο

δελφίς, δὴ τότε λύσσαν ἐσόψεαι ἠγητῆρ^Θ
 χωομένε· κρυερὴ δ' ἀμύαις ἀναθαίνεται ἄτη.
 αἱ μὲν γὰρ Φεύγασιν, ὃ δ' ἐξόπιθεν κεραίζων, 610
 εἰδόμενος πρηστῆρι δυσηχεί, πάντ' ἀμαβύνας
 δάπτων ἐμμενέως, κατὰ δ' αἵματι πόντον ἐρεύθει
 αἰχμάζων γενέεσσι, παθῶν δ' ἀπατίσασθ' ἄβυσσον.
 ᾧδε καὶ ἐν ξυλόχοισιν ἔχει Φάτις ἀγρευτῆρων
 θῶας ὑπερφιάλης ἔλαφον περιποιωνύεσθαι 615
 ἀγρομένε· οἱ μὲν γὰρ ἐπαίγδην γενέεσσι
 σάρκασ' ἀφαρπαάζεσσι, καὶ ἀριχύτιο Φόνοιο
 θερμὸν ἔαρ λάπτουσιν· ὃ δ' ἀχαλόων, ὀδύνησι
 βεβρυχῶς, ὀλοῆσι περίπλεος ἀτειλήσιν,
 ἄλλοτ' ἐπ' ἀλλοίων ὀρέων διαπάλλεται ἄκρας. 620
 οἱ δέ μιν ἔλπτουσιν, αἰεὶ δέ οἱ ἐγγυὺς ἔπονται
 ὤμησαι, ζῶν δὲ διαρταμέοντες ὀδῶσι
 ῥινὸν ἀποοχίζεσσι, πάρ^Θ θανάτιο κυρῆσαι,
 δαῖτα κελαινοτάτην τε καὶ ἀλγίστην πονέοντες.
 ἀλλ' ἦτοι θῶες μὲν ἀναιδέες ἔτιν' ἔτισαν 625
 ποιήν, ἐκ δ' ἐγέλασαν ἐπὶ φθιμένοις ἐλάφοισιν·
 θαρσαλέαι δ' ἀμύαι τάχα κύντερα δηρίσαντο.
 Δελφίνων καὶ κεῖνο πανέξοχον ἔργον ἀκῶν
 ἠγασάμην. τοῖς δ' εὐτ' ἂν ὀλέθριος ἐγγυὺς ἴκηται
 νῆστος ἀταρτηρῆ, τέξθ' ἔλαθεν, ἀλλ' ἐδάησαν 630
 τέρμα βίε· πέλαγος δὲ καὶ εὐρέα βένθεα λίμνης
 Φεύγοντες κέφοισιν ἐπ' αἰγιαλοῖσιν ἔκελσαν,
 ἐνθ' ἀποσπνέεισσι, καὶ ἐπὶ χθονὶ μοῖραν ἔλοντο,
 ὄφρα τις ἢ μερόπων ἱερὸν τρόχιν Ἐννοσιγαίε
 κείμενον αἰδέσσαιτο, χυτῆ δ' ἐπὶ θινὶ καλύψοι, 635
 μνησάμεν^Θ Φιλότητος ἐννέος, ἥ ἐ καὶ αὐτὴ
 βρασσομένη ψαμάθοισι δέμας κρύψει θάλασσα,
 μηδέ τις εἰναλίων ἐσίδοι νέκυν ἠγητῆρα,
 μηδέ τις οἰχομένω περ ἐνὶ χροὶ λωβήσαιτο
 δυσμενέων· ἀρετὴ δὲ καὶ ὀλλυμένοισιν ὀπηδεῖ 640
 καὶ κράτος, ἔσθ' ἠχυναν ἐὸν κλέος ἔδδ' ἑανόντες.

Κεστρέα δ' ἐν πάντεσσιν ἀλὸς νεπέδεσσιν ἀκῆω
Φέρβειν προῦτατόν τε δικαιοτάτόν τε νόημα.

μῆνοι γὰρ κεστῆες ἐνήεες εἰθ' ὁμόφυλον,
ἔτε τιν' ἀλλοίης γενεῆς ἄπο πημαίνεσιν, 645

εἰδὲ ποτε ψαύεσιν ὑπὸ σῶμα σαρκὸς ἐδαδῆς,
εἰδὲ Φόνε λάπτεσιν· ἀπημοσύνη δὲ νέμονται
αἵματος ἀχραῖνοι καὶ ἀκηδέες, ἀγνὰ γένεθλα.
Φέρβονται δ' ἢ χλαρὸν ἀλὸς μνίον, ἢ καὶ αὐτὴν
ἰλὺν, ἀλλήλων τε δέμας περιλιχμάζουσι· 650

τῆνεκα καὶ τιν' ἔχουσι μετ' ἰχθύσι τίμισιν αἰδῶ.
εἰ γὰρ τις κείνων νεαρὸν τόκον, οἷα καὶ ἄλλων,
σίνεται, ὠμοφάγων δὲ βίην ἀνέχεσιν ὀδόντων.
ὡς αἰεὶ μετὰ πᾶσι δίης πρεσβήια κεῖται
αἰδοίης· πάντη δὲ γεράσμιον ἤρατο τιμὴν. 655

οἱ δ' ἄλλοι μάλα πάντες ὀλέθριοι ἀλλήλοισιν
ἔρχονται, τὸ καὶ ἔποτ' ἐσόψεται ὑπνώοντας
ἔλλοπας, ἀλλ' ἄρα τοῖσι καὶ ὄμμαθα καὶ νόες αἰεὶ
ἐγγήσσει παναῦωνος· ἐπεὶ τρομέουσι μὲν αἰεὶ
Φέρτερον ἀντιώοντα, χεριοτέρως δ' ὀλέκασσι. 660

μῆνον δ' ἔποτε Φασὶν ἀνά κνέφας ἀσπαλιῆες
εἰς ἀγρὴν πεσέειν ἀπαλὸν σκάρον, ἀλλά πε ὑπνον
ἐνύχιον κοίλοισιν ὑπαὶ κευθμῶσιν ἰαύειν.

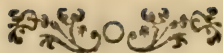
Οὐ μέντοι τόδε θαῦμα δίκην ἀπάνευθε θαλάσσης
καιετάειν. εἰ γάρ τι πάλαι πρέσβειρα θεάων 665

εἰδὲ μετὰ θνητοῖσιν ἔχε θρόνον· ἀλλὰ κυδοιμοὶ
δυσκέλαδοι, καὶ θῆρος Ἀρης, Φθισίμβροτος Ἀτῆ,
μαῖά τ' ἐρικλαύτων πολέμων Εἰρις ἀλγεσίδωρ^Θ,
ἔφλεγον ἡμερίων δειλὸν γένος· εἰδὲ τι θηρῶν
κεκοιμέναι πόλιες μερόπων ἔσαν, ἀλλὰ λεόντων 670

αἰνότεραι πύργως τ' εὐτείχεας ἠδὲ μέλαιθρα
νηῆς τ' ἀθανάτων εὐάδεας αἶματι Φωτῶν
καπνῶ τ' αἰθαλόεντι κατείνυον ἠφαίσοιο·
εἰσόκε ραιομένην γενεὴν ὤκλειρε Κρονίων,
ὑμῖν δ' Αἰνεάδουσι ἐπέτραπε γαῖαν ἀνάψας. 675

ἀλλ' ἔτι καὶ προτέροισιν ἐν Αὐσονίων βασιλεῦσι
 Θῦνεν Ἀρης, Κελτῆς τε, καὶ αὐχέντας Ἰθρας
 Θρηήσων, Διθύης τε πολὺν πόρον, ἔργα τε Ρήνα,
 Ἰτρον τ', Εὐφρήτην τε. τί μιν τάδε δόρατος ἔργα
 μεμνήσθαι; νῦν γάρ σε, Δίκη Θρέπλιρα πολλῶν, 680
 γινώσκω μερόπεισσι συνέσιον ἠδὲ σύνοικον,
 ἔξ ἔμοι κραίνεσι, μέγαν Θρόνον ἐμβεβαῶτες,
 ἄμφω Θεσπέσιός τε πατήρ, καὶ Φαίδιμ' ὄρωγξ,
 ἐκ τῶν μοι γλυκὺς ὄρμ' ἀνακτορῆς πεπέταται.
 τῆς μοι καὶ ῥυοῖσθε καὶ ἔμπεδον ἰθύνετε 685
 πολλαῖς ἐν δεκάδεσσιν ἐλισσομένων ἐνιαυτῶν,
 Ζεῦ τε, καὶ Οὐρανίδαί, Ζηνὸς χορὸς, εἴ τις ἀμοιβὴ
 εὐσεβείης· σκήπτρω δὲ τελεσφόρον ὄλβον ἄγοιτε.

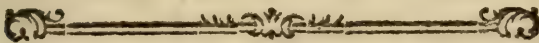

Ο Π Π Ι Α Ν Ο Υ

Α Λ Ι Ε Υ Τ Ι Κ Ω Ν

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Ν ὦν δ' ἄγε μοι, σκηπῶρχε, παναίολα δήνεα τέχνης
 ιχθυόλας φράζευ, καὶ ἀγρευτῆρας ἀέθλας,
 θεσμόν τ' εἰνάλιον ξυμβάλλεο, τέρπειο δ' οἴμη
 ἡμετέρη· σοῖς μὲν γὰρ ὑπὸ σκήπτροισι θάλασσα
 εἰλείται, καὶ Φύλα Ποσειδάων ἐναύλων·
 ἔργα δέ τοι ξύμπαντα μετ' ἀνδράσι πορσύνονται,
 σοὶ δ' ἐμὲ τερπωλὴν τε καὶ ὑμνητῆρ' ἀνέηκαν
 δαίμονες ἐν Κιλικίεσσιν ὑφ' Ἑρμαίοις ἀδύτοισι.
 Ἑρμεία, σὺ δέ μοι, πατρώϊε, φέρτατε παίδων
 Διγίοχος, κέρδιζον ἐν ἀνθρώποισι νήματα
 Φαῖνέ τε, καὶ σήμαινε, καὶ ἄρχεο, νύσσαν ἀοιδῆς
 ἰθύων· βεβλάς δέ περισσινόων ἀλιῶν
 αὐτὸς ἀναξ πρῶτιτος ἐμήσασ, καὶ τέλ' ἄγρης
 παντοίης ἀνέφηνας, ἐπ' ἰχθύσι κῆρας ὑφαίνων.
 Πανὶ δὲ Κωρυκίῳ βυθίην παρακάτθεο τέχνην,
 παιδὶ τεῶ, τὸν Φασὶ Διὸς ρυτῆρα γενέσθαι,
 Ζηνὸς μὲν ρυτῆρα, Τυφάονιον δ' ὀλετῆρα.
 κείνος γὰρ δείπνοισιν ἐπ' ἰχθυόλοισι δολώσας
 σμερδαλέον Τυφῶνα παρήπαφεν, ἕκ τε βερέθρε
 διμεναι εὐρωπῶο· καὶ εἰς αἰὸς ἐλθέμεν ἀκλῆν.
 ἔνθα μιν ὀξείαι στροπῶαι, ριπαί τε κροανῶν
 ζαφλεγέες πρήνιζαν· ὃ δ' αἰδομέν' ἄπυρὸς ὄμβροισι
 κρᾶθ' ἑκατὸν πέτρῃσι περισυφελίζετο πάντη

5

10

15

20

Ξαινόμενος· ξανθαὶ δὲ παρ' ἠϊόνεσσιν ἔτ' ὄχθαι
λύθρῳ ἐρευθιώσι Τυφαιῶν ἀλαλητῶν.

25

Ἑρμεία κλυτόβραχε, σὲ δ' ἔξοχον ἰλάσκειν
ἰχθυόλοιοι· τῷ καὶ σε σὺν ἀγραίοισιν αὔσας
δαίμοσιν, εὐθήροιο μετὰ κλέῳ ἔρχομαι οἴμης.

Πρῶτα μὲν ἀσπυαλιῆι δέμας καὶ γυῖα παρῆι
ἀμφοτέρων καὶ κραίωνα καὶ ἄλκιμα, μήτε τι λήν
πίονα, μήτε τι σαρκὶ λειμμένα· δὴ γὰρ ἀνάγκη
πολλάκι μιν κρατεροῖσιν ἀνελκομένοισι μάχεσθαι
ἰχθύσιν, οἷς ὑπέρωπλον ἐνὶ θένος, εἰσόκεν ἄλμης
μητρὸς ἐν ἀγκυλῆσιν ἐλισσόμενοι δονέωνται·

30

χρεῖῶ δ' ἐκ πέτρης τε θορεῖν, πέτρην τ' ἀνορᾶται
ρήιδίως· χρεῖῶ δὲ πόνος βυβίοιο ταθέντῳ
ρίμφα διίχνευσαι δολιχὸν πόρον, ἔς τε βάθιστα
δύναι, καὶ μίμνοντα μετ' οἴδμασιν, ὡς ἐπὶ γαίης,
δηθύνειν ἔργοισι πονεύμενον, οἷς ἐνὶ πόντῳ
ἄνδρες ἀεθλεύεσσι ταλάφρονα θυμὸν ἔχοντες.

35

40

Ψυχὴν δ' ἀσπυαλιεύς πολυπαίπαλος ἠδὲ νοήμων
εἶη· ἐπεὶ μάλα πολλὰ καὶ αἰόλα μηχανόωνται
ἰχθύες ἐγκύρσαντες ἀνώγειοισι δόλοισι·

τολμήεις δὲ μάλιτα καὶ ἄτρομος, ἠδὲ σαόφρων
εἶη, μηδ' ὕπνος Φιλέοιο κόρον· ὄξυ δὲ λεύσσοι
ἐγρήσσων κραδίη τε καὶ ὄμμασι πεπλημένοισιν·
εὐ δὲ Φέροι καὶ χεῖμα Διὸς, καὶ δίψιον ὄρη
Σειρίξ· ἰμείροιο δὲ πόνων, ἐράοιο δὲ θαλάσσης.
ᾧδε γὰρ εὐάγρης τε καὶ Ἑρμεία Φίλῳ εἶη.

45

Θήρη δ' ἐσπυαλιῆι μὲν ὀπωρινῆσιν ἐν ὥραις
καρτίση τελέθει, καὶ ἑσπυαλιῆι εὐτ' ἀνατέλλη·
χείματι δ' ἠελίοιο βολαῖς ἅμα κιδναμένησι
τέλλεσθαι· πᾶν δ' ἡμᾶρ ἐν εἴαρι τηλεθῶοντι
ἀγραις παντοίησιν ὀφέλλεται, ἡμῶ ἀπαντες
ἔλλοσπες ἠϊόνεσσιν ἐφέσιοι ἐγκύβη γαίης
ἔλκονται τεκέων τε μόγῳ, δίψη τ' ἀφροδίτης.

50

55

Αἰεὶ δ' εἰς ἄνεμον πατωλαιόμενον, ὅς κεν ἄησιν
ἠπιῶ, εὐδιόων, μαλακὴν ἄλα κῆρα κυλίδων.

λάβρης

λάβρας γὰρ τρομέεσσι καὶ ἐχθαίρουσιν αἷτας
 ἰχθύες, ἔσθ' ἐθέλουσιν ὑπεὶρ ἄλα δινεύεσθαι· 60
 εὐκραεὶ δ' ἀνέμῳ περιδέξει· ἴσεται ἄγρη.

πάντες δὲ πνοιῆσιν ἐναντία καὶ ῥοβίοισι
 πλωτὲς ἀλὸς θύουσιν, ἐπεὶ σφίσι τῷδε κέλευθ'·
 ῥηϊτέρη σείχουσιν ἐπ' ἠόνας, ἔσθ' ὑπ' ἀνάγκης
 ἐξόπιθε ῥιπῶσιν ἐλαυνόμενοι μογέουσιν. 65

ἀλλ' αἰλιεὺς σέλλοιτο, λίνον πνοιῆσι πετάσσας
 ἕριον, ἐς βορέην μὲν, ἐπὴν νότος ὑγρὸν ἄησιν·
 ἐς νοτίνην δὲ θάλασσαν, ἐπειγομένε βορέαο·
 εὐρε δ' ἴσαμένιοιο, ποτὶ ζεφύροιο κέλευθα·
 πρὸς δ' εὐρον ζέφυρος φορέοι σκάφος. ὧδε γὰρ ἔσμοι 70
 ἀσπῆτοι ἀντήσσει, καὶ εὐβόλ' ἔσεται ἄγρη.

Τετραχα δ' εἰναλῆς θήρης νόμον ἐφράσσαυλο
 ἰχθύβολοι. καὶ τοὶ μὲν ἐπ' ἀγκίστροισι γάνυλαι·
 τῶν δ' οἱ μὲν δονάκεσσιν ἀναψάμενοι δολιχοῖσιν
 ὄρμηθ' ἴσπασιον εὐπλοκον ἀγρώσσουσιν· 75

οἱ δ' αὐτῶς θωμίγχα λινόςροφον ἐκ παλαμάων
 δησάμενοι πέμπουσιν· ὁ δ' ἢ καβέτοισι γέγηθεν,
 ἢ πολυαγκίστροισιν ἀγάλλεται ὄρμηθ'.

δίκλυα δ' αὐτ' ἄλλοισι μέλει πλέον ἐντύνεσθαι,
 τῶν τὰ μὲν ἀμφίβληστρα, τὰ δὲ γριφοὶ καλέονται, 80
 γάγγαμά τ', ἢ δ' ὑποχαὶ περιηγέες, ἠδὲ σαγήναι·
 ἄλλα δὲ κικλήσκουσι καλύμμαθα, σὺν δὲ σαγήναις
 πέζας, καὶ σφαιρῶνας ὄμῃ, σκολιὸν τε πάναγρον·
 μυρία δ' αἰόλα τοῖα δολορραφέων λῖνα κόλπων.

ἄλλοι δ' αὖ κύρτοισιν ἐπὶ φρένα μᾶλλον ἔχουσι, 85
 κύρτοις, οἱ κνώσσοντες ἐς ἠύφρηναν ἀνακίας
 εὐκήλας· βαιῶ δὲ πόνω μέγα κέρδ' ὀπωηδεῖ.

ἄλλοι δ' ἐτάξουσι τανυγλώχινι τριαίνῃ
 ἔλλοπας, ἐκ χέρσων τε, καὶ ἐκ νεὸς, ὡς ἐθέλουσι.
 τῶν πάντων καὶ μέτρον ὅσον καὶ κόσμον ἐκάστω 90
 ἀτρεκέως ἴσασιν, ὅσοι τὰδε τεκλαίνονται.

Ἰχθύσι δ' ἐκ ἄρα μῆνον ἐπ' ἀλλήλοισι νόημα
 πυκνὸν ἔην, καὶ μῆτις ἐπίκλωσ', ἀλλὰ καὶ αὐτὰς

πολλάκις ἐξαπατήσαν ἐπίφρονας ἀγρευτῆρας,
καὶ Φύγον ἀγκίστρων τε βίας, λαγόνας τε πανάγρων, 95
ἤδη ἐνιχόμενοι, παρὰ δὲ Φρένας ἔδραμον ἀνδρῶν,
βελῆ νικήσαντες, ἄχος δὲ ἀλιεύσι γέγοντο.

Κεσρεὺς μὲν πλεκίῃσιν ἐν ἀγκοίνῃσι λίνιοι
ἐλκόμενοι, δόλον ἔτι περιδρομον ἠγνοίησεν.
ὑψι δ' ἀναθρώσκει, λελημένον ὕδατος ἄκρη,
ὀρθὸς ἀνω σπεύδων ὅσπον θένος ἄλματι κέφω
ὀρμῆσαι, βελῆς δὲ σαόφρονος ἔκ ἐμάτησε.
πολλάκι γὰρ ῥιπῆσι καὶ ὕστατα πείσματ' αἰ Φελλῶν
ῥηϊδίως ὑπεράλτο, καὶ ἐξήλυξε μόροιο.

εἰ δ' ὄγ' ἀνορμηθεὶς πρῶτον σόλον, αὐτίς ὀλιόθῃ
ἔς βρόχον, ἔκ' ἐτ' ἔπειτα βιάζεται, εἰδ' ἀνορθεῖ,
αἰχνύμενος· πείρη δὲ μαθῶν ἀποπαύεται ὀρμῆς.

ὡς δ' ὅτε τις νῆσω πολυκηδέϊ δηρὸν ἀλύων,
ἦθη λοίοδιον ἡμᾶρ ὀρώμενον ἐγγύθι πότμου,
πρῶτα μὲν ἱμεύρων τε καὶ ἰέμενον βίοτοιο
πάντα μάλ' ἰητῆρσιν ἐφέσπειλαι, ὅσσα κέλονται
ρέζων· ἀλλ' ὅτε κῆρες ἐπικρατέεσσιν ἀφουκίσι
αἶδος, ἔχ' οἱ ἔπειτα μέλει βίη, ἀλλὰ τανυσθεὶς
κεῖται ἐπιτρέψας θανάτῳ κεκαφῆότα γυῖα·
ὡς ἄρα καὶ κεσρεὺς ἐδάη τέλος οἶον ἰκάνει,
κεῖται δὲ προπεσῶν, μίμνων μόρον ἀγρευτῆρος.

Μύραιναι δ' ὅτε κέν ποτ' ἐνιπλήξωσι λίνιοισι,
διζόμεναι βρόχον εὐρὺν ἐν ἔρκει δινεύονται,
τῷ δὲ διαίγδην, ὀφίων νόμον, ὀρμηθεῖσαι,
πᾶσαι ὀλιόθροισι διεξέπεσον μελέεσσι.

Λάβραξ δὲ πλερύγεσσι διὰ ψαμάθοιο λαχίνας
βόθρον, ὅσον δέξασθαι ἐὸν δέμας, ἦ ὕτ' ἐς εὐνήν
ἐκλίθη. καὶ τοῖ μὲν ἐπ' ἠϊόνας κατάγχεσι
δίκλιον ἀσπαλιῆες· ὁ δὲ ἰλύϊ κείμενον αὐτῶς
ἀσπασίως ἠλυξε, καὶ ἐκφυγεν ἄρκυν ὀλέθρου.
τοῖα δὲ τεχνάζει καὶ μορμύρος, εὐτ' ἂν ἐς ἄγρον
φράσσηται προπεσῶν, ὁ δὲ δύεται ἐν ψαμάθοισι.
λάβραξ δὲ ἀγκίστροιο τυπείσι εὐκαμπέος αἰχμῆ

εὐφρόσ' ἀναβρώσκων κεφαλὴν ἀζηχῆς ἐρείδει
αὐτῇ ἐν ὄρμῃ βεβημένος, ὄφρα οἱ ἔλκῃ
εὐρύτερόν τε γένηται, ἰδ' ἀγκίστροιο φύγησι. 130

Τοῖα καὶ ὄρκυνοι μεγακήτεες ἐφράσσαντο.
εὔτε γὰρ ἀρπάζωσι γένυν γναμπίοιο δόλοιο,
ρίμφα τιταινόμενοι νεάτην ὑπὸ βυσσὸν ἵενται,
χεῖρα βιαζόμενοι θηρήτορος· ἦν δ' ἀνύσωσιν 135
ἐς πέδον, αὐτίκ' ἔπειτα κάρη θείοντες ἐς ἄσας
ἄπειλὴν ἔρρηξαν, ἀποσπίύσσι δ' ἀκωκὴν.

Ἀλλ' ὁπόταν καθέτοισι πελώριοι ἀμφιχάνωσιν
ἰχθύες, οἷα βοῶν τε πέλει προβάτων τε γένεθλα,
ἢ βατίς, ἢ καὶ ὄνων νωθρὸν γένος, ἔκ ἐθέλωσιν 140
ἔσπεσθαι, ψαμάθοισι δ' ἐπὶ πλατὺ σῶμα βαλόνηες,
ἀδρόοι ἐμδαρύθσσι, μόγον θ' ἀλιεῦσιν ἔθηκαν·
πολλάκι δ' ἐξώλιον ἀπ' ἀγκίστροιο λυθέντες.
λαιψηραὶ δ' ἀμίαι, καὶ ἀλώπεκες, εὐτ' ἀν' ἔχωνται,
εὐθύς ἀνω σπεύδουσιν ὑποφθαδὸν, αἶψα δὲ μέσσην 145
ὄρμηϊν ὑπ' ὀδῶσι διέτμαγον, ἠὲ καὶ ἀκρας
χαίτας· τένεκα τῆσιν ἐχαλκεύσανθ' ἀλιῆες
καυλὸν ἐπ' ἀγκίστρῳ δολιχώτερον, ἄρκος ὀδόντων.

Ναὶ μὴν καὶ νάρκη σφέτερον νόον ἔκ ἀπολείπει,
πληγῇ ἀνιάξασα· τιταινομένη δ' ὀδύνησιν, 150
ὄρμηϊ λαγόνας προσπύσσειαι· αἶψα δὲ χαίτης
ἰσπυεῖς δονακός τε διέδραμεν, ἔς θ' ἀλιηῃ
δεξιτερὴν ἔσκηψε φεράνυμον ἰχθύος ἄλγῃ·
πολλάκι δ' ἐκ παλάμης κάλαμος φύγεν, ὅπλα τε θήρης·
τοῖος γὰρ κρύσαλλος ἐνίζεται αὐτίκα χειρί. 155

Σηπῖαι αὖ τοῖσιν δολοφροσύνησι μέλονται·
ἔσι τις ἐν μήκωσι θόλῃ κείνησι πεπηγὼς
κυάνεος, πίσσης δυοφερώτερος, ἀχλύος ὑγρῆς
φάρμακον ἀπρωτίσπιον, ὅ τε σφίσιν ἄλκαρ ὀλέθρου
ἐντρέφεται. τὰς δ' εὐτ' ἀν' ἔλη φόβος, αὐτίκα κείναι 160
ὄρφοναίας ραθάμιγγας ἀνήμεσαν, ἀμφὶ δὲ πόντος
πάντα πέριξ ἐμίγηε καὶ ἡμάλδυνε κέλευθα
ἰχώρ ἀχλυόεις, ἀνά δ' ἔτραπε πᾶσαν ὀπωπῆν·

αἱ δὲ διὰ θολόντων ἄφαρ φεύγουσι πόροιο
 ρηιδίως, καὶ φῶτα, καὶ εἴποθι φέυτερον ἰχθύον. 165
 ταῖς δὲ ἴσα τεχνάζουσι καὶ ἡρόφοιτα γένεθλα,
 τευθίδες· εἰδ' ἄρα τῆσι μέλας θόλος, ἀλλ' ὑπερευθῆς
 ἐντρέφεται, μῆτιν δὲ πανεῖκελον ἐντύονται.

Τοίοις μὲν φρονέουσι νοήμασιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπωτος
 ὄλλυνται πυκινῆσιν ἐπιφροσύναις ἀλιήων. 170

τῆς μὲν δὴ πελάγεσσιν ἐν ἡλιβάτοισι θεούλας
 ρηιδίως ἐρύουσι· ἐπεὶ σφίσι ἔτι νόημα
 ποικίλον. ἤδη γάρ τις ἐπέσπασε καὶ κρομούοισι,
 γυμνοῖς τ' ἀκίεροισιν ἐλὼν πελαγόςροπον ἰχθύον.

ὅσσοι δὲ αὐτῆς γαίης ἀλιερκέος ἄγχι νέμονται, 175
 τοῖσιν δὲ ὀξύτερος πέλεται νόθος, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν
 βαιοὶ μὲν καρῖσιν ἀφαιροτέρας ἐρύονται,
 τευθίδος ἢ θυσάνοις, ἢ καρκινῶ ἀμφιχανόντες,
 καρκινάσι τ' ὀλίγησι, καὶ εἰ κρέας ἀλμυρὸν ἀπῶις,
 πετραίαις θ' ἐλμῖσι, καὶ ὅτι τοι ἄγχι παρεῖη 180
 ἰχθύον· βαιὸς δὲ ἐπὶ μείζουσι ὀπλίζοιο.

δείπνοις γὰρ μαργῶντες ἐπισπυέουσι ὄλεθρον.
 ἢ γὰρ αἰεὶ πλωτῶν σιφλὸν γένος ὑγρά θεόντων.
 θύννον μὲν κορακῖνος ἄγει, λάβρακα δὲ καρῖς
 πιαλέη· χάννθον δὲ φίλον φάγοισι δέλετρον. 185

καὶ βῶκες συνόδοντι, καὶ ἰσπῶροισιν ἰχλοῖ·
 τρίγλη δὲ ὄρφον ἐπέφνε, καὶ ἔσπασε κίρριδα πέρεκη·
 μαινιδὶ δὲ χρύσοφρος ἀνέλκεται· αὐτὰρ ἀνιγρῆ
 μύραιναι μετὰ σάρκας ἐπειγόμεναι φορέονται
 πηλυπόδων· ὅσσοι δὲ δέμας περίμετρον ἔχουσι, 190
 θύννω μὲν κάλλιχθυσ ἰαίνεται, αὐτὰρ ὀνίσκοις
 ὄρκυνθον, λάβρακα δὲ ἐπ' ἀνθή ὀπλίζοιο·

ἰσπῶρον ξιφίη, γλαύκω δὲ ἐπι κερρέα πείροις·
 ἀλλὰ δὲ ἀλλοῖον γενεὴν ἐπιτεχνάζοιο,
 κρέσσοι χειροτέρη, ἐπεὶ μάλα πάντες ἔασιν 195
 ἀλλήλοισι φορβή τε φίλη, καὶ λίχνθον ὄλεθρον.
 ὡς εἰδὲν λιμοῖο κακώτερον, εἰδὲ βαρεῖης
 γαστέρας, ἢ κρατέει μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ἀπηνῆς.

καὶ χαλεπὴ δέσπονα συνέσιος, ἔσπετε δασμῶν
ληβομένη, πολλὰς δὲ παρασφήλασα νόσιο.

200

εἰς ἄτην ἐνέηκε καὶ αἰχρῶσιν ἐγκατέδησε.
γαστήρ δὲ θήρῃσι καὶ ἐρπυστήρῃσιν ἀνάσσει,
ἠερίης τ' ἀγέλης, τὸ δὲ πλεόν ἐν νεπῶδῆσσι
κάστος ἔχει· κείνοις γὰρ αἰὲ μὸρος ἔωλετο γαστήρ.

Ἀνθίων δὲ πρῶτα περίφρονα πύθετο θήρην,
οἶν ἡμετέρης ἐρικυδέῃ ἐντύνονται.

205

πάτρης ἐνναετήρες ὑπὲρ Σαρπηδόνοσ ἀκρον,
ὅσσοι θ' Ἑρμείαιο πόλιν, ναυσίκλυτον ἄστν.
Κωρύκιον καίχσι, καὶ ἄμΦιρύτην Ελεῖσαν.
πέτρασ μὲν κείνασ τεκμαίρεται ἐγγύθι γαίης.

210

ἴδρισ ἀνῆρ, οἴησιν ὑπ' ἀνθίαὶ αὐλίζονται,
ἀντροΦοεῖσ, κευθμῶσιν διαρρῶγασ θαμέεσσι.
δρι δ' ἀναπλώσασ πινάκων ἐρηχέα τεύχει
δῶπον ἐπικροτέων· πατάγω δ' ἐπιέρπεται ἦτορ
ἀνθίων· καὶ π' τις ἀνέδραμεν αὐτίκα λίμνησ,

215

παπλιάνων ἀκατόν τε καὶ ἀνέρα· τῶ δ' ἄρ' ἐτοίμασ
πέρκασ εὐθύσ ἦσιν ἐν οἴδμασιν, ἢ κορακίνεσ
ἀσπασλιεύσ, πρῶτησ ὀρέγων ξεινήια Φορβῆσ.
αὐτὰρ ὄγ' ἀρπάγδην κεχαρημένῃ εἰλαπινάζει.

δαῖτα Φιλην, σαίνει τε δολόφρονα θρητηῆρα.

220

ὡσ δὲ Φιλοξείνοιο μετ' ἀνέροσ οἰκία κέλσει
κλεινὸσ ἀνῆρ ἢ χειρὸσ ἐν ἔργμασιν ἢ ἐ νόσιο,
ἀσπασίωσ δ' ὅ μιν εἶδεν ἐφέσιον, εὖ δὲ ἐ δῶροισ,
εὖ δὲ μιν εἰλαπίναισ τε ΦιλοΦροσύναισ τ' ἀγαπάζει
παντοίαισ· ἄμΦω δὲ γεγηθότεσ ἀμΦι τραπέζῃ

225

τέρπονται κρητῆρῃ ἀμοιβαίοισ δεπᾶέσσιν.
ὡσ ὁ μὲν ἀσπασλιεύσ κεχαρημένοσ ἐλωρῆσιν
μειδιάα, δείπνοισ δὲ νέοισ ἐπιτέρπεται ἰχθύσ.
ἔνθεν ἔπειθ' ὁ μὲν αἰὲν ἐπημάτι ποτὶ πέτρην

σέλλεται, ἔσθ' ἀίησιν ἐόν πόνον, ἔσθ' ἀπολείπει

230

δαῖτα θέρων· οἱ δ' αὐτίκ' ἀολλέεσ ἀμΦαγέρονται
δαιτυμόνεσ κατὰ χωρον, ἄτε κλητῆρῃ ἀγούλοσ.
αἰεὶ δὲ πλεόεσσιν ἐτοιμοτέροισ τε παρίχρει

Φουβὴν ἀρπαλέην· ἔδ' ἄλλοι κευθμῶνες ἐνὶ Φρεσίν, ἀλλὰ μένοντες 235
 αὐτῶ δηβύνχσιν, ἄτε σαθμοῖσι νομῶν
 πάεα χειμερίοισιν ἐν ἡμασιν αὐλίζονται,
 ἔδ' ὀλίγον σηκοῖο λιλαϊόμενα προνέεσθαι.
 οἱ δ' ὅτ' ἔσαθρήσασιν ἀειρομένην ἀπὸ χέρσος
 σπερχομένην τ' ἐλάταις ἀκάλον τροφόν, αὐτίκα πάντες 240
 ὄρθοι κατχαλόωντες ὑπεῖρ ἄλα διευόντες
 ἡμερόεν παίζεσι, καὶ ἀντιόωσι τιθήνη.
 ὡς δ' ὅπῳτ' ἀπλήνεσσι φέρει βόσιν ὄρταλίχοισι
 μήτηρ, εἰαρινῶ Ζεφύρος πρῶτ' ἀγγελοῦ ὄρνις,
 οἱ δ' ἀπαλὸν τρύζοντες ἐπιθρώσκησι καλιῆ 245
 γηθόσυνοι περὶ μητρὶ, καὶ ἡμείροντες ἐδωδῆς
 χεῖλος ἀναπύσσεσθιν, ἅπαν δ' ἐπὶ δῶμα λέληκεν
 ἀνδρὸς ξινοδόκιο λίγα κλάζεσι νεοσσοῖς·
 ὡς οἴγε θρεπλήρη ἐναντίον ἐρχομένοιο
 γηθόσυνοι θρώσκησι, χοροῖτύπων ὡς' ἀνά κύκλον. 250
 τῆς δ' ἀλιεύς βρώμησιν ἐπασσυτέρησι λιπαίνων,
 χειρὶ τ' ἐπιψαύων, χειρὸς τ' ἀπὸ δῶρα τιταίνων,
 πρηγύνει φίλον ἦτορ· ἄφαρ δέ οἱ, ἠὲτ' ἀνακλι,
 πείθονται, καὶ χειρὸς ὄπη νεύσειε μύωπι,
 ῥίμφα διαίσσεσθιν· ὁ δ' ἄλλοτε νηὸς ὄπιοθεν, 255
 ἄλλοτε δὲ πρόσσω, ποτὲ δὲ σχεδὸν ἡπειροῖο
 πέμπωι δεξιτερῆν· τῆς δ' ὄψεται ἠὲτε παῖδας
 ἀνδρὸς ἐπιφροσύνησι παλαισμοσύνης ἀνά χῶρον
 τῆ καὶ τῆ θυνοντας, ἐπίσκοπῳ ἔνθα κελεύση.
 ἀλλ' ὅτε οἱ κομιδῆς μὲν ἄλις, θήρη δὲ μέληται, 260
 δὴ ῥα τόθ' ὀρμιῆν μὲν ἀναψάμενος χειρὶ λαίῃ
 ἔζεταί, ἀγκίστρον δὲ βέλῳ κρατερόν τε ἴσον τε
 ὄπλιζει, καὶ τῆς μὲν ἀπέτραπτε χειρὶ κελεύων
 πάντας ὁμῶς, ἢ λαῶν ἐλὼν ἔρριψε καθ' ὕδωρ·
 οἱ δ' ἐπὶ τῶ δύνχσιν, οἴόμενοι βόσιν εἶναι. 265
 τῶν δ' ἕνα μῆνον ἔλειπεν ἀπόκρηνον, ὃν κ' ἐθέλησι,
 δύσμορον, ὑσατίοισι κεχαρμένον ἔξοχα δειπνοῖς.
 ἀγκίστρον μὲν ὄρεξεν ὑπεῖρ ἀλός· αὐτὰρ ὄγ' ἄτη

καρπαλίμως ἤρπαξεν· ὁ δ' ἔσπασεν ἀμφοτέρωσι
 θερμὸς ἀνὴρ, ὠκείαν ἑλὼν καὶ ἐπίκλωπον ἄγρην. 270
 λήθει δ' ἀνθίων ἄλλων χορὸν· εἰ γὰρ ἴδωνται
 ἢ σμαραγὴν αἴωσι δυσαγρέος ἐλκομένοιο,
 ἔκτετι οἱ τόσα δειψῶνα παρέσσεται, ὥς κεν ἴκοιντο
 αὐτῖς ὑποτροπᾶδην, ἀπὸ δ' ἔπλυσαν ἐχθήρανας
 καὶ κομιδὴν, καὶ χῶρον ὀλέθριον· ἀλλὰ τις εἶη 275
 ἴφθιμος, κρατερῶς δὲ βησάμενός μιν ἀνέλκοι,
 ἢ καὶ δεύτερος ἄλλ' ἐφαπτόμενος καμάτοιο.
 ὦδε γὰρ ἔφρονέοντες ἐν δολομήχανον ἄτην,
 αὐτοὶ πιανθέντες εἰκότα πιαίνεσιν·
 αἰεὶ δ' εὐτ' ἐθέλωσα, παρέσσεται εὖσοχος ἄγρη. 280
 ἄλλοι δ' ἴφθιμῶ τε βίῃ καὶ κάρτεϊ γυῖον
 πειθόμενοι, μέγαν ἄθλον ἐπ' ἀνθή ὀπλίζονται,
 ἔφιλῖν, ἔσῖτα πονεύμενοι· ἀλλ' ἐς ἀκωκὴν
 ἀγκίστρον σπεύδουσι, καὶ ἠνορέῃ βιόωνται.
 χαλκῶ μὲν σκληροῖο τετυγμένον, ἢ σιδήρου 285
 ἀγκίστρον πέλεται, διχὰ δὲ γλωχίνες ἔχουσιν
 ἀμφίδυμοι μέγα πείσμα λιγύροφον, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶ
 λάβρακα ζῶντα παρήλασαν, εἴ σφι παρεῖη·
 εἰ δὲ θάνη, τάχα οἱ τις ὑπὸ σόμα θῆκε μόλιβδον,
 δελφῶν ὃν καλέουσι· ὁ δὲ βρίθοντι μόλιβδῶ 290
 νεύει τ', ἀγκλίνει τε κάρη, ζῶντι εἰκότως·
 θάμιγξ δὲ κρατερὴ τε καὶ εὐπλοκος· ἀλλ' ὅτε δῖπρον
 ἀνθία· εἰσαίοντες ἀναβρέξουσι θαλάσσης,
 ἄλλοις μὲν μέλειαι κώπης πόνος· αὐτὰρ ὄγ' ἄκρης
 ἐκ πρύμνης αἰλιεὺς δόλον ἀγκύλον εἰς ἄλα πέμπει, 295
 ἢ ἀναδινεύων· οἱ δ' αὐτίκα πάντες ἔπονται
 νηὶ τε, καὶ φεύγοντι δεδουρότερες εἴκελον ἰχθύν,
 σπεύδοντες μετὰ δαῖτα παραφθαδὸν αἴσσοσιν
 ἀλλήλων· φαίης κεν ἐπ' ἀνέρα δήιον ἄνδρα
 γένατ' ἐλαφρίζειν πεφοβημένον· οἱ δ' ἄρα νίκης 300
 ἐθλῆς ἰμείρουσιν· ὁ δ' ἔσοχον ὄν κεν ἴδηται
 ἀσπαλιεὺς, τῶ δαῖτα παρέχεθεν· αὐτὰρ ὁ λάβρως
 δῶρα χανῶν δύσδωρα μετέδραμεν· ἐνθεν ἔπειτα

ἀλκὴν ἀμφοτέρων θήσεται, αἶϠ ἀέβλϠ
 μαρναμένων, ἀνδρός τε καὶ ἰχθύος ἐλκομένοις. 305
 τῶ μὲν γὰρ σφενάροι τε βραχίονες, ἠδὲ μέτωπα,
 ὦμοί τ', αὐχένιοί τε παρασφύριοί τε τένοντες
 ἀλκῇ κυμαίνουσι, καὶ ἠνορέη τανύονται.
 αὐτὰρ ὄγ' ἀχαλοῶν ὀδύνης ὑπομαίνεται ἰχθύς,
 ἔλκων αὖ ἐρούοντα, βιώμενϠ εἰς ἄλα δύναι, 310
 ἀσπεται μαιμάων. ὁ δὲ κέκλεται ἄνδρας ἑταίρους
 ἐμπώπιαν ἐλάτῃσι· διακομένης δ' ἀκάτοιο,
 ἐμπαλιν ἐκ πρύμνης ὀλϠ ἔλκεται ἰχθύος ὀρμῇ·
 κλάζει δ' ὀρμῇ, χειρὸς δ' ἀπολείβεται αἷμα
 προιομένης· ὁ δ' ἄρ' ἔτι βαρὺν μεθήσῃ ἀγῶνα. 315
 ὡς δὲ δῦα μεμαῶτες ὑπὲρβιοὶ ἀνέρες ἀλκὴν,
 ἀμματα' ἐπ' ἀλλήλοισι τιτανόμενοι βιάονται
 ἐλκῦσαι, ῥιπῆσιν ὀπιισσοφόροις ἐρούοντες·
 δηρὸν δ' ἀμφοτέροι καμάτων ἴσα μέτρα φέροντες
 ἐμμενέως ἔλκῃσι, καὶ ἐμμενέως ἐρούονται. 320
 ὡς τοῖς, ἰχθυόλω τε καὶ ἰχθύϊ, νεῖκϠ ὄρωρε,
 τῶ μὲν ἀπαΐξαι, τῶ δ' ἐλκέμεν ἰμείροντος.
 ἔ μὲν μιν λείψουσιν ἐν ἄλγεσιν ἰχθύες ἄλλοι
 ἀνθίαι, ἀλλ' ἐθέλουσιν ἀμυνέμεν, ἐν δὲ οἱ αὐτῶ
 κῶτα βίη χρίματῃσι, καὶ ἐμπώπιτῃσι ἕκαστος, 325
 ἀφρονες, ἔδ' ἐνόησαν ἐὼν τείροντες ἑταῖρον.
 πολλάκι καὶ θάμιγχα λιλαιόμενοι γενύεσσι
 ῥῆξαι, ἀμηχανόωσιν, ἐπεὶ σῶμα τοῖσιν ἀσπλον.
 ὀψὲ δὲ μιν καμάτω τε καὶ ἔλκεσι μοχθίζοντα,
 πυκναῖς τ' εἰρεσίῃσι βιώμενϠ ἔσπασεν ἀνήρ· 330
 εἰ δ' ἄρα οἱ καὶ τυτθὸν ὑπεΐζεται, ἔ μιν ἔπειτα
 ἐλκύσει· τοῖον γὰρ ὑπερφίαλον δένος αὐτῶ.
 πολλάκι δ' ὀξύπρωρον ὑπὲρ ῥάχιν ἔτμαγε δαΐψας
 ὀρμῆν, ἀπὸ δ' ἠΐε λιπῶν κενὸν ἀγρευτῆρα.
 τοῖον καὶ κάλλιχθῦς ἔχει δένος, ἠδὲ γενέθλη 335
 ὀρκύνων, ὅσσοι τε δέμας κητώδεις ἄλλοι
 πλάζονται· τοίοις δὲ βραχίουσιν ἀγρώσσονται.

Ἄλλως δ' αὖ βρώμησι καὶ εἰλαπίνῃσι δολώσας

ἀγρώσσει

ἀγρώσσει ἀλιεύς· ἀγαθὸς δέ οἱ ἔσσεται ἰχθύς
κάνθαρος, ὃς πέτρῃσιν αἰεὶ λεωρῆσι γέγηθε. 340

κύρτον δὲ πλέξαιο περιδρομον, ὅτι μέγιστον
τεύχων, ἢ σπάρτοισιν Ἰβηρίσιν, ἢ ἐλύγοισι,
ράβδους ἀμφιβαλῶν· λευρὴ δέ οἱ εἴσοδος ἔσω,
γαστήρ τ' εὐρυχανής· δέλεαρ δέ οἱ ἔνδον ἐνεΐης
πέλυπον ἐρπυστήν, ἢ κάραβον, ἐκ πυρὸς ἀμφω 345
ὀπιθαλέας· κίσση γὰρ ἐφέλκεται ἰχθύας εἴσω.

ᾧδε μὲν ἐντύνας πλεκτὸν δόλον, ἐγγύθι πέτρης
δόχμιον ἀγκλίνοις ὕφαλον λόχον· αὐτίκα δ' ὀδμῇ
κάνθαρον ὀτρύνει τε, καὶ ἴζεται ἔνδοθι κύρτη,
ἔ μάλᾳ θαρσαλέος πρῶτην ὁδὸν, ἀλλὰ τάχιστα 350
θαισάμεν ὅ παλίνορσ' ἀπέδραμεν· ἔνθεν ἔπειτα

κυρτεὺς μὲν κείνοισιν αἰεὶ νεοτερωτέρα φορεθῆν
ἐντίθειαι· τῆς δ' αἴψα δυσώνυμ' ἐντὸς ἀγείρει
γαστήρ· ἄλλος δ' ἄλλον ἄγει σύνδορπον ἐταῖρον.
ἦδη δ' ἀτρομέοντες ἀολλέες ἔνδοθι κύρτη 355
ἀγρόμενοι πᾶν ἡμᾶρ ἐνήμενοι, ᾧσε μέλαθρον

κῆσάμενοι, μίμνησι, κακὴν δ' εὐραντο καλήν.
ᾧς δ' ὅσῳτ' ὀρφανικοῖο μετ' ἠϊθέσιο μέλαθρον
ἔτι σαιοφροσύνησι μεμηλότες ἤλικες ἄλλοι,
κλητοὶ τ', αὐτόμολοί τε, πανήμεροι ἠγερέθονται, 360
κλῆσιν αἰεὶ κείροντες ἀσημάλιοιο δόμοιο,

οἷα νέες ἀνίησι χαλίφρονας ἀκρί' ἤβη,
ἐκ δὲ κακοφροσύνης ἰκέλην εὐραντο τελευτήν·
ᾧς τοῖς ἀγρομένοισι παραχεδὸν ἴσεται ἄτη.
ἠνίκα γὰρ πολλοὶ τε καὶ εὐλιπέες τελέθωσι, 365
δὴ τότε ἀνὴρ κύρτειο περὶ σῶμα πῶμα καλύπτει

εὐ ἀραρός· τῆς δ' ἔνδον ἐν ἔρκει πεπληῶτας
ὕσατιον κνώσσοντας ἀνεύρυσεν· ὀψὲ δ' ὄλεθρον
φρασσάμενοι σπαίρῃσι, καὶ ἐκδῦναι μεμάασι,
νῆπιοι, ἔδ' ἔτι κύρτον ὁμῶς εὐοικον ἔχουσιν. 370

Ἀδμῶσι δ' ἐπὶ κύρτον ὀπωρινὸν ὀπλίζονται
οἰσύνον, μέσσοισι δ' ἐν οἴδμασιν ὀρμίζουσι,
νέρθεν ἀναψάμενοι τρητὸν λίθον εὐνασηῆρα.

- Φειλλοὶ δ' ὀχμάζουσιν ἄνω δόλον· ἐν δὲ οἱ αἰεὶ
 τέσσαρας ἀκλαίεις διερχὸς κάχληκας ἰεῖσι. 375
 τοῖς δὲ διαινομένοισι περιτρέφεται γλαγύεσσα
 μύξα θαλασσαίη, τῆς ἡμερῶν ἰχθύας ἔλκει
 βυιῶς, ἔτιδανῶς, λίχνον γένῳ· οἱ δ' ἀγέρονται
 κύρτον ἐπιπροθέοντες, ἐν ἀγκοίνῃς τε μένουσιν.
 ἄδμωες δ' ὀρώοντες ἔσω κοίλοιο μυχοῖο 380
 ἀγρομένους, τάχα πάντες ἐπὶ σφίσιν ἀομήθησαν
 δαιτὸς ἐελδόμενοι· τῶς δ' ἔκλιχον, ἀλλ' ὑπόλιαθον
 ῥηθίως· οἱ δ' ἔτι, καὶ ἰέμενοί περ, ἔχουσιν
 αὐτοῖς ὑπεκδύναι πλεκλὸν λόχον, ἀλλ' ἐτέροισι
 πῆμαλα προσύνοντες ἐπὶ σφίσιν εὖρεν ὄλεθρον. 385
 ὡς δὲ τις ἐν ξυλόχοισιν ὀρέσεται ἀγροιάτης
 θηρὶ πάγην ἤρτυεν, ἀπηνεῖ δ' ἔνδοθι θυμῷ
 δῆσε κυνὸς σφίγγων ἀπο μήθεα· τῷ δ' ὀδύνησιν
 ἠχῆεις ὀρυμαγδὸς ἀπόπροθι τειρομένοιο
 ἔρχεται, ἀμφὶ δὲ οἱ σέεται δριός· ἢ δ' αἶεσσα 390
 πάρδαλις ἰάνθη τε καὶ ἔσσυται, ἰχθῶν αὐτῆς
 μαιομένη· τάχα δ' ἴξε καὶ ἔνθορε. τὸν μὲν ἔπειτα
 ὑψὸς ἀναρπάξει κρυπτὸς δόλος· ἢ δ' ἐνὶ βοθρῷ
 εἰλείται προπεσῶσα, μέλει δὲ οἱ ἔκети δαιτὸς,
 ἀλλὰ φόβος· τῇ δ' ἔτις ὑπέκδυσις ἐσιν ἐτοίμη. 395
 τοῖα καὶ ἄδμωες δειλοὶ πάθον, ἀντὶ δὲ φορέως
 πότμον ἐφορήσαντο, καὶ αἰδῶν ἔρκος ἀδύκλον.

Καί μὲν τις θρίσσησιν ὁμῶς καὶ χαλκίσιν ἀγρην
 φράσσαι ὀπωρινὴν, καὶ λάρινον εἶλε, καὶ ἔθνη
 τραχέων, κύρτον μὲν ὑπὸ σπάρτοισιν ὑφῆνας 400
 εὐπαγέως, Φρυκλιῶν δ' ὀρότων ἐνεθήκατο μάζαν
 αἰνώ μυδαλέην εὐώδει, μιξε δὲ κέρης
 δάκρυον Ἀσσυρίας Θεϊαντίδῳ, ἣν ποτε Φασὶ
 πατρὸς ἐρασσαμένην δυσμήχανον ἔργον ἀνύσσαι,
 ἐλθεῖν τ' ἐς Φιλότηα, χολωσαμένης Ἀφροδίτης· 405
 ἀλλ' ὅτε μιν καὶ δένδρον ἐπῶνυμον ἐρρίζωσεν
 αἶσα θεῶν, γοάει τε καὶ ἦν ὀλοῦσθαι ἄτην,
 δάκρυσι δευομένη λέκλῃς χάριν· ἣς ἐνιμίσγων

θείον ὄπῶν, κύρτον μὲν ἐφορμίζει ροθίοισιν·
 ὄδμη δὲ αἴψα θάλασσαν ἐπέδραμε λειριόεσσα, 410
 κικλήσκουσ' ἀγέλας πολυειδέας· οἱ δὲ ἐφέπωνται
 πνοιῇ νηδυμῆ δεδονημένοι, ὦκα δὲ κύρτῳ
 πύπλωται, ἀγρευτῆρι φέρων εὐθῆρον ἀμοιβήν.

Σάλπαι δὲ ἰκμαλέοις μὲν αἰεὶ φύκεσσι μάλισα
 τέρπονται, κείνη δὲ καὶ ἀγρώσσονται ἐδαδῆ. 415
 πλώει μὲν προτέροισιν ἐν ἡμασιν εἰς ἓνα χῶρον
 ἀσπαλιεύς, αἰεὶ δὲ μετ' οἴδμασι λᾶας ἴησι
 χερμάδας, αἰψάμεν ὅ περὶ φύκεα τηλεθῶντα.

ἀλλ' ὅτε δὴ πέμπτῃ μὲν ἴδη πόλον Ηριγένεια,
 σάλπαι δὲ ἀγρόμεναι κείνον πόρον ἀμφινέμωνται, 420
 τῆμος ἐπεντύνει κύρτῳ δόλον· ἐν δὲ οἱ εἴσω
 φύκεσιν εἰλομένους λᾶας βάλεν, ἀμφὶ δὲ ποίας

εἰναλίας σομίοισιν ἐδήσατο, τῆσι γάνυνται
 σάλπαι τ', ἡδὲ ὅσσοι βοτανηφάγοι ἰχθύες ἄλλοι,
 οἱ τὸτ' ἀγειρόμενοι ποίας φάγον· αὐτὰρ ἔπειτα 425
 εἰς μυχὸν ἠίχθησαν· ὁ δὲ αὐτίκα κύρτον ἀνέλκει

ρίμθα μεταπλώσας, σιγῇ δὲ οἱ ἄνυται ἔργον,
 ἀνδράσι τ' ἀφθόγοισι καὶ ἀσμαράγοις ἐλάτησι.

σιγὴ γὰρ πάσῃσιν ὀφέλιμος ἔπλετο θήρῃς,
 ἔξοχα δὲ ἐν σάλπησιν, ἐπεὶ μάλα τῆσι νόημα 430
 πρῖοιαλέον, πρῖοίη δὲ πόνον δύσθηρον ἔθηκαν.

Τρίγλης δὲ ἔτινα Φημί χειριωτέρῃσιν ἐδαδαῖς
 τέρπεισθαι· πᾶσαν γὰρ ἄσιν ἀλός, ἣν κε κίχῃσι,
 φέρεται, ἰμείρει δὲ δυσαιέος ἔξοχα δαιτός·

σώμασι δὲ ἐκπάγλως ἐπιτέρπεται ἀνδρομέοισι 435
 πυθομένοις, εὐτ' ἂν τιν' ἔλη σονόεσσα θάλασσα.
 τῶ καὶ μιν δελέεσιν ἀποσπύσσοισιν αὐτμῆν
 ρηϊδίως ἔλκυσιν, ὅσα πνέει ἐχθρὸν ἄημα.

εἴκελα δὲ τρίγλησιν ἕσσι τε Φημί τετύχθαι
 ἥδεα, φυρομένοισιν αἰεὶ περὶ γαστέρῳ ὄρμῃν. 440

ἄμφω δὲ, αἱ μὲν ἔασι διάκριτοι ἐν νεπόδεσσι,
 οἱ δὲ ἐνὶ χερσαίῃσιν ἀριτεύουσ' ἀγέλησιν.

Οὐ μὲν δὴ μελάνθρον ἀποίσειαι, ἔτ' ἐνὶ κύρτῳ

ρηϊδίως ἀπαφῶν, ἔτ' ἐν λινοεργεῖ κόλπῳ.
 ἔξοχα γὰρ μελάνχρος ἐν ἰχθύσιν ἤμην ἀναλκίς, 445
 ἠδὲ σαοφρονέων, λίχνη δὲ οἱ ἔσποτ' ἐδαδῆ
 θυμῆρης· αἰεὶ δὲ γαληναίης μὲν ἔσσης
 κέκλιται ἐν ψαμάθοισι, καὶ ἐκ ἀναδύεται ἄλμης·
 ἀλλ' ὅτε κυμαίνεσσα περισπέρχῃσι θάλασσα
 λάβρων ἐξ ἀνέμων, τότε δὴ μῆνοι μελάνχροι 450
 κῦμα διαίσσασιν ἀολλέες, ἔτε τιν' ἀνδρῶν
 ἔτε τιν' εἰναλίῳν πεφρικότες, οἱ μὲν ἅπαντες
 ἐς νεάτην κρηπίδα φόβῳ δύνεσι θαλάσσης.
 οἱ δὲ τότε ἠϊόνας τε πολυφλοίσβους ἐφέπασσι,
 πέτραις τ' ἐμπελάσῃσι ἀλήμονες, εἴ τιν' ἐψητὸν 455
 κοπτομένη δειξίειν ὑπὸ ῥιπῆσι θάλασσα
 νήπισι· ἔσθ' ἐδάησαν ὅσον πιτυτώτεροι ἄνδρες,
 οἱ κείνης καὶ πάμπαν ἀλευομένης ἔλον ἄγρη.
 χειμερὴ πλημμυρὶς ὅταν ζέῃ ἀμφιτρύτης,
 ἴσατ' ἐπὶ πρῆχασαν ἀνὴρ ἀλιηγέα πέτρην, 460
 ὀξύτατον ὅθι κῦμα περὶ σπιλάδεσσι μέμυκεν·
 εἶδατα δ' ἄγνυμένοισιν ἐνισπείρει ῥοθίοισι,
 τυρὸν ὁμῶς δῆμητρι μεμιγμένον· οἱ δ' ἐπὶ φορβὴν
 ἀσπάσιοι θρώσκουσιν ἐπειγόμενοι μελάνχροι.
 ἀλλ' ὅτε οἱ παρέασιν ἀολλέες ἐς βόλον ἄγρης, 465
 αὐτὸς μὲν τρέπεται λοξὸν δέμας, ὄφρα οἱ ὕδωρ
 μή τι κάλασκιόιτο, καὶ ἰχθύσι τάρβῃ ἐνεῖη.
 ἔσι δὲ οἱ λεπλὸς τε δόναξ μετὰ χερσὶν ἐτοῖμος,
 λεπλή θ' ὀρμὴ κέφης τριχὸς ἀπλοκῃ αὐτως,
 λεπλοῖς δ' ἀγκίσροισιν ἀναπαλέκειαι θαμέεσσι, 470
 τοῖς ἐπέθηκε δέλετρον, ὃ καὶ πάρος ἦκε καθ' ὕδωρ,
 πέμπει δ' ἐς βαθὺ κῦμα κυκώμενον· οἱ δ' ὀρέωντες
 αὐτὴν ἐπιθρώσκουσιν, καὶ ἀρπάζουσιν ὀλεθρον.
 ἔσθ' ἀλιεύς εὐκηλον ἔχει χεῖρα, πυκνά δ' ἀνέλκει
 ἐκ δίνης ἀγκίστρα, καὶ εἰ κενὰ πολλάκις εἶη. 475
 ἔ γὰρ βρασσομένης κεν ἐπιθράσσοιτο θαλάσσης
 ἀτρεκέως, εἴτ' ἐν τις ἐνίχεται, εἴτε καὶ αὐτως
 κύματ' ἀνακλονέσῃν· ἐπὴν δὲ τις ἀμφιχάνῃσι

ρίμθα μιν ἐξείρυσσε, πάρος δόλον ἐν Φρεσὶ θείσθαι,
πρὶν Φόβον ἐτιδανοῖσιν ἐνιπλήξαι μελανέροις. 480
τοῖν χειμερίν πανεπιέλωτον ἤνυσεν ἄγρην.

Ναὶ μὴν καὶ κερῆα, καὶ ἔλίχνον περ' ἑόντα,
ἤπαφον, ἀγκίσροισι περὶ σεινοῖσιν ἔσαντες
εἶδαρ ὁμῆ δήμητρι μεμιγμένον ἠδὲ γάλακλῶ
πηκτοῖσι δώροισιν· ἐφυρήσαντο δὲ ποίην 485
τοῖσιν ὁμῆ μίνθην εὐώδεα, τὴν ποτε κέρην

Φασὶν ὑπερδαίην ἔμεναι, Κωκυτίδα Νύμφην·
κλίνατο δ' εἰς εὐνὴν Αἰδωνεύς· ἀλλ' ὅτε κέρην
μυνογενῆ ἤρωαξεν ἀπ' Αἰτναίοιο πάγιοιο,
δὴ τότε μιν κλάζουσιν ὑπερφιάλοισι ἐπέεσσι, 490
ζήλω μαργαίνουσαν ἀτάσθαλα, μηνίσασα

Δημήτηρ ἀμάθυεν ἐπεμβαίνουσα πεδίλοισι.
Φῆ γὰρ ἀγαυοτέρη τε Φυὴν, καὶ κάλλῳ ἀμείνων
Περσεφόνης ἔμεναι κυανώπιδος, ἐς δὲ μιν αὐτὴν
εὐζατο νοσήσειν Αἰδωνέα, τὴν δὲ μελάθρων 495
ἐξελάσειν· τοίη οἱ ἐπὶ γλώσσης θόρον ἄτη.

ποίη δ' ἐτιδανὴ καὶ ἐπαύνημῳ ἔκθορε γαίης·
τὴν ἐνιφυρήσαντες ἐπ' ἀγκίσροισι βάλοντο.
κερσεὺς δ' ἔμετὰ θηρόν, ἐπεὶ ρά μιν ἴξεν αὐτμηῆ,
ἀντιάσας, πρῶτον μὲν ἀποσασθὸν ἀγκίσροιο, 500
λοξὸν ὑπ' ὀφθαλμοῖς ὄραα δόλον, εἵκελος ἀνδρὶ

ξείνω, ὃς ἐν τριόδοισι πολυτρίπλοισι κυρήσας
ἔση ἐφορμαίων, κραδίη τέ οἱ ἄλλοτε λαιήν,
ἄλλοτε δεξιτερὴν ἐπιβάλλεται ἀτραπὸν ἐλθεῖν·
παπταίνει δ' ἐκάτερθε, νόος δὲ οἱ, ἥντε κῦμα, 505
εἰλεῖται, μάλα δ' ὄψ' ἐμῆς ὠρέξατο βελῆς·

ὡς ἄρα καὶ κερῆϊ παναίολα μερμηρίζει
θυμὸς, οἰομένω τε δόλον, καὶ ἀπημόνα Φορβήν.
ὄψ' ἐ δὲ μιν νόος ὤρσε, καὶ ἤγαγεν ἐγγύθι πόντον·
αὐτὶς δὲ τρέσσας ἀνεχάσσατο· πολλὰκι δ' ἤδη 510
εἶλε Φόβος ψαύοντα, καὶ ἔμπαλιν ἔτραπεν ὀρμήν.

ὡς δ' ὅτε νηπίαχῶ κέρη παῖς, ἐκλὸς ἐσσης
μητέρος, ἢ βρώμης λελημένη, ἠέ τευ ἄλλης.

ψαῦσαι μὲν τρομέει, μητρὸς χόλον, εἰδὲ ἀναδῦναι
 ἐλδομένη τέτληκεν· ἐφερπύζεσσα δὲ λάβρη 515
 αὐτίς ὑποτρέπεται, κραδίη δὲ οἱ ἄλλοτε θάρσθη,
 ἄλλοτε δὲ ἐμπύπτει δειλὸς φόβος· ὄμματ' αἰὲν
 ὄξεα παπταίνοντα ποτὶ προβύροισι τέτανται·
 ὡς τότε ἐπεμδαίνων ἀνελίσσεται ἠπιῶν ἰχθύς.
 ἀλλ' ὅτε θαρσήσας πελάσῃ χεδὸν, εἰ μάλ' ἐτοίμως 520
 ψαῦσε βορῆς, εἰρή δὲ πάρος μάζιζεν ἐγείρων
 ἀγκίστρον, μή πως τις ἐνὶ χροῖ θέρμετ' αὐτμή·
 ζωῆ γὰρ κερρεῦσιν ἀπώμοτόν ἐστι πάσαδαι.
 ἔνθεν ἔπειτ' ἀκροισι διακνίζει σομάτεσσι
 δαῖτα περιζύων· ἀλιεύς δὲ μιν αὐτίκα χαλκῶ 525
 πείρειν ἀνακρῶν, ὥστε θρασὺν ἴππων ἐέργων
 ἠνίοχθη σκληρῆσιν ἀναγκαίησι χαλινῶ.
 αἶν δ' ἔρυσε, σπαίροντα δ' ἐπὶ χθονὶ κάεβαλεν ἰχθύν.

Καὶ Ξιφίην ὀλοοῖσι παρήπαφον ἀγκίστροισιν·
 ἀλλ' εἰ μὲν Ξιφίη τοῖσιν μόρος, εἰδὲ ἴσος ἄλλοις. 530
 εἰ γὰρ ἐπ' ἀγκίστροισι κατεντύνουσιν ἐδαδῆν·
 ἀλλὰ τὸ μὲν γυμνὸν τε καὶ ἀκλωπον ἠώρηται
 μηρίνθ' διωλῆσιν ἀκαχμένον ἐμπαλιν αἰχμαῖς.
 τῆ δὲ ὅσον τριπάλαισον ἀναψάμενοι καθύπερθε
 μαλθακὸν ἀργεννῶν νεπόδων ἕνα, χεῖλεος ἀκροσ 535
 δῆσαν ἐπισαμένως· Ξιφίης δὲ ὅτε θῆρη ἵκηται,
 αὐτίκα δαιτρεύει δέμας ἰχθύσιν ἄορι λάβρω.
 τῆ δὲ δαιζομένοιο καταρρέει ἀψα δεσμῶ,
 αὐταῖς δὲ ἀγκίστροιο περισρέφεται γενέσσειν,
 αὐτὰρ ὅγ' ἐκ ἐδάη γναμῶν δόλον, ἀλλὰ βαρεῖαν 540
 δαῖτα χανῶν ἀγρευτὸς ἀνέλκεται ἀνέρος ἀλκῆ.

Πολλὰ δὲ ἐπὶ Ξιφίη θηρήτορες ὀπλίζονται,
 ἔξοχα δὲ οἱ Τυρσηνὸν ἀλὸς πόρον ἀγρώσασσιν,
 ἀμφὶ τε Μασσαλίην, ἱερὴν πόλιν, ἀμφὶ τε Κελῆς.
 κεῖθι γὰρ ἐκπαγλοῖτε, καὶ ἰχθύσιν εἰδὲν ὁμοῖοι 545
 ἀπλάτοι Ξιφίαι μεγακῆτεες ἐννεμέθενται.
 οἱ δὲ ἀκάτῃς αὐτοῖσιν εἰσκομένους Ξιφίησι,
 καὶ δέμας ἰχθυόεν, καὶ φάσγανα τεκλήναντες,

- ἀντίον ἰθύνσιν· ὁ δὲ ἐκ ἀναδύεται ἄγρον·
 ἐλπόμενοι μὴ νῆας εὐστέλμους ὀράσθαι,
 ἀλλ' ἐτέρους Ξιφίας, Ξυνὸν γένος, ὄφρα μιν ἄνδρες
 πάντη κυκλώσονται· ὁ δὲ ἐφράσαθ' ὑπερον ἄτην,
 ῥιπῇ τριγλώχινι πεπαρμένῳ, εἰδὲ οἱ ἀλκή
 Φεύγειν ἰεμένω περ, ἀναγκαίη δὲ δαμῆναι.
 πολλάκι μὲν καὶ νηὸς ἀμυνόμενος κενεῶνα
 Φασγάνῳ ἀντετόρησε διαμπερές ἄλκιμῳ ἰχθύς.
 οἱ δὲ θοῶς βεβηλῆγος ὑπ' εὐχάλκοιο τυπῆσιν
 ἐκ γενύων ἤραξαν ἅπαν Ξίφος· ἐν δὲ ἄρα νηὸς
 ἔλκει γόμφος ἄρησεν· ὁ δ' ἔλκειαι ὀρφανὸς ἀλκῆς.
 ὡς δὲ ὅτε δυσμενέεσσι δόλον τεύχοντες ἄρηος,
 ἰέμενοι πύργων τε καὶ ἀσέῳ ἔνδον ἰκέσθαι,
 ἔντεα συλήσαντες ἀρηϊφάτων ἀπὸ νεκρῶν,
 αὐτοὶ θωρήξαντο, καὶ ἔδραμον ἄγχι πυλάων·
 οἱ δὲ ὡςτε σφετέροισιν ἐπειγομένοις πολιήταις
 ἀγκλίνσιν θύρετρα, καὶ εἰ γήθησαν ἐταίροις·
 ὡς ἄρα καὶ Ξιφίην ἴκελον δέμας ἤπαφεν νηῶν·
 καὶ μὲν δὴ σκολιῆσιν ἐν ἀγκοίνῃσι λίγιο
 κυκλωθεὶς Ξιφίης μέγα νήπιῳ ἀφροσύνησιν
 ὄλλυται, ὃς θρώσκει μὲν ὑπεκδύναι μενεαίνων,
 ἐγγύθει δὲ τρομέων πλεκτὸν δόλον, αὐτίς ὀπίσσω
 χάζεται, εἰδὲ οἱ ὄπλον ἐνὶ φρεσὶν, οἷον ἄρησεν
 ἐκ γενύων, δειλὸς δὲ μένει κεκαφηότι θυμῷ,
 ὄφρα μιν ἐξερεύσωσιν ἐπ' ἠόνας, ἔνθα εἰ δέχοις
 ἄνδρες ἐπασσύτεροισι καταίγδην ἐλάοντες
 κρᾶτα συνηλοίησαν, ὁ δὲ ὄλλυται ἀφρονὶ πότημα.
 Αφροσύνη καὶ σκόμβρον ἔλε, καὶ πύονα θύννον,
 καὶ ῥαφίδας, καὶ Φῦλα πολυσπερέων συνοδόλων.
 Σκόμβροι μὲν λεύσσοντες ἐν ἔρκει πεπληγῶτας
 ἄλλους, ἤρασαντο λίνης πολυωπὸν ὄλεθρον
 ἐσθύναι, (τοίη τις ἐπέρχεται εἰσορῶντας
 τερπωλή) παίδεσσιν ἀπειρηότοισιν ὁμοῖοι,
 οἶτε πυρὸς λεύσσοντες ἀναιθομένοιο Φαιεινῶν
 μαρμαρυγῆν, ἀκλίσιν ἰανόμενοι γελῶσαι·

550

555

560

565

570

575

580

ψαῦσαι θ' ἰμείρασι, καὶ ἐς φλόγα χεῖρ' ὀρέγασσι
 νηπιέην· τάχα δέ σφιν ἀνάσσειν ἐξεφάνη πῦρ· 585

ὡς οἶγ' ἰμείρασιν ἀνοσήτοιο λόχοιο
 ἔσπεσέειν κευθμῶνα· κακῶ δ' ἦντησαν ἔρωτος·
 ἐνθ' οἱ μὲν κέλσαντες ἐν εὐρυτέροισι βροχίεσιν
 ἔκθορον· οἱ δ' ἐρχθέντες ἐνὶ σεινοῖσι πόροισι
 πικρὸν ἀνέτλησαν σφιγκλὸν μόρον ἐξανύσαντες. 590

πολλὰς δ' ἠϊόνεσσι καθελκομένοιο λίνιο
 ὄψαι ἀμφοτέρωθεν ἀρηρότας, ἥτε γόμφος,
 τὰς μὲν ἔτι φρονέοντας ἐσελθέμεν ἄρκυν ὀλέθρος,
 τὰς δ' ἤδη μεμαῶτας ὑπέκδῦναι κακότητος,
 ἔνδοθεν ἰκμαλέοισιν ἐνιχομένους βροχίδεσσι. 595

Θύννοι δ' αὖ σκόμβροισιν ἴσον πόνον ἀθλεύεσιν
 ἀφροσύνη· καὶ τοῖς γὰρ ὁμοίῳ ἴμερος ἄτης
 ἐμπύπτει δολίοιο λίνου λαγόνεσσι μιγῆναι·
 ἀλλ' ἔ μὲν κείνοισιν ὑπόβρυχα γαστέρι εἴσω
 ἐσδύνειν, σκολιοῖσι δ' ἐπαίσσασιν ὀδῶσι, 600
 σώματι μηδόμενοι πόρον ἄρκιον· ἐν δ' ἄρ' ὀδῶσιν
 ὑγρὸν ἐρειδομένοις τέταλαι λίνον· εἰδὲ τι μῆχος
 ἐκφυγέειν, δεσμῶ δὲ περισομίῳ μογέοντες
 ἔλκονται ποτὶ χέρσον ὑπὸ ἀφραδίησιν ἀλόντες.

Καὶ μὲν δὴ ραφίδων τοῖος νόος· αἱ δ' ὅτε κόλπων 605
 δικλῦς ἐκπροφύγασσι, πόνου δ' ἐκτοσθε γένωνται,
 αὐτὶς ἐπιπρωφῶσι, λίνω δ' ἐπιμνήσασθαι
 δήγματ' ἐνιπρίεσσι· τὸ δὲ σφίσι δύνεται εἴσω,
 ἴχει τ' ἐμμενέως πυκινὰς ἐντοσθεν ὀδόντας.

Αὐτὰρ τοὶ συνόδοντες ἴσοι σείρασι λόχοισι 610
 κεκριμένοι· τοῖς δ' εὐτ' ἂν ἀνὴρ ἀϊκίσρον ἐφείη,
 οἱ μὲν ἀποπροπᾶδην λοξὸν φάσσι ἀλλήλοισι
 πάντες ἐπικλίνεσσι, καὶ ἐκ ἐθέλεσσι πελάσσαι·
 ἀλλ' ὅτε τις προβορῶν ἐτέρης σιχρὸς αἴψα δέλετρον
 ἀρωάξῃ, τότε κέν τις ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἔδεκτο, 615
 ἀϊκίσρῳ δ' ἐπέλασσε καὶ ἔλκεται· οἱ δ' ὀρόωντες
 ἀλλήλας, περὶ δαιτὶ γεγηθότες, ἰαίνονται
 ἐλκόμενοι, σπεύδουσι δ' ὑποφθαδὸν, ὅς κε θάνησι

πρῶτ' Ⓞ

πρῶτος ἀλγῆς, ἄτε παῖδες ἀθύρματι κατχαλῶντες.

Θύνων δ' αὖ γενεὴ μὲν ἄπ' εὐρυπόροιο τέτυκται 620

Ωκεανῷ, σείχῃσι δ' ἐς ἡμετέρας ἀλὸς ἔργα,

εἰαρινῶ μετὰ λύσσαν ὄτ' οἰσρήσωσι γάμοιο.

τῆσ' δ' ἦτοι πρῶτον μὲν Ἰβηρίδος ἔνδοθεν ἄλμης

ἀνέρες ἀγρώσσωσι βίη κομῶντες Ἰβηρες.

δεύτερα δὲ Ροδανῶιο παρὰ σόμα θρητηῆρες 625

Κελτοὶ, Φωκαίης τε παλαίφαλοι ἐνναετῆρες.

τὸ τρίτον ἀγρώσσωσιν ὅσοι Τρινακρίδι νήσω

ἐνναίεται, πόντῃ τε παρ' οἴδμασι Τυρσηνοῖο.

ἐνθεν ἀπειρεσίοις ἐνὶ βένθεσιν ἄλλοθεν ἄλλ' ὦ

κίδναιται, καὶ πᾶσαν ἐπιπλώσσι θάλασσαν. 630

πολλὴ δ' ἐκπαυγλὸς τε παρίσταται ἰχθυόλοισιν

ἄγρη, ὄτ' εἰαρινὸς θύνων στρατὸς ὀρμήσωνται.

χῆρον μὲν πάμπρωτον ἐπεφράσσατο θάλασσης,

ἔτε λίνην σενωπὸν ἐπηρεφέεσσιν ὑπ' ὄχθαις,

ἔτε λίνην ἀνέμοισιν ἐπίδρομον, ἀλλὰ καὶ αἶθρη 635

καὶ σκεπανοῖς κευθμῶσιν ἐναίσιμα μέτρα φέρονται.

ἐνθ' ἦτοι πρῶτον μὲν ἐπ' ὄρθιον ὑψικόλωνον

ἴθρις ἐπεμδαίνει θυνοσκόπῳ, ὅσε κίσσας

παντοίας ἀγέλας τεκμαίρεται, αἶ τε, καὶ ὄσσαι,

πιφάυσκει δ' ἐτάροισι· τὰ δ' αὐτίκα δίκλυσά πάντα 640

ὡσε πόλις προβέβηκεν ἐν οἴδμασιν· ἐν δὲ πυλωροῖ

δίκλυα, ἐν δὲ πύλαι, μύχατοί τ' αὐλῶνες ἔασιν·

οἱ δὲ θοῶς σεύονται ἐπὶ σίχας, ὡσε φάλαγγες

ἀνδρῶν ἐρχομένων κατὰ Φυλαδόν· οἱ μὲν ἔασιν

ὀπλότεροι, τοὶ δ' εἰσὶ γεραίτεροι, οἱ δ' ἐνὶ μέσση 645

ῶρη· ἀπειρέσιοι δὲ λίνων ἐντοσθε ρέεσιν,

εἰσόκεν ἡμείρωσι, καὶ ἀγρομένους ἀνέληται

δίκλυον· ἀφνειὴ δὲ καὶ ἔξοχ' ἴσεται ἄγρη.

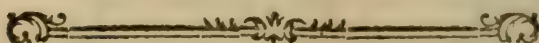

Ο Π Π Ι Α Ν Ο Υ

Α Λ Ι Ε Υ Τ Ι Κ Ω Ν

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Αλλος δὲ ἀγρευτῆρσιν ὑπήγαγε λήϊδα θήρης
 ὑγρὸς ἔρως, ὀλοῶν δὲ γάμων, ὀλοῆς τ' ἀφροδίτης
 ἠντίασαν, σπυεύδοντες ἐὼν Φιλοθήσιον ἄτην.
 ἀλλὰ σύ μοι, κάρτισε πολισσέχων βασιλῆων,
 αὐτός τ', Αντωνῖνε, καὶ υἱέ^ϛ ἠγάθεον κῆρ, 5
 πρόφρονες εἰσαΐοιτε, καὶ εἰναλίοισι γάνυθε
 τερωλαῖς, οἷησιν ἐμὸν νόον ἠπιόδωροι
 Μῆσαι κοσμήσαντο, καὶ ἐξέειψαν αἰοιδῆς
 δῶρω θεσπεσίῳ, καὶ μοι πόρον ὑμετέροισι
 κίρνασθαι γλυκὴ νᾶμα καὶ ἄσσι καὶ πραπίδεςσι. 10

Σχέτλι' ἔρως, δολομήτα, θεῶν κάλλιψε μὲν ὅσσοις
 εἰσιδέειν, ἄλγιστε δὲ, ὅτε κραδίην ὀρθύεις
 ἐμπύπλων ἀδόκη^ϛ, ὑπὸ φρένα δὲ ὡσεὶ θυέλλα
 μίσγειαι, ἀσθμαίνεις δὲ πυρὸς θυμείαν ὀμοκλήν,
 παφλάζων ὀδύνησι, καὶ ἀκοήτοισιν ἀνίας. 15
 δάκρυ δέ σοι προβαλεῖν λαρόν γάν^ϛ, ἠδὲ ἔσακῆσαι
 βυσσόθεν οἰμωγὴν, σπλάγχχοις θ' ὑπὸ θερμόν ἔρευθος
 Φοινίξαι, χρωτὸς τε παράτροπον ἀνθ^ϛ ἀμέρσαι,
 ὅσσε τε κοιλῆναι, παρά τε φρένα πᾶσαν αἰῆραι
 μαινομένην· πολλὰς δὲ καὶ ἐς μόρον ἐξεκύλισας, 20
 ὅσσοις χειμέριός τε καὶ ἄγρι^ϛ ἀντεβόλητας
 λύσαν ἄγων· τοίαις γὰρ ἀγάλλεαι εἰλαπίνησιν.
 εἴτ' ἐν ἐν μακάρεσσι παλαίτα^ϛ ἐσσι γενέβλη.

ἐκ χάρου δὲ ἀνέτειλας ἀμειδέου, ὁξεί πυρσῶ
 λαμπρόμενος· πρῶτος δὲ γάμων ἐξεύξασθαι θεσμός, 25
 πρῶτος δὲ εὐναίοις ἀρότοις ἐπεθήκασθαι τέκμων·
 εἴτε σε καὶ πτερύγεσσι ἀειρόμενον θοὸν ὄρνιν
 τίχῃ Πάφῃ μεδέσσει πολυφράδμων Αφροδίτη·
 εὐμένειοις, πρῆξι δὲ καὶ εὐδιῶ ἀμμιν ἰκάνοις
 μέτρον ἄγων· ἔγάρ τις ἀναίνεται ἔργον ἔρωτος. 30
 πάντα μὲν κρατεῖς, πάντα δὲ σε καὶ ποθέετι,
 καὶ μέγα πεφρίκασιν· ὁ δὲ ὄλβιος, ὅσις ἔρωτα
 εὐκράῃ κομέει τε, καὶ ἐν στέροισι φυλάσσει.
 σοὶ δὲ ἔτ' ἐραίνης γενεῆς ἄλις, ἔτε τι Φύτλης
 ἀνδρομέης· ἔθῃρας ἀναίνεται, ἔθῃ ὅσα βόσκει 35
 ἀπὸ ἀτρυγέτος, νεάτης δὲ ὑπὸ κευθεσι λίμνης
 δύνας, ὄπλιξ δὲ καὶ ἐν νεωόδεσσι κελαινας
 ἀτραύξας, ὡς μή τι τεῆς ἀδίδακτον ἀνάγκης
 λείπεται, μηδὲ ὅσις ὑπόβρυχα νήχεται ἰχθύς.
 Οἶνον μὲν Φιλότῃα μετ' ἀλλήλοισι τίθενται 40
 καὶ πόβον ὄξυελεῖ σικλοὶ σκάρου, ἔθῃ ἐνὶ μόχθοις
 ἀλλήλους λείπασιν, ἀλεξήτηρι δὲ θυμῶ
 πολλάκι μὲν, πληγέντ' ὑπὸ ἀγκίστροιο δαφουῖς,
 ἄλλος ἐπαίξας πρόμαχος σκάρου ἰθὺς ὀδῶσιν
 ὄρμιῃν ἀπέκερσε, καὶ ἐξεσάωσεν ἐταῖρον, 45
 καὶ δόλον ἠμάλδυνε, καὶ ἀσπασίῃ ἀκάχησεν.
 ἤδη δὲ ἐν κύρτοισι παλιμπλεκέεσσιν ἀλόντα
 ἀλλ' ὑπεξέκλειψε, καὶ ἐξείρυσσεν ὀλέθρα.
 εὔτε γὰρ ἐς κύρτοιο πέσῃ λόχον αἰόλος ἰχθύς,
 αὐτίκ' ἐπεφράδῃ τε, καὶ ἐκδύναι κακότητος 50
 περᾶται, σρέψας δὲ κάτω κεφαλὴν τε καὶ ὄσσε,
 ἔμπασιν εἰς ἔρην ἀνανήχεται ἔρκος ἀμείβων.
 ταρβῆ γὰρ χοίνης ταναηκέας, αἱ πυλεῶνι
 ἀμφιπεριφρίσασσι, καὶ ἐτάξασιν ὀπωπᾶς
 ἀντίον ἐρχομένοιο, Φυλακλήρεσσιν ὁμοῖαι. 55
 οἱ δὲ μιν εἰσορόωντες ἀμήχανα δινεύοντα,
 ἐκίθον ἀντιώσιν ἀρηγόνες, ἔθῃ ἐλίποντο
 τειρομένους· καὶ πᾶς τις ἐὴν ὄρεξε διαχωῶν

ἔρην, ἥντε χεῖρα, λαβεῖν ἔντοσθεν ἐταίρω.
 αὐτὰρ ὁ δαΐξ μὲν ἔρεισεν, ὃ δ' ἔσπασεν αἶδος ἔξω, 60
 ἔρην ἠγήτειραν ὑπὸ σόμα δεσμὸν ἔχοντα.
 πολλάκι δὲ προβαλόντος ἐὼν ἔντοσθεν ἀλόντ' ὦ
 ἔρην, ἄλλος ἔμαρψε καὶ ἐξείρυσσε θύραζε
 ἐσπόμενον· τοιοῖσδε νοήμασι πότμον ἀλύξαν.
 ὡς δ' ὅτε παιπαλόεσσαν ἀναστειχῶσι κελῶντην 65
 Φῶτες ὑπὸ σκιερῆς νυκτὸς κνέφας, ἠνίκα μῆνη
 κέκρυπται, νεφέων δὲ κελαινώωσι καλύπτραι,
 οἱ δ' ὄρφνη μογέεσι, καὶ ἀτρίπλοισι κελεύθοις
 πλαζόμενοι χεῖράς τε μετ' ἀλλήλοισιν ἔχουσιν,
 ἐλκόμενοι θ' ἔλκουσιν, πόνων ἐπίκρονον ἀμοιβήν· 70
 ὡς οἴγ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαίῃ φιλότητι
 ἀλκίηρες γεγάασιν· τὸ δὲ σφισι μῆσατ' ὀλεθρον
 δευλαίοις, ὀλοῦ δὲ καὶ ἀλγινόεντ' ἔρωτ' ἠντίασαν,
 βλαφθέντες ἐπιφροσύνας ἀλίων.
 τέσσαρες ἐμβεβάασιν θοὸν σκάφος ἀγρευτῆρες, 75
 τῶν ἦτοι δοιοὶ μὲν ἐπηρέτμοισι πόνοισι
 μέμβλομαι, τρίτατος δὲ δολόφρονα μῆτιν ὑφαίνε.
 θῆλυν ἀναψάμεν σῦρει σκάρον ἀκροτάτοιο
 χεῖλε ἐν δίνῃσι λινοζεύκῳ ὑπὸ δεσμῶ·
 ζωὴν μὲν κέρδιτον ἀνελκέμεν· ἦν δὲ θάνησι, 80
 δευφίνοσ μολίβοιο μετὰ σόμα δέξατο τέχνην.
 μηρίνθ' δ' ἐτέρωθεν ἐλήλαται ἄλλ' ὅπιωθεν
 δινωτὸσ μολίβοιο βαρὺσ κύβος ἀμμάϊ' ἄκροσ·
 καὶ ῥ' ἦ μὲν ζωῆ ἐναλίγκιος ἐν ῥοθίοισιν
 ἐλκομένη θήλεια τιτάνεται ἐξ ἀλιῆ· 85
 τέτρατος αὖ κύρτοιο βαθὺν δόλον ἀντίον ἔλκει
 ἐγγύθεν· οἱ δ' ὄρώωντες ἀολλέες ἰθὺσ ἔενται
 κραιπνὸν ἐπειγόμενοι βαλιοὶ σκάφοι, ὄφρ' ἐρύσωνται
 ἐλκομένην, ἀκατον δὲ περιπροθέουσιν ἀπάντη,
 οἷσρω θηλυμανεῖ βεβημένοι· οἱ δ' ἐλάτῃσι 90
 νῆα καλῶσπέρχουσιν ὅσον δένος· οἱ δ' ἐφέπῳηαι
 ἐσσυμένως, τάχα δὲ σφι πανύστατος ἐπλεῖ ἀρωγή·
 εὔτε γὰρ ἀγρομένωσ τε καὶ ἄχετα μαιμῶντασ

Θηλείης ἐπὶ λύσσαν ἴδη νόος ἀσπαλιῆ^ϑ,
 ἐν κῦρτω κατεθηκεν ὀμῆ λίθον ἠδὲ μόλιθον, 95
 ὅς σκάρον ἐμβαρῦθων εἴσω σπάσεν· οἱ δ' ἄρ' ὀμαρῆ^η,
 ὡς ἴδον, ὡς ἐκέχυντο παραφθαδόν, αἶδ^ϑ ἔρκος
 πλεκλὸν ἐπισπεύδοντες, ἐπειγομένοις δὲ λόχοισι
 σείνονται προβολαί τε λύγων καὶ χάσμα πυλάων
 ἀργαλέον· τοῖσι γὰρ ἐπισπέρχσσι μύωπες. 100
 ὡς δὲ ποδάκεις μεμελημένοι ἄνδρες ἀέθλων,
 γάθμης ὀρμηθέντες ἀπόσσυτοι, ὠκέα γυῖα
 προπροτιλιαινόμενοι, δολιχὸν τέλ^ϑ ἐσκοπέσιν
 ἐξανύσαι· πᾶσι δὲ πόνος νύσση τε πελάσσαι,
 νίκης τε γλυκῦδαρον ἐλεῖν κράτος, ἔς τε θύρετρα 105
 ἀΐσαι, καὶ κάρτος ἀέθλιον ἀμφιβαλέσθαι·
 τόσπος ἔρως καὶ τοῖσιν ἐς αἶδος ἡγεμονεύει.
 εὐδορέειν κευθμῶνας ἀνοσήτοιο λόχοιο.
 κύνταλα δ' ἐς Φιλότῆα καὶ ὕσατον οἴτρων ἰόντες,
 αὐτόμολοι πιμπλάσιν ἐφίμερον ἀνδράσιν ἄγρην. 110
 ἄλλοι δ' αὖ θήλειαν ἔσω κῦρτοιο κελαινῆ
 ζῶν ἐγκαθιέντες ὑπὸ σπιλάδεσσι τίθενται
 κείναις, ἧσι μέλει γλαγέεις σκάρος· οἱ δ' ὕπ' ἔρωτος
 αὔρη θελγόμενοι φιλοτησίῃ ἀμφαγέρονται,
 ἀμφί τε λιχμάζσσι, καὶ ἐξερέσιν ἀπάντη 115
 μαιόμενοι κῦρτοιο κατήλυσιν· αἶψα δ' ἴκοντο
 εἰσέβμην εὐρείαν ἀνέκβατον ἔρκ^ϑ ἔχσσαν,
 ἐν δ' ἔπεισον μάλα πάντες ὀμιλαδόν, ἔδέ τι μῆχος
 ἐκδῦναι, συγερῆν δὲ πόθων εὐραντο τελευτήν.
 ὡς δὲ τις οἰωνοῖσι μόρον δολόεντα φυτεύων, 120
 θήλειαν θάμνοισι κατακρύπτει λασίοισιν
 ὄρνιν ὀμογλώσσοιο συνέμωρον ἠθάδα θήρης·
 ἠ δὲ λίγα κλάζει ξεθὸν μέλος, οἱ δ' αἰόντες
 πάντες ἐπισπέρχσσι, καὶ ἐς βρόχον αὐτοὶ ἴενται,
 θηλυτέρης ἐνοσῆσι παραπλάσθοντες ἰωῆς· 125
 τοῖς κείνοι κῦρτοιο πέσον λαγόνεσσιν ὀμοῖσι.

Τοίην δ' αὖ κεφάλοισιν ἔρως περιβάλλεται ἄτην,
 καὶ γὰρ τῆς θήλειας παρήπαφεν ἐν ροβίαισιν

ἐλκομένη· θαλερὴ δὲ πέλοι λιπώσασά τε γυῖα·
 ᾧδε γὰρ εἰσορῶντες ἀπείρονες ἀμΦαγέρονται. 130
 κάλλει δ' ἐκπάγλως βεβημένοι ἐκ ἐτέλῃσι
 λείπεται· πάντη δὲ πόθων ἰύγες ἄγχι
 θαλωμένους, εἰ καὶ σφιν ἀνάρσιον ἡγεμονεύοις
 χέρστον ὑπέξευόντων θῆλυν δόλον· οἱ δ' ἐφέπῳλαι
 ἀθύροι, ἔτε δόλων μεμνημένοι, ἔθ' ἀλιήων. 135
 ἀλλ' ὡς ἠΐθεοι περικαλλέῃ ὄμμα γυναικὸς
 φρασσάμενοι, πρῶτον μὲν ἀποσαδὸν αὐγάζονται
 εἰδ' ἀγαίομενοι πολυήρατον, ἄγχι δ' ἔπειτα
 ἤλυθον, ἐκ δ' ἐλάβοντο, καὶ ἐκέτι κείνα κέλευθα
 ἔρχονται τὰ πάροιθεν, ἐφροσόμενοι δὲ γάνυνται 140
 θελγόμενοι λιαρῆσιν ὑπὸ ῥιπῆς Ἀφροδίτης·
 ὡς κείνων οἰσηδὸν ἐπόψαι ὑγρὸν ὄμιλον
 εἰλομένων· τάχα δὲ σφιν ἀπεχθέες ἤλθον ἔρωτες.
 αἴψα γὰρ ἀμΦίβλητρον ἀνὴρ εὐεργές ἀείρας,
 κόλπῳ ἐπιπροέηκε, καὶ ἄσπῳλον ἔσπασε θῆρην, 145
 ῥηϊδίῳ ἀψῖσι περίχετον ἀμΦικαλύψας.
 Σηπῳαὶ αὖ δυσέρωτες ἐπὶ πλέον ἔδραμον ἄτης.
 ἔ γὰρ τοῖς ἔ κύρτον ὀλέθριον, ἔτε λίνιοιο
 ἀμΦιβολὰς ἐφέηκαν ἀλίστονοι ἀγρευτῆρες,
 ἀλλ' αὐτῳς ἐρύσῳ ἀναψάμενοι μίαν οἴην 150
 ἐν ῥοθίοις· αἱ δ' εὐτ' ἀν ἀπόπροθεν ἀθρήσῳσι,
 αἴψα μάλ' ἀντιόσῳσι, περιπλέγδην δ' ἐνέχονται
 ἐμΦῳσαι σπείρησῳσι, ἄτε ξείνηθεν ἰδῆσαι
 παρθενικαὶ δηναιὸν ἀδελφεὸν, ἠ γενετῆρα
 ἠπῳιον ἐν μεγάροισῳ ἀπῆμονα νοσήσαντα, 155
 ἠὲ νέον ζεύγλῃσῳ ὑπ' εὐναίης Ἀφροδίτης
 κῆρη ληϊοθεῖσα γάμων εὐαγρέϊ δεσμῳ,
 νυμφῳιον ἀμΦέπῳλεξεν, ἐπ' αὐχένι πάννυχα δεσμὰ
 ἀργεννοῖς ἐκάτερθε βραχίῳσι γυράσασα·
 ὡς τότε κερδαλέαι περὶ σηπῳαὶ εἰλίσσονται 160
 ἀλλήλαις· ἔδὲ σφῳ μεβίεται ἔργον ἔρωτος,
 εἰσόκεν ἐξερύσῳσι ἐπὶ σκάφῳ ἀσπαλιῆες·
 αἱ δ' ἔτι συμπεφύασῳσι, πόθῳ δ' ἅμα πότμον ἔλοντο.

τὰς μὲν καὶ κύρτοισι παρήπαφον εἶαρ ὥση.
 κύρτες γὰρ σκιάσαντες ὑπὸ πλόρβοισι μυρίνης,
 ἢ κομάρες πετάλοισι τεθηλόσιν, ἢ καὶ ἄλλη
 λάχη, ἐπ' ἠϊόνεσσι πολυψαμάθοισιν ἔθηκαν.
 αἱ δ' ἅμα μὲν γενεῆς κεχρημέναι ἠδὲ καὶ εὐνῆς,
 κύρτον ἔσω σπαυῶσσι, καὶ ἤμεναι ἐν πετάλοισιν,
 αὐτῶ μὲν παύσαντο πόθος, παύσαντο δὲ δειλῆς
 ζωῆς, ἀγρευτῆρσιν ἀνελκόμεναι πιτυτοῖσιν.

Ἐξοχα δ' ἐκ πάντων νεπέδων ἀλγεινὸν ἔρωτα
 κόσσυφος ἀθλεύει· κίχλης δ' ἐπιδαίεται ἦτορ,
 οἴστρω τε, ζήλω τε, βαρύφρονι δαίμονι, θύων.
 κοσσύφω ἔτ' εὐνὴ μία σύνομος, ἔ δάμαρ οἴη,
 ἔ θάλαμος, πολλαὶ δ' ἄλοχοι, πολλαὶ δὲ χαράδραι
 κεκρυμμέναι κεύθεσιν ἐδέξια λέκτρα γυναικῶν·
 τῆσιν αἰεὶ πᾶν ἡμᾶρ ὑπὸ γλαφυροῖσι μυχοῖσι
 κίχλαι ναιετάουσιν, ἀλίγκιαι ἀρτιγάμοισι
 νύμφαις, ἃς ἐκ ἄν τις ἴδοι θαλάμοιο πάροισιν
 ἐρχομένας· ἐν δὲ σφι γαμήλιος αἴθεται αἰδώς·
 ἃς αἰγ' ἐνδόμυχοι θαλάμων ἐντοσθεν ἐκάστη
 αἰεὶ διθύναςιν, ὅπως πόσις αὐτὸς ἀνώγει.

κόσσυφος αὖ πέτρῃσι παρήμενος ἔσποτε λείπει,
 αἰὲν ἔχων φυλακὴν λεχέων ὑπερ, ἔδὲ ποτ' ἄλλη
 τέτραπλαι, πᾶν δ' ἡμᾶρ ἐλίσσεται, ἄλλοτε ἄλλης
 παπαιῶν θαλάμους, καὶ οἱ νόος ἐκ ἐπὶ φορβὴν
 σέλλεται, ἔτε τιν' ἄλλον ἔχει πόνον, ἀλλ' ἐπὶ νύμφαις
 μοχθίζει δύσζηλος αἰεφρέροισι πόνοισι·

νυκτὶ δὲ οἱ βρώμης τε μέλει, καὶ παύεται ἔργων
 τυτθὸν ὅσον φυλακῆς ἀζηχέσθαι. ἀλλ' ὅτε κίχλαι
 ὄν τόκον ὠδίνουσιν, ὅσθ' ἄρχεται τῆμος αἰίσσει
 ἀμφιπεριτρομέων, ἐπὶ δ' ἔρχεται ἄλλοτε ἄλλην
 εἰς ἄλοχον, μέγα δὴ τι περιτρομέοντι ἑοικώς
 ὠδίνων. οἷον δὲ μετὰ φρεσὶν ἀχθῆσθαι ἀλύει.

μήτηρ, τηλυγέτοιο θοῆν ὠδῖνα θυγατρὸς
 πρωτολεχῆς φρίσσεσσα· τὸ γὰρ μέγα δεῖμα γυναικῶν·
 αὐτὴν δ' ἔτι χέρειον ἰκάνεται εἰλειθυῆς.

κῦμα πόνων, πάντα δὲ δι' ἐκ θαλάμων δεδόνηται
 εὐχρμένη, γενάχιστα, μετήρην ἤτορ ἔχιστα, 200
 εἰσόκε λυσιπώσιο βοῆς ἔντροθεν ἀκῆση·
 ὡς ὁ περιτρομέων ἀλόχοισ μέγα δαίεται ἤτορ.
 τοῖόν περ λεχέων αἰῶ νόμον ἐντύνεσθαι
 Ἀσσυρίης, οἱ Τίγριν ὑπὲρ πόρον ἄσέ ἔχιστα,
 Βακτρῶν τ' ἐναιτιῆρας, ἐκῆβολοι ἐβνθ οἰσῶν. 205
 καὶ γὰρ τοῖς πλεονές τε γαμήλια λελῆρα γυναιῆκες
 κεκρυμμένα μεθέωρασι, καὶ εὐνάζονται ἅπασαι,
 νύκτας ἀμαδόμεναι· μετὰ δὲ σφισι κέντρον ὀπηδεῖ
 ζήλας ἀνιαροῖο, περὶ ζήλω δὲ ὀλέκονται,
 αἰὲν ἐπ' ἀλλήλοισι βαρὺν θήγοντες ἄρηα. 210
 αἷς ἔδεν ζήλοιο κακώτερον ἀνδράτιν ἄλγθ
 ἐντρέσεται, πολλὰς δὲ γόους, πολλὰς δὲ τίβησιν
 οἰμωγὰς· λύσσης γὰρ ἀναιδέος ἐστὶν ἐταῖρος·
 λύσση δὲ ἀσπασίως ἐπιμίσηται, ἐς δὲ βαρεῖαν
 αἴτην ἐξεχόρευσε, τέλθ δὲ οἱ ἔπαλετ' ὄλεθρος. 215
 ὃς καὶ τὸν δύσηνον ὑπήγαγε κόσσυφον αἴτη
 ὀμηθῆναι, χαλεπῆς δὲ γάμων ἤτησεν ἀμοιῆς.
 εὐτε γὰρ ἀβρήση σπιλάδων ἐπιδινεύοντα
 ἰχθὺν ἀσπαλιεύς, ἀλόχος πέρι μόχθον ἔχοντα,
 ἀγκίστρῳ κρατερῶ περιβάλλεται ὅττι τάχιστα 220
 καρῖδα ζώσταν, ἐπ' ἀγκίστροιο δὲ ὑπερθε
 βοιβὺς ἀνήρηται μολίβδα κύβος· αὐτῶρ ὁ λάβρη
 πρὸς πέτραις ἀφῆκε βαρὺν ὄλον, ἐγγύθι δὲ αὐτῶν
 δινεὺει θαλάμων· ὁ δὲ ἐσέδρακεν, αἰψα δ' ἐρηθεῖς
 ῶρμήθη, καρῖδα δόμων ἔντροθεν ἰκάνειν 225
 ἐλπόμενος λεχέεσσι ἀνάρσιον ἢ δὲ ἀλόχοισιν.
 αἰψα δὲ ἐπιθύσας ὁ μὲν ἔλπεται ἐν γενέεσσι
 τίνυθαι καρῖδος ἐπήλυσιν, ἔσθ' ἐνόησεν
 ὃν μέρος ἀμφιχανῶν· ἀλιεύς δὲ μιν αἰψα δοκεύσας
 χαλκείαις ξυνέπειρεν ἀνακρέων γενέεσσι, 230
 εἰςυσέ τ' ἀχαλόωντα, καὶ ὕστατον ἀσπαίροντα,
 καὶ πᾶ μιν τοῖησιν ἐνίπαπε κερτομήησιν·
 ἤδη ἵν' ἀλόχος τε περιφρέρενε φυλάστων,

ᾧ τάλαν, ἐν θαλάμοις τε μένων ἐπιτέρπειο νύμφαις.
 ἔ γάρ τοι μία κύριος ἐφηνδανεν, ἔδὲ μί' εὐνή, 235
 ἀλλὰ μάλ' ἐν τόσσησιν ἀγάλλεο μῆνος ἀκοίτης
 εὐναῖς· ἀλλ' ἴθι δεῦρο, γάμος δέ τοί ἐστιν ἐτοῖμος,
 νυμφίε, χερσαῖοιο πυρὸς λευκάμπυκ^Θ αὐγῆ.
 τοιαῦδε περ νείκεσσε καὶ ἔκ' αἰόντι πιφαύσκων.
 κίχλαι δ', εὔτε θάνη φρερὸς πόσις, ἐκτὸς ἰῆσαι 240
 πλάζονται θαλάμων, ξυνὸν δ' ἔλον ἀνέρι πότμον.

Καὶ μὲν δὴ Φιλότῃ καὶ ἀλλήλων ἐπαρωγῇ
 ὄλλυνται γαλεοί τε κύνες, καὶ Φῦλα κελαιῶν
 κεντροφόρων. λευκὸς μὲν ἐπ' ἀγκίστρῳ πεπνέθηται
 ἰχθύς, ἀσπαλιεύς δὲ κίων ὅθι πηλὸς αἰδνῆς 245
 ἐμυῦδι^Θ δολιχῆσιν ὑφίζεται ὀργυιῆσιν,
 ἀγκίστρον καθέηκε, θοῶς δὲ τις ἔσπασεν ἄτην
 ἀντιάσας· ὁ μὲν αὐτίκ' ἀνέλκεται· οἱ δὲ μιν ἄλλοι
 φρασσάμενοι μάλα πάντες ἀολλέες ἐγγυὸς ἔπονται,
 ὄφρ' αὐτὴν ἐπὶ νῆα καὶ ἀγρευτῆρας ἴκωνται. 250

δὴ τότε τῆς μὲν ἔλοις ὑποχῆς περιηγεί κύκλω,
 τῆς δὲ σιδηρείοισι καταίγδην συφελίζων
 αἰχμαῖς τριγλάχισι, καὶ ἀλλοίοισι δόλοισιν.
 ἔ γάρ πρην φεύγασιν ἀπώτροποι, εἰσόχ' ἑταῖρον
 ἐλκόμενον λεύσσωσιν, ὁμῆ δ' ἐθέλῃσιν ὀλέσθαι. 255
 οἷον δ' ἀρτιφάτῃ παιδὸς νέκυν ἐκ μεγάροιο
 τύμβον ἐς ἀμφίκλαυτον ἐοὶ σέλλῃσιν τοκῆς
 τηλυγέτῃ, τῷ πολλὰ μάτην περιμοχθήσωσι·
 δρυπλόμενοι δ' ὀδύνησι τέκος περικωκύοντες

ἠοίῳ ἐμπεφύασι, καὶ ἔκ' ἐθέλῃσιν μέλαθρα 260
 νοσῆσαι, ξυνῆ δὲ θανεῖν δυσπενθεῖ νεκρῶ·
 ὡς οἴγ' ἔκ' ἐθέλῃσιν ἀνελκομένοιο λιπνέσθαι,
 εἰσόκεν αὐτὸν ὀλεθρον ὑπ' ἀγρευτῆρσιν ὄλωνται.

Ἄλλῃς δὲ ξεινός τε καὶ ἔκ' ἐνδήμι^Θ ἄλμης
 εἶλεν ἔρωσ, χερσαῖον ἐπ' ἰχθύσιν οἴτρον ἐγείρων 265
 ἔξαλον· ἀλλοδαπῆς Φιλίης βέλ^Θ οἷον ἰκάνει
 πεγλύποδας, σαργῶν τε γένος πέτρησιν ἑταῖρον·
 ἦτοι πεγλύποδες μὲν Αθηναίης Φιλέσιν

ἔρνεα, καὶ θαλλοῖσιν ἐπὶ γλαυκοῖσιν ἔρωτα
 ἔσπασαν· ἢ μέγα θαῦμα πόθῳ φρένα δεινρήντι 270
 ἔλκεσθαι, λιπαρῶς τε φυτῶ πρόβοισι γάνυσθαι.
 ἔνθα γὰρ ἀγλαόκαρπος ἀλὸς χεδὸν ἔστιν ἐλαίη,
 γείτοσιν ἐν γηνοῖσιν ἐπακλαίη τε θαλυῖα,
 κεῖθι δὲ πελῦποδος νόος ἔλκεται, ἢ τ' ἐπ' ἴχνος
 κνωσσίχ εὐρίνοιο κυνὸς μένος, ὅστ' ἐν ὄρεσσι 275
 θηρὸς ἀνιχνεύει σκολιὴν βάσιν ἐξερεεῖων
 ῥινὸς ὑπ' ἀγγελίῃ νημερτεῖ, καὶ τέ μιν ὦκα
 μάρψε, καὶ ἔκ ἐμάτησεν, ἐὼν δ' ἐπέλασσεν ἀνακλα·
 ὡς καὶ τηλεθώσαν ἄφαρ μάθεν ἐγγὺς ἐλαίην
 πέλυτος, ἐκδύνει δὲ βυθῶν, καὶ γαῖαν ἀνέρπτει 280
 κατχαλάων, πρέμνοισι δ' Αθηναίης ἐπέλασσεν.
 ἐνθ' ἦτοι πρῶτον μὲν ἀγαλλόμενος περὶ ρίζης
 πυθμένας εἰλεῖται σρωθώμενος, ἢ τε κέρως,
 ὅσε νέον προμολῶσαν ἐὼν τροφὸν ἀμφαγαπάζει,
 ἀμφὶ δὲ οἱ πλέκεται, κόλπῳσι δ' ἐπὶ χεῖρας ἀείρει, 285
 ἱμεῖρων δειρὴν τε καὶ αὐχένα πηχύνουσαι·
 ὡς ὁ περὶ πρέμνοισιν ἐλίσσεται ἔρνεϊ χαίρων.
 ἐνθεν ἔπειτ' ἀκρησιν ἐρειδόμενος κοτύλησιν
 ὑψὸς ἀνερωύζει λελημένος, ἀμφὶ δὲ χαίτας
 πύσσεται, ἀλλοῖε ἄλλον ἔχων κλάδον, οἷά τις ἀνὴρ 290
 νοσήσας ξεινήθεν ἐξ ἀσπάζεθ' ἑταίρους
 ἀθρόον ἀντιόωντας, ἐλισσόμενος περὶ δειρὴν.
 ἢ ὡσε βλωθοῖσιν ἐλίσσεται ἀμὲν ἐλάτησιν
 ὑγρὸς ἐλίξ κισσοῖο, τιταινόμενος δ' ἀπὸ ρίζης
 ἐρωύζει, πάντη δὲ περιρρέει ἀκρεμόνεσσιν· 295
 ὡς ὄγε γηθόσυνος λιπαρῶς περιβάλλει ἐλαίης
 ὄρωθικας, κυνέοντι πανεῖκελος· ἀλλ' ὅτ' ἔρωτος
 λαφῆση, πάλιν αὐτὶς ἀλὸς μετὰ κόλπῳ ἀφέρπτει,
 πλησάμενος φιλότητος ἐλαιηρῶς τε πόθοιο.
 τῶ δὲ μιν καὶ ἔρωτος ἔλε δόλος, ὡς ἐδάησαν 300
 ἰχθυόβοιοι. θαλλῶς γὰρ ὁμῶς δῆσαντες ἐλαίης
 ὅτι μάλ' εὐφυέας, μόλιθον μέσον ἐγκατέθησαν,
 ἐκ δ' ἀκάτῃ σύρυσιν· ὁ δ' ἔκ ἀμέλησεν ἐλαίης

πάλυτος, ἀλλ' ἦϊξε, καὶ ἀμφέπλεξεν ἑταίρους
πύροβας· ἔθ' ἔτ' ἔπειτα καὶ ἐλκόμενός περ ἐς ἄγρην, 305
δεσμὰ πόθων ἀνίησιν, ἕως ἔντοσδε γένηται
νῆος· ὁ δ' ἔκ' ἤχθηρε καὶ ὀλλύμενός περ ἐλαίην.

Σαργοὶ δ' αἰγείοισι πόθοις ἐπὶ θυμὸν ἔχρασι·
αἰγῶν δ' ἱμείρασιν, ὄρειαύλοις δὲ βοτοῖσιν
ἐκπάγλως χαίρασιν καὶ εἰνάλιοι περ ἑόντες. 310

ἢ σέβας ἔκ' ἐπιέλωπον, ὁμόφρονα Φῦλα τεκέσθαι
ἀλλήλοισ ὀρέων τε πάγως χαροπὴν τε θαλάσσαν.
εὐτε γὰρ αἰγονομῆες ἐπὶ ρηγμῖν' ἄγασι
μηκάδας, ἐν δίνησι λοεσσομένας ἀλίησιν
ἐνδιξ, ὅτε θερμὸς ὀλύμπιος ἴσαται ἀστῆρ, 315

οἶδε τότε βληχὴν τε παρακλαίην αἰόντες,
αὐδὴν τ' αἰπολίῳ βαρυηχέα, πάντες ὁμαρτῆ,
καὶ ναθεῖς περ ἑόντες, ἐπειγόμενοι φορέονται
σαργοὶ, καὶ θρώσκεισιν ἐπ' ἀνδῆροισι θαλάσσης
γηθόσυνοι, κεραὸν δὲ περισαίνουσιν ὄμιλον, 320

ἀμφὶ τε λιχμάζεσσι, καὶ ἀθροὶ ἀμφιχέονται
πυκνὰ καλασκαίροντες· ἔχει δὲ τε θαῦμα νομῆας
πρωτοδαεῖς· αἶγες δὲ Φίλον χορὸν ἔκ' ἀέκασαι
δέχυνται· τὸς δ' ἔτις ἔχει κόρος εὐφροσυνάων.
ἔ' τόσον ἐν σταθμοῖσιν ἐπῆρεφέεσσι νομῆων 325

μητέρας ἐκ βοτάνης ἔριφοι περικατχαλόωντες
πολλῇ γηθοσύνῃ τε Φιλοφροσύνῃ τε δέχονται,
ἦμος ἅπασ περὶ χῶρ' ἀγαλλομένησιν ἰωῆς
νηπιάχων κέκληγε, νόος δ' ἐγέλασσε βοτήρων·
ὡς κείνοι κεραῆσι περισπέρχεσθ' ἀγέλησιν. 330

εὐτ' ἂν δ' εἰναλίῳ μὲν ἄδην ἰχῶσι λοέτρων,
αἱ δὲ πάλιν σείχουσιν ἐς αὐλία, δὴ τότε σαργοὶ
ἀχνύμενοι μάλα πάντες ἀολλέες ἐγγὺς ἔπονται,
κύματος ἀκροτάτοις γέλωσ ὅθι χέρσιον ἀμείβει.
ὡς δ' ὅτε τηλύγετον μήτηρ γόνον, ἢ καὶ ἀκοίτην 335

εὐνέτις, ἀλλοδαπὴν τηλέχθονα γαῖαν ἰόντα
ἀχνυμένη σέλλησι, νό' δὲ οἱ ἐνδον ἀλύει,
ὅσση οἱ μεσσηγὺς αἰλὸς χύσις, ὅσσα τε κύκλα

μνηῶν· ἀκροβιάτοισι δὲ ἐπεμβαίνουσα θαλάσσης
 κύμασι δακρυόεσσαν ὑπὸ σόμα γῆρον ἴησι, 340
 σπεύδειν λισσομένη, καὶ μιν πόδες ἐκέτ' ὀπίσσω
 ἱεμένην Φορέεσιν, ἔχει δὲ ἐπὶ πόντον ὀπωπᾶς·
 ὡς κείνης καὶ κέν τις ὑπ' ὄμμασι δάκρυα Φαίη
 σάζειν, οἰωθέντας ἐλαυνομένων πάλιν αἰγῶν.
 σαργὲ τάλαν· τάχα γὰρ σε κακὸν πόθον αἰπολίοισι 345
 Φημί συνοίσεισαι· τοῖος νόος ἀσπυαλιῶν
 εἰς ἀπάτην καὶ κῆραι τὲς ἔτρεψεν ἔρωτας.
 πέτρας μὲν κείνας τεκμαίρεται ἐσγύθει γαίης
 πρῶτον ἀνὴρ διδύμοισιν ἀνισαμένας κροτάφοισιν
 ἐσγύθειν, αἱ σενωπὸν ἀλὸς διὰ χῶρον ἔχουσιν, 350
 αἰθέρος ἀκλίνεσσι διαυγέας, αἷς ἐνι σαργοῖ
 πολλοὶ ναιετάουσιν, ὁμόκλιτον αὐτὸν ἔχοντες·
 ἔξοχα γὰρ πυρσοῖσιν ἐπ' ἡελίοιο γάνυνται.
 ἐνθάδ' ἀνὴρ μελέεσσι ἐφισσάμενος δέρος αἰγὸς,
 δοιὰ κέρα κροτάφοισι περὶ σφετέροισιν ἀνάψας, 355
 σέλλεται ὄρμαινῶν νόμιον δόλον, ἐς δὲ ἄλα βάλλει
 κρείασιν αἰγείοισιν ὁμῆ κνίσση τε λιπῆνας
 ἄλφιτα· τῆς δὲ ὁδμή τε Φίλη, δολέεσά τ' ὀπωπῆ,
 Φορβὴ τ' εὐδώρητος ἐφέλλεται, ἐδέ τιν' ἄτην
 ἐν Φρεσὶν ὄρμαινέουσιν, ἀγαλλόμενοι δὲ μένεουσιν 360
 αἰγὶ περισαίνοντες εὐοικότα δῆϊον ἀνδρας.
 δύσμοροι, ὡς ὀλοοῖο τάχ' ἀντιόωσιν ἑταίρας,
 ἔ Φρεσὶν αἰγείησιν ἀρηρότος· αὐτίκα γὰρ σφιν
 ῥάβδον τε κραναὴν ὀπλίζεται, ἠδὲ λίνιοιο
 ὄρμιν πολιοῖο, βάλε δὲ ὑπὲρ ἀγκίστροιο 365
 χηλῆς αἰγείης κρέας ἔμφυτον· οἱ μὲν ἐδωδὴν
 ἐσσυμένως ἤρπαξαν, ὁ δὲ ἔσπασε χειρὶ ταχείῃ
 αὐτὸν ἐρύων· εἰ γὰρ τις οἴσεται ἔργα δόλοιο,
 ἐκ ἂν ἔτ' ἐμπειλάσσει, καὶ εἰ λασιότριχας αὐτὰς
 αἰγας ἀγῶι, Φεύγῃσι δὲ ἀποσύξαντες ὀμαρτῆ 370
 καὶ μορφήν, καὶ δαῖτα, καὶ αὐτῆς ἐνδία πέτρης.
 εἰ δὲ λάθοι, καὶ κραίτων ἔχοι πόνον, ἔκε τις ἀγῶης
 λειφθεῖη, πάντας δὲ δαμάσεται αἰγὸς ὀπωπῆ.

Ἄλλος δ' αὖ σαογοῖσι μέλει πόθος εἵαρος ἄνη
αἰλλήλων, εὐνῆς δὲ γάμων πέρι δηριόωνται. 375

πολλαῖς δ' εἰς ἀλόχοις περιμάρνεται· ὅς δὲ κεν ἀλικῆ
νικήσῃ, πάσῃσιν ἐπάρκιος ἔπλετ' ἀκοίτης·
πέτραις δ' εἰσελάει θῆλυν σόλον· ἐνθ' ἀλιῆες
κύρτον ἐτεχνήσαντο βαθὺν περιηγέα πάντη·
τὸν δὲ φυτῶν λάχνησι περὶ σόμα πάντα πύκασσαν, 380
μύρτων, ἢ δάφνης εὐώδεσσι, ἢ τευ ἄλλης
πλόρησισι θαλεροῖσιν ἐπισαμένως σκιάσαστες·

τὰς δ' οἷσρος ποτὶ μῶλον ἐπώρροεν εὐνητῆρας
μάρνασθαι, πολλῆ δὲ γαμήλιος ἴσατ' ἐνυῶ.

ἀλλ' ὅτ' ἀριεύσας τις ἔλη κράτος, αὐτίκα πέτρην 385
παπταίνει γλαφυρὴν, ἀλόχοις δόμον, ἐς δ' ἴδε κύρτου

κείμενον, εὐφύλλοισιν ἐπηρεφέ' ἀκρομένεσσιν,
ἐνθ' ἐλάει κυμφεῖον ἐὸν χορόν· αἰ μὲν ἔπειτα
κύρτον ἔσω δύνωσιν, ὃ δ' ἐκίθη πάντας ἐρύκει

ἄρσενας, ἔδέ τιν' ἄλλαν ἐᾷ νύμφῃσι πελάσσαι. 390
ἀλλ' ὅταν ἐμπλήσῃ πλεχλὸν δόλον, ὕσατος αὐτὸς

ἐς θάλαμον πρᾶτυψεν, ἀνέκβαλον αἰδοῦσιν εὐνήν.

ὡς δ' ὅτε μηλονόμος τις ἀνῆρ βοτάνηθεν ἐλαύνων
εἰρωπύκως ἀγέλας ἀνάγει πάλιν, ἐν δὲ θυρέτροις

ἰσάμενος σταθμοῖο νόω πεμπάζεται οἰῶν 395
πληθὺν, εὐ διέπων, εἰ οἱ σόα πάντα πέλονται,

πῶεσι δ' εἰλομένοισι περιπλήθυσσα μὲν αὐλή
σείνεται, ὕσατιος δὲ μετὰ σφίσι ἐσσυτο ποιμήν·

ὡς αἰ μὲν προπάρουθεν ἔσω κοίλοιο μυχοῖο
θηλύτεραι κατέδυσαν, ὃ δ' ὕσερος ἐνθαρ' ἀκαίτης, 400

δειλαίης ἅμα δειλὸς ἐπισπυεύδων ἀλόχοισι.

τοιαῖα μὲν ἐν νεπώδεσσιν ἔρωσ ἐσήσατ' ἀεθλα·

τοιαῖς δ' ἐξαπατήσιν ἐρωμανέεσσιν ὄλοντο.

Ἰωπαχοὶ δ' ὅτε κέν τι μετ' οἰδμασιν ἀβρήσασσι
πλαζόμενον, τῶ πάντες ἀολλέες ἐργὺς ἔπονται. 405

ἔξοχα δ' ὅππότε νῆα διαραιοθεῖσαν ἀέλλαις,

αἰνὰ Ποσειδάωνος ἀμειλίχιοιο τυχεῖσαν,

δασσάμενον μέγα κῦμα διακριδὸν ἄλλοθεν ἄλλα

δῶρα φέρεσι λάβῃσι πολυχιδέεσσι λυθέντα.
 τῆμ' ὃ δ' ἰσπάρων ἀγέλαι πινάκεσσι θεύσαις 410
 ἐσπόμεναι μεθέωχσιν· ὃ δ' ἐγκύρσας ἀλιήων
 πολλὴν ῥηιδίως ἀγρην ἔλεν, ἥ δ' ἀμέγαρον.
 ἀλλὰ τὸ μὲν ναύτησιν ἀλεξήσειε Κρονίων
 ἐμβύθι' ὃ, νῆες δὲ διὰ πλατὺ κῦμα θεοῖεν
 αὔραις εὐκήλοισιν ἀπήμονες, ἥ δ' ἀτίνακτοι, 415
 φόρτον ἀμοιβαίοισι μετερχόμεναι καμάτοισιν.
 ἰσπάροις δ' ἀλλοῖα νοήματα τεχνήσαοθαι
 ἐστίν, ἀπημοσύνη δὲ νεῶν μεταβαινέμεν ἀγρην.

Συμφορτῆς δονάκων φακέλης ἅμα γυρῶσαιτες
 δίναις ἐγκατέβηκαν, ἔνερθε δὲ λαῶν ἔδησαν 420
 βριθὺν ὑφορμισῆρας· τὰ μὲν μάλα πάντα καθ' ὕδωρ
 ἀτρέμα δινεύσιν· Φιλόσκια δ' αὐτίκα Φῦλα
 ἰσπάρων ἀγεληδὸν ἀγείρεται, ἀμφὶ δὲ νῶτα
 τερπόμενοι δονάκεσσι ἀνατρίβουσι μένοντες.

τοῖς δὲ τότε ἀσφαλιῆες ἐπιπλώσιν ἐτοίμην 425
 εἰς ἀγρην, ἀγκίστρα δ' ὑπ' εἶδασιν ὀπλισσαιτες
 πέμπουσ', οἱ δ' ἐρύχσιν ἅμα σπεύδοντες ὀλεθρον.
 ὡς δὲ κύνας βρώμησιν ἀνὴρ ἐπὶ μῶλον ὀρίνει
 δινεύων μέσσοισιν ἐλώρια· τοῖ δ' ἐπὶ γαστρὶ
 ἔξοχα μαργαίνοντες ὑποφθαδὸν ἀρπαγι λύσση 430
 ἀλλήλων προθέουσι, καὶ ἐς χεῖρα παπαιίνουσιν
 ἀνδρῶς, ὅπῃ ρίψειεν· ἔρις δ' ἀναφαίνεται ὀδόντων·
 ὡς οἴγ' ἀγκίστροισιν ἐπαίισουσιν ἐτοίμως.

ῥηιδίως δ' ἀγρευτὸν ἐρύσσει ἀλλοῦ ἐπ' ἄλλῳ
 κραιπνὸς ἐών· αὐτοὶ γὰρ ἐπισπεύδουσ' ἀλιήων 435
 μᾶλλον, ὑπ' ἀφραδίησιν ἐὼν μόρον ἐγκονέοντες.

Τοίη ἐπιφροσύνη καὶ πομπῶλοι ἀγρῶσσονται·
 καὶ γὰρ τοῖς ἴσον ἦτορ ἐπὶ σκιεροῖσι πόθοισι.

Τευθίσι δ' ἀτρακίον τις ἀνὴρ ἐπιμηχανόωτο,
 ἐντύων κλωσῆρι πανεῖκελον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ 440
 πυκνὰ καλαζεύξειεν ἀνακλίνων γενύεσσιν
 ἀγκίσρ' ἀλλήλοισι παραχεδὸν, εἰς ἐπισῶμα
 ποικίλον ἐμπείρειεν ἰκλίδ' ὃ, ὑπὶ χαλκῆ

δήγματ' ἐπικρούων, γλαυκῆς δ' ἐπὶ βένθεσι λίμνης
 τοῖον ἀναψάμενος σύρει δόλον· ἢ δ' ἐσιδῶσα 445
 τευθὶς ἐΦωμήθη τε, καὶ ἀμφιέωσσα πιέζει
 ἰκμαλέοις θυσάνοις, ἐπάγη δ' ἐνὶ χεῖλεσι χαλιῶ·
 ἔδ' ἔτι καὶ μεμαυῖα λιπεῖν δύνατ', ἀλλ' αἰέκσσα
 ἔλκεται, αὐτόπλεκτον ἐὸν δέμας ἀμφιβαλῆστα.

Καὶ μὲν τις λιμένεσσι παρ' ἀκλύσοισι θαλάσσης 450
 ἄγρην ἐφελύων τεχνήσατο κῆρ' ἀθύρων.
 ἔντερον οἶος ἐλὼν περιμήκετον ἦκε καθ' ὕδωρ
 ἐκλάδιον δολιχῆσιν ἀλίγκιον ὀρμηῆσιν.

ἢ δ' ἐσιδῶσ' ἐπόρθεσε, καὶ ἔσπασε· τὴν δὲ χανῶσαν
 ἔγνω, καὶ μήλειον ἄφαρ κύρτωσεν αὐτμῆ 455
 ἔγκατον ἐμπωνείων· τὸ δ' ἀνίσταται ἄσφατι λάβρω
 οἰδαλέον, πλήσε δὲ τιταινόμενον σόμα δειλῆς
 ἐφχέλυος· πνοιῆ δὲ περισένηται μογέσσα

ἀνδρομέη, δέδεται δὲ καὶ ἰεμένη περ ἀλύξαι,
 εἰσόκεν οἰδαίνεσσα, καὶ ἄρχετον αἰσμαίνεσσα 460
 ὑψόσ' ἀναπλώση, καὶ ὑπ' ἀγρευτῆρι γένηται.

ὡς δ' ὅτε τις πλείεθ' πειρώμεν' ἀμφιφορῆος
 αὐλὸν ἔχων ἤρεισεν ὑπὸ σόμα Φυσητῆρα,
 αἰσφατι δ' αὐτ' ἐρύει μέθυος ποτὸν ἐμπαλιν ἔλκων
 χεῖλεσιν ἀκροτάτοις· τὸ δ' ἀνατρέχει ἀνδρὸς αὐτμῆ· 465
 ὡς αἶγ' ἐφχέλυες πνοιῆς ὑπὸ κυμαίνεσαι
 ἔλκονται δολίοιο ποτὶ σόμα Φυσητῆρος.

Ἔστι δὲ τις νεπῶδων δειλὸς καὶ ἀκικυς ὀμιλ',
 ἀβληχοῆς ἀφύης ἀδινὸν γένος, αἱ καλέονται
 ἐφγραύλαι· ἀγαθὴ δὲ βόσις πάντεσσιν ἔασιν 470
 ἰχθύσιν· αἰεὶ δὲ σφιν ἐνὶ Φρεσὶ Φῦζα δέδηε·
 πάντα δ' ὑποτρομέεσι, σὺν ἀλλήλαις δὲ χυθεῖσαι
 σωρηδὸν μίμνεσι, καὶ ἀθρόαι ἐμπεφύασιν,

ἢ τ' ἀναγκαίοιο βίην δεσμοῖο φέρεσαι·
 ἔδε κε μητίσαιο διάκρισιν εὐρέ' ἐσμῶ, 475
 ἔδε λύσιν· τοῖον γὰρ ἐν ἀλλήλησιν ἔχονται.
 πολλάκι μὲν καὶ νῆες ἐν ἔρμασιν ἢ τ' ἔκελσαν
 κείναις· πολλάκι δὲ σφιν ἐνὶ πλήσασσιν ἐρετμοῖς

κληίδων ἐλατῆρες, ἐνέχετο δὲ ἰεμένη περ
 κώπη, πετραίης ἄτε χοιράδος ἀντιτυχῆσα. 480
 καὶ πᾶς τις βρωτῶν βαρύτερον ἴθυσ ἀείρας
 ἐφραύλεις ἐτίναξε, καὶ ἔδιδεκερτε σιδήρω
 εἴφος ἅπαν, βαιὴν δὲ ἀγέλης ἀπεδάσσατο μοῖραν.
 καὶ τῆς μὲν κεφαλὴν πέλεκυς τάμε, τὴν δ' ἐκόλυσεν
 ἕρῃς, τὴν δὲ ἤμησε μέσην, τὴν δὲ εἶλεν ἅπασαν. 485
 αἱ δὲ ἔδδ' ὡς ἐλάθοντο, καὶ ἔκ ἀνέηκαν ἔχουσαι
 δεσμὸν ἑόν· τοῖός τις ἐνὶ σφίσι γόμφος ἄρηε.
 καὶ κέν τις παλάμησιν, ἄτε ψαμάθοιο βαθείης,
 ἀντιάσας, κείνησιν ἐπ' ἰχθύας ἀμήσαιτο.
 τὰς δὲ ὁπόταν φράσσωνται ἐπὶ σφίσι πεπληγίας 490
 ἰχθυόλοιο, κοίλησι περιπύσσουσι σαγήναις
 ἀσπασίως, πολλὴν δὲ ποτὶ ῥηγμῖνας ἀγχεσιν
 ἀγρην, νόσφι πόνοιο, καὶ ἀγχεα πάντ' ἀφύησιν
 ἐν τ' ἀκάτης ἐπλησαν, ἐπ' ἠϊόσι δὲ βαθείαις
 θημῶνας νήσαν ἀπειρεσίης χύσιν ἀγρης. 495
 οἶον δὲ ἐργατῖναι Δηῆς πόνον ἐκλεέσαντες,
 πνοιῆς χερσαίοις τε διακρίναντες ἐρετμοῖς,
 καρπὸν εὐτροχάλοιο μέσον κατὰ χῶρον ἀλωῆς
 πολλὸν ἐνήσαντο, περιωλήθησα δὲ πάντη
 πυροδόκος σεφάνη λευκαίνεται ἔνδον ἀλωῆς· 500
 ὡς τότ' ἀπειρεσίησι περιωληθῆς ἀφύησιν
 ὄφρυς ἀγχιάλω λευκαίνεται αἰγιαλοῖο.
 πῦλα δὲ πηλαμύδων ἐκ μὲν γένος εἰσὶ θαλάσσης
 Εὐξείνης, θύνης δὲ βαρύτερος εἰλείβουαι.
 κῆναι γὰρ Μαιῶτις ὄπη ξυμβάλλεται ἄλμη 505
 ἀγρόμεναι, λιμναῖον ὑπὸ σόμα καὶ δονακῆας
 ὑψηλῆς ὠδῆσιν ἐπαλγέσιν ἐμνήσαιτο.
 καὶ τὰ μὲν ὅτσα κίχουσι μεταδρομάδην κατέδουσιν
 αἰᾶ, τὰ δὲ ἐν δονάκεσσι καὶ ἐν αἰοῖσι μένοιντα
 πηλαμύδων ἀγέλας ὠρῆ τέκεν· αἱ δ' ὅτε κῦμα 510
 πρῶτον ἐπιφείρωσι, πόροιο τε πειροῦσονται,
 ξεῖνον ἀλὸς σπεύδουσι μετὰ πλόον, ἔδδ' ἐθέλουσι
 μίμειν ἐνθ' ἐγένοντο, καὶ ἠδαιαί περ ἔδουσι.

- Θρηϊκίαι δέ τις ἐσὶν ἀλὸς μυχὸς, ὄντε Βάβισον
 Οασὶ Ποσειδάων⊕ ἐνὶ κλήροισι τετύχθαι. 515
- ἐκ τῆ καὶ τε Μέλας κικλήσκειται, ἔδδ' ἐ λάβροι
 λίην, ἔδδ' ὑπέρωτοι ἐπιθρώσκουσιν ἀῖται.
 ἐν δὲ ἄρα οἱ κευθμῶνες ὑποβρύχιοι πεφύασι
 κοῖλοι, πηλώεντες, ἀθέσφατοι, οἷς ἐνὶ πολλὰ
 τίχεται, ἡβαιῶσιν ὅσ' ἰχθύσι δαῖταις ὀφέλλει. 520
- ἐνθα καὶ ἀρτιγόνισι πέλει πρῶτις κέλευθα
 πηλαμύδων ἐσμοῖσιν, ἐπεὶ περιώσιον ἄλλων
 ἐναλιῶν Φρίσσει δυσαέα χεῖματ⊕ ὀρμήν·
 χεῖμα δὲ πηλαμύδεσσιν ἀπαμβλύνει Φάος ὄσσαν.
 ἐνθα δὲ ἐν εὐρωπῶσιν ἀλὸς λαγόνεσσιν πεσῆσαι 525
- αὐτως δηθύνουσιν, ἀεζόμεναι δὲ μένεσιν
 λαρόν ἔαρ· τῇ δὲ σφι καὶ ἡμερ⊕ ἀνεταὶ εὐνῆς.
 πλησάμεναι δὲ τόκοιο, παλίμποροι αὐτίς ἴενται
 πατρῶν μετὰ κῦμα, μόγον δὲ ἀπὸ γαστρὸς ἔβηλο.
- Τὰς δ' ἦτοι Μέλανος μὲν ὑπὲρ Βαβὺ λαῖτμα πόροιο 530
- Θρηϊκίαι ἀγρώσουσιν ἀπηνεῖ χεῖματος ἄρη,
 θήρη ἀργαλέην καὶ ἀτερπέα, δηϊότητ⊕
 θεσμὸν ὑφ' αἱματόειλα, καὶ ἀγριον αἴσαν ὀλέθρου.
 ἐσὶ τις ἔδολιχὴ μὲν, ἀτὰρ πάχος ὅττι μεγίστη,
 μῆκος ὅσον πῆχυς, σιβαρὴ δοκίς· ἐν δὲ οἱ ἄκρη 535
- πολλὴ μὲν μολίβδου χύσις, πολλαὶ δὲ σιδήρου
 αἰχμαὶ τριγλώχινες ἐπασσύτεραι πεφύασι·
 πείσμα δὲ μιν περίμηκες εὐπλοκὸν ἀμφιέβηκε.
 δερὶ δὲ ἀναπλώσαντες, ἀλὸς πόρος ἐνθα Βάβισος,
 ἐς Βυθὸν ἡρόεντα κατακρεμῆς ἦκαν ἐνερθε 540
- πυθμένους εἰλατίνου κρατερόν θένος· αἶψα δὲ ῥιπῆ
 σπερχόμενον, μολίβδου τε καταρρέων ἠδὲ σιδήρου,
 σεύεται ἐς νεάτης ρίζας ἀλὸς, ἐνθ' ἀμενηναῖς
 πηλαμύσι προῖτυψεν ἐν ἰλύσι πεπληγίαις.
 σὺν δ' ἔλε, σὺν δ' ἐτόρησεν ὅσον κίχου δειλὸν ὄμιλον. 545
- οἱ δὲ θῶας ἀνέρυσσαν ἐληλαμένας περὶ χαλκῶ,
 παλλομένας ἐλεεινὰ σιδηρεῖς ὀδύνῃσι.
 τὰς δὲ τις εἰσορόων καὶ κεν θρασυκαρδῖος ἀνὴρ

οἰκλήϊραι θήρης τε δυσαγρέῃ, ἠδὲ μόροιο.
 τῆς μὲν γὰρ λαγόνεσσιν ἐλήλατο δαρός ἀκωκῆ, 550
 τῆς δὲ κάρη ξυνέπειρε θοὸν βέλος, ἢ δ' ὑπὲρ εἶρη
 ἔτασαι, νηδὺν δ' ἐτέρης, ἄλλης δ' ἔλε νῶτα
 δορυμὺς ἄρης, ἄλλη δὲ μέσον κενεῶνα πέπαρται·
 οἰκλήρον ἰδεῖν μογεροῖσιν εὐκότα σώματα νεκροῖς.
 ὡς δ' ὁπότε, κρινθέντος ἐνυαλίσιο κυδοιμῷ, 555
 δεριθάτης κονίης τε καὶ αἵματ' ἔξανελόντες
 εὐνὴν ἐς πυρόεσσαν ἐοὶ σέλλασιν ἐταῖροι
 μυρόμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αἰόλα σώμασι νεκρῶν
 ἔλκεα, παντοῖαί τε βολαὶ πλήθασιν ἄρης·
 ὡς καὶ πηλαμύδεσσιν ἐπιπρέπει ἔλκεα πάντη, 560
 εἰδῶλον πολέμοιο, Φίλον γέ μιν ἀσπαλιεῦσιν.

Ἄλλοι δ' αὖ κέφοισι λίνοις ἔλον ἔθνε' ἀΐαυρῶν
 πηλαμύδων. αἰεὶ γὰρ ἀνὰ κνέφας, ὅ τ' κεν ἄλμη
 ἐμπώπη, τρομέσσι, φόβον δ' ὀρφναῖον ἔχασιν·
 ὀρφήν δ' ἀγρώσσονται, ἀτυζόμεναι κατὰ βένθος. 565
 δίκτυα γὰρ μάλα κῆφα λίνων τήσαντες ἐλαφρῶν
 κυκλόσε δινεύσσι, βίη θείοντες ἐρετμῶν
 νῶτον αἰλός, κοντοῖς δὲ καλαίγδην κητυπέσσι.
 αἱ δ' ὑπὸ μαρμαρυγῆς ταχυήρεος ἢ δ' ὀμάδοιο
 φυζαλέαι θρώσκασσι, λίνω δ' ἐς κόλπων ἵενται 570
 αἰτρέμας ἐσηῶτος, οἰόμεναι σκέπας εἶναι,
 νηπῖαι, αἱ δ' ἄποιο φόβω μόρον εἰσεπέδησαν.
 ἐνθ' οἱ μὲν χοίνοισιν ἐπισπέρχασ' ἐκάτερθε,
 δίκτυον ἐξερούντες ἐπ' ἠόνας· αἱ δ' ὀρώσσαι
 χοίνεας κινυμένας, ἀνεμῶλια δείματ' ἔχασαι, 575
 εἰλόμεναι πλήσασσι, καὶ ἀθρόαι ἐσπείρηνται.
 πολλὰ κεν ἀγραίοισι τότ' ἀρήσαιτο θεοῖσι
 δίκτυόλ' ἢ, μήτ' ἔν τι θορεῖν ἔκλωθε λίνοιο,
 μήτε τι κινύμενον δεῖξαι πόρον. ἦν γὰρ ἰδῶνται
 πηλαμύδες, τάχα πάσαι ὑπὲρ κέφοιο λίνοιο 580
 ἐς βυθὸν αἰσασσι, καὶ ἀπρηκτὸν λίπον ἄγρη.
 εἰ δ' ἔσφι μακάρων τις ἀλιπλάκτων νεμεσήσει,

πολλάκι καὶ τραφερῆς ὑπὲρ ἡόν[⊙] ἐλκυθεῖσαι
ἔξαλοι, ἔκ' ἐθέλῃσι λιπεῖν λίνον, ἀλλ' ἐνέχονται
αὐτῇ μηρίθῳ πολυδιεῖ πεφρικυῖαι.

585

ᾧδε καὶ ἐν ξυλόχοισιν ὀρέεροι ἀγρευτῆρες
εἶλον ἀναλκείην ἐλάφων εὐαγρεῖ τέχνη,
μηρίθῳ σέψαντες ἅπαν δρί[⊙]. ἀμφὶ δὲ κέφων
ὀρνίθων δῆσαντο θοὰ πλερά· ταὶ δ' ἐσορᾶσαι
ἠλέματα πλώσῃσι κενὸν φόβον, ἔδὲ πελάσσαι
μαψιδίαις πλερύγεσσιν ἀτυζόμεναι μεμάασιν,
εἰσόκε θηρητῆρες ἐπαίξαντες ἔλωσι.

590

Καὶ μὲν τις δύωλης ἀλίων εὐμήχανος ἔργων
νόσφι δόλῃ παλάμησιν ἐπαίξας ἔλεν αὐταῖς
ἰχθύς, ἥυτε χέρσον ἀμειβόμεν[⊙] πόρον ἄλμης,
σαργόν τε τρέσσαῖα φόβῳ, δειλὴν τε σκίαιναν·
σαργοὶ μὲν δύσαῖτες ἀολλέες ἐς μυχὸν ἄλμης
εἰλόμενοι πλήσῃσι, ἐπ' ἀλλήλοις δὲ χέονται,
δόχμιοι ἀμφιπεσόντες, ἀναφρίσῃσι δ' ἀκάνθαις

595

νῶτα μετακλίνοντες, ἄτε σκολόπεσσιν ἀπάντη
Φραζάμενοι πυκινόισι περιδρομον ἔρκος ἀλωῆς
ἀγρονόμοι, σίντησι μέγαν πόνον· ἔδὲ κεν ἂν τις
ἔσθαίη· σκῶλοι γὰρ ἐρητύῃσι κέλευθα·
ὡς κείνοις ἔκ' ἂν τις ἐνιχρίμψειεν ἐτοίμως,
ἔδ' ἐπὶ χεῖρα βάλοι· περὶ γὰρ φρίσῃσι κελαιναὶ βος
πρόκροσσαι πυκινόισιν ὑπὸ σαλίκεσσιν ἀκάνθαι.

600

ἀλλὰ τις ἰδμοσύνησιν ἀνὴρ ὑπὸ κεύθεα πόντη
ἔσσυμένως δύοιτο, περιφράζοιτο δὲ πάντη
σαργῆς, ἔνθα κάρη τε καὶ ἔραϊή κλίσις αὐτῶν·
χεῖρα δ' ὑπὲρ κεφαλήσιν βαλὼν, καθύπερθεν ἀκάνθας
ἦκα καταρρέζειεν, ἐπικλῖνοι τε πιέζων·

610

οἱ δ' αὐτως μίμνεσσιν ἀρηρότες ἀλλήλοισιν
ἀσεμφεῖς, προβολῆσι πεποιοότες ὀξείησιν·
ἔνθα δύω παλάμησιν ἀνὴρ ἐκάτερθεν αἰείρας
αὐτὶς ἀναπλάει τελέσας πανεπίκλωπον ἔργον.

615

Πετραίην δὲ σκίαιναν ἐπὴν φόβος ἦτορ ἴκηται,

ὀτραλέως σπιλάδεσσιν ἐπέσσυτο, καὶ τινα κοίλην
 χεῖρ ἐισεπέρησε περίδρομον, ἢ ἐ χαράδρην,
 ἢ ποίαις ἀλίησιν ἐπέδραμεν, ἢ καὶ ὑγροῖς
 φύκεσιν· ἔ γάρ οἱ τι μέλει σκέπας, οἷον ἀπασαν 620
 δεξάμενον ρύσαιτο, κάρη δ' ἄρα δίζεται οἷον
 φράζασθαι, κεφαλὴν δὲ καλακρύψασα καὶ ὄσσε,
 ἔλπεται ἔχ ὀρώσα λαθεῖν ὀρώωντ' ἐσορμήν.
 ὡς δὲ τις ὠμησῆρος ἐπεσσυμένοιο λέοντ'
 βαβαλὶς ἐν λόχμησι κάτω τρέψασα κάρηνον, 625
 μαψιδίην φυλακὴν προτιβάλλεται, ἔδ' ὀράσθαι
 ἔλπεται, εἰσόκε δὴ μιν ἐπαίξας ὀλοὸς θῆρ
 δαρδάψῃ· τῆς δ' ἦτορ ὁμοῖον, ἔδὲ κάρηνον
 ἀγκλίνοι, δοκέει δὲ καὶ ὀλυμένη περ ἀλύξαι·
 τοῖα δὲ καὶ λιθύης πηρόεν βοτὸν ἀγκυλόδειρον 630
 νήπια τεχνάζει· μελέῃ δὲ οἱ ἐπλετο τέχνη·
 ὡς ἀταλὴ κενεῆσιν ὑπ' ἔλπωρῆσι σκίαινα
 κέκρυπται· τάχα γάρ μιν ἐρυσσάμενος παλάμησιν
 ἀγρευτῆρ ἀνέδου τε καὶ ἀφραίνεσσαν ἔφηνε.

Τόσσα μὲν ἰχθυόλων ἐδάην ἀλιεργέα τέχνης 635
 δήνεα, καὶ τόσσοισιν ἐπ' ἰχθύσι πικρὸν ὄλεθρον.
 τῆς δ' ἄλλης ξύμπαντας ὁμοί' αἴσα κηχάνει,
 κύρτων τ', ἀγκίστρων τε, βαθυπλεκέος τε λίνιοι,
 ῥιπῆς τε τριόδοντος, ὅσ' ἀνθρώπων ἔντεα τέχνης.
 τῆς μὲν ὑπηματίης, τῆς δ' ἔσπερος εἶλε δαμέντας, 640
 εὐτ' ἂν ὑπὸ πρῶτον νυκτὸς κνέφας ἀσπυαλίης
 πυρσὸν ἀναψάμενοι, γλαφυρὸν σκάφος ἰθύοντες,
 ἰχθύσιν ἀτρομέεσσιν αἰεδέλον αἴσαν ἄγασιν·
 ἐνθ' οἱ μὲν πεύκης λιπαρῆ φλόγι κατχαλόωντες
 ἀμφ' ἀκάτω θύνεσι, κακὸν δ' ἴδον ἐσπέριον πῦρ, 645
 ῥιπῆς τριγλώχιν' ἀμειλίχιοι τυχόντες.

Ἐσι δὲ τις θήρης ἕτερος νόμος ἰχθυόλοισι
 φαρμακίαις, οἱ λυγρὸν ἐπ' ἰχθύσι μητίσαντο
 φάρμακον, ὠκύμορον δὲ τέλ' νεπέδεςσιν ἔθηκαν.
 εἰ δ' ἦτοι πρῶτον μὲν ἐπασσυτέραις βολίδεσσι, 650

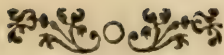
κοντῶν τε ῥιπῆσι, καὶ αἰκίησιν ἐρετμῶν
 εἰλεῦσι νεπόδων δειλὰς εἴχας εἰς ἓνα χῶρον
 κοιλοφυῆ, κευθμῶσιν ὑπαγνύμενον θαμέεσσι.
 ἐνθ' οἱ μὲν δύνχσιν ὑπὸ γλαφυρῆς σπιλάδεσσι.
 τοὶ δὲ περισήσαντο λίνων εὐερέα πάντα 655
 δίκτυα κυκλώσαντες, ἅτ' ἀνδράσι δυσμενέεσσι
 διπλὰ περιπροβαλόντες ἀνάρσια τείχεα πέτρης.
 καὶ τότε ἀνὴρ ἀργίλον ὁμῆ πείραν αἰείρας,
 ῥίζαν θ', ἣν κυκλάμιον ἐφήμισαν ἰητῆρες,
 μίξας ἐν παλάμησι, δύω φυρήσατο μάζας 660
 πόντω δ' ἐγκαλέπαλλο λίνων ὑπερ· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐταῖς
 κοιλάσι καὶ θαλάμησι δυσάεα φάρμακ' ἄλεψε
 χρίσματ' ἐχθοδοποῖο, καὶ ἐξεμίγη θαλάσσαν.
 καὶ τὸν μὲν παλινόροσον ὀλέθρια φαρμάξαντα
 δέξατο ναῦς· τῆς δ' αἴψα κακὴ καὶ ἀνάρσιος ὁδμὴ 665
 πρῶτα μὲν ἐν θαλάμησιν ἰκάνεται· ἀχλύϊ δ' ὅσπε
 καὶ κεφαλὴ καὶ γυῖα βαρύνεται, εἰδὲ δύνανται
 μίμνεν ἐν κευθμῶσιν, ἀτυζόμενοι δὲ χέονται
 ἐκτὸς ἀπὸ σπιλάδων· ἡ δὲ σφισι πελὺ θαλάσση
 πικροτέρη· τοῖον γὰρ ἐν οἴδματι πῆμα πέφυρται 670
 οἱ δ' ὡς οἰνοβαρεῖς, ὀλοῆ μεθύοντες αὐτμῆ,
 πάντα δινεύχσι, καὶ ἔποθι χῶρον ἔχχσι
 λειπόμενον κακότητος, ἐπαίγδην δὲ λίνοισι
 σπερχόμενοι πίπτχσι διεκβορέειν μεμαῶτες·
 ἀλλ' ἔτις χαλεπῆς ἀτης λύσις, εἰδ' ἀλεωρή 675
 πολλῆ δὲ ῥιπῆ τε καὶ ἄλματι κυμαίνονται
 τειρόμενοι· τὸ δὲ πολλὸν ἐπιτρέχει ἀμφιτρίτη
 ὀλυμένων φύσημα, τότ' ἰχθύσιν ἔπλετο δειλοῖς
 οἰμωγῆ· τοὶ δ' ἐκλὸς ἐπ' ἄλγεσιν ἀσπάλιῆς
 τερπόμενοι μίμνχσιν ἀκηδέες, εἰσόκε σιγῆ 680
 πόντον ἔλη, φλοίσβχ δὲ καὶ ἀργαλέοιο κυδοιμῆ
 παύσωνται, σονόεσσαν ἀποσπνεύσαντες αὐτμῆν.
 καὶ τότε ἀπειρεσίων νεκύων ἐρύχσιν ὄμιλον
 ξυνῶ τεθνηῶτας ὁμῆ λαβήτορι πότμω.

ὡς δὲ ὅτε δυσμενέεσσιν ἐπισησονται ἄρηα,
 Φρῆδον ἐελδόμενοι ραῖσαι πόλιν· ἔδῃ ἀνιέισι
 πῆμαβα βελεύοντες ἐπὶ σφίσιν, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ
 κρηνάων Φάρμαξαν ὀλέθριον· οἱ δὲ ἐπὶ πύργοις
 λιμῶ τ' ἀργαλέω καὶ οἰζυῖ μοχθίζοντες,
 ὕδατί τ' ἐχθοδοπῶ, συγερόν καὶ ἀεικέα πότμον
 ὄλλυνται, νεκύων δὲ πόλις πέπληθεν ἅπασα·
 ὡς οἱ λευγαλέω τε μόρω καὶ ἀδευκέϊ πότμω
 ἀνδράσι Φαρμακλήσιν ὑποδηθέντες ὄλοντο.

685

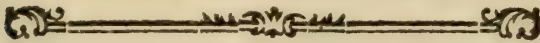
690

Ο Π Π Ι Α Ν Ο Υ
Α Λ Ι Ε Υ Τ Ι Κ Ω Ν

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Ε νθεν ἔπειτ' αἶων τεκμαίρεο, κοίρανε γαίης,
 ὡς ἔδέν μερόπασσιν ἀμήχανον, ἔκ ἐνὶ γαίῃ
 μητρὶ καμῖν, ἔ κόλπων ἀν' εὐρώεντα θαλάσσης.
 ἀλλὰ τις ἀτρεκέως ἰκέλην μακάρεσσι γενέθλην
 ἀνθρώπων ἀνέφυσε, χερεῖονα δὲ ὠπάσεν ἀλκῆν· 5
 εἴτ' ἐν Ἰαπετοῖο γόνος, πολυμήτα Προμηθεὺς,
 ἀντῶπὸν μακάρεσσι κάμε γένεθ, ὕδατι γαῖαν
 ξυνώσας, κραδίην δὲ θεῶν ἔχρισεν αἰλοφῆ·
 εἴτ' ἄρα καὶ λύθροιο θεορρύττε ἐκφερόμεσθαι
 Τιτηνῶν· ἔ γάρ τι πέλει καθυπέρτερον ἀνδρῶν, 10
 νόσφι θεῶν· μένοισι δὲ ὑπεΐξομεν ἀθανάτοισιν.
 ὅσσης μὲν κατ' ὄρεσφι βίην ἀτρεσον ἔχοντας
 θεῆρας ὑπερφιάλης βροτὸς ἔσβισεν· ὅσσα δὲ φῦλα
 οἰωνῶν νεφέλησι καὶ ἠέρι δινεύοντα
 εἶλε, χαμαιῖζηλόν περ ἔχων δέμας· ἔδὲ λέοντα 15
 ῥύσατ' ἀγνηροῖη δμηθήμεναι· ἔδὲ ἐσάωσεν
 αἰετὸν ἠνεμόεις πτερυγῶν ῥόθος· ἀλλὰ καὶ Ἰνδὸν
 θεῆρα κελαινόρρινον ὑπέρβιον ἀχθῆ ἀνάγκη
 κλίναν ἐπιβοίσαντες, ὑπὸ ζεύγλησι δὲ ἔθηκαν
 εἰρήων ταλαεργὸν ἔχειν πόνον ἐλκυσῆρα. 20
 κήτεια δὲ ὅσσα πέλωρα Ποσειδάων ἐναίλοις
 ἐντρέφεται, τὰ μὲν ἔ τι χερεῖονα φημί θαλάσσαν
 τίκλειν ὠμοφάγων τεκέων χθονὸς, ἀλλὰ καὶ ἀλκῆν

καὶ μέγεθος προέβηκεν ἀναιδέα δέματα πόντε.
 ἔσιν ἐν ἠπείρῳ χελύων γένος, ἔδὲ τιν' ἀλκὴν
 ἔδ' ἄτην ἴσασι· θαλασσαῖη δὲ χελώνη
 ἔ μάλα θαρσαλέος τις ἐν οἴδμασιν ἀντιβολήσει.
 εἰσὶ δ' ἐνὶ τραφερῇ λάβροι κύνες· ἀλλὰ κύνεσσι
 εἰναλίοις ἔκ' ἂν τις ἀναιδεῖν ἐρίσειε.

25

παρδαλίων γαίης ὀλοὸν δάκθ· ἀλλὰ θαλάσσης
 αἰνότερον· χέρσον μὲν ἐπιτεΐχασιν ὕαναι·
 πολλῶ δ' ἐν ῥοίοις κρυερώτεραι· οἱ μὲν ἔασι
 κριοὶ μηλονόμων τιθασὸν βοτόν· ἔδὲ θαλάσσης
 κριοῖς μελιχίοισι συνοίσεται, ὅς κε πελάσση.
 τίς δὲ τόσον χλῆνης φορέει θένος, ὅσπον ἄαπλοι
 λάμναι; τίς δὲ λέοντος ἐνὶ φρεσὶν αἴθεται ἀλκὴ,
 ὄσση ριγεδανῆσιν ἀνισώσαιτο ζυγαίναις;

30

Φώκην δὲ βλοσυρὴν καὶ ἐπὶ χθονὶ χαιτήσσαι
 ἀρκίοι πεφρίκασι, καὶ ἐς μόθον ἀντίωσαι
 δάμνανται· τοίοισι μέλει θήρεσσι θαλάσσα.
 ἀλλ' ἔμωης καὶ τοῖσιν ἔπεφράσσαντο βαρεῖαν
 ἄτην ἡμερίων ἄμαχον γένος· ἐκ δ' αἰλιῶν
 ὄλλυνται, κήτειον ὅτ' ἐς μόθον ὀρμήσωνται.
 τῶν ἐρέω θήρης βριθὺν πόνον· ἀλλ' αἰοῖτε
 εὐμενέται βασιλῆες, ὀλύμπια τείχεα γαίης.

35

40

45

Κήτεια μεσσοπόροισι μὲν ἐπιτρέφεται πελάγεσσι
 πλεῖστά τε καὶ περιμέτρα· τὰ δ' ἔκ' ἀναδύεσθαι ἀλμυρῆς
 θηβάκις, ἀλλ' ὑπένεσθεν ἔχει κρηπίδα θαλάσσης
 βριθοσύνη· μαιμᾶ δὲ βορῆς ἀζηχέει λύσση
 αἰεὶ πεινάοντα, καὶ ἔποστε ἰηδύθ' αἰνῆς
 μαργοσύνην ἀνιέντα· τί γὰρ τόσον ἔσσεται εἶδαρ,
 ὅσπον ἐνὶ πλῆσαι γαστρὸς χάος, ὅσπον ἄαπλον
 ἐς κόρον ἀμπαῦσαι κείνων γένειν; οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 ἀλλήλους ὀλέκασσι, χερεῖονα φέροτος ἀλκῆ
 πέφνων, ἀλλήλοισι δὲ βορῆ καὶ δαῖτες ἔασι.
 πολλὰκι καὶ νήεσσι ἄγει δέθ' ἀντιόωντα
 ἐσπέρειον κατὰ πόντον Ἰθηρικόν, ἔνθα μάλιστα
 γείτονος Ωκεανοῖο λελοιπὸτ' ἀθέσφαλον ὕδαρ

50

55

εἰλεῖται,

εἰλεῖται, νήεσσιν ἑικοσόροισιν ὁμοῖα.

πολλάκι δὲ πλαγχθέντα καὶ ἠόνος ἔργυς ἰκάνει 60
ἀγχιβαθῆς, ὅτε κέν τις ἐπὶ σφίσιν ὁπλίζοιτο.

Πᾶσι δὲ ὑπερφυέεσσι πέλει θήρεσσι θαλάσσης,
νόσφι κυνῶν, βαρύγυια καὶ ἐκ εὐπρηκτα κέλευθα.
ἕτε γὰρ εἰσορόωσιν ἀπόπρωθεν, ἕτε θαλάσσαν
πᾶσαν ἐπιτείχασσι βαρυνόμενοι μελέεσσιν 65
ἠλιβάτοις, μάλα δὲ ὀψὲ κυλινδόμενοι φορέονται.

τένεκα καὶ πάντεσσιν ὁμόσολθ ἔρχεται ἰχθύς
Φαῖος ἰδεῖν, δολιχός τε δέμας, λεωπή δέ οἱ ἐρη,
ἔξοχος ὃς προπάρειθεν ἀλὸς πόρον ἠγεμονεύει
σημαίνων· τῶ καὶ μιν ἐφήμισαν ἠγητήρα. 70

κῆτει δὲ ἐκπᾶγλως κεχαρισμένος ἐστὶν ἑταῖροθ,
πομπῶς τε, φερρός τε· φέρει δέ μιν, ἥ κ' ἐθέλησι,
ρηιδίως· κείνω γὰρ ἐφέσπειται ἰχθύϊ μένω
πιτῶ, πισὸν ἔχων αἰεὶ νόον· ἔργυθι δὲ αὐτῆ
φρωφᾶται, τανύει δὲ παραχεδρὸν ὀφθαλμοῖσιν 75

ἐρην, ἥ οἱ ἕκαστα πιφαύσκεται, εἴτε τιν' ἀγρη
ἐστὶν ἐλεῖν, εἴτ' ἐν τι κορύσσεται ἔργυθι πῆμα,
εἴτ' ὀλίγη πόντοιο πέλει χύσις, ἣν ἀλεεῖνεν
βέλτερον· αὐδήεσσα δὲ ὄπως ἐνδείκνυται ἐρη

πάντα μάλ' ἀτρεκέως· τὸ δὲ πείθεται ὕδατος ἄχθος. 80
κείνος γὰρ πρόμαχός τε, καὶ ἕατα καὶ φαός ἰχθύς
θηρὶ πέλει· κείνω δὲ αἰεὶ, κείνω δὲ δέδορκεν,
ἠνὶ ἐπιτρέψας σφετέρῃ βιότοιο φυλάσσειν.

ὡς δὲ παῖς γενετήρα παλαιότερον ἀμφαγαπάζει,
φροντίσι γηροκόμοισιν ἀπὸ θρεπτήρια τίνων, 85
τὸν δὲ ἤδη μελέεσσι καὶ ὄμμασιν ἀδρανέοντα
ἐνδυκέως μεθέπων προσπύσσεται, ἐν τε κελεύθοις
χεῖρ' ὀρέγων, καὶ πᾶσιν ἐν ἔργμασιν αὐτὸς ἀμύνων·

πατρὶ δὲ γηράσκοντι νέον θείθ υἱέες εἰσὶν·
ὡς κείνος φιλότῃ περιπύσσει δάκθ ἄλμης 90
ἰχθύς, ἥ τε νῆα νέμων οἴηκε χαλινῶ.

ἥ περ τοι γενεῆς πρώτης ἀπο σύμφυτον αἶμα
ἔλλαχεν, ἥ εἰ μιν αὐτὸς ἐκὼν ἑταρίσσατο θυμῶ.

ὡς ἔτ' ἠγορέης, ἔτ' εἶδος ἔπλετ' ὄνειαρ
 τόσσον, ὅσον πραπίδων· ἀλκή δ' ἀνεμάλιος ἄφρων. 95
 καί τε μέγα βριάοντα κατέσβεσεν, ἠδ' ἐσάωσε
 βαιὸς ἀνὴρ εὐμητις· ἐπεὶ καὶ κῆτ' ἄαπλον
 ἀπλάτων μελέων ὀλίγον προτιβάλλειν ἰχθύν.
 τῆνεκά τις πάμπρωτον ἔλοι σκοπῶν ἠγυγῆρα
 κείνον, ὑπ' ἀσκίρροιο βίῃ, καὶ δαιτὶ δολώσας. 100
 ἔ γάρ κε ζώντος ἐπιβρίσας δαμάσαιο
 κνώδαλον· οἰχομένε δὲ θωότερος ἔσσει' ἀέθλ'.
 ἔ γάρ ἔτ' ἔθ' ἀλμης ἰοειδέ' αἶδε κέλευθα
 ἀτρεκέως, ἔ πῆμα παραχεδὸν ἐξαλέασθαι·
 ἀλλ' αὐτως, ἄτε φορτὶς ὀλωλότος ἰθυνηρ', 105
 πλάζεται ἀπροφύλακτον, ἀμήχανον, ἧ κεν ἄγῃσι
 γλαυκὸν ὕδαρ, σκοτίοις δὲ καὶ ἀφράδοισι πόροισιν
 ἐμφέρεται, χηρωθὲν ἀρηγόν' ἠνίοχοιο.
 πολλάκι καὶ πέτρῃσι καὶ ἠϊόνεσσιν ἔκελσε
 πλάζόμενον· τοίη οἱ ἐπ' ὄμμασι πέπληται ἀχλὺς. 110
 θή ρα τότε ὀτρηροῖσι νοήμασιν ἐς πόνον ἄγῃσι
 ἰχθυόλοισι σπεύδουσιν, ἐπευξάμενοι μακάρεσσι
 κητοφάοις, ἀλεγεινὸν ἐλεῖν τέρας ἀμφιτρίτης.
 αἷς δ' ὅτε δυσμενέων βριαρὸς λόχ' ἀντιβίοισι
 λάβριος ἐμπελάει, μεσάτην ἐπὶ νύκτα δοκεύσας, 115
 εὐδοντας δ' ἐκίχησε φυλακῆρας πρὸ πυλάων,
 ἄρε' εὐμενέοντος, ἐνιπλήξας δ' ἐδάμασσεν·
 ἔνθεν ἔπειτ' ἀκρην τε πόλιν καὶ τύρσιν ἐπ' αὐτὴν
 θαρσαλέοι σπεύδουσιν, πυρὸς βέλος, ἄστεος ἄτην,
 θαλὸν εὐδμήτων μεγάρων ραισῆρα φέροντες· 120
 ὡς τότε θαρσαλέως ἀλιεὺς στρατὸς ἐγκονέουσιν
 ἀφρακῆρον μετὰ θῆρα, πεφασμένε ἰθυνηρ'.
 τῆ δ' ἦτοι πρῶτον μὲν ἐνὶ φρεσὶ τεκμαίρονται
 ἄχθος ὅσον, μέγεθός τε· τὰ δ' ἔπλετο σήματα γῆων.
 εἰ μὲν γὰρ πόντοιο κυλινδόμενος μετὰ δῖναις 125
 βαιὸν ὑπερετέλλοιο, ράχιν λοφίην τε φαιείων
 ἀκρην, ἧ μέγα κείνο, καὶ ἔξοχον· εἰ δὲ γὰρ αὐτὴ
 ῥηϊδίως φορέει μιν ἀνοχλίζεσσα θάλασσα·

εἰ δέ τι καὶ νώτοιο Φαίνεται, ἔ τόνον ἀχθῶ
 αἰγέλλαι· κῆΦαι γὰρ ἀΦαυροτέροισι κέλευθοι. 130
 τοῖσιν δ' ὄρμη μὲν ἐπασσύφραις ἀραρυῖα
 θωμίγαν ξυνοχῆσι πολυσεφέεσσι τέτυκται,
 ὄσσοι τε πρότονος νηὸς πέλει ἕτε βαθείης,
 ἕτ' ὀλίγη· μῆκῶ δὲ τιταίνεαι ἄρκιον ἄγρη.
 ἀγκίστρον δ' εὐεργὲς ἐπιημοιβᾶις κεχάραιαι 135
 γλαχίνων προβολῆσιν ἀναχμένον ἀμφοτέρωθεν,
 οἷον καὶ πέτρην ἐλέειν, καὶ ῥωγάδα πείραι,
 τόσπον ἴτυν κρουερὴν, ὄσπον περὶ χάσμα καλύψαι·
 δινωτὴ δ' ἄλυσις περιβάλλεται ἄκρα κελαινῆ
 ἀγκίστρον, σιβαρῆ, χαλκήλατος, ἢ κεν ὀδύνην 140
 λευγαλέην ἀνέχοιτο βίην, καὶ χάσματος αἰχμᾶς.
 δεσμῶ δ' ἐν μεσάτῳ τροχοειδέα κύκλα τέτυκται,
 πυκνά παρ' ἀλλήλοισιν, ἄ κεν τροφάλιγας ἐρύκοι
 Φοιταλέας, μηδ' ἰθὺς ἀπορρήξειε σίδηρον
 παιφάσσων, ὀλοῆσι περισπερχῆς ὀδύνησιν, 145
 ἀλλὰ περιστροφάδην πλαγκτὸν δρόμον εἰλίσσοιτο·
 δαῖτα δ' ἐπ' ἀγκίστρῳ δυσερπῆα πορσύνεσι
 ταύρειον μέλαν ἦπαρ ἀπόκριτον, ἢ καὶ ὤμον
 ταύρειον γενέσσιν εὐκότα δαιτυμένοιο.
 πολλαὶ δ' ἀγρευτῆρσιν ὁμόσοι, ὡς' ἐς ἄρηα, 150
 θήγονται κρατεραὶ τ' ἀκίδες, σιβαραὶ τε τρίαυται,
 ἄρται, βεπληγῆς τε βαρύσομοι, ὄσσα τε τοῖα
 ἄκμοσι δυσκελάδοις ραισηρία χαλκεύονται.
 ἐσσυμένως δ' ἀκάτοισιν εὐσέλμοις ἐπιβάντες,
 σιγῇ νευσάζοντες ὅ τι χρέῶ ἀλλήλοισι, 155
 σέλλονται· κώπῃσι δ' ὑπ' εὐκῆλοισι θάλασσαν
 ἀτρέμα λευκαίνεσι, Φυλασσόμενοι μάλα δῆτων,
 μή τι μάθοι μέγα κῆτος, ἀλευόμενον δὲ νέοιτο
 βυσσὸν ὑποβρυχίην, ἄλιον δὲ κε μόχθον ἄροιτο.
 ἀλλ' ὅτε οἱ πελάσσωσιν, ὁμαιχημῶσιν τ' ἀέθλω, 160
 δὴ τότε θάρσαλέως πρῶτης ἀπο θηρὶ πελάρω
 πῆμα δόλε πρῆθηκαν· ὁ δ' ὡς ἴδε δαῖτα βαρεῖαν,
 ἄλτο, καὶ ἐκ ἀμέλησεν ἀναιδέϊ γαστρὶ πιθήσας·

- μάρψε δ' ἐπιθύσας γναμπλὸν μόρον, αὐτίκα δ' εἴσω
 ἄλκιτρον κατέδου τεθωμένον εὐρέϊ λαίμαϊ· 165
 ἐν δ' ἐπάγη γλαυχίσιν· ὁ δ' ἔλκει θυμὸν ὀρθεῖς,
 πρῶτα μὲν ἀχαλῶν ὀλοὴν γένυν ἀντία πάλλει,
 χαλκείην θάμιγχα διαραῖσαι μενεαίνων.
 ἀλλ' ἄρα οἱ κειεὸς τέταλαι πόνθ· ἔνθεν ἔπειτα
 σπερχόμενος φλογέσιν ἐποχθίζων ὀδύνησι, 170
 δύεται ἐν κόλωισιν ὑποβρυχίοισι θαλάσσης.
 τῷ δὲ τάχ' ἀσπαλιῆς ἐπιτρωπῶσιν ἀπάσαν
 ὀρμῆν· ἔ μὲν γὰρ ἐνὶ θένθ ἀνθρώποισιν,
 ὅσπον τ' αὖ ἐρύσαι, καὶ ἀναινόμενον δαμάσασθαι
 βριθὺ πέλωρ· ῥέα γὰρ σφε σὺν αὐτοῖς σέλμασι νηῶν 175
 ἐλκύσει ποτὶ βυσσόν, ὅθ' ὀρμήσειε φέρεσθαι.
 οἱ δὲ οἱ ὀρμῆ προσσηρότας εὐρέας ἀσκήσ
 πνοιῆς ἀνδρομέης πεπληθότας εὐθύς ἐς ὕδαρ
 δυομένω πέμπασιν· ὁ δ' ὀχθίζων ὀδύνησι
 ῥινῶν ἐκ ἀλέγει, κατὰ δ' ἔσπασεν ἐκ ἐθέλουσας 180
 ῥηϊδίως, ἀκροῖο λιλαιομένως ἀλὸς ἀφρῆ.
 ἀλλ' ὅπως ἐς δάπεδον πελάση μεμογηότι θυμῷ,
 τῆ ῥα μέγ' ἀφριῶν, τετιμημένος· ὡς δὲ τις ἴσως
 ἰδρῶτ' ἐξανύσας καμαλώδεα τέρμαθ' ἀκρῆ,
 ἀφρῶ ὑφ' αἱματοῖνι γένυν σκολιοῖσι χαλινοῖς 185
 ἐμπρῆει· θυμὸν δὲ διὰ στόμα κίδνάται ἄσθμα·
 ὡς ὁ μέγ' ἀσθμαίνων ἀμπαύεται, ἔδέ οἱ ἀσκολ
 μίμνεν ἰεμένω περ ἐπιτρωπῶσιν ἔνερθεν·
 αἰψα δ' ἀνώ σπεύδουσι, καὶ ἔξαλοι αἰσσοσι
 πνοιῆ ἀειρόμενοι· τῷ δ' ἴσαται ἀλλθ' αἰθλος. 190
 ἐνθ' ἦτοι πρῶτον μὲν ἐπαίσσει γενύεσσι
 ῥιπῆν μαψιδίην, λελημένθ αὖ ἐρούοντα
 δέρματ' ἀμύνεσθαι· τὰ δ' ἀνίπταται, ἔδέ ἐ μίμνεν,
 φεύγει δὲ ζωῖσιν ἀλευομένοισιν ὁμοῖα.
 αὐτὰρ ὄγ' ἀχαλῶν μυχίην πάλιν ἱέται ἀλμην· 195
 πολλὰς δὲ σροθάμιγχας ἐλίσσεται, ἄλλοτ' ἀνάγκη,
 ἄλλοθ' ἐκῶν, ἔλκων τε καὶ ἐλκόμενος παλινόροσος.
 ὡς δ' ὅτε δευροτόμοι ξυγὸν πόνον ἀβλεύεσσι

πρίονος ἔσκονέοντες, ὅτε τρώων, ἢ ἑ τιν' ἄλλην
 χρεῖαν πλωθήρεσσιν ἐπισπεύδωσι τελέσσαι. 200

ἀμφὶ δὲ τρηχεῖαν ἐρειδομένοιο σιδήρος
 αἰκλήν αὖ ἐρύσσι, καὶ ἔσπετε ταρσὸς ὀδόντων
 τέτραπται μίαν οἶμον, ἐπειγόμενος δ' ἐκάτερθεν
 κλάζει τε, πρίει τε, καὶ ἐμπῶλιν ἔλκεται αἰεὶ.
 τοῖον καὶ ρινοῖσι πέλει καὶ θηρὶ θαφουῶν 205

νεῖκος ἀνελκομένοις τε, βιαζομένοις δ' ἐκάτερθεν.
 πολλὴν δ' αἱματοέσσαν ὑπεῖρ αἰλὸς ἐπίψυσεν ἄχνην
 παφλάζων ὀδύνησιν. ὑποβρύχιον δὲ μέμυκε
 μαινομένῃς φύσημα. περιστένεται δὲ οἱ ὕδωρ
 ἀμβολάδην. Φαίης κεν ὑπ' οἴδημασι πᾶταν αὐτμήν 210
 κευθομένην βορέαιο δυσσαέος αὐλίξεσθαι.

τόσσον ἀνασθμαίνει λάβρον μὲν ὦ. ἀμφὶ δὲ πυκναὶ
 δύναις οἰδαλέησιν ἐλισσόμεναι τροφάλιγγες
 οἴδηματα κοιλαίνωσι διῆταμένοιο πόροιο.
 οἶον δ' Ἰονίοιο παρὰ σόμα, καὶ κελάδοντ' 215

Τυρσηνῶν πόντοιο μέση πορθμοῖο διαρρώξ
 εἰλεῖται, λάβροισιν ὑπ' ἄσθημασι τυφῶν
 μαινομένη, δειναὶ δὲ τήναιόμεναι τροφάλιγγες
 κῦμα θοὸν κάμπτωσι, περισρέφεται δὲ κελαινή
 ἔλκομένη δύνησι παλιρροίωσι χάρουβιδις. 220

ὡς τότε κητείοισιν ὑπ' ἄσθημασι χῶρ' ἀπάντη
 ξαινόμενος βέμβικας ἐλίσσεται ἀμφιτρίτης.
 ἔνθα τις ἰχθυόλων γλαφυρὸν σκάφος ὠκύς ἐρέσσαν
 ἐς χέρσον κατάγοιτο, καὶ ἀκλαίης ἀπὸ πέτρης
 ὄρμηθ' ἄψαιτο, καὶ αὐτίκα νοσήσειε, 225

πρυμναίοις ἄτε νῆα κατοχμάσας ὑπὸ δεσμοῖς.
 τὸν δ' ὅτε παιφάσσοντα λάβη κόρος, ἔκ τ' ὀδυνάων
 θῆρ' ὀλοὸς μεθύη, καμάτω δὲ οἱ ἄγριον ἦτορ
 κλίνεται, ρέψη δὲ μόρῃ συγεροῖο τάλαντα,
 ἄσκος μὲν πρῶτιτος ἀνέδραμε πείρατα νίκης 230
 ἀγγέλλων, μέγα δ' ἦτορ ἐν ἀγρευτῆρσιν ἄειρεν.

οἶον δ' ἀλγινόεντ' ἀνερχόμενον πολέμοιο
 κήρυκ' ἀργυφέοισιν ἐν εἵμασιν, ἢ δὲ προσώπων

Φαιδρῶ κατχαλώωντες εἰσι μεθέωπον ἐταῖροι,
 αἴσιον ἀγγελίην ποτιδεδυμένοι αὐτίκ' ἀκῆσαι· 235
 ὡς οἱ κατχαλώωσιν ἐσαθρήσαντες ἔνερθε
 ῥινὸν ἀνερχομένην εὐάγγελον. αὐτίκα δ' ἄλλοι
 ἀσκοὶ ἐπαντέλλουσι καὶ ἀνδύουσι θαλάσσης,
 βοιβὺ πέλωρ σύροντες· ὁ δ' ἔλκεται ἐλόμενος θῆρ
 ἕκ ἐβέλων, μόχθῳ τε καὶ ἔλκει θυμὸν ἀλύων. 240
 εἶνα τότ' ἰχθυόλων θράσ' ἔγρεται, ἄγχι δὲ νῆας
 εὐκώπως ἐλόωσιν ἐπειγομένοισιν ἔρετροῖς·
 πολλὴ δὲ σμαραγῆ, πολλὴ δ' ἀνά πόντον αὐτῆ
 σπεροχομένων τέτρηχε, καὶ ἀλλήλους ἐς ἀέθλον
 κεκλομένων. Φαίης κεν ἐνυάλιον πόνον ἀνδρῶν 245
 δέρεσθαι· τοίη γὰρ ἐνὶ φρεσὶν ἴσεται ἀλκή·
 τόσσ' δὲ φλοῖσθος τε καὶ ἡμέρος ἰωχμοῖο.
 τῶν μὲν τις καὶ τῆλε δυσηχέα δῶπον ἀκῆσας
 αἰπόλ', ἢ βαθύμαλλον ἐν ἄγκυσι πῶυ κομίζων,
 ἢ δρυτόμος πεύκης ὀλετήρ, ἢ θῆρας ἐναίρων, 250
 θαμβήσας πόντη τε καὶ ἡόνος ἔγγυς ἰκάνει,
 εἰς δὲ κατὰ πρεβλήτος, ὑπερφιάλον πόνον ἀνδρῶν
 φυλόπιδ' βυθίης θηήσατο, καὶ τέλος ἀγῆς
 ἐκπάγλης· τῆς δ' ὑγρὸς ἀρης ἄσβεστος ὀρίνει.
 εἶθ' ὁ μὲν ἐν παλάμησι ταυυγλώχινα τρίαιναν 255
 πάλαι, ὁ δ' ὀξείης ἀκίδ' βέλος, οἱ δὲ φέρουσιν
 εὐκαμπῆ δρεπάνην, ὁ δὲ τις βραπλήγα τιταίνει
 ἀμφιτόμον, πᾶσι δὲ πόνος, πᾶσι δὲ σιδήρεα
 χεῖρας ἐφοπλίζει βριαρῆ γένυς· ἄγχι δὲ θῆρα
 βάλλεσ', ἐτάξουσι, καταίγδην ἐλόωντες. 260
 αὐτὰρ ὄγ' ἠνορέης μὲν ὑπερφιάλοιο λέλχεται,
 εἰ δ' ἔτ' ἔχει γενύεσσι καὶ ἰέμενός περ ἐρύκειν
 νῆας ἐπεσσυμένας, πτερύγων δ' ὑπεραχθεί ῥιπῆ
 ἀκρη τ' ἀλκαίῃ βύβιον διὰ κῦμα λαχαίνων,
 ἔμπαλιν ἐς πρύμνας ὠθεῖ νέας, ἔργα δ' ἐρεμῶν 265
 ἀνδρῶν τ' ἠνορέην γνάμπτει πάλιν, ἡὕτ' αἴτης
 ἀντίβιος πρῶρησιν ἐναντία κῦμα κυλίνδων.
 τῶν δ' ἐνοπῆ κέκληγεν ἐφιεμένων πονέεσθαι·

- κῦμα δ' ἅπαν λύθροιο μολύνεται ἐκχυμένοιο
 ὠτειλαῖς ὀλοῆσι· τὸ δὲ ζέει ἄπλετον ὕδωρ 270
 αἵματι κητείω, γλαυκὴ δ' ἐρυθθαίνεται ἄλμη.
 ὡς δ' ὅτε χειμερίοιο κατερχομένεσσι ποταμοῖο
 κόλπων ἐς οἰδηματόεντα λόφων ἀπὸ μιλλοκαρήνων,
 ἰλὺς αἱματοέσσα κυλίνδεται ὕδατ' ὀρμῆ,
 κίοναμένη δίνησιν· ἐκάς δ' ἐρυθθαίνεται ὕδωρ 275
 ξανθῆς ἐκ κονίης, λύθρος δ' ἔχει ὡς ἐθάλασσαν·
 ὡς τότε κητείοιο πόρ' ἄλθροιο πέφυρται,
 Φοῖνι' ἐν προχοῆσι δαιζομένεσσι βελέεσσιν.
 ἐν δὲ οἱ ὠτειλήσιν ἀφυσσάμενοι ῥόον ἀντλῆ
 πευκεδανὸν τάζεσθ', ἢ δ' ἔλκεσι μίσγεται ἄλμη 280
 ἤυτε πῦρ, καὶ θῆρ' ὀλωώτατον ἤψεν ὄλεθρον.
 ὡς δὲ Διὸς μάστιγι βαλεῖ τρώων αἰθέριον πῦρ
 πόντον ἀμειβομένην, νέμεται δὲ μιν αἰθαλόεσσα
 ῥιπῆ· τὴν δ' ἔτι μᾶλλον ἐποτρύνεσσα κορύσσει
 μισγομένη δίοισιν ὀμῆ πυρσοῖσι θάλασσαν· 285
 ὡς κείνεσσι χαλεπᾶς τε βολᾶς ὀδύνας τε κορύσσει
 ἀντλῆ πυθομένοιο δυσαέος ἀγροῖον ὕδωρ.
 ἀλλ' ὅτε μιν δμηθέντα πολυτρήτοις ὀδύνησιν
 ἤδη λευγαλείοιο παρὰ προθύροις θανάτοιο
 μοῖροσσι φέρει, τότε δὴ μιν ἀναψάμενοι ποτὶ χέρσον 290
 γηθόσυνοι σύρθεσσι· ὁ δ' ἔλκεται ἐκ ἐθέλων περ
 πολλῆσιν γλαυχῆσιν πεπαρμέν', ἤυτε γόμφοις,
 νευσάζων ὀλοοῖο μόρθε τέλος οἰνοβαρείων.
 οἱ δὲ μέγαν νίκης παιήονα κυδαίνοντες,
 εἰρεσίῃ σπᾶέρχοντες ἐπικλάζεσσι θαλάσση, 295
 ὄξυν' ἐπαιγομέναισιν ἐλάταισιν νόμον αἰείδοντες.
 ὡς δ' ὅπ' εἰναλίοιο διακριθέντ' ἄρηος
 νῆας ἀναψάμενοι, νηῶν ἐπιβήτορας ἀνδρας
 δυσμενέας ποτὶ χέρσον ἐπαιγόμενοι κατὰ γαστρί
 γηθόσυνοι, νίκης δὲ διαπύρυσσον βοῶσιν 300
 ναύμαχον εἰρεσίῃσιν παιήονα· τοὶ δ' ἀέκοντες
 ἀχνύμενοι δηίοισιν ἀναγκαίῃ ξυνέπονται·
 ὡς οἴγ' αἰνοπέλωρον ἀναψάμενοι δάκ' ἄλμης

γηβόσυναι κατάγρυσιν ἔπ' ἠόνας· ἀλλ' ὅτε χέρσῳ
 ἐμπελάσῃ, τότε δὴ μιν ἐτήτυμος ᾤρσεν ὄλεθρον 305
 λοίοθι, ἀσπασίνοι τε, διαζαίνει τε θαλάσσαν
 σμερδαλέαις πτερυγέσσιν, ἀτ' εὐτύκῳ περὶ βαμῶ
 ὄρνις ἐλισσομένη θανάτῃ σροφάλιγγι κελαιῇ.
 δύσμορος· ἢ μάλα πολλὰ λιλαίεται οἴδημαβ' ἰκέσθαι·
 ἀλλὰ οἱ ἠγορέης λέλυται δέντρον, εἰδὲ τι γυῖα 310
 πείθεται, ἐς χέρσον δὲ καθέλκειαι αἰνὸν αἰόθων,
 φορτὶς ὅπως εὐρεῖα πολύζυγόν, ἦν τε θαλάσσης
 ἀνέρες ἐξερεύσασιν ἐπὶ τραφερὴν ἀνάγοντες,
 χείματος ἰσαμένοιο, μεταπνεῦσαι καμάτοιο
 ποντοπόρον· βριβύς δὲ πόνος ναύτησι μέμηλεν· 315
 ὡς οἴγ' ὀδοιμόγυιον ἐπὶ χθόνα κῆτρον ἀγρσι.
 πλῆσεν δ' ἠόνα πᾶσαν ὑπ' ἀπλάτοις μελέεσσι
 κεκλιμένοις, τέταται δὲ νέκυς ῥίγιος ἰδέσθαι.
 τῷ μὲν τις Φθιμένοιο, καὶ ἐν χθονὶ πεπλημένοιο
 εἰσέτι δαιμαίνει πελάσαι δυσδερχεῖ νεκρῶ, 320
 ταιρβεῖ τ' ἐκέτ' ἔοντα, καὶ οἰχομένοιο περ' ἔμπης
 πεφρικῶς αὐτοῖσιν ἐνὶ γναθμοῖσιν ὀδόντας·
 ὄψ' δὲ θαρσήσαντες ἀολλέες ἀμφαγέρονται,
 θάρμει πατωλαίνοντες ἐρείπιον ἀμνηστῆρον.
 ἐνθ' οἱ μὲν γενύων ὀλοὰς εἰχῆας ἠγάσσαντο, 325
 δεινῆς χαυλιόδοντας, ἀναιδέας, ἠὲτ' ἀκοντας
 τριστοιχεῖ πεφυῶτας ἐπασσυτέρησιν ἀκωκαῖς.
 ἄλλοι δ' ἄπειλὰς πολυθηρίοιο πελώρου
 χαλκοτόρου ἀφώσων· ὁ δ' ὄξυπρωρον ἀκανθῶν
 θηρεῖται σμερδνοῖσιν ἀνισαμένῃν σκολόπεσσιν· 330
 ἄλλοι δ' ἀλκαῖην, ἕτεροι πολυχανδέα νηδύν,
 καὶ κεφαλήν ἀπέλεθρον ὀρώμενοι ἠγάσσαντο.
 καὶ τις ἀνὴρ ὀρώων βλοσυρὸν δάκος ἀμφιτρίτης
 ἦθεσιν ἐν τραφεροῖσι πολὺ πλεον ἢ ἕνεσσι
 δηθύων, ἐτάροισι μετέννεπεν ἐργὸς ἐῴσι· 335
 Γαῖα, Φίλη θρέπτειρα, σὺ μὲν τέκες, ἠδ' ἐκόμισσας
 σοφῆ χερσαίῃ· κόλποισι δ' ἐνὶ σείῳ θάνομι,
 ἤμαθ' ὅτ' ἀντήσσει τὸ μόρσιμον· ἔργα δὲ πόντου

εὐμενέοι, χέρσῳ δὲ Ποσειδάωνα σέβοιμι·
μηδὲ μὲν ἐν ἀρφαλέοις ὀλίγον δόρυ κύμασι πέμψοι, 340

μηδὲ ἀνέμους νεφέλας τε κατ' ἠέρα παπῶαίνοιμι.
ἔ γὰρ ἄλις ῥοβίων τόσπος φόβος, ἔδδ' ἀλεγεινῆς
ἀνδράσι ναυτιλῆς καὶ οἰζύος, ἦν μογέεσιν,
αἰεὶ δυσκελάδοισι συνιπῶπεύοντες ἀέλλαις,
ἔδδ' ἄλις ὀλλυμένοις διερὸς μόρος· ἀλλ' ἔτι τοίγας 345

δαιτυμόιας μίμνησιν, αἰτυμβεύτε δὲ τὰ Φοιο,
θρηεῖς λαιμοῖο μυχῶς πλήσαντο, τυχόντες.
δειμαῖνω τοίωv ἀχέων τροφόν· ἀλλὰ θάλασσα
χαῖρέ μοι ἐκ γαίης, ἔκαθεν δ' ἐμοὶ ἦπι· 350

Κήτεα μὲν τοίοισιν ἐδηῶσαντο πόνοισιν,
ὄσσα δέμας προέβηκεν ὑπερφυῆς, ἀχθεα πόντε·
ὄσσα δὲ βαιοτέρων μελέων λάχε, τοῖσι καὶ ἄγρη
βαιοτέρη, θήρεσσι δὲ εἰκότα τεύχε' ἔασι·

μείονες ὄρμαιι, μείων γένυς ἀγκίστροιο,
Φορβῆ παυροτέρη, γενύων δόλος, ἀντὶ δὲ ῥινῶν 355
αἰγοδόρων αἰψίδες ἀναπτόμεναι κολοκύντης
ἀζαλέης θήρειον ἀνω δέμας αὐτῶν ἐρύεσι.

Λάμνης δὲ σκύμνοισιν ὅτ' ἀντήσωσ' ἀλιῆες,
πολλάκι καὶ τροπῶν αὐτὸν, ἐπαρφέα δεσμὸν ἐρέμῃ,
λυσάμενοι πρῆτειναν ἐν οἴδμασιν· ἢ δὲ ἐσιδῆσα 360
ἔσσυτο, καὶ γενύων προίει μένος, ἀλφα δὲ σειρῆ
ἐναχόμενοι μίμνησιν, ἀτ' ἐν δεσμοῖσιν, ὀδόντες
ἀγκύλοι· ἐνθεν ἔπειτα πόνος ῥήϊτος ἐλέσθαι
λάμνην τριγλώχιν· ὑπὸ ῥιπῆσι σιδήρεα.

Ἐξοχα δὲ ἐχθοδοποῖς ἐνὶ κήτεσι μαργαίνεσι 365
λαιμῶν λαβροσύνη τε κυνῶν ὑπέροπλα γένεθλα·
ἔξοχα δὲ ὑβρίζαι καὶ ἀγήνορες, ἔδδ' κεν ἂν τι
ἀντόμενοι τρέσσειαν, ἀναιδείην ἀχάλιον,
αἰεὶ κυμαίνεσαν ἐπὶ φρεσὶ λύσσαν ἔχοντες.

πολλάκι δὲ ἰχθυόλοισι καὶ ἐς λίνον αἰζαντες, 370
κύρτοις τ' ἐμπωλάσαντες, ἐδηλήσανθ' ἀλιεύσιν
ἄγρην ἰχθυόεσσαν, ἐπὶ φρένα πιαίνοντες.
τῶς δὲ τις ἀσπαλιεύς δεδοκμημένος ἰχθύσιν αὐτοῖς.

πείρας ἀγκίστρα, μενοεικέα λήϊδα θήρης,
ρήϊδιως ἐρύσει περὶ γαστέρι μαιμώντας. 375

Φάκη δ' ἐκ ἀγκίστρα τετεύχεται, ἔτε τις αἰχμή
τρίγλυφος, ἢ κεν ἔλοι κείνης δέμας· ἔξοχα γὰρ μιν
ρίνος ὑπὲρ μελέων σφραγὴ λάχεν, ὄβριμον ἔρκος.
ἀλλ' ὅτ' εὐπλεκέεσσι λίνοις περικυκλώσονται
Φώκην ἀσπαλιῆς ἐν ἰχθύσιν ἐκ ἐθέλοντες, 380

δὴ τότε τοῖς κραίωνοί τε πόνοι σπαυδὴ τε καθέλκειν
δίκλιον ἐς ρηγμῖνας, ἐπεὶ Φώκην μεμαυῖαν
ἐκ ἂν ἐρητύσειε, καὶ εἰ μάλα πολλὰ παρείη,
δίκλινα, ρηϊδιῶς δὲ βίη τ' οὐύχων θ' ὑπ' ἀκωκαῖς
ρήξει τ', αἰῖξει τε, καὶ ἔσσειαι ἰχθύσιν ἄλκαρ 385
εἰλομένοις, μέγα δ' ἄλγος ἐνὶ φρεσὶν ἀσπαλιῶν.

ἀλλ' εἴ μιν καθέλωσιν ὑποφθαδὸν ἐγγύθι γαίης,
ἐνθάδε καὶ τριόδοντι, καὶ ἰφθίμοις ῥοπαλοῖσι,
δύρασί τε σιβαροῖσι καταίγδην ἐλόωντες
ἐς κροτάφους, πέφονουσιν· ἐπεὶ Φώκησιν ὄλεθρος 390
ὀξύτατ' ἔκεφαλήφιν ἰκάνεται ἔταμένησι.

Ναὶ μὴν καὶ χέλυες μάλα πολλάκις ἀντιόωσαι
θήρην λωθήσαντο, καὶ ἀνδράσι πῆμα γένοντο.
τάων δ' ἔπλετο μόχθος ἐλεῖν ρήϊς ἑσπείρων
ἀνέρι θαρσαλέω, καὶ ἀταρβέα θυμὸν ἔχοντι. 395

εἰ γὰρ τις καλαδὺς κραναὴν χέλυν ἐν ῥοβίοισιν
ὑψηλὸν ἀνῆρέψειεν ἐπ' ὄσρακον, ἐκέτι κείνη,
πολλὰ καὶ ἰεμένη, δύναται μόρον ἐξαλεεῖναι·
ὑψὶ δ' ἀναπλώει κῆφον πλόον, ἀσπαίρσασα
ποσσὶν, ἀλὸς μεμαυῖα· γέλωσ δ' ἔχει ἀγρευτήρας. 400

τὴν δ' ὅτε μὲν θείνῃσι σιδηρείοισι βολῆσιν,
ἄλλοτε δ' ἐν βροχίδεσσιν ἀναψάμενοι μεθέπτουσιν.
ὡς δ' ὅτε νηπίαχα φρονέων παῖς ἔρσιφοῖτον
ἀντρέψῃ τρηχεῖαν ἐλαὴν χέλυν, ἢ δ' ἐπὶ νῶτα
κεκλιμένη μάλα πολλὰ λιλαίεται ἔσθας ἰκέσθαι, 405

ρικνὰ ποδῶν σείσασα καὶ ἀγκύλα γένατα, μόχθῳ
πυκνὸν ἐπασπαίρσασα, γέλωσ δ' ἔχει ὅς κεν ἰδῆται·
ὡς κείνης ὁμόφυλον ἀλὸς δάκος ὑψηλὸν ἄλμη

ἐμφέρεται, λωβητὸν ὑπ' ἀνδράσιν ἰχθυόλοισι.
 πολλάκι δ' ἐς τραφερὴν ἀνανίσσεται, ἐκ δὲ βολάων 410
 ἠελίξ Φολίδας περιδαίεται, αὐὰ δὲ γυῖα
 ἐς πότον Φορέει· τὴν δ' ἔκети καὶ μεμαυῖαν
 κῦμα μέλαν δέχεται, Φορέει δέ μιν, ἠδὲ κυλίνδει
 ὑψι μάλ', ἱεμένην νεάτης ἀλός· οἱ δ' ἐσιδόντες
 ἰχθυόλοι μάλα ρεῖα καὶ ἀσπασίως ἐδάμασσαν. 415
 Δελφῖων δ' ἄγρη μὲν ἀπώτροπος, ἔδὲ θεοῖσι
 κεῖνος ἔτ' ἐμπελάσειε θυτῆρ Φίλος, ἔδὲ κε βωμῶ
 εὐαγέως ψεύσειεν· ὁμωροφίξ δὲ μιαίνει,
 ὅς κεν ἐκὼν διλφῖσιν ἐπιφράσσηται ὄλεθρον.
 ἴσα γὰρ ἀνδρομέοισιν ἀπεχθβαίρῃσι φόνοισι 420
 δαίμονες εἰναλίω ὀλοὸν μόρον ἠγυητέρων.
 ἴσα γὰρ ἀνθρώποισι νοήματα καὶ προσόλοισι
 ζηνὸς ἀλιγδῶσιο· τὸ καὶ Φιλότητι γενέθλης
 κέχρηται, μετὰ δ' εἰσὶ συνάρθμοι ἀλλήλοισιν.
 ἠδὴ γὰρ δελφῖνες ἐνηέες ἀνδράσιν οἴην 425
 ἄγρην εὐθήρητον ὑπ' ἰχθύσιν ὠπλίσσαντο
 νήσω ἐν Εὐβοίῃ μετὰ κύμασιν Αἰγαίοισιν.
 εὐτε γὰρ ἐσπερίης θήρης πόνον ἐσκονέεσιν
 ἰχθυόλοι, νεπώδεσσι πυρὸς Φορέοντες ὁμοκλήν,
 ἰωνῶ χαλκείοιο θοὸν σέλας, οἱ δ' ἐφέπωνται 430
 δελφῖνες, σύνθηρον ἐπισπυεύδοντες ὄλεθρον,
 ἐνθ' οἱ μὲν τρομέοντες ἀποτροπᾶδην ἀλέονται
 ἰχθύες, οἱ δ' ἐκλῶθεν ἐπαῖσσοιτες ὁμαρτῆ
 δελφῖνες φοβέεσσι, καὶ ἱεμένεσ ἐπὶ βυσσὸν
 τραπᾶσαι ποτὶ χέρσον ἀνάρσιον ἐξελόωσι, 435
 πυκνὸν ἐπιθρᾶσκοντες, αἳτ' ἀνδράσι θηρητῆρσι
 θῆρα κύνες σεύοντες ἀμοιβαίης ὑλακῆσι.
 τῆσ δ' ἀλγῶ ποτὶ χέρσον αἰτυζομένεσ ἀλιῆεσ
 ρηιδίως βάλλεσιν ἐϋγλώχινι τριαίνῃ.
 τοῖσι δ' ἀφουκῖα κέλευθα, διορχεῦνται δ' ἐνὶ πόνῳ, 440
 καὶ πυρὶ καὶ δελφῖσιν ἐλαυνόμενοι βασιλεῦσιν.
 ἀλλ' ὁπότεν θήρης εὐαγρέῃ ἔργον ἀνήται,
 δὴ τότε ἀπαιτίζεσσι, παραχρῆδὸν ἐμπελάοντες.

μιοδὸν ὁμοφροσύνης, θήρης ἀποδάσμιον αἴσαν·
οἱ δ' ἔκ ἠνήναντο, πόρον δ' εὐαγρέα μοῖραν
ἀσπασίας. εἰ γάρ τις ὑπερφιάλως αἰλίτηται,
ἔκῃτι οἱ δελφῖνες ἀρηγόνες εἰσὶν ἐπ' ἄγρην.

445

καὶ μὲν τις Λέσβοιο παλαίφασον ἔργον αἰοιδῶ
ἔκλυεν, ὡς δελφῖν' ὀχρησάμενος περὶ νῶτω
κῦμα μέλαν περάσσκε καθήμενος, ἄτρομος ἦτορ,
αἰείδων, καὶ πότμον ὑπέκφυγε ληϊστῆρων,

450

Ταινारीη τ' ἐπέλασεν, ἐπὶ προβολῆσι Λακῶνων.
καὶ πῆ τις Λίβυος κῆρυχ πόθον οἶδεν ἀκῶν,

τῶ ποτε ποιμαίνοντ' ἐράσσατο θερμὸν ἔρωτα
δελφίς, σὺν δ' ἦβυρε παρ' ἠόσι, καὶ κελαδεινῇ
τερπόμενος σύριγγι λιλαίετο πάεσιν αὐτοῖς

455

μίσγεσθαι, πόντον τε λιπεῖν, ξυλόχης τ' ἀφικέσθαι.

ἀλλ' ἔδ' ἠϊθέοιο πόθης ἐπὶ πᾶσα λέλῃσαι
Αἰολίς· ἔ τι παλαιὸν, ἐφ' ἠμετέρῃ δὲ γενέθλη·
δελφίς ὡς ποτε παιδὸς ἐράσσατο νησαίοιο.

460

νήσω δ' ἐνναίεσκεν, αἰεὶ δ' ἔχε ναύλοχον ὄρμον,
αἰσὸς ὅπως, ἔταρον δὲ λιπεῖν ἠνήναντο θυμῶ.

ἀλλ' αὐτῶ μίμναζε παρέσιος ἐξέτι τυλῆξ,
σκύμνος ἀεξηθεῖς, ὀλίγον βρέφος, ἦθεσι παιδὸς
σύντροφος· ἀλλ' ὅθ' ἴκοντο τέλος γυαλκέος ἦθης,

465

καὶ ῥ' ὁ μὲν ἠϊθέοισι μετέπρεπεν, αὐτὰρ ὁ πόντων
ὠκύταλ' δελφίς ἐτέρων προφερέστερος ἦεν,
δὴ ῥα τότε ἔκπαυγλόν τε, καὶ ἔφατον, ἔδ' ἐπιέλωτον
θάμβ' ἦν ξείνοισι καὶ ἐνναέτησιν ιδέσθαι.

πολλὰς δ' ἄρορε Φῆμις ιδεῖν σέβας ὀρμηθέντας,
ἠΐθεον δελφῖνι συνηδῶωντας ἐταίρους·

470

πολλαὶ δ' ἠϊόνων ἀγοραὶ πέλας ἡμαρ ἐπ' ἡμαρ
ιεμένων ἴσαντο σέβας μέγα θήσασθαι.

ἐνθ' ὁ μὲν ἐμβεβαῶς ἀκατον, κοίλοιο πάροισεν
ἄρμυ ἀναπλώεσκε, κάλει δέ μιν ἔνομ' αὔσας
κεῖνο, τό μιν Φῆμιξεν ἔτι πρώτης ἀπὸ Φύτλης·
δελφίς δ' ἤτ' οἷσός, ἐπεὶ κλύε παιδὸς ἰωὴν,
κραιπνὰ θείων ἀκάτοιο Φίλης ἀγχιςτος ἴκανε,

475

- σαίνων τ' ἔραϊή, κεφαλὴν τ' ἀνά γαῦρος αἰείρων,
 παιδὸς ἐπιψαῦσαι λελιημένος· αὐτὰρ ὁ χερσὶν 480
 ἦκα καθάρεζσκε, Φιλοφροσύνησιν ἐταΐρον
 ἀμφαγαπαζόμενῳ, τῆ δ' ἴετο θυμὸς ἰκέσθαι
 αὐτὴν εἰς ἀκαλὸν παιδὸς πέλας. ἀλλ' ὅτ' ἐς ἄλμην
 κῆρα κυβισήσειεν, ὅδ' ἐγγύθι νήχετο κῆρα,
 αὐτῆσι πλευρῆσι παρὰ πλευρὰς ἀναείρων, 485
 αὐτῆσι γενύεσσι πέλας γένυν, ἠδὲ καρῆνώ
 ἐσχρίματων κεφαλὴν· Φαίης κέ μιν ἰμείροντα
 κῦσσαί, καὶ σέροισι περιπύξαι μενεαίνειν
 ἦθεον· τοίη γὰρ ὁπᾶσι νήχετο ριπῆ.
 ἀλλ' ὅτε καὶ πελάσειε παρ' ἠόσιν, αὐτίκα κῆρῳ 490
 εἰψάμενος λοφίης διερώων ἐπέδῃσατο νότων·
 αὐτὰρ ὄγ' ἀσπασίως παιδὸς δέμας εὐφροσι θυμῷ
 δεξάμενῳ Φοίτασκεν ὄπη νόος ἠϊθέοιο
 ἦλαεν, εἴτ' ἐτι πόντον ἐπ' εὐρέα τῆλε κελεύοι
 σέλλεσθ', εἴτ' αὐτῆ λιμένῳ διὰ χῶρον ἀμείβειν, 495
 ἢ χέρσῳ πελάειν, ὃ δ' ἐπέϊθετο πᾶσαν ἐφετμήν.
 ἔτε τις ἠνιόχῳ πᾶλλῳ τόσον ἐν γενύεσσι
 μαλθακὸς εὐγνάμωτοισιν ἐφέσπελαι ὥθε χαλινοῖς·
 ἔτε τις ἀγρευτῆρι κύων ἐθαῖς ὀτρύνοντι
 τόσον ὑπεικαθέων ἐπιπείθεται, ἢ κεν ἄγῃσιν· 500
 ἔδ' ἐτι κεκλομένοιο τόσον φεράποντες ἀνακλῆ
 πειθόμενοι ῥέζουσιν ἐκῆσιον ἔργον ἔχοντες,
 ὅσπον ἐπ' ἠϊθέῳ δελφίς φίλῳ ὀτρύνοντι
 πείθετ' ἄτερ ζεύγλης τε, βιάζομένων τε χαλινῶν.
 ἔ μὲν μιν μῆνον φορέειν θέλεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλῳ 505
 πείθετο, τῷ μιν ἀνωγεν ἀναξ εὖς, ἀν δ' ἐκόμιζε
 νότοις, ἔτινα μόχθον ἀναινόμενῳ Φιλότητι.
 τοίη μὲν ζωῷ Φιλίῃ πέλεν· ἀλλ' ὅτε παῖδα
 πότμῳ ἔλε, πρῶτον μὲν ὀδυρομένῳ ἀτάλαιτος
 δελφίς ἠϊόνεσσι ἐπέδραμεν, ἠλικά κῆρον 510
 μασεύων· Φαίης κεν ἐτήτυμον ὄσσαν ἀκῆεν
 μυρομένῃ, τοῖόν μιν ἀμήχανον ἀμπεχε πένθος.
 ἔδ' ἐτι κικλήσκουσιν ἐπέϊθετο πολλάκις ἀσοῖς

ννσαίοις, ἔβρωσιν ὀργυμένην ἐβίλεσκε
 δέχνησαι, μάλα δὲ σοὶ καὶ ἐξ αἰλός ἔπαλετ' αἴσος § 15
 κείνης, ἔδὲ τις αὐτὸν ἔπεφράσατ', ἔσθ' ἔτι χῶρον
 ἴκετο. τὸν μὲν πρὸ παιδὸς πύθ' οἰχομένοιο
 ἔσσεσῆ, σὺν δὲ θανόντι θανεῖν ἔσπευθεν ἑταίρω.

Ἀλλ' ἔμπης καὶ τόσπον ἐνηεῖ προφέροντας,
 καὶ τόσπον ἀνθρώποισιν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας § 20
 Θρηῖκες ὑβρίζαι, καὶ ὅσοι βύζαντ' ἔχασιν
 ἄστυ, σιθηρείοισι νοήμασιν ἀγρώσασιν.

ἢ μὲγ' ἀταρήροι καὶ ἀτάδαλοι· ἔδὲ κε παίδων,
 ἔ πατέρων Φείτανῆο, κασιγνήτης δ' ὀλέκοιεν
 ρηϊδίως· τοῖος δὲ νόμος δυσερπείος ἄγρης. § 25

μητρὶ μὲν αἰνοτέκῳ δίδυμον γένος ἔγγυς ὀπηθεῖ
 δελφῶν, ἀταλοῖσιν ἀλιγκιον ἠϊθέοισι·
 Θρηῖκες αὖ καὶ τοῖσιν ἀπηνέες ἐντύνονται,
 ψελάμενοι δόρυ κῆρον ἀτάδαλον ἐς πόρον ἄγρης.

οἱ μὲν δὴ λεύσσοντες ἔπευγόμενον σκάφος ἄτην § 30
 ἀτρεμέες μίμνησι καὶ ἐς φόβον ἔχ' ὀρώσων,
 ἔ τιν' οἰόμενοι μερόπων δόλον, ἔδὲ τιν' ἄτην
 ἴξεσθαι, σαίνεσι δ' ἐνήεας ἠΰβ' ἑταίρης
 γηθόσουσι, χρίμπλοντες ἐὼν χαίροιτες ὀλεθρον.

οἱ δὲ θεῶς ἐλάσαντες ἀκοντιστῆρι τριαίῃ, § 35
 τήν τ' ἀκίδα κλείεσι, βέλος κρουεράτατον ἄγρης,
 δελφῶν ἓνα κῆρον, ἀνωίσω βάλον ἄτη.

αὐτὰρ ὄγ' ἰδνωθεῖς ὀδύνης ὑπο πικρὸν ἀχεύων,
 αὐτίχ' ὑποδουχίης εἴσω καταδύεται ἄλμης,
 ὀχθίζων σφακέλω τε καὶ ἀργαλέησιν αἰαίαις. § 40

οἱ δέ μιν ἔκ' ἐρύεσι βιώμεοι· ἢ γὰρ ἂν ἄγρης
 μαλιδίης ἄλιον καὶ ἐτώσιον ἔργον ἄροιντο·
 ἀλλὰ οἱ ἱεμένῳ ὀολιχὴν ἐφιδῶσιν ἄγεσθαι
 μέριμβον, καὶ νῆα καλασπέρχασιν ἐρετμοῖς,
 ἔσπόμεοι δελφῶν ἀτυζομένοιο κελεύθοις. § 45

ἀλλ' ὅτε λευγαλέησι κακηπελέων ὀδύνησι
 κάμη, καὶ γλωχῖσι περισκαίρησι σιδήρεσ,
 δη ρα τότε ἀδρανέων ἀναδύεται, ἄλκιμα γυῖα

κεκμηκώς, κέφοισιν αειρόμεν^Θ ροθίοισιν,
 ύσατα Φυσιόων· μήτηρ δέ μιν ἔποτε λείπει, 550
 ἀλλ' αἰεὶ μογέοντι συνέσπεται, ἕκ τ' ἀνιόντι
 βυσσόθεν, ἀχνυμένη τε, καὶ ἀνότατον σφραχέσθῃ
 εἰδομένη· Φαίης κεν ὀδυρομένην ὀράσασθαι
 μητέρα, περδομένης πόλιος περὶ δυσμενέεσσι,
 παίδων θ' ἔλκομένων ὑπὸ ληίδα δερὸς ἀνάγκῃ· 555
 ὡς ἤγ' αἰὲν ἀχέεσσα δαΐζομένῳ περὶ παιδί,
 ὡς αὐτὴ μογέεσσα καὶ ἔτηθεῖσα σιδήρῳ,
 δινεῖαι· τὸν δ' ἄλλον εἴς ἀπὸ παῖδα κελεύθε
 στείλει ἔπεμψάτωσσα, καὶ ὀτρύνεσσα διώκει·
 Φεῦγε, τέκος, μέροπες γὰρ ἀνάρσιοι, ἐκέθ' ἐταῖροι 560
 ἡμῖν, ἀλλὰ σίδηρον ἐφοπλίζεσσι καὶ ἄγρην.
 ἤδη καὶ δελφίοισιν ἐπεντύνεσιν ἄρηα,
 σπονδάς τ' ἀθανάτων καὶ ὁμοφροσύνην ἀλιτόντης
 ἡμετέρης, τὴν πρόσθεν ἐπ' ἀλλήλοισ ἐθέμεσθα.
 τοῖα καὶ ἄσφοδγός περ ὅμως τεκέεσσιν ἐοῖσι 565
 μυθεῖται, καὶ τὸν μὲν ἀπώτρεπε τῆλε Φέδεσθαι·
 τῷ δ' ἑτέρῳ κρουεῶς μεμογηότι συμμογέεσσα
 αὐτῆς ἄλχι ἀκάτοιο συνέσπεται, ἐθ' ἀπολείπει·
 ἐδέ τις ἰεμένος περ ἀποτρέψει τεκῆσαν,
 ἔτε βαλὼν, ἔτ' ἄλλο φέρων δέος· ἀλλ' ἅμα παιδί 570
 ἔλκομένῳ δύστην^Θ ἀνέλκεται, ὄφρα πελασση
 δυσμενέων ὑπὸ χεῖρας· ἀνάρσιοι ἢ μέγ' ἀλιτροὶ
 οἴδ', ἔτ' οἰκλείεσσι ἀτυζομένην ὀρόωντες,
 ἔτε νόον γνάμπτεσσι σιδήρεον, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν 575
 χαλκείαις ἀκίδεσσι καταίγδην ἐλάσαντες,
 παῖδά τε καὶ γενέτεραι ὁμῆ συναπέθρισαν ἄτη.
 ἔθρισαν ἐκ ἀέεσσαν, ἐπώϊ περὶ παιδί θανόντι
 μήτηρ καὶ φρονέεσσα καὶ ἰεμένη δεδαίικται.
 ὡς δ' ὅσῳτ' ὀρταλίχοισι χελιδόσι νηπιάχοισι
 νέρθεν ὑπ' ἐξ ὀρόφοιο τυχῶν ὄφισ ἄλχι πελάσση, 580
 καὶ τῆς μὲν κατέπεφνε, καὶ ἔσπασεν ἔνδον ὀδόντων,
 μήτηρ δέ πρῶτον μὲν ἀτυζομένη δεδόνηται
 λοίγια τετριγυῖα φόνος γούον· ἀλλ' ὅτε παῖδας

αβρήση Φθιμένως, ἢ δὲ ἐκέτι Φύξιν ὀλέθρου
 δίξεται, ἀλλ' αὐτῆσιν ὑπαὶ γενύεσσι δράκοντ' 585
 εἰλεῖται, μέσφ' ὄρνιν ἔλη παιδοκλόντ' ἄτη·
 ὡς ἄρα καὶ δελφῶνι νέω συναπέφθιτο μήτηρ,
 χεῖρας ἐς ἰχθυόλων αὐτάγρετ' ἀντήσασα.

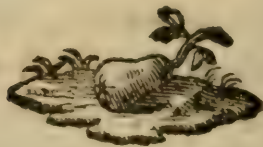
Ἔθνεα δὲ ὄσρακόρινα, τὰ δ' ἐρωύχσι θαλάσση,
 πάντα φάτις μήνης μὲν ἀεξομένης κατὰ κύκλον 590
 σαρκὶ περιπλήθειν, καὶ πλείονα ναίεμεν οἶκον·
 Φθινῆσθαι δὲ, ἐξαυτὶς ἀφαιροτέροις μελέεσσι
 ρικνῶσθαι. τοίη τις ἐνὶ σφίσις ἐστὶν ἀνάγκη.
 τῶν δὲ τὰ μὲν δύνοντες ὑπόβρυχα χερσὶ λέγονται
 ἀνέρες ἐκ ψαμάθοιο, τὰ δὲ ἐκ σπιλάδων ἐρύχσι 595
 νωλεμῆς ἐμπεφυῶτα, τὰ δὲ ἠόσιν ἐπύσαν αὐταῖς
 κύματα, καὶ βόθροισι λαχαινομένης ψαμάθοιο.

Πορφύραι αὖ περὶ δὴ τι μετ' ὄσρεῖοισιν ἔασι
 λίχλαι· τοίη δὲ σφιν ἐτήτυμος ἴσεται ἄγη.
 κυρτίδες ἠβαιαὶ ταλάροισι γεγάασιν ὁμοῖαι 600
 πυκνήσι χοίνοισι τετυγμέναι· ἐν δὲ ἄρα τῆσι
 σρέμβως συγκλείσαντες ὁμῶς χήμησι τίθενται.
 αἱ δὲ ὅταν ἐμπελάσωσι βορῆς μεθύσσαι ἔρωτι,
 γλώσσαν ὑπ' ἐκ θαλάμης δολιχὴν βάλον, ἢ δὲ τέτυκλαι
 λεπτή τ' ὀξείη τε, διὰ χοίνων δὲ ἐτάυσσαν 605
 φορβῆς ἰέμεναι, χαλεπῆς δὲ ἠντησαν ἐδωδῆς.
 γλώσσα γὰρ ἐν χοίνοισιν ἐρειδομένη πυκνήσιν
 οἰδάνεται, σείνει δὲ λύγων βρόχος, ἔδ' ἔτ' ὀπίσσω
 ἀνδύνει μεμαυῖα, μένει δὲ ὀδύνῃσι ταθεῖσα,
 εἰσόκεν αὖ ἐρύσσωσι περὶ γλώσση μεμαυῖας, 610
 πορφυρέοις κάλλιπον ὑφάσμασιν ἀνθ' ἄγοντες.

Σποσγολόμων δ' ἔφημι κακώτερον ἄλλον ἀέθλον
 ἔμμεναι, ἔδ' ἀνδρεσσιν οἰζυρώτερον ἔργον.
 οἱ δὲ ἦτοι πρῶτον μὲν ὅτ' ἐς πόνον ὀπλίζονται,
 βρώμη τ' ἠδὲ ποιοῖσιν ἀφαιροτέροις μέλονται, 615
 ὑπνω τ' ἐχ ἀλιεῦσιν εἰκότι μαλθάσσονται.
 ὡς δὲ ὅτ' ἀνὴρ εὐγερὺν ἐφοπλίζοιτ' ἐς ἀγῶνα,
 μολπῆς εὐφόρμιγγ' ἔχων φοιβήϊον εὐχος.

- πᾶσα δὲ οἱ μέλεται κομιδῇ, πάντη δὲ Φυλάσσει,
 πιαίνων ἐς ἄεθλα λιγυφθόγγυς μέλος αὐδῆς. 620
 ὡς οἴγ' ἐνδυκέως κομιδὴν εὐφρονον ἔχουσιν,
 ὄφρα σφι πνοιή τε μένη ποτὶ βυσσὸν ἰῶσιν
 ἀσκηθῆς, προτέρωιο δ' ἀναψύξωσι πόνωιο.
 ἀλλ' ὅτ' ἀθλεύσασιν μέγαν πόνον ἐξανύσαντες,
 εὐχόμενοι μακάρεσσιν ἄλως μεδέσσι βαθείης, 625
 ἀρῶνται κήτειον ἀλεξῆσαι σφίσι πῆμα,
 μήτε τιν' ἀντιάσαι λώξην ἄλως· ἦν δ' ἐσίδωνται
 κάλλιχθον, τότε δὴ σφι νόον μέγα θάρσος ἰκάνει.
 ἔ γάρ πω κείνησι νομαῖς ἐνὶ κῆτ' ἄαπλον,
 ἔ δάκος, ἔδὲ τι πῆμια θαλάσσιον ἄλλο φαάνθη. 630
 ἀλλ' αἰεὶ καθαροῖσιν ἀπημάρτοις τε πόροισι
 τέρπωνται, τῶ καί μιν ἐφήμισαν ἱερὸν ἰχθύον.
 τῶ δ' ἐπιγυθῆσαντες ἐπισπυεύδουσι πόνωιοι.
 πείσματι μηκεδανῶ μεσάτης ὑπὲρ ἰξυός ἀνήρ
 ἔζωται, παλάμησι δ' ἐν ἀμφοτέρησιν αἰερεῖ, 635
 τῇ μὲν ἐριβριθῇ μολίβου χύσει ἀμφιμεμαρπῶως,
 δεξιτερῇ δ' ἄρπην εὐήκεα χειρὶ τιταίνει·
 φρερεῖ δ' ἐν γενύεσσιν ὑπὸ σῶμα λευκὸν ἄλειφαρ.
 τὰς δ' ἄρ' ὑπὲρ πρῶρης ἐσκέψατο πόντιον οἶδμα,
 ὄρμαινων βοιβύν τε πόνον καὶ ἀθέσφατον ὕδωρ. 640
 οἱ δὲ μιν ὀτρύνουσιν ἐπισπυέρχουσι τε μύθοις
 θαρσαλέοις ἐπὶ μόχθον, αἳ ἐν νύσση βεβαῶτα
 ἄνδρα ποδακείης δεδαημένον· ἀλλ' ὅτε θυμῶ
 θαρσήση, δίναις μὲν ἐνήλατο, τὸν δὲ καθέλκει
 ἰέμενον πολὺ μολίβου βεβριθότ' ὄρμη. 645
 αὐτὰρ ὄγ' ἐς βυσσὸν προμολῶν ἐξέπλυσ' αἰλοφῆν·
 ἦ δὲ μέγα σίλβει τε καὶ ὕδατι μίσγεται αὐγῇ,
 ὄρφνης ἥτε πυρσὸς ἀνὰ κνέφας ὄμμα φαείνων.
 πέτραις δ' ἐμπελάσας σπώγγυς ἴδεν· οἱ δὲ φύουσαι
 ἐν νεάτοις πλαϊαμῶσιν, ἀρηρότες ἐν σπιλάδεσσι. 650
 καὶ σφίσι καὶ πνοιῆν φάτις ἔμμεναι, οἷα καὶ ἄλλοις,
 ὅσσα πολυραθάγοισιν ἐνὶ σπιλάδεσσι φύουσαι.
 αἰψα δ' ἐπαΐξας δρεπάνη τάμε χειρὶ παχεῖη.

ὥστε τις ἀμητῆρ, σπόγγων δέμας, εἰδέ τι μέλλει
 δηλύνων, χροῖνου δὲ θοῶς κίνησεν, εταίροις 655
 σημαίων κραπυῶς μιν ἀνεγκέμεν· αἶμα γὰρ ἐχθρὸν
 αὐτίκ' ἀπὸ σπόγγων ραθαμίζεται, ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀνδρὶ
 εἰλεῖται, πνοιῇ δὲ δυσαιεὶ πολλάκι Φῶτα
 ἔσβεσε μυκλήρεσσιν ἐνιαχόμενος βαρὺς ἰχώρ.
 τένεκα λαίψηρῶς ἀναδύεται, ὥστε νόημα, 660
 ἐλκόμενος· τὸν μὲν τις ἰδὼν προφυγόντα θαλάσσης
 ἀμφω γηθήσειε, καὶ οἰκείρων ἀκάχοιτο.
 ὥδε γὰρ ἠπεδανοῖσι παριεμένε μελέεσσι,
 δείματι καὶ καμάτῳ θυμαλγεί γυῖα λέλυσται.
 πολλάκι δ' ἐχθίστης τε τυχῶν καὶ ἀπηνέος ἄγρης, 665
 ἄλμεν ⊙ ἐς πόντοιο βαθὺν πόρον ἔκείτ' ἀνέαχε,
 δύσμορ ⊙, ἀντιάσας δυσδερκέει θηρὶ πελώρῳ
 καὶ ῥ' ὁ μὲν οἷς ἐτάροισιν ἐπισείων θαμὰ δεσμὸν
 κέκλεται αὐτὸν ἐρύειν· τὸ δὲ οἱ δέμας ἠμιδαίικλον
 κητεῖη τε βίη καὶ ὁμότολοι ἔσπασαν ἄνδρες, 670
 οἰκλήρῳ ἰδεῖν, ἔτι νηὸς ἐφιδέμενον καὶ εταίρων.
 οἱ δὲ θοῶς κείνον τε πόρον, καὶ λυγρὸν ἄεθλον
 ἀχνύμενοι λείπασσι, καὶ ἐς χέρσον καταγονται,
 λείψανα δυσήνοιο περικλαίοντες εταίρα.
 Τόσσ' ἐδάην, σκηπῶτ' ἔχε διορεφές, ἔρφα θαλάσσης· 675
 σοὶ δ' αἰεὶ νῆες μὲν ἀπῆμονες ἰθύνοιντο,
 πεμπόμεναι λιανοῖσι καὶ ἰθυπόροισιν αἴηταις,
 αἰεὶ δ' ἰχθυόεσσα περιπλήθοιτο θάλασσα·
 γαίης δ' ἀσυφέλικτα Ποσειδάων ἐρύοιτο
 Ἀσφάλιος ριζῶχα θεμείλια νέρθε φυλάστων. 680

ΕΥΤΕΚΝΙΟΥ

ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ

ΤΩΝ

ΟΠΠΙΑΝΟΥ

Η ΜΑΛΛΟΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΙΞΕΥΤΙΚΩΝ

ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ ΤΡΙΣΙ

TO THE

SIR

TO THE

OF

TO THE

TO THE

BY

ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Οἱ Αετοὶ πλείστον ὑπερτερῶσι τῶν ὀρνέων, ὡς καὶ τοῖς τῷ Διὸς σκήπτροις ἄλχι τῶν κεραυνῶν ἐπικαθῆσθαι πιστεύεται. Ἰππῶνταί γε μὴν ὑπὲρ τὸν αἴερα, καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν αἰθέρα εὐμαρῶς, καὶ ὄξυ δεδόρκασι μέχρι τῆς γῆς, ὡς μηδὲ τὰ μικρὰ ζώφια λαμβάνειν αὐτὰς τροφῆς χρῆζοντας, καὶ εἰς θάμνους ἐπικαλύπτουσι. Ἀρνῶν δὲ καὶ νεβρῶν καὶ τῶν ταχυτάτων λαγωῶν σαρκὶν ἤδονται, καὶ νεκρὸν ἔκ ἀν Φάγοιεν, εἰ μὴ παρ' αὐτῶν τι ζῶον καταληφθεῖη. Ἐς δὲ τὸ τῶν νόσων ἀκῶ τὰς χελώνας ἐοδίσσι, καὶ ὅσα ἐς ποτὸν, ἀπόχρη τὸ τῶν θηρωμένων αἷμα ζῶων αὐτοῖς, ὡς ἔκ ἀν ὕδωρ πίοιεν. Καὶ τὰς ἀκρας οἰκῶσι τὰς ἐν τοῖς ὄρεσι περιφανεῖς τε καὶ ὑψηλας, εἴτε ἀναπαύλης δεῖντο μετὰ θήραν, εἴτε τοῖς τέκνοις οἰκοδομεῖν βάλουλο καλιας, ὡς ὀλιγάκις ἐπὶ τὰ πεδία φέρουσαι τῶν πετρῶν ἀφισπῶμενους, τὰ πολλὰ δὲ αὐτῶν ἐκείθεν βλέπειν τὸν ἔρανόν. Ἦν δὲ ἀποτεκεῖν δεῖη, κομίσαντές τινα λίθον ταῖς κοίλαις ἐντιθέασι καλιαῖς, ἵνα ἐν καιρῷ τικίωσι, καὶ μὴ τὸ τικίόμενον πρὸ τῆς ὥρας ἀτέλεσον ὠθήται ὑπ' ἰαχύῳ. Οὐ μὴν ἐστὶ σαφὲς περὶ τῆς λίθου τῆς γινώσκου, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτὸν ἀπὸ τῶν Καυκασίων ὄρων, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς τῷ ὠκεανῷ ὄχθης Φασί κομίζουσαι, λευκὸν ὑπερφυῶς ὄντα καὶ μεσὸν ἐνδοθεν πνεύματι, ὡς καὶ ἦχον ἀποτελεῖν εἰ κινῶιτο. Τικίση δὲ αὐτὸν εἴ τις γυναικί περιάψει, ὀλιθαίνειν διακαλύει τὸ βρέϕι. Ἐὰν ἐν λέβητι παφλάζοντι ὕδατος ἐπιψαύση, τὴν τῷ πυρὸς νικήσει πάντως ἰαχύν. Καὶ γνησιότητι δὲ τῶν τεκ-

νων σφόδρα μέλει αὐτοῖς, καὶ πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον ἐναντία πῆσει κρίνεσι τὰ τεχθέντα, καὶ τὸ νικηθὲν ὑπὸ τῆς αὐγῆς, ἢ καταμῦσαν, ἔκ ἀν γνήσιον νομοθεΐη, νόθον δὲ, καὶ τῆς καλιᾶς ἀπελαύνεται.

II. Τὰς Ἀρπας δὲ εἶδὲ ἰδεῖν συνεχῶς τοῖς ἀνθρώποις ἐσί· τὰς τραχυτάτας γὰρ οἰκῆσι πέτρας, καὶ τοῖς νεοτῆσι ἐπὶ ταῖς ὑψηλαῖς Φάραγξι ποιῆσι τὰς καλιᾶς, τοῖς κρημοῖς ἀντὶ πρέμων ἢ καὶ κλάδων ἐπικαθήμεναι. Φιλῆσι δὲ τὰ τέκνα ὑπερφυῶς, καὶ εἰ λαθῶν τις ἀγροῖκος ἀρπῆς νεοτῆς ὑποκλέπτει, ὑπερόψεται μὲν τῆς τροφῆς, ἔκ ἀποσπῆσεται δὲ πρὸ τῆς καλιᾶς, ὀδυρμῶν δὲ πάντα ἐμπλήσει, καὶ γυναῖκά τις εἴποι θρηνεῖν, καὶ δακρύων ἐπιρροῇ τὰς παρεῖας αὐτῆς ἐπικλύζειν. Πτερωῶν δὲ αὐταῖς εἰσιν αἱ τε παρεῖαι, καὶ ὁ ἀνθερεῶν μεσός, ὥστε τι γένειον μέχρι τῆς δειρῆς ἀποδεικνῦναι. Καὶ τῆτο ταῖς ἀρπαις ἴδιον σημεῖον· μόναι τῶν ὀρνίθων λίθοις τρέφονται, καὶ τοῖς τῶν πάλαι τεθνηκότων θηρίων ὀστέοις. Εἰ μὲν καταπιεῖν δύναντο, ἠδέως ἅμα τὸ προσυχὸν περιπέμψωσιν· τὰ μείζονα δὲ τοῖς ποσὶ συλλαμβάνουσι τε, καὶ ἀντιπλάμεναι κατὰ τῶν πετρῶν ἀφιάσι πολλάκις, ὥστε συντριβέντα ἐδίειν. Ἀρρωσεῖν δὲ αὐτὰς ὁ μέλας βραθεὶς ἀποκαλύει κισσός.

III. Οἱ Γῦπες τῇ τῶν τεθνηκότων ὑπερχαίροντες δυσοσμία, τοσῶτον ἀπεχθαίνονται πρὸς τὰ μύρα, ὥστε εἰδὲ ἀν κλήνης ἀψαινο τεθνηκότῳ, εἴ τις αὐτῷ τὰς σάρκας ἐπαλείψει μύρα.

IV. Τινὲς τῶν ἱεράκων ἀργότατοι, καὶ πρὸς τὰς πῆσεις ὀκνάδει, ὥστε τρέφεσθαι παρ' ἐτέρων ἐθέλειν, καὶ ὀψὲ τῷ καιρῷ πρὸς ἄγραν ὀρμαῖν, καὶ βατράχοις ἐπιτίθεσθαι μόνοις. Ἄλλοι δὲ πολέμιοι κορυδαλοῖς καὶ χελιδόσι, καὶ ταύτη γε αὐτὰς συγγενεῖς ἀν τις εἴποι τῷ Τηρέως. Καὶ ἀμβλυώτῃσιν ὑπὲρ πᾶν γένῳ ὀρνέων ἕτερον, ὡς

καὶ θεραπεΐαν τῷ πάθους ἐπίσασθαι· γάλα δὲ ἐστὶ θρι-
δακίνης ἀγρίας, ἣν ἀποτέμνειν τοῖς ἰέραξι ἐϑ^Ϟ ὑπὲρ
ιάσεως.

V. Τῶν ἰκλίνων δ' ἔκ' ἂν τις ἀναιδέστερον εἴποι· καὶ ἐπὶ
αὐτὰς ὀρμῶσι τῶν ἀνθρώπων τὰς χεῖρας. Τίσι μὲν τοι
τὴν προσήκασαν δίκην, τὴν πόδας ἐν ῥητῶ τινι τῷ ἔτις και-
ρῶ σφόδρα ἀθλίως ἀλγύντες. Φασὶ δὲ αὐτὰς μηδὲ τῆ
ροιαῖ ποτε ἐπικαθῆσθαι τῶν δένδρων, μηδὲ ὄρᾶν ἐθέλειν
αὐτήν. Καὶ ἄπισον μὲν, κρατεῖ δὲ λόγ^Ϟ περὶ αὐτῶν,
ὅτι γαμετὴν τις ἀποβαλὼν ἀνὴρ, θυγατέρα τε ἐξ αὐτῆς
ἔχων, ὄνομα Σίδην, εἶδεν αἰχρῶς εἰς τὴν κόρην, ὥστε τῷ
πατρὸς τὴν μίξιν ἐκκλίνεσθαι τῷ τῆς μητρὸς ἑαυτὴν ἐπι-
σφάξαι τάφω· εἶτα θεῶν, φασὶ, τὸ πάθ^Ϟ ἐλεησάν-
των, ἀνῆκεν ἐκ τῷ αἵματι^Ϟ τὸ δένδρον ἢ γῆ, τὸν δὲ πα-
τέρα γεγονότα ἰκλίνον Φεύγειν ἀποθέν φασὶ τὰς τῆς συμ-
φορᾶς ὑπομνήσεις, καὶ ἔκ' ἐπικαθῆσθαι τῷ δένδρῳ.

VI. Οἱ δὲ ὄρνευσι οἱ Μέρμονες γέν^Ϟ μὲν μελανιάτων
Αἰθιοπῶν εἰσὶ, τὴν δὲ Αἰθιοπίαν καταλιπὼντες, ὡς πρὸς
γονὴν αὐτοῖς, δι' ὑπερβολὴν φέρμης, ἀχρεΐαν, καὶ ἔδδ' ἐ-
λουτες ἐν αὐτῇ ποιεῖν καλιαῖς, τὰ γὰρ ὡὰ εὐθύς πάντως
ὁ ἥλι^Ϟ κάλαφλέγει, πρὸς τὸν βορρᾶν, καὶ τὴν Θράκην
ὀρμῶσιν· ἐς δὲ τὸν ἑλλήσποντον ἀφικόμενοι καὶ τὴν Τροίαν,
ἐπὶ τῷ τάφῳ τῷ Μέρμον^Ϟ ἀγωνίζονται πρὸς ἀλλήλους,
καὶ τὸν ἀπὸ πλευρῶν ἤχον ἀσπίδων ἂν τις ἀπεικάσει
κλύπης εἶναι. Εἶτα τῆς μάχης λήξαντες περὶ τὸν ῥόον τῷ
Αἰσῆπῳ ἀπολόνται, κονίζονται τε ἐπὶ τῆς ψάμμου
περιστερόμενοι, καὶ τῷ τάφῳ τῷ Μέρμον^Ϟ ἐφιζήσαντες
ταῖς ἡλιακαῖς ἀκλίσι ξηραίνουσι τὰς πλευράς, τὴν τε ἐν
αὐταῖς κόνιν σπείρουσιν ἐπὶ τῷ τῷ Μέρμον^Ϟ τάφῳ, δει-
κνύντες, οἶμαι, κἀντεῦθεν, ὡς ἐξ ἀνθρώπων μεταβληθέν-
τες εἰς ὄρνευσι ἔτε τῆς βασιλικῆς τιμῆς, ἔτε τῆς πολεμικῆς
ἐλιγωρῆσι μελέτης.

VII. Ἐπεὶ δὲ τῶν Κοράκων ἡμῖν ταῦτα ἴσθον, ὡς ἐκ πάντων τῶν ἐνέων μόνι τοῖς παισὶ ποτὸν ἔχρηγῃσι, ῥηγνυμένῃ τῆ ἀνθεραῖος εὐδὸς μετὰ τὴν μίξιν αὐτοῖς. Τιμώρημα τῆτο παλαιᾶς τινὸς Φασὶν ἀμαρτὰδ· ὕδωρ γὰρ ἐνεθεῖν κελευθεῖς, ἤνικα ἐν Τσίκκῃ τὸν Ἀσκληπιὸν ἔτιθε Κοραῖς, τῆ κελευθέντῃ ὑπεριδῶν ἐλαγνεύετο, καὶ διὰ τῆτο μῆνις Ἀπόλλωνος εἰς ἄρην αὐτὸν μέλανα πρέπει, καὶ δίχα ποτῆ τὰς ῥῖνας ποιῆ αὐξάνεσθαι, κἀντεῦθεν εἶναι τοῖς νεοτῆσι λυπηρότατον. Καινὸν γε μὴν καὶ τῆτο ἐπὶ τῶν κοράκων ἐστίν· ἔμίνυται πρὶν τινα ταῖς θηλείαις ὠδὴν ὡσπερ γαμήλια περικράζαι· αἱ δὲ παιδεῖσαι ἔτω συνεχισιάζουσι.

VIII. Ταῖς Κορώναις ἔδὲ, κατὰ τὰ λοιπὰ πηγά, τῶν ὠῶν ῥαγέντων, ἔμπροσθεν ἐπὶ τὸ σῶμα, ἀλλ' ἐξόπιωθεν, πρῶτα προβάλλοντες τὰ σκέλη, προΐασιν οἱ νεοτῆσι.

IX. Τῶν ἐλάφων οἱ Πέρδικες ἐρῶσιν ὑπερφυῶς, συνένεμαθαί τε αὐτοῖς, καὶ ἔδὲ ἀποφοιτῶν πρὸς βέλονται, παρομαρτῆσι δὲ καὶ σιυθῆσι, καὶ ταῖς νάτοις ἐπικαθήμενοι διαξάινουσι τὰς τρίχας αὐτῶν, ὡς καὶ ἀλίσκωσαι προσιόντας ἀσμένως, ἣν εἰκόνα ἐλάφω δείξειεν ἀγρευτῆς. Ἐπὶ ἀφροδισίων δὲ ἀγωνίζονται πρὸς ἀλλήλους, καὶ πρὸς μὲν τὰς μίξεις αὐτῆς παροτρύνει τὸ ἔαρ· νεμέμειοι δ' ἐν ταῖς ὕλαις ἀγεληδὸν, εἰ Φανείη θήλεια, διςτανται, καὶ πολεμῶσιν ἀλλήλοις, καὶ γίνεται τῆ κεκρατηκότος ἡ θήλεια· ὁ δὲ ἀναβοᾷ, καὶ γέγηθεν, ὡσπερ χρυσὸν, ἢ κόρη, ἢ τι γέρας ἕτερον ἐκ πολέμου λαβὰν ἀριστεύς. Ἀλλ' ἔδὲ θάλαπιν τὰ ὠὰ ταῖς θηλείαις ἐπιτρέψωσιν, καὶ ὑποκλέπτωσιν αὐτὰ πρὸς τὴν μίξιν σπαεύδοντες· καὶ τοὶ κἀκεῖναι πολλάκις, ὡς ἀσελγεῖς, ὀλιγωρῶσι παιδοτροφίας. Καὶ δολερὸν τὸ γένεσθαι ἐστίν, ὡς αὐτῆς νεοτῆς γινώσκων, ὅπως ἀνδρα χρὴ προσιόντα ἐξαπατᾶν, Φύλλοις, ἢ κλάδοις, ἢ τιμι τῶν προστυχόντων καλυψάμενος·

ὁ καὶ

ὁ καὶ τοῖς ἀλιεῦσι ποιῶσιν οἱ πολύποδες, αἷς ἂν προαι-
ρήσωνται πέτραις ἀφομοιζόμενοι.

X. Πλέον δὲ, ἢ περ Φιλῶσι τὴς ἐλάφους οἱ πέρδικες,
μισῶσι τὴς ὄνης οἱ Αἴγινθοι, καὶ ἐπὶ Φυτῆ καλιαῖς ἕσης
αἰγίνθη τρέφονται νεοτῆοι, τῷ δένδρῳ πλησιάζοντας ὄνθ
ἀναρεῖ πάντας αὐτὰς, καὶ ὄγκησάμενθ τὴν κύσαν αἰ-
γινθον ἀμβλῶσαι ποιεῖ.

XI. Ο Κόκκυξ δὲ, ὁ πρῶτθ τῶν λοιπῶν πτηνῶν ἡμῖν
τὸ ἔαρ ἀγγέλλων, αὐτὸς μὲν καλιάν ἔ ποιεῖ, τὰ δὲ τῶν
ἐτέρων ὀρνίθων ὡς κατεοθεῖ, καὶ ἐν ἀλλοτρίᾳ τεκῶν ἀΦί-
σταται καλιᾷ, καὶ θάλλει μὲν ἕτεροθ δι' ἀγνοίαν τὰ
τεχθέντα, μέχρις ἂν τὰ τῶν ὠῶν ἰδῆ προκύψαντα, τῆς
δὲ ἀπάτης αἰσθόμενθ ἀπολείπει τε αὐτὰ, καὶ ἕτερον
ποιεῖ καλιάν· ὁ δὲ κόκκυξ ἐλθὼν τροφὴν τότε τοῖς ἐαυτῆ
δίδωσι νεοτῆοῖς.

XII. Τοῖς Δρυοκόλαισι καινόν τι παρὰ τῶν Θεῶν δέδο-
ται δῶρον· εἰ καλιάν τις αὐτῶν ἐπιφράξειε λίθοις ἢ ξύ-
λοις, πόαν τινὰ πρὸς τῆτο ἐγνωσμένην αὐτοῖς ἀνελόμενοι,
καὶ τῷ τῆς καλιαῖς προσαγαγόντες σόματι, ἀνοίγσσι τε
αὐτὴν *** καὶ πάντας ἀποκλείσσι τὴς σφῆκας. Καὶ
τὰς κλεῖς δὲ τῶν θυρῶν εὐμαρῶς ὁ τὴν πόαν ἐκείνην ἐπι-
τάμενθ λύει.

XIII. Αἶγε μὲν Γλαῦκες ἐπὶ τῶν προβάτων δρῶσαι
ταῦτὸν ἔδεμίαν φέρσσι βλάβην. Αλλ' ἐκεῖνο ἰσέον περὶ αὐ-
τῶν, ὅτι τὴς μύρμηκας ἀποκρῆν βελόμεναι νεοτῆῶν, ἐν
τῇ καλιᾷ καρδίαν ἔχσσι νυκτερίδθ, ὡς τῶν μυρμηκῶν
ἀπολείπειν καὶ τὴς ἐαυτῶν Φωλεῖς αἰρεμένων, εἰ νυκτε-
ρίδος τις ἐν αὐτοῖς θεῖη καρδίαν.

XIV. Ἰκτερός τις ἀπὸ τῆς χροιαῖς ὀνομάζεται, ὃν εἰ τῷ
πάθει τῆτω τις ἀνὴρ ἐχόμενος ἰδῆ, Φευξεῖται πᾶσαν αὐτίκα
νόσον.

XV. Τὰ δὲ τῆς Κίσσης πρὸς τὰς τῶν Φωνῶν μιμήσεις πῶς ἂν τις εἴποι πλεονεκτήματα, καὶ πόσα ἂν εἶναι ζῶα δόξειε. Φθειγομένης ποτὲ κίσσης, μηκάσαι ἔριφον ἀήθην ἀκῆσαι, καὶ ὡς τῆς μητρὸς χωρισθέντα παρὰ τὸ δένδρον ἐζήτην, ἐφ' ἧ καθῆσο κίσσα βοῶσα· ἐμυκάτο εὐθύς, καὶ μόχον ὠόμην· εἶτα ὡς πρόβατον ἐβληχᾶτο, καὶ τὸν τῆ ποιμένῳ τέλῳ ἐμιμήσατο συριγμὸν, ᾧ μετὰ τὴν νομὴν ἐπὶ ποτὸν ἄγει τὰ πρόβατα, ὥστε οὐδέ ποτε ἐπὶ τῶν κλάδων ἰδῶν μεταλλομένην αὐτὴν, ἀπεθαύμασα τηλίκα μέχρι καὶ τῶν ὀρνέων εἶναι τὰ θεῖα δωρήματα.

XVI. Τῆς ψιττακῆς δὲ, ἕς ἕκ ἐν ξυλίνοις κλωβοῖς, ἀλλ' ἐν σιδηροῖς φρερεῖν ἀναγκαῖον, μέχρι πρὸς τῆς ἡμετέρας γλώσσης ἀδήγησε τὰς μιμήσεις ἢ φύσις.

XVII. Καὶ ταῖς Αηδόσι θαυμαστὴν τινα ὠλῆς δέδωκεν ἀρμονίαν, αἱ καὶ τῆς νεοτῆς ὠδαῖς μᾶλλον ἢ τροφαῖς ἀλλως ἐκτρέφουσιν. Γησίχης μὲν τῆς εὐφρόνης ἠγέμεναι, θεραπεύειας ἀξιῶσι παντοίας, ἀποκτινύουσι δὲ τῆς ἀφρόνης, ὡς ἕκ ἀξίαν γενεὰν τῶν Αηλικῶν ἀηδόων. Τὸν δὲ καὶ τῆς ἐλευθερίας αὐτοῖς ἔρωτα τοσῶτον ἐντιθεῖσιν, ὡς εἰ ληφθεῖεν, μήτε ἄδειν ἐθέλειν, καὶ τὴν γλώσσαν ἀποτέμνειν εὐθύς.

XVIII. Συνήθεις μάλιστα καὶ ὁμότροφοι τοῖς ἀνθρώποις αἱ χελιδόνες εἰσιν, εἰς μὲν ὀρνίθας ληφθεῖσαι, ἠνίκα ἦν ἀνὴρ ἐτι ὁ Θραξ Τηρέυς· ὡς δὲ μεταβαλόντα καὶ κείνον εἶδον εἰς ὄρνιν, τὰ πηλὰ ἐφυγον πρὸς τὰς τῶν ἀνθρώπων οἰκήσεις. Ἀλλ' ἔδὲ τὸν βορρᾶν, ἔλθ' τῶν ἐκ τῆς Θρακῆς ἀνέμων σέργασιν τὴν πνοὴν, καὶ τὰς καλιας ἐκ τῶν τοιῶτων πνευμάτων οἰκοδομῆσιν ἀπεσφραμμένας. Τῆς νεοτῆς δὲ τρέφουσιν ἕτως ἐν τάξει, ὥτε εἰ δεξάμενός τις τὴν τροφὴν μεταβαίη τὸν τόπον, ἕκ ἂν δοῖεν αὐτῆς, πρὶν ἀναδράμῃ. Εἰ δὲ μὴν τις αὐτῶν τὰ τέκνα ἀποτυφλώσει, τὴν χελιδονίαν βοτάνην καταλέμνεσαι τῷ σώματι, καὶ τὸν ἐξ

αὐτῆς χυλὸν ἐπιβάλλουσαι τοῖς ὄμμασι, τῆς πηρώσεως ἀποωθῆνται τὴν βλάβην.

XIX. Πολυβορώτατον ὄρνεον ἡ Σελευκίς, καὶ μετὰ πλείσσης εὐχῆς ἀΦικνεύμενον τοῖς ἀγροίοις, ἢν τοῖς καρπῶσι ἀκριδῶν ἐγγένηται πλήθ^ς. ὅτι τὰς μὲν Φάγουσι, τὰς δὲ καὶ μόνη σκιά ἀναιρῶσιν. Εκκρίνουσιν ἅς ἂν καταΦάγουσι ραδίως αὐτίκα, καὶ πορθυμένοις ἀνδράσι ξενικὴν ἂν τις εἴποι συμμαχίαν ἐληλυθέναί. Ἀλλ' εἰ τῆς χάριτός τις τῶν ὄρνεις ἀποσερήσειε, διαΦθείρουσιν αὐταὶ τὸν σωθέντα καρπὸν· καὶ ἀποκρίνει τις σελευκίδα Φρενοβλαβῆς, ἐκέτ' ἂν, ὑπ' ἀκριδῶν τῶν καρπῶν κειρομένων, εἰς τὴν χώραν ἐκείνῳ ἔλθοιεν βοηθοί.

XX. Ταῖς Φαρμακίσι γυναιξὶ προσφιλεῖς Ἰσχυεῖς· τροφῆς δὲ ᾧδε μεταλαμβάνουσι. Τὰς μακρὰς γλώσσας, ὡσπερ οἱ ἀλείεις ὄρμιαν, ἐκλείνασαι, καὶ εἰς ἀτραπὸν τινα ἐμβαλῶσαι, μύρμηκας ὡς ἐπὶ βρῶσιν σπεύδουσας ὑποδέχονται ἀκριδῶς, εἴτα τὴν γλῶσσαν κατὰ μικρὸν ἔλκυσσαι τῶν ἀλόντας ἐδίξουσι.

XXI. Σωφρονῶσιν ὑπὲρ πᾶν ὄρνεον αἱ Τρυγόνες, καὶ συνουσίας δὲ ἀρχὴν ποιεῖται τὸ Φίλημα· καὶ πρεσβυτέραι μὲν ἐκ ἂν ἀνεχοῖτο, πρὸ τῆς τῶν χειλέων συμβολῆς, ἤμικξου· αἱ δὲ νέαι πολλάκις πρὸς τὴν συνουσίαν καὶ δίχα τῶν Φιλημάτων ὀρμῶσιν. Εἰ δὲ μὴ παρεῖη ἄρρη, παρὰ τὸν κοινὸν τῶν ὀρνέων νόμον ἐπιβάλλουσιν ἀλλήλαις αἱ θήλειαι, καὶ ὡὰ τίλκωσιν, ἧ δὲ πρὸς νεοτῶν γονὴν ἐπιήδεια.

XXII. Καὶ τὰς καλοικιδίους ὀρνίθας ἴσμεν ἀλεκτρούων χωρὶς, καὶ ἐν ταῖς χερσὶ τῶν γυναικῶν θερμαινομένας τίλκωσιν ὡὰ. Πρὸς εὐτοκίαν δὲ αὐταῖς, ἢν ὠδιῶνται, χρησιμον ἐκ τῆς γῆς τῷ σώματι κάρφ^ς λαβεῖν, καὶ ἐπιτιθέναί τοῖς νώτοις. Ὑπὲρ δὲ πάντα τὰ πηλὰ τῶν ἀλεκτρούων πολλὰς ἴσμεν χαίροντας μάχαις καὶ συνουσίαις. Φωτὶ

δὲ μάλισα χαίρεισι, καὶ προαγγέλλουσι τὴν ἡμέραν ὡς ἡλίω
κεχαρισμένοι, καὶ τὰς τῶν γαμετῶν ὠδῖνας παρηγορεῖσι
τῇ κοινωνίᾳ τῶν πόνων, ὥστε ἡρεμαῖόν τε καὶ λεπτὸν ἄδειν
εἰς παραμυθίαν αὐταῖς.

XXIII. Πρὸ δὲ τῶν λοιπῶν πάντων ὀρνίθων, ἔτι χει-
μῶν ὄντος, ὁ Κόσσυφος ἀποτίκει, καὶ χαίρει μύθιοις
καὶ δάφναις, κυπαρίσσων ἄλσεσι, καὶ ταῖς εὐθαλέσι
λευκαῖς, πεύκαις τε καὶ πλατάνοις, καὶ ταῖς διπλόθρι-
ξι πίτυσι, καὶ κισσοῖς. Δύο δὲ ἐστὶ γένη κοσσύφων· καὶ
οἱ μὲν πάντῃ μέλανες, οἱ δὲ κηρῶ τὰ χεῖλη προσεικότες,
καὶ τῶν ἐτέρων μᾶλλον πρὸς τὰς ὠδᾶς ἐπιτήδειοι.

XXIV. Τὸ κάλλος δὲ ὁ Ταῶς τὸ οἰκεῖον τεθαύμα-
κεν, καὶ εἰ καλόν τις αὐτὸν ὀνομάσειεν, εὐθύς τῶν πτεροῶν
τὰ ἄνθη μεμιγμένα χρυσῶ ὥσπερ τινὰ λειμῶνα δείκνυσιν
ἀνασήσας, περιάγων εἰς κύκλον αὐτὰ διατεταγμένοις
ὄμμασιν· τὰ δὲ κατὰ τῆς ἑρᾶς λάμπουσι ὥσπερ ἀστέ-
ρες. Καὶ εἰ κατιδὼν τις ἐπαίνήσειεν ἐπὶ τῷ κάλλει, αὐ-
τίκα Φιλοτιμηθήσεται· σκάψαντος δὲ τινος, τὴν ἑρᾶν
ἀποκρύψει μισῶν ὥσπερ τὸν Φιλολοιδέρον. Φερερος ἔστι
ἢ τῆς Ἰξς, ἠνίκα Ηρα ἐπὶ αὐτῇ ἐχαλέπαιεν· Ερμῆς δὲ
ἀνείλεν αὐτὸν, καὶ τελευτήσαντος, ἀνῆκεν ἡ γῆ ὄρνιν τῶν
ὀφθαλμῶν ἔχοντα τὰ σημεῖα τὰ πρόσθεν.

XXV. Ἐστὶ δὲ καὶ Πορφυρίων ἀπὸ τῆς χοροῖας
καλόμενον ὄρνεον· ἐρυθρὸν αὐτῷ τὸ ράμφος ἐστὶ, καὶ κα-
τὰ κεφαλῆς ἔχει ὥσπερ τινὰ πῖλον, ὁποῖος οἱ τοξόται
Περσικοὶ φορεῖσι· τοῖς κατοικιδίοις ὄρνισιν ἴσος εἰς μέγεθος,
πλὴν ὅτι χρῆται σκέλεσι μακροτέροις. Οὗτος ἔκ ἀν-
ποτε εἰς μίξιν ἔλθοι, ὁρᾶντος καὶ παρόντος ἀνδρός· φύ-
σει δὲ σώφρων ἐστὶ, ὡς μηδὲ ὁρᾶν ἀνδρα θέλειν ἑαυτῷ γα-
μετῇ συνόντα· εἰ δὲ μοιχείας ἀποδοίτο, ἀθυμεῖ τοσῶτον,
ὡς διαφθείρεσθαι.

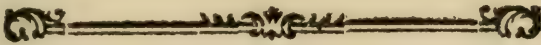
XXVI. Οἱ δὲ ὄρτυγες, ἀν τὰς προτέρας νομάς ἀπολιμπάνωσιν, συνώπλιανταί τε ἀλλήλοις, καὶ μιά τὴν θάλασσαν ὀρμῇ παραμείβουσι, πηλῶν ὄντες ὀξύτατοι, καὶ δειλοὶ ἐπὶ τοσῶτον, ὥστε Φρίττειν τῷ πελάγῳ τὴν ὄψιν, καὶ τὰ βλέφαρα ἐπιμύειν, καὶ τοῖς ἰσίοις πολλάκις τῶν νεῶν περιρρήγνυσθαι, καὶ τῶτον παρὰ τῶν ναυτῶν θηραῖσθαι τὸν τρόπον. Ὡς δὲ ἂν εἰδέειν, πότερον διεληλύθασιν, ἢ ἔπω, τὸ πέλαγος, πείρας αὐτοῖς τοιοῦδε τρόπου ἐξεύρηται. Τρεῖς ἕκαστος λίθος βραχεῖς ἐπὶ τῷ σώματι φέρει, καθ' ἓνα τε ἀφίησιν, ἀκροῦμενος πότερον ἢ εἰς ὕδωρ ἐμπέσωκεν, καὶ δεῖ πλήσεως μακροτέρας, ἢ ἐπὶ τῆς γῆς ἐνήνεκται, καὶ καιρὸς ἤκει ἀναπαύσεως.

XXVII. Μεθίσταται δὲ ὀρνίθων γένη πολλὰ, ὥστε αὐτῶν τῆς τε ἐκδημίας καὶ τῆς ὀδοιπορίας μέτρα γίνεσθαι, πλὴν μόνον τῶν Πελαργῶν, ὑπὲρ ὧν ἔκ ἂν τις ἀκριβοῶς εἰδῶς εἴποι, πόθεν ἤκτισιν, ἢ τῶν πελαγίων ἀπαιῶσιν. Οἱ μὲν ἐκ Λυκίας αὐτῆς, οἱ δὲ ἐξ Αἰθιοπίας ἔρχονται Φασίν, ὅθεν τὸ μυρίον ὕδωρ τῷ Νείλῳ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ποιεῖ καρπῶς πλατυνόμενον. Θαυμασοὶ δὲ καὶ ἀσχίνοοι εἰσι, ἣν τε φυλάξασθαι βλάβην, ἣν τε ἐκτίσαι δέη χάριν εὐεργεσίας. Καί τι περὶ αὐτῶν τοιοῦδε ἀκήκοα. Λίθῳ τις σκέλος ἔκλασε πελαργῷ· ὁ δὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς πλάγῃς ἔπεσε καλιᾶς. εἴτα γυναῖκες αὐτὸν σκάζοντα θρασάμεναι, ἴασαντο λαβῆσαι· καὶ βαδίζων ἤδη νικηθέντος τῷ πάθῳ σὺν τοῖς λοιποῖς ἀπέστη, καὶ πάλιν ἐπιόντος ἑαρόντος, εἰς τὴν αὐτὴν ὄρμησεν οἰκίαν, καὶ ἐγνώθη μὲν ἀπὸ τῶν τῆς χωλείας σημείων, ἧσε δὲ ταῖς γυναῖκας, ὅτι παρ' αὐτὰς ἤκει ἀσμένως. Τοῖς μακροῖς δὲ χεῖλεσιν ἐκείνου λίθον τῶν τιμίων περικαλλέσατον πρὸς τοῖς ποσὶν ἤμεσε γυναικῶν· αἱ δὲ ἔγνωσαν, ὡς εἰς χάριτος ἀμοιβὴν καὶ ἀνδρῶν πολλάκις εἰσὶν οἱ πελαργοὶ προθυμότεροι. Ἐν Ἰταλίᾳ δὲ τι λέγεται συμβῆναι τοιοῦτον. Νεοτῆς τινῶν πελαργῶν ὄφεις ἀπὸ τῆς γῆς κατήσθιεν ἀνερωύζων, καὶ εἰς τὸ ἕτερον πάλιν ἐπὶ τὸν ἕτερον τοῖς αὐτοῖς διέφθειρε τόκον. Οἱ δὲ σειλάμενοι

πρὸς τὴν ξένην, καὶ τρίτῳ ἤκοντες, καινὸν τινα ὄρνιν ἐκ ὄφθεντα πρότερον ἐπηγάγοντο, βραχυτέρον μὲν αὐτῶν, ράμφος δὲ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὄξυ καὶ μέγιστον ὡς τι προβαλλόμενον ἕξῃϞ. Πῶς ἄρα τῶν νεοτῶν αὐτῶν τὴν δυσωομίαν ἀγγείλαντες, τίσι δὲ πρὸς τὴν ἐπιικερίαν ἐλθεῖν πείσαντες ἐπαγγελίαις, ἢ λόφοις; εἰ μὴ ἄρα τις ἀγνωστα ἡμῖν πρὸς ἀλλήλους φθέγγεσθαι λέλοι τῆς τε ὄρνεις καὶ τὰ θηρία. Ο δὲ τέκνων μὲν ἐκ ὄντων ἔτι τοῖς πελαργοῖς, ἐπὶ ταῖς αὐταῖς νομείαις ἦκε τοῖς κεκληκόσι· νεοτρεύσαντας δὲ ἀφίστασθαι μὲν πόρρω, καὶ τροφὰς κομίζειν ἔδει τοῖς τε νεοτῶσι καὶ τῷ φύλακι, τὸν δὲ ἐπὶ τῆς καλιαῆς μένειν ἐπιόντα τὸν ὄφιν. Καὶ μικρὸν ὑστερον ἐκ τῆς Φωλεῆς προελθὼν ἀνεσώβει τῆς νεοτῆς, ἣν ὁ σύμμαχϞ προεσθῆκει, καὶ παίει δὴ τῷ ράμφει τὸν ὄφιν· ὁ δὲ ἐχὺ πείξας, ἀλλὰ καὶ τὸν ὀλκὸν ἀνασήσας, πρὸς τε τὴν ἐρᾶν ἐρεισάμενϞ ἀντελάττετο, καὶ πληγὴν πάλιν δεξάμενος, εἶτα ἀντιταχθεὶς ταῖς σπεύραις περιβαλεῖν τὸν ὄρνιν ἐπειέγετο, μάτην πλείστοις χρώμενϞ ἐλιγμοῖς. Ο γὰρ ὄρνις ὑπέφευγε ραδίως τοῖς πλεροῖς κωφίζόμενος· καὶ τῆς νεοτῆς ὁ μὲν ἀνελεῖν ἔσπευδεν, ὁ δὲ σῶσαι, μέχρι πρὸς τὸ τῶν τραυμάτων πλήθος ὁ ὄφιν ἀπειπῶν διεφθάρη, δακῶν γε μὲν τὸν ὄρνιν ἐν τῇ συμπλοκῇ, καὶ τὸν ἰὸν αὐτῷ τῶν ὀδόντων ἐσχέας, ὡς καὶ τὰ πλερὰ αὐτῆς πάντα διαρρέυσαι. Τῆς καιρῆς δὲ τῆς ἀναστροφῆς ἤκοντϞ, οἱ μὲν λοιπῶι πάντες ἀφίσταντο πελαργοῖ· οἷς δὲ πρὸς τὸν σεσωκότα τῆς νεοτῆς ἔμελεν ἀμοιῆς, σὺν αὐτοῖς ἔμενον τοῖς νεοτῶσι, μέχρις ἐκείνω νέα περιφῦναι πλερὰ, καὶ συναπελθεῖν ὑπῆρξεν αὐτοῖς.

XXVIII. Ακήκοα δὲ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς ὡς ὄρνις εἶη γοῆς ἄτερ, φοῖνιξ τ' ἔνομα· καὶ μίξεων χωρὶς ὑφίσταται, καὶ βιῶν φασιν ἐπὶ πλείστον καὶ μετὰ πάσης ἀφοβίας αὐτὸν, ὡς ἔτε τόξοις, ἔτε λίθοις, ἢ καλάμοις, ἢ πάγαις τῶν ἀνδρῶν τι πρὸς αὐτὸν ποιεῖν πειρωμένων. Ο δὲ θάνατος αὐτῆς τὴν ἀρχὴν ποιεῖται τῆς ζωῆς· ἦν γὰρ ποτε γηράσκων πρὸς ταῖς πρήσεις ἑαυτὸν ἴδοι γωθέτερον, ἢ ταῖς

αὐγὰς τῶν ὀμμάτων ἐλαττωμένας, ἐφ' ὑψηλῆς πέτρας κάρφη συλλέξας, πυρᾶν τινα τῆς τελευτῆς, ἢ καλιὰν συντίθησι τῆς ζωῆς, ἢν, ἐν μέσῳ καθημένῃ τῷ Φοίνικος, ἢ τῶν ἡλιακῶν ἀκλίνων ἐκφλέγει θερμότης. ἔτως δὲ διαφθαρέντος αὐτῷ, νέος ἐκ τῆς τέφρας αὐθις ἕτερος γίνεται Φοῖνιξ, καὶ τοῖς πατρώοις ἔθεσι χρῆται, ἄστε ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς μόνον αὐγῆς, πατρός τε καὶ μητρός χωρὶς, τὸν ὄρνιν γίνεσθαι τῆτον.

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Λεκτέον δὲ καὶ περὶ τῶν ἀμφοιβίων ὀρνίθων, ὅσαι τῇ θαλάσῃ χαίρῃσι, καὶ ταῖς ἀκλαῖς ἐφιζάνῃσι, καὶ πρὸς τοῖς αἰγιαλοῖς ποιῶνται τὰς καλιὰς, ὧν ἐστὶ γένη πλείω καὶ ποικίλα. ἔ γὰρ ἐλάττω τρέφει τῆς γῆς ὀρνίθας ἢ θαλάσσα. Οὐ μὴν μία φύσις τῆτοις τε καὶ χερσαίοις ἐστίν· ἀλλὰ τοῖς μὲν ἐπὶ ταῖς σαρκῖν ἀραιότερα κείνται πλεῖρα, καὶ πρὸς τὴν ταχεῖαν χρῆσιμα πῆσιν· πυκνά δὲ καὶ ἐδαμῶς πεφυκότα βρέχεσθαι ἐπισκεῖται τὰς ἀμφοιβίους, ὥστε νήχεσθαι αὐτοῖς ἀδιαδρόχοις ἐξεῖναι. Καὶ πόρως ἔχουσιν ἐπὶ τῶν σομάτων πλατεῖς, δι' ὧν τὸν ληθθέντα ἰχθὺν παραπέμπουσιν εἰς τὴν γαστέρα εὐκόλως. Ἀλλὰ καὶ στεγανοὶ τοῖς πλείοις πόδες εἰσὶν, οἷς ἐφ' ὑδάτων οἷα κώπαις χρώμενοι νήχονται. Καὶ φύσις μὲν αὐτοῖς ἡδε κοινή· δύναμις δὲ ὑπερβάλλουσι τὰς λοιπὰς οἱ Αλιαιέτοι, τὸ μὲν εἶδος τοῖς χερσαίοις αἰετοῖς εἰκότες, βορᾶ δὲ χρώμενοι θαλαττία, καὶ τὰς ἰχθύς μάλιστα θηρῶντες ἐκείνης, οἱ πλεῖν δοκῶσιν ἐπὶ ἀκρῶν τῶν ὑδάτων νηχόμενοι, ὥστε καὶ μέρῳ αὐτοῖς ἐκφανὲς εἶναι τῷ σώματι. Οὐ μὴν αἰεὶ χρῆσθον τὸ τῆς ἀγρᾶς τέλει ἐστὶ· τοῖς γὰρ μείζουσιν ἰχθύσι πολλάκις τὰς καμπύλας τῶν ὀνύχων ἐπιβάλλοντες ἀκμάς, πρὸς μὲν τὸν αἶρα αὐτὰς ἐκ ἰχύουσιν ὡς βαρεῖς

ἀνασπᾶσαι, κατερχόμενοι δὲ αὐτοὶ διαφθείρονται θᾶττον ἢ διαφθείρονται, πρὸς τὸν τῆς θαλάσσης πυθμένα τῆς οὐ-
νης τῆς ἰχθύος ἐπαγῆσης, τῶν δὲ ἐκ ἰχθυόντων διαπαρέν-
τας ἀπαξ ὑπεκλύσαι τῆς ὄνυχας. Τέττες Φασὶ νόθες
παῖδας ἀετῶν εἶναι χερσαίων, καὶ τῶν πατρῶν καλιῶν
διὰ τῆτο ἐξεληλάσθαι, εἶτα ὑπὸ τισι τραφέντας ἄλλοις
ὄρνεοις, τὰς ἐπὶ τῆς γῆς ἐκκλίειν διατριβὰς, καὶ τοῖς πε-
λάγεσιν ὑπερχαίρειν. Οἱ γὰρ ἀλιεῖς αὐτὰς ὡς εὐκλήνη τινα
καὶ αἰσιον ὄψιν ἀσπάζονται.

II. ΑΛΛ' ὅτις ὄρνις ἐστίν, ὡς οἱ τῶν λάρων ἐλάσ-
σονες, ἰχυρὸς δὲ, καὶ τὴν χοιραν λευκός, καὶ τοῖς τὰς Φάσ-
σας ἀναιρῶσιν ἰέραξι προσόμοι, ὃς ὀνομάζεται Καταρ-
ράκης· τῶν ἰχυομένων γὰρ τινὰς τηρήσας ἰχθύων, ὅρα δὲ
καὶ μέχρι τῆς θαλάσσης βυθῆ, πρὸς ὑψ' ἑαυτὸν
αἶρει, καὶ τὰ πλερὰ πάντα συσεύλας, εἰς τὸν πόντον, οἷα
πίπτων, οἴσεται, διατεμὼν τὸν ἀέρα, παντὸς ἂν εἴποις
βέλγος ὀξύτερον, καὶ καταδύεται μέχρι ὀργυιᾶς, ἢ καὶ
πλέον, ἔσθ' ὅτε συλλαβὼν τὸν ἰχθύν ἀνασπᾶ, καὶ ἀνι-
πλάμενος ἔτι πάλλοντα κατεδίει. Τοῖς σκοπέλοις δὲ καὶ
τοῖς αἰγιαλοῖς ἐφιδάκει, καὶ ταῖς χοιράσι πέτραις, αἱ
μικρὸν ὑπερκύπτει τῆς θαλάσσης, καὶ πρὸς τὸν ποτόν,
ἔκκατὰ τῆς ἄλλης ὄρνεις χρῆται ποταμοῖς ἢ πηγαῖς, ἀλλ'
ὑδατι θαλασσίῳ, καὶ βρῦα ἐπὶ τῶν πετρῶν τοῖς ὡοῖς
ἐπιστράνυσιν, ἔτε θάλασσαν, καὶ τοῖς ἀνέμοις αὐτὰ διὰ
παντὸς ἐπιτρέπων. Καὶ ἐπὶ τοῖς ὡοῖς τοιόνδε τι δρῶσιν
οἱ καταρράκται· οἱ μὲν ἄρσενες καταλαβόντες, οἷς ἐνεστὶ
ἄρσεν, αἱ θήλειαι δὲ ὁμοίως τὰ θήλεα, καὶ τοῖς ποσὶν
ἐπισφίγγαντες, πρὸς τὸν ἀέρα ἀνίστανται, καὶ κατὰ πε-
λάγος φέρεσθαι ἀφιασιν, εἶτα πρὸς τὸ ὕδωρ ἐπόμενοι
θᾶττον ἀσπάζουσι τῆς πελάγος αὐτὰ, συνεχῶς τῆτο ἐν
τισι ποιῶντες ἡμέραις. Οὕτως ἡ Φορὰ Φερμῆνασα τῶν ὡῶν
προφέρει τῆς νεότητος· οἱ δὲ τὸ Φῶς ἰδόντες, εὐθύς ἐπὶ τῶν
καλιῶν ἐκ ἀνέχονται διατρίβειν, ἀλλὰ τῆ τῶν τεκόντων
ἐπειδοῦν πλήσει Φιλονεικῶσιν· εἶτα οἱ γονεῖς ὑπολαβόντες
αὐτὰς

αὐτὰς ἀΦιᾶσι πάλιν εἰς τὸν βυθὸν, καὶ πάλιν ἀρπάζουσι ἠπειγμένως, ἐλαφρίζοντες τὸν πόον αὐτοῖς· ἔτω γὰρ ἀν εἰκάσειας αὐτὰς παισὶν ἐπὶ γεωργίαν ἐπομένοις γεγηρακότι πατρὶ, ὧν ὁ μὲν ἐπιθεῖς βροσὶν ἀροτρον ἀνατέμνει τὴν γῆν, ὁ δὲ ἠγεῖται, σῖτον ἐπὶ σπόρον ἐκχεῖων· ἐργαζομένοις δὲ ὁ πατὴρ ἐφέστηκε, διδάσκων ἅμα καὶ γεγηθῆς. Οἱ καταρράκται δὲ νέοι μὲν ὄντες τὰς βραχεῖς ἀρπάζουσι τῶν ἰχθύων, καὶ ἔδὲ τῶν ἀκλιῶν ἰσπασθαι πόρρω θάρρῃσιν, αὐξηθέντες δὲ τοῖς μείζουσι ἐΦωπλίζονται, καὶ τῶν ἀμφισίων πάντων κάκιον τελευτῶσιν ὀρνέων. Ἐπὶ γήρωσ γὰρ αὐτοῖς τῆς ὄψεως ἀμβλυθείσης, ἠγῆνται μὲν ἐπὶ τὸ πέλαγ Φέρεσθαι, τῆς ἀγρας ἐΦιέμενοι τῆς συνήθους, πέτραις δὲ ἢ κρημνοῖς περιρρηγνύμενοι διαΦθείρονται.

III. Καὶ οἱ Τρόχιλοι δὲ τῶν ἀμφισίων ὀρνέων εἰσὶ, καὶ πρὸς τοῖς αἰγιαλοῖς τρέχουσι ἔτω πολλάκις, ὡς ὀξύτερον αὐτῶν τῆς πλήσεως εἶναι τὸν δρόμον. Ἐχουσι γὰρ καὶ τὴν προσηγορίαν ἐντεῦθεν. Τοῖς μεγάλοις δὲ ἔκ ἐπιχειρῶσιν ἰχθύσιν, ἀλλ' ἀπόχρη θήρα καρκινάδ Φ αὐτοῖς, ἢ συλλαβεῖν ἄλλο τι τῶν ὁπόσα πρὸς τὰς αἰγιαλὰς ἐκφέρει τὰ κύματα. Νέμονται δὲ οἱ ἄρσενες μετ' ἀλλήλων, καὶ χωρὶς πάλιν αἱ θήλειαι, καὶ τῶ ἔαρ Φ ἐπισάντ Φ ἐπομέναι πρὸς συνσχίαν αἱ θήλειαι πρότερον τοῖς ἄρρεσιν ἐΦορμῶσι, μικρὸν τι παρ' αὐτοῖς οἷον ἄδουσι, τετριγυῖαι, ἔτω τε ἐκκαλῆνται πρὸς μίξιν, καὶ τῇ προπομπῇ μόλις ἀκῆοντες οἱ ἄρσενες μίγνυνται, μέχρις ἀν πεποικῆναι ὡς διὰ τῆς μίξεως οἰηθῶσι, καὶ πρὸς αὐτῶν πάλιν ἕκαστοι χωρῆσι νομαῖς, τῶν ἄρρένων μὲν ἔδὲ μικρὸν ἔτι λόγον τῆς τῶν παίδων ἐκροφῆς ποιημένων, ἔδὲ τῆς μίξεως μνήμην. Τῶν θηλειῶν δὲ ἐπὶ τοῖς νεοττοῖς καμνησῶν, καὶ πρὸς ἀλλήλας τὴν σπαρδὴν νεμομένων, αἱ μὲν τὰ ὡς θάλωσαι μένουσιν ἐν ταῖς καλιαῖς, αἱ δὲ τροφὴν συσκομίζουσι ταῖς θαλωσῆσιν, καὶ δρῶσι τῶτο ἀμοιβαδὸν, τὰ ὡς τῇ τῶν πειρῶν θερμαίνουσαι ψαύσει· εἶτα ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν τὰς νεοττὰς ἄγουσι αὐξηθέντας, ἐν ᾧ τοῖς ἄρρεσι νέμεσθαι Φίλον.

καὶ μεριδέντες οὕτως ἕπονται τοῖς ἄρρεσι καὶ ταῖς θηλείαις οἱ παῖδες, ὥσε εἰκέναι προβάτοις ἀπὸ τῶν ποιμένων μετὰ τὰς ἐν ταῖς νομαῖς συμμίζεις χωριζομένοις.

IV. Οἱ λάροι τοῖς ἀνθρώποις εἰσὶ προσφιλέστατοι, καὶ πλησίον αὐτῶν οἰκῶσιν ὡς συνηθέστατοι· καὶ εἰ θεάσαντο ἀλιέας σαγήνην ἐξέλκοντας, ὡς κοινωνοὶ τῆς ἀγρᾶς πλησιάζουσι τοῖς ἀκάτοις, καὶ περὶ τὰ δίκτυα κεκραγότες μοῦραν ἀπαιτῶσι τῆς θήρας, καὶ παρέχουσιν οἱ γριπῆες μὲν κατὰ θαλάσσης ῥιπίζοντες τῶν ἰχθύων τινας, οἱ δὲ τῆς τε ῥιπίζομένου ἐπιδραμόντες ἐδίξι, καὶ εἴ τινες διεκζυγοῖεν ἄλλοι τῶν λίνων, ἐκδέχονται καὶ μάλα ἐτοίμως αὐτῆς, ὥσε εἶναι δόξαν, ὅτι ποτὲ γεγονότες ἄνδρες, καὶ πρῶτοι θήραν τὴν θαλασσίαν εὐράμενοι, καὶ θεῶν βελῆ μεταμειφθέντες εἰς ὄρνεις, τῆς παλαιᾶς ἐτι μέμνηται ἐπισημῆς, ἢ πόρρω τῶν πόλεων καὶ τῶν λιμένων ἰατάμενοι. Πλείω δὲ ἐσι γένη τῶν λάρων· καὶ οἱ μὲν αὐτῶν λευκοὶ τε εἰσὶ, καὶ ὡς αἰ. περιστερὰ βραχῆς· οἱ δὲ τῶν μὲν εἰσι μείζονες καὶ ἰχυρότεροι, πυκνοτάτοις δὲ πτεροῖς περισκέπωνται, καὶ τινες ἐτι τῶν εὐμεγεθέσων. Λευκὰ δὲ ἐσι καὶ τῶν πτερῶν, πλὴν ῥσον ἐπὶ τοῖς ἀκροτάτοις ὄνυξι καὶ τοῖς τραχήλοις μελαίνονται. Καὶ τῶν ἀπαντες οἱ λοιποὶ λάροι νομῆς τε καὶ ἔδρας ὡς βασιλεῦσιν ὑπείκωσι, καὶ γηράσκωσι δὲ αὐτοῖς κυάνεα γίνεται τὰ πτερὰ, καὶ κατὰ τῶν πετρῶν, ἐν αἷς μάλιστα ὕδωρ τῆς γῆς πότιμον ἀπορρεῖ, νεοτρεύουσιν, ὥσε τῆς παῖδας θαλασσία μὲν τροφῆ, γλυκεῖ δὲ ὕδατι χρῆσθαι, μέχρις ἀναυξήθέντες ἰχύσωσιν ἀφίπτασθαι τῶν καλιῶν, τότε δὲ καὶ τροφῆ καὶ ποτῶ χρῆσθαι θαλασίῳ. Πρὸς δὲ τῆς νήξεως τάχῃ ἢ ἀν ὄρνις ἕτεροῦ ἐρίσειε λάρω.

V. Αἱ δὲ Αἴθυιαι τροφῆς μὲν πλείστης ὀρέγονται, καὶ ἢ ἀν ποτε λιμώτῃσαι κορεθεῖεν, τῆς δὲ ἐδιομένου ἰχθύας εὐθὺς διὰ τῆς ἔδρας ἐκκρίνωσιν, ὡς καὶ ζῶντας ἀποπέμπωσιν ἕδ' ὅτε. Καὶ μόναι τῶν ἀμμοιβῶν κατὰ τὸν τὸν θηρῶσιν τε καὶ ἰπῶνται· καὶ ἐδίξι τῆς γόγγυς,

καὶ τὰς ἐσχέλεις, καὶ τὰς ἄλλας δὲ ἰχθύας, οἷς ὀλιγοθροὺν σῶμα ἐστίν. Ἀλλὰ καὶ μέγιστον ἐπὶ πλείστον ὑποβορῆχοι καταδύνης, καὶ τὰς ἄλλας δὲ ἰχθύας καταδιώκουσιν, ὡς δελφίνες ἢ κύνες. Καὶ ἕκ ἐν τοῖς πελάγεσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς λίμναις εἰσὶ, μάλιστα εἰάν ζάλη τις ὑπὸ ἀνέμων ἔχη τὴν θάλασσαν· τότε γὰρ ἕκ ἐθέλουσιν ἐνδιατριβεῖν αὐτῇ. Καὶ μόναις ταύταις Φασὶν ἐκ πάντων τῶν πτηνῶν μῆτε ἀφίεναι Φωνὴν, μῆτε ἀκείναι δύνασθαι.

VI. Καὶ τὰς Πελεκίνους, οἷς εἰσιν οἱ τραχήλοιοι μήκιστοι τροφῆς ἔχει πόθος ἢ μείων, ἀλλὰ πάντα κατὰ τὰς αἰθρίας τὸ σῶμα ἢ καταδύουσιν, ὡς οἱ κυβιστῶντες δὲ τὰς μὲν τραχήλους συνεχῶς καθιᾶσιν, οἷς ἐστὶ μήκος ὀργυῶς, τὰ ἄλλα δὲ ὑπὲρ τῆς θαλάσσης δεικνύουσι, καὶ τὰς ἀπαντῶντας κατεδίδοσι πάντας ἰχθύας, μεγίστῳ χάσματι προσδεξάμενοι. Καὶ τις κόλπος αὐτοῖς ἐξήρηται πρὸ τῶν σέρων, εἰς ὃν ἀπασαν τὴν τροφὴν ἐπιειγόμενοι τέως ἐμβάλλουσιν, ἕτε τηθῶν, ἕτε σκληρῶν μυῶν ἀπεχόμενοι. Σὺν δὲ αὐταῖς ταῖς σκέπαις τέως τὸ προστυχὸν περιπέμποντες, εἴτα ἀνεμούμενοι πάλιν ἀπαντα τὰ τεθνεῶτα, ἕτω τὰς μὲν σάρκας ἐδίδοσι, τὰ δὲ ὄσρακα πόρρω ῥίπτουσι· μεμυκότα γὰρ ἐν τῷ ζῆν, μετὰ τὴν τελευτὴν ἀνοίγονται καὶ δίψανται.

VII. Τῶν Αλκυόνων ἕκ ἂν εἴποι τις εἰς Φωνὴν ὄρνεις ἡδίκαι, ἕδὲ τοῖς θεοῖς τοῖς θαλαττοῖς προσφιλεστέρας, οἷ καὶ γαλήνην αὐταῖς, τὰ κύματα παύοντες, καὶ ἀπνοίαν παντελῶς περὶ τὸν καιρὸν χαρίζονται τῶν ὠδίνων. Ἐν ἡμέραις ἐφεξῆς ἐπὶ τὰ τέκτασσι τε καὶ ἐκρέθησιν τὰς νεοτῆρας. Νηρηίδων δὲ εἶναι τῆτο δῶρον ἐπὶ Φιλανδρία πιστεύεται, ὅτι τὸν αὐτῆς ἄνδρα Κήυκα ἐν τῷ πελάγει διαφθαρέντα θρηνησά ποτε ἀχέτως ἢ Αλκυῶν μετεβλήθη μὲν εἰς ὄρνεον, τῆ δὲ πάθος ἕκ ἐπιέλησαι. Φιλῆσι δὲ ἕτω τὴν θάλασσαν ὡς παρὰ τοῖς κύμασι τίθεναι τὰς καλιας, καὶ τὰ μὲν σέρνα βρέχειν, τὴν ἕραν δὲ ἐπιτιθέναι τῇ χέρσῳ. Ἀλλ'

ἔδὲ κάρφῃ τῆς γῆς κατὰ τῆς λοιπῆς ὄρνεις, βοῦα δὲ καὶ ἀμπελίδας, καὶ βόσφυχας, καὶ ἄτακίδας, καὶ βοτάνας ἑτέρας ἐκ τῆ πελάγους συλλέξασαι ποιῶνται τὰς κελιάς. Καὶ εἰ τὸν ἄρσενά τελευτῆσαι συμβαίη, βορᾶς ἀπεχόμεναι καὶ ποτῆ παντὸς ἐπὶ πολὺ θρηνησι, καὶ διαφθείρονται, καὶ τὰς ὡδὰς δὲ εἰ καταπαύειν μέλλοιεν, κηῦξ, κηῦξ, συνεχῶς ἐπειπῶσαι σιγῶσι. Κηῦκ⊕ δὲ Φωνῆς μὴτ' ἐγὼ, μὴτ' ἄλλ⊕ τις ἀκῆσαι. Φροντίδας γὰρ καὶ τελευτὰς σημαίνει καὶ δυσυχήματα. Διόπερ αὐτῆς ἐν νυκτὶ νέμεσθαι, καὶ περὶ τὰ μέρη τῶν λιμνῶν καὶ ποταμῶν διάγειν τὰ ἐρημότατα πεπωίηκεν ὁ Ζεὺς, ὡς ἂν μὴ τοῖς ἀνδράσι διανοχλοῖεν.

VIII. Φίλταται δὲ εἰσιν οἱ Ἐρωδιοὶ τοῖς ἀνθρώποις, καὶ προσημαίνουσι θέρους τε καὶ χειμῶν⊕ καιρὸν, μάλιστα πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρ⊕, ὅθεν ἂν μέλλῃ ὁ σοφροτάτος ἀνεμος πνεῖν, ἐπὶ τοῖς σῆθεσι τὰς κεφαλὰς κατακλίνοντες. Ναύτης γὰρ ἔρωδιὸν ἔκ ἂν ποτε ἀποκλείνειεν, ἐπεὶ πιστεύονται τοῖς ἀλιεῦσιν ἐν τῇ θαλάσῃ σημαίνειν, ὅπως τὰ τοῖς θηραταῖς ἐπὶ τῆς γῆς ἰέρακες. φασι δὲ αὐτῆς καὶ ἠνίκα μία τροφὴ πᾶσιν ἦν τοῖς ὀρνέοις, πρῶτος βορᾶν ἐκ τῶν ὑδάτων εὐρεῖν, καὶ παρ' αὐτῶν τῆς λοιπῆς πάντας ἐκδιδασθῆναι. ἐπὶ δὲ τῇ τέχνῃ μεγαλαυχῆσαντας, καὶ ἔδὲ αὐτὸν εἰπόντας ὑπὲρ νήξεως ἐρίζειν δύνασθαι σοῖσι τὸν Ποσειδῶνα, τὴν ἐπισημὴν ἀποβαλεῖν, τῆ δεῖ μνησίαντος. ὁ καὶ τῶ θαμύριδι φασιν ἐπὶ ταῖς ὡδαῖς μεγαλοφρονῶντι πεπωικέναι τὰς Μῆσας. Εντεῦθεν ἔν οι μὲν λοιποὶ πάντες ὄρνιθες τὸ ὕδωρ δύναντες θηρεύουσι τῆς ἰχθύας, οἱ δὲ ἔρωδιοὶ τῆ νήχεσθαι σερηθέντες, ἐπὶ τοῖς αἰγιαλοῖς ἐσῶτες θηρεύουσι, σοφόν τι μηχανώμενοι καὶ χαρίεν πρὸς τὴν τῶν ἰχθύων ἀπάτην. Ἰσανται γὰρ ἐναντι τῶν ἡλιακῶν ἀκλίνων, ὡς μὴ τὴν σκιὰν αὐτῶν τῆς ἰχθύας ὀρῶντας ἐκκλίνουσι. Καὶ ἔσιν αὐτῶν γένη μυρία. οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν βραχεῖς τε εἰσὶ καὶ λευκοί, ἄλλοι δὲ ποικίλοι καὶ μείζονες, μέσοι δὲ ἕτεροι. Καὶ τοῖς μὲν ἔκ ἔσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς

πλόκαμος, ἄλλοις δὲ ὡς περ τις βόσρυχ[⊙] ἀπηώρηται.
Καὶ ζῶντες ἅπαντες ἐκ θαλάσσης, ἐπὶ τῆς γῆς ποιῶνται
καλιὰς.

ΙΧ. Οἱ ἱμαντόποδες λεωτοῖς μὲν σκέλεσι χρῶνται,
καὶ ἔχουσι τὴν προσηγορίαν ἐκ τῆς. Καινὸν δὲ ἐπ' αὐτοῖς
ἔστιν, ὅτι τὴν κάτωθεν γένυν ἔχοντες πεπηγυῖαν, μόνην
κινῶσι τὴν ἄνωθεν.

Χ. Κέωφον δὲ ἕτερον ὄρνεον ἐκ τῆς κηφότη[⊙] οἱ
ἀλιεῖς ὀνομάζουσι· τὸ γὰρ ὕδωρ ἄκρον τοῖς ποσὶν ἐπιτρέχει,
καὶ σημαίνει τοῖς ἀλιεῦσιν εὐτυχίαν. Διατρίβουσι δὲ,
ἐνθα ἀμείνων τῶν ἰχθύων ἀγέλαι εἰσὶ, καὶ μάλιστα τοῖς
θύνοις ἔπονται, ὅτι τῶν βραχυτέρων ἔτοι κατατέμνοντες
τοῖς ὀδῶσιν ἰχθύων σάρκας ἢ ἴνας, αἷς οἱ κέωφοι τρέφονται,
καθαλιμπάνουσιν ἐν τοῖς ὕδασι. Καὶ μὴν καὶ δελφῖ-
σιν ἀκολουθεῖσι, τροφὴν τὸ αἷμα ποιῶμενοι τῶν ἰχθύων,
ὅς ἂν ἀπακλείνωσιν οἱ δελφῖνες· καὶ αὐτὴν δὲ τὴν τῆς
θαλάσσης ἄχνην ἐδίξουσι, καὶ ἐκ ἂν τις κέωφος ἢ ἀργῶν-
τας ἢ καθεύδοντας, ἕτε ἐπὶ τῆς γῆς ραδίως, ἕτε ἐπὶ τῆς
θαλάσσης θεάσασθαι, ἀλλ' ἢ θηρῶσιν, ἢ πέτονται. Καὶ
ταῖς βρονταῖς δὲ ἔτω δεδίασιν, ὥστε, εἰ βροντῆς ἀκῆσαιεν,
ἐκ τῆ ἀέρος[⊙] πίπτειν εἰς θάλασσαν. * * * * * εἴτε παρ'
αὐτῶν, εἴτε παρὰ τῆ ἀέρος[⊙] τίκονται· καὶ γὰρ ἡ γῆτι-
νας καρπῶς ἐπὶ ταῖς βρονταῖς ἀνίησιν αὐτομάτως.

ΧΙ. Ελαφὶς δὲ ὄρνεόν ἐστι, τὰ πλερὰ πάντα ἐπὶ τοῖς
νώτοις ἐλάφων ἔχουσα εὐκότα θριξί, καὶ τρέφεται κατὰ
τῆς χερσαίας ἰσθμῆς, τὴν γλώσσαν μεγίστην ἔσταν ὡς περ
ὄρμιαν εἰς τὸ ὕδωρ ἐπὶ πολὺ καθιῖσα, ἕτως τε κατὰ
μικρὸν ἐπὶ τὸν λαιμὸν ἀνέλκουσα τὸν ἰχθὺν τὸν ἀπατηθέντα,
ὡς ἐπιψαύσαντα ἴδοι. Καὶ πρὸς ταύτην μοι δοκεῖσι
πρότερον οἱ ἀλιεῖς τῶν μακρῶν καλάμων ἀπαρτῆσαι τρί-
χας ἰσθμῆας.

XII. Τοῖς κολύμβοις ἐστὶ τὸ νήχεσθαι φίλον, καὶ εἰδὲ ἂν ὑπανε χάριν ἢ τροφῆς ἐπὶ τὴν γῆν ἔλθοιεν, εἰδὲ εἰ χειμῶν αὐτὰς, ἢ νυξ τῆτο συνανασκάσειεν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν κυμάτων εἰσὶ, τὸ κρύθ μὴ δεδοικότες, καὶ νήχονται τῶν ἀνέμων ἀπεναντίον, ὡς ἂν μὴ τῇ σφοδρότητι βιασθέντες ἐπὶ τὴν γῆν ποτε καὶ παρὰ γνώμην ἐξενεχθεῖεν.

XIII. Ταῦτόν δὲ καὶ οἱ θραῖκες ὀνομαζόμενοι, καὶ οἱ Δυτῖνοι ποιῶσιν ὄρνεις, ἐπὶ τὴν γῆν μόνον ὡς πισυτέραν, ἠνίκα ἂν τίκωσιν, ἐξιώντες.

XIV. Ἡ δὲ Κίρρις ἀξίαν τῶν ἀσεβηθέντων δίδωσι δίκην, ὅτι τῆ Μίνωθ ἐραδείσα, καὶ τὸν πομφυρῆν πλόκαμον τῆ πατρὸς ἐκλεμῆσα, τὴν πατρίδα εἴλετο προδέναι τῷ Μίνωϊ· ὁ δὲ τῇ προδοσίᾳ καὶ μετὰ τὴν νίκην μεμψάμενθ, ἀπέδυσέ τε αὐτὴν νεός, καὶ κατὰ τὴν θάλασσαν εἴασε φέρεσθαι. Καὶ μελαβέβληται μὲν ἔτως εἰς ὄρνειον, μισθται δὲ καὶ παρὰ πάντων ὀρνέων, καὶ ἀλιαίειθ θεάσαιθ αὐτὴν πλανωμένην, εὐθύς ἐπιθέμενθ διαφθείρει.

XV. Εἰς τῶν ἀμφιβίων ὀρνέων ἐστὶ καὶ ὁ θεόκρονθ, ὃς ἐξ αἰετῶν εἶναι νόθθ καὶ ἱεράκων πισυέεται. Τὴν γονὴν δὲ αὐτῆ τοιάνδε παλαιός εἶναι βέλεται λόγθ. Εἰς γένος ἔτω μάχλον ἱεράκων, ὡς ἐν ταῖς εἰαριναῖς ὥραις πᾶσαν ἀποτίθεσθαι τὴν ἰσχὺν, καὶ παρὰ τῶν βραχυτάτων σφρῶν καλαδίκνεσθαι· τῆ θέρης δὲ ἐπελθόντος, καὶ τὸν αἶρα τῆ σειρίθ φλέγονθ, ἀναλαμβάνει τὴν δύναμιν, καὶ τῆς μὲν σφρῶθ κρῶζων ἀνακλεῖ, καὶ συλλαμβάνων ἐδίει, καὶ δοκεῖ πως αὐτοῖς τὰς ὑβρεῖς ἐκαλεῖν τὰς προτέρας. Εἰ δὲ αἰετῆ θηλείας ἀκῆσειε, προσίπταται αὐτῇ, καὶ μίγνυται πολλακίς ἐξαπαλήσας· ἢ δὲ ὑπὸ τῆ χειρὸνθ ὀρνιθος εἰς τὸ κύειν ἐλθῆσα, ἔτε θάλπειν ἀξιοῖ τὰ τεχθέντα ὡς, καὶ ὡς ἂν λάβη, πόρρω πε τῶν αἰετῶν ἴπταται τῶν ἀρρένων. εἰ γὰρ αἰδοῖντο, διαφθείρωσιν ἐξελάυνοντες ἐπὶ τῇ μοιχείᾳ πάντως αὐτὴν. Τῶν ὡῶν δὲ ὑπὸ ταῖς ἡλιακαῖς

θερμομανομένων ἀκίσιον, οἱ νεοττοὶ προκύψαντες ἀμφίβοιοί
εἰσι καὶ τοῖς ἰχθύσιον ὀλέθριοι.

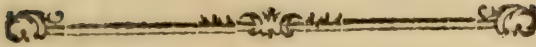
XVI. Καὶ Γύγης ὄρις ἐστὶν ἀναβοᾶν ἀεὶ καὶ ἄδειν δο-
κῶν, καὶ τὴν προσηγορίαν ἐντεῦθεν ἔχων, ὃς τὰς ἄρνεϊς ἐν
νυκτὶ κατεοδίει τὰς ἀμφίβοιοις. Τὴν ἐκείνῃ γλῶττιαν εἴ τις
ἀποτέμει χαλκῶ, καὶ φαγεῖν δοίη τῷ μήπω λαλῶντι
παιδίῳ, πάντως αὐτῷ ταχέως λύσει τὴν σιωπὴν.

XVII. Καὶ τῷτο ἰσέον περὶ Γεράνων. Συλληχθείσας
αἰπάσας, ὅταν μέλλωσιν ἀπολιμπάνειν τὴν Θράκην, ἀγνί-
ζει μία, καὶ ἀνακράζει· ἔτω τε ἀφίπτανται πᾶσαι, τῆς
μιας μενέσης, ἢ τις αὐτὰς ἠγνισεν ἀθροιδείσας· τὰς πρεσ-
βυτέραις δὲ τάττειν πρῶτας ἐν τῇ πλήσει, ὡς ἂν μὴ κάμνοιεν,
ἀκολοθεῖν ταῖς νέαις ἀνασκαζόμεναι. Καὶ κραυγὴν ἀφιδᾶ-
σιν ὑπὲρ τῶ μὴ ἀπ' ἀλλήλων χωρίζεσθαι, καὶ εἴ τινεσ
καμινέσης αἰδοῦντο, δύο τὴν κεκμηκῆσαν ἐκατέρωθεν ταῖς
πτέρυξι λαβῆσαι ὑποκκφίζουσιν, ἢ καὶ ἐπὶ νῶτων ἐπιφέ-
ρσι τοῖς ποσίν, ἔς ἐξεῶσαι γινώσκουσι ταῖς εὐδίαις. Καὶ
χειμῶν αἰδοῦντο, τῇ γῆ προσορμίζονται, μέχρι σαθη-
ρᾶς πάλιν εὐδίας, καὶ νυκτὸς ἐπιλαβέσης, ἐπὶ τὰς πο-
ταμὸς σπεύδουσι, καθίζονται τε ἐν μέσοις τοῖς ἐκείνων γη-
λόφοις, ἔς ὡσπερ τιναὶ νήσου περιρρεῖ τὸ ὕδωρ περιοχι-
ζόμενον. Καὶ ποιῶσι τῷτο φόβω τῶν ἐπιβλεπόντων θηρί-
ων, ὡς ἢ διελθεῖν τὸ ὕδωρ ἐκ ἰαχούτων, ἢ τινα ποιόντων
ἦχον, ὃς ἐξανασηήσει, καὶ εἰς φυγὴν πάντως τρέψειεν αὐ-
τάς. Καθεύδουσι τε ἐφ' ἐνὸς σκέλου αἰ πᾶσαι, καὶ τὰς
κεφαλαὶς ταῖς πτέρυξι περικαλύπτουσι. Φύλακες δὲ εἰσι
πάντως καὶ ἠγεμόνες οἱ περινοσέντες· καὶν εἴτε ἀνδρὸς αἰ-
δωνται προσιόντεσ, εἴτε θηρίου, προβοῶσι μέγα, καὶ τὴν
ἐφοδὸν σημαίνουσιν, ὡς ἂν φθάσαιαν ἀποδράσαι.

XVIII. Καὶ οἱ Χῆνες δὲ ὁμοίως ἔχουσι τῆς πλήσεως
ἠγεμόνας, καὶ τῶ ὕπνου φρερὰς ἀναβοῶντας ἀεὶ· καὶ γὰρ
ἀτερπες ἀτῆ φωνῇ χρώμενοι, σφόδρα ὀλιγάκις σιγῶσι, καὶ

λίθον ἐντιθέντες τοῖς σόμασιν, ὅταν δέη σιγαῖν, ὡς εἶδ' ἐτέρως καρτερῆντες αὐτήν· καὶ ποιῆσι τῆτο φόβω τῶν ἀείων, ἡνίκα ἂν τὸ ὄρθον δέη διαπλῆναι τὸν Ταῦρον. Πρὸς δὲ τὰς νομάς, τῶν τόπων, εἰ καλλίστης νομῆς ἐν αὐτοῖς τύχοιεν, ῥᾶστα ἐπιλαμβάνονται, καὶ διὰ τῆτο εἰσιν ἐν πλάναις αἰεὶ. Καὶ τι κέρδιον αὐτοῖς ἐκ τῆς τοιαύτης βλάβης ἐστίν· ἔ γὰρ ἀλίσκομαι ῥαδίως παρὰ τῶν τηρεῖν τὰς τῶν ὀρνέων διατριβὰς, καὶ ῥιπτεῖν ἐπὶ τῆτο σπαῖματα εἰωβότων, ὡς διὰ τὴν λήθην ἐπὶ τὰς αὐτὰς τόπους ἔκ ἀφικνεύμενοι.

XIX. Οἱ κύκνοι δὲ ἐπὶ τοῖς λειμῶσι καὶ ταῖς ἀκλαῖς τρέφονται, καὶ ταῖς λίμναις, καὶ ἀντηχῶσιν αὐτοῖς ἀδουσι οἱ τε σκόπελοι, καὶ αἱ φάραγγες, καὶ μεσικωιάτης πάντων τῆτες ὀρνίθων ἴσμεν, καὶ ἱερὸς καλεῖται Ἀπολλωνίου. Αἰδουσι δὲ ἔχι θρηνώδες, ὡσπερ ἀλκυόνες, ἀλλ' ἠδύ τι καὶ μελιχρὸν, καὶ οἶον αὐλοῖς ἢ κιθάραις χρώμενοι. Καὶ εὐσθενεῖς δὲ εἰσι, καὶ πρὸς τὰ ὕψη πολλάκις ἰπτάμενοι πρὸς τὰς ἀετὰς μάχονται, εἴτε αὐτοῖς ἐπιχειροῖεν, εἴτε νεοτοῖς· ἔ μὴν ἀσχοῖται μάχης, ἀλλὰ τὴν εἰρήνην σέργουσι, μέχρις ἂν ἄγειν ἐξῆ· τῆτο γὰρ καὶ τροφῆς ἡγῶνται γλυκύτερον. Αἰδουσι δὲ πρὶν ἀνίχθαι ἥλιον, ὡς ἐν ἐρημίᾳ τότε μᾶλλον ἐξάκουσα βοησάμενοι, καὶ ἐπὶ ταῖς τῆ πελάγους ἀκλαῖς, εἰ μὴ χειμῶν εἴη, καὶ ὁ τῶν κυμάτων κλύω ἀδειν αὐτὰς ἀποτρέπη, ὡς τῶν ἀσμάτων τῶν ἰδίων ἔκ ἐπαίσοντας. Καὶ τῆς ὠδῆς, καὶ ἐπὶ τελευτὴν αὐτὰς τὸ γῆρας ἄγει, μεμνήσονται· ἢ δὲ ἤτων μὲν ἐστίν, ἢ περ νεάζουσι, ὡς ἔτε ἀνατείνειν τὸν τράχηλον, ἔτε πλατύνειν τὰ πτερά δυναμένων αὐτῶν. Τῶ ζεφύρω δὲ πρὸς τὸ εὐμελὲς χρωῖνται, νεοτῶν μὲν ἤδη τῶν σκελῶν, τῶν μελῶν δὲ αὐτοῖς ὄντων ἀδενεσέρων. Καὶ πρὸς τινα ὁ μέλλον τελευτᾶν τόπον ἀποχωρεῖ, ἔνθα αὐτῆ μηδεὶς ἕτερος ὄρνις ἀδοντι ἀκῆσται, κύκνῳ δὲ ἄλλῳ ἔκ ἐνοχλεῖ τῷ ἀδοντι, καὶ εἰ πλησίον ὦν τύχοι, τὴν αὐτὴν εἰδὼς καὶ αὐτῷ συμβῆσεσθαι τελευτὴν.

ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Τῶν δὲ ἐξῆς ἀκέσας γνώσῃ, κράτισε βασιλεῦ, ὡς οὐ μόνως τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης κατατολμῶσιν οἱ ἀνθρώποι, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸν ἤδη τείνονται τὸν αἴερα, τοῖς πολυπλανέσιν ἐπιχειροῦντες ὀρνέοις. Θηραταῖς μὲν δὴ καὶ αἰλιεῦσι πλείων ἀπαντᾶ πολλάκις φόβος, ἢ τέρρις· εἴτε τῆς ἀνέμους σκοποῖη τις ἐν τῷ πελάγει, (ἀφ' ὧν) διαρρήγνυνται τὰ σκάφη· εἴτε τῶν κητῶν τὴν ἰσχὺν, ἀφ' ἧς τάχιστα διασθείρονται· εἴτε τῆς ἐν τοῖς ὄρεσι Φωλεῆς τῶν θηρίων, ἀφ' ὧν τοῖς κυνηγέταις ἐπιτίθενται πολλάκις οὐ προουθέιντες, ὡς μήτε ἀντίσχειν δύνασθαι, μήτε ἐκκλῖναι, καὶ πολεμῶντες τοῖς θηρίοις καταβάλλονται πολλάκις, καὶ διασθείρονται, καὶ ἀπὸ τῶν κρημνῶν ἐν ταῖς δυσχωρίαις ἄσπασα ἀποσπίτῃσι. Τοῖς ἰξευταῖς δὲ ἔδειξ ἀπὸ τῶν ὀρνίθων ἢ τῆς τοιαύτης κίνδυνος θήρης, ὡς ἔτε πρὸς τῆς τῶν ὀρνῶν λόφος ἀναγκαίως ἴσθιν, ἔτε πρὸς τὰς χαράδρας. ἐπὶ γὰρ τῶν πεδίων, καὶ τῶν ἀλσῶν, καὶ τῶν λειμῶνων αὐτοῖς ἀπόρησι πλανᾶσθαι τερπωμένοις, καὶ φωνῆς ἀκείν τῶν ἀδόντων ἠδείας, ἔξίφεσι χρωμένοις, ἔρωτάλοις, ἢ δόρασιν, ἢ δίκτυα καὶ κύνας ἐπαγομένοις, ἀλλ' ἰξόν, καὶ καλάμους, δι' ὧν αὐτοῖς ἢ πρὸς τὸν αἴερα τῆς θήρας ἐστὶν ὁδὸς, καὶ λεπτὰ λίνα, καὶ κύρτες φέρειν ὑπὸ μάλης ἐλαφροτάτης. Ἐστὶ δὲ ἔτε καὶ φυτὸν, ἀλλοτρίως αὐτῷ περιθέντες κλάδους, ἐπικομίζονται, καὶ χειροθήβεις ὀρνίθους ἐπὶ τῇ κοινωσίᾳ τῆς ἀγρᾶς. Εἶναι δὲ αὐτῆς ταχεῖς προσήκει, καὶ εὐχειρας, καὶ ὄραν ὄξυ, καὶ πρὸς τὰς ἐπινοίας πεφυκέναι τε, ὡς καὶ ὀρνίθων εἰδέναι μιμῆσθαι φθογγὴν, ἵνα καὶ μεταλλομένους ἐν τοῖς πρέμνοις ὀρνῶντες ἐπωπῶνται. Δεῖ γὰρ πρὸς τὴν χρεῖαν τὰ ἔργα διαιρεῖσθαι τῆς ἀγρᾶς, ἰξῶν

χρωμένοις, ἢ θριξίν ἰσπυρίαις, ἢ λίνοις, ἢ πάγαις, ἢ καὶ πηκίσιςιν, ἢ τροφῆ δελεάζουσι, ἢ τὸν σύμφυλον ὄρνιν ἐπιδεικνύουσι.

II. Καὶ ἰξῶ μὲν αἰρῶνται Κορυδαλός, καὶ οἱ ταχεῖς Ἀσραγαλίνοι, οἳ τε Ἀμπελιώνες οἱ κρυφώτατοι, καὶ οἱ ἀδενεῖς Βυθῦται, οἳ τε Βαρίται, καὶ αἱ Σῶδες, καὶ Σπῖνοι, καὶ Τρυγόνες, καὶ Ἀσέρες, οἷς ἐρυθρός τε κύκλῳ ἐστὶν ὡς περ ἀστὴρ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς. καὶ ἔτσι μὲν ἅμα τοῖς ἄλλοις σφουθίοις, τοῖς κατὰ τὸν βορρᾶν ἐπιδημῶσι τῷ ἔαρος, ἰξῶ θηρῶνται, τοῖς καλάμοις ἐπικαθίσαντες.

III. Ἄλλοι δὲ τινες σφουθοὶ καὶ ἐν τῇ θαλάμῃ δι' ἐπινοίας τοιαύτης ἀγρεύονται. Μυρίνης συνδήσαντες δύο κλάδους ἀλλήλοισι, εἰς τὸ κάτω συγκαμύωσιν, ἐκ δὲ τῶ ἐτέρου λεπτήης μνήινθας βρόχον ἐξάψαντες, ἄγχι διὰ τῶ ἐτέρου κλάδου τὴν μνήινθον, μικρῶ τε ἐπισφίγχι πασσάλῳ σείρω. Ἐδρας δὲ ἔτσι τοῖς σφουθίοις παρέχεται χρεῖαν· καὶ εἰ χηρίζοντες ὑπνοῦ καθίσαιεν, ὀλιθαίνει μὲν ἐκ τῆς ὀπῆς τῶ κλάδου ῥαδίως ὁ πάσσαλλῳ, περιτραφεῖς δὲ ὁ βρόχῳ τοῖς πᾶσι τῶ σφουθίου συμπαλέκεται.

IV. Οἳ δὲ Σπῖνοι, καὶ αἱ Τρυγόνες ὑπὸ δένδρῳ θηρῶνται, εἰ σύμφυλον ὄρνιν ἐπὶ τοῖς τῶ δένδρου σελέχεσιν ἴδοιεν καθεζόμενον. Οὐκ αἰεὶ δὲ χρητέον ταύτη τῇ ἄγρῃ, ἀλλ' ἐν νιφετοῖς καὶ χιμῶνι, γυμνῶν ἤδη τῶν φυτῶν ὄντων, καὶ ἐκβαλόηων τὰ φύλλα· τότε γὰρ ἔδρας τε καὶ σκέπης χηρίζοντες οἱ σφουθοὶ, τοῖς νόθοις τε καὶ σεσοθισμένοις τέτοις κλάδοις ὡς ἀληθέσι προσίπτανται. Θεαμάτων δὲ ἠδίσον σφουθὸς ὄραν ἰξῶ πεπεδημένους, καὶ καταπίπτοντας.

V. Ναὶ μὴν καὶ κείνῳ ἐστὶ χαριέστατον, εἰ ἐπάγηται τις ἰέρακα, περὶ πρέμνον φυτῶ κατατιθῆ τε, καὶ οἱ σφουθοὶ δείσαντες, πειρώμενοί τε λαθεῖν, ὑπὸ τοῖς φύλλοις κρύπτανται, λοξὰ πρὸς τὸν ἰέρακα βλέποντες, καὶ ὑπὸ τῶ φόβου

πεπεδημένοι, ὡς οἱ ληστὴν τινα ἐξαπίνης ὀφθέντα ἀγωνιῶν-
τες ὀδῖται, καὶ μετὰ τὴν Φρικτὴν θεῖαν ἔτε ἀναδραμεῖν,
ἔτε προεῖναι θαρρόντες· τοσῆτ' ἔχει φόβ' καὶ τοὺς
σρουθῆς εἰς τὸν ἱέρακα βλέποντας. Ὁ δὲ ἀγρευτὴς πρὸς
τὸν ἐπιδειχθέντα φόβον συντεταραγμένους αὐτῆς ἀπὸ τῆς
δέουδρου κατὰ χολὴν κατελκύσει.

VI. Ἀλλὰ καὶ τοῖς πλεκτοῖς τινες ἐπὶ τῶν δασειῶν ἀρου-
ρῶν, ὑπνοῦ χορήζοντες, περιπέττουσι λίνους, ὅταν ἡλίου δύον-
τ' ὁ νυκτερινὸς ἐπιή καιρὸς.

VII. Οἱ Πέρδικες θηρῶνται λίνους τε καὶ πηκίσιον, ἢ
Φωνῆ πέρδικ', ἢ παροξυνθέντες εἰς μάχην, ἢ ἐλάφου
δορᾶ. Τὸ γὰρ ζῶον τῆτο Φιλκίτης ὑπερφυῶς, ἐξαπαλῶνται,
εἴ τις ἀνὴρ δέρμα περιθέμεν' ἐλάφου, καὶ ἐπιθεῖς τῷ
μετώπῳ κέρατα, προσίοι λανθάνων αὐτοῖς, καὶ ἀληθῶς
εἶναι ἐλάφον οἰθθέντες, περιέπουσὶ τε αὐτὸν, καὶ πλησιάζ-
ζοντι χαίρουσι, καὶ εἰδὲ ἀφίστασαι βέλονται, ὡς τινα
συνήθη καὶ ὀμήλικα νέον μετὰ μακρὰν ἀποδημίαν θεώμε-
νοι. Τῆ δὲ ἔρωτ' αὐτοῖς ὁ καρπὸς, βρέχοις τε περιπε-
σεῖν, ἢ τοῖς τὰς πυκνάς μολιθοδαίνας ἔχουσι λίνους, καὶ
τότε ἀντ' ἐλάφου τὸν τε ἀγρευτὴν καὶ τὴν ἀπάτην ἰδεῖν.

VIII. Ὁν δὲ ἐπὶ τοῖς ἐλάφοις ἔχουσιν οἱ πέρδικες ἔρω-
τα, τῆτον ἐπὶ τοῖς ἴπποις αἱ ὀπίδες· καὶ τις ἐκ τῆτου
κατ' αὐτῆς ἐπιτενέσθαι τρώσθ'. Δίνα τις ποταμῶ πλη-
σίον ἢ λίμνης ἐπιτηδεῖω σήσας χωρίω, καὶ μικρὰν τινα
ἐν μέσοις αὐτοῖς καταλιπὼν δίοδον, ὡς ἐνα δύνασθαι ἴπ-
πῶα διεξελθεῖν, ταῖς ὀπίσιν ἐπιδεικνύει τὸν ἴππον· αἱ δὲ
ἔπονται προθύμως αὐτῷ, τὰ πλερὰ πάντα ἀπλώσασθαι,
μέχρις ἂν ὁ μὲν δι' ἐκείνῃ τῆ σενῆ διεκδράμη χωρίω, αἱ δὲ
ὀπίδες πᾶσαι περιπλακῶσι τοῖς λίνους.

IX. οἱ δὲ ὀρυγες ἐν νυκτὶ νεφέλαις θηρῶνται, πα-
λαιότερων ἄλλων ἀνακραζόντων ὀρυγῶν· τῆ Φωνῆ γὰρ

ἐπιδραμόντες, περιπίπτει ταῖς σαγήναις. Ἐστὶ δέ τις αὐτῶν ἄγρια τοιήδε καὶ μεθ' ἡμέραν. Ἐπὶ τῆς γῆς λίνον τις ἀπλώσας, τό τε ἱμάτιον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἀνατείνας τὸ ἑαυτῆς, καὶ καλάμοις ἐκατέρωθεν ἀνέχων, κινεῖ αὐτὸ κατὰ μικρὸν προβαίνων· αὐτοῖς δὲ ἔπεισι δέος πρὸς σκιὰν τῆς ἐντεῦθεν κακῆθεν ἐπινεύσεως ἐδῆτ'⊕, μέχρις ἂν ἐκείνην Φεύγοντες περιπέσωσι ταῖς τῶν λίνων ἀψῖσι.

Χ. Καὶ τῆς Αἴθραγῆνας κατὰ τῆτόν τις αἰρήσει τὸν τροπον. Τῷ τάχει γὰρ τῶν ποδῶν πλέον ἢ τῇ πλήσει θαρρῆντας αὐτῆς, ὡς λαβῶς, θηρατῆς ἐπαγόμενος κύνας, θηρεύσει.

ΧΙ. Αἱ δὲ Γέρανοι καθ' ἑτέρας ἀλίσκονται τρόπως. Καὶ εἰ κολοκύνθης ξηρᾶς τὸν τράχηλον ἐκλεμών τις, καὶ κοίλην ποιήσας αὐτήν, ἱξῶ τε ἐνδοθεν καλαχρίσας ἐμβαλλοὶ κάνθαρον, ὁ μὲν ἐνδοθεν διεξελθεῖν ἐθέλων ἠχήσει, τῷ κῆρῳ δὲ ἡ γέρανος προσδραμῆσα, τὴν τε κεφαλὴν καθῆισα, καὶ ἐλῆσα τὸν κάνθαρον, καὶ αὐτὸ τὸ κῦτ'⊕ τῆς κολοκύνθης συναρπάσει περὶ τῷ μετώπῳ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς κείμενον, καὶ ἐπὶ τοῖς πτεροῖς κολληθὲν, ὡς μήτε ὄραϊν, μήτε προβαίνειν δύνασθαι, ἀτρεμεῖν δὲ καὶ ἐσάναι, μέχρις ἂν αὐτὴν ταῖς χερσὶ συλλάβηται πλησιάσας. Καὶ κρομμύς δὲ Φύλλον, εἰ μὴ παρείη κάνθαρος, ἐμβαλεῖν ἀπόχρη τῷ τῆς κολοκύνθης κοιλώματι. Καὶ παγίσσι δὲ αἰρεῖται ῥαδίως, εἰ ταμών τις κάλαμον, καὶ ἐπὶ ταῖς δυσὶ τρήσας ἀρχαῖς, ἐνθείη κάρφη λεπτὰ, διπλάς αὐτοῖς ποιήσας γλαχῖνας, δι' ὧν κυκλώσει τὸν βρόχον, λίθον κάτωθεν τρητὸν ἀπαρτήσας, καὶ κατὰ μέσον τῆς καλάμης λεπτὴν τινα περόνην σιδηρᾶν ἐμβαλὼν, κύαμόν τε ἐπιπῆξας αὐτῇ, πρὸς ὃν ἡ γέρανος βλέπασσα, τῷ βρόχῳ τὴν κεφαλὴν ἐμβαλλοί, καὶ τῆς μὲν κύαμης δρασξεται, ἀνανεῦσαι δὲ βεβληθεῖσα, περὶ τῷ τραχήλῳ ταθέντα ἀνασπάσει τὸν βρόχον, εἶτα αἰδομένη τῆς δόλῃς, ἀναπῆλαι μὲν πειράσεται πολλάκις, πρὸς δὲ τὸ ἀχθῆ⊕ τῆς λίθου καθελκυθήσεται, μέχρις ἂν αὐτῆς ὁ θηρατῆς ἐπιλάβηται.

XII. Φάσσας δὲ ἐλεῖν ἐστὶ δυσμηχανιώτατον· τῶν θηρατῶν γὰρ αἰδοόμεναι, τάχιστα ἀποφείγσιν· ἀλλὰ καὶ αὐταὶ νικῶνται δόλω. Θεασάμεν ἄρα γὰρ ὁ θηρατῆς ἐπὶ δένδρῳ καθήμενος αὐτὰς, ἀπλοῖ κατὰ τῆ ἐδάφους τὸ δίκτυον, λεπτὸν ἐπιβάλλον ἄχυρον, ὥστε κρύπτειν αὐτὸ, φάσσας τε ἐτέρας ἐφίσησι τῶν πάλαι ἡρημένων, τυφλώσας, καὶ τῆς πόδας αὐτῶν λεπταῖς ἀποδῆσας σπάρτοις, δι' ὧν αὐτὰς κινῶν συναναγκάσει τινάσσεσθαι. Τῆ κλύω δὲ ἀκχάσσαι προστρέχσιν αἱ λοιπαὶ, τὴν τε νομὴν καὶ τὰ δένδρα ἀπολιπῶσαι· εἶτα ἐκεῖν ὑπὸ τινι καλύβῃ κρυπτόμενος, πολλῇ ἰσχύϊ τὴν τῶν λίνων μῆρινθον ἐπιβίβει, καὶ πάντα ὁμῶς τῆς σάλικας ἀναστήσας, αἰρεῖται τὰς φάσσας τοῖς τῆ λίνου κόλποισι ἐμπεπλωκυίας. Τοιούτοις δὲ καὶ τὰς Περισερὰς ἐπισπάρτοις αἰρῶσιν· ἀλλὰ καὶ εὐκολώτερον αὐτὰς θηρεύσει τις βρόχῳ.

XIII. Τῆς Κοσσύφους δὲ, καὶ τὰς εὐφώνους Αηδόνας ἐστὶν ἐλεῖν, ἐν τοῖς συνεχέσι θάμνοις σήσαντα πάγην, ἧς δύο μὲν κυκλυτερεῖς εἰσὶν ἀντυφες, ὑπὸ τοῖς σρεπλοῖς τῆ λίνου κόλποισι κρυπτόμεναι, καὶ ταῖς ὑποχαῖς ἐοικυῖαι ταῖς θαλασσίαις· νεῦρα δὲ βοῶς ἐπιτείνονται, μηκίστης ἐν τῷ μέσῳ ράξιδος κειμένης· ἀπαρτῶσι δὲ αὐτῶν μῆρινθον τε καὶ ὑσπληγῆ, καὶ ἔτι δέλεαρ ἐντιθέασιν, οἷον μύρμηκα, ἢ γῆς ἔντερον, ᾧ δελεαθὲν τὸ ὄρνεον, ἐπιφαύει τῆς πάγης, καὶ ἐνχρηθήσεται, περιστραφέντων ἐκείνων, ὅποσα τε ὧσιν ἐπὶ τῇ θήρᾳ συντεταγμένα. Κατὰ τῆ κοσσύφου δὲ καὶ τοιούτον τι τοῖς μεираκίοις ἐπιτείνονται. Περὶ τὸν τῆ χειμῶν καιρὸν, ὅτε τροφῆς μάλιστα τὸ ὄρνεον ἀπαρῆι, βόθρον ὀρύξαντες, ἐλαίας ἐμβάλλουσι κόκκον ἢ δάφνης, καὶ παρτίσσι τι κεράμου κλάσμα μικρόν· εἴτ' ἐπ' ἐκείνῳ πάσσαλον ἐντιθέασι, καὶ τῷ πασσάλῳ κεράμους τείνουσι δύο, οἷς καὶ ὑσπληγῆ ἄλλο ὄρνεον ἐπίκειται. Πλησιάζων δὲ πάντως ὁ κόσσυφος ὁ τροφῆς δεόμενος ἐν τῷ βόθρῳ, καὶ πεσόντ' ἐξαπίνης τῆ ὀσράκου, ἐμλειοθήσεται. Κατὰ τῆτον αἰρῶνται τὸν τρόπον καὶ αἱ Κίχλαι, καὶ αἱ Πύρραι.

XIV. Ο δὲ Αἴγινθος θηράται κλωβῶ, ἐν ᾧ πάλαι θηραεῖς ἕτεροι ἐπὶ τὸ βοᾶν κατακλείεται, θυρῶν ἐσῶν ἑκατέρωθεν δύο· καὶ δέλεαρ ἐστὶ κάρυον, ἢ σκάληξ, ἢ τι τοῖστον, ᾧ τὸ ὄρνεον ὑπὸ τῆς Φωνῆς προσραπὲν ἐφορμήσει. Ἀλλ' ὑσπληγξ καὶ ταύτας περισφύρει τὰς θυράς, ὥστε εἰσελθόντα τὸν αἴγινθον ἐκ ἔχειν ἐκπῆλαι.

XV. Κάλανδρον δὲ ἐκ ἄν τις ἔλοι ραδίως, εἰ μὴ πλησίον ὕδατος θείη τὸ λίνον· ὁ μὲν γὰρ τῆ ποτῆ χρῆζων προσίππεται, ὁ δὲ ἀγρευτῆς τείως ἐν καλύβῃ λανθάνων, καὶ ἐπιτείνων νεύρω τὸ δίκτυον, πίνοντα καλύψει τὸν κάλανδρον.

XVI. Θηράνται δὲ καὶ Τρυγόνες, δίψης αὐτὰς ἀγέσης ἐπὶ πηγὴν, ἧς καὶ πλησίον ὁ θηρατῆς κάλαμον ἴσησι, πλερὰ ἀπ' ἄκρου προσθήσας, ὧν ἡ κίνησις διώκει τε, καὶ φοβεῖ πλείστον αὐτάς· ἀλλ' ἑτέραν τινα πρότερον εἰλημμένην καταβίβεται πλησίον τρυγόνα, ἣν θρασάμεναι, καὶ προσπῆσαι καθέζομαι, οὕτως τε ἐφελκυθέντος αἰρουῦναι τοῦ λίνου.

XVII. Γλαυκὶ δὲ αἱ κορυθαλίδες ἀγρεύονται, ἣν ὁ θηρατῆς ἐπὶ τινὶ χαλκῆς σῆσας ἀψιδῶ τινάσσει, σπάρτα συνεχῶς ἐπιτείνων, καὶ περιβίεις κύκλω ραβδία προχρισθέντα ἰξῶ. Τὴν γλαῦκα τὸ νυκτερινὸν ὄρνεον σπένδουσιν αἱ κορυθαλίδες ἐλεῖν, τῷ τε ἰξῶ καὶ ταῖς ραβδοῖς ἀλίσκονται.

XVIII. Ἐπὶ δὲ τοὺς ἰξυβόας κολοιοὺς τοιαύτη τις αἴγρα παρασκευάζεται. Ράβδον ἐπὶ τῇ γῇ δεῖ πῆξαι μακράν, ἐκ μηρίων δὲ αὐτῇ προσάψαι βρόχον, μέσῳ τε ὑσπληγῆ, τὰς ἑκατέρωθεν λύγας τῇ περὶσφύρῃ καλύπτοντα· ἐπ' ἄκρον δὲ αὐτῆς κείσεται κατωὸς ἐλαίας, κατευθὺ τεταγμένον τῷ βρόχῳ, ἔει ἐπιφάυσασιν οἱ κολοιοὶ, ἢ μὲν ὑσπληγῆ κατελιθάινει, ἐνελιχθεῖσα δὲ ἡ ράβδος ὀρθῆται, καὶ τὸν βρόχον ἔτως ἐφέλκεται, ὥστε τῶν κολοιῶν

τῆς τραχήλου ληφθῆναι. Καὶ τὰς κίσσας δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον αἰρῶσιν οἱ ἰξευταί.

XIX. Καὶ ἄλλος Κολοιδῶν (ἄγρας) τρόπος ἐστίν. Ελαίε τις ἄγγος ἐμπλήσας τίθησιν, ὥστε τῆς κολοιδῆς ὄραϊν εἰς αὐτό· οἱ δὲ ὄραϊντες ἐν τῷ ἄγγει τὰς ἑαυτῶν (εἰκόνας), κολοιδούς ἐτέρους νομίζουσι, καὶ εἰς τὸ ἔλαιον καταπιάντες, ἐμπηδῶσιν εὐθύς, εἶτα ἔτιωσ καὶ τὰ πλερὰ καὶ τὰ μέλη βαρύνονται τῷ ἐλαίῳ βραχύντες, ὡς μὴ δύνασθαι ἀποπλῆναι, καὶ κατὰ τῆτον εὐθύς αἰρῶνται τὸν τρόπον.

XX. Αἰγίβαλον δὲ εἴ τις ἀγρεῦσαι βέλαιοτο, θηλήν αἰγὸς πάντοθεν ἰξῶ καταχρεῖ· ὁ δὲ γάλα τῆς αἰγὸς πιεῖν ἐπειγόμενος, ὑπερίπταται μὲν τὰ θριγκία, πρὸς δὲ τὴν μάνδραν ἐλθὼν, τὸ ράμφος ἐπὶ τὸν τῆς αἰγὸς ἐρείδει μαζόν, καὶ τῆ ἰξῶ μέχρι ταρσῶν αὐτῆ διαχυθέντος, ἀλίσκεται.

XXI. Πρὸς δὲ τὴν τῆ Πορφυρίανος ἄγραν, ἔτε ἰξοῦ τις, ἔτε λίαν δεήσεται, ἀλλ' εἰ μόνον περ καθήμενον ἐπιτηρήσας αὐτὸν, ὀρχόμενος κατὰ μικρὸν πλησιάζει. Τῷ δὲ ἔτιωσ ἐστὶν ἢ τῆς ὀρχήσεως ὄψις ἠδεῖα, ὥστε ἐκ ἀποπτήσεται, καὶ περ ὄραϊν προσιόντα τὸν ἄνδρα, κινήσει δὲ καὶ αὐτὸς ὀρχόμενος τὰ μέλη τὰ ἑαυτῆ, τὴν ἄγραν ἐλόμενος διὰ τὴν ὀρχησιν.

XXII. Σανίσιν εἰκόνας ἐπιγράφαντες ἰχθύων, θηρῶσι τῆς Καταρράκτας· σὺν ὀρμῇ γὰρ ὡς ἐπὶ τινα καταπιάντες ἰχθύν, περιρρήγνυνται ταῖς σανίσι, καὶ διασθίρονται. Καὶ ὄρνεις δὲ ἄλλας καὶ ἐκ ὀλίγης λίνου τε καὶ πάγαις αἰρῶσι τηχομένους, ἢ καὶ πρὸς τινας διεξιόντας ἀκλαῖς, ἐν αἷς τὰ πλερὰ ψύχειν, ἢ καθεύδειν, ἢ μετὰ κόρον εἰάθασιν οἱ ὄρνεις διαναπαύεσθαι.

XXIII. Καὶ παγίσιν μὲν καὶ βοόχοις αἱ Νῆσσαι θηρῶνται, καὶ οἱ Λινεργοί, καὶ οἱ Κεγχρίται, καὶ ἄλλα γέ-

νη χηνῶν, καὶ οἱ ταχεῖς φελλίνοι, καὶ αἱ φαλαρίδες, καὶ πλείετα ἕτερα τῶν ἀμφιβίων ὀρνίθων, ἀπαληθύντα τροφῇ. Πρὸς γὰρ τοῖς τῶν λιμνῶν ἢ τῶν ποταμῶν χεῖλεσι κριθὰς κατασπείρσιν, ἢ ὀλύρας, ἢ κέγχρον. Κατὰ δὲ τῶν χηνῶν καὶ ἄλλο τι μεμηχανήται. Ξύλινόν τις χῆνα ποιήσας, χροῖω τε ἐπιδήσας αὐτὸν, καταμόνον τῆς λίμνης ἀφίησι, καὶ περὶ τῆτον συνίασιν οἱ χῆνες, τύπτεισί τε αὐτὸν, ὡς ἀλλότριον τῆς αὐτῶν ἀγέλης διώκοντες· ὁ θηρατὴς δὲ ἐν καλύβῃ κρυπτόμενος, καὶ λεπτὴν τινα κατέχων μήριθον, ἐπὶ τὴν γῆν ἔλκει τὸν ξύλινον χῆνα· οἱ δὲ φεύγειν αὐτὸν οἰηθέντες ἀκολοθῆσι, καὶ εἴσω γένωνται τῶν λίνων διώκοντες, τότε τῆς κάμακας ἐπισπασάμενος ὁ θηρευτὴς, καὶ τὸ δίχτυον ἀνασήσας, κοινῇ πάντας περικαλύπτει τῆς χῆνας περὶ τὸν ξύλινον νηχομένους.

XXIV. ΑΛΛ' ἔδὲ οἱ καλέμενοι θραῖκες ὄρνεις, ἔδὲ οἱ Δυτῆνοι, καὶ οἱ Κόλυμβοι τῆς θηρατῆς διαφεύγουσι, καὶ πανημέριον νήχονται, δόλω δὲ κακείνης ἀγρεύουσιν. Ὄταν ἀκίνητον ἢ διὰ γαλήνην τὸ πέλαγος, εἰς ἀκρωτιον σκάφος ἐμβάντες, πρὸς μικρὸν πλέσιν, ὡς ἂν μὴ τῆς εἰρεσίας τῆς ὄρνεις ὁ κλύωσος ἀποδιώξῃεν. Εἶτα εἰς μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης ἔστηκε λίνον ἐπιφερόμενος, ἔτερος δὲ ἐπὶ τῆς πρῶρας τῷ πηδαλίῳ κατὰ μικρὸν προάγων τὸ σκάφος, καὶ λύχνον ἐν κεράμῳ φέρων, οἷον ἐπιδείκνυσιν, ὅταν πλησιασῇ τοῖς ὄρνισιν. Οἱ δὲ ἔλύνον, ἀλλ' ἀσέρεα δοκῆντες ὄραν, προσιῶσαν δέχονται τὴν ποσθμίδα, γενομένης δὲ ἐγγύς, κρύπτει μὲν ἐν τῷ κοίλῳ τῆς νεὸς τὴν λαμπάδα ὁ θηρευτὴς, ἵνα μὴ γνωσθῇ τοῖς ὄρνισιν ὁ δόλος· ὁ δὲ μακρὸν αὐτοῖς ἐπιρρίπτει λίνον ἀπλώσας, καὶ πολλὰς καλύψας ἐξέλκει.

Τοσαῦτά μοι, κράτιστε Βασιλεῦ, περὶ τῆς βίου καὶ τῆς αἵγρας τῶν ὀρνίθων ἔσιν εἰπῆν. Διούσιος δὲ αὐτὰ παρὰ τῆς τῆς Λητῆς Ἀπόλλωνος διδαχθῆναί φησι.

OPPIANI
DE
VENATIONE

LIBRI IV.

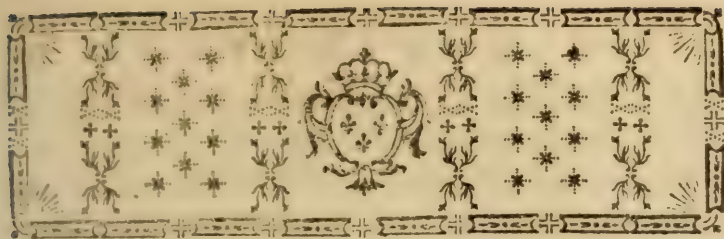
EX

INTERPRETATIONE LATINA
EMENDATIORE

ADRIANI TURNEBI.

ИЗДАНИЕ
ВТОРОЕ

ИЗДАТЕЛЬСТВО
ИЗДАТЕЛЬСТВО

OPPIANI

DE VENATIONE LIB. I.

Tibi, fortunate, cano, terræ illustre præsidium,
lumen martiorum amabile Romulidum, Auso-
nii Jovis dulcis stirps, Antonine, quem ma-
gna magno procreavit Domna Severo, beato nupta,
& beatum enixa, (sponsa præstantissimi mariti, puer-
peraque pulcherrimi partus, Assyria Venus, & non
deficiens luna,) nihilo inferiorem Jovis Saturnii prole:
(ignoscas Titan Phaëthon, & Phœbus Apollo) Cui qui-
dem pater, validis cum acquisivisset brachiis, dedit
habere omnem terram, totumque mare. Tibi enim
florescens parturit almus ager, rursusque tranquillum
pascit insignia genera mare, tibi que omnes fluunt ab
Oceano amnes, læteque ridens currit illustris Matuta.

16. Namque aveo venationis nobiles artes canere.
Istud mihi Calliope imperat, istud Diana ipsa. Audi-
vi, ut fas est, divinam audivi vocem, & deæ respon-
di vicissim. prior autem me sic compellavit: *D.* Sur-
ge sis, & asperam ingrediamur viam, quam morta-
lium nondum quis suis calcavit carminibus. *O.* Fave
veneranda dea, quæ in animo tuo agitas, nos nostra
humana eloquemur oratione. *D.* Nolo triennalem
te nunc montanum Bacchum canere, non choreas
Aonii ad gurgites Asopi. *O.* Mittam, ut imperas,
Bacchi celebrare nocturna sacra: persæpe duxi choreas
Thyonæo Libero patri. *D.* Ne genus heroum dicas,
ne fluctivagam Argo, neque prælia hominum, ne
mihi funestum Martem canas. *O.* Non dicam bella,

non Martis facinora perniciosissima. Novi Parthorum-
que clades, & Ctesiphontem (captam). *D.* De bellis ne-
fariis taceto, ac relinque cestos. Odi quos dicunt
lusus marinæ Veneris. *O.* Audivimus te, diva, nu-
ptiarum expertem esse. *D.* Cane pugnas & ferarum,
& virorum venatorum. cane genera canum, & equo-
rum pernices cœtus, consilia solertia, indaginis sa-
gacis & quæstuosæ officia: odia mihi ferina dicito,
amicitias canito, & thalamos in montibus lacrimis
carentis veneris, & partus in feris obstetrice carentis
nixus. *O.* Hujusmodi jussa Jovis magni filix. Audi-
vi, cano. Utinam autem vox mea scopum feriat.
At tu, qui ab oriente ad Oceanum usque imperas,
placide ambrosiis sub superciliis tuis renidens, dex-
tram præbe clementem, munificam terræ, & urbibus,
& venatoriis hisce carminibus.

47. Triplicem venationem deus concessit homini-
bus, aëriam, terrestrem, & marinam amœnam: ve-
rum non par labor. Nam qui tandem paria fuerint,
piscem trepidantem e gurgitibus protraxisse, & passis
volantes alis aves e cœlo deduxisse, aut cum feris tru-
cibus in montibus certasse? Sed tamen nec piscatori,
nec utcunque aucupi venatio citra laborem: at labo-
rem una oblectatio sequitur sola, nec ulla cæde
sefe cruentant. Nempe ille scopulis insidens littoreis,
flexis calamis, & hamis sævis intrepidus piscator im-
pedit solertem piscem: oblectatio vero est, quando
ferri genis confixum perquam sublime emicantem su-
per æquora palpitantemque marinum tollit per aërem
saltatorem (piscem). Jam vero aucupi labor jucundus
est: quippe ad venationem non enses, non falcatum
gladium, non ferreas hastas ferunt, sed ipsos ad syl-
vas comes sequitur accipiter, & longi funes, humi-
dumque mellei coloris viscum, quique aëriam calami
ambulant viam. Equis vero hæc ausit dicere paris
momenti? aut regi leoni quis aquilam opponat? cum
veneno autem pardorum quis murænam comparet?
aut thoas cum accipitribus, aut rhinocerotas cum echi-

nis? aut larum cum capris sylvestribus, aut cete omnia cum elephanto? venatores lupos perimunt, thynnos vero piscatores: prædatores oves (sylvestres), columbas capiunt calamis aucupantes: ursum venatores, & mormyrum piscatores: tigrin autem equites, & mullos piscatores: aprum vestigatores, & husciniâ visco fallentes. Verum tu mihi, Nereu, & dii Amphitrites, & aves amantium Dryadum cœtus propitii sitis. Quippe vicissim me caræ vocant camœnæ, & diis ferarum vastatoribus conversus eo cantatum.

81. Primum quidem adolescentes ne mihi valde obesi sunt. etenim inter scopulos conscendere valde ingentem equum necesse est: opus porro fossam saltu superare: sæpenumero etiam in nemoribus necesse feram sectari, genibus agilem & levibus artibus. Itaque ne obesi ad venationis certamen eant, ne quid graciles. etenim aliquando dimicare cum feris bellicosus necesse venationis studiosum virum. Proinde mihi corpore sic temperato eant (venatum), simul & veloci ad currendum, & forti ad dimicandum. Quin etiam dextra quidem vibrent jacula gemina longa, enses autem falcatus in medio cingulo, quibus & feris acerbam mortem inferant, & maleficorum insidias hominum propulsent. Læva autem pedes quidem ducat canes, eques vero equorum regat moderatrices habenas. Expedite autem tunicam & genuum tenui astrictam gestet; connectatur autem alternis loris: cervicis dein ex utraque parte pendulum e manibus pallium constrictum habeat pone, validos super humeros, faciliorem ad laborem: nudis autem pedibus incedant illi, quibus vestigia curæ sunt obscura ferarum, ut ne feris ex oculis somnum adimat strepitus attritorum pernicibus sub pedibus calceorum: omnino vero pallium non habere multo fatius est: quia pallium sæpenumero motum flatu increbescens venti, feras perterrefacit: exilierunt autem ad fugiendum. Sic quidem bene compositum habeant velox corpus venatores. Tales enim amat Diana jaculatrix.

110. Alias autem alio tempore in ferās proficiscantur, die ineunte, & die cadente, & medio, nonnunquam vespertino, nonnunquam etiam feras sub radiis lunaribus domuerunt. Dies quidem protrahitur utilis venatori, tota ferena ad perpetes cursus, vere frondoso, & folia decutiente autumnno. Egregie enim sunt & equis, & hominibus, & canibus fævis ad currendum moderata tempora vere aureo, gelidarum nubium expulfore, quando navitis apertum est navigantibus mare, alba pendentibus velivolarum armamenta navium: quando terra hominibus stirpes colentibus gaudet: quando & calycibus & floribus nodos solvit. aut rursus extremo autumnali solstitio, quando domus floret fructus legentis agricolæ: fructus Minervæ pinguem quando alveum implet, & (vindemiator) uvam vitium calcans in torculari exsultat: alvearia apum quando floridi favi stipant. Hieme autem media, medio die venatum eas: cum aliquis in sylvis sub antrum se recipiens, fomitibus collectis, & brevi flamma cumulata, prope ignem recumbens, instruit prandium lignator. At æstate oportet vitare flammeas minas, ardoremque folis. Jubeo autem in certamen venire primum sub diluculum, quando mane rustici temonem subter sub affabrefacta stiva terram proscindens juvencis aptatum dirigunt aratrum. aut rursus vesperi, quando sol juga flectit, quando dant signum suis gregibus pastores, cum vadunt ad sua rursus stabula graves mammis, & uberibus exundantes: illi autem a lapideis trepidantes profiliunt septis, omnesque circum suas charas lasciviunt matres, circum quidem magnoculas juvencas truces vituli, circum vero cornigeras oves balantes agni, circumque capras hædi, & circum equas veloces equulei.

147. Jam vero hæcce ferant ad montes saltusque ad ministratores strenui venationis illustris instrumenta, armaque venaticam multum spirantia cædem, retiaque, varosque, casses, nexiliaque vimina, ingentemque panthera, laqueorumque tristes nexus, spiculum tri-

fulcum, lanceam capitatam; telum leporarium, hastiliaque & pennam velocem sagittam, enses, securæque, leporum interfectoremque tridentem, uncinos curvos, plumbo vinctosque annulos, spartaceum funem, beneque textam pedicam, nexuque, vallosque, maculosasque plagas.

158. Equos autem venatum inprimis generosos ducant mares: non solum quod deteriores sunt pedibus fœminæ, ad peragendum longum cursum in saltibus; verum quod vitare necesse est coitus amantem animum equorum velocium, equam autem procul arce-re, ut ne hinniant cupidi coitus, atque audientes sonum terrificum fugam ineant hinnuli, capreæque veloces, & timidus lepus.

166. Equorum autem varia genera. Tot enim nationes infinitæ equuleorum, quot mortalibus genera divisa sunt fruge vescentibus; verumtamen dicam qui inter omnes præstantes sunt, quique equestribus excellunt pugnis: Tyrrheni, Siculi, Cretenfes, Mazices, Achæi, Cappadoces, Mauri, Scythæ, Magnetes, Epei, Iones, Armenii, Afri, Thraces, Arabes.

173. Equum autem inter omnes egregium observarunt periti curriculorum circensium, & armentorum custodes, forma qui hujusmodi toto corpore ornatus est: argutum super cervicem arduum alte caput tollat, ingens ipse qui sit teretibus membris, alto capite: & mentum in pectore quasi recumbat: latum sit lætumque superciliarum discrimen: ex temporibus autem circum frontem comarum crebræ alludant capronæ. Oculus acer, flammeus, palpebrarum suggestu truculentus, patulæ nares, os autem latum, aures breves, incurvetur in arcum cervix equi bene jubata, instar setosæ cristæ in galea nutantis. Amplum sit pectus, longum corpus, lata terga, & spina duplex in medio coxas opimas reddens: extendatur autem magna pône silvosa cauda: femora autem compacta, masculosa: cæterum subter rectæ longæque pedum

& teretes tibiæ, ac valde graciles, & carne carentia crura, cujusmodi cornigeris pernicibus cervis: & talum flexum habeat; obeat autem rotunda ungula alte fatis a terra, densa, cornea, solida. Talis mihi eat in acre ferinum bellum animosus, certaminis socius martius, strenuus equus. Tyrrheni tales, atque Armenii, & Achæi, Cappadocesque præclari, qui ante Taurum pascuntur. Miraculum porro in Cappadocibus ingens animadverti pernicibus. Quamdiu quidem primævum in ore dentem, & molle ferunt corpus, segnes sunt: velociores autem sunt, quanto magis confenescent. Illos ad bella fortia armato, sævasque in feras. nam egregie animosi sunt, ita ut armis occurrant, densamque rumpant aciem, & adversum feras martias dimicentur.

206. Quo pacto enim in præliis martius audit equus clangorem bellicum pugnam incitantem longarum tiliarum? aut quomodo contra aspicit inconniventibus oculis, juvenibus cohortem confertam armatis, & æs splendidum, & coruscans ferrum? & didicit quando manere oportet, quandoque rursus impetum facere, & didicit audire fortium tesseram ducum sæpe etiam hostium virorum accessit ad arces quietus quando mortalibus clypeus supra caput transversum splendidum, pinnatum, clypeum firmat, quando cupiunt hostium urbem excindere & campum extruunt sublimem septem boum tergoribus (i. e. scutis), artificiosum, densum, multis umbonibus vallatum, ac contra splendor æs resultat solaris: repente autem retrorso reflexo radio fulget multus æther.

221. Præcipue equis natura largita est solis hominum audaciam, & in pectoribus docilem animum. Semper agnoscunt suum charum rectorem, hinniunt conspicati illustrem ducem, & qui bello ceciderit, multum gemunt socium. Equus in pugna raptim aliquando vincula silentii, & naturæ leges supervit, & accepit vocem humanam, & linguam simile
hominibus

hominibus. Equus vero martius Macedonis regis Bucephalus armis contra dimicabat. Equus super spicas currebat levibus pedibus: alius super mare, neque unguam tinxit. Equus super nubes Chimærae interfectorem vexit virum: & hinniens aliquando equus equifonis dolis creavit Persarum Asianorum regem. Eximie autem rursum venerantur naturam: istud peccatum inauditum ad coitum accessisse nefarium: sed manent puri scelerum, castamque amant venerem.

239. Audivi ut olim locuples quidam rex (Scythiæ) egregium habebat in agris equorum gregalem cœtum, quos omnes deinde cum abolevisset equinus morbus, reliquit duos, matrem solam, & matris caræ subrummum adhuc pullum. Sed postquam adoleverat, tentabat improbus vir matrem nati sui in complexum mittere. Eos vero ubi vidit recusantes admissuram, & nuptias utrisque interdictas, statim deinde nefaria moliens, dolosum consilium texebat, sperans se revocaturum sobolem equis denuo. Ambo quidem primum obvolvitur, altius dolos verfans, alio corio, deinde vero perungitur unguento totum corpus odorato, fragrante. sperabat enim odorem antiquiorem se oblitteraturum cupidine: ac sefellit, dii, vestram fidem, faciens scelerate & perpetratae sunt communes execrandæ nuptiæ, invisissimæ equis, cujusmodi apud homines contractæ sunt olim Thebanæ nuptiæ incestæ miseri Œdipi. Illi autem ubi nudati suum scelus intellexerunt, obliquis vero aspexerunt tristes oculis, illa quidem misera natum non natum, ille vero miser maritus, incesto pollutus cubili, matrem non matrem, infelicem, alte sane se arreperunt implacabiliter frementes, vinculisque ruptis ibant clare hinniētes, veluti deos beatos antestantes sceleris, dirasque imprecantes pernicioso pronubo. Tandem autem lugentesque & effrenato impetu ruentes, adversis scopulis sua capita illidentes ossa comminuerunt: suam autem vitam peremerunt, suæ sibi necis auctores, inclinatis alter in alterum capite. Sic fama vetus gloriam equis magnam prædicat.

271. Equorum autem quocunque genera educavit immensa tellus, celerrimi Siculi, Lilybeum quique depascuntur, & tricipitem montem, ubi operimentum Enceladi, flammæ æthereas eructatantis fulminis, eque Sicania Ætna ebullit æternus ignis. Velociores autem Siculis ad Euphratis fluentia Armenii, Parthique profunda coma sunt: attamen & Parthis eximie excellunt Iberi velocioribus pedibus insultantes solo. Illis fortè sola æquiparari possit aquila in æthereis præpeti emicans volatu plagis, aut accipiter passis volans alis, aut delphis per caños labens fluctus: tantum Iberi sunt pernices pedibus; verum parvi imbecillique viribus, & male fortes animo, & cursu paucis sufficiunt stadiis. Speciem autem insignem in clyto corpori induit natura: unguam vero non firmam, in luto nutritam, latam.

289. Maurorum autem velocia genera multo præstant omnibus & cursus continuatione & laboris patientia. Et Libyci post eos longum cursum perficiunt. Species autem utrisque similis, præterquam sane majores aspectu Libyci fortes sunt; sed corpore longi. circum latera enim latiore quam alii costarum pectinem habent, quocirca sunt ampliores specie & meliores contra irruere: boni autem solis ferre æstuosum impetum, & meridionales sitis acres minas. Equi autem Tyrrheni, & ingentia Cresia genera, simul & veloces ad currendum, & longi sunt: Mauris velociores Siculi, Siculis vero Parthi, & cæsi sunt, & eximie splendidi, & soli ferunt magnum rugitum leonis. Quippe feras in alias alia genera equorum idonea sunt, quæ ut plurimum tibi loquuntur oculi. In cervos pedibus variegatos, cæruleos armato: in urfos, glaucos, & in pardos, sanguineos: flagrantem autem equo igneis oculis, in apros: cæterum oculorum acie fulgentes, cæsi, in cæsi leones.

310. Pulchritudine autem inter omnes est eximius equus Nisæus, quem nutriunt opulenti reges, pul

cher aspectu, mollisque ad ferendum, facile parens habentæ, argutus quidem capite, verum densus profunda juba in cervice, gloriose utrinque flavas jubas jactans.

315. Quin etiam aliud genus decorum videas, maculosum, conspicuum, quos orynges vocant, sive quod pulchricomis in montibus proveniunt, sive quod solent feminas usque appetere. Dux autem oryngum floridæ sunt species. Quippe alii cervicem, & crine decora lata terga picta habent longis crebro tæniis, quemadmodum tigres, velox celeris Zephyri soboles. Alii autem rotundis in orbem variantur maculis crebris similiter ac pardi: quos adhuc pullos pinxerunt artifices viri, candente ære longum pilum inurentes.

327. Sæpe etiam alia mortales solertissima excogitarunt, pullum ut pingerent, etiamnum in utero matris agentem. O quanta solertia, quanta mortalibus inest mens! Faciunt quomodocunque volunt, reddunt versicolores equos, matris adhuc lacteis qui concipiuntur ilibus. Quando enim foeminam pervasit libidinis impetus, equum autem prope vadentem inclytum magnanimum expectat, tunc pingunt maritum formosum: undique autem totum corpus maculosis circum coloribus delineant, & ad coitum adducunt forma superbientem. Ut vero adolescens ab ornatricibus mulieribus vestibis candidis, & floribus purpureis redimitus, spiransque Palæstinum unguentum, in thalamum vadit, Hymen hymenæum cantans: sic equum properantem nuptiali cum hinnitu (&) coram sua conjugē spumantem illustrem maritum, diu retinent cari cupidum coitus: tandem tamen dimittunt amabilem in complexum. Ea autem gravida facta maculosum gignit pullum, utero mariti foecundo femine hausto, accepta vera forma discolore oculis.

348. Eadem etiam illi quibus calami curæ sunt, excogitarunt solerti ingenio aucupes, quando variant

& tingunt columbis pipiones. Cum enim in venerem veloces columbæ coeunt & miscentur rostris cum gemebundis maritis, tum artificium texit inclytum columbarius pastor; juxta autem foeminas ponit coloribus varia multa pallia purpurea: at illæ limis oculis aspicientes, & animo oblectatæ, pariunt purpureos pullos.

357. Quin etiam hæc Lacedæmonii callide commenti sunt suis caris uxoribus; quando utero intument, pictas in tabulis prope ponunt egregias formas, qui olim effulserunt specie inter homines ephebos, Nireum & Narcissum, fortem Hyacinthum, Castoremque galea insignem & Amyci interfectorem Pollucem, adolescentisque juvenes, quique inter divos egregii, Phœbum laureatum, & hederigerum Bacchum. Illæ vero oblectantur venustam formam conspicatæ, pariuntque formosos, pulchritudine attonitæ.

367. Hactenus quidem de equis; verum descende, care anime, in viam canum: (dic) quot ex omnibus canibus inprimis censentur, valdeque venatoribus curæ sunt. Pæones, Ausonii, Cares, Thraces, Iberi, Arcades, Argolici, Lacedæmonii, Tegeatæ, Sarmatici, Gallici, Cretici, Magnetes, Epei, & quotquot Ægypti arenosas ad ripas armentorum custodes (sunt) Locri, glaucique Molossi.

375. Quod si tibi miscere placuerit generosa genera, vere primum cubile parato canibus. Vere enim magis venerea curæ est res & feris & canibus & extiosis anguibus aërcisque avibus, & marinis piscibus. Vere quidem tetro vipera suffusa veneno adit cubile ad littus marinæ conjugis. Vere mare totum etiam perstrepat venere, & pisces coeuntes furiunt in tranquillitate. Vere etiam columbi ruunt in columbas, equi autem in equas armentales armantur: tauri vere agrestes in juvencas feruntur, & arietes tortuosi (cornibus) vere oves incunt, & apri ignei subant sues

& hirci hispidis inequitant capris: atque adeo ipsis hominibus vere magis amores. Vere enim vulgivaga ingravescit Venus.

392. Genera vero canum dum admisces, cura ut & congruæ inter se, similesque egregiæ stirpes sint. Arcadicos cum Eleis misceto, cum Pæoniis Creticos, Caricos cum Thracibus, Tyrrhenam stirpem cum Laconibus: Sarmaticumque maritum adducas ad Ibericam sponsam. Sic quidem bene miscueris, verumtamen præstantissima omnium genera manent simplicia: ista præcipue notarunt viri venatores, eæ vero infinitæ stirpes sunt.

400. Quarum nimirum & forma, & species hujusmodi sit. Longum, validum corpus, amplum caput (&) leve, oculis decorum: cærulei fulgeant oculi: dentibus ferratum, diductum sit os: parvæ autem superne auriculæ tenuibus obducantur membranis. Collum longum, & pectora subter valida, lata: priores vero breviores pedes sunt: rectæ crurum, longæ, prolixæ tibix, lati armi, costarum obliqui processus, lumbi torosi, non pingues: cæterum pone gracilisque & porrecta sit longa cauda. Tales quidem protenso armentur cursu, in damas, & cervos, & pernixe pede currentem leporem.

413. Pugnaces rursus alteri, quibus bellicosum robur, qui etiam tauros adoriuntur grandia palearia habentes & apros violentos irruentes interficiunt, qui neque leones suos timent reges, ampli, collibus similes alte eminentibus: paulo magis sima quidem sunt facie, minacia vero superne prominent orbi superciliarum frontis discrimina, & flammei oculi, glauca micantes acie: pellis tota hirta, firmum corpus, lata terga. Veloces autem non sunt, verum virtus intus multa, & robur immemorabile, mens & animus imperterritus.

424. Igitur jam ad venationem armato hujusmodi genera pugnacium canum, qui belluas omnes persequuntur. Colores autem albique perquam mali, nigrique. Neque enim solis perferre vim facile possunt, neque nivosi vim hiberni temporis. Illi autem inter omnes præstant canes, quibus similis forma multum feris crudivoris, ovium interfecto-ribus lupis, aut tigribus perniciousibus, aut etiam vulpibus, celeribusque pardis, aut qui frugi persimilem speciem habent tritico concolores. valde enim veloces strenuique sunt.

435. Quod si tibi solers catulorum nutritus curæ est, ne unquam lactentur catuli recenti mamma caprarum, aut ovium, neque domesticis canibus: quippe segnes atque nullius pretii ingravescerent; sed aut cervarum mamma mansuetæque lænæ, aut caprearum, aut noctivagæ lupæ. Nam sic & fortes, & celeres admodum reddideris, similes ipsis lactantibus nutritibus.

443. Cæterum nominibus brevibus canes appellandi sunt, quo celerius quisque vocatus exaudiat. Equis autem validis familiares venatoriis jam inde a primæ ætate sint, hominibusque omnibus assueti, & blandi, solis autem feris infesti: ne latrare velint. quandoquidem valde venatoribus silentium sanctum est, potissimum tamen indagatoribus.

450. Genera porro vestigationis obscuræ sunt duo, virorum & canum: nempe homines callidi oculis notant, & bene observant vias: naribus vero canes vestigia quævis deprehendunt. Jam vero hominibus est commodum tempus hibernum, nullo enim indagant labore oculorum; propterea quod in nive signata omnia simul cernuntur, & luto manent impressa vestigia pedum. Infestum vero ver canibus, commodus autem est autumnus. Vere enim plantis abunde herbarum nutritrix tellus florumque referta est odoribus: undique autem passim florida prata citra cultum pur-

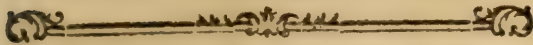
purascunt, & omnem indagatoribus sagacibus canibus odorem ducem oblitterant arva. Sed foecundo dulces uvas maturante autumnio herbæ & plantæ & flores senescunt: & liber catulis manet ferarum odor.

467. Est porro quoddam catulorum genus strenuum vestigatorum, parvum: verum tamen quod magna dignum sit celebratione: quos educarunt sævæ gentes Britannorum tergo pictorum: cæterum nomine eos Agassæos nominant: quorum nempe magnitudo similis vilibus liguritoribus domesticis mensarum affeclis canibus: curvum, vescum, hirtum, oculis languidum, verum unguibus pedes armatos habens sævis, & crebris dentibus munitum venenatis: naribus porro longe præstantissimus est Agassæus, & ad vestigandum optimus; quoniam non solum terrestrium animalium vestigium sagaciter invenit, verum & ipsum peritus ærium exacte designare odorem.

480. Atque aliquis venatorum explorare catulos cupiens, ante portas excelsas, aut mortuum, aut vivum fert manibus leporem: antecedit autem juxta semitem primum quidem recta, deinde oblique Incedens, læva, dextra, sinuosam viam undique implicat: verum ubi valde longe ab urbe & portis venerit, tum sane fossa facta defodit. Reverfus autem in urbem retrorsum extemplo adducit prope viam canem acrem: ille vero statim fremit excitatus leporis ex odore: vestigia vero indagat per terram, nec invenire valde (licet) cupiens potest: valde autem sollicitus vagatur. Quemadmodum autem quando aliqua puella decimum circa mensem lunæ primipara puerperii a doloribus icta, solvit crines, & ornamenta mammaram, ac sine tunica, miseraque & absque redimiculo capitis errat quocunque per ædes, & dolore cruciata, modo in vestibulum pergit, modo rursus in cubile tendit, modo in pulvere abjecta lamentatur roseas lacerans genas: sic ille animum exedentibus affectus doloribus, huc & illuc properat, &

ordine scrutatur omnem lapidem, & omnem clivum, & omnem tramitem, arboreſque, viteſque, & ſepes, & fundos. Verum ubi veſtigium tandem aërium na-ctus fuerit, geſtit, gannitque lætus, quemadmodum parvæ laſciviunt junices circum juvencaſ ubere grandeſ: ſic etiam illi valde animuſ gaudet: ruens autem vertitur oblique incedens per campoſ. Neque vero eum abduxeris, ne ſi procul quidem arceaſ: recta autem tendit pertinaciter, ſuavi apprehenſo odore, quoad finem laboriſ, & ad metam pervenerit. Quod ſi eum arceſ in non captoſ leporeſ, clanculum quidem accedit, veſtigium prope veſtigium figit, ſummiſſuſ, ſub vitibuſ tectuſ, aut ſtipuliſ, quemadmodum lupuſ hædorum raptor, qui paſtorem dormientem prope obſervans, placide accedit: verum ubi ad luſtra leporaria propinquavit, celeriter exilit ſagittæ ſimiliſ, aut angui ſibilanti, quem excitavit ſuum ante quieſcentem venenatum latibulum meſſor, aut aliquiſ arator: ſic ille lætuſ celer exilit: quod ſi ceperit, facile eo acutiſ perempto unguibuſ, & maliſ capto onere magno occurrit. Celeriter adferat laborans, & licet gravatuſ accedat. Quemadmodum autem ex arvo vehit frugeſ meſſiſ, onuſtumque tritico in villam vadit plauſtrum: id autem conſpicati prodeunt frequenteſ ruſtici, ilicet obviam occurrenteſ, aliuſ rotas urget, aliuſ vehiculum, aliuſ axi innixuſ boveſ adjuvat: in villam autem ubi pervenerunt, ſolvunt temonem: tauri vero ſudanteſ reſpirant a labore: animuſ autem fatigati valde lætatur aurigæ: ſic ille venit onuſ maliſ portans. celeriter vero ſtatim occurrit lætuſ venator, ambuſ autem alte ſublatoſ a matre terra amplectitur ſeram, & ipſum ſeræ interfectorem.

O P P I A N I

DE VENATIONE LIB. II.

Nunc ageſis mihi Jovis filia decora pedibus Phoebe, virgo aurea ſuccincta zona, gemina ſoboles cum Apolline, narra hominum quiſnam fortiumque heroum a tua manu acceperit illuſtres artes venationis.

5. Ad pedes Pholoes ventofæ ſæva genera ſemifera hominum quidem lumborum tenuis, verum a lumbis equorum ſemihominum, ad victum invenerunt venationem. Verum inter homines primus, qui Gorgonis cervicem amputavit, Jovis aurei filius inclytus invenit Perſeus, qui pedum velocibus ſublatus alis, & lepores, & thoas capiebat, & genus caprarum ferarum, dorcadæſque pernices, orygmumque genera, aut vero ipſorum cervorum maculoſorum ardua capita. Equeſtrem autem venationem lucifer reperit Caſtor, & quaſdam interfecit in ſcopum recta jaculum deſtinans, quaſdam ruruſque pernibus equis agitans ſeras cepit in luſtris meridiano curſu. Verum ad certamina ferarum canes armavit truculentos nobilis primus Lacedæmonius Pollux. etenim pugilatu nefarios interfecit homines, & catulis celeribus varias domuit ſeras. Egregie vero in ſtatariis montanis pugnis Cænei filius effulſit bellicoſus Meleager. Caſſes ruruſque & laqueos, & ſinuosa retia primus Hippolytus hominibus venatoribus oſtendit. Schœnei vero prima inclyta filia Atalanta ſeris cædem pinnatam apri interfecitrix invenit puella. Nocturnas autem inſidias, nocturnamque fallaciſſimam venationem, Orion primus excogitavit aſtutus.

30. Tot quidem venationis fortes olim auctores fuerunt. Multos autem ruruſque poſtea amor inceſſit

acris. non enim quisquam stimulis tactus venationis amœnæ, postea lubens reliquerit: sed tenent eum ingentia vincula. Quam enim suavis sopor in floribus veris tempore! quam porro rursum æstate dulcis in antro cubatio humi! cujusmodi porro in rupibus venatoribus cibum capere voluptas! quanta autem jucunditas eos sequitur carpentes ipsos melliti florem autumnii! jam frigida ex antro profusa argentea aqua, qualis fatigatis potus, dulceque lavacrum! quam porro in saltibus grata munera ferunt in lacteis fiscellis gregum pastores!

43. Verum ageris taurorum nationem rivalis penitus impatientem primum canamus, & ingentem valde contentionem, quo pacto de thalamo sævissime pugnare solent. Unus rex armento imperitans, longe præstantissimus minoribus tauris, & fœminis dominatur: horret autem armentum cornigerum magnum ducem: ipsæ autem rursum formidant suum maritum excandescens, cum sævum mugierit, vaccæ verum ubi in eum alius secedens ab armento, latan cervicem excutiens taurus vadit, etiam ille rex sui imperans, tunc certe utrique funestum inflat prælium. Primum quidem adversis oculis alter alterum intuentes, acerbe excandescens indignatione vehemente sæviunt, & igneum spirant, & hauriunt (spargunt pedibus terram, veluti (luctatores) qui pulvere se conspergunt, & provocant se invicem utrinque alt frementes bellico fremitu. Verum ubi tuba signum dederunt ad pugnam tristem, indomita vi irruunt: sui autem ilico cornibus totum corpus alter alterius invicem fauciant. Quemadmodum autem in bello navali quando navalis mars certamen excitat, duæ egregiæ naves fulgentes crebris e diverso militibus, adversi impetu prorsus in frontem concurrunt, impulsæ veroque vehementi manibusque nautarum: circum armæ vero ærea crepat fragor virorum, & navium quæ franguntur: plangit autem totus undarum æstu Nereus talis. etiam tauris in aërem strepitus abit, dum se si

riunt sine fine, & feriuntur cornibus, quoad alter ferat caram diu dubiam victoriam. Cæterum ille haudquaquam fert servile jugum, sed erubescens & graviter gemens in opacam abit sylvam: solus autem in scopulis volventibus annis nutritur montanis seorsum in nemoribus, veluti aliquis athleticam exercens: firmum autem cum robur videt, & vires pares, mugit extemplo in montibus: cæterum ille remugit, insonitque saltus. Ast ubi confidere cœpit vehementioribus mugitibus, tum sane ex montibus in hostem ipse ultro venit: facile autem vincit. alimentis enim suum corpus firmavit, procul in sylvis a Venere vires enervante.

83. Formæ vero multæ sunt & mores innumeris tauris. Ægyptii nempe sunt ad ripas fertiles Nili frugiferi multifidi amnis, nivei colore, magnitudine omnium longe præstantissimi, diceres per terram incedere profundam & ingentem navem; placido vero sunt animo, & familiares hominibus. Quodcunque autem mortales jubent, juvenes perferunt. Phrygii colore quidem insignes sunt, flavique, rutilique: profundæ autem in cervice pulpæ: globosum autem superne sublime in alto tuber: prodigiosa vero in cornibus natura illis est. Non enim firmis super capitibus fixa sunt, verum movent cornua, & inclinant utrinque. Solipedes sunt Aonii, varium genus, unicornes & ex media cornu exitiosum attollunt fronte. Armeniis geminum quidem cornu, sed flexuosum cuspidibus, ingens exitium, retortum pendet.

100. Syriaci tauri vero, Cherronesi soboles, editam qui circum Pellam bene munitam pascuntur, fulvi sunt, validi, generosi, lata fronte, in agris stabulantes, robusti, cornu valentes, feroces animo, mugitores, torvi, æmuli, lato præditi mento, at non obesi corpore amplo gravescunt, neque rursus macilentis suo corpore infirmi sunt. Sic deorum præclara munera temperata habentes ferunt, simul & pernices ad currendum, & fortes ad pugnandum.

109. Hos vero fama est Jovis filium Herculem fortem, luctantem abegisse antea ex Erythia, quando ad Oceanum certavit cum Geryone, eumque interfecit in speculis: quoniam laborem alium parabat non Junoni obire, neque Eurysthei jussis, sed Archippo socio, Pellæ duci amœnæ. Quippe antea ad radices Embloni totus campus stagnabat. nam ingens semper Orontes ruebat properans; glaucique obliviscebatur maris, incensus amore Nymphæ cœruleæ, Oceani filix: immorabatur autem ad montes, occulebatque læta arva, nolens omittere perditum amorem Melibœæ. Montibus vero utrinque circum cingebatur, attollentibus utrinque inter se juga. Ibat ab ortu Diocleum corpus (jugum) arduum: verum ab occasu lævum cornu Embloni: ipse autem in mediis rapide ruens campis, semper crescens, & prope mœnia accedens, continentem simul & insulam, meam patriam, alluebat. Itaque mox parabat Jovis filius utrisque gurgitem metiri clava & manibus validis, atque aquas ex campo seorsum coercere pulchricomi lacus (Melibœæ), & rapidi fluminis. Peregit autem magnum laborem, ubi fastigium excidit circumjectorum montium: solvitque faxea vincula, & fluvium emisit erumpentem per montium crepidines, violente æstuantem, & immaniter murmurantem. Direxit vero eum ad littora: fremuit autem mare clamosum, & Syriaci fragorem edidit atrum corpus littoris. Non tales ex utraque parte sonori maris adverso currentes alveo fluvii descendunt unda rapida: illinc quidem aquilonis secans candidas vias, per Scythiam lter strepit vehementer undique prorsus, labens per præcipitia & fluctibus vexata juga montium: illinc rursus ex Africa sacrum flumen Ægypti circum se fractum formidat sonorus pontus. ut fluvius edebat ingens in littoribus Orontes horrendum mugitum: vehementer autem resonabant littora recipientia sinu recentis undam maris: terra autem respirabat nigra, fœcunda ubere glebæ, undi emerfa, novus campus Herculis. Ubique autem etiam nunc spicigera sunt arva, passimque labores boun

florentes onerant areas Memnonis circum fanum, ubi Assyrii incolæ Memnona lugent inclytum filium Auroræ, quem aliquando Trojanis auxilio profectum audax maritus Deidamiæ celeriter domuit. Sed hæc quidem, ut decet, canemus ampla ornamenta patriæ nostræ amœno Pinpleo carmine: nunc autem converso itinere pergo ad inclytum de venatione carmen.

159. Est atrox inter cruentos tauros genus, quos vocant Bistonas, quia ex patria sunt Bistonide Thracia; verum formam habent talem: horrentem jubam quidem in armis quatiunt circum cervices opimas & circum mollia menta: & quemadmodum jubati insignem formam habent fulvi, torvi, ferarum reges leones. Acuti porro cornuum multa cuspide minaces mucrones, æreis inflexis persimiles hamis. verum non ut aliis contra se invicem inclinantur infestorum cornuum obliquæ cuspides, verum supini spectant in coelum funesti stimuli. Quocirca quando aliquem invaserint adsecuti, aut hominem, aut aliquam feram, sublimem tollunt. Lingua vero angusta quidem, verum aspera maxime, quasi ferrum exedentis est instrumentum ferri (limæ), & lingua lambentes cruentant cutem.

176. Quin etiam velocium cervorum genus alit terra cornigerum, grandibus oculis, insigne, tergo varium, notatum, zelotypum, fluvios tranans, alte caput attollens, obesum tergo, & gracile cruribus: tenuis cervix, & minima rursus cauda, quadrifidæ nares, quadruplices respirationis meatus: imbecillum cor, & animus intus imbellis. Et inutiles cornuum mucrones tantum exurgunt. nunquam enim capite contra pugnaverint cum feris validis, nec cum acribus canibus, neque cum ipsis timidis crura hispida habentibus leporibus.

187. Vehemens porro cervis amor, multaque venus, & animus ad cubile incensus toto die, veluti

semper falacibus gallinaceis pugnatoribus, omnibusque floridis pennigeris alitibus. Occulunt autem lumbis sub ipso intus ventre geminos testiculos, quos si quis exsecuerit ferro, ilico foeminam reddiderit: totum autem defluxerit e capitibus acutum cornuum varium elegans ramale. Neque vero concubitus illis lex, qualis feris aliis, sed inusitata libido illis curæ est. Neque enim stantes in saltibus agrestibus, neque jacentes humilibus in floribus graminis, cum foeminis cervis una concumbunt; sed pedibus celeribus currens assequitur currentem, fugientemqueprehendit, & amplectitur conjugem. Verum nec sic quidem persuadet, gestans enim maritum tergo usque fugit, inexorabilem animum habens. Cæterum ille sequens duobus velociter pedibus, non remittit libidinem, sed nuptialem peragit morem. Verum cum postea volventibus mensibus foemina parit, semitam hominum vitat, propterea quod viæ hominum feris instantur.

209. Egregie autem inter feras pulchritudine efferruntur masculi cornigeri, elegans ramale gerentes. Ubi enim pulcherrima cornua statim tempore ceciderint fossam quidem humi excavantes defodiunt, ut ne qui capiat in fulco reperta. Occultantur autem ipsi remotissimis densisque dumis, erubescens feris capitibus ejusmodi ostendere nuda, quæ antea alte tollebant.

217. Duobus autem elementis vivunt cervi. etenim terram peragrant, & mare tranant, gregalem inter se navigationem navigantes, cum trajiciunt mare ante quidem unus cervorum catervis dux est, velut gubernator tenens clavum navis: ei autem alius a tergo innixus pone cervice & capite, simul per mare gradiens, alius autem alium deinde ferens, secum mare. Verum ubi natantem labor primum occupari ordine is relicto abit in tergum agninus, & requiescit reclinatus in alterum paulum a labore, alius autem rursus gubernacula habens in mare progreditur.

Omnes autem natantes, per vices duces, pedibus quidem tanquam remis verrunt atram aquam, atque alte attollunt cornuum egregium decus, tanquam vela navis permittentes ventis.

233. Jam vero inimicitias inter se exitiales semper exercent omne anguium & cervorum genus: passim autem investigat montis in callibus cervus audacem serpentem: verum ubi vidit spiris plicatum longis vestigium serpentis, valde lætus accedit prope latibulum, & lares admovet latibulo, spiritu violento attrahens ad pugnam serpentem perniciosum: eum autem nolentem pugnare halitus violentus intimo extrahit cubili. Continuo enim vidit hostem, & in aërem alte tollit tetram cervicem: candidos autem expedit dentes acutis mucronibus horrentes, comploditque malas acerbis spirans sibilis venenata bestia. Extemplo autem rursus cervus, irridenti similis, lacerat ore frustra pugnantem, atque eum involutum genibus & circum cervicem usque mandit: humi autem multæ jacent sparsæ reliquæ micantes & palpitantes cæde, ut facile te ejus misereri posset, tametsi immitis valde sit, crudivori, disjecti & lacerati cædibus.

253. Equos autem pascentis Libyæ in finibus multus vagatur innumerus exitiosus exercitus varius anguium. Verum cum prostratus cervus arenosis in jugis solus fuerit, eum statim invadit undique infestum examen infinitorum anguium, invisæque phalanges venenatæ: cuti autem amaros infigunt dentes, artubus omnibus cervi undique circumfusi. Alii quippe superne converso capite, cilia & frontem lancinant maioribus: alii autem gracile collum & pectus inferne, & ilia & ventrem ore laniant: alii rursus utrinque circum latera hærent: femora rursus alii & tergum superne depascuntur: alius vero alia ex parte infeste infixus pendet. Verum ille omni genere abundans dolorum, primum quidem effugere annititur pernicipibus pedibus, sed eum vires deficient. hujusmodi ipsum

innumera turba varia circumdat truculenta serpentum. Tum igitur oppressus restitit vehementi subactus necessitate: manditque ore infinita hostilia genera: gemiscens vero doloribus quoquoersum utraque ex parte neutiquam fugiens genus reptile profligat: verum illi non remittunt, sed pereuntes etiam manent, intrepidum pectus habentes impudentia animi, & partim quidem malis laniat, partim pedibus & unguibus interimit: fluit autem in terram infinita sanies cruenta ab anguibus: membra autem ferarum artusque semicomesti humi palpitant: alia autem in lateribus fert rursus semilaniata. Quippe etiam mortui tenent acribus dentibus: cuti autem inhærentia capita sola latent. At ille sciens divinitus quod sortitus est donum, passim investigat tenebrosum fluvii gurgitem. illinc cancellos suis malis mandens, medicamentum, quod natura eum docuit, habet exitialis noxæ. Statim autem acerbarum quidem in terram reliquæ pestium decidunt e cute ante pedes sponte devolutæ: vulnera autem utrinque coalescunt dentium. Vivit porro cervus longum tempus: vereque homines eum quatuor cornicum ætates vivere celebrant.

293. Alios autem vocant homines rursus Eurycerotes, per omnia cervis similes: naturam autem cornuum supra, qualem nomen feris inesse significat, gerunt.

296. Alios autem vocant in saltibus damas. & illis cervi corpus: pellem autem in tergo maculosam totam ferunt insigniter variam, ut ferarum pantherarum notæ in pelle splendent.

300. Bubalus rursus est minor corpore platycerote; minor platycerote, verum caprea multo præstantior, oculis splendidus, amœnus colore, hilaris aspectu: & cornuum recti quidem ex capite nascuntur rami longi, in summo autem rursus tergum versus retrorsum flectuntur recurvis mucronibus. Mirifici
porro

porro istud genus suam domum amat, consuetaque cubilia, carumque in sylvis tectum. Quod si eum tortis vinctum laqueis venatores ducant in alia protinus loca, & procul in saltibus liberum illic relinquant, facile ad dulces ædes redit, ubi ante habitabat, neque sustinet ceu hospes apud exteros vagari. Non igitur solis cara patria hominibus; etiam maculosarum desiderium ejus quoddam infusum est animis ferarum.

315. Jam vero perniciosissimorum capreolorum insignia genera, formamque novimus omnes, similiter & magnitudinem, & vires. Perdices vero pugnaces, igneis oculis, collo versicolores, cum eis amicitiam in saltibus sanxerunt, familiaresque sunt, & inter se contubernales, cubiliaque propinqua habent, neque seorsum pascuntur. Profecto postea aliquando societatem ilico amaram, & amicitiam senserunt tristem, quando homines astuti in miseros callida consilia moliuntur, perdices in capreolos caros illecebras comparantes, vicif autem capreolos in focios pariter perdices.

326. Caprarum autem rursus sunt oviumque fera genera, non multo his ovibus & villosis capris majores, verum ad currendum veloces, fortesque ad pugnandum, contortis in capite armatæ cornibus. Robur autem rursus ovibus in infestis frontibus. Sæpe numero enim dato impetu in sylvis straverunt etiam apros violentos humi palpitantes: nonnunquam autem inter se cominus irruentes pugnant: ingens autem in cælum fragor venit: neque fugere fas est hostem eis: sed victoriam alterutri ferre inconcussa necessitas, aut mortuam jacere. Hujusmodi inter eas contentio cooritur.

338. Capris autem feris quidam per ipsos dentes meatus perexigui spiritus, inter cornua medius, ad ipsum cor, & in pulmones recta ducit. Quod si quis capræ sylvestris ceram cornibus circumlinat, vitæ intercluserit vias, respirationisque meatus.

343. Mirum autem in modum mater teneros adhuc in fantes suos liberos fovet: in senectute autem matrem liberi. Ut autem homines parentem impeditum improbis senectutis vinculis, pedibus gravem, artibus incurvum, imbecillum manibus, tremulum corpore, oculis caligantem, omni pietate prosequentes diligenter colunt, pensantes laborem educationis molestæ: sic caprarum foetus caros fovent parentes decrepitos, cum vincula tristitia artus illigant: pabulum nempe porrigunt roscidum floridum decerptum ore, potumque labris summis ex flumine ferunt, hausta atra aqua. Lingua autem foventes totum corpus terunt. Quod si laqueis solam matrem ceperis, protinus etiam manibus ceperis teneros agnos. Illam enim putes liberos verbis abigere precantem tali eminus balatu: fugite mihi cari liberi infaustos venatores, ne me miseram capti matrem non matrem reddatis. Hujusmodi fari dixeris: eos autem stantes coram, primum quidem occinere lugubrem nœniam circum matrem, cæterum deinde proloqui dixeris humanam vocem rupto balatu, oreque sic sonare loquentibus similes, & precantibus pares: per Jovem precamur, per ipsam Dianam sagittiferam, liberato matrem mihi caram, pretiumque redemptionis accipe, quod pendere possumus miseri pro matre calamitosa, nos misero natos fato; flecte tuum immitem animum, verens & deorum fas, & patris senectutem, si forte tibi pater locuplete in domo relictus est. Talia quis censuerit precantes dicere. Verum ubi illius cor implacabile viderint, (pudor o quantus, quantum desiderium est parentum!) sponte vincti voluntarii accedunt.

377. Sunt autem oves rufæ ultimæ in finibus Crætæ, in humili regione Gortynia, quadricornes; villus autem purpureus tergori obductus est, multus & durus, pene capræ similis. durissimis pilis asperitate, non ovium.

382. Talem fere etiam subus habet rufam faciem, colore splendidus, verum non jam villosam, neque

rursum quatuor armatur cornibus, verum duobus validis super lata fronte. Ambiguæ vitæ etiam subus: nam etiam mare ingreditur. Quando vero in profundum vadit, celeres fluctus secans, tum sane ingens multitudo simul per mare gradiens piscium sequitur, qui membra ejus lambunt, delectati cornigero amico molli subo; præcipue vero pagri, & imbecilli melanuri, & acus, & mulli, & astacus utrinque sequuntur.

393. Mirum est etiam bestias alienos curare amores & immoderatas illecebras. Non enim inter se tantum amoris mutui fœdus naturale habent a deo, quatenus eorum genus propagetur semper sobolescente vita. Mirum quidem etiam istud, copulari bruta genera vinculis amoris, & congenerem cupiditatem persentiscere, & ratione destituta, amorem inter se miscere, quemadmodum hominibus mens & ratio per oculos apertos hautum amorem recipit animo. Sed sæpe peregrinis furiunt etiam amoribus: qualis in insignes cervos amor est attagenum? quantus porro erga cornutos capreolos perdicum? qui vero rursum pernicibus gaudent equis otides, quibus floret semper hispidissima auris? Psittacus rursum lupusque una alter cum altero pascuntur; semper enim desiderant lupi viridem avem.

410. Potentissime Amor quantus es, quanta tua immensa potestas, quantum cogitas, quantum imperas, quantum, dive, ludis Tellus est stabilis: telis tamen tuis quatitur. Inquietus est pontus, tu tamen etiam eum sistis. Venisti in ætherem, novitque te vastus Olympus. Timent autem te omnia, & cœlum latum superne & sub terra quæ sunt & gentes miseræ mortuorum, qui Lethes hauserunt ore molestiæ expertem aquam, & effugerunt dolores omnes, te tamen etiamnum formidant. Tuis porro viribus etiam procul penetras, quo nunquam pervenerit sol lucidus: tuo demum igni etiam lux cedit formidans, & Jovis similiter cedunt fulmina. Hujusmodi, sæve

deus, habes ignitas sagittas, amaras, fervidas, mentis corruptrices, stimulatrices, tabem spirantes, insanabiles, quibus etiam ipsas bestias concitasti ad peregrinos amores.

426. Stupendum est, quando cornigeri cervi penati attagenes tergis maculosis infiliunt, aut capreolis perdices alas denias injicientes sudorem refrigerant, & recreant animum ab æstu torrente agitatæ alis: aut quando anteit sonipedem equum otis labens per aerem amabilis: aut fargi ad caprarum greges accedunt: ante vero subum genus omne piscium vagabundum stupet, & sequuntur simul omnes, quando per sævos fluctus tendit. Condensantur utrinque læti: circuitu autem mare spumat, candidis verberatum pinnis. Verum ille non curans alienam amicitiam impius, marinos socios vorat ore cruento mandens: at illi necem oculis cernentes, ne sic quidem oderunt, neque relinquunt interfectorem. Sube improbe, nefarie, etiam ipsi tibi postea marinum venatores parabunt exitium, quantumvis doloso & piscium interfectori.

445. Est autem quædam sylvarum incola, acutis cornibus fera, sævus oryx, formidandus bestiis maxime. Hujus color quidem tanquam verni lactis, solis in facie nigricantibus genis. Duplex autem ei pone dorsum, opimum adipe: acuti porro cornuum alte prominent mucrones tetri, nigri specie, qui ære acuto, ferroque atroci, saxoque duro præstant, venenati. cava vero cornua natura esse ajunt. Sed animus rursus orygibus audax & immanis. neque enim sagacis canis formidant latratum, non suis feri in rupibus fremitum, neque vero tauri vastum mugitum timent: pantherarum vocem tristem non horrent, neque ipsius fugiunt ingentem rugitum leonis, neque mortales curant præ audacia animi. Sæpenumero enim in jugis perit robustus vir venator, cum orygibus cruentis congressus. Quando autem viderit oryx animosam feram, aut aprum exertis dentibus,

aut ferratis dentibus leonem, aut tetrorum urforum exitiosam audaciam, statim humi inclinat caput frontemque prorsus obfirmat connixus, & defixis humi acerbis telis, irruentem expectat, eumque interfecit capitis impetu. Obliquam enim inclinans paulum cornigeram frontem, armis acutioribus observans incidit in feram. Verum illa non curat, sed effrenate recta incurrit, acute horrentibus infixis mucronibus. Quemadmodum autem in sylvis irruentem leonem Dianæ muneribus ornatus strenuus vir, venabulum fulgidum tenens validis manibus, diducto passu expectat, eumque immaniter excandescens excipit projecto ancipiti telo: sic oryges expectant irruentes tum feras, sibi necem inferentes, sua vecordia oppetentes. Facile enim in pectora labuntur cuspides cornuum. Multum autem cruorem atrum, ex vulneribus utrinque profusum, linguis suum ilico lambunt. Neque vero effugere ne cupientibus quidem licet: verum sese interficiunt mutua cæde. Ac quispiam rusticorum, aut armentarius, aut aliquis arator, dum duo cadavera ante pedes reperit, prædam opimam habebit, valde attonitus animo.

489. Deinceps inter beluas cornigeras canere par est genera immanium elephantorum. Illa enim in malis immania spicula duo, similia dentibus exertis, in cœlum eminentia, alii quidem ex vulgo tetros nominant dentes, errantes: nobis vero cornua appellare placet. sic enim nobis natura cornuum dicitur. Argumenta vero perspicua hæc sunt ad conjiciendum. Quippe feris propagines malis ex superioribus quæcunque cornæ sunt, sursum se exerunt: sin deorsum spectent, vere sunt dentes. Illis porro duobus elephantinis cornibus radices quidem primum ex capite nascuntur, ex magno magnæ, instar fagorum: subter autem deinde latentes sub cute, subeuntes tempora in malam extruduntur, e malis vero nudæ exeuntes, falsam vulgo opinionem præbuerunt dentium. Quin etiam aliud nobis illustrissimum est argumentum.

Omnes enim bestiis inflexibiles sunt dentes, neque artibus cedunt, sed implacabiles manent: quos si artifex velit latos reddere, reluctantur pertinaciter: sin cogantur, franguntur in frustra refractarii: e cornibus autem arcusque rotundi, & infinita conficiuntur opera. Sic autem cornua illa, quæ appellantur dentes, ad flectendum, & dilatandum eborariis cedunt.

515. Jam bestiis his proceritas quidem est quantum non in terra alia fera fert: dixeris conspicatus elephantum aut jugum montis immensum, aut nubem horridam tempestate gravidam per terram ingredi. Magnum autem caput, cum aures exiguæ sint, cavæ, politæ: verum oculi sint minores, quam pro illo corpore, tametsi magni sunt; inter istos autem excurrit ingens nasus, gracilisque, obliquusque, proboscida quem vocant. Illa beluæ est manus; illa quæ volunt facile faciunt: pedum tamen non pares moduli. Anteriores enim multo altius attolluntur. Pellis autem rursum corpus scabra & aspera circumdat, fœdissima, firmissimaque, quam non sane ne validum quidem acutum omniaque domans penetrarit ferrum. Animus immanis est in opaca sylva, sævus: sed inter mortales cicur hominibusque blandus. In floridis quidem, clivosisque saltibus, & fagos, & oleastros, & ardua genera palmarum radicitus humi prosternit, incurrens acutis ingentibus genis. Verum ubi in hominum validis est manibus, oblviscitur sævitix, & relinquit sævum cor: fert etiam jugum, & labris recipit frænos, & pueros tergo fert præceptores operum. Fama autem quod elephantum inter se loquuntur, vocem ex ore humanam barrientes. Verum non omnibus audiri potest beluina vox, sed soli eam intelligunt mansuetarii viri: miraculum vero etiam istud audivi, validissimos elephantos divinum in pectoribus habere cor, & apud animum præsentire suæ mortis adventantem necessitatem. Non igitur solis in avibus sunt olores vates, fletum ultimum concinentes: sed etiam inter

beluas suum mortis terminum augurantes istud genus, nœniam sibi faciunt.

551. Rhinoceros autem oryge violento non multo major quidem corpore, paulum autem super summum nasum attollit cornu grave, acutum, sævum telum: illo æs perforarit impetu facto, & feriens durum diviserit saxum. Ille quamvis validum invadens elephantum, sæpenumero in pulvere mortuum talem & tantum prostravit. Leviter porro in flava pulcricoma fronte, & tergo, guttæ crebræ purpurasunt. Omnes autem masculi sunt, neque unquam fœmina cernitur: atque unde oriantur non novi, dico vero prouti scio; sive e saxo sævum istud genus exierit, seu e terra nati prodierint, seu denique ex se mutuo, monstrum horrendum, procreentur absque amore, & absque nuptiis, & absque partu. Nam etiam in humidis undosi maris gurgitibus sponte nascuntur & matre carentia genera, ostreum, imbecillæque apuæ, concharumque genera, & testacea, & turbines, & quæ in arena nascuntur.

570. Musa cara, de parvis non mihi fas est canere. Imbecillas relinquito feras, quibus non vires suppetunt, pantheras ravas, & feles maleficas, quæque in domesticos armantur nidos (aves), & parvulos, teneros, infirmosque glires, qui quidem toto dormiunt immoti hiberno tempore, somno ebrii, miseri, qui neque cibum capiant, neque lucem cernant. verum in latebris suis soporem tam longum ducunt, aut mortui jacent, gelida morte appetita. Verum cum veris prima renidere cœperit facies, floresque in pratis recentes pubuerint, pigrum movent corpus intimo ex lustro, luminaque aperiunt, & aspiciunt solis lumen, & nova cum voluptate rursus cibum capiunt: glires redivivi.

586. Relinquo etiam hirtum genus imbellis sciuri, qui quidem æstatis mediæ fervido tempore caudam

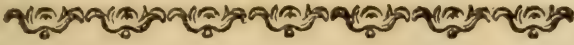
erigit velut tegumentum nativæ domus. Quomodo nempe pavones suam caudam insignem, elegantem, tergo toto variegatam, ut umbraculum inflectunt, quibus nihil hominibus Jovis fabricata est sapientia gratius aspectu (ex omnibus animalibus), quæcunque in alma matre terra incedunt, vel quæ pennis per aera vastum meant, vel quæ in gurgitibus sævos fluctus secant; hujusmodi in pavonibus egregiis micat auro purpureo mixtus ardens ignis.

598. Non memorabo horridum genus asperi erinacei majoris: duplices enim erinaceis aculeatis tetra species, horrensque undique ambiens tegumentum. Nam alii parvi & imbecilli sunt parvis horrentes in cute aculeis: alii vero etiam proceritate multo majores, & utrinque infelste horrent majoribus spiculis.

605. Relinquo tria genera simiarum, pessimam (hominis) imitationem. Quis enim non oderit ejusmodi genus, fœdum specie, imbecillum, invisum, aspectu fœdum, versutum? Illæ etiam catulis suis deformibus, geminos cum pepererunt, non utrique æqualem suum impertiuntur amorem, sed alterum amant, alterum oderunt fœtum, qui ipsis etiam in parentum amplexibus moritur.

612. Neque vero talparum terrigenam gentem herbis vescentium, cœcorum, canere volunt camœnæ, tametsi fama levis per homines pervasit, talpas regio ex sanguine sese natos jactare Phineci, quem nutriebat inclytus Thraciæ collis; nam Phineo aliquando fulgidus infensus Titan, fatiloqui Phœbi indignatus ob victoriam, lucem ademit, & obscœna immisit genera, Harpyias, pennigeram, cœnæ asseclam, acerbam nationem. Verum cum navigarent ad aurei velleris præmium in Argo navi, Jasoni opem ferentes, filii Boreæ inclyti, Zetes Calaisque miserati sunt senem, & interfecerunt gentem, & jucundum miseri dederunt ori-cibum. Verum ne sic quidem Titan iram
sedavit,

sedavit, verum ipsum repente talparum fecit genus, quod antea non fuerat. Idcirco nunc & cœcum manet, & vorax cibi.

OPPIANI

DE VENATIONE LIB. III.

Sed postquam cornigerarum cecinimus gentes ferarum, tauros & cervos, & eurycerotas insignes, & capreolos, oryges, & splendidos damas, & alia, quibus supra capita armata sunt, nunc ageris ferratis dentibus truculenta, musa, memoremus carnivorarum ferarum, & exertis prædita dentibus genera.

7. Primum autem leoni inclytum consecremus carmen. Jovis erant altores præpotentis Saturnii infantis Curetes, quando recens natum ipsum, subreptum patri immiti Saturno, furto partum Rhea deposuit in antris Cretæ. Cœli filius autem cum videret fortem adolescentem filium, primos mutavit Jovis custodes illustres, & feras reddidit mutatos Curetas. Illi autem posteaquam consilio dei humanam speciem exuerunt Saturni, & induerunt leones, munere postea Jovis late imperant feris montivagis & horrificum celerem curram Opis partu beatæ sub jugo vehunt.

20. Varia autem genera illis & formæ feris singulis. Quos igitur ad gurgites sonori fluvii, ad Istrum late fluentem peperit jaculatrix Armenia, & Parthorum frugifera pascua terra, rutili sunt & non usque adeo generosi. Torosiosem quidem ferunt cervicem, atque prægrande caput, oculos autem fulgentes, & supercilia promissa valde hispida ad nares, tristia: ex cervice autem & genis utrinque agiles luxuriant jubæ.

29. Quos autem educat munifica Arabum rursum tellus, quam gentes hominum felicem vocant, colla etiam illis & pectora hirta sunt, & ignis emicant ab oculis scintillæ. Egregie porro inter omnes eximii sunt: verum rarum horum genus habet immensa tellus. Magna autem in Africa glebosa siticulosa terra multitudo rudis validorum leonum, non jam hirta, sed exigua corpus lanugo vestit; horrendus facie, & cervice; in omnibus autem artibus mixtum atrum cœruleo fert colorem: vis autem in membris immensa, & inter leones reges Libyci longe præstant leones.

42. Aliquando autem ab Æthiopia in Libyam venit terram, mirandus aspectu, nigricans & jubatus, lato supra capite, pedibus villosis, oculis autem nigris, solo flavo rutilescens ore. Non audivi, sed vidi illam aliquando feram truculentam, quæ imperatoris venit missa ad oculos.

48. Pastu non egent singulis diebus genera leonum: verum unus cibus tribuitur, alter autem rursum laboribus: neque somnum ultimis capit in speluncis saxorum, sed palam dormit animi præstantia fretus: dormit autem ubi oppresserit præpotens vespertina nox. Audivi rursum etiam illud ex præfectis leonum curæ juvenibus, dextra sub manu ferre violentum leonem torporem celerem, quo omnia solvat genua ferarum.

56. Quinquies autem fœmina in partu solvit zonam. Fama igitur est plane falsa, quod unum pariat. Quinque parit primum: verum quatuor deinde parit catulos, & deinceps inferne ex utero tertio tres exeunt, ex quarto autem duo catuli, ultimum autem unum edit mater ex ventre fœcundo inclytum regem leonem.

63. Pantheræ autem funestæ duplex genus, aliæ quidem sunt majores specie, & torosiores latis tergis: aliæ autem sunt minores quidem, at viribus nihil dete-

riores. Forma autem utrisque similiter variegatur præter unam caudam, qua diversæ spectantur: minoribus quidem major est, proceris autem minor: compacta femora, longum corpus, oculus fulgens, glaucæ splendent pupillæ sub palpebris, glaucæque simul sunt, & intus rubescunt, flagrantibus similes; igneæ: cæterum infra luridique, venenatique in ore dentes: pellis varia, colore splendido, fusca, crebris nigricans macularum oculis. Pernicissime currit, atque strenue recta contra invadit. diceres, cum videris, per aërem sublimem ferri. Itidem etiam istud genus canunt poëtæ olim fuisse Bacchi uviferi nutrices: idcirco nunc quoque vino mirum in modum gaudent, cum accipiunt ore Liberi patris magnum munus. Quæ causa ex hominibus inclitas mutaverit mulieres in hoc pantherarum genus sævum, postea canam.

84. Jam vero aliud pernix geminum genus videas, lynces illustres: quædam enim sunt specie parvulæ, & minores invadunt lepores: aliæ autem majores sunt, adoriunturque facile cornigeros cervos, & violentos oryges, formam vero ambo plane similem habent; pares quidem sub genis ab oculis fulgores blande micant, facies etiam utrisque læta est, breveque caput, & curva auris. Solus autem aspectu diffimilis est color: minores quidem lynces ambit pellis rubra: majoribus autem croceus sulphurique similis color est.

96. Præcipue autem ista genera caram amant sobolem, perspicaces lynces, & oculis ardentibus truculenti leones, pantheræque tetraæ, & tigres pernices. Harum enim ubi catulos teneros in sylvis subripuerunt intrepidi venatores, & illæ deinde reversæ videntur repente vacuas domos, & desertas ædes, lugent flebiliter magno ejulatu & longe gemitum mittunt querulum, quemadmodum patria expugnata sub hasta & incensa igni rapido, amplexæ natos misere plangunt mulieres: scilicet tantum & foetus & recentis ac teneræ sobolis amorem cordi instillavit deus; neque adeo

folis hominibus, qui omnia ingenio invenerunt, verum etiam serpentibus, & piscibus, atque etiam ipsis beluis crudivoris, & præpetibus gregibus alitum: usque adeo natura omnium rerum fortissima est. Quam curam catulorum in fluctibus delphis semper agit, glaucusque cæsius, vitulusque marinus tetrum olens. Ecquo vero pacto in alitibus caritatem immutabilem habent suorum natorum ossifragæ, gemebundæque columbæ, & aquilina genera, vivacesque cornices. Quomodo vero gallina in ædibus, contubernalis hominum, cum peperit, teneros trepidans circum pullos, accipitrem super tecta delabentem conspicata, acute quidem vociferatur repente, & profilit acute cucuriens: cervicem autem alte tollit in aërem incurvans, & omnibus utrinque suis inhorrescit pinnis, & alas totas laxat in terram: illi autem trepidi sub muro alarum teneri pipiunt pulli: ea autem etiam retro fugat & pellit alitem impudentem, fervans caros liberos, quos adhuc teneros alit, implumes, solventium comas thalamorum liberatos vinculo: sic etiam in feris rugientes leænæ, & pantheræ celeres, & tigres maculosæ, pro catulis propugnant, & cum venatoribus decertant, atque pro suis liberis sustinent interfici, contra cum armatis congregientes hominibus, neque unquam horrent pro sua in certamine sobole, non multitudinem instantem jaculatorum juvenum, non æs fulgens, & micans ferrum, neque jactus missilium celeres, & molarium crebros. Festinant autem aut ante mori, aut catulos servare.

139. Ursi autem feri, crudele genus, callidum, villo quidem denso, aspero amicti sunt: forma autem non honesta, penitus tristi & tetra facie, asperis dentibus perniciosum, magnum os, cæruleus nasus, oculus acer, pes celerrimus, corpus agile, latum caput, manus manibus hominum similes, pedesque pedibus, horrendus rugitus, fraudulentum cor, subdolanus animus, multa & immodica venus. Diebus enim & noctibus cupidæ amoris ipsæ foeminae valde mares ap-

petunt, parum intermittentes nuptiale jucundum cubile, quando foetu prægnantes, utero turgent. Non enim feris consuetudo, venter quando gravidus est, in cubile euntibus patrare venereum opus, solos præter lynces, imbellesque lepores. Urfa autem nuptiarum cupida, & pertæsa cubile viduum habere, tam gravia in foetum sustinet moliri. Antequam parus veniat tempus, antequam status dies, ventrem exprimit, & vim adfert Lucinæ Junoni. Tanta libido est, tantus impetus ad venerem! Parit autem semiperfectum, & non formatum foetum: sed carnem rudem, inarticulatam, informem specie: simulque libidini educationique dat operam: recensque foeta cum mare statim cubat: lambitque lingua foetum suum, quemadmodum juvenci lambunt se invicem, linguis alter alterum oblectantes: gaudet autem bovis cute pulchricornis bos: neque discedunt priusquam animum voluptate fatiarint: animum vero concomitantis lætitia afficiunt pastoris: sic urfa lingens caros format foetus, donec gannitu impudenter rugiant.

170. Jam vero hibernam mirum in modum horret tempestatem quamvis villosa. cum enim nive omnia consternit occiduus Zephyrus dense sparsa, conditur in spelunca, sub tegmine lato & amplo, & cibo egens, pedes manusque lingit tanquam fugens, & ventris fallit desiderium. Talia in gurgitibus vasti maris polypi obliqui in fluctibus faciunt. Media cum hiems gelidas spirat minas, condunt se in speluncis, sua flagella rodentes. Cæterum ubi ver humidum alnum effloruerit, brachia eis celeriter nova rursus crescunt: rursusque bene criniti vastum navigant mare.

183. Deinceps memoremus pedibus valentem, ærium, pernicem, ventipedem, ungulis firmissimum, procerum onagrum; qui quidem est lætus corpore, amplus, latus aspectu, argenteus colore, auribus longis, pernicissimus cursu. Fascia autem nigra medium dorsum redimit, niveis utrinque cincta lineis:

foeno vescitur, & nutrit eum terra herbis. Verum ipse validis jucundus cibus est feris. Genera autem ventipedum zelotypa sunt prorsus onagrorum, multisque mulieribus gaudentes inolescunt. Fæminæ autem sequuntur quocumque maritus deducit. Pastum eunt, quandocumque imperaverit; ad fontes fluminum, animalium vinum, rursumque statim ad nemorosas domos, cum vesper somnum inducit.

197. Rivalitatem autem maribus omnibus in foetus concitat mares immanis furor impudens. Cum enim fœmina sustinet dolorem Lucinæ, prope usque sedens suam sobolem contra observat: & cum foetus ad matris pedes procidit, siquidem fœmina sit, amat foetum, & utrinque lingua lambens caram sobolem mulcet. Marem autem si natum videat, tum sane tum animum concitat tetra libidinis æmulatio ob matrem immanis feræ: profilit autem cupiens filii malis execrare pudenda, ne quando juvenis pubescat. Illa autem, quanquam puerpera, & imbecilla partu, nato misero bello appetito mater opitulatur. Quemadmodum autem aliquando in bello funesto coram matre infantem interficiunt truculenti milites, ipsamque divellunt adhuc palpitanti cæde filio implicatam, perquam flebiliter lamentantem, laniantemque teneram genam, & sub mammis sanguine perfusam calido, tepidoque lacte: sic etiam fœmina onager ob natum videtur miserum in modum flere, & infeciliter lamentari. Diceres calamitosissimam, suum natum defendentem, blande fari, & precantem dicere: mi vir, quid tibi vultus exasperatur? quid oculi rubescunt, qui antea fulgebant? non frontem cernis saxificæ coram Medusæ, non foetum veneniferum immanissimæ dracæ, non catulum nefarium montivagæ lænæ; natum, quem misera peperit, quem optabamus a diis, natum tuum malis tuis non marem reddes? cohibete, mi vir, ne castres. quid mihi eum castrasti? quid fecisti? nullum reddidisti filium, toto corpore mutilato. Miseram me, prorsus calamitosa sum incommodissi-

num ob partum: & tu, nate, miserrimus es ob sceleratissimum parentem. Miseram me, ter miseram inanem foetum quæ peperisti. Et tu, nate, exectus non unguibus leonum, verum infestis malis leoninis parentis.

234. Talia quispiam calamitosissimam suam circa infantem pullum fari dicat, illum autem nihil curantem, cruento vorare ore nefandas nati dapes. Jupiter pater, quanta zelotypiæ feritas, quam etiam natura superiorem videri fecisti, o rex: dedisti ei ignis acerrimum impetum, & dextra ferendum adamantinum præbuiisti enses. Non liberos servat caros jucundis parentibus, non focios, affinesque grassans non novit consanguineos, quando sæva & immanis invadit æmulatio. Illa etiam olim in suos armavit liberos ipsos semideos & laudatas semideas, Ægidem Theseum, & Æolidem Athamantem, & Atticam Progenem, & Thraciam Philomelam, Colchidemque Medeam, illustremque Themisto. Verumtamen secundum genus mortalium miserorum feris etiam Thyesteam nefariam opposuit mensam.

257. Est autem in præcipitiis ultimis Æthiopum ferorum equorum magna vis, armata venenatis duobus dentibus exsertis: pedum vero non unam ungulam, sed bifidam habent similem cervis; juba autem cervicis, medium dorsum cingens, ad caudam extremam pertinet; neque hominibus servitium sustinet unquam ferox genus tetrum, verum si etiam aliquando capiant bene nexis laqueis equum ferum dolosis insidiis colorati Indi, neque cibum vult protinus capere, neque bibere: improbus autem est ad ferendum jugum servile.

262. Nunc advertite duo genera infausta, dentibus ferratis, oviumque interfectorem lupum, caligantemque rursus hyænam. illum quidem ovium, & caprarum interfectorem, hanc autem hostem catulis, validioribusque canibus. Illum quidem nocturnum ob

ventris inevitabilem impetum agnorum hædorumque versutum raptorem: hanc autem noctigradam noctivagamque, propterea quod noctu videt, interdiu vero cæcutit. Forma autem utrisque dissimilis feris sævis. Alterum enim canibus persimilem cernas majoribus pastoralibus, villosa autem addida est cauda. Altera vero gibber habet medio in dorso, utrinque autem passim hirta est, & variegatum est corpus tetrum nigris utrinque crebris lineis: gracilisque oblongaque est & dorso, & cauda, pellemque utrique prædicant mortuo horrificam: hujus enim corium dissectum circum pedes si gestes, habes canum magnum terrorem validorum, & te canes in illis incedentem calcis contra non allatrant, etiamsi antea latrantes. Quod si lupum excoriaveris & ex pelle conficias tympanum sonorum, Didymæum, frugiperdum, solum utique inter omnia raucisonum clangit sonitum, & solum strepit: alia autem sonora quæ antea fuerant tympana silent, compefcuntque onine murmur. Nam & mortuæ oves mortuum lupum timent. Prodigium porro etiam istud audi de maculosis hyænis, naturam eas mutare annua vice, atque interdum esse caligantem sponsum, assidue cupidum nuptiarum, nonnunquam rursus apparere fœminam, conjugem, puerperam & matrem fedulam.

293. Verum luporum canorum quinque sunt genera: formas autem inter se dissimiles observarunt homines pastores, quibus infestissima sunt. Primus quidem quem vocant audacem sagittarium. Flavus quidem toto habitu, verum teretes artus & caput gestat multo majus, & velocia crura; ventrem autem albicantem habet cana macula. Horrendum autem in modum ululat & ex alto prorfus irruit, semper quatens caput, & igneis cernens oculis. Alter autem rursus magnitudine superior, membrisque oblongus, inter omnes celerrimus lupos: quem homines accipitremque & raptorem vocant. Magno autem cum fremitu valde matutinus prædatum it sub primum crepuscu-

asculum, facile enim indiget cibo. color autem candidus splendet in lateribus & cauda: incolit autem montes vastos, quos ubi hiemis tempore ex nubibus profusa nix gelida operuit, tum sane quoque prope urbem accedit fera sæva, omni impudentia armata tibi causa, clamque accedit valdeque tacita, quoad urbem invaserit, quam repente pernicibus unguibus percussat.

314. Est porro aliquis Tauri nivosa supra juga habitans Cilicios montes & vertices Amani, pulcherrima specie, inter feras eximius, quem nominant aureum, fulgentem densissimis villis, non lupus, sed verum lupo præstantior, sævissima fera, dentibus æreis armatus, ingens robore. Sæpenumero etiam æs rigidum, & saxum fortiter perfregit, & durum ferrum: nec canem sirium novit, cujus exortum timet. itaque in silico hiatus subit latæ terræ, aut speluncam tenebrosum, quoad æstus solis cessaverit, & diræ caniculæ incipit.

326. Aemones (*aquila id alias nomen*) rursus duo, cruentum genus, cervice brevi, latisque armis, sed verum hispidis femoribus, & pedibus, & capite parvi, oculis exigui. Quorum alter candido tergo, & ventre albo nitet, solæque extremitates pedum nigricant. quem quidam milvum canum homines vocarunt. cæterum alter colore nigricante spectatur, minor quidem priore, at robore non carens. venatur autem præcipue in lepores irruens, omnesque ex artibus recti horrent pili.

336. Sæpenumero rursus lupi etiam cum pantheris cruentis miscentur, unde robusta genera, Thoes. simul autem ferunt duplicem mixtum colorem, matris quidem pelle, capite autem rursus parentis.

340. Tigridis autem deinceps insigne corpus canamus, qua nihil venustius natura præbuit solers ocu-

lis ad spectandum in ferarum magna multitudine. Tantum autem inter feras excellit tigris, quantum inter aëreas pavo pulcher volucres. tota apparet tanquam monticola leæna, præter solam pellem, qua varia circumdata est, varie purpurefcente, & floribus micante. Talem quidem flammeum sub ciliis oculi fulgorem jaculantur; corpusque tale est, validum, opimum; talis longa cauda; talis circa ora vultus; tale supra prominet supercilium; tales frendent dentes. est autem perniciosissima inter veloces feras. Ipsa enim cursu similis est Favonio parenti, neque tamen parenti; quis enim crediderit, feras comprimi ab aëreo sponso? est enim illa vana fama, totum istud genus foemineum esse, & experts concubitus maris. Interdum enim videas floridum formosum marem. non tamen facile eum ceperis, quippe qui relicta sua sobole rapide fugit, venatores ubi viderit. At mater sequitur catulos, ex animoque mollis, voluptas magna venatoribus, ad casses ilico venit.

364. Aper autem martius multum præstat inter feras. cubilia quidem amat ultimis in recessibus præcipitiorum, & mirifice odit strepitum tumultuosum ferarum. Foeminam autem sine fine appetens errat, & amore valde vecors ferocit. in cervice autem rigidæ horrent setæ, instar cristatæ galeæ, & spumam in terram destillat, dentiumque claustrum pulsans candidum anhelitu fervido, & ira in nuptiis multo major quam verecundia. Foemina autem siquidem se submittens maneat, extinguit omnem iram, & placat feræ impetum; quod si aspernata fugiat venereum cubile, extemplo percitus fervido & igneo stimulo, aut vi nuptias peragit, impetu violento subacta foemina, aut moribundam humi abjicit dentibus exertis irruens.

379. Est autem fama, in apri albo dente occultam intus esse igneam vim, cujus argumentum hominibus perspicuum hoc est. Cum enim magna turba conferta venatorum cum canibus audacibus humi

feram prostraverunt, venabulis longis crebro coniectis confectam, si quis ex cervice evulsum pilum tenuem feræ adhuc anhelantis admoveat denti, celerrime in orbem convolvitur adustus pilus. Quin etiam ipsis canibus in lateribus utrinque, ubi eos apri malarum percusserunt fervidi dentes, vestigia adusta per pellem apparent passim.

391. Hystricibus autem nihil quicquam est in opa-
ca sylva formidandum magis aspectu, neque funestius
aliud. Horum nempe magnitudo quidem quanta lu-
porum ferocium, breve parvum & validum corpus:
utrinque autem pellis asperis hispidis undique horret
fetis, qualibus armantur erinaceorum varia gene-
ra. Verum cum eum persequuntur multo valentio-
res beluæ, tum illa molitur talia: acutis scilicet in-
horrescit fetis, atque retrorsum dorso præpilatum
volucris recta jaculatur noxium telum, simulque rapide
fugit, fugiendoque pugnat. Sæpe etiam interficit ca-
nem asperis dentibus truculentum: sic diceret juve-
nem arcu peritum jaculari. Proinde quando eum ve-
natores cernunt, non canes immittunt, sed dolum
moliuntur, quem postea dicam, ferarum cædem cum
memorabo.

407. Ichneumon parvus quidem, verum æque ac
magnæ feræ describi meretur ob solertiam, & ob
virtutem strenuam imbecilli corporis. Quippe dolis
interfecit duo genera, & reptiles angues, & trucu-
lentos crocodilos, Niliacos illos, cruentum genus.
Cum enim fera truculenta dormit, triplici dentium serie
armatum os aperiens & rictum latum, & ingens den-
tium claustrum, tum vero ichneumon fraudulentum
consilium texens, limis oculis vastam beluam obser-
vat, quoad alto eum sopore sepultum crediderit. sta-
tim igitur in arena & in luto volutatus, ilico emicat,
vestibulum transvolans mortis audaci corde & per
latas pervadit fauces. Cæterum ille ex alto sopore
expergiscitur miser, & malum in ilibus gerens tan-

tum insperatum, quocunque furens, & consilii inops circumvagatur, interdum in fundum ruens ultimi fluvii, mox vero rursus in arenis se volvens per terram, sævum in modum spirans, sese versans undique ex doloribus. At ille nihil curat, jucundo vero delectatur pastu, jecorique prope quam maxime assidens epulatur. Tandem autem relicto inani corpore exilit e fera. Ichneumon, ingens miraculum, strenuissime, solertissime, quantam corde audaciam capis, quantum periculum subis, qui morti corpus tuum tam prope obtrudis!

433. Cæterum aspidem virulentam tali interficit solertia. totum corpus in arena occultat feræ insidians, præter solam caudam & oculos igneos. Nam cauda ei procera & serpentina est, summis apicibus desuper convolutis, contra nigricans, serpentum squamis similis. Eam autem, ubi fuliginosam viperam sibilantem vidit, contra in gyrum contorquens, provocat anguem teterrimum: aspis autem venenatum accedens attollit caput, pectusque dilatat, durosque exserit dentes, pugnans malis incassum pestiferis. Tum vero ichneumon bellicosus non in arenis moratur, sed amaras exiliens comprehendit fauces, & laniat genis volutantem se utrinque, & mortuam ilico reddit, frustra expuentem acerbum, mortis amicum, plurimo felle suffusum venenum.

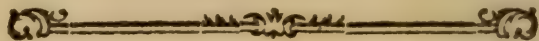
449. Jam vero astuta inter agrestes maxime feras est vulpes, oppido martia animo, & prudens habitat ultimis in latibulis septem portis apertam domum & cubilia perforata procul a se invicem, ne eam venatores circa ostium insidiantes in laqueos conjiciant: sævissima dentibus, quibus etiam cominus pugnat cum feris fortioribus, & venaticis canibus. quando autem hiems instat rigida, & cibo eget, nudæque vites racemis circum circa cernuntur, tum etiam in feras acerbum consilium struit, quo & alites dolose capiat, & catulos leporum.

451. Memora mihi etiam illa, o facunda musa, arguta, mixta natura ferarum ex duobus confusa genera, animal pantheræ tergo simile, simul & camelo. Juppiter pater, quam solers quot genera nobis sevisti, quæ terrestribus animalibus tribuisti, quæ marinis piscibus: qui istam formasti cameli prorsus variam speciem, induens pellibus sævarum pantherarum, splendidum, amœnum, mansuetum genus hominibus. Collum ei longum, maculis pictum corpus, aures breves, glabrum supra caput, longi pedes, latæ plantæ, crurum autem non pares moduli, pedes non omnino æquales, verum ei priores sunt longiores, posteriores autem multo breviores, & subsidentibus similes. Cæterum ex medio capite geminum cornu recta emergit, non cornu verum, verum secundum aures in medio capite parvi in temporibus eminent apices: satis patulum ut cervo tenerum os, tenuesque intus fixi sunt lactei undique dentes. Splendorem fulgentem vibrant oculi. Cæterum cauda brevis quemadmodum velocibus capreis, summis in fine nigricantibus villis.

482. Sed & aliud genus meis vidi oculis, geminum, ingens prodigium, cum passere camelum, quam licet velocibus annumeratam avibus & volucrem, mea canent carmina, propterea quod nostræ eam capit ratio astuta venationis. Non alitum eam domuerit funestum viscum, neque aëream calami permeantes viam, sed equi canesque pernices, & occulti laquei. Hujus igitur magnitudo immanis est, ut possit dorso lato gestare adolescentem puerum, & pedes proceri, similes pigris camelis, veluti crebris inducti squamis rigidum usque ad duplex genu: alte autem tollit parvum quidem caput, magnum autem prolixis obductum pilis collum cœruleum. Quamvis multis instructæ plumis, non tamen aëris sublimibus innatant viis, veruntamen ad currendum pedibus pernices, ipsis habent parem celeritatem avibus, neque vero eis, ut reliquis avibus ascensilis concubitus, sed averfæ ut Bactrianæ

cameli coꝛunt. Pariunt autem ingens ovum, quantum capiat tantam alitem, undique lapidea munitum crusta.

§04. Lepores canamus venationis uberem fructum. corpus est parvum, hirtum, longissima auris, parvum superne caput, parvi pedes, non paria crura. Colore autem amicti sunt dissimili: alii quidem cœrulei & fusci pullam habitant terram. Rutili autem rursus alii in campis miniaceis. Cæterum grandibus pupilis præditi, cæsia fulgent oculi acie, vigiliis armata. nunquam enim soporem oculis sopiti capiunt, quoniam ferarum impetum, & hominum celerem solertiam timent. Noctu vero vigilant, & ad venerem accedunt. perpetuo autem cupiunt nuptias & gravidæ etiamnum non recusant mariti salacis impetum: ne tum quidem cum in utero habent fœcundam velocem sagittam (Lucinæ). Præcipue enim istud genus ex iis, quæ immensa nutrit terra, fœcundum est. alius nempe extra uterum fœtus exit perfectus: alium autem intus absque pilo gestat, alium autem inchoatus crescit, alium autem informem habet ex femine vix concretum fœtum. Ordine vero eos parit, & nunquam fœmina impudens obliviscitur libidinis, sed perficit quicquid animus suadet, ne in ipso quidem partus dolore recusans venerem.

O P P I A N I

DE VENATIONE LIB. IV.

Species tam multæ ferarum, tot in opaca sylvæ nuptiales amores & consuetudines sunt, odiaque, atrocesque pugnæ, sylvestriaque cubilia: nunc vero laboriosorum virorum opus ingens canamus, simul & strenuam virtutem, & callidum consilium, fraudesque varias, sagacibusque dolis instructam animam.

His enim cum atrocibus generibus pugnatur, quibus deus robur indidit & audaciam generosam, & solertiam, qua nec ipsis multum cedant venatoribus.

10. Modi multi sunt inclytæ & laboriosæ venationis secundum feras, & nationes, & lustra varia & infinita. Ecquis vero omnia uno pectore complecti, & memorare apte canoris carminibus possit? ecquis vero omnia videre, quis tot res simul contueri possit homo natus? soli enim dei facile omnia cernunt. Ego vero dicam, quæ meis vidi oculis, venationem splendidam obiens in sylvis, quæque ex hominibus didici, quibus illa curæ sunt, callida variæ & amœnæ mysteria artis: cupiens ista omnia Severi Jovis filio canere: tu vero, veneranda dea, domina venationis, propitia velocibus imperatoriis hæc memorato auribus, ut tuorum operum edoctus disciplinam omnem, feras interficiat, felix pariter manu & cantu.

25. Ex feris quædam sunt prudentes, callidæ, verum corpore parvæ: aliæ contra fortes, solertia vero animi imbelles: aliæ autem pariter & corde timidæ, & membris sunt debiles, verum pedibus pernices: quibusdam vero deus largitus est omnia simul, consilium astutum, validas vires, velocia genua. Intelligunt autem quæque suæ naturæ præclara munera, ubi & debiles, & ubi sint noxiæ. Non cervus cornibus est audax, sed cornibus taurus: non malis oryx fortis, malis leones: non pedibus rhinoceros confidet, pedes arma leporum: panthera novit teterima manuum funestum venenum, & robur atrox ovis magnum faxæ frontis, & aper vires novit suorum immanes dentium.

39. Quæ igitur sunt venatoribus atrocibus seorsum in scopulis artes, fallaciæque, distinctas memorabimus venationes in unaquaque fera. Communia autem quæ sunt, communi dicentur carmine. Communes igitur venationes cassium, communes pedicæ, com-

muniter etiam homines velocia omnia genera equis & canibus perfequuntur. interdum etiam rursus & solis equis absque canibus recta agitant, equis (inquam) illis, qui in Mauritania terra nutriuntur, aut Libycis, qui non vi manuum reguntur lupatis violenti fræni. Parent enim virgis quocunque homo ducit. Quocirca equites illorum fellores equorum, & canes relinquunt caros, freti autem venantur equis, solisque radiis, & absque adjutoribus. Commune porro jaculari, & contra sagittis ferire feras majores, quæque cum hominibus audacter pugnant.

56. Versus autem casses necesse est dirigere gubernacula venationis, & flatum ventorum fugere, & ventum observare. quemadmodum autem pontigradorum navigiorum rectores sedentes in puppibus navium tractantes clavos, aërem circumspiciunt, & albis austris parentes, pandunt velivolarum carbasa navium: sic etiam in terra jubeo venatores viros observare utrinque spirantes ventos, ut retia tendant, voceque agitent feras vento occurrentes, quandoquidem valde feris omnibus sagax est narium odoratus; quodsi perceperint aut varorum odorem, aut extensorum retium, retro ruunt, & conversi fugiunt contra ipsos venatores, laboremque venationis vanum reddunt. Itaque mihi observent ingruentes ventos venatores, varosque indaginemque instruant adversum venti flatum, a tergo autem agitent austrum versus, sudifico spirante aquilone, versus boream autem, susurrante obscuro austro, euro autem flante, eurrant in favonium ventum, crebrescente vero favonio, versus eorum agitent.

77. Verum tu mihi primum leonum eximiam venationem percipito, & virorum strenuam audaciam. Locum scilicet primum designant advenientes, ubi in antris graviter rugiens jubatus leo stabulatur, ingens terror boum, & ipsorum pastorum. Deinde horrendæ circumspiciunt feræ vestigiis tritam viam, in qua frequens

frequens largiter potaturus ad flumen pergit. Ibi scilicet foveam rotundam effodiunt latam, & immensam, & media in fovea columnam extruunt magnam, altam, arduam. Ab ista autem suspendunt sublimem agnum tenerum, abreptum a parente recens foeta. Extra autem circum foveam ducunt maceriam firmatam crebris lapidibus, ne appropinquans dolosam foveam cernat. Tum vero agnus subrumus alte suspensus balat, cujus vocem ubi leo famelicus percipit, pergit ad ejus vestigium lætus animo, prædam quærens, huc & illuc circumspiciens igneis oculis, statimque accedit prope dolum, circumque vertitur; vehemens enim eum fames urget. Extemplo autem maceriam transilit ventri obsequutus, excipitque eum fovea vasta circumseptâ, neque sentit ille se in fundum irre-meabilis barathri delapsum. Tum vero in omnes partes se vertit & usque in altum subsilit, qualis circum metam certator pernix equus, quem manus aurigæ & frenum coercet. Venatores autem ex specula conspicati accurrunt, sectilibusque loris religatam demittunt flexilem affabre factam caveam, & illic affi cibi dolum occultatum ponunt. Cæterum ille ex fovea sperans mox se evasurum, insilit lætus, nec illi deinde exitus patet. Sic quidem in arenosa Afrorum siticulosa terra leones capiunt.

III. At latiflui ad ripas Euphratis equos cæcios generosos instruunt ad ferinum prælium, quandoquidem cæcii sunt perniciosissimi ad currendum, & audaces ad fortiter pugnandum, & soli ferunt leonum coram rugitum. Alii autem timent, & declinant oculos, metuentes regis sui igneum oculum, sicuti etiam jam in carmine de equis memoravi. Pedites autem expandunt retium sinuosam indaginem, casses crebrioribus extruunt varis. Tantum vero utrinque prominet cornu, quantum inflectitur cornu novæ lunæ. Tres autem delitescunt ad retia venatores, unus medius, duo autem in summis cornibus, ita ut si medius voce aliquid significarit utrisque, facile ex audiant extre-

mæ alæ custodes. Alii autem consistunt more belli funesti faces ardentes igne micantes undique habentes. Virorum autem unusquisque habet scutum in manu læva clypei sonori, qui feris maximus est timor cruentis, dextra autem fert ex picea flagrantem ignem. valde enim timet ignis vim jubatus leo, neque intueri sustinet irretortis oculis. Equites autem ubi viderint leonum generosum pectus, omnes pariter irruunt & undique pedites sequuntur cum strepitu scutorum, itque clamor cælo. Feræ autem non manent, sed conversi in fugam discedunt, animo mordicus infrendentes, pugnare recusantes. Ut vero pisces per noctem astuti piscatores ad retis jactum dirigunt velocibus lembis gestantes ardentes faces: illi autem timent cernentes pisces, neque ferre possunt micantem fulgorem: sic leones reges connivent oculis, & tunc formidantes multitudinem hominum, & flammam tædarum, sponte ad plexos retium sinus accedunt.

147. Est autem quædam venationis tertia ratio Æthiopum magni laboris, miranda, quam viri valentes Æthiopes virtute freti quatuor perficiunt. Texta scuta conficiunt nexilibus viminibus fortia, & lateribus rotunda: coriumque bubulum siccum extendunt super clypeos rotundos, ut arceat vim sævorum unguium dentiumque funestorum. Ipsi autem ovis flore (lana) universum corpus induunt, vincientes superne crebris fasciis; capita casside tegunt, sola vero apparent nuda labra, & nasus, & oculi micantes. In feram autem vadunt cum impetu fragoso, flagellis crebris aerem verberantes. Cæterum ille ex antro prospiciens immanis, rugit passo funesto rictu contra viros, cæsis oculis fulgentem ignem micans, ira fervidus, similis cœlesti fulmini. Non ita Gangis fluentum adversum soli Indicam super terram Maryandorum solum peragrans rugit mugitum horrendum, cum e rupibus erumpens operuit veniens corpus littozis, qui quamvis ipse latissimus etiam viginti aliis augetur fluminibus, intumescens rapido gurgite:

quemadmodum sylva resonat, & scopuli rugitu leonis funesto; reboat vero totus æther. Atque ille quidem statim irruit, cupiens se cæde virorum fatiare, procellæ persimilis: verum illi expectant immoti fulmineum impetum. Cæterum ille & unguibus & malis funestis indomitus, quemcunque arripuit irruens lacerat. Eum autem alius pone apprime vigens adolescens revocat strepitu ingentique clamore. Tumque conversus magnanimus jubatus leo, ruit relicto quem ore corripuerat, & rursus alius, ex obliquo jubatam laceffit feram diram. Alii autem aliunde frequentes eum agitant coriis freti, clypeisque & loris, quæ neque validi malarum secant dentes, neque ferreorum unguium penetrant cuspides. Cæterum ille irritum consumit laborem temere furens, alium quidem relinquens, alium autem a terra repente tollens sublimen, alium autem rursus indomitus recta adoriens. Quemadmodum autem cum in bello martium virum fortem hostilis cinxit corona fervidi prælii: ille vero spirans robur martium huc & illuc ruit, manu quatiens cruentam hastam: tandem autem eum subigit bellatrix turba virorum, dum omnes simul ingruunt; ille autem succidit in terram confixus crebris longisque spiculis: sic leo defatigatus irritis laboribus tandem mortalibus concedit præmia omnia pugnæ, spumamque destillat cruentam, & quasi erubescens humi dejicit oculos. Quemadmodum autem vir multas meritis coronas pugillatus in certaminibus, ab' homine valenti comminus crebris vulneribus domitus, primum quidem stat madidus sanguine largo, tanquam ebrius titubans, nutansque capite: deinde vero in terram succiduo poplite sternitur: sic ille in arena desessos artus porrigit. Illi autem tunc urgent multo magis, statimque superne omnes instant & validis vinciant vinculis nihil repugnantem, sed valde quietum manentem. O multum audaces, quantum facinus conceperunt, quantum patrarunt, qui truculentum illud monstrum, tanquam mansuetum arietem tollunt!

212. Audivi foveis & simili fraude capi etiam thoas impudentes, & genera pantherarum falli, verum multo minoribus foveis. Columnam vero non lapideam erigunt, sed stipitem quercus sectum. nec sublimem capræ foetum suspendunt, sed canis, cujus genitalia deligant loris tenuibus. Ille autem statim cruciatus doloribus ululans latrat, & pantheras inclamat. Ea autem valde gaudet, perque silvam recta ruit. Veluti cum piscatores nassæ fraudem instruunt, textæ sparto Salabinio, & in sinu polypum aut mugilem assatum ponunt. nidor autem speluncas pervadit, & ad nassam pisces sponte inducit, neque possunt rursus elabi, sed tristi occurrunt exitio: sic illa catulum eminus audiens currit & insilit, nullam suspicata fraudem, ventrique obsecuta penetralia subit barathri.

230. Pantheras & munera Liberi patris subigunt, dolosum potum miscentibus dolosis venatoribus, qui magnei dei, Liberi patris, iram non timent. Pantheræ nunc quidem in ferarum sunt genere, verum antea non feræ truculentæ, sed formosæ glaucis oculis erant mulieres, vinolentæ, pampiniferæ, trietericæ, floribus redimitæ caput, Bacchi furiosi & choreas amantis nutrices. Infantem enim Bacchum Agenoris educabat Ino, mammam præbens primo lacte manantem filio Jovis. Simul autem pariter nutriebant Autonoë & Agave, veruntamen non in Athamantis nefandis ædibus, sed in monte, quem Merum (*femur*) cognomine vocabant. Jovis enim magnam conjugem valde formidantes, & Pentheum tyrannum filium Echionis timentes, in abiecta cista Jovis sobolem condiderant, pellibus hinnulorum tectum, racemisque coronatum, & in antro circa puerum mysticis choreis tripudiabant, tympanaque pulsabant, & cymbala manibus quatiebant, quo pueri vagitus celarent. Primæ vero aperiebant Bacchi sacra mystica occultam circum cistam & cum his Bœoticæ occulte orgia celebrabant mulieres. Deinde ex monte autem fidis cum sociis parabant vagari Bœoticam extra terram. Futurum enim erat jam,

ut rudis antea terra vites produceret cura Bacchi Lyæi. Cistam igitur arcanam facer cœtus tollentes coronatam tergo imposuerunt asini, & Euripi venerunt ad littora, ubi offenderunt senem piscatorem cum liberis. Tum omnes circum piscatores fusæ orabant, ut fretum lembis transjicerent: ille autem reverentia ductus sacras recipiebat mulieres. Tum vero & virens efflorescebat in transtris taxus, puppem autem formosum apium & hedera implicabat. Piscatores terrore ingenti perculsi jam parabant in mare se precipitare, sed antea in terram ratis appulsa erat, ubi in Eubœam mulieres ad Aristæiædes deduxerunt deum, qui summum incolebat montem frigido sub antro. Plurimum ille eruditur rusticam vitam hominum, & primus pecuariam rem instituit. Primus ille agrestis baccas expressit olivæ pinguis, & coagulo primus lac conduxit, & in alvos ex quercu sumptas mansuetas inclusit apes. Quis tum etiam Liberum patrem infantem suo in antro Inoa educavit acceptum ex cista, & cum Dryadibus nutrivit, & apiariis Nymphis, & cum Euboicis puellis, & Bœoticis mulieribus. Jam autem puer cum sociis pueris ludebat, ferulaque secta dura fauciabat faxa: illa autem deo vinum jucundum profundeabant ex vulneribus. Interdum autem agnos cum ipsis discerpebat pellibus membratim concisos, mortuosque abjiciebat humi; & rursus membra manibus apte conjungebat, ita ut agni statim reviviscerent & viride carperent pabulum. Et jam thiasos curabat, & per totum orbem terrarum spargebantur munera Thyonæi Bacchi, & ubique in itinere suo mortalibus munera sua monstrabat. Tandem vero & Thebas adiit, ubi puero ex igne nato omnes obviam occurrebant Thebanæ. At vesanus Pentheus non ligandas Bacchi manus ligare parabat, & deum suis minitabatur manibus se dilaniaturum, non Tyrii Cadmi reveritus capillum canum, neque advolutam suis pedibus Agaven: verum misere morituris acclamabat sociis, ut tractum includerent, cœtumque abigebat mulierum. Igitur Bacchum Penthei satellites vinculis existimabant fer-

reis duci, aliique Thebani, at deum nulla tenebant vincula. Bacchæ vero confternebantur animis, omnesque in terram projiciebant de temporibus coronas, & thyrsos ex manibus, & cunctis manabant evantibus lacrimæ ex genis. Statim autem exclamarunt, Io! beate, o Bacche, accende fulminis paterni ignem, concute terram, atrocique irroga pœnam celeriter tyranno. Fac ut Pentheus in taurum infandum mutatus per montium juga erret, nos vero in feras crudivoras diris armatas unguibus versæ, Pentheum, o Bacche, ore discerpamus. Sic fatæ sunt precantes: cito autem audiit Nysæ rex, & Pentheum quidem in taurum vertit, truculentum oculis, cervicemque porrexit, & cornu erexit ex fronte, Bacchis vero glaucam feræ induit speciem, & malas armavit, notavitque in dorso pellem pomis, & sæva fecit genera. Illæ autem Dei numine mutato corpore pulchro pantheræ Pentheum in rupibus dilaniarunt. Talia scilicet canamus, talia animis credamus, quæ vero Cithæronis in clivis facinora mulierum, aut infandas illas alienas a Baccho memorant matres, impie mentiuntur poëtæ.

320. Venator autem aliquis sic dolum cum sociis aliis feris vini amantibus instruit pantheris: fontem eligentes Africæ in siticulosa terra, quique exiguus multam siccissimum per tractum improvise obscuram stillat nigram aquam, neque longe profunditur cum murmure, sed perquam maligne manat, resesque manet, & in arenam conditur. Illinc pantherarum genus immane vadit interdiu; illi vero ilico noctu profecti venatores ferunt viginti amphoras vini suavis, quod undecim abhinc annis calcaverat vinearum aliquis cultor, & aquæ immiscent suave vinum, & relicto fonte rubro, non longe cubant, sedulo tegentes corpus validum, aut stragulis, aut ipsis retibus, quoniam operimentum nullum possunt reperire, neque e lapidibus, neque frondosis arboribus. Tota enim porrigitur arenosa, & arboribus carens regio. Eas

autem a flagrante sole percussas, simul sitis & jucundus allicit odor. Igitur ad fontem accedunt vinosum, & magnis haustibus lambunt nigrum vinum, tumque in se muto omnes incurrunt primum, tripudiantibus similes, deinde corpore ingravescentes, capitibus in terram vastam sensim nutant deorsum, deinde tandem omnes sopor violentus humi passim prosternit. Ut autem cum in celebri convivio haurientes vinum ex crateris æquales adhuc pueri, adhuc pubentes lanugine prima, suaviter canunt invitantes se invicem post epulas utrinque mutuis poculis: tandem vero victos eos prosternit alium super alium mentem & oculos aggravans vis vini: sic illæ prorsus feræ supra se invicem fusæ absque labore magno a venatoribus subiguntur.

354. In urfos moliuntur insignem admirandam venationem ad Tigrin qui incolunt, et Armeniam arcu S. P. inclytam. Magna multitudo proficiscuntur in altos silvarum recessus, solertes numellatis cum sagacibus canibus, vestigia inquirentes sævarum errabunda ferarum. Verum ubi viderunt canes signa pedum, sequuntur, venatoresque vestigantes ducunt simul, naribus longis solo prope inhærentes; si autem quod recentius viderint vestigium, retro properantes emicant ilico gestientes, obliti prioris: ubi autem ad finem pervenerunt prosperæ vestigationis, & ad feræ solers cubile, statim ille profilit e manu venatoris miserabiliter latrans, & valde animo lætus. Quemadmodum autem cum virgo lacte exuperantis veris tempore nudis pedibus per montes omnes vagatur, flores quærens: ipsi autem valde procul fragrantem violam indicat odor: puellæ vero gaudio exultat levis animus, & vagatur infatiabilis; deinde redimita caput redit cum cantu in rusticorum ædes parentum: sic canis lætatur animus audax. Venator autem eum quamvis properantem vi retinet lori, & gavifus revertitur ad turbam fociorum, quibus saltum indicat, & ubi feram diram ipse cum cane focio deprehensam

reliquerint. Illi tum festinantes perticas defigunt validas, retiaque expandunt, & casses circumponunt. Binos vero collocant in utroque cornu viros ad extremitates retium prope saxosos colles. Ex ipsis porro cornibus, & juvenibus custodibus, ad lævam quidem funem bene tortum extendunt longum, lineum, paulum supra terram, ut umbilico tenus hominis pertineat nexus. Ex hoc vero suspenduntur varie pictæ & floridæ fasciæ, formido ferarum; tum etiam pinnæ infinitæ coruscantes, aviamque aëriarum formosæ alæ, vulturum, alborumque olorum, procerarumque ciconiarum. Dextra autem insidias sub rupibus collocant, aut virentibus frondibus celeriter construunt umbracula, paulum a se invicem, & in unoquoque quatuor abdunt homines, ramis totum corpus tegentes. Cæterum ubi, ut decet, parata omnia sunt, classicum increpant horrendum in modum: illa autem ex cubili acuto cum rugitu profilit & torvum tuetur. Juvenes autem invadunt conferti, & utrinque contra beluam vadunt catervatim tumultuantes: illa autem turba virorum relicta recta pergit, liberum qua videt campum vastum: illinc deinde post tergum ordine turba virorum existit, & maximo cum fragore excitatam feram ad supercilium lineæ pellunt, & formidinem versicolorem: illa autem misera, dubia animi & perterrita circumerrat, simulque catervam, fragorem, tubam, clamorem, formidolosamque lineam timet: nam spirante vento fasciæ superne per aërem agitantur, & pinnæ motæ argute sibilant. Itaque undique circumspiciens in casses recta tendit, & incidit in lineos dolos. Qui autem prope sunt in summis retium cornibus, emicant, & festinanter desuper spartaceo fune attracto retium limbos jungunt, & rete claudunt. Valde enim tum sæviunt ursi, & dentibus & asperis manibus. Sæpenumero etiam repente effugerunt venatores, retiaque evaserunt, & irritam operam reddiderunt. Verum tum fortis aliquis vir manum ligat ursi dextram, adimitque ei omnem vim. Tumque bene vinctum alligat ad stipitem, & deinde includit

includit cavea ex arbore picea, multis voluminibus suum corpus intorquentem.

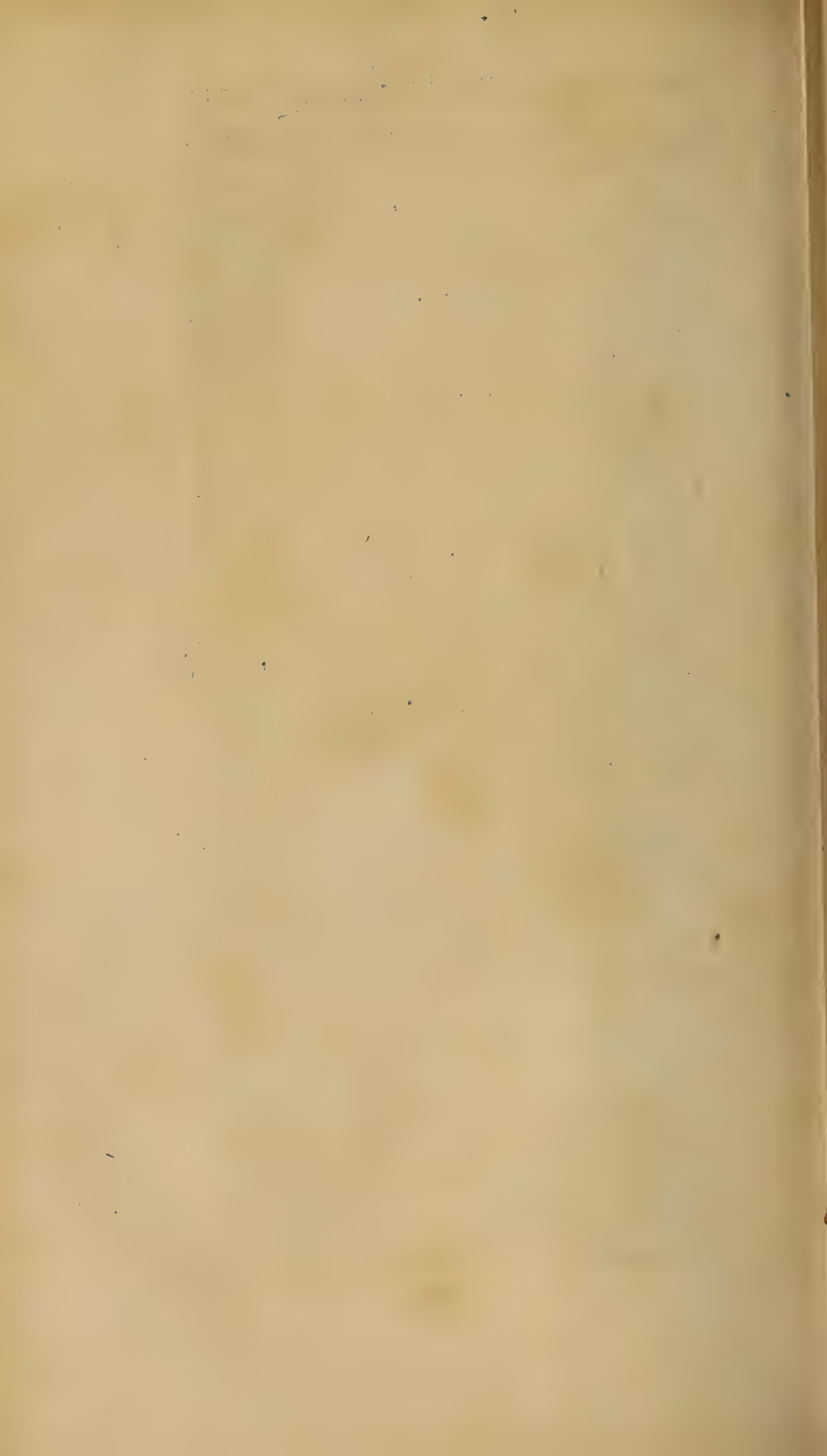
425. Oportet autem a jugo quidem acclivi & monte agitare procurrentia pernicia genera leporum, contra vero declivia solerter impellere. Ilico enim, ubi canes & venatores conspiciunt, ad collem recta contendunt: bene enim sciunt, quod illis pedes anteriores breviores sunt. Itaque faciles leporibus sunt colles, faciles (inquam) leporibus, difficiles equitibus. Inprimis evita vias tritas & semitas, & in solo vervacto agita. Expeditius enim currunt in semitis pedibus levibus, sed in terra arata facile offendunt. Æstate vero ingravescent pedes, & hiemis tempore crurum tenuis exitialem crepidam ferunt. Quod si agitas capream, caveto ne post multum, prolixum, longumque cursum, in fine laboris paulum requiescat, & ex ilibus urinam reddat. Nam capreis præcipue cursibus in mediis vesica turget naturali urinæ imbre gravata, & ilia ad coxam usque subsidunt. Quod si paulum respirarint ex anhelis faucibus, multo vegetiores, celerioresque fiunt, genibus agilioribus, & extis levioribus.

448. Vulpem vero nec laqueis ceperis, neque retibus, neque cassibus. mira enim solertia dolos deprehendit, funesque dissecat & nodos dissolvit, ut callidis fraudibus mortem evadat. Verum canes illi immittunt frequentes, qui tamen quamvis validi non sine sanguine facile eam subigunt.

Reliqua desiderantur.

Kk

OPPIANI
DE
PISCATIONE

LIBRI V.

INTERPRETE

JOH. GOTTL. SCHNEIDER.

OPPIANI

DE PISCATIONE LIB. I.

Æquoreas gentes lativagasque cohortes generis piscium varii, natatile pecus Amphitrites, edisseram, Antonine, orbis suprema potestas, quot mare teneant, ubi singula morentur genera; dicam humida connubia & humidas generationes, vitam, odia, amicitias, solertiam piscium, & varias lucrosæ piscationis artes, quotcunque homines excogitarunt in genus piscium imprudens, dum obscurum pervagatur mare. Illi scilicet audaces animo ipsa maris tenebrosa penetralia perspexerunt, artisque solertia pelagi vias partiti sunt. Venator quidem aprum montanum aut urfum videt, occurrentemque oculis observat, ut vel eminus telo ferire vel cominus congregi possit, & uterque tuto super terra consistit. Sequuntur etiam canes, venationis focii & rectores, qui feras indicent, & dominum ad ipsa latibula ducant; neque hic a frigore nec ab æstate quicquam timet, cum se in frutices densos aut juga montium nativamque antri domum receperit, unde pellucidi fontis aqua decurrit, qua & sitim extinguere, & in lavacro uti potest. Nec desunt virides herbæ, unde mollem sibi lectum propter flumina sternat, cum a labore quiescere, aut corpus dapibus silvestrium fructuum reficere voluerit. Atque omnino plus delectationis quam laboris venatio habet. Qui vero avibus perniciem struunt, & facilem & apertam conspicuamque capturam habent. alias enim dormientes nido deprædantur, alias calamis inviscent, quædam vero ipsæ in plexilia retia incurrunt, dum cubile sibi quærunt, triste noctæ domicilium. At piscator obscuros maris fluctos laboribus fatigat, & dubia semper spes ceu somnium animum permulcet, quoniam non stabili super terra decertat, sed cum horrido furentique mari colluctandum illi est,

quod vel ex terra visum, oculisque tantum usurpatum terrorem affert. Tum in ligno exiguo usque errabundus procellis obsequitur, animumque fluctibus intentum habet, & oculos cœlo fixos tenet, quibus cœruleas nubes observet, & semper vias exhorrescentis maris extimescit, cum nec ullum contra ventorum impetum tegumentum adsit, nec quo se ab imbribus, aut cœli æstu defendere possit. Adhæc terrificorum sævi maris monstrorum occursum pertimescit, cum in fundum pelagi penetrat; nec canis aliquis viam maris aut vestigia piscium obscura demonstrat, neque scit, ubi in prædam incidet, quoniam dubiis pisces inerrant viis, nec uno in loco consistunt. Omnis ei spes & vis in debili pilo, hami que recurvi cuspidibus & arundine & retibus est.

56. Nec tamen omni plane voluptate destituitur piscatio, si delectare animum volueris; jucunda certe regi nostro paratur captura. Navem & firmam & levem inprimis juvenes celeriter remis impellunt; sedet in puppi gubernator, qui navem in spaciosum & mitem fluctibus maris campum flectit, ubi innumera piscium genera pascuntur, quos famuli diligenter cibo dapibusque pinguibus curant, paratam tibi, Rex, & filio generoso prædam. Tum lineam bene tortam in mare demittis, statimque occurrit, qui acutum æs devorat piscis, nec invitus regia extrahitur manu, animumque exhilarat tuum, cum palpitantem & undique se versantem vides prædam.

73. At tu mihi, lati æquoris rex, Saturnide Neptune, ipsumque mare, Dii que maris incolæ, propitii este, & vestros greges, & genera pecoris marini dicere concedite; tu vero, veneranda Dea, cursum omnem rege, & hæc carminis tui munera grata orbis terrarum regi & filio effice.

80. Varia igitur & infinita in gurgite maris vagantur piscium genera, quæ nemo facile enumeraverit;

neque enim adhuc quisquam ad ultimos maris fines pervenit, nec ultra passus trecentos hominibus explorata est ejus altitudo. Reliqua profunditas, quæ contineat, nobis incognita, nemo dixerit hominum, ut quibus exigua vis & mens data fuit. Nec ego quidem pauciores in mari terrestribus greges pasci puto, verum æqualia sint genera, an alterum numero antistat, soli scilicet Dii certo noverunt; nos pro hominis ingenio rationes inibimus.

93. Pisces ergo & ortu & moribus & habitatione a se invicem distinguuntur, nec omnibus eadem sunt pascua. Alii enim ad litora humilia degunt & arena vivunt, quæque ex arena proveniunt, equi scilicet, & celeres cuculi, flavique rubelliones, cithari, mulus, melanurique imbecilles, & trachurorum greges, buglossa & platyuri, tæniæ infirmæ, & mormyrus pictus, scombri, cyprini, & quicumque alii litora amant.

102. Alii cœnum & vada maris depascuntur, batides, boumque ingentia genera, & difficilis pastinaca, & veri nominis torpedo, psettæ (*passeres*), calariæ, triglides, aselli, fauri (*lacerti*), scepiani (*attageni*), & quicumque alii cœno innutriuntur.

107. In litore algofo vero sub viridi herba degunt mænides, hirci, atherinæ, smarides, blennus, sparique & bocum duplex genus, & quicumque alii maris viridi herba gaudent.

111. Mugiles vero & capitones, marini generis justissimi, lupi, audacesque amia, chremetes, pelamydes, congri, & quem lubricum (*glanis forte*) appellant, hi omnes vicinum fluviis mare incolunt aut lacubus, ubi marina salugo dulci temperatur aqua, & copiosa cœni colluvies fluviorum vorticibus a terra ablati suavi eos cibo pinguefacit. Lupus etiam ipsos fluvios ingreditur, & ex mari in eorum ostia ascendit. Anguillæ ex fluviis mare ingrediuntur.

122. Scopuli circa mare varii sunt; alii fuco humido tecti algaque copiosa, quos amant percæ, iulides, channi, salpæ tergo pictæ, graciles turdi, phycides, & quos piscatores cinædos appellare solent. Alii scabri, humili & arenoso mari circumdati sunt, quos circa cirrhis, hyæna, basilisci, myli, mullusque rosei coloris degunt.

131. Petras vero herbis virentes depascuntur fargi, umbra, faber, coracinus nigro colori cognominis, scarus, qui solus inter pisces vocem habet, solusque cibum egestum ruminatur ad instar ovium.

138. Quæ chamis aut patellis abundant petræ, & latibula piscibus recipiendis commoda habent, frequentantur a phagris, audacibusque agriophagris, cecurris, opsofagis, & difficili muræna, lacertis (alii *scombris*) orphisque, qui omnium diutissime in terra vivunt, & ferro dissecti adhuc palpitant & moventur.

145. Alii in profundis maris cavernis latitant, oves scilicet, pulmones, prepontes, magni & validi viribus, sed tardi incessu; quare nunquam scopulos linquunt, sed ibi juxta latebram suam insidiantur parvis piscibus, si qui forte accesserint, mortemque iis inferunt. In his etiam asinus est, qui omnium maxime caniculæ æstum timet; ideoque in specu latet, nec prius progreditur, quam vis feralis stellæ remiserit.

155. Est quidam circa maris scopulos degens, forma mugili similis, flavus aspectu piscis, quem Adonim, alii Exocœtum appellant, quod solus piscium, qui branchias foliatis ex utraque capitis parte habent, (nam cetacei pro iis pulmones habent), in siccum somni causa exit. Pacato enim tranquilloque mari, undarum impetu pervectus ad saxa sese exponit, & placido perfruitur somno. Aves vero marinas timet illi infestas, quarum sicubi quam conspicatus fuerit, crebro festinans saltu se in mare demergit, & fluctibus provolutus periculum evadit.

168. Sunt

168. Sunt qui & circa petras & in arena degant, aurata, a splendore dicta, dracones, simi, glauci, & robusti synodontes (*dentices*) scorpii que impetuosii, geminum genus, & geminæ sphyrænæ procero corpore, acus gracilis, charax, levesque saltatores gobii, & murium difficile genus, qui licet corpore non magni, inexpugnabilis sunt audaciæ, quippe qui prædura pelle & dentium robore confisi, cum majoribus piscibus & ipsis etiam fortissimis piscatoribus pugnent.

179. Alii longe a terra immenso maris tractu inerant, nec unquam ad litus accedunt, ut sunt thynni, omnium piscium & vi & celeritate præstantissimi, gladii, ingentes orcyni, premades, cybiæ, colix, scytalæ & hippuri. Hos inter & callichthys, facer piscis, & pompilus, quem nautæ inprimis venerantur. Huic ex eo nomen impositum, quod naves mare decurrentes multo agmine comitantur, & undique circumdant, adeo, ut non sponte, sed vi aliqua adactos & invites sequi diceres. Ac veluti regem aliquem, aut certaminis victorem, recenti corona cinctum, pueri juvenesque & viri frequenti cœtu domum comitantur, & ad limen usque deducunt; sic illi naves sectantur, usque dum terram, quam inprimis exhorrent, conspicati fuerint. Tum enim omnes simul quasi a meta revertuntur; hocque signo nautæ cognoscunt terram prope esse, cum scilicet comites retrocedere viderint. Hujus etiam indicio placidos ventos præfagiunt, nec enim nisi mari tranquillo apparet.

212. Pelago amica est etiam remora, corpore oblongo, cubitali, subfusco colore, anguillæ similis. Os habet parvum, acutum, quod infra caput deorsum retorquetur, ut rotundi hami cuspis. Rem mirram de ea nautæ narrant, omnibus qui non viderunt incredibilem. Navi enim secundi venti vi impulsæ, passisque velis per mare currenti, echeneis infixo ore carinæ vim infert, & mordicus totam detinet, perinde ac si in tranquillo portu quiesce-

ret. Frustra vela omnia circum rudentes tument, frustra strident funes, frustra antenna vi venti inclinatur, frustra denique gubernator omnes puppi immittit habenas, navemque impellit, quæ tamen nec gubernaculi nec ventorum neque fluctuum vim quicquam curat, sed invita & immota parvi piscis denitetur ore. Tum nautas incessit timor, cum vincula maris vident tam parva, oculisque suis vix credunt, tanquam somnio ludificati. Ac veluti cum venator cervi cursu rapido elati vestigium summum telo transfixerit, ille tum doloribus faucibus, invitus audacem venatorem manet; tali etiam vinculo navem tenet remora, unde nomen nacta est.

244. Chalcides, thrissæ, abramides, confertæ nunc petras, nunc pelagus, nunc litora sequuntur, & semper velut erroneas vagantur.

248. Anthiæ præcipue in profundis faxis degunt, non semper tamen; nam cum sint voracissimi, quocunque gula vocat, passim oberrant; sed os habent inerme & dentibus carent. Quatuor horum magna sunt genera, unum flavum (*rufum*), alterum album, tertium nigrum. Alios euopos vel aulopos (*aulopias*) appellant, quod illis oculi parte superiore in orbem veluti supercilio rotundo, nigro, cincti & coronati sunt.

259. Carabus & astacus, uterque dura tectus veluti tunica, circa petras degunt & pascuntur. Hic quidem aculeatus mirum quo proprii cubilis amore ducatur; quod si enim eum comprehensum & procul exportatum, iterum in mare dimiseris, tum ille paulo post ad priorem speluncam properans redibit. Constanter enim alienam domum detrectat, & cubile illud, ubi adleverat, persequitur, nec odio habet patrium mare, unde eum vi piscatores abstraxerant. Adeo etiam pisces domus suæ patriique maris, ubi nati sunt, eodem plane amore ducuntur ac homines, quibus nihil miserabilius eo videtur, qui patria profugus indeco-

ram inter peregrinos vitam exigere cogitur. Horum in genere etiam cancri sunt erronei, caridumque greges, & paguri impudentes, qui in utroque elemento vivere possunt.

283. Omnes vero qui crusta tectum habent corpus, vetus tegumentum exuunt, pro quo novum ex carne extrema subnascitur. Paguri igitur cum id primum luxari & a carne abscedere sentiunt, huc & illuc tanquam furiis incitati feruntur, victum pleniorē inquirentes, ut tumoris accessione & corporis mole inflati, involucrum facilius rumpere possint. Ex quo ubi elapsi & liberi sunt, in sabulo jacent mortuorum speciem gerentes. Nec cibum capiunt, dum de nascente pelle, etiamnum molli & tenera maxime timent, deinde vero collecto paulatim animo vitæque sabulum primum degustant. Tam diu autem timidi sunt & viribus suis diffidentes, donec tegumentum novum membris agglutinari & solidescere cœperit. Non aliter medicus ægrotantem primis quidem diebus cibo abstinet, ut vires mali diminuat & frangat, postea vero paulatim cibo commodo reficit, donec dolores omnemque corpore noxam expulerit.

305. Quidam reptiles maris cavernas habitant, ceu polypi obliqui, cordylusque & piscatoribus invisæ scolopendra, atque osmylus (*ozæna*), qui etiam amphibii sunt. Sæpe enim osmylum aut polypum agricolæ in locis prope mare oleis confitis deprehendunt, quarum ramos complexi fructum comedunt. Annumerantur huic generi etiam dolosa sepiæ & reliqua testacea, quorum plurima circa petras, quædam vero in arenis degunt, ut neritæ, strombi (*turbines*), purpuræ, buccini, mures (*mituli*), & verum nomen solen, ostreaque rosida & asperi echini, quos si in parvula frustra dissectos in mare abjeceris, mox iterum concreti reviviscunt.

320. Nudi primum cancelli nascuntur, deinde con-

chas & domicilia ad habitandum deligunt, easque secum gestantes munimento sibi, ita progrediuntur. Cum enim vacuas & inanes offenderunt conchulas turbinis aut neritæ aut buccini; turbines quidem præ cæteris amant, quod & capaciores sunt & gestatu leviores; primo intra eas ingrediuntur, deinde cum in ampliorem magnitudinem excreverunt, quam iis ut capi queant, in testam laxiorem tanquam domum alteram demigrant. Sæpe etiam de conchis inanibus multo certamine inter se contendunt, viribusque inferiore expulso, victor exuvias assequitur novamque habitat domum.

338. Est in testa concava latens species polypo similis, nautilus, ita ex navigationis quadam specie dictus. In arena quidem degit, sed in summa maris etiam se pronus effert, ne testam aqua compleat; sed cum in summum æquor emerferit, conversa testa navigat, tanquam gubernandæ scaphæ peritus homo. Duos scilicet pedes tanquam rudentes extendit, inter quos tenuis membrana veluti velum panditur, vento spirante; subter vero alii duo aquam contingentes, gubernaculis similes, & domum & navem & piscem regunt & deducunt. Quod si mali quid alicunde immineat, rudentes omnes, vela, gubernacula contrahens, hausta aqua gravatus demergitur. Hunc sane piscem natantem viderat, quicumque demum primus navigiorum usum reperit, sive is homo seu Deorum aliquis fuerit, qui maris vias primus aperuit; hujus enim scilicet ad exemplum navem fabricatus, vela rudentibus expansit obversa ventis, navemque in puppi gubernaculo rexit.

360. Ceti, immania pelagi monstra, terribiles aspectu, robore indefesso pollent, & continua rabie furunt. Plurimi in alto maris immensi degunt, pauci tantum ad litora accedunt, quorum scilicet pondus litus ferre valet. Ex his sunt terrificus leo, torvaque zygæna, pardalesque perniciosæ, & impetuosi physali (*Physa*-

teres) thynnorum nigrorum genus validum, prestis cruenta, lamna crudelis infausto rictu, maltha a rigore, quem infert, dicta, capri difficiles, & infestum pondus hyænx, canesque impudentes & rapaces. Horum triplex genus est; feri quidam inter cete robustissima numerantur & in pelago versantur; ex reliquis duobus generibus, quæ cum majoribus & validioribus piscibus in cœno profundo degunt, alterum a nigro aculeo centrinx, alterum communi nomine galei (*musteli*) appellantur; hoc vero plura alia diversa genera complectitur, scymnum (*catulum*) scilicet, leias (*leves*), acanthias (*spinosos*), squatinam, vulpem, pœcilos (*varios*). Hi omnes & victu (alias *forma*) & moribus inter se conveniunt, unaque pascuntur.

383. Delphini litora saxosa amant, & mare profundum habitant, ut mare nusquam sine delphinis sit. Præcipue enim eos Neptunus diligit, eo quod Amphitriten Nerei filiam, cæruleis oculis pulcram, aliquando connubium ejus fugientem, & in ædibus Oceani latitantem ipsi prodiderunt. Unde Neptunus raptam virginem conjugem suam & maris reginam fecit, nunciis vero delphinis summum in aquatiliam genere honorem decrevit.

394. Sunt inter cete, quæ mari relicto etiam in terram egrediuntur. Anguillæ vero & scutata testudo diu in litore & agris mari vicinis morantur, etiam castorides perniciosæ, quæ tristem in litoribus infaustumque edunt sonitum, & gravissime rugiunt; harum vocem quicumque audiverit, ei vicina mors protenditur. Dicitur etiam phalæna (*balæna*) in terram egredi, & in sole apricari. Phocæ semper quidem noctu mare deserunt, sed etiam interdiu ad saxa aut in arenis recumbunt & extra mare somno perfruuntur. Proh! Jupiter, fons & origo rerum, seu tu supremi ætheris domum, sive ubique locorum habitas, scire enim homini nefas, quam amico ætherem fulgidum, ærem, aquam liquidam, & terram, communem ani-

maliumque parentem, separata a se elementa conjugio, quamque firmo concordiae vinculo omnia inter se invicem colligasti, adeo ut nusquam æther absque aëre, nec aër absque aqua, aut aqua absque terra sit, sed singula invicem mista secum communicent. Hinc igitur mutuae amicitiae quasi obsides ambiguae animantia vitæ sibi dant, quorum quaedam ex mari in terram ascendunt, alia in aëre volantia mare adeunt, ut leves lari, gemebundumque halcyonum & validæ rapacisque aquilæ genus, & quæcunque alia in mari prædantur. Porro ex mari in aërem se efferunt loligines, accipitres & marina hirundo, & alii quidam, si forte piscem validiorem prope extimescunt, e mari subsiliunt & per aërem volitant. Loligines quidem pinnis suis longissimo & sublimes tractu gregatim more avium efferuntur; hirundines vero humiliter volant; accipitres denique paulo supra summam aquam maris tolluntur, ut difficile sit ad judicandum natentne an volent.

438. Piscium quidam una quasi in civitate aliqua, alii cœtibus a se separati vivunt. Sunt qui conferti vagantur, similiter atque greges pecorum, vel ordines militum turmatim euntium, hique gregales appellantur. Alii secundum ordines, alii manipulis similes, aut veluti decuritati proficiscuntur, alii bini, alius denique solitarius vagatur, nonnulli in cavernis se tenent, ibique vitam agitant.

446. Hieme, cum mare maxima undarum ventorumque tempestate furit, pisces gratum alias æquor exhorrent. Itaque ex ipsis sunt, qui arenas pinnis aggerant, atque ita timidæ lateant; alii intra saxorum angustias reconduuntur conferti, alii in pelagi cavernis abstrusi, iram maris frigorisque dolores vitant. neque enim maris fundum ita ventorum procellarumque vis ciet & exasperat. At ubi purpureum floridumque ver ex terra renidet, ventorumque vi remissa pacatum mare blandis provolvitur undis, tum pisces undique conferti prope terram accedunt. Ac

veluti urbs opulenta diisque cara, quam diu aërea hostium vis circumfurebat, ubi tandem bello libera perniciosam Martis procellam effugit, gaudio epulisque & tripudiis indulget, & dulci perfruitur pace; sic illi, ubi tandem hiemis labores & maris iram effugerunt, super mari læti & veluti tripudiantes exultant. Vere enim libidiuis ardore flagrant & stimulis amoris incitantur quæcunque in terra, mari & aëre degunt bestia.

477. Vere plurimi pisces ova pariunt. Feminæ quidem partus gravatæ doloribus, ventrem arenis atterunt, ut ova, quæ nexa & conferta in utero hærent, facilius discedant. Ita tandem angustiis partus cruciatæ foetum edunt. Adeo etiam natantium generi molesti sunt partus dolores, quos feminæ inter homines tantum exhorrescunt! Mares vero alii quidem gulosi littora accedunt, ut piscibus perniciem struant, (*ova devorantes*;) alii antecedunt, feminæ autem libidinis ardore flagrant magno cum impetu sequuntur; tumque illi ventrem invicem inter se atterentes semen destillant, quod feminæ avido invadentes ore deglutiunt, atque ita concipiunt foetum. Hæc plurimorum fere piscium connubiis lex est; nonnulli autem sejuncti cum feminis in thalamo vivunt. Nec enim caret genus hoc amoris violentia, rivalitatisque stimulis & quæcunque alia fervidus amor parit, cum graviter hominum animos incessit. Sæpe etiam adversis viribus propter concubitum inter se pugnant, veluti proci, qui ob puellam aliquam forma & divitiis invicem contendunt. Hæc quidem piscibus non adsunt, sed corporum viribus & dentibus acutis confisi in prælium nuptiale descendunt, unaque cum victoria conjugem auferunt. Quidam plures habent conjuges, ut sargus, & fulva merula, alii una contenti vivunt, ut canthari (*scarabæi*) & ætnæi.

513. Peculiaris quædam & a communi piscium more diversa coitus ratio in anguillis, testudinibus,

polypis, murænis obtinet. Anguillæ enim crebris inter se spiris complicatæ, corpus humidum frequenter versant, unde lentor quidam ceu spuma destillat, qui limo exceptus anguillas procreat. Eodem modo lubrici congrui etiam coeunt. Testudines feminæ timent atque oderunt concubitus, quod nulla in coitu voluptate, sed dolore magno afficiuntur, quoniam maris pudendum veluti stimulus est acutus, durus & osseus. Hanc ob causam inter se dimicant, ac multum incurvis dentibus sese lacerant, illæ concubitus molestum fugientes, mares invitas magis ac magis concupiscentes, donec vi victas & ceu captivas ex bello feminas necessario sibi amore copulaverint. Ceterum testudines & phocæ similiter ut canes terrestres coeunt, diu enim partibus posterioribus ceu vinculo constrictæ cohærent.

536. Polypo coitus mortis causa est. Non enim desistit coire prius, quam membrorum robore exhausto humi stratum, quivis qui ad eum appropinquat, sive cancellus, sive cancer, sive alius piscis, quos antea ipse devorabat, tamdiu membratim discerpunt & lacerant, dum vitam amiserit. Femina item ex pariendi dolore perire solet; non enim discreta ova, sed racematim inter se cohærentia angusto foramine ægre excernuntur; quamobrem biennio amplius polypus non vivit.

554. Murænam in siccum progredi & cum vipera coire fama non obscura est. Vipera nempe mas stimulis libidinis concitatus ad litus accedit, & petram quærit, ubi venenum atque omnem ex dentibus funestam bilem vomitione ejiciat, ut blandus & decorus sponsus videatur. Postea edito sibilo, tanquam hymenæo quodam ante nuptias misso, sponsam appellat, ea e mari exit, vipera vero mas appropinquat undis, atque ita congregiuntur, muræna caput viperae ore excipiente. Ubi mutuam veneris libidinem expleverunt, hæc quidem ad mare regreditur, ille
vero

vero exforpto veneno & recollecto, ad domesticam sedem revertitur. Quod si venenum illud vipera, cum mare ingrederetur a se in petram depositum, non invenerit, aqua forsan a prætereunte aliquo, cui conspectum fuerit, ablutum: indignabundus huc illuc se jactat, donec vita excedat, suis se armis, quibus tutum se arbitrabatur, privatum dolitans. Itaque in eadem petra, ut venenum amiserat, mox etiam corpus vitamque perdit.

580. Delphini similiter atque homines complexu venereo junguntur, atque iis penis quasi homini arigitur: non tamen semper patet, sed occultatur. cum autem ad coitionem inflammantur, extra eminentem proferunt.

585. Non uno eodemque tempore pisces ad coitum proni sunt; verum alii verno tempore, alii æstate, alii autumnò, plures etiam hieme venereum complexum expetunt. Plurimi semel tantum per annum pariunt, lupus autem binos unius anni spatio partus edit, mullum vero ter singulis annis ventrem ferre nomine ejus significatur. Scorpius quaternos partus profert, solus cyprinus quinos. Unius aselli partum nunquam deprehensum fuisse ferunt.

595. Piscium oviparorum, cum verno femine turgent, quidam in latebris suis quieti manent; plurimi vero commune iter Euxinum ad Pontum instituunt, ut ibi partum proferant. Sinus enim ille quovis mari dulcior est, cum innumeri in eum fluvii se exonerent; habet etiam mollia & arenosa vada, tranquilla litora, bona pascua, saxa cava, cœnosa cubilia, promontoria umbrosa, & quæ alia pisces amant. Nullum mare illud cete infestat; nulli paguri, astaci aut polypi, qui minoribus inprimis piscibus nocent; soli delphini illic parvi & infirmi inerrant. Quare vehementer mare illud expetunt, & conferti agmine factò proficiscuntur, unde postea rursus simul redeunt, dum longo

itinere Bosporum Thracium intrant, Bebryciumque mare & ostia Ponti angusta transmittunt. Ut vero, cum sublimis gruum exercitus ab Æthiopibus Nilique fluentis, Atlantis gelido & nivoso jugo, Pygmæorumque imbelli relicto populo, revertitur, longo & continuo agmine totum obnubit cœlum; ita tum infiniti numero pisces undique Euxinum in Pontum properant, totumque mare crebris pinnarum pulsibus inhorrescit, dum ad metam itineris longi pervenerint. Autumni vero tempestate affecta, reditum parant, quoniam sinus ille, utpote non adeo profundus, omnium maxime procellis & tempestatibus vexatur. Igitur metu Amazonio a mari cum prole sua fugiunt, & suum quisque ad domicilium & pascua sua in pelagus revertuntur.

638. Omne genus piscium, qui molles dicuntur, & qui sanguine & ossibus carent, porro ii, qui crebris integuntur squamis aut cortice operiuntur, omnes similiter ova pariunt. Canum vero voracium, aquilæ, & quicumque cartilaginei dicuntur, delphinorum, phocarumque magnocularum proles statim a primo ortu parentibus similis existit. Vivipari autem quicumque mare habitant, amant & tuentur sobolem.

648. Delphinis nihil excellentius est. Hi scilicet homines erant, unaque cum hominibus habitabant, antequam Bacchi voluntate in pisces transformati mare subierunt; inde etiamnum prudentiam animi morisque hominum conservant. Binos pariunt catulos, qui, ubi nati sunt, statim circa parentem lasciviunt, & in os matris intrant, ibique morantur. Illa vero lætata facile patitur, & cum gaudio circa liberos verfatur. Singulo mamillam præbet lactandam. habet enim & mamillas similes muliebribus, atque in iis lactis copiam naturæ beneficio acceptam. Jam robustioribus factis mater ad venationem piscium præit, nec prius quam adultos deserit, sed usque comes & custos eos sequitur. Mirum & jucundum visu, cum mari tran-

quillo greges delphinorum procedunt; minores in prima acie sunt, & quasi tripudiantes exsultant, quos parentes custodes, ut pastor teneros vere agnos, aut pueros a schola redeuntes pædagogi senectâ venerabiles, morumque inspectores, a tergo prosequuntur, ne in periculum aliquod incurrant.

686. Nihilo fecius etiam phoca sobolem curat, cum in terram egressa pepererit; habet enim & mammas & lactis copiam. Duodecim dies mater cum catulis in terra degit, decimo tertio die complexa in mare defert & immergit, eosque tanquam mater filium in alieno & peregrino solo enixa, in patriam propriasque sedes deducit. illi singula a matre monstrata perlustrant.

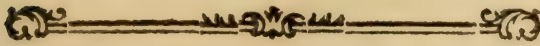
702. Proh Dii! quam non homines solum, sed aves etiam, immanesque feræ, & crudivori pisces prolem & liberos amant, quibus nihil carius habent, & malunt mala omnia ipsamque pro iis mortem subire! Sæpe venatores lænam viderunt pro catulis suis pugnantem, quæ imperterrita saxorum telorumque jactus manet, mortemque obire, quam liberos cubili dereptos in venatorum potestate videre mavult. Pastor etiam, ubi forte ad cubile recens enixæ canis accesserit, timidus recedit, iramque matris evitat, quæ tum nec ipsum dominum reveretur, nec alium quempiam appropinquare patitur. Vaccæ non aliter fere ac mulieres abstractis vitulis gemunt & ejulantur, ipsosque etiam interdum pastores dolore afficiunt. Ossifraga miserabiliter amissos pullos mane læget, perinde ut luscinia & hirundo, quarum nidos aut homo crudelis aut serpens forte deprædatus fuerit.

733. Ut delphini, ita etiam alii pisces prolem suam curant & tuentur. Mirum hoc de cane marina narrant. Simul ac peperit, catulos suos una secum nantes habet; hi si quid forte periculi timeant, per genitalia in ventrem matris recipiuntur, atque inde, ubi timor abierit, rursus prodeunt. M m 2

742. Eodem fere modo squatina catulos suos protegit; verum non in ventrem eos recipit, ut canes, sed in hiatus seu scissuras, quas sub pinnis in utroque latere reliquorum piscium ori similes habet, foetus metuentes occultat. Alii prolem timentem in os recipiunt, quemadmodum glaucus (*galeus*), qui oviparorum piscium omnium maxime foetus suos diligit. Hic feminæ affidet, donec foetus ovo eruperit; tum eos ubique a latere comitatur, & si forte majorem timentes piscem viderit, ore aperto admittit: deinde timore præterito, ex faucibus revomit.

756. Thyngo femina nullum facile impiolem reperias piscem. Ipsa enim ova sua, quotquot affecuta fuerit, avide devorat impia, foetumque suum fugæ adhuc nescium ita crudeliter interficit!

762. Ostrea neque coitu neque parente procreantur, ac nimirum omnia ex cœno nascuntur. illorum enim neque femina neque mas distinctus est, sed ejusdem naturæ sunt, atque adeo inter se similia, ut non marem a femina internoscere possis. Ita & apuæ, imbelles genus, sponte sine coitu nascuntur. Cum enim mare largis profusis imbribus tumidum spumat, illæ obscura origine prognatæ subito existunt plurimæ & albæ, quam ob rem aphritides (*spumeæ*) dicuntur. Aliæ ex limo proveniunt; cum enim cœnum ex ventorum procellis marisque fluctibus congestum concreverit, valde & limosum & atrum efficitur, deinde tranquillitate redeunte, ex fordibus arenisque putrefactis infinitæ tanquam lumbrici prorepunt. Nihil hoc genere infirmius, quod reliqui pisces lubenter devorant. Cibo non indigent, sed sufficit eis, ut mutuo se lambant. Cum per mare se diffundunt, ut in faxis umbrosis aut cavernis latebras quærant, tam densis agminibus natant, ut totum, qua natant, mare albicet, non aliter quam area nive conspersa, adeo ut nullum terræ vestigium in ea compareat.

O P P I A N I

DE PISCATIONE LIB. II.

A tque ita quidem greges piscium vagantur, talibusque junguntur connubiis; quæ quidem Deorum aliquis homini significasse videtur. Quid enim absque eorum ope possumus, qui ne pedem quidem tollere oculosve aperire sine iis valeamus? Hi scilicet omnia regunt & gubernant, etiam cum procul sunt, adstantes, iisque refragari aut veluti ferocem equum freno reluctari nullo modo licet. Igitur deorum voluntati, quicumque sapit, obsequitur, priusquam diro flagello invitus compellatur. Hi genus humanum universas artes docuerunt, omnemque animis nostris solertiam indiderunt; sed alius alii præsidet operi, unde etiam singuli nomen & honorem sortiti sunt. Prima Ceres boves aratro jungere, terram arare, frugesque metere docuit; naves fabricari, domumque ædificare, vestesque de lana texere a Pallade didicimus; Marti gladios æreasque tunicas & galeas & hastas, quæque alia sunt belli instrumenta, debemus; carminibus Apollo & Musæ, concionibus (*eloquentiæ*) & certaminibus inventor Mercurius præest. fabрили arti Vulcanus præsidet. Deorum igitur aliquis etiam naturam numerumque piscium & piscatorias artes hominibus monstravit, ille videlicet, qui terræ cavo conjunctis fluviis repleto, amarum mare effudit, atque undique litorum superciliis cinctum continuit, sive eum Neptunum, seu tu Nereum, aut Phorcyn, aut alium quempiam deorum marinorum appellare mavis. At tibi, rex beate, illustri que filio, omnes cælicolæ Dii, quique terram & mare habitant, propitii sint, carminibusque nostris faveant.

43. Piscibus nulla justitiæ aut amicitiae reverentia est, omnesque sibi invicem infesti robustiores quique imbecilliores aggrediuntur & devorant. Alii dentibus corporisque robore confidunt; alii venenum in ore gerunt; alii spinarum diris ictibus, nonnulli denique aculei venenati vi hostem ulciscuntur. Quibus vero deus arma hæc denegavit, his solertiam animi fraudesque indidit, quibus majores etiam robustioresque sæpe vincunt pisces, veluti torpedo, cui pro robore venenum a natura datum est. Mollis enim & infirma reliquo corpore, & tarditate gravis, tam lente procedit, ut non natate, sed serpere videatur; verum in subsidium imbecillitatis duos in lateribus radios (*velut alas radiis contextas*) habet, qui contacti statim omnes membrorum vires extinguunt, sanguinemque in venis cogunt, ita ut membra omnia lento torpore rigeant, nec amplius moveri queant. Beneficium suum non ignorat, eoque contra pisces utitur. Supina torpedo sese in arenam abjicit, & humi strata jacet immobilis tanquam mortua: ac si quis ex piscibus ad eam appropinquat, hic primum tanquam vinculis constrictus tenetur, & tanquam arctissimo somno opprimitur. Post vero hæc, quamvis non levis sit, tamen celeriter ex latebris erumpens, piscem mortuo similem edit: & sæpe ita in natantes mediis in fluctibus pisces incurrens, eorum celeritatem tardat, & quamvis properantes suis vinculis alstringit. ii debilitati & obstupefacti, fugere obliviscuntur; illa vera torpentes nihilque recusantes exedit & consumit. Non aliter quispiam vanis somniorum ludibriis perterritus, animo quidem fugam cogitat, verum pedes gravi veluti vinculo ligatos frustra movet.

86. Non minor ranæ (*piscatrici*) solertia ad cibum gulæ comparandum. Piger & mollis est piscis, scædissimus aspectu. os late diductum habet. Hic igitur in locis cænosis abditus, carunculam parvam, tenuem, albam tetrique odoris, quæ inferne ex ore erumpit, protensam frequenter motat, ad quam cum

pisciculi tanquam ad escam adnatant, tum ille sensim carunculam (*appendicem carneam*) vibrantem in os subducit, donec pisces appropinquantes, nihilque opinantes, comprehenderit. Non aliter auceps, cum alitibus insidias struit, triticum cum intus tum ante domus dolosæ fores repagulo suffultas spargit; illæ cibum appetentes ingrediuntur, & perniciosis potiuntur epulis, dum nullibi reditus patet. Similem etiam avibus dolum struit vulpes. Supina in terra jacet, membris omnibus porrectis, oculisque occlusis atque ore contento, ut gravi sepultam somno aut vere mortuam diceret. Aves tum ea conspecta confertæ advolant, jacentisque pilos unguibus vellunt, veluti mortuæ illuderent; illa vero, ubi ad os accesserint, proximam quamque avium maximo hiatu excipit, prædaque potitur.

120. Callide etiam sepia prædam venatur. ex capite enim enatis ramis prælongis & tenuibus, veluti cirrhis, pisces tanquam lineis capit, dum prona se in arena sub testa condit. Iisdem in fluctibus & tempestatibus ad saxa adhæret, quemadmodum navis rudentibus ad littorales scopulos alligata.

128. Squillæ (*gibba*) exiguæ & imbecillæ fortissimum hostem dolo perimunt, lupum voracitate sua insignem, qui eas in cibum appetit. Devoratæ ab eo, cum neque resistere ei, neque effugere possint, in ore lupi celeri frequentique motu circumaguntur, & cornu acuto, quod e summo ipsarum capite prominet, medium hostis palatum configunt & vulnerant. Ille quidem in præsentia cibi cupidus negligit, postea vero serpente & depascente vulnere, præ cruciatur emoritur.

141. Est bos piscis vorax, incola cœni, latissimus omnium. sæpe enim ad undecim vel duodecim cubitos latitudine accedit, sed viribus plane imbellis, & corpore molli. dentibus obscuris, exiguis, infir-

mis. Non vi, sed dolo solertissimos etiam piscatores capit; imprimis enim in cibo humanam carnem appetit. Itaque si quem forte piscatorem in fundum maris descendentem viderit, adnans in altum se tollit, & incurvatus desuper se injicit, ac suo pondere deprimat, & toto corpore gravis illi, operculi aut tecti instar, superimminens, & membris omnibus suis ceu vinculis impediens, emergere hominem & respirare prohibet. Quamobrem homo spirandi facultate crepta, extinguitur. bos præda fruitur. Similiter fere ubi mus decipulam a puero structam cibo allectus intraverit, mox cavum desuper operculum increpat, captoque exitum occludit, dum puer, præda gavisus, raptum occiderit.

167. Cancræ mirabitur solertiam, quicumque perspexerit, qua machinatione in muicosis cavernis ostrea capiat. Ostreum cum suas conchas cœni & aquæ desiderio ad faxa patefacit, is suis brachiis sublatum a littore calculum in concharum hiatum injicit, quo interposito, ostreum testas claudere non potest, atque a cancro exeditur & conficitur.

181. Idem faciunt stellæ marinæ reptiles, ut ostrea capiant; sed hæ non lapidem, sed asperum crus mediis conchis immittunt, claudique prohibent, ut earum carne expleantur.

186. Piscis est quidam, pinna dictus, qui testam in fundo maris habitat imbecillus, sine mente, sine astu; sed hospitem cancrum excipit, a quo nutritur & custoditur, unde pinnophylax vocatur. Quum igitur piscis testam subit, pinna nihil advertens a cancro vellicatur morfu, & statim præ dolore testas concrepat, prædamque intus inclusam cum socio partitur. Adeo etiam inter pisces sunt, qui omni mentis solertia destituuntur, aliique versuti, pariter ut humano in genere; neque enim omnibus dextrum est ingenium.

199. Piscis est quidam hemerocoetes dictus, qui reliquum genus stultitia & segnitie superat. Hic oculis supra caput sitis recta cælum intuetur; (*unde etiam uranoscopus dictus*) os similiter inter medios oculos habet. Toto die prostratus in arena dormit, noctu vero expergefactus circumerrat, unde etiam vespertilio dicitur. Infaturabilem rabiem nunquam explere potest; quin adeo vorax est, ut ciborum copia nimis distento ventre disrumpatur, & supinus procidat, dum alius superveniens piscis humi stratum, ciboque onustum occidat. Eum autem esse insatiabili voracitate hoc ipsum declarat: nam si edendum cibum huic capto objeceris vel porrexeris, suam satietatem tam diu superare conatur, dum cibus exaggeratus ad ipsum os redundet. Discant hinc mortales, qui stultam voracitatem gulamque finis sequatur! Quare unusquisque exemplo hemerocoetæ tristi admonitus, ab inertia animum manusque absteineat, nec ventri obtemperet, quod multi hominum faciunt, ne simili exitu pereat.

225. Mira etiam asperi echini solertia sunt. Quoties enim procellas tempestatemque præfagiunt, spinis suis lapidem ad gestandum facilem tollunt, & quasi saburra dorsum aggravant, ut ne fluctuum incurfu in litus ejiciantur.

232. Polyporum astutiam nemo facile ignorat. Hi enim saxis, quæcunque acetabulis suis complexi fuerint, similem colorem referunt, quo & piscatores & majores pisces, qui illis insidiantur, facile fallunt. At ubi minor & debilior piscis appropinquaverit, polypus resumto naturali colore, piscis iterum apparet, doloque prædam capit. Hieme nunquam cubilibus suis prodire dicuntur, sed ibi procellarum metu latent pedes suos non aliter quam alienas carnes absumunt; hi vero post Neptuni quodam beneficio renascuntur. Idem etiam torvi, montani urfi faciunt. Dum enim hiemis metu in spelunca abditi latent,

pedes suos in cibi quandam speciem lambunt, & demum vere redeunte ex latebra progrediuntur.

253. Odio inimicitiarum capitali inter se dissident muræna, polypus & locusta, & mutua cæde se interficiunt & devorant. Cum muræna e saxo ad inquirendum cibum prodiens polypum conspexit, extremum litus perreptantem: statim gaudio elata jucundam appetit prædam. Is sentiens se in proximum discrimen adductum, fuga sibi consulere conatur. at nullo modo reptando natantem & irruentem effugere potest murænam. Itaque mordicus eum premens, invitum pugnare cogit. Hic vero coactus magnum & difficile inire certamen, primum vario & multiplici gyro brachia huc illuc versat, & horum jactatione ipsam a se depellere conatur: at enim nulla arte evadere potest. facile enim muræna lubricitate corporis ex vinculis polypi velut aqua elabatur. Is vero modo dorsum illius, modo collum, modo caudam circumplectitur, modo in os ejusdem incurrit. Ac nimirum quemadmodum in luctatione homines, cum diu vires suas experti sunt inter se, tandem defessi manibus temere errant & quasi fluctuant: sic polypus acetabulis nullo ordine & frustra jactatis tandem defatigatur: muræna vero lassum acutis dentibus discerpit ac lacerat, & partim mandit, partim semicomesta & palpitantia huc illuc distrahit membra. Veluti cervus, vestigio serpentis sagaciter indagato, prope latibulum accedit, extractumque continuo devorat, dum ille genua collumque & pectus hostis variis implicat gyris, membra vero partim semicomesta humi fusa jacent, partim dentibus cervi discerpuntur. ita polypus varie movet & implicat brachia sua, sed frustra. Nec prodest polypo hæerere saxi, eorumque, ut lateat, imitari colorem. novit enim hunc ejus dolum muræna. Tum te miseruerit nefanda pereuntis morte, cum ipse quidem in petra timidus latet, illa vero prope altans subsidenti velut irridet, & sic eum affari videtur: Quid trepidas, dolose? quem ne cogitas decipere? statim experiar, si forte saxum hoc intus receptum

te occultet: Continuo dentibus polypum invadit, & saxo vi abstractum devorat: ille vero pertinaciter usque saxo inhæret, dum sola acetabula infixæ relinquuntur. Non aliter cum urbe aliqua bello capta liberi matresque in captivitatem trahuntur, puerum miles matris collo amplexuque hærentem vi avellit; illa vere ejulans simul abduci, quam carum pignus complexu suo dimittere, mavult.

321. Jam rursus magna fiducia locusta murænam ad pugnam veluti propugnator in acie laceffit, extensis tanquam irritans juxta petram, cujus incola est muræna, geminis cornibus. Hæc ira exæstiuans, collo inflexo ad certamen ruit, at etsi undique locustam dentibus vexat, tamen ipsam duro tegumento circumunitam parum lædit, & frustra ideo dentes defigit, quod tanquam a filice repulsi & retusi hebescunt & debilitantur. Muræna interim magis magisque animo incitatur, dum suum collum longis locustæ brachiis stringi & veluti ferreo forcipe tenere sentit, nihilque remitti, quantumlibet violenter sese in fugam impellere conetur, & summo doloris sensu affecta, quoquo versus corpus suum intorqueat. Cum enim aculeatum locustæ dorsum temere invadit & circumplectitur, interea aculeis transfigitur, tandemque multis vulneribus acceptis, sua imprudentia conficitur. Sic gladiator congregato in circo populo pantheram scuticæ sonitu efferatam projecto gladio obliquoque corpore excipit; illa vero conspecto telo furens irruit, rictuque ingenti conjectum veluti devorat ferrum. Similiter fere anguis cum erinaceo, cum forte in silva sibi occurrerunt, depugnat; nam etiam hi mutuo invicem odio flagrant. Ille quidem conspecto hoste in orbem se convolvit, spinarumque obice se defendit; serpens continuo venenatis eum invadit dentibus, & undique morfu globosum vexat corpus, sed frustra: ille enim pilorum duritie ab omni vulnere tutus, cruris voluminibus horridum corpus tamdiu rotat, dum serpentem spinis confixum vulneret. Tum hic

toto corporis tractu erinaceum complexus, quasi vinculis illigatum tenet, & undique morfu impetit, neque impetum remittit, licet jam totus diris aculeis infixus veluti clavis hæreat, donec exspiraverit. Sæpe etiam feram corporis pressu simul interficit; interdum vero erinaceus vinculis elabitur, mortui serpentis membra spinis adhuc infixæ gerens.

389. Jam vero locustam duris aculeis armatam & velocem, tardus polypus & imbecillior expugnat. Hic enim, cum eam in faxea aliqua caverna morantemprehenderit, in ejus dorsum latenter invadit, & vincula circumjicit, & fortibus acetabulis fauces intercludit, ne spirare possit; nam etiam pisces respirationis usum habent. Locusta vero illius circumplicatione ad moriendum vicina, nunc quiescit, nunc movetur, nunc ad faxa alliditur. is vero non intermittit tamdiu oppugnare, quoad exederit & confecerit: nec aliter carnes fugendo ex ejus testa exhaurit, quam infans aliquis ex uberibus nutricis lac trahit. Sic fere impius latro, nefandum animo consilium agitans, sub noctem in angiportu delitescit, & si quis forte a cœna ebrius, mollique carmine animum oblectans, præterereat, a tergo invadit, despoliatumque & semimortuum humi prostratum relinquit.

422. Alii piscium veneno os armatum habent, dirumque vulnere virus infundunt, ut scolopendra marina, similis terrestri, quod ad corporis speciem, sed tactu nocentior. Venenatus enim ejus morsus pruritus inducit, & rubicundum in cute colorem excitat, sicut papulam herba urtica inurit. Piscatoribus etiam scolopendra infestissima est. postea enim quam hamum hæc contigerit, nullus piscis ad escam accedit, quod hujus tetro odore procul pellitur.

434. Simile julides variæ (*picta*) venenum ore continent, molestæ inprimis infestæque urinantibus & spongiarum piscatoribus. In hos enim, cum in

fundum maris pergunt, densis agminibus undique ingruunt a petris, & moribus impetunt; frustra illi manibus pedibus infestum examen abigere laborant, neque enim quicquam de impudentia remittunt, sed imperterritæ instant, veluti muscarum æstivi exercitus messorum undique frequentes molestant, nec prius discedunt, quam moriantur, aut dulci hominum sanguine exfaturentur. Polypus & sepiæ non sine veneno, sed exiguò, mordent.

457. Aculeis diris instructi sunt gobiæ & scorpius, quorum hic in faxis, ille in arenis degit, deinde hirundines celeres, dracones & canes inde centrophori (*aculeati*) dicti, qui omnes pungendo venenum immittunt.

462. Pastinacæ & gladium natura validissimo telo armavit. Xiphias enim supra maxillam erectum & acutum gladium gerit, ipso ferro acutiorem, cujus horribilem mucronem haudquaquam durus lapis ferre potest. Pastinacæ vero radium (*extrema*) in cauda eminentem habet, & validum & venenoso letalem. Uterque, nisi quem vivum aut mortuum percusserint, in cibo non attingunt. Extincto gladio simul etiam corrumpitur telum, armaque una cum ipso domino exstinguuntur, & deinde os manet inefficax, neque cum eo quidquam effici potest. Radio pastinacæ nihil execrabilius, quippe cujus veneno mortiferæque vi Persarum venenata tela cedunt: qui mortua etiam pastinacæ vires suas servat, quas non solum in animantes, sed etiam in faxa, herbas arboresque, & quæcunque contigerit, exerit. Si quis enim eum in radicibus vegetæ virentisque arboris defixerit, non multo post amittit folia, deinde tota exarescit & contabescit. Hunc scilicet Circe venefica filio Telegono hastili præfigendum dedit, ut eo in hostes uteretur. Is vero cum ad insulam capris fecundam appulisset, & greges deprædaretur, inscius patrem suum Vlyssæm, quem quærebat, & ad quem greges illi pertinebant, defendendi causa accurrentem, uno ictu occidit.

506. Thygni & gladii diram semper noxam sub canis exortum, asilum scilicet, pinnis insidentem habent, qui eos tantis doloribus infestat, atque ita divexat & furore concitat, ut in naves interdum exsiliant, atque etiam aliquando in litus, ipsam mortem cruciatibus præoptantes. Similis hostis etiam boves infestat, qui, cum aculei ejus vim in lateribus perferunt, pastore pascuisque & grege relictis, quasi furore perciti aufugiunt; nec aut fluvius aut præruptum saxum, aut mare eorum impetum moratur, sed omnia loca erroribus & mugitibus implent.

Ex Paraphraste Oppiani innominato apud CONRAD. GESNERUM H. A. p. 455. Rei fides penes autorem sit.

Gladius balænam conspicatus usque adeo metu consternatur, ut gladium suum in terram, aut saxum, aut obvium alium quemcunque fundi locum impingat, & ita capite infixio se contineat. Balæna vero truncum, aut aliud quidpiam esse putans, negligens præternatat. Solæ autem mænides eum conficiunt, eo quod pellem tenuissimam habeat. nam cum viderint eum, adpropinquant & exedunt.

533. Delphinus in omne piscium genus dominatur, neque modo robore præstat, sed & formæ pulchritudine & celeritate excellit: nam tanquam sagitta nervo expulsa, sic ad natandum velox est. Visu oculorum acutissimo valet, ita ut piscem etiam sub lapide vel in arenis latentem perspiciat. Similiter enim atque volucris aquila, terrenis leo imperat, & serpentibus draco, in piscium natione hic dominatur; neque pisces ad eum appropinquare, neque intueri audent, sed procul exaudito ejus flatu fugiunt. Is cum cibum inquit, multos piscium greges conturbat, eorundemque longam & latam fugam facit, qui dum conferti in latebris se occultant, optimum quemque diripit & prædatur.

553. Cum delphinis tamen magnum & hostile cer-

tamen ineunt solæ amiæ, (*Troctæ Æliano I. 5.*) corporis magnitudine thynnus inferiores; quibus et si carnes infirmæ & molles, dentes frequentes & acutissimi sunt: iis maxime confidentes potentem piscium regem tam plæclare contemnunt, ut cum solum quempiam ab aliis segregatum observaverint, undique tanquam signo dato, frequentes in eum invadant. Delphinus suo robore nitens, primum hostium vim negligit, & longe lateque insequens, partim earum lacerat, partim exedit & conficit. Postrema magna earum multitudine circumfessus dolet, quod se unum solum contra tantam multitudinem videat. Itaque revocatis omnibus viribus, fortiter se defendere annititur. Hæ contra delphini membris circumfusæ, & pertinaciter inhærentes, dentes defigunt, & partim illius latera convellunt, partim rostrum & pinnas, partim ventrem acerbis moribus affligunt, partim summam caudam comprehendunt, partim dorsum exedunt: tum aliæ ex vertice, aliæ ex collo pendent. Is autem vario & multiplici dolore refertus, inflar turbinis mare concitat, & permulto furore agitatus, in omnes partes sese versat, & saltanti similis, nunc tanquam procella fluctus summos decursat, nunc in profundum defertur; sæpe mari sublimis exsultans, effugere conatur examen infestum. Hæ vero nihil de violentia remittentes, magis magisque in eum incumbunt, & cum demergitur, eandem ipsæ viam conficiunt: cum rursus extra aquam eminent, eadem quoque tractæ una cum ipso in sublime feruntur. Dixeris Neptunum novum aliquod monstrum ex delphinis & amiis finxisse. adeo enim dentium pertinacia colligantur, ut ex illius corpore nunquam dentes tollant, nisi partem apprehensam abstrahant. Cum autem abscedentes aliquod spatium ei dant respirandi a certamine, tum videas rabiem ducis irati, tum mortifera amiis perniciis infertur. Hæ quidem in fugam se impellunt, ille vero fulmini similis, has acriter insequitur, & discerpit & lacerat, simulque effuso multo sanguine mare purpurefcit. Non aliter in

silvis thoes feroces cervum aliquem circumventum lacerant, calentemque sanguinem delingunt: ille vero doloribus faucibus, & letalibus vulneribus plenus, per montium juga rapide fertur, nec tamen hostes undique instantes effugit, sed vivus, direpta pelle, discerpitur. Verum thoes nullam cædis pœnam luunt, sed mortuo etiam insultant: at amixæ mox delphino audaciæ pœnas dant.

628. Hoc etiam in delphino mirandum, quod ubi mortem suam præfagit, in litus erumpit, ibique obit, ut aut hominum aliquis reverentia Neptunii famuli ductus, jacentem arena contegat, aut ipsum mare injectis arenis cadaver occultet, ne piscium aliquis mortuum regem inspiciat, neve inimicus aliquis mortuo insultet, (aut sic jacentem devoret.) Scilicet & morientes virtus & cura honoris sequitur delphinos.

642. Mugiles ex omnibus piscibus maxime justos innocentesque audio. Soli enim nunquam alieni generis piscem lædunt, neque in universum carnibus vescuntur, sed alga viridi & limo vivunt, & sua invicem corpora lambunt. Hinc etiam ob innocentiam suam quodam inter pisces reliquos honore digni habentur, nec quisquam eorum sobolem, ut in reliquis fit, devorat. Adeo virtus & justitia ubique & laudatur & honoratur! Omnes vero reliqui pisces perpetuis insidiis se invicem petunt; quamobrem nunquam fere dormiunt, sed vigiles semper hostium occursum observant, & infirmiores occidunt. Scarum tamen (mollem) ex eo dormire conjicitur, quod noctu non capiatur, utpote in latibulo dormiens.

664. Verumtamen non adeo mirum est justitiam a mari exulare; neque enim adeo multum est tempus, cum procul etiam ab humano genere abesset, & tristia bella & seditiones mortales mutuis inimicitiiis ferarum instar in se invicem concitatos exagitarent, cum urbes domusque hostilibus ignibus conflagrarent, &
ipfa

ipſa Deorum templa cæde humana polluerentur; donec Jupiter humanam miſeratus gentem vobis, Æneadæ, orbem terrarum conceditum commiſit. Verum etiamnum ſub prioribus Romanorum imperatoribus horrida bella Celtas, ferocesque Iberos & Libyam & Rhenum, Iſtrumque atque Euphratem furoribus armabant. Sed quid ego nunc martia prælia commemoro? video enim te, alma Juſtitia, amice humano cum genere habitantem, ex quo regio conſenſo folio divinus pater cum illuſtri ſtirpe, dulce præſidium meum, imperium regunt. Hos mihi, Jupiter pater cum reliquo cælitum choro, per multas annorum ſeries (decades) incolumes ſervate, & ſi qua apud vos pietatis cura eſt, longa felicitate eorum imperium beate.

O P P I A N I

DE PISCATIONE LIB. III.

Nunc age variasque fraudes, & certamina, & leges marinæ piſcationis exponamus; tu vero, Imperator, propitius carmini noſtro attende. tuo enim ſub imperio latum volvitur mare, tibi ſervit Neptunium pecus, tuaque ex voluntate omnia ubique fiunt. Equidem a Diis, qui in Cilicia Mercurii ſub penetralibus habitant, miſſus adſum, ut ſuavi carmine te oblectem. At tu, Mercuri, patrie Deus, natorum Jovis præſtantiffime, Deorum ſolertiſſime, ades mihi, & curſum carminis conſilio tuo rege; ipſe enim primus univerſæ piſcationis artes inſidiasque reperit, & Pani Corycio, filio tuo, tradidit, Jovis illi ſervatori & Typhonis interfectori. Ille enim terribilem Typhonem dapibus piſcium circumventum, ex profunda obſcuraque voragine in litora maris elicit, ubi eum Jupiter igneis fulminum ictibus præ-

cupitem evertit, & largis flammaram imbribus saxorumque jactibus afflictum conculcavit. Inde etiamnum litoris ora Typhaonia cæde rubet. Tu igitur, Mercuri ingeniose, quem piscatores inprimis venerantur, cum reliquis piscatorum diis vocatus mihi adsis, dum carminis iter ingredior.

29. Primum piscator sit corporis habitu robusto & agili, inter pinguedinem & maciem medio, ut pisces, quibus robur ingens, dum in sinu adhuc maris versantur, inest, victos extrahere valeat, petrasque facili saltu superet, &, si vigente opere usus venerit, maris fluctus subeat, imumque fundum peruestiget, ibique labori intentus veluti in terra morari possit. Animo sit & prudenti & solerti; varia enim pisces comminiscuntur, ut capti dolo elabantur. Præterea audax sit oportet, & intrepidus, ventrique & somno temperet; acute videat, & facile cum frigora hiemis tum æstatis fervorem ferat. Inprimis laboris amans sit; ita enim Mercurio acceptus felicem habebit capturam.

50. Optime per æstatem piscatio mane & vesperi, per hiemem vero sole exoriente instituitur; vere per totum diem capturam exercebis cum fructu: tunc enim omne piscium genus veneris cupiditate & partus doloribus ad litora tractum accedit. Ventum observato benignum & serenum, qui mare non nimis exasperet; timent enim ventorum violentiam pisces, nec audent tunc in summum mare progredi. Cum vero clementior aura spiraverit, omnes simul contra ventos marisque fluctus natantes ad litora tendunt; ita enim faciliorem habent viam, nec eos a tergo ingruens ventus turbatos divexat. Igitur piscator rete ventorum flatibus obtendat, ita quidem, ut humido spirante austro, boreæ, borea flante, austro, ingruente euro, zephyro, denique surgente zephyro, euro obvius in scapha pergat: sic enim innumeri piscium occurrent greges, & felix obtinget captura.

72. Quatuor in univcrsum piscationis modi funt. Primus hamis uitur. Ea igitur, quæ hamo fit piscatto, duplex est: aut enim calamo sive arundini annexa est linea, ex pilis equinis fieri solita: aut manui aptatur tortus e lino funiculus, a quo vel plures dependent hami, vel unus, catheter scilicet, (*major sine dubio, & majorem escam continens, qui ad pisces cetaceos capiendos plumbo aggravatus in profundum demitti videtur.*) Deinde retibus utuntur, quorum alia amphiblestra (*jacula*), alia griphi, gangamaque (*ad ostrea capienda*) & hypochæ, rotundæ sagenæ (*verricula*), calymmata (*vela*), pezxæ (*plagæ*), sphærones, & panagri (obliqui) appellantur; præterea multa alia retium genera e lino plectuntur. Nassarum usus magno lucro exiguum piscatoris laborem remuneratur, eo enim dormiente prædam ipsæ capiunt. Quarto piscatio conto vel tridente fit, cum ex terra, tum e navi. Horum vero instrumentorum, qui talia fabricantur, & formam & mensuram tenent.

92. Piscium generi non solum contra se invicem solertia mira est, sed ipsos etiam piscatores sæpe dolo fallunt, & jam hamo capti vel reti inclusi, insidias eludunt.

98. Mugil quidem irretitus, non se insidiis circumventum esse ignorans, in sublime effertur, & nititur retia transilire, neque consilii sui fructu fraudatur. Sæpe enim retium excelsitatem & suberes trajiciens, ex mortifero periculo evadit. Quodsi primi saltus aberratione in rete rursus delabatur, non postea amplius tentat transilire, sed anxius quiescit, & prostratus a prædone cædem expectat. Non aliter aliquis diuturno morbo conflictatus, ubi jam diem vitæ ultimum appropinquantem videt, initio quidem salutis spe vitæque amore lubenter medici voluntati obsequitur; postea vero, cum dira fati necessitas spem salutis absciderit, omni vitæ cura abjecta, quietus exhaustum doloribus corpus morti permittit.

112. Muræna, cum se reti inclusam fenfit, circumquaque se vertit, & si forte laxiorem retis maculam repererit, lubrico corpore eluctando, velut anguis, elabitur.

121. Lupus piscis pinnis arenam arat, atque ita conditum in fovea, & veluti in lecto jacentem rete transit. Similiter etiam mormyrus, ubi se reti circumdatum fenfit, in arenam se demergit. Lupus ubi hamo hæferit, sursum fertur, & sæpius caput violenter in ipsam lineam impellit, donec, laxato vulnere, hamus excidat.

132. Orcynus, cetaceus piscis, cum hamo transfixus fuerit, linea piscatoris manu violenter abrepta, in fundum maris pergit, ibique capite ad solum alliso, & vulnere laxato, ferrum exspuit abjicitque.

138. Pisces quidam magni, veluti boves, rajæ, tardique asini, hamo (cathetere) capti, eo mordicus apprehenso sequi nolunt, & gravi corporis molè ad arenam adhærentes, trahentibus renituntur, ac elabuntur interdum ab hamo.

143. Celeres amiæ (ÆLIANO I. c. 5. *troctæ*), & vulpes pisces, cum se deglutisse ferrum fenferint, statim sursum exilientes, hamum medium vel ipsam lineam prærodunt; quamobrem piscatores longiorem hamo cervicem (*ansam*) addunt, ne dentibus lineam secare possint.

149. Torpedo cum hami vulnere dolet, lineam lateribus (*pinnis in latere utroque*) amplectitur, mox per lineam virgamque stupor in piscatoris manum immititur, ita ut sæpe ei calamus præ torpore de manu excidat.

156. Sepia, cum se a piscatoribus peti cognoscit, atramento, quod in tunica vel vesica aliqua, quæ

græce papaveris nomine appellatur, pice nigrius, reconditum habet, effuso, circum omnes maris vias obscurat, atque ita visum fallens, piscatorum majorumque piscium insidias evadit. Loligines eodem dolo utuntur, nisi quod atramentum iis subrubrum est.

169. Quamvis vafri pisces, tamen piscatorum solertia vincuntur. Illi quidem, qui in alto maris degunt, simpliciore quam reliqui sunt ingenio, & faciliores captu, quippe qui cepis, nudoque adeo hamo inescuntur. Illi vero, qui prope litora versantur, acutiori sunt ingenio, sed & ipsi tamen dolis circumveniuntur. Parvi quidem squillis, loligine, polypo, cancellis, lumbricis ad saxa degentibus, & quavis vel piscium vel salsa carne inescantur. Majoribus minores semper escam porrigas. Est enim piscium genus gulosissimum & voracitate cibi interitum suum accelerant. Thynnus coracino, lupus squilla pingui, pagrus channo capitur, boces dentice, iuli hippuris, orphus mullo, cirrhis perca, aurata mænide decipitur; muræna polypos in cibo amat. Cetaceorum piscium callichthys thynno, orcynus afello, anthias lupo, gladius hippuro, glaucus mugile, & sic porro major semper minore alieni generis pisce inescatur. Adeo nihil ventris cibique intemperantia perniciosius! Hæc enim non solum plurimos hominum recto mentis consilio dejectos in noxam & probra coniecit, sed terrestribus etiam animalibus, avibusque & inprimis piscium universo generi exitio est.

205. Primum audi, qua ratione in patria mea supra Sarpedonis promontorium, quicumque Corycum, Mercurio sacram, & insulam Eleüsam, navibus inclytam, habitant, anthias capiunt. Piscator prope terram observat petras cavernosas, quas incolere solent anthiæ: & in navicula provectus magnum lignis inter se collisis strepitum excitat. eo gaudent anthiæ. Itaque emergenti alicui, percas aut coracinos in aquam projicit, ille raptim epulatus, fraudulentum piscatori

ulterioris cibi spe adulatur. Ac veluti cum artifex operum fama celebrer, aut aliquis sapientia insignis vir, ad hospitis liberalem devertitur, hic eum benevole & donis epulisque exceptum colit, & uterque ad mensam mutuis se poculis invitant. Ita piscator dulci prædæ spe exhilaratur, piscis vero novo lætatur cibo. Tum quotidie piscator illuc redit, & tanquam invitatis convivis, qui semper plures apparent, cibum præbet. Manent illi eodem in loco, & navim veluti nutricem expectant: quam cum appellere senserint, mox omnes obviam læti & ludentes adnant, similes hirundinum pullis, qui matri cibum afferenti læti nidoque subsultantes obviam strident, ita ut tota hospitis domus resonet. Tandem ita mansuescunt, ut contrectantis etiam manum, & porrigentis cibum non refugiant: & quocumque manum egerit, ceu signo dato, illuc statim, tanquam pueri in gymnasio morigeri magistro, se recipiant, continentem versus, ante navim, retro. Sic cicuratis illis, tandem hamum injicit mari. primum vero dextra significat omnibus recedendum, aut lapidem projicit, quem illi escam esse rati sequuntur. Uni alicui relicto hamum esca obiectum supra mare porrigit: quo miser ille vorato, mox ambabus piscatoris manibus rapitur, ut reliquam turbam lateat. nam si ceteri captum aut viderent, aut strepitum extrahendi audirent, nullis amplius escis revocari possent, sed locum atque insidias fugerent exosi. Quamobrem piscator validus & agilis sit oportet, aut etiam a socio adjuvetur.

281. Alii non escis, aut ulla simulatione, sed suis freti viribus anthias adoriuntur. Hamum ex ære vel ferro faciunt, dupliciter alligatum valido funi. hamo lupum piscem inserunt vivum, aut in os mortui induunt plumbum, quod delphinum vocant, cujus pondere caput ita inclinatur & reclinat ac si viveret. Remigantibus ceteris unus a puppi, cum jam strepitu audito apparent anthiæ, hamum in mare leniter circumactum injicit. Sequuntur illi certatim navim & escam

ceu fugientem. piscator vero observans anthiæ, quem præstantiorem viderit, eam admovet, qui captus vix magno labore & contentissimo nisu retinetur, remigantibus interim ceteris. Piscator quidem pronò corpore vi reluctantis anthiæ e puppi retrahitur, manusque faucia sanguinem destillat, & funis stridet; nihilo minus tamen totis viribus obnititur, atque ita uterque diu inter se decertant, veluti cum viri duo vinculum funis pari certamine invicem trahunt retrahuntque. Neque socio capto desunt gregales reliqui pisces: & dum juvare cupiunt, dorsis ad eum conjunctis & temere conglobati, impediunt magis. Aliquando & funiculum rostro, sed frustra, præmordere conantur. dentibus enim carent. Itaque tandem ægre defessum labore & vulneribus, & remigiò navis superatum, extrahit piscator, qui si vel paululum ei concederet, non amplius attracturus foret; adeo ingens eorum vis est. Nec raro acutam supra dorsì spinam resecta linea, evadit anthias. Tale robur etiam callichthys habet, & orcynus, aliique pisces cetacei, qui similiter lacertorum viribus vincendi sunt.

338. Canthari pisces, qui circa petras asperas (*aspratiles*) degunt, inescantur polypto aut carabo asfo, in nassam vimineam, vel ex sparto Hispanico plexam, amplamque indito, ad faxum aliquod inclinatum: cujus venter sit bene capax, os vero obliquum (alias *angustum*). Ingredietur enim primum cantharus aliquis, nidore allectus, & mox postquam pastus est, tanquam sibi metuens, rursus exhibit. Piscator novam subinde escam reponet: donec alio alium convivam secum adducente, multis magnisque tandem collectis, hos jam domicilio gaudentes nassa, operculo ori obfirmato, capiat. Non aliter adolescentes male sobrii quotidie ad pupilli æqualis domum & sponte vocati que confluentes, rem familiarem imprudentis domini vino epulisque consumunt, tandemque ex malevolentia communi plectuntur supplicio.

371. Admoës autumnno nassa viminea capiuntur, quam mediis fluctibus immiffam, infra appenfo pro anchora topho, fuberes fufinent. Induntur quatuor e litore calculi, qui ex humore maris lacteum mucum colligunt, quem pifciculi gulofi appetentes naffam ingrediuntur. Admpës, ubi congregatos in naffa pifciculos confpexerunt, mox conferti in eos veluti in prædam irruunt; hi vero facile elabuntur naffa, quod admoës efficere non poffunt, fed dolo inclusi, quam aliis ftruebant, fibi ipfi reperiunt perniciem. Simili fere modo pardali ftruunt infidias. Venator canem in fovea aliqua abdit, cujus genitalia vinculo ligat; hic præ dolore magnos ululatos edit, quibus auditis fera, vocis veftigium fecuta, ad prædam ruit, foveæque infilit, & fimul canis dolo furfum rapitur. illa vero inclusa & circumquaque exitum quærens, capitur.

398. Thriffæ (*alaufa* vel *clupea*), chalcides, larni, trachuri (gregales) per autumnum naffa viminea capiuntur in mari fufpenfa, cui includitur efca, maza videlicet de ervis frictis, & Affyriæ Myrrhæ (quam nefando patris amore exariffæ, & invita Venere cum Theante coiffe ferunt, pofttea vero in cognominem arborem mutatam, lacrimis profufis fatum fuum deflere.) lacrima (*fucco*,) vino odorato excepta, cujus odore illecti naffam intrant conferti, & in prædam pifcatori cedunt.

414. Salpæ ut humidis algis gaudent, ita eifdem capiuntur, hoc modo. Pifcator aliquis per dies quatuor unum ad locum navigans, lapides algis circumdatos demittit. quinto pofttea die falpis jam illic congregatis, naffam, lapidibus obtectis alga immiffis, ponit, & circa introitum herbas marinas alligat, quibus falpæ aliique herbivori pifces delectantur. Deinde (*recedens*) ubi jam inclusos pifces fenfit, tacite mox adnavigat, viris remisque filentibus, & naffam extrahit. Silentium vero cum ad alias pifcationes,
tum

tum salparum imprimis utile est, ut quæ naturæ pavidæ sint, (*Ἐ αcri auditu, ut Aristoteles tradit.*)

432. Quicquid in mari sordidum, inquinatum & foetidum est, præcipue vero putrescentia naufragorum cadavera nulli appetunt. quamobrem foetidis escis facile eos alliciunt. Non male igitur mullos porcis comparaveris; utrique enim sordidissimis & male olentibus in cibo delectantur, & ut illi inter animantia terrestria, ita hi inter pisces (*sapore*) excellunt.

443. Melanurum (*oculatam*) non facile nassa aut reti ceperis. est enim omnium piscium vel maxime imbecillus & timidus, & ab omnibus ciborum illecebris abstinet. Tranquillo mari in arena deses quiescit. perturbato vero, perinde ac si intelligeret a piscatoribus tum mare non adiri, nec pisces in fundo metu latitantes progredi audere, libere spatiantur, & circum petras errant, atque in cibo habent quicquid undæ maris turbati obtulerint. Vincuntur tamen & hi solertia. Cum mare tempestatibus agitur, & melanuri profunditate relicta circa petras oberrant, piscator super saxo prominente, ubi vel maxime furit mare, caseum pani permixtum in fluctus dispergit, donec melanuri complures hujus escæ cupidi congregentur. Avertit autem corpus in obliquum, ne umbra sui in aqua comparens piscibus terrorem incutiat. Iis collectis a parva arundine exilem & simplicem lineam multis instructam exiguis hamis, eadem refertis esca, in æstuanes maris undas demittit: illi appropierant, & suum sibi exitium glutunt. Subinde autem ille, nunquam fere quiescente manu, e vorticibus hamos extrahit, sæpe etiam vacuos. neque enim inter æstus maris facile dignoscit, piscisne aliquis hæreat, an temere ab undis agitetur linea. Quod si quis hamo transfixus inhæreat, repente extrahitur, ne dolo ceteri animadverso perterreantur.

482. Mugilem quantumvis temperantem, tamen

capiunt dolis circumventum. Hamo angusto & parvo escam ex pane & caseo confectam & cum menta (quam Cocyto natam, Plutonis pellicem fuisse ferunt; postea vero, cum is Proserpinam ab Ætna monte raptam conubio sibi junxisset, Mintha (*menta* latine) autem rivalem exosa duris incefferet verbis, & Plutonem mox ad sui tanquam pulchrioris amorem reversurum, alteramque domo ejecturum esse jactaret, Ceres irata eam pedibus conculcatam in nominis sui plantam mutavit,) cum menta igitur subactam indant. mugil odore allectus primum quidem procul limis oculis hamum intuetur, dolum suspicatus, veluti viator aliquis, qui in trivium inciderit, diuque secum dextram an sinistram insistat viam dubitat. Deinde paulatim confirmato animo accedit, & mox refugit, iterumque appropinquat, & cauda escam verberat, ne quid caloris ei forte adhuc insit; nihil enim vivi attingit. Tandem vero summo ore cibum arrodens, & hamo ita ut equus freno confixus, a piscatore sursum rapitur & palpans in terram extrahitur.

529. Gladius etiam hamis capitur, licet nulla eis insit esca. Nudus enim hamus, nec occultatus a linea dependet, duplici recurvus unco. Supra eum vero mollem aliquem piscem e genere alborum, palmas circiter tres superius, summo labro artificiose alligant. quem dum invadens gladius vorat, partes ejus aliquæ delabentes circa hamum inhærent, quas ille dolo non animadverso similiter devoraturus capitur & extrahitur. Porro circa Tyrrenum mare, Massiliam & Galliam, ubi ingentes gladii reperiuntur, piscatores naviculas ipsis piscibus cum corpore tum gladio & mucrone rostri similes fabricant. Illi alios sui generis pisces videre se rati, non refugiunt, donec a cymbis undiquaque circumdati fuscinis feriantur, adeo ut effugere nequeant. Fit quidem aliquando, ut gladio suo belua navim penetrando perforet, tum piscatores illico securi maxillas ejus confringunt, & navim perforatam clavo obturant, ac piscem viribus defectum

extrahunt. Quin etiam sinuosis retibus inclusus aliquando gladius capitur, & stolidus oblitusque roboris sui ad maculas trepidat, nec audet appropinquare. Itaque ad litus extracti caput clavis aut sudibus comminuunt piscatores.

576. Ut gladii, ita etiam scombri, thunni (pingues), acus, & dentices (gregales) stoliditatis suæ poenas captivi luunt. Scombri, cum alios vident reti inclusos, ad eos ingredi cupiunt, non aliter atque pueri, qui flammam contrectare cupiunt, & mox manu porrecta vim ignis cum dolore experiuntur. Ingressi autem, alii (*minores*) per maculas rursus evadunt: alii (*majores*) detinentur, & dum rete ad litora trahitur, multos in reti scombros hærentes, ac instar cunei impactos videas utrinque, aliis ingressum, aliis exitum molientibus.

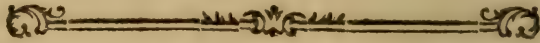
596. Simili temeritate & thynni capiuntur: non tamen perveniunt intra retia, qui foris sunt, sed dum ingredi cupiunt, & maculas dentibus recurvis appetunt, iisdem hærentes & intricati capiuntur.

605. Acus, ubi reti elapsæ fuerint, statim reversæ, quasi se ulturæ, rete dentibus, quos frequentes habent, appetunt, atque ita infixæ & hærentes capiuntur.

610. Synodontes (*dentices*) secundum ætatum discrimina veluti turmatim natant. Cum piscator hamum in eos demiserit, procul consistentes invicem se intuentur, nec accedere audent. ubi vero aliquis ex alio grege profiliens, escam devoraverit, omnes reliqui, exemplo primi audaciores facti appropinquant, ciboque delectati veluti inter se contendunt, qui primus piscatoris manu extractus moriatur.

620. Thynni ex Oceano veniunt in mediterraneum mare, cum vere ad sobolis propagationem instigantur.

Hi primam (*per fretum Gaditanum ex Oceano intrantes*) in Iberico mari, deinde circa Rhodani ostium a Celtis & Massiliensibus capiuntur: postea a Siculis, & maris Tyrrheni accolis: hinc vero passim reliquum mare pererrant. Primum igitur maris locum litori vicinum deligunt, non nimis angustum, nec qui ventis pateat, sed tranquillum & cavernis luce temperatis instructum. Inde aliquis (*thynnoscopus*) in editiore rupe thynnorum advenientium viam & numerum observat & fociis denunciat, qui statim retia explicant vestibulo, portaque & atrio instructa. Thynni variis secundum ætatem turmis distincti, veluti hostiles phalanges irrumpunt, donec retia impleta fuerint.

O P P I A N I

DE PISCATIONE LIB. IV.

Sunt quos amore percussos exitiali, perniciosæque veneris appetentes e mari deprædantur pisces, quorum capturam jam carmine explicabo, quale a Musis doctus accepi, ut tuum, fortissime Imperatorum, Antonine, filiique tui animum suavitate cantus perfusum delinirem. Vos igitur inceptis favete, & benigne canentem auscultate.

II. Fraudulente, exitialis Amor! deorum quidem omnium longe pulcherrime, sed idem crudelissime, cum improvisus hominum mentem veluti procella illapsus, flammis dolorumque fluctibus exæstuantem furiaſti! Maximæ tibi voluptati sunt lacrimæ genis profusæ, & tracta intimis de præcordiis suspiria exaudire aves inexorabilis, ubi visceribus penitus exulceratis genisque excavatis, miseros mentis statu dejectos consiliter non sinis, sed adeo sæpe, quos potentiam tuam atque iracundiæ vires experiri volueris, in per-

niciem suam præcipites agis. At tu, sive deorum antiquissimus, Chao prognatus, primus conjugiorum junxisti vincula, connubique leges instituisti, sive tu Venere matre genitus, propitius mihi sis, lenisque & placidus aspira. Nec enim quisquam est, qui imperium tuum legesve tuas detrectet, sed omnes te & desiderant simul & exhorrescunt. Beatus ille, qui placidum & mitem animo colit amorem! Quin tibi non fatis est, deorum hominumque genus perdomuisse, sed ne ferarum quidem silvestrium aëriarumque avium imperium dedignatus, ipsos adeo maris recessus penetrasti, ut etiam genus aquatile telorum tuorum vulneribus faucium vim perfentiscat.

40. Scari quidem, (varii, aculeati) mutui amoris vinculo juncti, sibi invicem in periculo succurrunt, nec unquam se destituunt. Scarus enim ubi deglutiit hamum, statim alius veluti propugnator appropinquans lineam abrodit, sociumque non sine piscatoris dolore servat. Nassa vero inclusus, exitum meditatatur, non quidem qua intravit, infesto viminum vallo deterrente, & oculos ejus vulnerante: sed capite deorsum verso, retrorsum natate & cauda laxare vimina molitur. Vident hoc alii foris scari, & ut laboranti succurrant, eorum aliquis vel suam caudam nassæ insertam capto mordendam porrigit, vel capti exertam mordicus apprehendens ipse, trahendo educit. Ita fere cum viri asperum per obscuræ noctis tenebras collem conscendere nituntur, junctis invicem manibus trahunt trahunturque, ut mutuo labore se levant. Scaro vero ipse hic amor, & amici adjuvandi desiderium in perniciem conjicit. Quatuor piscatores in una navi sunt, horum duo remigant, tertius scarum feminam summo labro alligatam funiculo lineo trahit. eam vivam esse præstat: sin minus, plumbum, quod delphinum nominant, inferendum est ori. Ab infima etiam extrema parte funiculi gravis e plumbo rotundus globus annectitur. Dum ita trahitur piscis femina, quartus interim nassam proxime contra ipsum dolum in

mari trahit. interea congregati scari frequentes, & furore libidinis perciti, tanquam opem laturo sequuntur magna celeritate, & navim utcumque acceleratam circumdant. Tandem piscator, ubi satis multos esse conjecerit, feminam elevato funiculo, & plumbo infra appenso in nassam deponit, in quam facile plumbi pondere deprimitur: mares vero illico certatim sequuntur, includunturque pariter, non aliter ac cursores, qui pariter carceribus emicant, omnesque contacta meta certaminis præmium auferre nituntur. Sunt qui nassam sub faxis, quibus familiares sunt scari (lactei), inclusa femina deponunt: circa quam collecti mares, libidinis impulsu, universi temere ingressi capiuntur. Ita fere auceps illicem avem densis ramorum foliis abditam collocat, cujus voce mares decepti ultro in laqueos veniunt.

127. Similiter etiam capitones (ÆLIANUS I. 12. ex h. l. *cephalos oxyrynchos* i. e. *capitones acuto capite nominat*,) amore suo pereunt. Feminam piscator per fluctus maris trahit, quæ formosa & pinguis sit oportet: ita enim plures pulchritudinis illecebra illecti accedunt, & feminam etiam in litus usque extractam persequuntur, veluti adolescentes libidinosi, qui feminam formosam forte conspicati, primum quidem procul intuentur, deinde prope accedentes, animum suum suavi veneris cogitatione demulcent. Piscator (*alius subsequens*) ita congregatis rete jaculum injicit, cujus involuti sinu capiuntur.

147. Ad sepiam capiendam neque nassæ neque retium (*jaculorum*) insidiis opus habent: sed amoris illecebris eam ad hanc rationem piscantur, ut sepiam (*feminam*) ligatam in fluctibus trahant: quam ubi procul aliæ conspexerint (*mares*), statim cupide in eam feruntur, & amicam flexibilibus nodis etiam atque etiam, veluti sorores fratrem aut patrem reducem, vel sponsa maritum, diligenter complectuntur, donec a piscatoribus mutuis etiamnum amplexibus hærentes

in oriam subtractæ capiantur. Nassis etiam verno tempore decipiuntur. Myrti enim aut arbuti aliivæ frondibus nassas inumbratas in arenoso litore exponunt. sepix vero sobolis & libidinis desiderio ingressæ capiuntur.

172. Zelotypia merulis, ut capiantur, causa est. Hæ enim turdos amant, & quæque cum pluribus feminis thalamo separatis connubio & complexu venereo jungitur; qui fere Medorum & Persarum mos est, ut quisque cum pluribus per vices mulieribus concumbat, & sæpe adeo de pellice aliqua inter se depugnent. Dum turdi (*femina*) in thalamo, veluti sponsæ pudicæ, abditi latent, maritus omnium piscium maxime zelotypus constanter ante speluncas excubat, & conjugium per vices sedulo inspectat. Noctu paulum intermittit hanc custodiendi necessitatem, cibumque exquirat. Cum vero parturiendi doloribus feminæ tenentur, hic anxius quaquaversus ruit, partui timens, non aliter ac mater, quæ filix dilectæ primum exhorrescens partum anxia animo per totam domum circumvagatur, suspiratque vota facit, dum exaudito foris clamore, partus labore liberatam cognoverit. Dum igitur circa faxa trepidat, piscator validum hamum, indita squilla viva, & annexo supra hamum gravi plumbi globo, clam ad ipsas cavernas demittit, & crebro motu merulam maritum excitat & irritat, qui squillam, hostem esse existimans, & ne cubiculum conjugum intret, timens, dentibus invadit, hamoque confixus extrahitur. Turdi feminæ cum maritum mortuum vident, foras prodeuntes circumerrant, & communem cum eo mortem oppetunt. Adeo nihil vel hominum vel piscium generi zelotypia exitialis est! Multos hæc gemitus & dolores peperit, & fere semper in furorem versa in perniciem ipsa suam ruit!

(Tenendum est Oppianum merularum & turdorum sexuum speciemque, quibus tamen differunt, confudisse, ita ut ex ejus opinione merula in eodem genere mas, turdus vero femina sit. Ælianus tamen in loci hujus paraphrasi l. 14. sibi ab hoc errore cavisse recte videtur.)

242. At vero galei canes, & nigrorum centrophororum genus amore & studio, quo sibi invicem succurrere student, pereunt. Piscator album piscem (*spina dorfi exsecta*, addit ÆLIANUS I. 55.) hamo illigat & in maris profundum, ubi cœnum ad multorum passuum altitudinem subsidet, demittit. unum aliquem captum ceteri omnes statim tam avide insequuntur ad navim usque, ceu simul volentes perire: nec ante fugiunt, quam socium extractum viderint. Quare magnus eorum numerus partim reti (hypocha) conclusi, partim tridente faucii, partim aliis decepti dolis capiuntur. Sic parentes filii unici funus ad tumultum elatum mœrentes comitantur, & sepulcro veluti infixi hærentes una cum filio mori, quam domum herede vacuam reverti malunt.

264. Alii peregrinis amoribus a genere suo in terram abducuntur, veluti polypi & fargorum petris amicum genus, quorum illi ad oleas prope litus nascentes, odore consecuti, ceu canes sagaces, accedunt. Mirum est, aquaticum genus desiderio arboris trahi. Ubi enim oleam mari vicinam perceperit polypus, statim in terram egressus, primum circa radices & truncum volutatur, similis puero, qui protensis manibus ad complexum nutricis advenientis properat: deinde altius cirris suis enixus, ramos & frondes implicat, alium ex alio velut osculatus, atque ita omnem oleam veluti hedera perreptat. Tandem ubi animum suum desiderio & amore oleagineo exfaturaverit, descendit & in mare revertitur. Quamobrem piscatores vegetis olivæ germinibus colligatis in fascem, plumbum in medium indunt, & a navicula trahunt: quem statim amplexus aliquis polypus hæret, neque remittit, ne in navim quidem pertractus.

308. Sargi tantopere capras amant, ut cum illæ a pastoribus in magnis æstibus ad litora, ubi lavent, aguntur, sargi mox audito balatu, conferti quantumvis alias tardi appropereant, ac circumsilientes mirifico
gaudii

gaudii argumento lambant: nec aspernantur eas capræ tanquam amantes. Ubi vero e mari jam exeunt capræ, tum fargi mœrentes universi ad extremum usque litoris marginem comitantur & inviti deserunt. Verum perniciosus hic eis amor est. observat enim piscator geminos scopulos angusto inter eos spatio solem admittente, quod multi pariter fargi incolunt: solis enim radiis admodum gaudent. Ibi pellem indutus caprinam, eminentibus supra caput cornibus, manet, & injicit in mare farinam carni adipique caprinæ permixtam. Allecti itaque fargi ipsum mare ingressum ceu capram amplectuntur. Is vero mox calamo duro (*e corno arbore* ÆLIANUS I. 32. ex hoc loco habet) extenso, lineam e lino cano demittit, & hamo carnem de ungula caprina inserit, & mox quem ceperit fargum, celeriter manu extrahit. nam si dolum animadverterint pisces, simul omnes trepidi refugiunt: sin clam & celeriter pergat, nullus eum quin capiatur effugiet. Capiuntur & alio modo. Mares inter se pro feminis verno tempore certant: qui vice-rit, solus feminis omnibus potitur, quas in aliquem intra petras recessum agit. Itaque piscator nassam amplam & rotundam in mare deponit, multis circa introitum myrti, aut lauri aliisque frondibus obumbra- tam: & cum peracto certamine victor aliquis evasit, mox feminas omnes in nassam ceu aliquod petræ latibulum colligit, foris interim ipse ceteros mares arcens. tandem & ipse ultimus ingreditur: atque sic pariter capiuntur. Tantum amoris in aquatiliu genus est imperium, ut mutuo sui desiderio circumventi pereant.

404. Hippuri si quid in mari vagum & fluctibus obnoxium viderint, omnes statim frequentes proxime comitantur: maxime vero si naufragæ navis disjecta oberrent fragmenta. In hæc qui incidit piscator, facile uberem horum piscium prædam consequitur. Sed naufragia deus avertat. nam aliter quoque capiuntur hippuri. Confertos arundinum fascis lapide inferius alligato, quo deprimantur, in mare dejiciunt.

Circa hos illico hippuri umbræ amantes congregantur, & dorsa arundinibus affricare gaudentes manent. Tum piscatores hamos escis instructos demittunt, quos illi certatim apprehendere festinant, ita ut permultos deinceps facillime capiant: magis enim aviditas piscium nimia in hamos propera ruit, quam piscatores ipsi festinare hamis immittendis & extrahendis queant. Pompili pariter umbram amant, atque eadem ratione capiuntur.

439. Ad loligines capiendas lignum (telum) fuso simile parant, & frequentes in eo hamos infigunt, quorum recurvas cuspides superinducta iulide pisce occultant. Hanc escam linea per mare trahunt. mox enim eam conspectam loligo suis invadens cirris transigitur & comprehenditur.

450. Anguillas pueri circa sinus maris tranquillos hoc modo capiunt: Intestinum ovillum perlongum veluti lineam in aquam demittunt, quod anguilla conspectum statim hiante ore invadit & detrahare conatur. At enim piscator intestinum (*arundine, ad quam alligatum est*, addit ÆLIANUS XIV. 8.) quoad potest, inflat, donec vento penitus intumescat, & fauces illius opplet, atque spiritum eatenus obstruat, ut anguilla dentibus infixæ captiva tandem subtrahatur. Simili fere modo, siphone pleno vasi admoto, vinum spiritu extrahere solent.

468. Est quoddam apuæ timidum & infirmum genus, engraulis (alii *encrasicholos*, alii *lycostomos* appellant, ut ÆLIANUS in hujus loci paraphrasi VIII. 18. tradit) vocantur. Hæ quod ab aliis piscibus in cibo expetantur, ad insidias, quibus sunt opportunæ, vitandas eatenus confertis turmis densæ & sibi invicem veluti infixæ hærent, ut naves sæpe in earum agmen veluti in scopulos incurrant, & remi ceu saxo illis adhærescant. Ita vero inter se restricte & pertinaciter tanquam clavis confixæ cohærent, ut ne securi quidem

immissa eas divellas, sed alius aliam partem abruptam auferas, & manu veluti in profundam arenam immissa immensam & facilem prædam referas. Has igitur ita sibi invicem implexas piscatores sagenis circumdant, captasque facili labore in litora extrahunt, quæ longe lateque magnis apuarum acervis veluti areæ corona, cum agricolæ frumentum cribris ventilant, exstructa albicant.

504. Thynnus pelamydes (*cordylas*) parit in Ponto Euxino, circa ostium paludis Mæotidis, quo mari conjungitur. Ova edita partim matres sectatæ devorant, partim inter arundines & juncos detenta perficiuntur. mox autem ut ex ovis hi pisces nati sunt, natalem locum relinquunt. Est autem recessus quidam Thracii maris profundissimus, unde & Melas i. e. niger cognominatur, idemque ventis minime expositus. In eo loca multa sunt cava & cœnosa, ubi multa piscibus parvis alendis idonea nascuntur. In hunc primum immigrant pelamydes (*cordylæ*); tempestates enim & frigus, unde oculi earum hebetantur, apprime oderunt. Itaque immorantur & crescunt usque ad vernum tempus. quin etiam coeunt ibi, & ad patrias inde undas revertuntur, ut pariant. Has Thraces supra Melanem sinum per hiemem capiunt. Trabem crassissimam, non longiorem tamen cubito, plumbo ab altera extremitate, & crebris uncis tricuspibus armatam, & fune longissimo ligatam, navigantes piscatores, qua profundissimus est sinus, ad fundum maris immittunt. Fertur ea magna vi pondere suo, & quascunque circa vadum in limo contigerit pelamydes (*cordylas*), configit. Tum illi celeriter extrahunt cum transfixis miserabiliter piscibus lignum. Alii vero retibus capiunt eas noctu, quo tempore propter timiditatem, metuunt enim quicquid in mare inciderit, circa vadum congregantur. Itaque piscatores dispositis retibus, remis & contis summum mare verberantes quantum possunt strepitum cient. Pelamydes vero motu simul remorum micantium & sonitu percussæ.

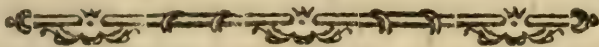
in rete ceu refugium quoddam trepidæ confugiunt, & extrahuntur, in angustum præ metu collectæ, dum funes, quibus trahitur rete, commotos timent. Interea piscatores diis vovent, ne quid e reti exiliat, & ceteris viam monstret. hoc enim viso, mox omnes evadunt. Quod si nihil adversi eveniat, plerumque in ipsam terram pelamydes, retia relinquere nolentes extrahunt. Sic etiam in silvis cervos capiunt venatores, dum præ metu ad formidinem variis avium pennis ornatam accedere non audent.

593. Urinator aliquis peritus in mari facile etiam manibus sargos ceperit & sciænas (*umbras*). Sargi enim trepidi in angustum aliquem locum maris se recipiunt, catervatim collecti, & spinis dorsi rigentibus ita horrent, ceu vineæ alicujus sepimentum spinis confutum, ut tractabiles non sint, sed peritus urinator animadvertens capitis caudæque situm in singulis, a capite primum contingens spinas permulcet ac deprimat, utraque manu singulum apprehendens. Manent illi condensati & capiuntur.

616. Eodem modo etiam sciænam (saxatilem, mollem,) capiunt. Hæc enim in metu ad saxa festinans, cavum aliquod quærit, aut scissuram, aut herbas marinas subit. contenta est autem capite tantum occultato, de reliquo corpore non sollicita, tanquam si suis ipsa oculis non videat, ab alienis quoque non videatur. itaque stolidam facile comprehenditur ab urinatore. Sic struthio & bubalus Africani, hic cum irruentem leonem metuit, capite & oculis in fruticibus absconditis, totos se latere putant; donec ab hoste circumventi pereant.

635. Hi sunt piscationis modi quos novimus; reliqui vero pisces pariter nassis, vel hamis retibusve aut contis interdium vel noctu capiuntur. Nocturna quidem captura cum facibus fit; dum enim pisces flammæ fulgore excitati circa naviculam piscatoris exsultant, tridentis ictibus confinguntur.

647. Est quædam piscandi ratio, quæ celerem piscibus veneno perniciem parat. Primum quidem timidos greges jaculorum contorumque impulsu & remorum verberatione in locum cavernis frequentem undique cogunt, quem piscatores mox retibus dispositis cingunt, & quasi muro circumvallant. Tum aliquis geminam ex argilla & herba cyclamino inter se mixtis confectam massam manu capit, & mare super retibus ingressus saxorum cavernas veneno oblinit, cujus gravis & infestus odor statim mare inficit. Quo facto in naviculam revertitur: pisces vero simul atque odorem pestilentem perceperint, capite obnubilato & corpore toto ingravescente foras propelluntur, & dum veluti ebrii oberrant, in retia incurrunt, unde nullus eis reditus patet. Tandem vero ubi gemebundi exspiraverint, & mari silentium redditum fuerit, piscatores innumera mortuorum piscium cadavera cum gaudio in litus extrahunt. Non aliter martii viri cum nulla inimicæ urbis expugnandæ spes superest, fluminaque & fontes veneno inficiunt; quo facto civitas diu cum fame & infortunio suo colluctata, miserrime tandem infestæ aquæ potu perit, & tota cadaveribus oppletur.

OPPIANI

DE PISCATIONE LIB. V.

Jam vero attende, terrarum orbis domine, quam nihil homini nec in terra neque in mari ad perficiendum difficile sit; quippe cetera diis similis, viribus solummodo inferior est. Non enim nisi immortalibus cedimus ingenio & potentia; sive vaser ille Prometheus Japeti filius huminum genus luto finxerit, & cor divina perunxerit particula; sive Titanum cæde cruenta prognati sumus. Quas enim feras

quamvis viribus audaciaque immanes non extinxerit, quasve aves, licet aëre pendentes, terrestre animal homo non ceperit, qui & ipsum leonem domet, aviumque perniciosissimam aquilam assequatur, & Indicam beluam (*elephantum*) mole vastissimam veluti mulum sub jugum mittat? His vero mole & robore præstant, quas mare sinu alit immenso beluas, nec numero inferiores. Quæ enim in terra innoxia nullis viribus pollet testudo, huic quamlibet audax in mari vix impune occurreris; sunt canes marini terrestribus & audaciores impudentioresque; pantheræ marinæ morfu quam terrestres magis nocent, & hyænæ in mari magis quam in terra sæviunt. Arietes, mansuetum pecus, in terra pastorem sequuntur, quos ferocissimos in mari quicumque accesserit, experietur; nec aper, quamvis immanis robore cum lamna, nec leo cum zygæna fortitudine contenderit. Phocam etiam terrestres urfi timent occurrentem, & si congressi fuerint, vincuntur. At nihilo minus tam ingentes immanesque maris beluas laborioso certamine animique solertia perdomitos homines capiunt eo, quem mox exponam, modo. Vos igitur, terrarum domini, propitii canentem auscultate.

46. Varia & magnitudine immensa cete medio in nutriuntur mari, & semper in fundo pelagi degunt, molis suæ pondere: semper famelica, ut quorum vasta ventris vorago sit inexplebilis: quare & se invicem conficiunt, robustior infirmiore. Sæpe obvias terrent naves in mari Iberico, ubi proxime reliquerunt Oceanum, & ceu corbitæ oberrant. Interdum etiam ad litora deferuntur, si quis ea aggressus fuerit.

62. Omnia vero cetacea, exceptis canibus, tarda in natando sunt, & visu debilia; quare propter membrorum gravitatem non omne adeunt mare, neque sine pisciculo duce quoquam progrediuntur. Albo colore (seu fusco, vulgo erat: *parvus aspectu*) hic est, corpore oblongo, cauda tenui & angusta, qui anteit.

viamque monstrat, unde dux nominatur. beluis marinis adeo gratus & amicus est, ut quo is velit, sequantur, in eoque vitæ salutisque spem omnem sitam habeant. Hic parte caudæ extrema oculis admota singula illis ostendit, sive præda præsto sit, sive alicunde periculum instet, sive propinqua vada & breviter vitanda sint: hunc lubentes veluti temonem navis, aut filium ducentem parens oculis debilis, sequuntur, per hunc audiunt, & vident, neque tantopere vastis cetis vires profunt, quam astutia parvi pisciculi, qui generis sanguinisque cognatione, an amicitia adductus ea comitetur, incertum est. Quamobrem astutus piscator primum escarum illecebra & hamo ducem capit; quo facto nullo labore monstra comprehendit. neque enim duce orba amplius maris vias vident, non propinquum periculum sentiunt, sed tanquam naves gubernatore privatæ temere vagantur, ignara quonam fluctibus deferantur. Interdum etiam præ nimia oculorum caligine (*prægravi superciliorum pondere obrutorum, ut ait Plinius, vel præ nimia carniū pinguedine & mole, ut Ælianus ex h. l. Omnes enim cetacei pisces oculos pro reliqua corporis mole exiguos habent, palpebris tectos, quas in hoc genere agnoscunt TYSON & ARTEDI.*) ad scopulos & litora expulsa offendunt. Tum robusti piscatores ex beluis aliquam insidiis attentare deliberant, sed primo illius magnitudinem pondusque conjecturis assequuntur. Nam si illius vertex & spina dorsi extra aquam paululum eminent, non obscura significatio est, beluam ingentem esse: quod si dorsum bene emineat extra summam aquam, non tanta est: nam minores, quia leviores sunt, idcirco altius eminent. Piscatores lineam ex frequentibus funiculis contortam faciunt, crassitudine rudentis navis mediocris, longitudine, quæ sufficere videatur. Huic addunt catenam ferream, quam hamo inserunt, ne dentibus beluæ laceretur. Hamum magnum alternaque cuspidum serie utrinque armatum, faciunt, quantus faucibus beluæ comprehendi commode possit, adeo validum, ut ne saxo quidem cedat. In media catena

orbes (*plumbei*) frequentes sunt, qui furiosos beluæ motus cohibeant, ne ferrum perfringat contorquendo. cedunt enim illi in gyrum, unde fit, ut catena loco non maneat. Esca est jecur aut scapula tauri. Multi autem sunt piscatorum socii & opiferi, qui in promptu habent spicula, fuscinas falces (*enses falcatos*), secures, & alia hujusmodi fabrorum arte confecta instrumenta. Tum tacite remigantes, nutu siquid opus est, significant, & summopere cavent, ne ullo sonitu percepto belua in profundum refugiat. Ubi vero jam prope sunt, escam e prora demissam ceto offerunt; hic ut escam videt, nulla mora interposita, effreni aviditate eam appetit, atque statim ferro ejus guttur transfigitur, cujus dolore incitatus, catenam exedere & conficere conatur: quod ipsum postquam diu multumque conatus est, acerrimis doloribus affectus, in pelagi profundum demergitur. Tum omnem funem huic relaxant, quod nullis viribus humanis retrahi posset, & facile exagitata fera navem cum remigibus in profundum detraheret: simul & amplos utres venti plenos ex funibus belua mare subeunte appendunt. Illa vulneris dolore stimolata, utres contemnit, & reluctantes, & summam aquam semper appetentes, in altitudinem maris deprimit. Cum autem pervenit ad imam maris sedem, defatigata quiescit, ingentes fluctus anhelans. at enim quiescere cupienti utres non permittunt, sese in sublime efferentes. Itaque contra hos renovat atque instaurat pugnam, & veluti animalia sibi infesta persequitur ulciscendi animo, & iterum ac sæpius frustra utres detrahit. hi sursum versus subvolant: illa vero graviter dolens, rursus profundum petit: & modo alieno impulsu, modo sua sponte trahitur, & tantopere furit, & aquarum procellas anhelando commovet, ut existimes sub fluctibus Boream stabulari. Tum piscatorum aliquis illico ad litus remigans, lineam saxo alicui alligat, & in mare redit. Tandem defessa, & viribus jam exhaulta belua, uter aliquis victoriæ nuncius effertur sublimis: mox etiam ceteri, & cum iis cetus vel invitatus attrahitur.

hitur. Mox piscatores suis navigiis congregantur, & cohortatione mutua, tanquam in prælio, magnis animis, magno tumultu, feram aggrediuntur. Alii jaculis, alii tridentibus, alii securibus, falcibus, aliisque instrumentis armati cædunt utcunque renitentem flatuque cientem procellas: & vulneribus, quibus inflictis mare rubescit, putridam sentinæ aquam infundunt, acrem & ignis instar mordacem. Expugnatam denique cum gaudio & cantu, veluti post prælium navale, ad litus trahunt atque ejiciunt, ubi illa nequicquam jam moribunda palpitat, pinnasque motitat, & grave spirat, tandemque moritur. Atque hic ubi feram per litus totum jacentem vident, primum quidem accedere propius non audent, sed jam mortuam etiamnum exhorrent; deinde vero sumto animo circum congregati piscatores cadaver crudivoræ bestię contemplantur: hic triplicem dentium hastarum instar exsertorum series stupet; ille vulnera contrectat. alius spinam diris horrentem spiculis, caudamque & caput immensum ventremque spatiosum miratur. Tumque aliquis terram quam naves lubentius habitans ita adstantem affatur amicum: Amica nutrix, Terra, quæ me natum in sinu tuo educaſti, tuo etiam in amplexu mori mihi contingat. Procul mihi mare sit propitium. procul in terra Neptunum venerer. nunquam ego me, fragili ligno vectus, ventorum & maris objectus iræ, fluctibus credam. Scilicet non satis erat homini furentibus cum procellis semper decertare, animamque mari despondere; sed etiam ejusmodi lurcones manet, quorum in faucibus tumulum sibi inveniatur. Equidem exhorreo talium monstrorum exitiique patrem. pontum ego procul e terra salutem, proculque mihi propitium habeam. Et hoc quidem modo cete grandia capiuntur: minorum vero ut facilior est captura, sic instrumenta, ut par est, minora: hamus, inquam, esca & linea. & pro utribus caprinis cucurbitæ aridæ adhibentur.

358. Lamnæ (*lamie*) vero catulos ut capiant, sæpe

R r

cis lorum, quo remus scalmo alligatur, solutum porrigunt, cui illi dentes infligunt, qui quoniam recurvi sunt, impediti ceu vinculo retinentur, atque ita tridente percussi pereunt.

365. Inter cete inprimis canes voraces, contumeliosi ac impudentes sunt, perpetuaque famis rabie concitantur. Itaque sæpe pisces etiam in retibus & nassis piscatorum populantur ac devorant. atque interea quandoque dum ventri indulgent, hamo confixi cum reliquis piscibus extrahuntur.

376. Phoca seu vitulus marinus adeo robusto corio obducitur, ut neque hamo, neque fuscina comprehendatur. At primum ut irretitus tenetur, piscatores statim magno studio rete in litus expellunt atque eijciunt. nam etiam variis & multiplicibus retibus illaqueatus est, ea tamen unguibus facile laceraret, & piscibus simul captis adjumento ad exitum esset. Quamobrem magna celeritate ad terram subtrahunt, ubi & tridente & fortibus clavis contisque caput percutiunt; difficulter enim, nisi temporibus capitis elisis, interficitur.

392. Aliquando testudines importune piscantibus obviæ, prædæ parandæ nocent, damnumque afferunt. Sed facile est audaci & intrepido viro eas vincere. Si quis enim se in mare immergens testudinem supinam in dorsum everterit, quantumvis connitatur, fatum vitare non potest, sed in altum evecta, pedibusque palpitans, ferro percutitur, aut laqueo induta ad litus pertrahitur. Sæpe etiam in terram egressis ita solis vapore cortex siccatur, ut in mare redeuntes mergi nequeant, invitæque fluitent, opportuna venantium prædæ.

416. Delphinium capere nefas & impium est: & quisquis occiderit, is utpote impurus neque ad deos accedere supplex, neque aram attingere pis ritæque

potest, & suos quoque contubernales polluit. nec minus infestus est diis, quam homicida aliquis. Sensum enim & ingenium hominis habent, quare etiam amore prolem suam prosequuntur & amice inter se vivunt. Jam vero in Eubœa maris Ægæi insula piscandi societatem cum hominibus ineunt. cum enim noctu ad laborem pergunt, suspenso de prora aenea laterna, cujus splendore pisces terreantur, delphini auxilio accurrunt, & pisces metu luminis obstupefactos fugientesque undique veluti canes venatorii insultantes in litus compellunt, ubi tridente facile percutiuntur: alii in angustias a delphinis compulsi metuque lucis per mare trepidantes capiuntur. Finito labore, delphini accedunt, prædæque partem in operæ suæ mercedem deposcunt, qua negata pisces non amplius eos capturæ adjutores habebunt.

448. Narratur etiam Arionem Lesbium citharœdum delphini tergo susceptum latronum insidias subterfugisse, salvumque ad Tænarum Laconicæ regionis promontorium appulisse. Nec delphini in puerum Libycum amor ignoratur, quocum pecora ad litus pascente ludere, adeoque silvestria pascua quam mare habitare malebat. Nostra denique memoria delphinus insulam (*Pordoselenem*), veluti civis, habitabat, pueri cujusdam amore ductus, cum quo educatus fuerat, nec unquam portu decedebat. Igitur cum uterque grandior factus esset, mirum quam amanter inter se invicem ludebant; quamobrem multi hominum cœtus quotidie in litus novitate amicitiae adducti confluebant. Puer conscensa cymba ante portum navigabat, & nomine, quod a prima infantia impositum ei fuerat, focium appellabat: ille pueri voce audita tanquam sagitta advolans, cauda adblandiebatur, capiteque sublato eum amplexari cupiebat. Quod si puer se in mare dejecisset, juxta eum natabat, atque arcte, quocumque duceret, sequebatur. Hunc ad litora accedens tergo suscipiebat, & seu in altum mare pergere, sive temere per portum vagari juberet, lubenti

animo obsequebatur. Nec solum puerum gestabat, sed quemcunque alium ille voluisset, tergo sustinere non detrectabat. Quum vero puer obiisset, primum ille moerenti similis socium per litora quærebat: appellatus non exaudiebat, nec cibum amplius accipere dignabatur, tandem e conspectu hominum prorsus evanuit, non vana suspicione, pueri desiderio eum extinctum fuisse.

§19. Thraces tamen, & qui circa Byzantium habitant, barbari & immanes, delphinos capere audent, nulla amoris, quo homines prosequuntur, ratione habita. Tridentem sive jaculum trifidum parant, longissimo funi annexum piscatores, & matrem alicubi cum geminis catulis oberrantem observant, eisque adnavigant. Delphini sine metu ullave suspicione loco manent, donec alter ex catulis jaculo feriat. percussum piscatores non attrahunt, neque enim possent: sed funem laxant, & remigando celeriter sequuntur, donec ille tandem viribus exhaustus in summam effertur aquam. Illum ubique misera & incerta sequitur mater, nec usquam deserit: alterum interim adhuc incolumem a se propellere, & ut fuga sibi consulat hortari videtur. Saucio vero adeo adhæret, ut nullo modo absterreri, ne ictibus quidem, aut divelli ab eo queat. itaque simul cum filio nec invita capitur & occiditur.

§89. Ostracodermorum universo generi; quod mare perreptat, contingere ajunt, ut cum luna pariter crescant, pariterque decrescant. Hæc piscatores mare subeuntes partim manibus ex arena legunt, partim scopulis firmiter in hærentia vi abstrahunt, alia a fluctibus in lacunas effossæ arenæ expulsa capiuntur.

§98. Purpura ostreorum maxime gulosa est. Modus vero, quo capitur, is est. Parvas nallas densas contextu, calathis similes, e viminibus nectunt piscatores purpurarii, intus in media nalla strombi cum

chamis ponuntur ad eam alliciendam. Purpura escæ cupiditate linguam, quam prælongam, tenuemque & acutam habet, per vimina inferit, escamque exfugit; quare lingua intumescente, & macularum angustis inhærente capitur, ut flore suo vellera tingat.

612. Operosius nihil est nec miserabilius certamine, quod urinatores ineunt, cum spongas amputant. Primum quidem cibo potuque modico & levi se præparant, ne corpore pleno respiratio eis minus libera sit; & somno non conveniente piscatoribus (i. e. *longiore* & *nocturno*) corpora demulcent. Prius vero quam opus aggrediuntur difficile, vota diis marinis faciunt, ne in cetos aut aliam noxam incurrant. ubi deinde callichthyn (*anthiam Aristoteles vocat*) conspexerint, confirmato animo lætique operi se accingunt. nulla enim belua, nec aliud noxium animal in mari illic reperitur, ubi hic piscis fuerit: quamobrem & sacrum cognominarunt, quod purum & innoxium circa eum mare sit. Urinator fune oblongo supra coxas cinctus, plumbum altera manu, altera falcem gerit. oleum ore tenet. Observat de prora mare, & ubi sociorum vocibus animatus in fluctus defiliit, plumbi pondere in vadum detractus oleum expuit, ut aqua illustretur, sicut nox lumine accenso. Spongiæ extremis saxis veluti affixæ inhærent. Spiritum (*odoratum*) etiam aliquem, ceu reliqua (*ostrea, conchyliæ,*) quæ ad scopulos nascuntur, habere creduntur. Quare piscator celeriter vibrata falce, tanquam messor, eas a saxo refecat, atque abjecta omni cunctatione fune tracto socios admonet, ut ex ima maris sede celeriter subtrahatur. nam fanies a spongiis cæsis manans, non modo tetrum odorem redolet, sed ad nares adhærescens, sæpe eum suffocat. Extractum sane a sociis qui viderit, miseretur, metu & labore fractum. Est quando infestantibus cetis vel semilacerum vel prorsus non extrahunt.

Hæc habui, divine Imperator, de marino piscationis opere dicere; tibi vero salvæ incolumesque levibus auris per mare decurrant naves; tibi que semper piscibus abundet mare, & terræ inconcussa fervet fundamenta
Neptunus.

EUTECNII SOPHISTÆ

PARAPHRASIS

OPPIANI

VEL POTIUS

DIONYSII

LIBRORUM

DE

AUCUPIO.

INTERPRETE

CONRADO GESNERO.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

PHYSICS

1913

112

112

PHYSICS

1913

PHYSICS

LIBER PRIMUS.

Aquilæ multum reliquis avibus præstant, adeo ut Jovis scepro juxta fulmina insidere perhibeantur. Aërem volatu superant & sublimius ad ipsum ætherem evadunt; visu acerrimo valent, ut quamvis parva animantia per terram reptantia, aut inter frutices latitantia, prospiciant, cum fames eos extimulat. Delectantur agnina, hinnulorum & leporum pulpis. cadaver nullum attingunt, nisi forte ab ipsis relictis animalis. Testudines pro medicamento vorant. quod ad potum, sanguis animalium quæ ceperint, eis sufficit, aquam vero non gustant. Montium vertices editos & conspicuos incolunt, sive cum a venatu ad quietem se recipiunt, sive soboli nidos parant: & raro sane ad campos rupibus relictis descendunt. sed ut plurimum e speculis suis cœlum prospectant. Cum parturiunt, lapidem nidis imponunt, ut tempestive pariant, neque per vim pulso foetu immaturo abortiant. Non constat autem de hoc lapide: sunt qui de montibus Caucasii, alii ab Oceani litore peti tradunt, colore candidissimo, spiritu gravidum, qui etiam ex agitatione sonum edat, ita potentem, ut aquæ bullientis in lebetè fervorem extinguat. Feminæ prægnanti alligatus, abortum amolitur. Maxime curant aquilæ, ut generosos foetus alant; quare pullos volatu adversus solem probant, & nimio splendori cedentem, aut oculis conniventem pro spurio rejiciunt nidoque pellunt.

II. Harpæ conspectui raro se offerunt, rupium asperimarum incolæ. Nidos enim pullis struunt in altis montium hiatibus; præcipitiis, ut reliquæ volucres truncis ac ramis, insidunt. Pullos amore miro prosequuntur, adeo, ut si quis rusticus pullum harpæ latenter suffuratus fuerit, illa nidum deinceps cibo neglecto non relinquat, & locum omnem gemitu

plorantis instar mulieris impleat, & lacrymarum defluxu genas madefaciat. Vestiuntur autem eis maxillæ & mentum tam frequentibus plumis, ut barbæ quandam speciem ad collum demissam representent, & hæc eis inter omnes aves nota peculiaris est. Lapidibus vescuntur, & pridem mortuorum animalium ossibus. Quod si deglutire possint, avide quod obtigerit ingerunt; majora vero unguibus apprehensa in sublime volantes per faxa dejiciunt toties, donec frangantur, edendoque sint. Morbos hedera nigra sanant, aut præveniunt.

III. Vultures cadaverum fœtore gaudent, & tantopere averfantur unguenta, ut ne armenta quidem mortua, quorum carnes unguento illita fuerint, attingant.

IV. Accipitres quidam adeo ignavi & ad volandum pigri sunt, ut ab aliis nutrirî malint, & sero tandem venatum profecti ranas tantum aggrediantur. Alii alaudas & hirundines infestant; quamobrem cognatos Tereo eos dixeris. Oculorum hebetudini præ ceteris avibus ita obnoxii sunt, ut etiam curationem hujus ægritudinis in promptu habeant, lactucæ scilicet agrestis, quam medicinæ gratia rescindunt, liquorem lacteum.

V. Impudentissimi omnium milvi sunt, qui etiam ad hominum usque manus provolant. Justas igitur pœnas luunt, cum certo anni tempore magnum in pedibus dolorum patiuntur. Punicæ malo nunquam eos insidere ferunt, & ne aspectum quidem ejus sustinere. Fertur autem, si credere dignum est, virum quendam amissa uxore, ex qua filiam nomine Siden suscepserat, libidinis affectu in filiam exarisse. Illam vero ne a parente contaminaretur, super materno tumulo sese jugulasse, postea vero Diis hunc casum miseratis, terram de sanguine arborem produxisse, & patrem mutatum in milvum calamitatis suæ monumenta refugere, nec insidere huic arbori.

VI. Memnones aves genus a nigerrimis Æthiopi-
bus ducunt; sed Æthiopia relicta, ut quæ nimio ca-
lore fœturam impediatur, ne nidos quidem in ea stru-
unt, (sol enim statim ova omnia combureret) & Aquil-
onem versus ac Thraciam feruntur. Cum autem ad
Hellespontum & Trojam pervenerunt, super Memnonis
sepulcro inter se tanta prælia miscent, ut strepi-
tus alarum scuta resonantia repræsentet. deinde cum
desitum est pugnari, circa fluvium Æsepum se lavant,
& in arena se volutantes pulvere sparguntur, ac su-
per Memnonis sepulcro alas ad solem siccant, colle-
ctumque pennis pulverem monumento inspergunt,
vel hoc argumento, ni fallor, ex humana in avium
formam se transiisse, & neque regium honorem, neque
belli meditationem a se negligi declarantes.

VII. Corvi soli pullis suis potum non ministrant,
guttore eis statim a coitu dehiscente, quod veteris cu-
jusdam peccati culpa eis accidere fama est. Nam cum
Coronis in Tricca Æsculapium pareret, Corax aquari
jussus re neglecta alicubi se oblectabat; quamobrem
iratus Apollo convertit eum in avem atram, & absque
potu rostrum ei excrescere fecit, quæ res pullis est
molestissima. Etiam hoc in eis insolens, quod corvi
mares non coeunt cum feminis, priusquam cantu quo-
dam ceu nuptiali & hymenæo eas demulserint; hæc
vero mares ita conciliatæ admittunt.

VIII. Cornicum pulli ovis non ad caput ruptis,
ut ceterarum avium, sed retrorsum, pedibus primum
prolatis, excluduntur.

IX. Perdices mirifice cervos amant & pasei cum
eis gestiunt, nec usquam discedere volunt, sed comi-
tantur & una currunt, & dorsis insidentes pilos eorum
vellicant, qua re etiam facile capiuntur ab aucupe,
qui cervi imaginem eis ostenderit. Depugnant inter
se propter venerem, ad quam tempore veris præci-
pue moventur, & cum gregatim per nemora pascenti-

bus eis femina se offert, diffidium pugnamque ciet; cedit autem femina victori. Ille protinus tanquam præclarus aliquis bellator, auro aut puella aut alio honorario munere donatus, exclamat. Ova feminis incubare non permittunt, eaque ob novum veneris desiderium suffurantur, quanquam & ipsæ matres nonnunquam præ libidine negligant. In univèrsum autem dolosæ sunt adeo, ut pulli quoque accedentem aucupem decipere calleant, frondibus aut ramis aut alia materia se occultantes: qui dolus etiam polyporum est, proximæ cujusque petræ colorem simulantium.

X. Perdices non tam cervos amant, ac Ægithi asinos oderunt, quorum pullos nidulo spinetis affixo hærentes accedens asinus deturbat, rudendoque ova ægithi per abortum abigit.

XI. Cuculus primus avium verni temporis nuncius est. Nidum non facit ipse, aliarum vero avium devoratis ovis, & suis suppositis discedit. Foventur ea per alienam matrem, donec exclusis pullis fraus detegatur, qua cognita eos relinquit, & alium nidum struit, & ita demum cuculus accedens pullos nutricatur.

XII. Picus martius singulare a natura beneficium habet. Si quis lapide aut ligno immisso ei foramen nidi obstruxerit, ille herbam sibi cognitam affert, eoque orificio opposito nidulum aperit omnesque vespas (*obstacula*) removet. Hanc herbam qui norit, nullo negotio januarum etiam feras resolvat.

XIII. Noctuæ oves infestant & oderunt. Cum formicas a suis pullis abigere cupiunt, vespertilionis cor in nido habent, tanquam formicis sua etiam latibula deferentibus, si quis cor vespertilionis imposuerit,

XIV. Icterus avis quædam a colore nominatur, quam si quis hujus nominis morbo detentus inspexerit, mox integre a morbo liberabitur.

XV. Picæ in vocis imitatione singularem naturam, & quam diversa animalia repræsentet, quis facile dixerit? Ego aliquando garrientem picam audiens hædi vocem arbitrabar, qui a matre separatus juxta arborem eam requireret, cui pica clamans infidebat. Et iterum edito mugitu vitulum referebat; deinde ovis instar balabat; postremo fistulam sive sibilum pastoris imitabatur, quo ille post pasqua oves ad potum ducit. Vix vero tandem pica per ramos saliente conspecta, miratus sum tanta cum in ceteris rebus tum in avibus divinæ largitatis dona splendere.

XVI. Psittacos non in ligneis sed ferreis caveis servare oportet; eos natura voces etiam humanas imitari docuit.

XVII. Dedit & lusciniis natura miram concentus suavitatem. Hæ pullos suos ad cantum potius quam (alimentis) temere educant: & quorum putaverint esse genuinos cantus, illos omni diligentia curant, mutos autem occidunt, tanquam indignam Atticis lusciniis sobolem. Quin etiam libertatis amorem tantum pullis suis intillant, ut si capiuntur, cantum omnino recusent & elingues fiant.

XVIII. Hirundines hominibus maxime familiares & contubernales sunt. In aves mutatæ sunt, cum vir adhuc esset Thracius ille Tereus; postquam vero & illum mutatum viderunt in avem, relicto omni avium consortio ad hominum domicilia confugerunt. Quin etiam neque Boream, neque ventorum qui e Thracia spirant flatus amant, & nidos inde averfos collocant. Pullos suos hoc ordine pascunt, ut illi, qui cibo accepto locum mutaverit, nihil amplius largiantur, donec ad pristinum suum locum redierit. Si quis earum pullos excæcaverit, hirundinariæ herbæ rostro demorsæ liquorem oculis infundunt & noxam cæcitatatis amoliuntur.

XIX. Voracissima avis est Seleucis, & agricolis maxime exoptata, cum fruges locustis infestantur. Has enim partim devorant, partim vel umbra sua enecant. Ingestas nullo negotio per alvum excernunt. Adventum sane ipsarum peregrinorum militum subsidio recte comparaverit aliquis, nisi tamen gratitudinis aliquod specimen in ipsas mutuo referatur, conservatas a se fruges populantur. Jam si quis mentis parum compos seleucidem interfecerit, reliquæ ad defendendas a locustarum injuria fruges in regionem non revertuntur.

XX. Jynges a mulieribus ad veneficia quærentur. Cibum vero hoc modo capiunt. Linguas prælongas, ut piscatores lineas extendunt, qua formicæ transeunt. Accelerant illæ tanquam ad escam, & ubi jam plures infederint, paulatim jynges lingua retracta captas devorant.

XXI. Turtures præ ceteris avibus castæ sunt & pudicæ. Oscula, antequam procreandæ soboli indulgant, permiscunt, idque inter eas, quæ provectiores ætate sunt, perpetuum est: juniores non raro absque osculis id faciunt. Quodsi mas desit, feminæ præter communem avium legem se invicem conscendunt, & ova, sed infæcunda progenerant.

XXII. Novimus altiles gallinas sine maris opera, mulierum tantum manibus confotas, ova peperisse. Facilius pariunt, si festucam e terra ore apprehensam dorso imposuerint. Galli præ omnibus avibus pugnares & libidinosi sunt. Luce inprimis gaudent, diemque quasi solis præsentia læti annunciant. Partus conjugum levare & dolores participatione solari videntur, dum placida & exili voce eis accinunt.

XXIII. Merulæ prius quam reliquæ aves ante exactam hiemem fœtificant. Myrtis, lauris & cupressu confitis nemoribus gaudet, & læta populo, picea, pinuque frondosa, denique hedera se oblectant. Duo

earum genera sunt, quarum alterum undequaque nigrum (fuscum,) alterum rostro cereo, idemque magis canorum.

XXIV. Pavo suam ipse miratur pulchritudinem; & si quis eum formosum appellaverit, mox floridas auricomasque pennas, expandit & veluti pratum floribus refertum erigens ostentat & oculis ipse lustrans in orbem circumducit. Adeo cauda ei tanquam stellata nitet, ac si quis eum laudaverit de pulchritudine, ambitiosius se geret: si vero reprehenderit, cauda recondita quasi calumniatorem odio sibi esse testabitur. Pavo quondam Argus erat, qui conversam Jo in vaccam Junonis ira, custodiebat, a Mercurio demum interfectus: ex cujus cadavere tellus avem protulit, in qua etiamnum signa centum, quos habuit, oculorum apparent.

XXV. Porphyrio, cui a colore nomen, rostrum habet rubicundum, & in capite veluti cristam, qualem faciunt & gestant sagittiferi Persæ, par magnitudine gallinis altilibus, sed crura ei longiora. In hominum conspectu nunquam conjugii suæ miscetur: natura enim adeo castus est, ut ne maritum quidem uxori concumbentem sustineat, & si adulteriumprehenderit, nimio dolore contabescat.

XXVI. Coturnices pascuis prioribus relictis gregatim volitant, & maris spatium volatu non intermisso ceu avium celerrimæ superant, tam timidæ interim, ut maris aspectum exhorreant, & oculis conneveant, unde aliquando velis illisæ navium a nautis capiuntur. Ut autem intelligant, an superatum jam ipsis mare sit necne, singulæ ternos ore lapillos ferunt, quorum singulos per intervalla demittunt, & diligenter observant, utrum in mare lapillus quisque deciderit, ulteriusque volandum sit, an in terram, & tempus jam adsit quiescendi.

XXVII. Avium multa genera locum ita mutant, ut certum sit unde & quo se recipiant; ciconiæ vero unde veniant, quo revertantur non satis constat. Quidam ex Lycia volare ajunt, alii ex Æthiopia, quo loco inchoata Nili exundatione fœcundatur Ægyptus. Mirabilis omnino & solertis ingenii sunt, sive injuria cavenda, sive gratitudinis edendum aliquod signum fuerit. Nam & hoc accidisse ferunt. Cum quidam ciconiæ crus lapide confregisset, eaque in nidum transversa, ut poterat, se reciperet, a mulieribus, quæ claudicantem viderant, restituta est, & cum ceteris avolavit. Sequentis deinde anni vere, cum rediisset ad eundem locum, agnoscebatur autem ex claudicationis signo, & mulieres conspectu, ceu quæ libenter apud ipsas diverteret, exhilarasset, mox e rostro oblongo egregiam & pretiosam gemmam ad pedes mulierum evomuit, quod quidem illæ gratitudinis ergo fieri intellexerunt. In Italia, ut fertur, cum serpens quidam ad nidum prorepens ciconiarum pullos devorasset, & alteram sequentis anni fœturam similiter perdidisset, ciconiæ tertio demum anno reversæ, novam quandam avem & prius non visam, quæ brevior quidem ciconiis erat, sed rostrum magnum & acutum ensis instar e capite exerebat, secum adduxere, indicata nimirum ei fœtus calamitate sui, sive pollicitationibus ullis, sive verbis, ut opem ferret, incitatam. Nam utrum aves & animantes alii suum inter se colloquium nobis ignotum misceant, in dubium vocari potest. Avis hæc nondum absoluto ciconiarum fœtu, ad pascua eas sequebatur; pullis vero jam exclusis, cum parentes ad comparandum pullis avique custodi victum longius avolarent, ipsa nidum non deseruit, ut serpenti obsisteret. Serpens igitur paulo post progressus e latibulo pullos aggreditur, & licet ab ave custode rostro impeteretur, non statim recessit, sed erectus corpore caudæque innitens se opponebat, & secundo jam ictus, spiris involvere custodem frustra moliebatur, utcunque plurimis se flexibus insinuaret. nam facile evadebat avis in sublime se recipiens. Sic dum

dum ille perdere, hæc servare pullos annuntur, plurimis tandem ille vulneribus confossus jacuit, at non impune. Avem enim in conflictu dentibus venenatis adeo læsit, ut omnes ei pennæ defluerent. Cum vero revertendi tempus appetiisset, ac reliquæ ciconiæ jam avolassent, parentes cum pullis servatis, ut beneficii memores se declararent, tantisper mansere, donec novis ei pennis renatis simul avolarent.

XXVIII. Phœnici apud Indos, ut perhibent, longissima & segura vita contigit, cum nullis hominum insidiis petatur, non sagittis, non lapidibus, non calamis, non denique laqueis. Mors ei initium vitæ. Nam ubi jam per ætatem ad volatum debiliorem se aut aciem oculorum obtusam senserit, collectis in excelsa rupe cremiis & festucis rogam sibi mortalem, vitalem autem novæ proli nidum construit, qui a solaribus radiis, insidente ave, incensus conflagrat. Sic illa consumpta, altera nova Phœnix e cinere surgit, & pro more patris iisdem in locis vitam degit. Res mira sine genitore, sine genetrice, solo splendore Phœbeo avem hanc procreari.

LIBER SECUNDUS.

Dicendum etiam de avibus, quas amphibias vocant, quæ mari gaudent, litoribusque immorantur, atque in oris maritimis nidos construunt. Plura earum sunt genera, eaque varia. Neque enim mare pauciores quam tellus aves alit; at natura non eadem aquaticis, quæ terrestribus est. His enim corpus rarioribus tegitur pennis, quibus celerius volent; aquaticæ vero plumas crebriores & spissiores, quæ non temere madefiant, habent, adeo ut ficcis eis usquequaque volare liceat. Meatus rostri diductiores quoque habent, quo piscem arreptum nullo negotio

in ventrem demittant. Palmipedes sunt, adeoque pedibus remorum instar in aquis utuntur. Hæc quidem universis communia sunt. Robore vero inter reliquas aquaticas aves aquila marina præstantissima est; specie quidem terrestribus non dissimilis, sed e mari victitat, & piscium præda, illorum maxime, qui sublimius & in superficie aquæ natant, ita ut corporis ipsorum pars aliqua sub conspectum veniat. At non perpetuus ei successus est. Interdum enim cum in majores pisces ad uncus unguum mucrones infixere, nec in altum levare possunt, pondere victi una cum piscibus pessum eunt, & perduntur magis quam perdant, ad imum pelagi fundum tracti, quo pisces urgente dolore se recipiunt. Hos ajunt spurium esse foetum terrestrium aquilarum, ideoque a paternis nidis repelli, deinde per alios quosdam alites educatos, neglecta terra maritimum victum amplecti. quamobrem conspectus ipsorum exoptatus bonique indicii (nimirum copiar piscium) apud piscatores habetur.

II. Cataractes avis instar lari minoris est, robustior & colore candido, accipitri palumbario similis. Ubi enim pisces aliquot natantes viderit, perspicacissimus autem est vel ad fundum usque maris, altius volat, & pennis omnibus contractis, in mare tanquam delapsus per medium aëris intervallum quovis telo celerius fertur, & ad passus spatium immergitur, donec comprehensum piscem extraxerit, quem mox evolans palpitantem adhuc devorat. Scopulosis litoribus & petris supra aquam eminentibus insidet; in potu marina aqua, non ut ceteræ aves fluviatili aut fontana utitur. Fucum aut algam ovis super petram insternunt, nec aliter fovent, sed ventis semper exposita relinquunt. Præterea sic etiam tractant ova sua. Mas illa, unde marem procreandum conjicit, femina, unde feminam, in sublime ferunt unguibus comprehensa, inde mittunt in pelagus, atque hoc subinde repetunt per dies aliquot. Hoc motu concalescentis ovis pulli excluduntur. Pulli mox ut lucem aspexerint,

nulla in nidis mora parentes volatu sequi contendunt, a parentibus autem suscepti in mare demittuntur & rursus illico extrahuntur, ut sic facilius auxilio parentum hoc genus exercitii ipsis reddatur. Itaque non inepte comparaveris eos filiis agricolæ alicujus, gravem annis patrem sequentibus, quorum alter imposito búbus aratro terram profcindit, præit alter, & fulcis femina committit; operantibus pater docens simul & gaudens assistit. Teneri adhuc pisciculos tantum captant; adultiores deinde majores invadunt. Mors illis gravior, quam ulli ambigux vitæ avium contingit. Acies enim oculorum senio confectis obtusa in causa est, ut in mare se præcipites ferri ad piscium prædam arbitantes, scopulis ac præcipitiis illidantur & pereant.

III. Sunt etiam ex amphibiis avibus trochili dicti. Hi per litora discurrunt tanta sæpius celeritate, ut cursus eorum volatu etiam perniciosior sit; atque hinc nomen eis apud græcos merito impositum. Pisces magnos non aggrediuntur, cancellis, & si quæ fluctibus ad litora propelluntur, contenti. Mares seorsim a feminis, feminæ a maribus pascuntur. Incunte vere priores feminæ sollicitant mares ad coitum. sequuntur enim & prope eos peculiari quodam cantu strident, quo vix tandem allecti mares accedunt. Mox iterum foetu procreato separantur, & ad sua sexus uterque pascua seorsim revertitur. Tunc mares omnem foeturæ & veneris curam relinquunt, feminis labor solis incumbit, eumque illæ inter se partiuntur. Jam aliæ ova in nidis fovent, aliæ foventibus cibum congerunt, & sic alternis ova sua plumis concalefacere pergunt. Pullos jam adultos ad litus producunt, ubi mares versari solent; ibi femellæ etiam ex pullis cum sexu suo remanent; masculi vero separantur. Sic oves inter pascendum mixtæ a pastoribus secernuntur.

IV. Lari hominum amantissimi sunt, & prope eos tanquam maxime familiares versantur, ac ubi viderint

piscatores extrahere sua retia, ceu prædæ participes adjungunt se naviculis, & clamore partem aliquam sibi postulant. Illi pisces aliquot projiciunt, quos lari statim vorant, & si qui alii forte fagenas subterfugerint, promte excipiunt. Vulgo celebratur opinio laros olim homines fuisse, qui primi venationem & prædam marinam exercuerint. deinde, sic volentibus diis, in aves mutatos, juxta urbes & portus volitantes veteris etiamnum artis meminisse. Plura autem eorum sunt genera. Albi sunt quidam & minoribus columbis similes. His alii majores & robustiores sunt, ac pennis densius vestiti. His rursus tertium genus majus est, albis itidem pennis, extremis tantum unguibus & collo nigricans, iisque ceteri omnes lari de pascuis & sede tanquam regibus concedunt. Senescentibus pennas cœruleus color inficit. Fœtificant in petris, præcipue a quibus potabilis aqua manat, ut fœtus eorum victu quidem marino, aqua vero (in potu) dulci utantur, donec adulti nidos relinquunt, quo tempore jam cibo simul ac potu ex mari utuntur. Quod ad natandi velocitatem, vix avis ulla laro contenderit.

V. Mergi infatiabiles sunt & maxime voraces. Pisces ingestos mox alvo reddunt, atque etiam vivos nonnunquam. Soli inter amphibias aves volitando piscantur ita, ut simul utrumque faciant. Congros, anguillas & alios lubricos lævesque pisces deglutiunt. Urinantur & sub aqua manent diutissime. Alios quoque pisces delphinorum & canicularum instar persequuntur. Non in pelago solum, sed paludibus etiam versantur, tum maxime cum vis aliqua ventorum mare infestat; tunc enim immorari in eo non solent. Has in avium genere solas vocem emittere aut percipere negant.

VI. Pelecini, non minus quam lari (*mergi*) voraces, non toto tamen corpore merguntur, sed ut solent qui se in caput præcipites volvunt; colla, quibus

ulnæ proceritas est, subinde demittunt, dorsis interrim supra mare prominentibus. Piscem obvium quemque amplissimis faucibus exceptum devorant. Sinus quidam ante pectus dependet, in quem cibum omnem tuburcinantes aliquantisper recondunt, & ne tethyis quidem nec durissimis mitulis abstinent, sed una cum testis primum quod se obtulerit deglutiunt; deinde mortua in os revocant, & rejectis testis pulpam vorant. Nam quæ dum viverent, oclusæ erant conchæ, vita spoliata aperiuntur & dehiscunt.

VII. Aves, quæ suavius quam alcyones cantillent, nemo ullus dixerit, nulla quoque diis marinis dilectior, quippe qui tranquillitatem maris fluctibus & ventis omnibus compositis sub partus tempora eis concesserint. Pariunt septem ordine diebus, & educant foetum. Fertur autem beneficium hoc Nereidas in eas contulisse propter insignem in maritum Ceyca pietatem, quem fluctibus maris absumptum cum incontinenter lugeret, in avem mutata fuit, nec etiamnum calamitatis suæ obliviscitur. Mare adeo amant, ut prope fluctus nidificent, pectus aquis aspergant, caudam in terra sicca imponant. Nidos ut sibi struant alcyones, non ut ceteræ aves festucas e terra colligunt, sed marinas aliquot herbas, quales sunt fuci, algæ, ampelides (*uvæ marinæ*), bolstryches, (*capilli marini*) otacides, & aliæ. A maritorum obitu multo tempore lugent & se disperdunt. desituræ canere, ceyx, ceyx, aliquoties repetunt, atque ita cessant. Porro ceycis vocem nunquam vel mihi vel aliis audiendam optarim; curas enim & mortes & infortunia significat; quamobrem Jupiter eas noctu pasci voluit, & locis circa stagna fluviosque maxime desertis, ne quid hominibus molestæ forent.

VIII. Ardæ hominibus charissimæ sunt, & æstatis hiemisque tempus præfagiunt, capita scilicet pectori imponunt, eoque maxime inclinant, unde concitatissimus ventus expectari debet. Nauta nunquam oc-

ciderit ardeam. nam quod accipitres in terra venatoribus, hoc in mari piscatoribus ardeæ significare creduntur. Ab ardeis victum ex aquis primum inventum ajunt, reliquas ab eis didicisse, cum victus unus initio omnibus esset avibus; deinde cum gloriarentur hoc invento, & ne ipsum quidem Neptunum natando cum eis contendere posse jactarent, hanc artem irato deo amisisse; quod etiam Thamyridi superbo cantori ex Musis contigisse ajunt. Hinc adeo reliquæ omnes aves captandis piscibus merguntur in aquam; ardeæ natandi facultatis expertes in litore stantes venantur. Pisces captant industrie sane & dolose; nempe solis radios ita excipiunt, ne pisces visa ipsarum umbra refugiant. Genera ardearum infinita sunt. Aliæ enim breves & albæ sunt; quædam majores, colore vario, aliæ mediocres. Sunt quibus a capite ceu crista quædam nutet, aliæ cristatæ uon sunt. Licet omnes ex mari vivant, in terra tamen nidificant.

IX. Inantopodes aves nomen a crurum tenuitate habent; hoc novum in eis, quod, maxilla inferiore fixa, superior solum ipsis moveatur.

X. Cepphus avis a levitate nomen tulit apud piscatores. Currit enim per summam aquam, & prosperum piscatoribus successum promittit; versari enim his in locis gaudent, in quibus meliores piscium greges fuerint; thunnos maxime comitantur, quod ab iis pisciculorum, quos dentibus suis discerpunt, carunculæ aliquot in aquis relinquuntur, quas cepphi statim ingurgitant. Sequuntur etiam delphinos, & piscium ab illis occisorum sanguine pascuntur. sed maris quoque spumam ingerunt. Nunquam sane otiosos aut dormientes cepphos terra marive aliquis facile deprehenderit, semper enim venantur aut volitant. Ad tonitrua adeo timidi sunt, ut eorum sonitu exaudito ex aère in mare decendant. Generatio quidem eorum ex marine an ex aère sit, non constat.

Nam terra etiam, cum tonuerit, fructus quosdam (*fungos &c.*) facile emittit.

XI. Elaphis pennas in dorso omnes cervinæ pelli colore similes habet, (unde etiam nomen apud græcos, quasi tu latine *cerviam* aut *cervariam* dixeris.) Pasceitur autem hæc in aquis sicut jynge in terra. Linguam nempe longissimam linæ aut funiculi instar in aquam procul extendit, & sensim ad fauces deceptum aliquem piscem, qui ad conspectam adnataverit linguam, allicit. Ad hujus imitationem nimirum piscatores olim ad longam arundinem ex pilis equinis lineam suspenderunt.

XII. Colymbi semper natant, & ne somni quidem aut cibi gratia in continentem exeunt, ne noctu quidem, neque tempestatis metu aut frigoris, sed solo partus tempore. Ventis adversi natant, ne illorum vi aliquando inviti in terram extrudantur.

XIII. Quod Thraces etiam ac Dytini faciunt.

XIV. Cirrhis dignam crimine pœnam luit, quod Minois amore adducta purpureum patris capillum absciderit, patriamque Minoi prodiderit. Ille vero victoria potitus, & prodicionem detestatus, ad navigium ipsam religavit, ac fluctibus permisit; atque ita n avem mutata ab omnibus avibus odio nunc habetur, & si aquila marina ipsam oberrantam viderit, nox per insidias eam adoritur & perdit.

XV. Inter amphibias quoque Theocronus notha avis est, accipitre patre & aquila matre progenitus, ut fertur. Generationem ejus vetus fabula ita tradit. Genus quoddam accipitris adeo in libidinem profusum est, ut verno tempore omni robore amisso minorum etiam avicularum moribus obnoxium sit. Deinde adulta ætate, & sub canicula viribus recuperatis de aviculis sese ulciscitur, & quascunque adle-

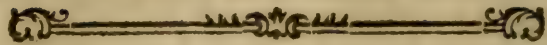
cutus fuerit, devorat. Quodsi aquilæ feminæ vocem audiverit, advolans cum ea miscetur. Illa, quæ ex ignobiliore ave conceperit, ova ne incubare quidem dignatur, & ut aquilas mares lateat, procul ab eis avolat. Nam illi, quam adulterio corruptam senserint, omnino ulciscuntur & abigunt. Pulli tandem ovis sole concalescentis exclusi amphibii sunt & piscium captura vicitant.

XVI. Gyges avis est semper clamosa & canora, unde & nomen ei impositum. Hæc aves amphibias noctu devorat. Linguam ejus ære exsectam si quis infanti, qui tardius loqui incipiat, edendam dederit, mox silentium ejus solvetur, ut fari incipiat.

XVII. De gruibus hoc memorandum est. Cum Thraciam relicturæ sunt, una reliquas omnes lustrat & exclamat; tum ceteræ avolant, ea, quæ collectas aves lustraverat, sola remanente. Proveciores ætate in primum ordinem volando collocant, ne scilicet se fatigent nimium sequendo, si juniores præcederent. Clamorem etiam edunt, ne separentur nimium aliæ ab aliis. Si quam sensere defessam, aliæ duæ utrinque alis sublevant, aut etiam super dorsis & pedibus ferunt, retrorsum enim cælo sereno pedes extendere solent. Si vero tempestatem præsenferint, terram petunt, donec certa affulserit serenitas. Nocte superveniente ad fluvios festinant, & in mediis illorum colibus, quos amnis insularum instar circumfluit, resident, atque hoc ad insidias cavendas faciunt, quod insidiosæ feræ aut trajicere flumen non possint, aut trajiciendo saltem strepitum cieant, quo ipsæ a somno excitæ aufugiant. Omnes uno crure innixæ dormiunt, & capita alis obvelant. Custodes semper ac duces circumcumeunt, sive homo sive fera accedat, exclamant, altaque voce insidias indicant, ut reliquæ in tempore fuga sibi consulant.

XVIII. Anseres similiter ut grues tum volandi duces, tum somni custodes habent, nunquam sine clamore. Vox eis absurda, silentium rarum, quod ubi necessarium videtur, lapillo ori immisso vocem continent, tanquam non aliter sibi temperari. Hoc autem faciunt ob metum aquilarum. Nam Taurum montem superaturi, ubi aquilas timent, lapillos rostris ferunt ad coercendam linguam. Ceterum pascua locorum, etiamsi lætissima nacti fuerint, facile obliviscuntur, ideoque semper oberrant, & vagantur. Sed lucri nonnihil ex hoc malo eis accedit, quod non facile capiuntur ab aucupibus, qui familiares avibus locos observant, & quo ire redireque solent, femina ad illiciendum projiciunt; anseres vero propter oblivionis vitium locos eosdem non repetunt.

XIX. Cygni in pratis, litoribus & stagnis aluntur. Canentibus scœpuli & valles respondent; omnium sane avium inprimis musci feruntur, quo nomine Apollini consecrantur. Canunt autem non lugubri, ut alcedines, sed suavi & mellito cantu, veluti tibiis aut citharis adhibitis. Robustæ sunt aves, adeo, ut etiam sæpe altius volando everti aquilas impugnent, si quid illæ in ipsos aut pullos eorum mali moliantur; non tamen incipiunt pugnam, sed pacem, quoad licet, conservant & placidam vitam alimentis etiam anteponunt. Diluculo canunt ante solis ortum, tanquam in aëre vacuo per id tempus audiendi clarius. Canunt etiam in maris litoribus, nisi tempestas & procellarum sonus cantum dissuadeant. Hoc enim vigente ne suis quidem ipsi cantilenis satis perfrui possent. Sed ne in senecta quidem morti vicini cantus obliviscuntur, qui tamen eis in illa ætate remissior est quam in juvenia, quum neque cervicem amplius erigere, neque pennas extendere queant. Favonium tunc ad canendi societatem observant, ignavi jam cruribus & membrorum viribus defecti. Moriturus scedit aliquo, ubi nulla avis canentem audiat, nec olores alii luctuose interpellent, si qui forte adessent, qui similem vitæ exitum sibi imminere intelligerent.

LIBER TERTIUS.

Jam vero ex iis, quæ dicemus, intelliges, potentissime Imperator, mortales non terræ solum marisque pericula contemnere, sed ipsum etiam aërem audacia sua petunt, & multivagis avibus insidias struunt. Venatorum quidem & piscatorum major sæpe metus est, quam delectatio, sive ventos spectaveris, cujus sæpe impetu cymbæ in mari confringuntur, seu robur cetorum, cui facile succumbunt; sive consideres ferarum lustra montana, unde sæpe venatores imprudentes adoriuntur, ut resistere nequeant, neque impetum ipsorum evitare, sed sæpius prosternantur & pereant, & a summis præcipitiis per angustias locorum deturbentur. Aucupibus vero nihil vel ab avibus ipsis, vel a venatione periculi imminet, quippe qui non opus habeant montium vertices conscendere, vel in voragine se demittere. Satis enim iis est per campos, lucos & prata non sine voluptate quadam vagari, suavisque avium concentus audire. Non gladiis, clavis, hastisve utuntur, non canes secum ducunt, nec retia ferunt; verum visco saltem opus est, & arundinibus, quarum ope ad aërem venando via patet, linisque tenuibus & levibus retibus, quæ sub ala gestent. Interdum etiam stirpem, alienis ramis circumpositis secum ferunt, & cicures aves, quæ ad venandi societatem veniant. Oportet autem celeres, & manibus expeditos esse, visu perspicaces, ingenio versutos, ut & avium imitari voces possint, & ipsas per ramos saltantes insequi. Opera igitur venandi ad singulos usus distribuenda est, sive visco, seu fetis equinis, vel filis vel laqueis, compage etiam, aut escæ vel avis illicio res agenda sit.

II. Visco igitur capiuntur Alaudæ, celeres Astragalinæ (*carduales*), leves Ampeliones, debiles (*parvique*).

Budytæ, Baritæ, Sodes, Spini (*fringillæ*,) Turtures, Aſteres i. e. Stellæ, quibus rubicundus circulus ſtellæ inſtar in capite fulget. Atque hæ quidem aves omnes cum reliquis paſſeribus, qui verna æſtate cum Borea vento adveniunt, viſco capiuntur, dum arundinibus inſident.

III. Aliæ quædam aviculæ etiam in cubilibus ſuis hoc artificio capiuntur. Connectuntur duo myrti ramuſculi, quos deorſum incurvant, atque ex alterutro laqueum fili tenuiſſimi ſuſpendunt, filo per alterum ramuſculum tranſmiſſo, quod parvo paxillo arctius inſuper aſtringunt. Huic paxillo aviculæ inſident, dumque ad dormiendum ſe componunt, excidit facillime ex ramuſculi foramine paxillus, laqueus vero circumverſus pedibus inſidentis aviculæ circumfunditur.

IV. Spini & Turtures ſub arboribus capiuntur, ſi congenerem avem arboris ramis inſidentem conſpexerint. Neque tamen hac captura ſemper, ſed hiberno & nivolo tempore uti ſatius fuerit. Tum enim, foliis arborum decuſſis, aviculæ ſtatione & latibulo indigentes in fictos ſubornatosque ramuſculos tanquam veros advolant. Viſu admodum jucundum eſt, cum aviculæ viſco irretitæ decidunt.

V. At non minus jucundum ſpectaculum eſt, cum auceps accipitrem circa aliquem arboris truncum deponit. Hujus conſpecti metu aviculæ ſub frondibus ſe occultant, & timore aſtricti, tanquam homines in itinere, cum ſubito apparuit latro, nullam in partem provolare audent, ſed oblique uſque accipitrem intuentur. Tum auceps ſic perturbatas & attonitas paulatim ab arbore detrahit.

VI. Quædam etiam, dum nocte ingruente in arvis denſioribus ad ſomnum ſe componunt, linis impliciti capiuntur.

VII. Perdices capiuntur retibus, aut compage, aut voce perdicis, aut provocatæ ad pugnam, aut cervina pelle. Vehementer enim cervos amant, & pelle decipiuntur hoc modo. Si quis pellem cervi indutus cornua capiti imponat, & furtim accedat, illæ verum cervum esse ratæ, suspiciunt coluntque eum, & accedente gaudent adeo, ut discedere ab eo nolint, ac si familiarem aliquem & coætaneum adolescentem a longa peregrinatione viderent. Hac benevolentia & amore nihil quam laqueos aut plumbata retia lucrantur, ac ut pro cervo venatorem detecta fraude aspiciant.

VIII. Qui perdicum in cervos, idem in equos Otium amor est; quamobrem hujusmodi industria falluntur. Retia aliquis prope fluvium aut stagnum idoneo loco erigit, angustoque per medium transitu relicto, quo eques unus transire possit, equum avibus ostendit. Sequuntur illæ statim pennis omnibus expansis, donec equus ex loco illo angusto recedat, ipsæ vero inclusæ omnes irretiantur.

IX. Coturnices noctu retibus, quæ nebulas vocant, capiuntur, clamitantibus aliis natu majoribus (illicibus,) ad quarum vocem dum accurrunt, in fagenas incidunt. Interdiu etiam in terra hoc modo capiuntur. Reti extenso aliquis tunicam supra caput erectam utrinque calamis sustinens movet, paulatim progrediens. Metuunt illæ sibi, & dum vestis huc illuc nutantis umbram fugiunt, retium laqueis involvuntur.

X. Attagenes pedum celeritate magis quam volatu fretos venator canibus immixtis tanquam lepores capiet.

XI. Grues cum aliis modis, tum ita capiuntur. Cucurbita sicca & decollata excavatur, visco intus illinitur, injicitur scarabeus, qui exitum quærens immurmurabit. eo sonitu excitata grus accurret, & capite inserto, captoque scarabeo, ipsum etiam cucur-

bitæ vas oculis, capitique agglutinabit, ut eo pennis hærente jam neque visu neque progressu uti valeat, sed uno in loco consistat, donec ab aucupe manibus capiatur. Si desit scarabeus, cepæ folium injecisse in alvum cucurbitæ fat fuerit. Laqueis etiam facile capietur, si quis arundinem sectam utrinque perforet, & exiles festucas imponat, ac perforatum lapidem ab arundine suspendat. In media autem arundine ferream acum figat, & fabam ei inferat, quam grus respiciens laqueo caput insinuet. Hac arrepta, jam retractura caput, collum illaqueatum sentiet, perceptoque dolo, sursum evolare nitetur, sed lapidis pondus obstet, donec ab accurrente aucupe comprehendatur.

XII. Palumbi difficillime capiuntur; statim enim visis aucupibus procul avolant. Vincuntur tamen & ipsæ dolo. Nam auceps arbori insidentes conspicatus, rete in solo extendit, ac tenues paleas inspergit, ut lateat, & palumbos alios olim captos excæcatosque imponit, & pedibus funiculum illigat, quo commotose concutere & strepitum edere palumbos cogit. Eo percepto ceteri pascuis & arbustis relictis advolant. Auceps in ategia conditus, quantum potest retium funem adtrahit, & perticis (amitibus) simul omnibus eversis, palumbos retium finibus intricatos capit. Ejusmodi retibus columbæ etiam comprehenduntur, sed multo facilius laqueis.

XIII. Merulas & canoras Lusciniâs capere licebit laqueo (*reti, transfenna*) inter densa fruteta collocato, quem bini orbes constituent, sibi intortis finibus retis latentes, & marinis retibus, quæ hypochas vocant similes. Intenduntur etiam longissimi nervi bubuli, posita in medio virga; a nervis funiculus & laqueus suspenduntur. Adhæc esca imponitur vermiculus aliquis aut lumbricus, qua inescata avis illaqueatur, & omnibus illis, quæ ad capturam destinata erant, circumactis, detineatur. Ceterum in merulas alium etiam captionis modum adolescentes excogitarunt. Scrobem

hieme fodiunt, cum avis maxime cibi inops est, & olivæ aut lauri baccam injiciunt, ac prope testæ fragmentum vel lateris ponunt. scrobi item paxillum inferunt, quo testas binas intendunt. Apponitur & altera avis laqueis ligata. Sic omnino merula famelica advolabit & scrobem subibit, ubi subito incidentibus tegulis includetur. Sic etiam Turdi & Pyrrhæ capiuntur.

XIV. Æginthus (ægithus) capitur cavea, cui alius pridem captus ad alliciendum voce includitur. Fores utrinque binæ, esca nux ponitur, aut vermiculus, aut aliquid aliud, cui voce illecta avis advolet. Has quidem fores laqueus (*repagulum*) ambiat, (*circumagat*) ne ingressus ægithus iterum evolet.

XV. Calandrum nemo facile ceperit, nisi reti juxta aquam extenso ab aucupe juxta in tugurio latitante, qui avem ad potum hauriendum accedentem funiculo retis attracto involvat.

XVI. Turtures capiuntur, cum siticulosæ ad fontem accesserint, prope quem venator arundinem erigit, pennis ad summum alligatis, quarum motus turtures admodum terret fugatque. Sed alia turtur jam pridem capta, in propinquo ponitur, qua conspecta ceteræ advolitant, & retis tractu obteguntur.

XVII. Alaudæ capiuntur ope noctuæ, qua auceps exposita in apside aliqua ærea, subinde funiculum atrahit, & virgulas undique circumpositas visco illinit. Tum alaudæ ad noctuam capiendam properantes inviscantur.

XVIII. Adversus clamorosos graculos venatio talis instituitur. Virga oblonga terræ infixitur, cui laqueus ad funiculum additur, & in medio tendicula, quæ circumactu suo vimina utrinque sita contegat. In summam virgam oleæ bacca imponitur, cui e regione laqueus pendet, quem ubi contingere graculi, tendicula

delabitur, & virga erecta laqueus ita attrahitur, ut avium cervices inhæreant. Similiter etiam picis insidiantur aucupes. Est & alius dolus graculis capiendis accommodatus. Vas oleo plenum eo in loco exponitur, ubi conspiciatur a graculis. Illi suas in vase imagines intuiti, aliosque graculos esse rati in oleum devolant, & licet statim resiliant, madidi tamen oleo ita pennis & membris omnibus gravantur, ut avolare nequeant, eoque statim in loco comprehendantur.

XIX. Ægithalum (*caprimulgum*) capturus capræ papillam visco circumlinat. Ceterum avis caprinum lac haustura, cum ultra sæpes in stabulum pervolaverit, & fugere capram inceperit, effuso ei ad pedes usque visco deprehenditur.

XX. Porphyrioni capiendo neque viscum neque retia adhiberi opus est, sed ubinam solus confideat, observare & saltando paulatim accedere. Saltationis enim spectaculo tantopere delectatur, ut licet accedentem magis magisque hominem viderit, non tamen avolet, sed ipse etiam se moveat, & ad saltandum membra componat, donec capiatur.

XXI. Catarractas imaginibus piscium super tabulas pictis capiunt. nam dum impetu in illas ceu vivos pisces feruntur, illisi pereunt. Plures etiam alias aves retibus; & laqueis capiunt vel inter natandum, vel ubi in litora progrediuntur, ubi vel pennas exficcare, vel dormire, vel post pastum quiescere consueverunt.

XXII. Laqueis & retibus anates capiuntur, & Lirurgi, & Cenchritæ, & alia genera anserum, & ceteres Phellinæ, & Phalarides & plurimæ aliæ aves amphibie, cibo deceptæ. Nam ad ripas lacuum aut fluviorum hordeum, siliginem, aut milium spargunt. Anseribus capiendis etiam alius dolus excogitatus est. ligno anserem fabricatur auceps, quem fune alligatum, in palude immotum continet; hunc circa

congregantur anseres, impugnantesque rostro veluti alienum a grege abigunt. Auceps in attega conditus tenui funiculo ad terram propius ligneum anserem trahit. Illi vero fugientem quasi insequuntur, & ubi intra retia persequendo devenerint, perticas auceps contrahit, erectumque rete omnes simul anseres circum ligneum natantes obvolvitur.

XXIII. Quamvis Thraces aves, Dytini, & Colymbi omni tempore natare soleant, non tamen effugiunt venatores, qui, cum tranquillum est mare, naviculam ingressi aliquo usque navigant, quatenus aves remigii strepitu non terrentur. Tum is qui rete fert, puppi insistit, alter vero proræ, paulatim naviculam temone promovens, qui & lucernam in testa gerit, quam avibus ostendit, cum jam prope fuerint. Aves stellam se videre putantes, naviculam propius accedere patiuntur. Tum auceps lucernam navi occultatam, ne aves dolum intelligant, rete extensum eis injicit, multosque ita obvolutos capit.

Atque hæc, Potentissime Cæsar, de natura & captura avium dicenda habui. Hanc vero Dionysius ab Apolline Latonæ filio se edoctum profitetur.

ANIMADVERSIONES
 IN
 OPPIANI DE VENATIONE
 LIBRUM PRIMUM.

Versu 4. Omnes editiones præter Turnebianam φηλόσατο habent, quod correximus assentientibus Codicibus d' Orvilliano in Obs. Misc. 2. p. 199. & Regio. *ψ. 6.* ἀριστοποισία malebat d' Arnaud Lect. Gr. p. 177. *ψ. 9.* Editi εὐμένεες. sed vide Schottum Obs. Hum. p. 68. Codex Regius εὐμένεον. *ψ. 10.* Omnes libri τὸν πατέρα — μεγάλασι, quæ lectio nullam profus significationem habet, licet Turnebus & Rittersh. cui magnis formato manibus dedit habere: ille vero: quem quidem pater magnis cum formasset palmis: verterint. Recepimus igitur certissimam Brunckii emendationem, substituta voce κρατερήσι, quam nescio unde in margine Ritt. memoravit, ut sensus sit: cui pater orbis imperium habere dedit, quod ipse validis lacertis acquisiverat. Respicit Oppianus bella civilia Severi, quibus cum Albinum denique imperii æmulum vicisset, & paulo post, bello Parthico profligato, Ctesiphontem cepisset, quem casum poëta versu 31. innuit: Εφρασάμην Πάρθων τε δύας καὶ Κησιφώντα, filium majorem, M. Aurelium Antoninum primum A. U. C. 951. circa hiemem imperii participem fecit, ut ex Spartiano docet Reimarus ad Dionem Cassium p. 1263. §. 53. Hoc igitur de Venatione carmen paulo post ea tempora scripsisse videtur Oppianus, vivo adhuc Severo, qui demum A. U. C. 964. d. 4. Febr. obiit, contra ac voluit Tillemont, qui in Historia Imperatorum Romanorum ita ait: Le poëme sur la pêche fut fait après la guerre, lorsque Severe & Caracalla regnoient ensemble, & ainsi vers l'an 200. au plutôt. Scalliger sur une conjecture très foible croit, que ce fut vers le tems des jeux séculiers qui se célébrerent en 204. Il est adressé à Antonin Caracalla. Le poëme de la chasse est adressé

au même Prince, mais qui apparemment regnoit seul alors. Scaliger nitebatur his poetæ verbis Halieutic. L. II. v. 681. ubi de pace orbi Romano reddita loquitur :

Εξ ἔ μοι κραίνεσι μέγαν θρόνον ἐμδεξαῶτες
 ἄμφω θεσπέσιός τε πατήρ καὶ Φαίδιμ' ὄρπηξ·
 ἐν τῶν μοι γλυκὺς ὄρμη' ἀνκλιθίης πεπέτασαι.
 τὸς μοι καὶ ῥέεθε καὶ ἔμπεδον ἰθύνοιτε.
 πολλαῖς ἐν δεκάδεσσιν ἐλισσομένων ἐνιαυτῶν.

Poterat respondi, decennium poetica ratione ab *Oppiano* pro quovis annorum numero adhiberi, sed maluit tamen *Scaligeri* conjecturam cum *Fabricio* nuperrime etiam *Ch. Saxius* ad annum *Æræ Vulgatæ* 204 sequi; quidni enim, ajunt, poetæ κύκλωσιν, vel alia simili voce usus fuisset, nisi respexerat ad illud imperii Severi & Antonini filii tempus, quod tum scilicet, cum hoc carmen scriptum est, A. U. C. 955. exeunte, ludorum ob decennium, reditumque & victorias Severi institutorum splendore & magnificentia exstabat? Vide *Reimarum* ad *Dionem* p. 1271. Verum est Halieutica proprie *Antonino* inscribi, quem L. I. v. 3. alloquitur, γαίης ὑπάλιον κράτ' Ἀντωνίνε; sed nec patrem *Severum* omisit, quem nominat vers. 66. σοὶ τε μάκαρ, καὶ παιδὶ μεγαυχεῖ πάρα θήρης· quæ verba ad Antoninum ejusque filium referri non possunt, si verum est, quod multis vincere argumentis annisus est *Reimarus* ad *Dionem* p. 1276. Antoninum ex *Plautilla* nullum habuisse filium. *Severum* igitur iterum intelligit, ubi versu 76 ait: καὶ πατὴρ καὶ υἱὲ παμδασιλῆ'· L. III. versu primo solum Antoninum voce σκηπτιδῆχε alloquitur; sed iterum L. IV. versu 4. ita Antoninum alloquitur, ut non *Severum* cum filio, sed *Antoninum* cum filio intelligere videatur:

ἀλλὰ σὺ μοι κάρτισε πολιτάρχων βασιλῆων,
 αὐτὸς τ' Ἀντωνίνε, καὶ υἱέ' ἠγαθέον κῆρ
 πρόφρονες εἰσαΐοιτε.

Libri quinti primo versu *Caracallam* seu *Antoninum* solum alloquitur, κοίρανε γαίης, sed deinceps versu 44. patrem & filium: ἀλλ' αἰοῖτε εὐμενέται βασιλῆες, ὀλύμπια τείχεα γαίης. Liber quintus finitur allocutione ad *Antoninum* solum: τόσσο' ἰδάνη σκηπτιδῆχε διοτρεφέες— σοὶ δ' αἰεὶ &c. His difficultatibus, quas minor neminem attigisse aut vidisse, aliter nos vix expedibimus, nisi ut dicamus, *Antonino* fuisse ex *Plautilla* filium, quem una cum patre interdum *Oppianus* alloquitur, quo dato, *Scaligeri* conjectura de decennio Severi, voce δεκάδεσσι notato, concidit; aut nomine Antonini intelligi *Severum*, quod tamen fieri ab *Oppiano* potuisse vix mihi persuadeo, qui initio *Cynegeticorum* *Caracallam* eo nomine solum compellaverat, ita ut nulla ibi de Severo suspicio relicta sit. Accedit testimonium innominati autoris, qui vitam *Oppiani* scripsit; quæ licet varie in variis codicibus legatur, omnia tamen exempla in eo consentiunt, ut *Oppianum* Romam mortuo demum Severo profectum esse, & publice carmen de piscatione coram

Imperatore Antonino & senatu legisse affirmant. Certum enim est, & a quovis animadverti potest, vitam illam *Oppiani*, quisquis illius autor, referri ad unum de piscatione carmen, cum carminis de Venatione & Aucupio tantum obiter mentio ibi fiat. Quare, si his tamen autoritatis dubiæ vestigiis tuto insistere licet, dubitari non potest, carmen de Piscatione aut sub ipsum Severi obitum, aut, quod magis probaverim, post ejus mortem scriptum ab *Oppiano* fuisse, cui jam tum Antoninus favorem suum significasse videtur; quamobrem poëta Halieut. 2 685. ait: ἐν τῶν μοι γλυκὺς ὄρμησιν ἀνακτορίας παπέρτασαι. i e. quorum ex imperio dulce mihi præsidium, (portus) paratum est; ubi glossa Cod. Sylb. Antoninum & Commodum nominat. At vero ad L. I. 66. glossa Cod. Sylb. habebat παιδὶ τῷ Ἀντωνίνῳ. ubi *Rittersh.* edidit τῷ Ἀντωνίνῳ. glossa Palatini ἱ. Γορδιανῶ habet. Patet vel hinc dubitatum jam olim fuisse de Imperatore, cui *Oppianus* poëmata sua dedicavit. *Suidas* cum *Eusebio* Marcum Antoninum nominat; *Sozomenus* vero *Severum* ait *Oppiano* pro singulis versibus carminis de piscatione aureum donasse, quod iterum male congruit cum iis, quæ habet scriptor vitæ *Oppiani*, ejus testimonio constat, *Oppianum*, statim post, quam ab Antonino patris reditum impetrasset, & cum eo in patriam rediisset, pestis sævitia trigésimo ætatis anno extinctum fuisse. Hinc vero judicari potest, quam juvenis scripserit de Venatione carmen, de quo in vita *Oppiani*, quam ex Codice Palatino minore *Rittershusius* prodidit, (nam reliqua exempla ea verba non habent) hæc leguntur: συνέταξε δὲ καὶ ἄλλα ποιήματα θαυμασὰ παῖς ὢν ἔτι, τότε Ἰερευτικὰ καὶ Κυνηγετικὰ, ἐκάτερα ἐν βιβλίοις πέντε παρὰ μέγιστον περιλαβάν. ἐν τέτοις δὲ (Halieuticis nempe) μάλιστα διέπρεψεν, ὥστε δὴ περὶ τὴν ἀκμὴν τῆς φρονεῖν γεγενημένῳ. Quod si annum U. C. 964. quo Severus mortuus est, cum A. U. C. 951. post quem scriptum esse ab *Oppiano* (puero adhuc, ut vult autor vitæ innotinatus) carmen de Venatione certum est, supputamus, conjectura satis verisimili colligere licet, nondum vigésimum annum attigisse poëtam cum libros de Venatione scriberet, si vel tribus demum annis post Severi mortem eum vita ereptum fuisse statuas. An vero soli Antonino Cynegetica dedicarit, dubitare licet ob versum 20. L. IV. ubi ἡμῶν τὰδε πάντα Σεβήρω Διὸς υἱῷ αἰεῖδεν in libris omnibus & scriptis & editis, quos vidimus, exstat; *Brodaus* tamen aliique Σεβήρω legendum esse censuerunt, quos etiam *Brunckius* sequi maluit, quamvis de neutra lectione liquide pronunciare liceat. His ita disputatis &, prout in obscuro & lubrico argumento licuit, constitutis, satis apparet mirifice falli cum *Scaligero Vossium*, qui in Libro de Poëtis Græcis p. 221. scripsit, Caracallæ οἰλιευτικὰ dedicata fuisse, vivo adhuc Severo patre, Cynegetica vero eidem, mortuo patre. Nolo jam eo argumento uti, quod a natura rerum & ordine animalium petitum, multum ad quæstionem hanc valere potest, cum vero similis sit *Oppianum*

a terrestrium animalium natura, quam marinorum, exorsum fuisse; est enim mihi alia ratio in promptu, qua ita confido, ut liquide pronunciare audeam, carmen de Venatione ab *Oppiano*, nisi pene puero adhuc, & germanæ indolis linguæ græcæ prorsus ignaro, scribi non potuisse. Comparent quæso viri intelligentes, & græcæ linguæ probe periti elegantiam librorum de Piscatione, cum duritie, fere dixerim barbarie dictionis, quæ per quatuor reliquos *Cynegeticorum* libros ubique magis latinæ linguæ indolem, quam græcæ dictionis nativum & germanum nitorem præ se fert; considerent singulas universi operis totiusque de venatione disciplinæ partes, quam male structæ, quam inepte verbis & sententiis conjunctæ sint, nec credo, dubitabunt sententiæ nostræ accedere. De fide & diligentia in describenda animalium forma & natura hic non disputamus, quibus *Oppianum* propensam meruisse laudem magnamque a nostra inprimis ætate, qua rerum naturalium perscrutatio acerrimis & felicibus virorum doctorum studiis viget, iniisse gratiam confitemur. Denique quod *Tillemont* ex versu 31. ἐρεχσάμην Πάρθον τε δῶας καὶ Κτησιφάντα eliciebat scriptum olim ab *Oppiano* fuisse bellum Persicum, falsum esse, cuilibet, qui græcam linguam callet, apparebit. Verbum addam de scriptis *Oppiani*. Quatuor de Venatione libros numerat *Suidas*, unde conjicias quintum ejus ætate non amplius existisse, quod de *Ixeuticis* etiam ex vita *Oppiani* a *Constantino Manasse* scripta colligere licet. *Suidas* tamen duos *Ixeuticorum* libros nominat; contra autor vitæ *Oppiani* in codice *Juntino*, quam *Aldus* & *Turnebus* repetierunt, & in *Palatino* minore affirmat *Oppianum* carmen de Venatione, alterumque de Aucupio quinque libris comprehendisse. Habemus hodie tres de Aucupio libros ex paraphrasi profaica *Eutechnii* vel alius innominati auctoris, sed ex numero librorum paraphraseos de distributione ipsius carminis conjectura fieri nequit; deinde etiam non levis est de vero librorum de Aucupio autore dubitatio, quod infra apparebit. Quod denique de dono splendidissimo, quo *Antoninus*, seu ut *Sozomenus* vult, *Severus Oppianum* honoravit, traditur, ad unum de piscatione carmen pertinere ex *Sozomeno* & ipso *Scriptore* vitæ *Oppiani* clarum est. Quare nollem *Rittershusius* & *Windingius* ingenium digitosque in supputandis rationibus *Suida* contrivissent, cum fere omnia quæ de *Oppiano* traduntur, dubia & incerta sint. Equidem hic cum *Socrate* sapere maluerim.

№. 12. Θαλέστα *Turnebus* in varietate memorat, & *Codex Regius* superscriptum habet. №. 15. Aldina περί κλυτός. *Schottus* *Obs. Hum.* p. 88. in membranis περί κλυτός reperit. *Cod. Regius.* №. 22. γρ. Ἰλαο superscriptum, & deinceps τὰ δ' ἐν φρεσὶ habet. quod ultimum bonum est, cum & *Codex Sylb.* habeat τὰ δ' ἐν φρεσὶ. Idem №. 21. ἡμετέραν ἡχῆς. inepte. №. 24. Aldina τρίτησι. *Regius* liber τρίτησι αἰδεῖν, super dem scripto σε. №. 25. Pro *Αρνία* V. D. in margine Aldinæ αἰρνία

malebat, & deinceps Aldinum σά βάζειν in σαβάζια emendabat, Regius codex τὰ σά βάζειν cum glossa λέγειν. Pro λείψομαι cum Aldina habet λείψομεν, & ἡ. 29. αἰοιάς. ἡ. 32. λείπε δὲ est ex Cod. Sylb. & Regio; vulgo τε h. l. legebatur. ἡ. 34. Cod. Sylb. ἀμνησον. In Regio scribitur ἀμικλον ἐῖσαν ἀμύητον, ubi super ἀμικλον scriptum ἀμωμον, deinde γρ. ἀμαθῆ. ἡ. 35. Codex Reg. μόθων habet. ἡ. 37. Omnes editi libri εὐκερδέα, ubi d'Arnaud p. 181. malebat δυσδερέε. Nos tram lectionem V. D. margini Aldinae ascripserat. ἡ. 39. D'Arnaud p. 182. conjiciebat: ἔρεσσ' ἀδιακρίτοι. pessime. Altera ejus conjectura δι' ἀκρίτοι κυθείρης nihilo melior. ἡ. 40. Codex Regius exhibet Θεραμογοσόςκ ειλειδυίης. voluit: Θῆρσ' ἀμογοσόςκ. Nescio an idem voluerit librarius, qui in Codice Sylb. dederat: Θερῶ ἀμαιωσοῖο. Lycophon v. 829. μογοσόςκας ἀδίνας dixit; de lectione ipsa nihil decerno.

ἡ. 46. Editi εὐθήρησιν quod V. D. Ald. correxit, astipulante codice Regio. ἡ. 52. Idem codex δηρίσαοθαι, deinde ἡ. 53. ἀλίη praeferat cum Ald. ubi vulgo ἀλιεῖ. ἡ. 55. vulgo πόνος. ἡ. 59. Omnes libri χαλκόν ὑπέρ, quod V. D. in margine Aldinae emendavit, ut olim etiam voluit Vulcanius ad Aristot. de Mundo p. 221. Pro ἀσπαίροντα male Regius ἀσκαίροντα. v. 66. διερέιν una voce, ut olim legebatur III. 488. malebat d'Arnaud p. 185. quod ipsum h. l. Turnebus in varietate memorat.

ἡ. 71. In Vaticano ap. Schottum Obs. Hum. p. 88. est λάμνον, unde vir doctus λάμν', δυϊκῶς efficiebat, quod non intelligo magis quam lectionem Regii Codicis, qui λάμνην praeferat. ἡ. 72. Codex Regius Θεσηῖηρες, deinde recte θύνως absque δὲ habet. Idem ἡ. 74. μορμύλον. ἡ. 76. Vulgo κόπρον ἰχθυήρες καὶ ἀνδόνας. Nos Bodini emendationem sequimur, quam firmat liber Regius, ubi tamen καὶ adest. ἡ. 77. σὺ μὲν Turnebus in varietate habet; Codex Regius Νηρείς.

ἡ. 79. Cod. Reg. ἦγη, forte voluit ἦδη. deinde ἡ. 82. habet: εἰ γὰρ τοι — θορέϊν μὲν. ἡ. 85. Liber Reg. ὡς κεν ἐλαφρίζοντε habet; prius etiam editi, praeter Turneb. ubi πόσ' editum est. Rutgerfius V. L. p. 71. malebat ὡς κλέν' sed nec hoc sensum habet. Nostra lectio certe Orpiano digna videtur. ἡ. 86. Regius liber βώμη πιαλέη — ἄγειεν & versu sequenti μηδὲ πιλεπιαλέω. ἡ. 87. Idem ἐνυαλίοισι χρεῶ παλιαγρέα. Turnebus πολυαρέα in varietate memorat. ἡ. 88. Turnebus ibidem κερατσάμενοι φορέοιεν refert. ἡ. 90. Omnes libri κραιπνόντε — θαναρόντε exhibent, nos Brodaum sequimur. ἡ. 93. Male iterum omnes libri πόνον quod correximur. ἡ. 95. Turnebus in varietate δ' ἐν habet, sed recte Cod. Reg. λαιῆ δὲ πεζός. quod tenendum est.

ἡ. 102. Aldina πέλεται. etiam Codex Reg. γυμνοῖσι δὲ πόδεσσι μαχέοθω κείνους, ταῖσιν ἴχνη πέλεται. ἡ. 104. Cod. Reg. συμβαροῖς ὑπὸ ποσσί. ἡ. 106. scribe αἴτω ut Libro IV. 409. ἡ. 110. Codex Reg. ἐπὶ θήραν ἰόντων. ἡ. 111. Omnes libri

ἀνομένοι. ἔ. 118. *Turnebus* ὀμησῆρι memorat. ἔ. 120. Aldina βαταί. Cod. Reg. βαταί θάλατται. In Vaticano ap. *Schottum* Obs. Hum. p. 89. βαταί πέλβσι θάλατται, unde *V. D.* malebat τελέθρσι. Equidem legerim: βαταί τελέθρσι κέλνθοι. *Turnebus* versu sequenti ἄρσι φαινομένοισι alicunde memorat. ἔ. 127. Omnes libri βότερς quod ultimam habet longam. ἔ. 128. Vulgo θλίβει, sed nostrum ex codice aliquo laudavit *Turnebus*. ἔ. 129. Ald. *Turneb.* μέσον. *Turnebus* etiam ἀγρώτσοιεν commemorat.

ἔ. 132. Editi ἀμοργός. emendavit *Schottus* Obs. Hum. pag. 89. & d'Arnaud pag. 188. Cod. Reg. ὀπλίσσατο ὄμοργος. ἔ. 134. Editi αὔξαντ'. *Schottus* p. 89. reperit in membranis ἄζαντ', unde recte ἄζαντ' restituit, quod ipsum Cod. Reg. habet. D'Arnaud p. 190. αὐγάν conjecerat. ἔ. 137. Cod. Reg. δαμάλιτιν. ἔ. 138. dele distinctionis notam post ἐσπερήσιν, quod ad ζυγά κλίνη referendum, nec ὤραις subintellegitur. ἔ. 139. C. Reg. σημαίνωσιν ἐῆς. ἔ. 140. Nostra lectio est ex Cod. Sylb. vulgo κατασείχρσι ποτί. Reg. κατασίχρσι ποτί habet. ἔ. 141. Cod. Reg. βριθόμενοι — κυμαίνεσι. ἔ. 145. Vulgo εὐκράρας. nos e margine Rittershus. recepimus, quod etiam d'Orville probavit *Vanno Critic.* p. 367. sed nunc malim cum Cod. Reg. αὐτὰρ εὐκράρω ὄιας περὶ βληχάδας ἀμνώ. ἔ. 146. Editi μυκάδας, quod correxerat d'Arnaud p. 150. recte Cod. Reg. ἔ. 149. *V. D.* in margine Aldinæ πόνιο malebat. ἔ. 150. Πολύσομα commentum *Vlitii* ad *Gratii Falisci* vers. 28. probare videtur d'Arnaud p. 197. Porro Cod. Reg. & Sylb. εὐσαλέας γε λίνες.

ἔ. 155. Κορύνας mavult d'Arnaud p. 193. quem probo. Omnes libri deinde μολιόσφινγέας. ἔ. 158. Cod. Reg. εἰς — ἀγέσθω. postea ἔ. 163. λιλαϊόμεναι habet. ἔ. 164. Idem cum editis αἰόντες. Nos *Bodinum* sequimur. ἔ. 166. Omnes libri φωτῶν. Sequimur d'Arnaud p. 195. Cod. Reg. ἔστ' ἔθνεα φωτῶν — δεδμημένα. ἔ. 170. Recte *Regius* cum Aldina Μάζρες præfert, quod reponi iussit *Berkel* ad *Stephan. Byz.* v. Μάζρες. Male de h. l. *Gesnerus* de *Quadr.* p. 459. ἔ. 176. ὑψιμάρενον una voce legi & αἰερί ad γυῖα referri volebat d'Arnaud p. 195. ἔ. 178. Omnes libri κέρρα habent. ἔ. 182. Cod. Reg. continue scriptum habet βαυά λεπία. ἔ. 184. Omnes libri νένοι. ἔ. 189. Recte Cod. *Regius* περιγέες αὐλοὶ præfert.

ἔ. 194. Cod. Reg. κρασαῖν — ἐνυῶ. v. 196. Editi τοίσιτε. ἔ. 208. Editi ἀναδέδορκεν ἀσκαρδαμύλοισιν. cum tamen Aldina ἀνα habeat, unde recte ἀνα *V. D.* in margine ibidem effecerat, quod Cod. Reg. exhibet, ubi super ὀπωπαῖς scriptum est ε, quasi ἐσωπαῖς i. e. ἐσωπαῖς voluerit. In voce ἀταρμύλοισιν sequimur *Bentlejum*, quem vide ad *Horatium* p. 12. ἔ. 212. κρατερῶν malebat *V. D.* in margine Aldinæ. ἔ. 213. Cod. Reg. ὄρρον pro δήρων habet. v. 214. Omnes libri ἀσπιδόεσσαν habent. *V. D.* in margine Aldinæ malebat ὀμφαλόεσσαν aut ἀσερόεσσαν.

Nostrum a *Brunckio* est. v. 215. Ald. Ritt. ἐπικόρσιον. v. 216. Cod. Reg. ὁπποῦτε ἔλδωνται δῆιον πόλιν. v. 221. Ἰωποῖς γὰρ Turnebus edidit, & alteram lectionem in varietate memorat. v. 223. Scribendum αἰεί. v. 226. Cod. Reg. ὑσμῆνη ῥῆξε πόλι. Versu 230. Locum de Bucephala Cod. Reg. omittit, & v. 231. ἔθεε. v. 235. cum editis τῶν Περσῶν habet, & v. 236. cum iisdem ἄπισον, quod jam emendaverat *Gesnerus* de *Quadrup.* p. 485. v. 239. Cod. Reg. τὸ πάροιθε. Idem v. 240. ἔχοι. v. 241. Aldina Rittersh. δαμασσοαμένεσ. Versu sequenti Cod. Reg. πρῆλιπε. v. 248. ὕφηνεν mavult *Brunck.* v. 249. Cod. Reg. cum Aldina Ἰωποῖσι.

v. 259. Cod. Reg. λοξῆς δ' unde λοξῆσι δ' ἄφρησαν legendum erit. v. 262. ἠγέθησαν *Turnebus* in varietate commemorat. Cod. Reg. cum editis φυτιῶντες habet, quod immutavit *Brunck.* v. 267. Cod. Reg. ἀντιπέτρην. *Turnebus* εἰς κόρσας in varietate laudat. v. 210. Aldina μετ' αἰείδει eadem tamen cum Cod. Reg. recte Ἰωποῖσι habet. v. 272. Cod. Reg. cum Aldina λιβύϊον quod jam correxerat *Gesnerus* p. 463. v. 275. Omnes libri Σικελίης, quod restituendum. v. 277. Cod. Reg. Ἀρμένιοί τε, & v. 278. ἀλλὰ γε Πάρθοισι. unde malo: ἀλλὰ γε καὶ Πάρθοισι. v. 280. Cod. Reg. κείνοισι δέ. Recte *Brunck* emendat κείνοισι δ' ἄν. vide II. 380. v. 282. Omnes libri ταυνοσόμενος quod male immutavimus, secuti d' *Arnaud* p. 198. *Quintus Calaber* V. 437. de aquila: πωτᾶτ' ἔνθα καὶ ἔνθα ταυνοσάμενος πλεγύεσσι. Hinc ἱρηξ ταυνοσίπλερος *Hesiodo*. Galli hunc volatum egregie verbo *planer* expriment.

v. 295. Pro πλευρᾷ V. D. in margine Aldinae νευρᾷ malebat. Vulgatam nulla ratione explicare licet, quicquid tentaverit *Gesnerus* p. 460. Bene succurrit Cod. Reg. ubi est: τῶν ἄλλων πλευρᾷ πασσίονα τῆνεκεν εἰσίν: unde ingeniosa conjectura & vera, ni fallor, *Brunck* efficit: πάσσονα τῶν ἄλλων πλευρῶν κλένα * τῆνεκεν εἰσί. Vocem κλένα de costarum ordine dici *Hesychius* docet, & *Gesnerus* l. c. v. 296. Cod. Reg. μείζονες εὐθύς ὀράειν. Nostrum ἰθύς debetur *Piersono* *Verisim.* p. 167. v. 298. Cod. Sylb. ἀπειλήν. v. 301. Cod. Reg. cum Aldina pro Πάρθοι habent θυμόν, quod recte ex Libro IV. 112. correctum fuit a *Turnebo*. Vitio vulgari deceptus etiam fuit *Gesnerus* p. 461. v. 305. Aldina recte ὁπωπαί, quod deinde male in ὁπωπαῖς mutatum fuit. v. 306. Aldina, Rittersh. σικλοπόδης ἐλάφοις. *Turnebus* σικλοπόδεσσ' edidit, quod ignorabat d' *Arnaud* p. 198. Sed nunc malo cum Cod. Reg. σικλοπόσιν legere. Porro Cod. Reg. κυνάωπιδας. v. 315. Rittersh. pessime Aldinae ὠπάσαιο revocavit. Cod. Reg. ὠπίσαιο, similiter ac in *Quinto Calabro* II. 617. ἔτ' ἄρ' κεν ἐμὸν φάσσοισι pro ὠπήσαιο legitur, male, quicquid obloquatur *Paw.*

v. 307. Cod. Reg. παρδαλίεσσι. v. 309. Aldina ἐπιγλήνας. *Turnebus* & *Rittersh.* ediderunt ἐριγλήνας. *Brodaeus* εὐγλήνας malebat. Cod. Reg. ἐπὶ γλήνας habet, quod placet *Brunckio*. v. 311. Cod. Reg. ἐριγλήνας, & v. 313. Βαρύτριχα

habet. V. 314. Omnes libri μελιχρῶσισι. *Rittersh.* malebat μελιχροῖσι. — V. 319. d'Arnaud p. 201. malebat θαλέθει. De equis, quos *Oppianus* h. l. ὠρυγγας vocat, nihil aliunde constat. Etymologia, quam ipse poëta affert, convenit etiam in ὄρεα, ὄρεα mulum. Forte huc pertinet, quod *Aristoteles* in *Mirabilibus* p. 90. ed. Sylb. ait esse in Syria greges silvestrium equorum, quorum duces minoribus natu, si ausi fuerint feminam aliquam attingere, testes inserto inter crura ore avellant.

V. 322. Omnes libri θοοί, quod cum V. D. in margine Aldinæ mutavit *Brunck.* V. 324. Cod. Reg. σφραγῖσι. recte. V. 325. d'Arnaud p. 201. legebat τῆς ἐπὶ i. e. ἐπέγραψαν. V. 327. Omnes libri καί. Nostra lectio debetur *Valckenario* ad *Euripidis* Phœniss. p. 99. V. 330. Omnes libri ὅπως ἐθέλῃσι quod mutavit *Brunck.* V. 333. Cod. Reg. ἴσπαντ' ἐγγύς ἐόντα. quod probo. Idem V. 335. εὐτύλοισι. De mira imaginum sub ipso conceptu haustarum vi ad coloris formæque varietatem soboli inducendam quæ h. l. traduntur, variis auctorum locis allatis, illustrat *Bochart.* T. I. p. 546. V. 348. Cod. Reg. τοῖσι δόνακες habet. Recte.

V. 350. Cod. Regius cum editis ἀλόχοιο, quod *Guietus* immutavit. V. 352. *Turnebus* πελειετρόφος in varietate memorat. Recte h. l. Cod. Reg. ὕφηνε præfert. V. 358. Omnes libri κυμαίνῃσι, quod tenendum cenfeo. V. 363. Cod. Reg. cum editis τοῖτ' ἐν. V. 364. Cod. Reg. recte τιτρεσίτε. V. 367. Idem cum editis τόσσα μὲν, quod male immutatum fuit. V. 372. Omnes libri Αμοργοί, quod quid sit, nemo facile dixerit. Quare cum Eleorum canum, quos tamen poëta infra V. 373. memorat, nulla h. l. mentio fieret, recepimus ingeniosam *Brunckii* conjecturam. V. 380. Cod. Sylb. ὄφεις. V. 384. Omnes libri ἐπιθύνησι, quod correxit *Brunck.* Regius etiam πέλειαι. V. 390. Forte legendum καί τ' αὐτοῖς. V. 398. Omnes libri τὰ δ' ἔξοχα.

V. 399. Cod. Reg. πάντες ἐπακλήρες, & V. 400. πελέδα supercripto μελέδα habet. Nostra editio πελέδαν vitio typographico habet. Posteriorem codicis lectionem probaverim. V. 403. Idem liber βαιά θ' habet, & V. 404. περιέθει θ'. V. 410. Idem σφυγή, & V. 412. supra scriptum ἀελοπόδη τε habet, quæ forma L. 3. 184. reperitur. V. 417. Omnes libri ἀγρολόφοισι. Correxit *Pierſon* Verisim. p. 168. V. 423. Omnes iterum libri καθαρὸν, ubi *Bodinus* κραιτέρὸν malebat. Nos sequimur viros doctos in *Obs. Misc.* 2. p. 201. V. 432. Barbarum ἀλαπήκεσι correximus, quod omnes libri exhibent. Vide *Etymol. M.* h. v. V. 437. ἀμέλγεσαι σὺλακας μαζῶν pro lactare barbarum, & solo *Oppiano* dignum. Dicitur ἀμέλγεσαι μαζὸν, γάλα, θήσασθαι μαζὸν, γάλα, etiam θῆσαι pro ἀμέλγειν ap. *Homerum* *Odys.* δ. 89. sed ἀμέλγειν τινὰ μαζῶν nemo sanus aut linguæ peritus dixerit. Forte tamen poëta θῆσαι pro θῆσαι scripsit, quod *Hesychio* ἰσθῆσαι, θηλάσαι.

v. 439. Cod. Reg. ἐλασίω — τιθάσω τε. v. 445. Male h. l. ex Cod. Sylb. ἀγρευτῆρες pro vulgato ἀγρευτῆρων receptum fuit. Cod. Reg. ἀγρατῆρες. v. 448. Cod. Reg. ὑλάει supra scripto ὑλάα — θηρετῆσι. unde legendum ὑλάαν. v. 450. δαῖα in varietate *Turnebus* habet. v. 452. Recepimus ejusdem *V. D.* in margine Ald. emendationem. Vulgo καὶ ἐφράσσαντο. v. 454. ἄγρη pro ἄρη *Turnebus* memorat. v. 455. Cod. Reg. εἰβασί τ'. v. 456. Idem ἔνεκα κεν unde efficio ἔνεκα κέν. Deinceps omnes libri τετυπασμένα εἴκελα ταρσῶ nisi quod Regius ἴκελα habet. Emendavit h. l. *Brunck.* v. 458. Cod. Reg. φθινόπωρον. v. 461. Cod. Reg. recte πορφύρασι, Vulgo πορφύρεςσι.

v. 463. Aldina ὄσιν. Cod. Reg. ὄσιν. reliqui libri ὄσμήν quod correximus ex versu 253. deinceps legitur ubique πρεσβύτειαν, quod cum & sensu plane careat, & metro reluctetur, recepimus ingeniosam *Brunckii* conjecturam. qui ἠγήτειαν huc ex versu 253. revocavit, ibique πρεσβυτέην ἀπαμαλδύναι pro ἠγήτειαν ἀμαλδύναι reposuit. Ibi enim ὄσμῃ πρεσβυτέην melius quam ἠγήτειρα legi videtur, cum significetur odor ille natus, quo matres in animalium genere prolem suam, & hæc matrem facile dignoscunt, antiquior illo libidinis instigatore odore, quo animalia in coitum ducuntur. v. 466. Cod. Reg. supra scriptum πέλει, deinde male ἀγοσσέες habet.

v. 475. Cod. Reg. ὀδῶσι. voluit θαμνοῖσιν ὀδῶσι. Idem v. 477. σιβίης. deinceps omnes libri καὶ γαίαν. ubi cum *Rittersh.* κατὰ γαίαν scripsimus. Canem *Agasseum* s. *Britannicum Guil. Camdenus* in *Britannia* p. 190. eundem esse vult. quem hodie etiam Angli a *Gase hound* appellant. Sed de antiquitate articuli a in lingua Britannorum dubito v. 483. Omnes libri παραίβαλον. Facillima est, & verissima *Rittershusii* emendatio, quam recepimus. Aliter *Rutgersius* & *d'Arnaud* p. 203. Porro Cod. Reg. ἐρπύζοι. v. 485. ἰθεῖαν ex varietate *Turnebi* & Cod. Reg. recepimus pro εὐθεῖαν. vide *Obs. Misc.* II, p. 202. Vano conatu h. l. tentabat *d'Arnaud* p. 204. quem rectius interpunctum oportebat. Comparabimus locum *Æliani H. A.* XIII. 14. de leporum cursu: δρόμον δὲ ἓνα καὶ ἰθὺν ἔθει, δεῖρον δὲ κακείσε παρακλίνει καὶ ἐξελίττει τῇ καὶ τῇ ἐκπλήττων τῆς κύνας.

v. 490. ἀπ' αὐτῆς *Turnebus* in varietate habet. v. 492. Cod. Reg. ἰμείρω. v. 495. *Turnebus* in varietate δαίδαλον ἰσὸν memorat. Cod. Reg. cum Aldina recte λῦσε δ' habet. v. 496. Cod. Reg. ἡ δὲ χιλῶ δὲ καὶ — ἰῶσα. v. 500. Omnes libri ῥοδάλησιν — ἐπισμύχασα, nisi quod Regius recte ἐπισμύχασα habet, quod ipsum ex *Brunckii* conjectura dedimus. Est vero ἐπισμύχαιεν h. l. pro ἐπιπλήττειν. Ita ἀλισμύχαιο apud *Lycophronem* v. 994. quod pro vulgari ἀλισμύχαιο *Scaliger* reponi volebat, & Codex Regius vetustissimus minio superscriptum habet, cum glossa: ὑπὸ θαλάσσης σμηχομένον. v. 502. Aldina *Rittersh.* ἰθύνει καὶ. *Turnebus* θύνει τε prodidit, in varietate ἰθύνει memrans. Cod. Reg. ἰθύνει καὶ.

v. 506. Editi libri κίζει, quod emendavit d'Arnaud p. 205. Recte Cod. Reg. κινζει exhibet. Pro τυτθαί Turnebus in varietate λιδραί memorat. v. 507. Restitue ex editis σικτεῦσι δαμάλαι. Cod. Reg. σικτεῦσιν habet. v. 510. Scripsimus τηλόσ' pro vulgato τηλόθ' ex versu 162. v. 514. Omnes libri ἀδηρητοισι. Brunck maluit Brodæum sequi. v. 515. Recte Cod. Reg. ἡμερίσι cum Aldina habet. v. 516. Omnes libri ἐρίφω κλοπός, quod mutavit V. D. in margine Aldinæ. v. 519. ἔθορε recte Cod. Reg. cum Aldina. ἠδὲ δράκοντι in varietate memorat Turnebus. v. 520. Cod. Reg. ἀτρομίοντα. male. v. 523. d'Arnaud p. 207. ὄξυτέρουσι — σονύχεσσι malebat, de metro scilicet frustra sollicitus; idem tamen recte μιν & ὄξυτέρουσι pro vulgato μὲν — ὄξυτέρητι emendavit. v. 525. Cod. Reg. φέρει — πελάζει habet.

v. 527. Vulgo μεταύλιον una voce. Emendavit Pierison Verisim. p. 168. cui astipulatur Cod. Reg. qui v. 529. πρόσπασσι δυνήσαντες — ἐρείδει habet. Deinceps omnes libri ὁ δ' ἄρ' ἄξονα, d'Arnaud p. 209. legebat ὁ παρ' ἄξονα. Postea iterum omnes libri ὑπερταρίην — ἀρήγων. v. 531. Ald. Turneb. ἐλύσαντο. Nostrium Turnebus in varietate posuit. Cod. Reg. ἐλύσαντο. v. 533. Omnes libri μάλα χήρατο. Recepimus, quod Turnebus in varietate habet. Denique κόλπωσι θέτο recte Cod. Reg.

AD LIBRUM SECUNDUM.

v. 5. Editi ἀμφίποδῶ Φολόης, quod vitium correxit Rutgersius V. L. p. 305. cui adstipulatur Cod. Reg. qui tamen versu sequenti cum editis habet ἐπ' ἰξύας ἰξυόφιν δέ. Nostram lectionem a Guieto recepit Brunck. Sed nunc ipse vir illustris magis in meam sententiam propendet, qua legendum censebam ἐπ' ἰξύας ἰξυόθεν δέ, quod certe Oppiano dignum est. Ita ineptus poëta in Antholog. Wechel. p. 452 de Chirone centauro: ἀνδρόθεν ἐκκέχρ' ἵππῶ, ἀνέδραμε δ' ἵππόθεν ἀνήρ. Præterea in Guieti emendatione illud me offendit, quod ἰξὺν ultimam brevem habet, quæ ab Oppiano in similibus vocibus semper producit. Pro ἡμιζρότων d'Arnaud Lect. Gr. p. 210. legebat ἡμιτόμων. Sed operam perdimus in perfanando loco corrupto, aut quem ipse poëta ingenii abortu profuderat. v. 8. Vulgo κόψας. Recepimus lectionem a Turnebo laudatam, probante Waffio in Obs. Miscell. 2. p. 204. v. 9. Cod. Reg. similiter ut versu 27. εὔρετο, vulgata superscripta, habet. v. 16. Codex Turnebi & Regius βελέεσσιν, sed posterior versu 15. continue scriptum habet ἄκοντι διώκων, unde διώκων ad versum sequentem pro varietate vocis ἐλαύνων referendum videtur. v. 17. Ald. Rittersh. ξυλοχῆσι. Turnebiana ξυνοχῆσι, ut est in Regio. Quocumque te veritas, nullus ex h. l. sensus extorqueri potest. v. 21. Cod. Reg. θοαῖς. v. 28. Vulgo δόλως. Secuti sumus emendationem V. D. Aldinæ adscriptam. v. 31. Cod. Reg. πολλός ὁ δ' αὖ. Idem versu 33. cum editis αὐθίς, & versu 38.

cum Aldina *δρεπόμενοις* αὐτοῖσι, quod si in *δρεπόμενοις* mutetur, fatis bonum videtur. Nostra lectio *Guieto* debetur. Elegantior tamen *Brunckii* conjectura αὐτόθι *δρεπόμενοισι*. Reliquæ editiones *δρεπόμενοις* αὐτοῖσι habent. V. 42. γλαγεροῖς *Brunck* dedit. *Pierſon* Verisimil. pag. 169. malebat λυγίνοις. Vulgo γλυκεροῖς. V. 48. Vulgo πεφρίκει. Nostrum *Turnebus* reponi jufferat. Rectius tamen Cod. Reg. πέφριμε δὲ habet. V. 49. Ald. Cod. Reg. ἀγριαόντα. Deinceps *Turnebus* cum Aldina habet *μυκήταιτ' ἄγριοι βόες*, sed in varietate memorat: ἀλλ' ὅτε μυκήσαντ' ἄγριοι βόες ἄλλοτε. *Rittersh.* edidit: *μυκήσαντο ἄγριοι βόες*. Vera est lectio Cod. Reg. *μυκήσητ' ἄγριον, βόες*. Deinde ubique legitur: ἐπ' ἄλλω ταῦρ — οἶος ἴη. *Guietus* etiam ἐπ' αὐτῶ malebat, quem fecutus h. l. constituit *Brunck*, qui nunc tamen mavult: αἱ δ' αὐταὶ τρομέουσιν ἐόν πόσιν ὀργώσασαι. *Turnebus* οἶος ἴη memorat. In Regio pro σείων recte τείνων scribitur. Postea vulgo σφετέρουσι legitur. V. 53. Cod. Reg. ἐνίπῃ, in margine ἐννώ.

V. 58. Vulgo αὐτμαῖς. Rectius dedimus ex Codice Sylb. d' *Orvillii* Obs. Misc. 2. p. 206. & Regio, qui posteriores etiam ἐνναλίοισι præferunt. V. 61. Vulgo ἀλλήλοισιν, quod mutavit *Brunck*. V. 65. *Turnebus* ἀντίθελον memorat. V. 70. Cod. Reg. αἰστον. glossa ἑμῆ. An ἀμάθεν voluit? V. 70. Cod. Reg. ὄγ' ἀντήυτεν. recte. Deinde idem δὲ δρυμῶν superscripto δρυμῶ. Vulgatum δὲ mutavimus. V. 79. Omnes editiones præter *Vasfosanam* αὐτμαῖς. Rectum in varietate *Turnebus* posuit. conf. Obs. Misc. 2. p. 206. V. 80. Cod. Reg. & *Dorvillianus* Obs. Miscell. 2. p. 206. εὐθύς pro αὐτός habent. Deinceps recte Regius ἐλε φορβαῖς. V. 82. Aldina δὴ πτε, Regius δὴ τότε habent. In Regio super φορβαῖσιν scriptum: γρ. ἀραιόν. ἐξέβρεψεν ὁ πάλιν νικήσαν. & in margine ἢ σύνταξις. ἐξέβρεψε φορβαῖς τὸ ἀδύνατον σῶμα ἀπὸ τῆς λαγνείας. V. 84. Editi Αἰγύπτω, ubi *Guietus* Αἰγυπτίς tentabat; *Brunckii* emendationem firmat Cod. Reg. qui versu 89. νεήνεαι habet cum glossa πορευθῆναι, quasi νεήμεναι scriptum fuerit. V. 92. Idem σφαιρωτός τε habet cum glossa σφουγύλⓄ τράχηλⓄ. Inepte. Recte *Turnebus* tuber vertit. Caricos & Syriacos boves *Plinius* 8. c. 70. gibbere super armis a cervicibus eminente describit. De Syriacis aliter *Aristoteles* 8. 33. H. A. qui tamen de mobilitate cornuum in Phrygiis *Oppiano* assentitur H. A. III. 9. εἰλικόμορφον *Gesnerus* de Quadr. p. 26. explicat sic *erratis flexionibus tanquam hedera retorquetur*. V. 94. Cod. Reg. κεφαλήφι. recte. V. 95. Idem ἀβυλίνας, & ad vocem Αόνιοι adscriptum Θηβαῖοι habet. Idem v. 97. cum editis ἀπαντέλλεσι præfert, & versu 98. ἀρμονίαις cum glossa συμφυῖαις. Idem voluit Cod. Sylb. ubi ἀρμονίης exstabat. V. 99. Vulgo ἠέρτητα. Nostrum a *Turnebo* laudatum confirmat Cod. Reg. qui recte cum Aldina αἰχυμήσι sine ν cum glossa βολαῖς habet. De Aoniis bobus, qui nullibi memorantur, suspicio est *Bocharti* Hieroz. I. p. 933. *Oppianum* hæc ex scriptore aliquo transtulisse, ubi post boves αἱ ὄνοι in censu μονοκεράτων ponebantur, unde cum scribarum errore ἀόνιοι factum esset, poetam

scripturæ vitio falsum fuisse. Accedere etiam illud, quod boves hi *σιμόν γέν* appellentur h. l. unde apparere putat pertinere hæc ad asinos unicornes, qui partim albi, partim purpurei erant.

V. 101. Recte Cod. Reg. τοὶ Πέλλαν, & versu 103. *κερακίαιες*, quod etiam *Guietus* malebat. V. 105. Vulgo *βαρύνεσι*, quod ex Codd. Sylb. Regio correximus. V. 106. Ald. Regius *λιπόσαρκες*, quod *Turnebus* mutavit, nescio an recte. Videtur potius *λιποσαρκές* accentu mutato scribendum. V. 109 Cod. Reg. *κεῖνοι* cum glossa *ὅμοιοι*. Scholion: ἢ *κεῖνοι* καὶ *ὅμοιοι*, ἢ *ἐκ τὸ κεῖνοι σιγμῆν*. τὸ δὲ τῶν ὁμοίων. ταύτης ἐν φασὶ καὶ *δς & c.* Scilicet editi habent *κεῖνοι τῶν φάτις*. ubi *Guietus* malebat καὶ *νύ κε τῶν φάτις*. Nostra lectio a *Brunckio* est. V. 116. Cod. Reg. recte *ἐπελήθετο*. Ceterum quæ de Syriacis bobus traduntur h. l. alibi vix reperias; de *Apamea*, quæ olim *Χερρόνησος* & *Πέλλα* dicta fuit, vide *Strabonem* XVI. pag. 1091. V. 123. Cod. Reg. *ἦτε δ' ἀντολίθηε* — *Διοίκλειον*, & versu 125. cum editis *ἐπαγίζων* habet, ubi *Guietus* *ἐπήγαζεν* malebat. V. 127. Vulgo *χεύων*. V. 133. Cod. Reg. *λῦσε δέ*. recte. V. 136. Vulgo *αἰπύτα*, quod *Guietus* emendavit. *Turnebus* tamen edidit *πέντ' ἔπειτα*. Cod. Reg. *ἔθνε* sine *v.* recte. V. 137. Ald. Turn. *κονάεισσε*. Rectum a *Turnebo* memoratum recepit *Rittershus*. V. 140. Vulgo *τεμῶν ἀργῆτα χαλινά*. Vocem *ἀργῆτα* mutavit *Guietus*, reliqua emendavit *Brunck*. V. 141. Cod. Reg. *λέλακε*. bene. sed v. 142. male cum editis *ἰδατοπυγέτιν*, quod correxit *Guietus*. V. 144. Cod. Reg. *ἀμφὶς ῥηγνόμενον* — *Γαυνηχέτα πόλι*. V. 148. Idem *ἀνέπνευσε* recte. V. 150. *Turnebiana* & *Regius* rectum *σαχυνηομέσει* dederunt. Male de h. l. *d'Arnaud* p. 211. V. 153. vulgo *δακρύσειν*. Nostrum habent Codd. Sylb. *Dorvillianus* Obs. Miscell. 2. p. 207. & *Regius*, qui deinceps *ὄππότε Περιαμίδαισι* præfert. V. 155. Ald. *Rittershus*. *παρέδραμε*. *Turnebus* *δαμάσσαλο* edidit, quod & Cod. Reg. superscriptum habet. Jam vero postquam lectionis varietatem persecuti sumus, breviter etiam de sensu totius loci videndum. Primum animadvertendum *Oppianum* de *Apamea* ad *Orontem* loqui, quam etiam *Χερρόνησον* dictam, (quod poëtæ *χέρσον ὄμβ' καὶ νῆσον*) tradit *Strabo*, eamque urbem suam patriam (*ἐμὴν πόλιν*) appellare, quod tamen nemo alius memoravit; alii enim *Anazarbum*, alii *Corycum* nominant. Nec recentiorum scriptorum aliquis hunc poëtæ locum tetigit, unde hoc saltem conjicere licebit, *Oppianum* plurimum civitatum jus habuisse, quod eo tempore non solum in virorum de patria & literis bene meritorum honorem, sed in cujusvis etiam certaminis publici victorum præmium effundebatur. Ab *Antonino Caracalla* eum hoc consecutum fuisse post impetratum patris reditum, dicere non ausim, cum mihi persuasum habeam hoc de venatione carmen longo tempore ante alterum illud de piscatione, quo tantam ab imperatore gratiam iniit, scriptum a poëtâ fuisse. Deinde de *Archippo*

Pellæo duce seu Apameæ rege, de nympha Melibœa aliunde nihil constat, & dubium est an *Oppianus*, quod versu 156. promiserat se de patriæ suæ Apameæ antiquitatibus & ornamentis aliquanto copiosius dicturum esse, unquam præstiterit. Melibœam intelligi lacum circa Apameam, quæ totam illam regionem mire fœcundam reddebat, satis clarum est ex his *Strabonis* XVI. p. 1091. ἡ δὲ Ἀπάμεια καὶ πόλιν ἔχει τὸ πλέον εὐεργῆ· λόφος γὰρ ἐστὶν ἐν πεδίῳ κοίλῳ τετειχισμένῳ καλῶς, ὃν ποιεῖ χερρόνηπιζοντα ὁ Οὐρόντης καὶ λίμνη περιειμένη μεγάλη, καὶ ἔλη πλατῆα, λευκῶνός τε βεβότους καὶ ἰσπεδότους διαχειομένους, ὑπερβάλλοντας τὸ μέγεθος. unde illustratur versus 101. αἰπεινὴν τοὶ Πέλλαν εὐκλιτον ἀμφινέμοντα, de hœbus regionis illius. Dispicendum jam erit, qui montes Apameæ vicini intelligantur h. l. ab *Oppiano*, qui alterum ad dextram Apameæ orientem versus positum Διοκλειον δέσμας αἰπὺ, alterum Εμβλωνὸν dixit, qui læva versus occidentem verticibus contra Dioclem eminens, & cum eo conjunctus, Orontem fluvium ita intercluserit, ut aquis stagnantibus totam illam circa Apameam regionem, quæ χερρόνηπις dicta fuit, inundaret, antequam Hercules in Archippî gratiam verticibus utriusque montis discissis, liberum Orontis fluvium ad mare deduceret, in quod prope Laodiceam effunditur. Satis hinc apparet, haud procul Apamea quærendos esse hos duo montes, quibus olim Orontes inclusus fuisse traditur; quare suspicor intelligi illas κορυφάς, de quibus *Strabo* l. c. ubi de monte Laodiceæ imminente, & vitibus confito usque ad κορυφάς istas, μέχρι σχεδόν τι τῶν κορυφῶν. αἱ δὲ κορυφαὶ τῆς μὲν Λαοδικείας πολλὴ ἀπωθέν εἰσιν, ἡρέυα ἀπὸ αὐτῆς καὶ κατ' ὀλίγον ἀνακλιόμεναι, τῆς Ἀπαμείας δὲ ὑπερκεύεσσαι ἐπ' ὄρθιον ὑψὲς ἀνατεταμέναι. Hos vertices communi nomine Διοκλήης intelligi h. l. suspicor; ad Libanum montem pertinuisse credibile est. Alterum montem Εμβλωνὸν versus occidentem situm, Casium in Seleucide situm esse suspicor. Neque enim possum assentiri *Brodaeo* qui priore loco ἐν Διβάνοιο emendasse dicitur; saltem hæc ratio non procedit versu 124, ubi est λαϊὸν κέρας Εμβλωνοῖο. Quantum equidem ex *Ortelii* Thef. Geogr. perspicio, voluit vir doctissimus Dioclem montem Antilibanum, Emblonum vero Libanum intelligi, quod nullo modo fieri posse credo, si quidem concesseris, quod versu 115. dicitur ἢ γὰρ τοὶ προπαροῖθε παρὰ πόδας Εμβλωνοῖο πᾶν πεδῖον πελάγιζεν, non ad vetustatem temporis, quanquam etiam de ea προπαροῖθε dicatur, sed potius ad situm campi stagnantis ante Apameam referri, qui nec Libano nec Antilibano convenit, sed, nisi fallor, Casio monti. *Inscitiam Tzetzae*, qui ad *Lycoph.* v. 697. & 717. hæc omnia ad Neapolin Italiæ urbem transfert, verbo indicasse satis est.

v. 150. Editi Βίτωνας, quod certatim viri docti emendarunt, alii Βίαννας, quod Codex Sylb. & Reg. præbent, alii Βίσωνας substituendo. Mihi unice placet, quod *V. D.* in marginæ Aldinæ conjecerat & Regius codex superscriptum habet Βίσονας, quo admissa legendum est: Βίσονας δὲ καλέεσσι. Ita quidem

etymologia & patria cum nomine congruunt. Jam olim *Congr. Gesnerus* suspicabatur latinorum & *Oppiani* bisonem s. bisonem eundem esse cum Bonaso ab *Aristotele* H. A. 9. 45. descripto, quam viri incomparabilis conjecturam probatam pluribus argumentis adstruere conatus est Ill. *Buffon* T. XI. p. 303. cum quo ego etiam sentio. Primum patria in utroque convenit, quam *Aristoteles* Παιονικήν καὶ Μακεδονικήν nominat, quæ posterior pars Thraciæ est, Macedonia contigua; hinc *Oppianus* Bistoniam Thraciam dixit. Deinde eadem est in utroque forma cornuum, quæ *Aristoteles* γαμφὰ καὶ κεκαμμένα πρὸς ἄλλα, *Oppianus* vero supina, retro versa, & hami intar reflexa ait. Dicitur vero γαμφὸν & γναμφὸν pariter de hamo recurvo. Postea bonasus jubam habet promissam ab oculis ad arcos, (μέχρι τῆς ἀνωμίας) densam, colore flavo, quod itidem de suo *Oppianus*: Φρικαλέην χαίτην μὲν ἐπαρκῶδὲν αἰθυσσασιν ἀχέσι πιαλέρισι καὶ ἀμφ' ἀταλοῖσι γενείοις (ubi cum *Brodao* & *Guieto* malo ἀμφιθαλέσσι γενείοις, densis, hirtis) οἶά τε λαχνήντες ἀριπρεπέες εἶδ' ἔχουσι ξανθοκόμαι (sic enim recte Cod. Reg.) βλοσυροὶ, θηρῶν μεδέοντες, λέοντες. quæ comparatio, quin ad pilorum colorem referenda sit, nullus dubito. quamvis *Gesnerus* olim contra *Petr. Gillium* disputaverit de Quadr. p. 145. ad jubam tantum in utroque, leone & bisonte, similem, non ad colorem fulvum eam pertinere.

V. 163. *Turnebus* ἀπαλοῖσι memorat V. 166. Quod *V. D.* in margine Aldinæ malebat περιγλώχινες, habet Cod. Reg. quo sensu, non dixerim. Vulgatum περιγλώχινες non magis intelligo. V. 168 Omnes libri ὡς ἐτέρωσιν ἐναντίον. Nostra lectio a *Guieto* est. Quodsi vero vulgatam retinere placuerit, tum etiam legendum est ἐπιπλάσσοι αἰχμαὶ, ὕπνια δ' εἰσορῶσιν. V. 171. Ald. Cod. Reg. κύντες. Regius etiam δή τινα habet. V. 173. Vulgo δέ τοι. Nostrum ex Codd. Sylb. Regio. V. 175. ἔτραφεν recte emendabat *V. D.* in margine Aldinæ, cui adstipulatur Cod. Reg. V. 184. Ald. θηρίσαιο. V. 187. Cod. Reg. δ' εἰν' ἐλάφοισι. satis bene. Idem recte αἰεθέρωις una voce scriptum exhibet. & deinceps V. 187. πάσιτε & κεύθετι sine v præfert. V. 191. ἔνδοθι *Turnebus* memorat. Castratis cervis cornua decidere negant alii veterum, quorum autoritatem potiore habebat *Gesnerus* p. 359. qui monet ὄλκως h. l. testiculos esse. *Gesneri* opinionem firmat Ill. *Buffon* T. VI. p. 81. V. 196. vulgo ξένιοιτε. Regius ξείνιοιτε, unde legendum ξείνοι δέ. Sæpe ξένιος & ξείνος, quæ plurimum significatione differunt, in poetis confunduntur. Cf. etiam *Obs. Miscell.* 2. 359. V. 207. Cum reliqui autores omnes contra de cervi more sub partus tempora senserint, *Gesnerus* p. 363. emendare h. l. jubebat: τρίβον ἀνδρῶν ἐκ ἀλεείνει, ut *Oppiano* cum illis conveniret. Sed sensus verborum hanc mutationem non patitur; sunt enim βέβηλοι ἀτραπιτοὶ quasi βάσιμοι, viæ quæ unicuique patent, & hominum folis vel vestigiis frequentantur. Deinde vox βέβηλ' translata fuit ad locum profanum, quo cuilibet intrare licebat.

v. 217. Omnes libri τραφεγήν περώσι καὶ πόντον πατέσι, quod *Brunck* emendavit. v. 219. Mutanda est distinctio, & cum Cod. Reg. legendum: ναυτιλίην πλώντες ὅτ' ἕξανύσι θάλασσαν. v. 220. Cod. Reg. οἰήκια, & v. 223. ὁμαρτεῖ ποντοσφραγῶν, sed ὁμαρτῆ superscriptum legitur. v. 224. Ald. Rittersh. τάμνησι. Tenendum τέμνησι puto, quod *Turnebus*, Cod. Sylb. & Reg. habent. v. 225. vulgatum νηχόμενον πρώτισον mutavit *Brunck*. Recte tamen Cod. Reg. ἔλῃσι præfert, qui etiam v. 226. recte ἔμολε, & v. 230. ἐρέσσαι sine v ut etiam Aldina, exhibet. v. 235. Cod. Reg. hic & fere ubique ἐρπησῆρα, deinde v. 236. ὅτε δὴ — δολιχαῖσι. Prius etiam *Turnebus* memorat. v. 239. Ald. δείρην. v. 242. Omnes libri αἰψα γάρ, quod *Guietus* immutavit. v. 243. Cod. Reg. λευκῆς δ' ἐπισέσηρεν ὀδόντας præfert, de quo ad librum tertium versu 442. v. 245. Cod. Reg. recte πυκνοῖς præfert. v. 246. καὶ otiosum videtur; quare suspicor legendum καταμειδιῶντι i. e. καταγελῶντι irridenti similis. v. 250. Vulgatum ποιφύσσοντα emendavit d' *Arnaud* p. 212. Versu sequenti Regius καὶ τε τὰχ' habet, & versu 256. οἶος ἔην.

v. 260. Cod. Reg. ἐπισέφαντε. Elegans est *Brunckii* conjectura, qui ἐπισέφαντε legi volebat. v. 256. ὑπερνεμέθουσι *Turnebus* memorat. Idem v. 269. ἀάσπετος laudat. vers. 273. *V. D.* in marg Ald. δὲ post βεβρυχῶς addebat; sed malim cum Cod. Reg. ὀδύνησιν, ἐισροφάδην δ' ἐκάτερθεν ἐδὲν ἀλευόμενον γένε. Nam vulgatum ἀλευόμενος nihili est. v. 276. Cod. Sylb. & Reg. ἄτροπον. v. 281. Reg. πλευρῆς θλίβει, ut cervus pelle corrugata infixum anguem contineat. v. 282. Idem cum editis φθίμενοι γάρ, rectius, ut equidem existimo. Idem ἔτι, quod ex *Guieti* emendatione recepimus pro vulgato ἐπὶ, firmat. v. 288. Pro θηρῶν cum *V. D.* in margine Aldinæ κηρῶν scripsimus. Deinceps recte Cod. Reg. cum Ald. ἐξέπεσε ῥινοῖο. v. 292. Male Ald. Reg. γενή τις. v. 293. εὐρὺν ἑρώτες sunt, qui *Plinio* XI. 3. platycerotes dicuntur, vulgares damæ, ut *Gesnerus* etiam monuit, sed quod idem p. 326. ἰορκῆς capreolos esse volebat, facile ex mentione δόρκων redarguitur, quos versu 315. *Oppianus* separatim describit, iterumque L. III. 3. ἰορκῆς & δόρκως nomine distinguit. Nec convenit macularum, quales in panthera conspiciuntur, mentio versu 299. facta. Quare diligentius erit inquirendum, qua in re δορκάδες & πρόκες, quarum priores *Aristoteles* P. A III. 2. cornigerorum animalium minimas ait, cum *Oppiani* δόρκωις & ἰορκωις conveniant.

v. 297. κακείνοι *Turnebus* memorat. v. 299. Cod. Reg. καρδαλίων. v. 300. Idem πέλει πολὺ κρείων, vel κρέσσων, deinde v. 301. μύων pro μείων. Illud κρείων vel κρέσσων mihi valde suspectum, & dubito, an librarius dare voluerit, quod Cod. Sylb. exhibet μείων κέρως. Bubalum esse, quam recentiores *Vache de Barbarie* nominant, cum *Aldrovando* sentit Ill. *Buffon* T. XI. p. 297. v. 304. Omnes libri αἰθις. v. 305. Cod. Reg. πολυγνάμπτωισιν, & v. 306. τότε φύλον, deinde v. 307.

ἴσσοσι habet. V. 311. Ald. Reg. νέσσαν. V. 312. Omnes libri ἐπ' ἀλλοδ. ἀλλοδαί. sed vide Halieut. I. 271. Pro ἀλλοδαί Cod. Sylb. ἀλλοδαποῖσι πασσοδαί, Regius ἐπίσσοδαί, superscripto ἀλλοδαί, habet. V. 313. Omnes libri ἄρα τοι, quod ob versum 547. rectum censeo. Pro βαλλίων V. D. in margine Ald. emendabat λασίων. Pro πυρώδες V. 317. recte Cod. Reg. πυρώπεις præfert. V. 323. Recte V. D. in margine Ald. μητίσσοσι emendat. *Quietus* malebat etiam κέρδεα τοῖς δειλοῖσιν ἐπιθρονα. quæ conjectura mihi quidem admodum ingeniosa videtur. V. 325. Cod. Reg. cum Ald. ἐτέρεις. V. 327. Omnes libri πολλόν. V. 329. Cod. Reg. σρεπλοῖσι, & versu 332. male αἰθιντῆρες exhibet. Idem versu 336. φορέει. V. 340. Ald. πνεύματι εὐθύς. Ultimum cum reliquis editis etiam liber Regius habet. V. 341. Scribe περιγέροι cum editis. Nostrum Ald. & Cod. Reg. habent. Ceterum quæ h. l. ab *Oppiano* de capris silvestribus dicuntur, non ad *Strepsicerotas* dictas, sed ad rupicapras referri volebat *Gesnerus* p. 320. qui σρεπτοῖ κέρατα h. l. cornua in dorsum reflexa interpretabatur. *Bochartus* vero de peculiari quodam caprarum genere poetam loqui existimat Hieroz. I. 918. ibice scilicet, quæ Arabice *Alorvia* in *Damire* dicatur. Sane verum est, quæ h. l. de capris silvestribus traduntur, eadem omnia ibi ad alorvias referri. Loca *Damiris*, quæ mire *Oppiani* verba illustrant, latine huc ex magni viri interpretatione transferam, ut alii, qui regiones Africae & Asiae aliquando visuri sunt, diligentius in hanc rem inquirent: *Dicuntur esse in cornibus duo foramina, per quæ respirat; quæ si obturentur, perit ilico. Etiam naturalis ipsi est amor erga catulos suos, quorum si quem capiant venatores, illum sequitur, & laciat, quam diu est in eodem consortio. Etiam e natura ejus est pietas erga parentes, ita ut cibum ipsis apparet; & cum ita infirmi sunt, ut per se comedere non possint, præmanso cibo eos alunt:* ubi advertes quæ de foraminibus in cornibus dicuntur; inde enim apparet κέρατων μέσον apud *Oppianum* esse per media cornua, quod cum ignoraret *Paw*, profus inepte volebat rescribi κέρατων μέσθ ad *Horapoll.* p. 385. Jam olim fuit *Alcmaonis* opinio ab *Aristotele* H. A. I. 11. rejecta, τὰς αἶγας κατὰ τὰ ὦτα ἀναπνεῖν, quod ex *Archelao*, strenuo nugatore, & qui historiam naturalem turpissimis mendaciis fœdatam conturbavit, referunt *Varro* de R. R. 3. 5. & *Plinius* 8. 50. *Philes* c. 47. Non omni tamen verisimilitudinis specie figmentum hoc toties repetitum carere videbitur, saltem quo fonte error promanaverit, apparet, siquidem vera sunt, quæ nescio unde sumta tradit clarissimus *Gallus Bomare* sub voce *Chamois*, *Uyard*, *Chevre des Alpes*. Ita vero ille: *On remarque deux ouvertures derrière les cornes du chamois; on a prétendu, que ces trous ser voient à la respiration de l'animal, lorsqu'en fouillant pour chercher les racines des herbes, dont il fait sa nourriture, la terre lui bouchoit par hazard les narines. Cette*

opinion disparoit par l'observation, puisqu'on a remarqué, que le crane se trouve au fond de ces ouvertures, & qu'il n'y a aucune issue. DICTIONNAIRE D'HISTOIRE NATURELLE. Exstat tamen *Joh. Conr. Peyeri* observatio in *Ephemerid. Natur. Curios. Decad. II. An. I. Obs. 86. p. 206.* qui foramina duo post rupicaprarum cornua, in valle transalpina *Madia* a se itentidem observata, quemadmodum etiam in *Rhætia* ab *Hadero*, Medico *Basileensi*, ad ipsum pulmonem aëris capiendi ergo pertingere affirmat. Conferre etiam jubebat clarissimus *Argentoratensium Professor, Herrmannus*, cui *Peyariana* observationis indicium debeo, librum, quem adhibere non potui, *Mannichfaltigkeiten. Berlin 1770. pag. 579-584.*

V. 354. Codd. Sylb. Reg. ποταμοῖο φέρουσιν. Prior etiam ἀφυσσόμεναι. V. 359. Vulgatum μυκημοῖοσι emendavit d' *Arnaud* p. 191. cui adstipulatur Cod. Reg. qui cum Cod. Turn. ἀπόσπεθε habet. V. 368. Vulgo λίσσο μητέρα μοι φίλην, ubi tamen Cod. Reg. φίλην. recte. *Nostri lectio a Brunckio est.* V. 369. Cod. Reg. λυγρή, & vers. 372. ἦρα νύ τοι. Legendum videtur λυγρή περὶ μητέρι δειλοί. V. 374. Cod. Sylb. ὅτε τοῦ, quod tenendum. Quod enim ex vulgatis libris dedimus τευ sine accentu, sensum congruum non habet. V. 377. Omnes libri ξανθοί, quod tenendum erat. Pro πυμάτις *V. D.* in margine *Ald.* malebat πυμάτοις. 378. Cod. Reg. χβαμοιῆ τ' αἴη præfert. V. 380. *Pierison* Verisimil. p. 170 malebat ἐν ἀταλῆ, quod ipsum est in libro *Regio*, & fere ubique ab *Oppiano* usurpatur. Idem codex τάχ' ἀν αἰγός. Codex Sylb. paulo ante ε' καλή τε exhibet. Quæ vero h. l. ab *Oppiano* de ovibus silvestribus *Cretæ* quatuor cornibus instructis dicuntur, non reperio in *Belonio*, qui insulam totam peragravit, & diligenter arietes & hircos silvestres in summis *Cretæ* montibus pascentes descripsit *Observ. L. I. c. XIII. XIV.* Non alienum erit h. l. referre, quæ de capris *Armenicis* traduntur in carmine *Crinagora Analektorum* Poët. *Gr. T. II. p. 146.* quod totum ponam: Τῆς δ' αὖτε γενεῆ μὲν *Αγαρρική*, ἔνθα γ' Ἀράξω ὕδαρ πιλοφόροις τίνεται Ἀρμενίσις. Χαῖται δ' ε' μήλων ἄτε περ μαλακοῖς ἐπὶ μάλλαις, ψεδναὶ δ' ἀγροτέρων τρηχύτεραι χιμαρῶν. Νηδὸς δὲ τρισκοεῖ ἀνά πᾶν ἔτ'· ἐκ δὲ γάλακτος θηλή αἰεὶ μαστὲ πλήθεται εἰδατίς. Βληχὴ δ' ἀσσοτάτω τερένης μύκημαλι μόχε' ἄλλα γὰρ ἀλλοδαῖα πάντα φέρουσι γέαι. Hanc videlicet capram *Tiberius* in expeditione *Armenica* (de qua *Dio Cassius* p. 738.) retulisse *Romam*, & lacte ejus in potu usus esse videtur, quod clare apparet ex alio ejusdem *Crinagora* carmine *ibid. p. 147.* feu *Antholog. Wechel. p. 67.*

V. 386. Vulgo ἐπεὶ κακείν' ὀδεύει, quod *V. D.* in margine *Aldinæ* emendavit. *Guietus* ὕδρευει vel ὕδευει legebat. Idem versu 387. vulgarem lectionem ὀππότε γὰρ immutavit & versu 383. pro χροῖν malebat κραῖσιν, i. e. caput. Deinceps Cod. Reg. βύσσαν quod etiam *Rittersh.* dedit. *Turnebus* βῆτσαν edidit, & in varietate περὶ βῆτσαν memorat. V. 392. Cod. Turn. & Reg. ἄσακοί. Vulgo ἄσακός. Regius etiam καὶ τρέγλασι. De Subo aliunde

non constat. Ad ovium silvestre genus referendum ex ordine describendi suspicabatur *Gesnerus* de Quadr. p. 982. qui deinde in animadversionibus in *Ælianum* H. A. XIV. 14. conjecit subum ejusdem esse generis cum *Libyca* fera κερμάδου nomine ab *Æliano* descripta, pilis perquam hirsuta, cornibus adversis, & vitæ ambiguae, quæ omnia in Subum *Oppiani* & damam *Plinii* convenire putabat vir magnus. v. 398. Ald. Turnebiana, Cod. Reg. ἤν præferunt. *Turnebus* εν memorat, quod *Rittersh.* recepit. v. 401. Cod. Reg. ἐπιπροσῶν τε γένει τε habet. Latet hic omnino ulcus aliquod.

v. 403. Omnes libri εἰ δὲ καὶ. Igitur *Rittershusius*, cum sentiret vulgarem lectionem sensum abrumpere, apposuit h. l. asteriscos, quibus significaret quædam excidisse. Tentabat tamen ipse ἠδὲ καὶ, *Bodinus* εἰδὲ καὶ, quo lacunæ suspicionem tollerent. At vero *Brunck* feliciter hunc locum perfanavit substituto ἀλλὰ καὶ, quod clare Cod. Reg. exhibet. *Turnebus* in varietate ἐπεινείματο habet. Pro ὑψόθι *Brunck* malebat πολλάκι. v. 394. Cod. Sylb. ἔξοχα φίλτρα præfert. v. 405. ὄσσου τε pro ὄσσε recte correxit *Rittersh.* Pro vulgato πανυκράϊροις: *Guictus* & d' *Arnaud* p. 213. reponendum viderunt τανυκράϊροις, quod confirmat Cod. Reg. 415. omnes libri αἰθῆρ, quod d' *Orville* ad *Charit.* p. 745. corrigi jussit. v. 427. *Turnebus* θορόντες, quod & Cod. Reg. firmat, edidit; *Rittersh.* Aldinum θορώνται revocavit. *Αχαίνην* græce hinnulum dici primus *Salmasius* docuit, cujus opinionem inprimis hic locus confirmat, ubi νῶτα σιτὰ memorantur, quæ hinnulo conveniunt, Gallorum *Faon*; quand il porte encore la livrée. Similiter *Phalæcus* in epigrammate *Analect.* T. I. p. 421. καὶ σκύλου ἀμφιδόρου σικλὸν ἀχαίνεω. ubi alii ἀχχινέης habent; sed malo alterum cum *J. Toupio* in *Curis* Novissimis in *Suidam* p. 3. In *Ixeuticis* L. III. §. 7. simpliciter ἔλαφοι memorantur, ubi h. l. δόρκαι sunt.

v. 430. Ald. δατιζομένοις. *Turneb.* *Rittersh.* δατιζομένης. Veram lectionem ex codice suo restituit d' *Orville* Obs. Miscell. II. 361. Utitur verbo λατύσσειναι *Oppianus* Halieut. I. 627. unde laudat *Eustath.* ad *Homer.* p. 381. p. 437. Habet etiam *Hesychius* λατύσσει, περιύσσει, νήχεται, ταρασσει, τινάσσει, τύπτει, λακίζει. Cod. Reg. δατυσσόμενοι habet, quod proxime verum accedit. v. 435. Cod. Reg. cum Ald. Turn. τείνει. *Rittershus.* τέμνει ex *Brodæi* conjectura recepit. v. 436. Vulgo σεί, ονται. Nostrum ex Codd. Sylb. Reg. 440. Cod. Reg. ὀρθοαμοῖς ὀρόωντες. v. 443. Idem cum Ald. ἐπαρτόνισιν. v. 445. Idem ἀξύκερωσ θήρ. Editi ὄξυ. ερ, quod male mutatum fuit. v. 450. *Turnebus* μετήορον memorat. v. 454. Ald. ἰοφόροι, κενεοῖς δέ. *Turnebus* & *Rittersh.* κενεὴν ediderunt. Male d' *Arnaud* p. 217. emendabat κείνην. Cod. Reg. ἰοφόρον κενεοῖς δὲ φύσιν κεράεσσι λέγασιν. Nobiscum ἰοφόροι præfert etiam d' *Arnaud* l. c. De oryge veterum *Bochartus* Hieroz. I. p. 945. ita disputat, ut primum contra *Belonium* doceat, orygem ab *Arabum* veterum gazellis differre. cum illis gazel vel gazâl caprea hinnulus sit, deinde demon-

strare annitur orygem *Oppiani* a reliquorum scriptorum oryge natura sua non differre, sed eundem esse, quod multi coloris diversitate & cornuum numero, quæ *Oppianus* gemina orygi tribuit, inducti negaverunt. Sed fateor mihi virum doctissimum sententiam suam non approbasse. Magis placet, quod idem p. 969. posuit, Hebræorum *reem* esse *Oppiani* orygem; omnia enim, quæ Arabes de suo *rim* tradunt, conveniunt orygi *Oppiani*; quod ut clarius appareat, ponam *Damiris* verba a *Bocharto* p. 962. latine versa: *Diversi coloris sunt caprea. Nempe illarum tres sunt species. Prima earum, quæ vocantur aràm, quæ sunt sincera albedinis, cujus singularis est rim. Hæ in arenis habitant. Easdem ajunt caprearum esse oves, quia plurimum habent carnis & pinguedinis. Secunda species &c.* Ex recentiorum scriptis nihil habeo, quod ad *Oppiani* orygem referre possim, & quænam ex numero gazellarum magno, quas Ill. *Buffon* T. XII. p. 201 describit, cum eo comparari possit, nescio. cf. tamen *Schaw* Travels p. 417.

v. 466. Ald. Cod. Reg. αὐτίκ' ἀραιήν. *Turnebus* αὐτίκα γαίη. *Rittersh.* αὐτίκ' ἄρ' αἴη edidit, quam lectionem *Turnebus* etiam commemoravit.

v. 467. Vulgatum νευσάζει κεφαλὴν mutavit *Guietus*. v. 469. Ald. πρῶτ' ἐνείρων, cui proxima lectio Cod. Reg. πρῶτ' ἀναίρων. *Rittersh.* πρῶτ' ἐναίρων prodidit, *Turnebus* vero γαστρός ἐρωή. Nostra lectio debetur ingenio *Bocharti*

Hieroz. I. pag. 968. quam etiam d' *Arnaud* p. 215. magni viri auctoritatem ignorans, conjectura affecutus est. v. 472. *Turnebus* εὐθύς memorat. v. 473. Omnes libri ὄξει πεφρικῶς συνερειδόμεν σκοπέλοισι. sed recte *V. D.* in margine h. l. emendavit: ὄξει πεφρικῶσιν ἐρειδόμεν σκολόπεσσι, quod recepimus, mutato ὄξει in ὄξεια. v. 477. Itidem omnes libri μίμνει, cum sequatur δέξηται. Quare vulgarem lectionem emendavit *Guietus*.

v. 491. Codex Regius κείναις γὰρ ἐν γενύεσσιν. v. 493. Aldina & *Turnebiana* ἐνέπισσαν habent, quod *V. D.* in margine Aldinæ mutavit in ἐνέποιεν. *Rittersh.* ἐνέφησαν nescio unde arreptum prodidit. Codex Regius: ἀλλ' οἱ μὲν πείθης ὀλοῦς ἐνέπειν περ ὀδόντας.

v. 496. Aldina & reliquæ ἐκ αἰδήλα, quam lectionem *Guietus* & *V. D.* in margine Aldinæ emendarunt. Codex Reg. ἐκ αἰδήλα præfert, quod unice verum. Sic IV. 322. ἀπροφάτως αἰδήλον ἀνασαλάει μέλαν ὕδωρ.

v. 498. Regius cum Aldina, *Turnebiana* κεράεσσιν, quod e conjectura ipse *Turnebus* correxit, a quo *Rittersh.* κεράεσσαί recepit.

v. 500. Cod. Reg. κείνοισι δέ. recte. v. 504. δὲ post γενύων addidit *Guietus*; Codex Regius γενύων ἄπο habet. Paulo antea bene idem *Guietus* emendare videtur: κείνοις δὴ διαλαίς.

v. 510. *Brunck* mavult ἦν δὲ βιάται sc. ὁ κεραιοξό. v. 511. ἐν δὲ κερῶν editi libri, quod correxit *Guietus*, cui adstipulatur cod. Regius. v. 514. Idem γνάπλειν habet, & versu 515. cum libris editis θηροὶ δὲ τοι, quod correximus.

v. 520. Regius ὀφθαλμόν. v. 526. Editi libri γὰρ δὴ *Recepimus* emendationem a *V. D.* margini Aldinæ adscriptam.

Cod. Reg. ὑψόθεν δ' οὐ πρόθεν πολὺ. v. 527. Idem liber αὐτὸ δέμας præfert, deinde versu 528. χιτῶς τε. Voculam κε post τὸν δ' h. l. primus *Rittersh.* inseruit, cui Regius codex adstipulatur.

v. 535. Regius ἐγχερίφας θηκῆσι, quod *Turnebus* edidit, in varietate memorans θηκῆσι, quod *Rittersh.* recepit. v. 541. Reg. Codex τονθορίζοντες præfert. v. 545. Regius θυμῶ. v. 546. γινώσκει in varietate *Turnebus* habet. v. 552. Omnes libri πολλὸν exhibent. v. 554. Aldina τε διατρέχει ἐν. unde *Turnebus* recte διατρέχειεν effecit. Nostram lectionem *V. D.* margini Aldinæ adscripserat. *Rittershusii* τε διατρέχειεν habet Reg. Cod.

v. 561. Legendum est ex certissima *Brunckii* conjectura ἀράζω δ' ἔν ὡς δεδάκηκα. v. 562. Codex Regius ἐν προτέρης — ἔθελον. v. 563. Omnes libri ἐπαντέλλασιν. v. 566. Aldina cum libro Regio ὑγροτόροισι. v. 568. Codex Reg. ὄστρεα, unde legendum ὄστρεά τ' videtur. v. 573. Idem liber κατοικιδίησιν habet. v. 578. Idem ἔχοντες, vulgata superscripta. v. 579. Regius Codex ἡ δε νέκυσ habet. v. 581. Requiritur ἡβήσασιν. v. 583. ἀμπελάσαντο, quod primus *Rittersh.* pro vulgari ἐμπελάσαντο dedit, firmat Codex Reg. *Bodinus* maluit ἐκπέλάσαντο. v. 585. Omnes libri αἰθίς, Regius etiam πάλιν ἐγένοντο.

v. 585. Codex Regius ἀντέλλει δέ, & versu 589. cum editis δόμον, quod *Guietus* immutavit, deinde γραπλόν, superscripto γρ. γραπλόν habet. v. 592. Codex Reg. cum editis φαιδρότερον τερπνοῖσιν, quod ex Cod. Sylb. & d' *Orvillii* Obs. Misc. 3. p. 56. correximus. v. 595. Malim cum Codice Sylb. ἐπ' ἄγρια κύματα βαίνει. v. 597. lege πορρῦροντι. v. 602. Recte Regius Codex προελήσιν ἀκάνθαις, quod Aldina & *Turnebiana* etiam habent. *Rittersh.* προβολαῖσιν ἀκάνθαις prodidit, quam lectionem etiam *Gesnerus* de *Quadr.* p. 401. ex codice aliquo, ni fallor, memorat, & in προελήσιν ἀκάνθης mutat.

v. 605. Omnes libri κακῶν, quod *V. D.* in margine Aldinæ & *Guietus* emendarunt. v. 606. Regius συγέει — ἐχθρόν ιδέσθαι. v. 609. Aldina male ποθητήν. v. 610. Aldina, *Turneb.* & Codex Regius λόχοιο. Alterum πόθοισι a *Turnebo* in varietate positum recepit *Rittersh.* v. 611. Omnes libri ἔκλεινε τοκήων, nisi quod Regius αὐταῖς ἀσκαλίδεσσιν habet. Certatim viri docti h. l. τέθνηκε emendarunt, *Paw* ad *Horapoll.* p. 382. & ante eum *Rutgersius* *V. L.* p. 455. qui *Dan. Heinsii* de h. l. sententiam ibidem prodidit. *Cannegieter* ad *Avienum* p. 191. legebat: τὸ δ' ἐκφαίρασι πόθησις αὐταῖς δ' ἀσκαλίδεσσιν ἑῶν ἔκλεινε τοκήων. Nostra lectio debetur *Brunckio*.

v. 615. Præclare liber Regius transpositis versibus: ΦινέⓄ τὸν ῥ' ἀτίτηκε κλυτὴ Θρηῖσσα κελώνη, Φινεῖ γὰρ ποτε δὴ &c. unde legendum est: Φινέως, τὸν ῥ' ἀτίτηκε, vel ΦινέⓄ, ἔν ῥ' ἀτίτηκε. Monendum tamen in codice super nomine ΦινέⓄ appictum esse α, quo lectio vulgarium librorum indicatur. v. 620. Aldina περέστια. *Turnebus* editionis suæ lectionem τερέστια immutari iusserat in χρέστια quod *Rittersh.* recepit. *Brunck* malebat cum *Guieto* τεράστια legere. v. 623. Aldina κλεεύων, ubi *V. D.* in

v. 615. Præclare liber Regius transpositis versibus: ΦινέⓄ τὸν ῥ' ἀτίτηκε κλυτὴ Θρηῖσσα κελώνη, Φινεῖ γὰρ ποτε δὴ &c. unde legendum est: Φινέως, τὸν ῥ' ἀτίτηκε, vel ΦινέⓄ, ἔν ῥ' ἀτίτηκε. Monendum tamen in codice super nomine ΦινέⓄ appictum esse α, quo lectio vulgarium librorum indicatur. v. 620. Aldina περέστια. *Turnebus* editionis suæ lectionem τερέστια immutari iusserat in χρέστια quod *Rittersh.* recepit. *Brunck* malebat cum *Guieto* τεράστια legere. v. 623. Aldina κλεεύων, ubi *V. D.* in

marginē κλεινῶ emendabat. *Guietus* κλεινὸν malebat. *Rittersh. Brodæi* κλεινὸν recepit. Nostram lectionem firmat Codex Reg. qui tamen male cum editis βαρειόνειω præfert, quod *Guietus* recte emendavit. v. 624. οὐκ εἰσέρουτε pro vulgato οὐκ εἰσείρουτο, quod etiam in libro Regio est, rescripserat *Rittersh.* quasi sit participium verbi οὐκ εἰσείρειν. Porro Codex Regius κατελείναντό τε φύλα. ubi vulgo κατέλεινόν ποτε φύλα. *Guietus* malebat ποτὰ φύλα, laudata *Hesychii* glossa: ποτῆ, ποτινῆ, πηνά. Totum h. l. constituit *Brunck.* v. 625. μελέεσσι vulgo legitur, etiam in Regio, quod emendavit d' *Arnaud* p. 215. Ultimo versu Cod. Sylburg. ἔδωδαῖς, Regius ἔδωδῆ, Vaticanus apud *Schottum* Obs. Hum. p. 89. λαύλον ἔδωδαῖς habent.

AD LIBRUM TERTIUM.

v. 2. Regius καὶ ἐλάφης. v. 4. Vulgatum καρήατα τευχῆ-
εντα male mutavimus cum d' *Arnaud* p. 215. qui etiam πευκῆ-
εντα malebat. v. 16. Editi & Regius ἀμφεβάλοντο, quod *Brunck*
cum *Guieto* immutavit, qui posterior etiam ἀντήλαξε malebat.
Sed ἀμφεβάλοντο. in ἠλλάξαντο mutandum esse cum *Brunckio*
nunc non dubito. Porro Regius recte δάφοισι absque v.
v. 21. Regius τὰς μὲν εἶν, versu 22. Ἰσραῖ ἐπ' εὐρὺ ῥέοντο, ubi
editi Ἰσραῖ ἐπ' εὐρὺ ῥέοντι, quod *Brunck* cum *Brodæi* Τίγρι per-
mutavit. v. 25. Cod. Reg. cum Aldina φορέονται. v. 29. Edi-
ti & Regius αὐθις. v. 34. Regius ὀλίγων habet. Pro μυρί, quod de
universa terra dicitur, *Brunck* h. l. malebat Ἀσιας αἴα.
v. 37. Ita h. l. emendavit *Rutgersf.* V. L. p. 72. Vulgo,
etiam in libro Regio, legitur αἴγλη, quod tamen *Gesnerus* H.
Quadr. p. 643. ita explicabat, ut leones Libyci non ut alii mul-
to pilo nec ita splendido vestiri dicantur. v. 42. Regius ἐκ δὲ
τότ. Ceterum in toto leonum genere nullam coloris varietatem
agnovit olim *Aristoteles* de Generatione V. 6. de qua etiam du-
bitat Ill. *Buffon* T. IX. p. 12. cf. *Bochart.* Hieroz. T. I. p. 718.
v. 43. *Brunck* malebat ἡύομασι λῆς, ἡύμασιν αἰθοψ. v. 47. Cod.
Reg. ἔμολε. recte.

v. 55. νάρκα defendit *Bochart.* Hieroz. T. I. p. 734. *Rit-
tershusius* recepit *Brodæi* commentum σάρκα, quod ejusdem
pretii cum *Pavii* ad *Horapoll.* p. 310. ἄλλα. Porro pro λύειν
Aldina λυγρῶν, quod *Gesnerus* p. 660. recte emendavit. Regius
πάντα λυγρὰ, ἄπο habet, superscripto ἄση, quod non capio.
Quod vero de læna h. l. *Oppianus* habet, de Syriis modo af-
firmabat *Aristoteles* H. A. 6. 31. sed de universo genere etiam
Ælianus H. A. V. 39. De tota re dubitat Ill. *Buffon* T. IX.
p. 18. v. 64. Regius πάσσονες. εὐρέα δὲ νῶτα. Idem 65. αἰ δὲ
τ' ὀλιζότεραι. Deinde versu 70. rectissime καρμαίρσαι præfert.

v. 74. Editi χροῖῃ τ' ἐπιπαμφανώσα, quod jam *Bochart*
Hieroz. T. I. p. 786. in χροῖῃ τ' ἐπιπαμφανώση mutandum vide-
rat. Nostrum, quod a *Brunckio* est, confirmat liber Regius.

v. 76. Editi cum Regio ὠκύτατον θάει — ἄλκιμον ἄρξει. V. 79. Regius ὀρισαφύλοιο vel ἔρισαφύλοιο. Lectio enim in Codice ambigua est. De duplici pantherarum genere, quod solus veterum *Oppianus* h. l. memorat & describit, quæ fuerit sententia *Gesneri*, vide de *Quadr.* p. 939. item *Bochart Hieroz. T. I. p. 803.* qui locum ex *Damire* Arabice laudat, ubi duplex pardorum genus iisdem notis, quibus h. l. ab *Oppiano* distinguitur. An pertinet huc etiam genus pantheræ, quod *Ælianus* H. A. IX. 39. *cauda carere* ait? Ill. *Buffon* majorem pardalim sub nomine *la Panthere*, minorem l' *Once* descripsit T. IX. p. 154. & Latinos minorem *pardum* dixisse existimabat.

v. 83. Aldina αὐτὸ δέ. sed Codex Syllb. & Regius nostrum habent. Deinceps editi cum Regio αἰθίς. Monendum est in libro Regio ubique λύγγας duplici 3 scribi. v. 87. Editi cum Regio bis τε exhibent hoc versu, ubi tamen ultimum tenendum censeo. Quod vero versu sequenti d' *Arnaud* conjectura affectus fuerat, ὄξυκέροις, præfert liber Regius. v. 89. Editi cum Regio ἀμφίδυμον, quod *Brunck* emendavit. Deinceps versu 95. Regius προκέντι exhibet, non spernendum. De duplici lyncum genere hodie nondum satis constat. Hoc tamen certum est *Æliani* H. A. XIV. 6. λύγγας, quæ in Mauritania existabant, πορδάλεως μὲν ἔτι καὶ πλέον σιμαί, ἄκρα γε μὴν τὰ ὠτα λάσσαι, easdem esse, quæ ab *Academicis Parisiensibus* descriptæ sunt sub nomine *Loup-Cervier* in *Memoires pour servir à l'histoire des Animaux* Part. I. p. 127. Quod si vero constaret, quid *Oppianus* illis verbis καμπύλον ἕας intellexerit, an pilos illos longos, qui paulum inflexi aurem terminant, nulla dubitatio superesset, eosdem h. l. describi. Sed hæc interpretatio verbis græcis majorem vim quam lucem afferre videtur; nec satis etiam color utriusque generis cum Gallorum isto *Loup-Cervier* convenit. *Bochartus* Hieroz. T. I. p. 796. se his difficultatibus non satis extricavit. Quæ Ill. *Buffoni* fuerit de hac re sententia vide T. IX. p. 236. Exstat quidem hodie in monumento Prænestino lyncis nomen, sed eo tempore, cum opus musivum ex loco suo in Principum Prænestinatorum palatium transferretur, turpissimo operarum errore, ut mihi quidem persuasi, relatum fuit ad imaginem alienam, quam onagri esse volebat *Schaw* Travels p. 431. v. 102. Cod. Reg. μέλεθρα exhibet, & versu 108. εἶξε θεός v. 109. Idem νοήματα supra scr. νοήμασι præfert. v. 125. Revocavimus ex Aldina εὐπύργον, quod & Regius dat. Reliquæ ὑπὸ καὶ πτερύγων. Porro Reg. recte cum editis τρύγσι. Versum 128. nondum intelligo. Regius habet θαλάμων γρ. πτερύγων. glossa: καὶ ἔτοιμα ὄντα πρὸς φθορὰν ἐκ τῆς δεσμῆ τῶν λυσικόμων καὶ ἀπτερύγων πτερύγων. *Guietus* Φυσικόμων legendum suspicabatur, quod nobis quidem satisfacit, cum κόμαι de plumis ut & ἕθειραι *Oppianeum* sit. v. 143. Præclare Regius σφυρὸν ὠκὺ, τορὸν δέμας. Hinc enim existit lectionis veritas: ὄμμα τορὸν, σφυρὸν ὠκὺ, θοὸν δέμας. Versu sequenti Aldina habet: πόδες δέ τε ποσσὶ, quod recepimus. *Turnebus* &

Rittersh. ediderunt πόδες ἢ δὲ πόδεσσι. Regius liber: χεῖρες χερσὶ βροτῶν ἵκελαι, πόδες δὲ τε ποσσίν. quo scilicet ordine priora verba exhibet etiam Aldina & reliquæ. Nostrium a *Brunckio* est. *D'Arnaud* p. 218. malebat: πόδες αὖτε πόδεσσι.

v. 150. Regius νηδύν θ' ὅτε κυμαίνῃσι. v. 153. malebat *D'Arnaud* p. 219. ἀρκλων, quod hoc *Oppianus* nullibi de lyncibus tradiderit.

v. 156. Editi & Reg. πρὶν τοκετοῦ μολεῖν ὤρην, quod *Brunck* immutavit. v. 161. Editi cum Regio γάμψ παιδοτροφίῃ τε μέμηλεν, quod reponendum.

v. 166. Editi ἀποπλάζονται. Nostrium etiam liber Regius habet. Vir doctus in margine Aldinæ probabilis conjectura ἀπολήζονται emendabat. v. 169. Aldina τονθορίζεσι. Regius τονθορίζωσι. *Turneb* & *Rittersh.* ediderunt τονθρίζωσι.

v. 171. Regius πάνθ' ἀπαλίνει, quod etiam in versione *Rittersh.* & *Turnebus* expresserant, nescio unde arreptum. v. 176. Aldina τοῖον ὑπὲρ βένθεσσι. Regius τοῖον ὑπὸ βένθεσσι, quod nihili est. Versu 178. Aldina χείματ' ἢ μεσάτῃ, ubi *V. D.* χεῖμαῶν μεσάτῃ emendabat, quod recepimus. *Turneb.* & *Rittersh.* dederunt χείματ' οἷ Optime tamen Regius. Codex χείματ' ἐν μεσάτῃ — τρεῖόντες ἐνιπῆν.

v. 183. Omnes libri ἠερόεντα, quod *Gesnerus* p. 20. de colore ex cinereo splendido, quem Græci ducto ab ipso asino vocabulo κίλιον dicebant, explicat. *Oppianus* ipse supra v. 75. κίλιος — χροίῃ ἐπὶ παμφανώσῃ ἠερόεις dixit. Nostram lectionem dedit *Brunck* a *Guieto* excogitatam. Versu 186. *Brunck* malebat ἀργύθε.

v. 192. Regius πολλαῖσι τ' ἀλόχοισι v. 197. Aldina ξήλω δ' ἄρτεσι πᾶσιν, ἐπί. ubi *V. D.* emendabat ἐπὶ σφετέροισι δ' ὄρινοι.

v. 199. Vulgato τόζον ingeniosam *Brunckii* conjecturam substituímus. v. 202. Male Regius πέλη. Legendum enim est πέλοι, quemadmodum ἴδοι est versu 204, ubi rectius liber Regius εἰ μιν ἴδοι. Idem versu 205. ξήλω πολεμήτορι deinde ἔθορε μεμαώσῃ. Aldina habet h. l. περὶ μήτορι, unde effecerant ineptum πυριμήτορι. v. 206. Cod. Reg. cum Aldina ἔθορε. *Brodæi* conjecturam a *Rittersh.* memoratam, qui versu 207. malebat legere νέθ' γέ μιν ἠμδῆσειεν, pro vulgato νέον γέ μιν ἠεῖσειεν leviter immutatam recepimus.

v. 210. *Brunck* mavult ὡς δ' ὅταν ἐν πολέμῳ, quod v. 211. Reg. Cod. κλείνωσι & ἐρύωσιν habet. Idem versu 214. ἀταλὴν cum editis præfert, quod immutavit *Guietus*.

v. 220. Aldina περὶ ὄσσωα. Ibidem Regius cum editis τὰτ' ἄν παρ' habet, a *V. D.* in margine Aldinæ correctum.

v. 223. Editi cum Regio ἰοδόρον. Emendavit *PIERSON Vetrifim* p. 170. *Rittersh.* malebat ἰοδόλον. λιδοέργον eadem notione dixit *Dioscorides* in epigrammate *Analect.* T. I. p. 496. quod præclare a *Musgravio*, ni fallor, emendatum nuperime dedit *Jo. Toup.* *Curis Noviss.* in *Suidam* p. 31. *Antiphilus* vero ibid. T. II. p. 172. Γοργῶς λιδοδερκέος, ut *Lycophron*

μαρμαριῶπων, dixit. v. 228. Regius liber habet: ἔλον παῖδας
 ἐξαλαῶτας deinde verfu 232. ὄνυχισσι. v. 236. Brunck mavult:
 δαίνουσαι σμαρτεσσιν ἀνειδέσι μῆδεα παιδῶς. v. 241. Aldina τη-
 σαι, cui simile, quod in Regio exstat, καὶ παῖδας τ' ἐρίσαι.
 v. 247. Cod. Reg. καὶ post Ἀθλίδα omittit, vacuo relicto spat' o.
 Scribendum τε. De Themistone, quæ v. 248. memoratur, vide
 Interpretes ad *Mythographos Latinos* p. 18. edit. *Stavern*.
 Jam vero profligata orationis græcæ emendatione, propius ad
 ipsam *onagri* descriptionem accedamus, quam uni *Oppiano*
 ex vetustioribus scriptoribus debemus. *PLINIUS* 8. c. 44. *ona-*
gros in Phrygia & Lycaonia præcipuos esse, & montem, qui
 Cappadociam a Lycia dividit, non transire cap. 58. memorat;
 sed hi multum a nostro hoc differunt. Verum quod ibidem addit:
pullis eorum, ceu præstantibus sapore, Africa gloriatur,
quos lalisiones appellant: ad genus *Oppiani* pertinet, quem-
 admodum etiam quæ L. 8. c. 30. traduntur: *Hyæna plurima*
gignuntur in Africa, quæ ἔσ' ασινorum silvestrium multitu-
dinem fundit. Mares in eo genere singuli feminarum gregi-
bus imperitant. Timent libidinis amulos, ἔ' ἴdeo gravidas
custodiunt, morsuque natos mares castrant. Contra grævidae
latebras petunt, ἔ' parere furto cupiunt, gaudentque co-
pia libidinis. Nunc vero adhibeamus locum *Philostorgii* L.
 3. c. 11. p. 43. ed. *Godofr.* quo etiam *Bochart* usus est *Hie-*
roz. T. I. p. 867. ubi plurima animalia ex ultima Africa Romam
 allata & a se visa accurate, & diligenter describit. Sic igitur
 ille: καὶ αὐτὴ δὲ χῶρα καὶ ὄνυς ἀγρίος μεγίστος τῶ μεγέθει φέρεται, καὶ
 τὴν δορὰν κατὰ τὸ ξενίζον (forte ξανθίζον) πεποιτικόμενος, λευκὸν ἔ' τρίσι
 καὶ μέλαν ἔ' χροματῶν ἔ' κατὰ μικρὸν συμπουικόμενος, ἀλλὰ ζῶναι
 τινες ἀπὸ τῆς βράχως ἐπὶ τὰς πλευρὰς καὶ τὴν κοιλίαν καθήκονται, καὶ
 ἐνταῦθα ἐπιχιζόμενοι καὶ κατὰ τινὰς περιφερείας ἀλλήλους ἐνελπίόμε-
 ναι, θανμαστὴν τινὰ καὶ ξένην ἀπεργάζονται πλοκὴν καὶ ποιικίαν.
 Habes hic *Oppiani* σεφάνας χιονέας, quibus corpus utrinque
 a dorso cingitur (περλεχεται); nigram vero tæniam, quæ spinam
 dorsi percurrit, (la bande noire, la raie, qui s'étend le long
 du dos ἔ' croisé ensuite sur les flancs ἔ' les épaules,) *Philo-*
storgius non adeo clare expressit, in varietate coloris notanda
 magis hic quam *Oppianus* occupatus. Quod si vero utriusque
 descriptionem cum imagine animalis, quod sub nomine *Cong-*
ensium Zebre delineatum & diligenter descriptum dedit *Ill.*
Buffon T. XII. p. 7. seqq. contuleris, plane tibi mecum per-
 suadebis, *Zebra* illam ob *Oppiano* hic describi, quod de
onagro Philostorgii & *onagro pulcro* *MARTIALIS* XIII. Ep.
 101. jam docuit *Job.* *Ludolf* *Hist.* *Æthiop.* T. II. p. 150. Ho-
 die etiam *Lusitani* similiter ac veteres græci autores *zebra* ap-
 pellant asinum silvestrem, *Burro do matto*.

v. 251. Codex *Sylburgii* ἐν εὐκνήμοις exhibet. Deinde verfu
 262. Aldina φράζο δῶω, ubi *V. D.* in margine nostrum nō sup-
 plevit. *Turneb.* & *Rittersh.* ediderunt φράζο δῶ δῶο. Regius
 φράζο δῶο habet. *Pierston* *Verisim.* p. 172. malebat φράζο δῶο.

Denique

Denique verſu 263. Editi cum Regio αῦθις habent. v. 267. Editi ἀργεννῶν ἐρίφων τε πολὺπλοκον. Verum vidit *Pierſon* Verifi-
mil. p. 172. Ducit eodem lectio libri Regii: ἀργῶν ἐρίφων τε πολὺ-
πλοκον. Vulgatum πολὺπλοκον mutavit *Brunck*. v. 268. Aldina
τὴν δὲ νυκλιπόρον, ubi *V. D* in margine recte τὴν δ' αὖ emenda-
bat, quod tenendum cenſeo. Regius liber τὴν δὲ νυκλιπόρον καὶ
νυκλιπλανῆτιν τελέθεσαν. voluit ἔδσαν. v. 274. Inepte *Turn.* *Rit-*
tersh. ἔρραπλαι. v. 276. Omnes libri σεινὴ τε. Verſu ſequenti li-
bri omnes & ſcripti & editi, quos vidimus, corrupti in ultima
voce. Aldina ἐπικλύεισιν ὁδοῖσιν. Regius ῥινόντ' ἀμφοτέροιſιν ἐπι-
κλείεισιν ὁδοῖσιν. *Turnebus*, a quo ineptum ὁδῶσιν recepit & adeo
vertit *Rittershuſius*, in varietate ὄσσεισιν memorat. Quod vero
nos recepimus, planum certe & ſignificantius, debetur inge-
nio cultiſſimi *Pierſon* Verifim. p. 173. Mavult tamen *Brunck*
ἐπικλείεισιν αἰοδοῖ legere, quod ſane ad vetuſtam lectionem prop-
ius accedit; ſæpe etiam de poëtis ἐπικλείειν uſurpatur. Inepte
de h. l. *Paw* ad *Horapoll.* p. 387.

v. 282. Aldina præbet: δῆρας ῥινόν ἀποτεκλήναιο. Reg. liber:
δείρας δηρὸν ἀποτεκλήναιο, gloſſa vero habet: δηρὸν εὐκέλαδον, ἐπὶ
πολὺ εὐκέλαδον, deinde ad ὠλεσίκαρπον annotavit: οἶμαι ὅτι διὰ
τὸ βρύχημα ὄχουσι τὰ ἔμβρα. Sed recte *Rittershuſius* docuit
tympanum ita dici, quoniam miniſtri *Cybeles*, quibus tympa-
num in ornatu peculiare erat, exſecti ſemine, virilitatis argu-
mento, veluti ἰτιάς genus quoddam ὠλεσίκαρπον dictum, care-
bant; ita etiam *Bochart* Hieroz. T. I. p. 530. ubi ex *Damire*
eaſdem de pelle lupi in tympano adhibita ineptias profert. Ce-
terum ἐκ ἐλάδον *Turnebus* in varietate memorat. v. 287. Re-
gius cum editis φθίμενοι habet.

v. 290. Reg. cum editis καὶ β' ὁτέ. Noſtrum *V. D.* margini
Ald. adſcripſerat. Faſſam de hyæna, naturam & ſexum mutante,
opinionem olim jam exploſerat *Ariſtoteles* H. A. VI. 32. G. A.
III. 6. Mirum ergo eam h. l. ab *Oppiano* repeti, niſi tum re-
rum naturalium cognitione & hiſtoria retro in pejus lapſa veterem
errorem ſegnior ingenio ætas adoptaverat. cf. III. *Buffon* T. IX.
p. 412. v. 295. Regius ἀμοργῆς, τοῖſι μάλα. unde perſpici-
mus, unde fluxerit L. I. 132. ἀμοργός. v. 300. ἰάχει dederunt
Codices *Sylburgii*, d' *Orvillii* Obſ. Miſc. 3. p. 57. & Regius.
Vulgo ἡχεί.

v. 302. Editi αἰψα δ' ἄν. Regius αἰψα δ' ἀρ' habet. Ve-
ram lectionem *Rittersh.* in margine neſcio unde laudavit. Si-
militer in *Quinto Calabro* I. 635. τοῖ δὲ μόγῳ ζονόεντι τετραμμένα
αἰψα πάντες legendum, ubi vulgo peſſime αἰψα πάντες editur.
v. 305. Regius cum editis ἔρθ. Veram lectionem *Rittersh.*
iterum in margine laudavit, neſcio unde.

v. 307. ἀργυφῆ ex Codice *Sylb.* & Regio habemus. Vulgo
ἀργυρέη. v. 312. Codex *Sylb.* habet ἐμπελάσει. Deinceps αἰγὸ
ſcripſimus pro αἰγα, quod tamen Regius etiam cum ἐγχερίφει
habet.

v. 314. Male ſcripti & editi libri ἀκλάς. Quod vero v. 318.

substituit *Brunck*, προφερέσει pro vulgato προφερέσαι, liber Regius firmat, qui tamen paulo post v. 319. male cum editis τέτυγμένον habet. Nostrum in margine *Rittersh.* aliunde memoratur. v. 321. Regius liber ἐπόρησε suprascriptum habet. *Ακμων Hesychio* genus aquilæ dicitur; inde lupis, de quibus h. l. *Oppianus*, nomen inditum recte suspicabatur *Gesnerus* Hist. Avium p. 189. v. 326. Rectius scribe cum *Brunckio* πάντηται ἰδὲ ἐλομένως. v. 329. Regius cum editis ἀργυρέως. Postea versu 336. editi pessime πορδαλίδεσσι habent. Nostrum Regius Cod. firmat. κρατερόχροα versu sequenti de *valido corpore* intelligendum, aut κρατερόνυχια legendum censebat *Gesnerus* H. Quadr. p. 769. Thoem *Aristotelis* Ill. *Buffon* T. XIII. p. 263. majorem ejus generis, quod vulgo *Chacal* vocatur, feram existimat; ejusdem vero *Aristotelis* πάνθηρα esse minorem speciem generis *Chacal*, quæ vulgo *Alive* dicitur, ut adeo πάνθηρ altera sit thoum species, de qua *Aristoteles* IX. 44. ex vulgi opinione memorat. Ipse enim thoas non genere suo, sed secundum anni tempestatem corporis tantum specie differre affirmat. Quare libro IV. c. 35. ubi de panthere agit, nullo modo quasi de minori specie thoum loqui censeri potest, quod *Buffon* voluit; qui proinde nihil ex *Oppiani* loco L. II. v. 572. conficit, ubi πάνθηρες χαροποι in feris imbellibus cum felibus memorantur. Adde quod *Oppianus*, qui patriam eandem cum his animalibus habitabat, thoas & πάνθηρας nomine distinctos separatim describit. Dubito etiam an vir illustris ad coloris varietatem, quam *Oppianus* h. l. διπλῆν μεμορυγμέναν ἀνθον vocat, attenderit; capite enim & facie lupis similes, reliquo corpore speciem & colorem pellis pantheræ referunt, ut quidem *Oppianus* docet. Est etiam locus *Arriani* in Indicis, a *Bocharto* T. I. p. 847. allatus, ubi *Nearchus* ait: ἕς τινος καὶ ἡμεῖς ὀρέομεν καὶ τίγριος καλέομεν, θῶας εἶναι αἰόλους, καὶ μείζονας ἢ περ τῆς ἄλλης θῶας. i. e. quos videmus & tigres vocamus, thoas esse varios seu variegatos & aliis thoibus majores. Unde de coloris varietate in thoum genere constat. Ipse *Bochartus* operose docere conatur Hieroz. T. I. p. 842. θῶας a veteribus memoratos esse eosdem cum *Perfarum* *Sciagal*, *Arabum* *filiis avvi* & barbarorum scriptorum *papionibus* seu *babuinis*. *Pantheras* (πάνθηρας) vero *Oppiani* esse, quos recentiores scriptores græci λυκοπάνθηρας & πανθήρια vocent, quod deinde nomen a posterioribus Græcis thoibus inditum fuerit. Sed hac quidem disputatione doctiores non reddimur; quæ enim sunt eæ feræ, quas illi recentiores græci πανθήρια & λυκοπάνθηρας dixerunt? Vide etiam *Scharw* Travels p. 173. v. 345. Incuria mea h. l. irrepsit μὲν pro μιν, quod editi & Regius habent. v. 352. Regius cum editis λαλαγγέσιν. Quod recepimus, est a *Pierfsono* Verisim. p. 174. Porro recte Regius liber τοῖσι præfert.

v. 355. Editi ἔτε γε, quod emendavit *Brunck*, cui accedit Cod. Regius. v. 360. Editi βεῖα γὰρ ἐκ ἀν ἰδοι. Regius cum *Sylburgiano* βεῖα γὰρ ἐκ ἀν ἔλοις. Quod edidimus est a *Brunckio*,

qui tamen nunc mavult: βεῖα δὲ γ' ἐκ ἄν ἔλοις. in quo plane acquiesco.

v. 368. Editi αὐχένεας, quod emend. d' *Arnaud* p. 220. cui adstipulatur Cod. Regius. v. 371. Editi πολλὸν ἐπιμροτέει, quod emendavit *Brunck*. Regius liber πολλὸν ἐπιμροτέει. V. D. in margine Aldinæ ἔχλον tentabat.

v. 380. Aldina αἰπὴν. Bodinus ἐπιπὴν emendabat, quod tenendum equidem puto. Sic L. I. 133. φλογέσσαν ἐπιπὴν. V. D. in margine Aldinæ αὐτμὴν adscripserat, quod *Brodaus* etiam voluit, & *Brunck* recepit, qui etiam ἔχειν scripsit cum *Guieto* pro vulgato ἔμεν. Regius liber habet φάτις, περὶ λευκὸν ὀδόντα ἐντός ἔμεν -- ἐπιπὴν. Idem cum *Oppiano* tradit *Xenophon* de Venatione Cap. X. f. 17. τεθνεῶτ' γὰρ εὐθύς ἂν τις ἐπὶ τὸν ὀδόντα ἐπιπὴν τρίχας, συντρέχουσιν ἔτως εἰς τὴν φερμαί. ζῶντι δὲ διάπυροι, ὅταν ἐρεθίζονται. ἔ γὰρ ἂν τῶν κυνῶν, ἀμαρτάνων τῇ πληγῇ τῆ σώματ', ἀκρὰ τὰ τριχώματα περιεπίμωρα.

v. 384. Scripsi ἐπασσύτεροις, ubi Regius cum editis ἐπασσύτερον. Pro θωρήξαι' verfu 396. *Guietus* mavult θωρήσσει'. v. 398. Regius cum editis θοὰς δ' ἔφριξεν, & verfu 402. δηθάκις ἔκλεινε κύνα præfert, ubi nostrum (δηθάκι δ' ἔκλεινε) *Turnebus* in varietate habet. v. 406. Regius cum editis αἰείδω. Hic vero locus arguit mancum *Oppiani* de Venatione poëma ad nos pervenisse; nullibi enim apparet hystricum venatio. Verfu sequenti Aldina ἐμοῖ'. v. 418. ἐλυθεῖς a *Brunckio* est. Editi ἐλιοθεῖς. Regius etiam nostrum ἐλυθεῖς, sed juxta paulo superius adscriptum κυλιοθεῖς habet, quod equidem magis probaverim. v. 424. Pro τέρμα' legendum τέλμα' suspicabatur d' *Arnaud* p. 220. v. 437. Lectio, quam h. l. recepimus, debetur ingenio *Gesneri* p. 636. Aldina habet: κεφαλήν δονέει δομένοισι. Hinc *Turnebus* vulgatam eruit: κεφαλῆδὸν ἐειδομένοισι κορύμμοις. *Schottus* Obs. Hum. p. 89. ex membranis suis profert: κεφαλῆ δονέει δὲ μὲν οἷσι κορύμμοις. Regius habet: κεφαλῆν δονέει δ' εἰδομένη κορύμμοις μελαινομένην.

v. 441. Editi πελάσαντ' ἦειρε, quod ex Cod. Sylb. & membranis suis correxit *Schottus* l. c. Regius habet πελάσασ' ἦειρε, quod ipsum *Brodaus* malebat. v. 442. Cod. Reg. recte ἦυρυνε habet. ὑπέσυρεν ὀδόντα quid sit nescio. Hoc vero video, requirere sententiam exserere, restringere dentes. L. II. 243. in simili re λευκὰς ὑπερῆρεν ὀδόντας non minus ineptum est. Jam vero de conjectura mea, quam in textum orationis recipere non ausus sum, minus dubito, cujus mihi fundus factus est Codex Regius, ubi supra II. 243. ἐπισέσηρεν exstat; unde utroque loco ὑπέσηρεν vel σέσηρεν, ab antiquo verbo σαίρειν, Italorum *digri-gnare i denti*, unde *σεσηρῶς* & ὑποσεσηρῶς frequentatur, legendum affirmo. Hoc vero loco Regius nihil mutat, nisi quod συσελὸν δ' habet. Quod *Schottus* in membranis reperit h. l. ὑπέδηλεν, nihili est. v. 446. Regius cum editis δαρδάπει δέ. Idem 457. πέλει & χατίζει præfert. Deinde vero 458. γυμναὶ δ' ἡμερίδες -- ἰνδάλλονται. ubi editi etiam δέ habent. v. 459. Regius καὶ περὶ θήρσι πικρῆν, ubi editi καὶ περὶ θήρα. Hunc locum emendavit *Brunck*.

V. 465. Aldina ὄσιν ἀλίαις, quod *Turnebus* correxit, & *Rittersh.* demum recepit ὄσ' εἰναλίαις, ut est etiam in libro *Regio*. Sed pro βροτοῖσιν omnino legendum censeo βροτοῖσιν *terrestribus animalibus*, quod etiam in versionem *Turnebianam* intuli. Deinde πορδαλίαισι iterum corruptum est, cui substituendum πορδαλίαισι puto; *Brunck* vero malebat legere ῥινοῖς ἀγλάται πορδαλιδήων.

V. 470. Omnes interpretes, quos consului, atque adeo *Gesnerus* ψιλὸν vertunt *parvum*, quod proprie *glabrum*, nudum est. Constat tamen ex descriptione *Hasselquisti* in *Itiner. Palæstin.* p. 252. etiam caput pilis brevissimis rigidis tegi. Hic scilicet feram hanc ex visu pellis descripsit methodo *Linnaëna*; sed eum multis modis nec injurie carpit *Ill. Buffon*, qui *T. XIII.* p. 1. seqq. ubi camelopardalin sub nomine *Giraffe* descripsit, *Belonii* descriptionem ceu multo diligentiore præfert. Quæ veteres de camelopardali tradiderunt, vide apud *Gesnerum* & *Bochartum Hieroz. T. I.* p. 910. Unus *Oppianus* ex vetustis scriptoribus cornua seu cornuum speciem, quæ in media fronte velut apices eminent, & de quorum natura magna adhuc dubitatio est, memoravit, etiam in reliqua descriptione præcipuam laudem meritis. Exstat in opere musivo *Prænestino* maris & femine camelopardalis imago cum nomine adscripto, quod tamen in exemplo monumenti præstantissimi apud *Montfaucon*, quo usus est *Schaw Travels* p. 423. seq. omissum est, æque atque in eo, quod olim clarissimus *Argentoratensis* Professor, *Joh. Dan. Schæpflin*, Romæ ab ipso monumento desumptum vivis coloribus pingi curaverat. Hoc bibliothecæ *Argentoratensis* cimelium sub oculis habebam, cum hæc scriberem; in eo igitur velut in altero exemplo, quod ab *Illustri Comite Caylus* sibi traditum omnium fere optime explicuit *Barthelemy* in *Memoires de l'Académie des Belles-Lettres* T. XXX. p. 503. seqq. video pilos longissimos & rigidos, quibus cornuum apices tecti latent, in altera harum ferarum, mare videlicet, in femina non item, clarissime apparere. Quod si imago ista naturæ fidem sequitur, magnum profecto momentum hæc observatio ad dubitationem de natura cornuum in camelopardali habere debet. In eodem monumento præter ichneumonem cum aspide pugnam, & rhinocerotem, apparet etiam fera, quæ adscriptum nomen Ἰαδῶς habet, a doctissimo *Anglo Schaw* ad camelum relatum p. 434. quasi ναδῶς ex Ἰδῶς gibberosum fieri potuerit. Veram omnino censeo sententiam doctissimi *Galli Barthelemy*, qui leviuscula immutatione Ναδῶς legendum existimabat, & ipsam imaginem ad feram *Æthiopicam Nabin* dictam transferebat, quam *Plinius* 8. c. 18. male cum camelopardali confudisse videtur.

V. 478. *Wasse* in *Obs. Miscell.* 3. p. 57. similiter ut *Gnietus* emendabat γλατόχορες. *Ald. Reg.* ἀρηρέδαται habet. A *Turnebo* ἐρειρέδαται recepit *Rittersh.* V. 483. μετὰ σφάθιο κάμηλον ἱ. ε. σφάθιο κάμηλον, quem pari verborum compositione *Arabes*

appellant, ut monet *Niebour* Beschreibung von Arabien S. 168. Confer omnino Ill. *Buffon* T. XIV. p. 404. v. 485. Cod. Regius μέλπυσιν. v. 489. Pro vulgato αείδεα cum *Guieto* & Regio libro scripsimus αείδεα. v. 491. Vulgo ναθοῖσι. Cod. Reg. ναθῆσι. v. 496. *Turnebus* rescribi iussit κείνησι πολὺ πλερὸν, quod etiam Cod. Regius habet. Recte. Qui vero ab hoc versu sequebantur in editis & scriptis libris versus tres, recte, utpote ex L. IV. 73. huc translatos, expungi iussit *Schottus* Obs. Hum. p. 58. quod senserat etiam *Guietus* & adeo ipse *Rittershusius*. v. 497. Cod. Reg. ὑψιπόροισιν δέ. v. 498. Editi κραιπνοῖς, quod emendavit d' *Arnaud* pag. 224. qui tamen male versu sequenti αὐτοῖς & φορέσει corrigi volebat. Cod. Reg. ποσὶ κραιπνοὶ τελέθεσαι. v. 500. Regius cum editis ἀμδαδθ, quod tamen jam *Turnebus* corrigi iusserat. ἀναβαδὸν solennis ea in re vox est apud *Aristotelem*. Vulgo etiam pessime οἶά τε legebatur.

v. 503. Regius cum Aldina κελύφοισι. Idem versu 506. κάρη, quod etiam in editis est. v. 508. δνοφεροὶ δὲ Regius cum editis. Primus *Rittersh.* τε emendavit v. 511. Regius cum editis κεκορυθμένον. *Guietus* volebat aut κόνθος — κεκορυθμένος, aut κόνθοι — κεκορυθμένοι. v. 514. Aldina μέλονται habet, quod *Gesnerus* in μιγῆναι mutabat p. 682. sed nostrum, quod nescio unde *Rittersh.* in margine memorat, quasi vulgatam lectionem, firmat liber Regius. v. 515. Aldina ναλεμές ἰμείρσι, γάμων δ' ἔτι ἔφυς ἔσαι, ubi *V. D.* in margine emendat: ἰμείρσι γάμων ἔτι δ' ἔφυέσται vel ἔφυοι ἔσαι. *Turnebus* etiam ἔτι ἔγκυοι ἔσαι reponi iusserat, cui tamen *Rittersh.* non obsecutus est. Codex Regius habet: ναλεμές ἰμείρσι γάμων δ' ἔτι ἔφυς ἔσαι. Unde τόπων a *Rittersh.* memoretur nescio. v. 517. Cod. Regius φέρωσι, vulgata superscripta. οἷς δὲ dixit h. l. *Oppianus* pro doloribus partus, quos *Homerus* tela Lucinæ dixerat; hinc etiam in *Halicueticis* sæpe βέλθ pro ὠδῖς & γένθ positum videbimus. Pertinet huc locus *Etymologici M.* voce βολωσία ἢ Εἰλείθνια, βολὰς γὰρ τὰς ὠδῖνας ἀνόμαζον. Sed scripturam sanam præstare nolim. Denique versu 525. Regius liber ἀσπάσαοθαι præfert.

AD LIBRUM QUARTUM.

Ipso statim initio male omnes libri τόσαι δ' ἀνά præferunt. v. 10. Editi & Regius ἦθεα. Nostrum a *Brunckio* est, qui etiam πολυερέθ pro vulgato πολυαρκέθ dedit. *Rittersh.* cum *Brodæo* malebat πολυάρυθ vel πολυέρκεθ. Regius ποαρκέθ cum glossa τῆς ἐχέσεως πολλὰς ἀρῦνας. ergo πολυάρυθθ voluit. v. 12. Post χωρήσειεν interpunximus, ut εἰπέμεναι vertendum sit: ut dicat. Scholiastes Cod. Reg. δύναιτο explicat, quo sensu etiam accipi vocem χωρεῖν docet *Abresch* in *Æschyl.* p. 630. sed ea significatio h. l. non satis convenit. v. 18. Aldina τοῖσι habet.

v. 20. Ald. *Turneb.* Ritt. Σεήρω cum Regio habent, quod primus *Turnebus* corrigi iussit. v. 23. Aldina, Reg. ὀρίσμαλα

Turnebus in secunda habet ὀαρίσματα, & in varietate ἀρίσματα, quod Rittersh. recepit. Manus docta in margine Vascof. tentabat εὐρίσματα, quod & ipsum cum διορίσματα propinasse Brodaum legimus. Bodinus ἀρίσματα dicitur habere. v. 35. Cod. Syll. πίσυνοι habet, quod equidem non capio.

v. 42. ὁμίης δ' ἔλλαχε editi & Reg. ita versu seq. iterum bis δὲ habent, ubi nostra τε. v. 47. Cod. Reg. ἴπποισι κίνοισι.

v. 49. βιωμένοι χαλαῖ Ald. Regius βιωμένοιο χαλινῶ. v. 51. Hoc loco quædam turbata fuisse, vel adeo excidisse Brunck ex voce ἠδὲ versu seq. arguebat, ubi Regius πίσυνοι δ' dat. Ceterum quod post vers. 53. Schottus Obf. Hum. II. 41. ex Codd. Vaticano & Salmanticensi immittere veluti supplementum jubebat: ἐν γὰρ τῷ ἡλίῳ φλογμῶ οἱ θῆρες κἀμνησιν, glossa potius est. Vulgatum ἐλόωσιν ἴππων correxit d' Arnaud p. 224. cui Regius accedit; sed quod idem malebat: ἡλίῳ γε βελῆς ἄμα, νόσφιν ἀρωγῶν, quamvis abblandiretur, recipere non ausi sumus.

v. 70. Ald. θηροφόν. Ira etiam versu seq. Ald. δὲ ἔλοιεν, quod Bodinus emendasse dicitur, uti est in Regio.

v. 74. Vulgatum δροσεροῖο Schottus Obf. Hum. p. 88. ex membranis suis correxit. Vocem σαλαγγῆν Hesychius explicat: παρῶσσειν. ἢ γὰρ φροντῆς σάλα. Locus Luciani Pseudom. T. II. p. 255. nihil huc facit.

A versu 74. quæ describitur leonum venatio, est etiam apud Xenoph de Venatione c. XI. f. 4. ἔστι δὲ οἷς αὐτῶν καὶ ὄρυγματα ποιεῖσι περιφερῆ, μεγάλα, βαθεῖαν ἐν μέσῳ λείποντες κίονα τῆς γῆς. ἐπὶ δὲ ταύτῃ εἰς νύκτα ἐπέθεσαν δῆσαντας αἶγα, καὶ ἔφραζαν κύκλω τὸ ὄρυγμα ὕλη, ὥστε μὴ περιορᾶν, εἰσοδὸν δὲ λείποντες. τὰ δὲ ἀκρόντα τῆς φωνῆς ἐν τῇ νυκτὶ, κύκλω τὸν φραγμὸν περιθέσει, καὶ ἐπειδὴν μὴ εὐρίτην δίοδον, ὑπερπηδᾶ, καὶ ἀλίσκεται. Oppianus tamen, cum h. l. agnum memoraverit, postea versu 214. hædum nominat. Sed horum usus erat in hac venatione promiscuus, ut apparet ex locis allatis a Bochart Hieroz. T. I. p. 761.

v. 84. Editi & Regius λαρόν, quod mutavit Brunck. Idem quod versu 95. etiam in Regio est ἰθύνε correxit, quemadmodum etiam reliquis in locis, ubi voci ἰθύνε significatio ruendi cum magno desiderio inest, quoniam ἰθύνειν fere semper agendi vim habet.

v. 101. Vulgatum ἀνώγειο correxi. Ita etiam v. 102. posui παντόσε, ubi Ald. πάντοσε. Rittersh. vero cum Turn. πάντοθε habet. v. 105. Ald. οἱ δ' ἄρα σκοπιῆς. v. 106. Editi & Reg. ἐριμήτοισι, quod emendavit Guictus. v. 101. Ald. Reg. μέλαθρα, quod in κέλετρα mutandum censebat Gesnerus H. Quadr. p. 661. idemque Brodaeo placebat, cujus in Oppianum annotationes Gesnerus manuscriptas apud Oporinum viderat. Turnebus vero μέλαθρα posuit, quem secutus est Rittersh. v. 108. Aldina ἰδαδαῖς. v. 109. ἀλύξεν Ald. quod qui deinde in ἀλύξεν immutarunt, forte credebant ita lacunam, quæ statim sensum feriebat, induci posse. Deerat enim versus 110. quem Schottus Obf. Hum. 2. 41. ex Mtis libris supplevit, ubi tamen male ἐκ-

Forse scriptum erat pro ἔνδοξε, quod a Brunckio positum Reg. Codex firmat. V. 111. Ald. Regius ὡς δὲ μὲν, quod Gesnerus Hist. Quadr. p. 661. in ὡς δάμνη mutatum volebat. Reliquæ editiones, quas vidimus, ὡδε μὲν habent.

V. 113. Vulgatum ἀργύροντες ex Codd. Sylb. Reg. correximus. V. 118. Aldina περὶ λαμπρία,

V. 121. Revocavimus ex Ald. & Regio ἀσουτέρεις, quod reliquæ male in ἀσουτέρης immutarunt. Postea Brunck ἐπιμύει, quod & h. l. & versu 144. Ald. habet, restituit, atque ita reliquis locis, ubi recentiores editores de metro male solliciti ἐπιμύει substituerunt. Liquida enim pronunciando duplicatur. Vide *Abresch ad Hesychium* h. v. V. 127. Cod. Reg. διπλῶν ἀκρόπλευρα φωτῶν. V. 130. Editi & Regius ἐν πατάγω, quod correxi. D'Arnaud p. 226. malebat ἀσπίδα συμπάλαγῶν. V. 131. Cod. Reg. Φησὶ μέγα. V. 134. ἐπιδείν editi, quod correximus, quemadmodum in Regio legitur. Porro legebatur ἀσπαραδάμυλοιτιν, in codice vero d'Orvillii Obs. Misc. III. p. 58. ut etiam in Regio ἀσπαραδάμυλοιτιν erat. Nos sequimur *Bentlejum* ad Horat. I. Od. 3. licet obnitatur d'Arnaud p. 226.

V. 149. Recepimus quod nescio unde in margine Rittersh. laudat. Editi & Regius τελέθρασι. V. 152. Editi & Regius ἄλλοις ἔμεντ' ὀνύχων, quod Brunck correxit. V. 155. Editi ἀβρησεις, quod iterum emendavit Brunck assentiente Cod. Reg. V. 156. Editi cum Reg. χεῖλεα καὶ βῖνάς τε. Nostrum est a Brunckio.

V. 158. Quid est ὄρμαϊς εὐκελάδοισι; an *tumultuantium clangor virorum armorumque?* Vide an magis h. l. conveniat: ἀμορβεῖς εὐκελάδοισι μάξιξι θαμνοῖσι &c. sublato post εὐκελάδοισι commate. ἀμορβεῖς scilicet erunt venationis comites, socii, qui scuticarum flagellorumque crepitu feras compellunt in infidias & perniciem. unde ἀμορβεῖν, ἀμορβεύειν pro *sequi, comitari*. Regius ἄμα βάρμαϊς εὐκελάδοισι suprascr. εὐκελάδοισι habet. Conferatur descriptio venationis leonum, qualem Africani infitunt, ap. *Marmolium* in Africa T. I. p. 54. v. 163. Cod. Reg. δίδοισι κερανοῖς, quam lectionem etiam *Turnebus* in varietate laudat. V. 164. Cod. Reg. cum Aldina Γάσχοιο. V. 165. Μαρυανδέα Ald. habet. Μαρυανθέα ediderunt *Turnebus* & *Rittersh.* quamvis idem *Turnebus* in varietate Μαρυανθέα emendari iussit, quod etiam *Bodino* placuisse *Rittersh.* monet. Regius βαρυανδέα habet, & versu 167. ἐνύλισσε pro vulgato ἐνάληψε.

V. 176. Ald. Regius ἐπιθύσταν, ubi forte ἐπιθύαν latet. Ita enim infra versu 186. pro vulgato θύων Regius θύσσαν habet. V. 177. Ald. μέγα θηρῶν αἰζηός. Regius μέγα θήρων αἰζηῶν. unde effecerunt μέγ' ἀνθηρῶν αἰζηῶν. Sed malim cum *Brunckio* μεγαθενέων αἰζηῶν.

V. 188. Ald. ἄχετϙ. *Brodæus* ἀνάχετϙ malebat. Regius ἀλόχετον habet, supracripto ἀλίσκεται. V. 190. Cod. Reg. αὐφισέλλει. V. 195. Nostrum Ald. habet. *Rittersh.* cum *Turnebo* edidit τανυρόζοισιν. Regius τανυρόζοισι. Alter Regius, quem *Guictus* ad h. l. memorat, τανυρόζοισιν habet. V. 196. Cod. Reg. ἀκηνώταισιν habet, super ν appicto αι, ut sit ἀκηνώταισι.

v. 197. Duo hemistichia post ἀποσάλαι δὲ supplevit ex Codd. Vatic. & Salmantic. *Schottus* Obs. Hum. II. 41. ubi tamen χέρσον scriptum erat, quod *Schottus* emendavit. Idem vulgatum ἐρείδαν ex Vaticano correxit.

v. 202. Importunum δὲ post ἀντην, quod etiam Reg. servat, sustulit *Brunck*. At versu 204. Regius ἐτεροκλίνας habet, unde si ἐτεροκλίνας efficias, veram habes lectionem. v. 208.

ἐρεισάμενοι recepimus a *Pierfsono* Verisimil. v. 174. Vulgo ἐρισάμενοι. v. 209. Recte Cod. Reg. ἀλευόμενον. Vulg. ἀλευόμενον.

v. 212. Paulo diversam pantherarum capiendarum rationem enarrat *Ælianus* H. A. IX. 10. conf. etiam *Oppianus* Halieut. III. 386. seqq.

v. 215. Ald. male λίθοις habet. Paulo antea Cod. Reg. ὁμοιοσί τε. v. 220. Editi δρύϙ. sic versu 170. pro δρίϙ Ald. δρύϙ habebat.

v. 222. Recepimus Σαλαμίνιδι ab *Is. Vossio* ad *Melam* p. 193. ubi vulgo Σαλαμινίδι legebatur, quod *Brodæus* in Σαλμύνιδι mutari volebat. Σαλαεῖς hodie, si *Vossio* credimus, Salabreña dicitur. Spartum hodie etiam Hispanorum idioma tuetur, Esparto, unde apud illos esparteña, locus ubi spartum provenit, espartero & espartera derivantur.

v. 226. Regius præbet ἐκάτησεν ὀλέθρα, quod equidem non capio. v. 229. *Guietus* mavult ἐπέρασσε penetrat, v. 230.

Cod. Reg. δάμασι habet. v. 231. Ald. οἰνοχεόντων. Nostrum etiam Regius habet, qui versu 234. recte βλοσυραὶ habet. vide vers. 352. & 378.

Idem versu 235. cum editis ἀχοφῆροι habet, sed rectius v. 237. ἱακχον prodit.

v. 241. Ald. ὃν μηρόν omisso τότε. Vide *Strabon*. XV. pag. 1008. *Arrianum* de Expeditione Alex. V. p. 197. *Plinium* VI. 21. Codex Sylburg. ἔρει ὃν dabat. Regius nostrum exhibet.

Idem v. 242. rectius μάλα δεμαίνεσαι.

v. 245. Aldina νευροῖσι -- σπαίει. Reg. νεβροῖσι τ' -- σπαίει. *Turnebus* in varietate ἐν νάπι memorat. v. 248. Editi κλαυθυρισμῶν. Regius κλαυθυρισμῶν. Malui κλαυθυρισμῶν, quod æque atque alterum, metro importunum, a κλαυθυρίζω derivatur.

v. 251. Ald. Reg. ἀτερμοσύνην habent. *Turneb.* & *Rittersh.* ἀγερμοσύνην ediderunt. Nostrum a *Brodæo* est.

v. 256. Aldina πεφάμεναι. Codex Sylb. Reg. & *Bodinus* σεφάμεναι legunt. *Turnebi* πευφάμενοι etiam *Rittersh.* recepit.

v. 259. Aldina γριφέας, ubi *V. D.* emendabat ἐκίσσοντο. Regius γριφέας ἐκίσσοντο. Omnino illud ἐκίσσοντο tenendum h. I. puto, nisi cum *d'Arnaud* p. 229. βεβλόμεναι cogitatione sensui malis adungere. v. 262. ἡ σελινός insolens & forte inauditum.

Quare malim cum *Brodæo* ἔλινϙ i. e. *vitis*, *racemus*. Locus qui sequitur versu 267. ex emendatione *Brunckii* constitutus est.

Aldina habet: ἕπαγον --- ὄρει καὶ ροῖῃσιν. Regius ὄρει καὶ ροῖσιν, quod & *Schottus* Obs. Hum. p. 99. in membranis suis reperit.

Malebat tamen ipse καὶ ῥῶσιν, quod non intelligo. *Turneb.* & *Rittersh.* ediderunt: ὄρος -- κεράεσσην ὑπ' ἀντρα. ille tamen in varietate κλισίῃσι legendum censebat. v. 268. Vulgo ἀγραυλον, quod correxit *Brunck*, approbante Regio libro.

v. 269.

v. 269. *Noftra lectio a Guieto est. Aldina, Regius ποιμένων ιδρύσατο Turnebus & Rittersh. ediderunt ποιμαίαν γ' ιδρύσατο. Non dubito Turnebum voluisse ποιμένιον γ' ιδρύσατο dare, & metro timentem importunum illud γε inferuisse, quo rejecto præclara exiit lectio ποιμένιον ιδρύσατο, quæ omnino tenenda est. ποιμένιον pro armento, grege habet Orpianus Κυνη. III. 264.*
 v. 270. ἔθλιψεν, quod nescio unde laudat Rittersh. recepimus, ita jubente versu 331. Editi & Regius ἔτριψε. v. 276. Recte Regius Εὐβοίσι τε. Versu sequenti Aldina habet ἐτέραις --- πᾶσιν. Regius etiam ἐτέραις. *Guietus non male emendabat: νόθηνα προταμῶν συφελᾶς ἔταξέ τε πέτρας.* v. 281. Cod. Regius τάμει. v. 282. αὐτίς Codex Sylb. & Regius. Vulgo αὐθις. Porro Aldina: χερσὶν ἑυσαλέων συνέλαξε. *Turnebus in varietate νεωσιέων memorat. Unde nescio cur idem eumque fecutus Rittersh. prodi-derit ineptam lectionem: νεωσι νέων συνέλαξεν. Codex Sylburg. νεωσι νέων συνέλαξε videtur habuisse. Veram lectionem vidit Bodinus. Regius νεωσαλέως συνέλαξε.* v. 287. Ex Aldino πύρι παιδί effinximus veram lectionem. Male Regius, editio *Turnebi, Rittersh. περὶ παιδί.* Nobiscum facit d' Arnaud p. 230.

v. 289. Aldina εἶχ' ἴδε τὰς, quod Turnebus correxit, & recte Regius. v. 294. Regius χορὸν δ', sed recte ἐλάσκει. Vulgo ἐλάεσκε. v. 295. Idem recte Πενθηϊάδαι, ubi editi Πενθηϊάδες. Utrumque vitium emendaverat etiam *Guietus.* Ineptum est quod *Turnebus* in varietate ad vers. 297. nescio unde laudat: ἀλλ' ἔ Καδμεῖσι.

v. 300. Aldina πᾶσαι ἐσάλαον. Cod. Sylb. παρειαί, ut Rittersh. annotat; sed videtur etiam ἐσάλαον habuisse. Reg. πᾶσαι δ' ἐσάλαον -- παρειαί. Si vulgatam amplecteris, *Brodæi ἐσάλαα* præstiterit, sed malim nunc, ut Codices præmonstrant: πᾶσαι δ' ἐσάλαον Βρομιάτισι δάκρυ παρειαί.

v. 308. Pro ἀνὰ Regius præclare ἀγῆς, *exaudivit preces* habet. cf. *Homer. Odyss. δ. v. 767.* Deinde v. 309. Aldina μὲν ταῦρον omisso δὴ, quod ex Cod. Sylb. addidimus. *Turneb. & Ritt. ediderunt μὲν ταῦρειον.* Ille etiam in varietate posuit: Πενθῆι μὲν ταῦρειον. Cod. Reg. Πενθῆι μὲν δὴ ταῦρον, sed ταῦρα superscriptum habet. Idem versu 312. cum Aldina κατέγραψε habet. v. 313. ὄπωρνοῖσι. Vertendum saltem erat *romis*, ut conveniret cum Gallorum *peau pommelée*, quod voluit *Salmasius* ad *Script. H. A. p. 512.* Sed durum & ineptum profus in poëta mellitissimo, si Diis & *Salmasio* placet, videtur, cum dicitur *pellis romis pingi*, nec injuria h. l. Aldina asteriscum appositum habet. Quare profiteor ingenue mirum in modum mihi placere, quod in Codice Regio exstat, ubi ὁπῶς νευρίσι & supra νεβροῖσι scribitur; alter Regius, quem *Guietus* obiter tantum pertractaverat, etiam ὁπῶς νευρίσι exhibebat, quod vidimus adeo margini Codicis 2737. adscriptum. Quod si probaveris, locus perfanatus esse videtur. νεβρός scilicet pellem ejusmodi variam habet initio, quod Galli dicunt: *quand il (le faon) porte encore la livrée.* v. 318. Editi μυσσεάς, quod *Guietus* correxerat

& Regius firmat. v. 322. Editi & Regius δεξάμενοι. Hanc vero pantherarum vino capiendarum rationem memorat etiam ex Arabibus *Damir* ap. *Bochart Hieroz.* T. I. p. 790. v. 327. Regius ἐνθεν πορδακίων. Idem v. 330. cum editis νηδύμοιο, quod ex usu *Oppiano* facile erat corrigere. v. 331. Legebatur οἰνοπέδησι etiam in Regio, quod mutavimus. Sed inhæret adhuc multa durities & κακοζηλία h. l. Licet enim *Homeri* exemplo græce a *Callimacho* οἰνόπεδον ἀλωή dicatur, vix tamen licuerit hinc οἰνόπεδον φυτηκομίην effingere, si scilicet castam & severam scribendi rationem sequi volueris. Quare vide an præstet legere οἰνοπέδοιο, vel cum *Brunckio* οἰνοπέδοισι φυτηκομῶσι. Versu sequenti omnes editi libri dabant ἐσκεράσαντο. Quod substituiimus, approbat Regius.

v. 338. Editi & Reg. σειριόεντι, quod recte *Brodæus* emendaverat. Idem versu 339. pro vulgato ἐκάλυπεν legebat ἐκάλλισεν. Nostrium debetur *Guieto*. v. 340. Editi μέλαν ὕδωρ — διόνυσον, ubi saltem διόνυσος erat legendum. Quod recepimus a *Guieto* est; nunc vero non dubitamus in Regio libro lectionis veritatem conservatam latere, ubi scribitur μεταχαυδόν una voce. Unde efficiendum μέγα vel μάλα χαυδόν. Glossa in codice apposita, χυθείσαι, quid sibi velit nescio, nisi, quod suspicor, ad versum sequentem pertinet, ubi credibile est olim scriptum fuisse: ἐπ' ἀλλήλης δὲ χυθείται. Codex ibi ἀλλήλοισι superscriptum habet. v. 342. Cod. Reg. recte σιρτεῦσι.

v. 354. Regius liber habet: ἀρκίοισι δὲ κλυτὴν περιώσιον ἄγρην ὑπέθνηκαν. Forte voluit: ἀρκίοισι δὲ ὑπέθεντο vel ἐπέθεντο κλυτὴν &c. Quod sequitur αὐτολόγοισιν, non intelligo. *TURNEBUS nummellatos* verterat, quod verbum nos etiam liquimus. Potest quidem collare vimineum αὐτόλογον dici, i. e. ex folis viminibus confectum, tortum, ut græce αὐτόξυλον & plura alia habemus; sed quisnam fanus & linguæ peritus ipsos canes tali alligatos vinculo αὐτολόγους dixerit? *Guietus* explicabat: *des limiers en laisse*. v. 358. μασεύσαντ' Ald. & Regius Nostrium *Turneb.* & *Rittersh.* habent. Deinceps πολυπλάνα est etiam in Regio, quod tamen metrum violat; quare πελύπλανα scripsimus. v. 362. Regius recte εἰσοπίσω.

v. 372. Male Regius cum editis μείδησε δέ. Idem v. 376. θῶντα, voluit θύοντα. recte. v. 382. ἐν δὲ editi & Regius; quam lectionem immutavit *Guietus*. v. 383. Ald. *Turn.* *Ritt.* Regius liber μειλνέοισι, sed in varietate *Turnebus* μυλνέοισι ponit, quod *Brunck* cum *Guieto* prætulit.

v. 386. Regius ὀλίγον γέ μιν superscripto γέμον, deinde ἐφ' ὑπερθεν. Versu sequenti *Guietus* malebat ὀμφαλῶ ερεοάλιγα, quod de umbilici orbe, nodo, intelligi volebat. v. 391. Editi & Regius οἰωνῶν γε. Pro ταρσῶ Regius ταρσῶν habet. Versu 394. Omnino probandum, quod & Regius liber offert, ἢ χλοεραῖς, & *Rittersh.* in margine nescio unde laudat. Codex Regius tamen χλοεραῖς --- θρόν habet. v. 397. Regius ἐπὴν --- πέλανται. Idem versu 390. δίδορκεν ἄκυσσα habet. Versum 404. recepimus

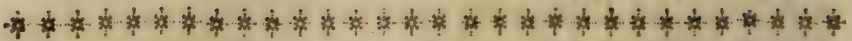
a *Schotto* Obs. Hum. p. 88. ex membranis prolatum. v. 405. Omnes libri παλαγῶσιν. v. 407. μάλα πάντα *Turnebus* in varietate habet. v. 409. Aldina & Regius ἐπιμελάδου --- ται-
 ναι δ' habent, quod *Turnebus* correxit. κραδάσσι dicitur h. l. nescio an recte, pro κραδάσονται. Proximum λιγῆια nostrum est. Aldina & Regius δὲ λιγέα. *Turneb.* & *Rittersh* ediderunt λίγεια.
 v. 412. Regius κατάρκει ἀρτιόν. Hinc legendum est κατ' ἄρκει ἀντίον, ut initio versus τῆνεκα. Vocem περιδρομον ineptissime verterant *Rittersh.* & *Turnebus*, quod in hoc, viro latine & græce doctissimo, maxime miror. Vide de h. l. *Ulitium* ad Scriptores Rei Veneticæ p. 17. ed. *Kempf*.

v. 422. *Turnebus* & *Rittersh.* ediderunt: τάνυσέν τε ποτὶ ξύλω τω. Aldina habet: τάνυσές τε ποτὶ ξύλω. Codex Regius τάνυσέν τε ποτὶ ξύλω. Nos *Bodinum* sequimur. v. 456. Aldina ποθέοντα. *Rittersh.* recepit a *Bodino* προθέοντα, quod etiam in libro Regio est. v. 432. Idem ῥηίδιοι habet. v. 433. Duo hemistichia a voce ἀτραπιτοῖο ad γεωμερίησι ex membranis supplevit *Schottus* II. c. 41. Liber Regius corruptiora habet; ibi enim πάγον -- τοῖσι -- ἀλεγεινήν. v. 436. Omnes, quos vidimus, libri ἐνιθρώσκεισι habent, quod cum præter *subfultim* incedere, vix aliud quidquam significet, adeoque sententiæ poëtæ adverteretur, recepi ingeniosissimam *Brunckii* conjecturam, quæ egregie firmatur ex annotatione *Eustathii* ad Homerum pag. 623. l. 27. seqq. quem videbis. Porro ἀρηραμένη Aldina cum Regio libro.

v. 437. πόδες nostrum est. Omnes libri πόδες. Versu seq. liber Regius ἐπισφύριων δ' habet, ut adeo verba καὶ χείματος ὄρη cum sententia prioris versus continuanda sint. v. 439. Editi ἔλεις, quod *Guietus*, firmante nunc Codice Regio, correxit.

v. 447. Regius ἔργμοσι suprascripto ἔργμασι, quod Aldina habet, sed *Turnebus* veram lectionem prodidit. v. 449. Regius ἔτε ῥηῶν habet. Idem v. 450. δεινὴ ἐν τε, & in fine ἀναμωλί. Mutilum esse poëma hoc cuivis apparet; nec ejus redintegrandi ulla spes est, cum & ipsa græca paraphrasis, *Eutecni* ut volunt, his finiatur verbis: οἶα φιλεῖ συμβαίνειν πολλαίς ἐν τοῖς τοιέτοις, ἔνθεν τοι καὶ ταχὺ τὴν ἄρκλον πεδήσαντες οἶκαδε ἤγαγον, ut refert *Lambecius* Comment. de Bibliotheca Vindob. T. II. p. 594. & de Mediceo codice *Bandini* Catalog. Biblioth. Laur. Medic. T. II. p. 77.

ANIMADVERSIONES
IN
OPPIANI DE PISCATIONE
LIBRUM PRIMUM.

Versu 30. Omnes libri ὑπόψιϑ habent, quod *Brunck* immutavit. v. 31. P. a. S. ἐλήσαντο. P. a. καλιῆς. v. 32. P. a. ἀπέσπασαν. Reg. 1. ὑπέσπασαν. v. 38. P. a. Reg. 2. χαλεπῶ v. 40. Vulgo ὑπ' ἔμματος. Nostrum ex Junt. Ald. P. a. In Reg. 2. annotatur θηήταθαι. v. 46. ἀληθῆν -- ἀλλοκ; eodem versu mihi non placent. Quare vide an pro altero ἀρκϑ legendum sit. Etiam in *Nicandri Alexiph.* 43. pro ἀλλοκ; *Mediceus* ἀρκϑ præbet. v. 49. S. ὑποδούχοι. v. 51. P. 2. ἴχνη μὲν. v. 52. P. 2. ὄποι. v. 53. Vulgo ἴσχαται. Nostrum ex P. a. In Reg. 1. ad vulgatam pro glossâ adscribitur ἔρχεται, πορεύεται. v. 54. Lectionem nostram Junt. P. a. S. habent. Aldina θριξὶν δ' ἠπεδανῶς. *Turnebiana*: θριξὶ δ' ἠπεδανῶσι, ubi *Turnebus* tamen ipse in varietate θριξὶ δ' ἐν ἠπεδανῶσι rescribi iussit, quam ipsam lectionem Reg. 2. exhibet. v. 56. Junt. P. a. ε' μὲν habent. v. 59. Vulgo ἐπειγομένως. Nostrum ex P. 2. v. 60. Vulgo ὁδ' ἐν πρώροισιν, cum tamen recte *Juntina* ὅτ' ἐν πρώροισιν exhibeat, quam lectionem firmat Reg. 1. v. 63. Junt. Ald. P. 1. ἐνθάδε. v. 73. Omnes libri præter Reg. 2. πῶς. v. 76. Vulgo ἐμτέρας δὲ, ubi δὲ omittunt Cod. *Turnebi*, & P. a. v. 81. Junt. Ald. ἔρονομήνη. v. 82. Vulgo ῥηιδίως. Nostrum habent Junt. P. a. S. Reg. 1. Porro P. a. Reg. 1. ἐσίετο. Sylb. Reg. 2. ἀφίετο. Hunc locum de profunditate maris explorata habet *Ælianus IX.* 35. v. 83. S. ὄργυιέων. v. 84. P. a. S. recte ἴσασι τε. v. 89. Reg. 2. εἰδ' ἔθνεα.

v. 92. Vulgo φέρωμεν. Nostrum ex S. v. 93. Omnes libri ἰχθύσι γὰρ, quod cum *Rittersh.* & *Guieto* mutavit *Brunck*. v. 96. νέμονται *Turnebus* annotavit. v. 98. Vulgo κιδάξαι. *Juntina* κιδάσαι, quod etiam Reg. 1. a prima manu habuit. Audacter κιδάξαι scripsi, quod nomen ab omnibus autoribus frequentatur; alterum vero nullibi occurrit. v. 99. Vulgo βέγγλωσσοὶ καὶ πλατύροισι. *Juntina* βέγγλωσσοὶ τε καὶ πλατύροισι, quod etiam P. a. S. Reg. 2. habent. Sine dubio voluerunt, quod Reg. 1. clarissime præfert, & nos recepimus. *Ætas Oppiani* neutrum genus in hoc nomine prætulit, ut etiam ex *Marcello Sidete* apparet. De πλατύροισι aliunde non constat. Vide tamen *Gesnerum H. A.* p. 867. Forte idem est qui *Marcello Sidete* vers. 22. ἠίδεις κόλλαςϑ dicitur, aliunde non notus. Forte etiam, nam hic nisi conjecturis res agi non potest, legendum est h. l.

βέγλωσσοί τε πλατύεροι, ut posterior vox alteri addatur. τραχέες ab aliis σαύρες dici monet *Xenocrates* de Alimento ex *Aquat.* §. 7. v. 100. Editi libri μορμύλῃ habent, quod ex *Oppiani* *Cyneg.* I. 74. mutavi. Μορμύρῃ etiam apud *Aristotelem* est, & *Marcellum* *Sideten* v. 17. μορμύρῃ αἰγιαλέες τε. *Artemidorus* II. 14. inter σελαχίαις ὁμοίαις μὲν λεπιδωτοῖς, ἐν ἔχοντα δὲ λεπιδας refert θύνον, πιλαμύδα, σίμον, σφύραιναν, κολοίαν (κολίαν), μορμύρας. Paulo antea h. l. Junt. Aldina ταινίαι τ' ἀβληχεραὶ habent. v. 105. Omnes libri καὶ κλαρίαι, quod nomen hodie in nomenclaturis ubique regnat. At cum id ex altero & veriore καλλαρίαι *Gesnerus* etiam p. 107. fateatur contractum, tum vero prima syllaba necessario producat, confidenter καλλαρίαι rescripti, quod, spero, omnes factum probabunt. Leve corruptelæ vestigium apparet in *Regio* I. ubi καὶ εκλαρίαι sine accentu & spiritu scribitur. Τριγλις h. l. manifeste a τρίγλη distincta, *Gesnero* p. 671. *Dorionis* ἀφύη τριγλιτίς esse videtur. Pro πηλοῖς *Reg.* 2. πηλῶ.

v. 106. σκεπανοί τε. *Dorion* apud *Athenaum* ἀτθαγενὸν marinum, delicati saporis, σκεπιών etiam appellat, qui *Oppiani* σκεπιανός esse videtur, licet *Gesnerus* p. 126. nihil definiat. *Plinio* 32. c. 11. cum aliis smyrus & *scipini* memorantur in vetustis editionibus; nam *Harduinus* ex *Codd.* *sepia* scripsit. Nominis quidem nulla est differentia. Nam σκεπιανός & σκεπινός alibi etiam permutantur. Priore verbo utitur *Oppianus* L. III. 637. σκεπιανοῖς κευθμῶσι; alteram formam usurpavit *Aëtius* L. II. p. 36. ubi *Galenum* L. 3. c. 25. de Alimentorum facultate descripsit, pro σιωπηλὴν καὶ ἀύμονα habet σκεπινην καὶ ἀκύμονα. Glossa Codicis Sylb. σκεπιανοὶ interpretatur κόπανοι, quocum præclare conveniunt, quæ *Belonii* posuit verba *Gesnerus* in thynno: *Lissa vel glissa Cretensibus thynni genus est, quod extra Cretam copanum vocant, contorta fortasse a scepano dictione* &c. v. 107. P. a. χλωραῖς. v. 109. Aldina cum *Juntina* σπάρου. P. a. σπάρῃ, sed P. 2. σπάρου superscriptum habet. *Turnebus* primus σπάρου edidit. S. σπάρῃ. *Reg.* 1. σπάρου. Vitium vulgatæ lectionis vidit primus *Hipp. Salvianus* de *Aquat. Histor.* 56. fol. 177. qui in Codice Vaticano a se consulto σπάρου reperit, quam lectionem cum eo probarunt *Gesnerus* p. 1058. 1286. & *Aldrovandus*. Idem *Salvianus* *Histor.* XX. fol. 92. *Oppianum* cum *Plinio* taxat, quod cyprinum in marinis piscibus numerant. Pro *σαυρίδες* *Reg.* 1. σαυρίδες habet. v. 110. ἀμφοτέροι τε βῶρες. Solus *Oppianus* duas bocum species nominat. *Marcellus* *Sidetes* v. 8. φάγγροι τε, γλαυκοί τε, πρέποιες, βεφθαλμοί τε, & versu 15. βῶνας nominat, quasi diversos; sed licet suspicari *Oppianum* nomine βῶρες, qui alias βῶρες dicuntur, *Marcelli* βεφθαλμῶς & βῶνας comprehendisse. v. 112. Χρέμητες nominantur etiam ab *Æliano* H. A. XV. 11. unde barbatus esse apparet. Vide *Gesnerum* p. 267. v. 113. ὄλιθον. Hic aliunde non notus. Vide *Gesnerum* p. 742. Glossa P. 1. γλαυρόν i. e. glanin interpretatur. Addit glossa Sylb. γλιχρός γάρ ἐστ. v. 114. P. 1. ποταμοῖο. v. 115. μεταπαύεται ἄλλης, glossa

Reg. 1. μετατρέπεται, κείται, εισβάλλεται, λήγει, quæ omnia simul in lectionem vulgatam non conveniunt. Videtur μετατρέπεται ἄλλη olim h. l. fuisse, aut ἐπιμίσηται ἄλλη, quæ posterior est conjectura *Bruncckii*. V. 116. Omnes libri πολλή δὲ, & versu 118. γλυκερῆ δὲ.

V. 122. Vulgo πέτραι τε, quod ex Reg. 1. correximus.

V. 124. Vulgatum χύνοι ex Junt. Ald. correximus. P. a. S. χύνοι. V. 126. Vulgo ἄσ' ἀλιῆς. *Turnebum* edere voluisse ἄσ' ἀλιῆς ex appendice variantium lectionum apparet, idque nos recepimus. Intelligitur enim vox ἰχθῦς, & verum piscis nomen κιναιδῶν seu ἀλφειῆς est, quod *Brodeus* apud *Gesnerum* p. 846. & *Rondeletius* ibidem monuerunt. Vitium Aldinæ ἄσ' ἀλιῆς permovit *Hipp. Salvianum*, ut vetustissima Vaticanæ bibliothecæ exemplaria consuleret, quod dubitaret an recte οὐ ἴδες h. l. infœcundæ dicantur, quod *Laur. Lippii* versio præfert, ubi est: *Phucides eunuchi vero de nomine dictæ*. Ita enim lectionem Aldinam intelligebat, quasi ἄσ' ἀλιῆς ad φουκίδες referatur. Profitetur igitur in Libro præclaro de Aquatilib. fol. 226. *Histor. 65.* se in uno exemplo, ubi antiqui cujusdam græci interpretis expositio exstaret, in ejus loci expositione ita scriptum invenisse: *Hoc loco detrahit poeta cuidam eunuchō, qui patrem ipsius ad regem detulerat, ob idque in exilium missus fuerat;* in ceteris tribus etiam exemplis super φουκίδες glossematis loco λεπίνας scriptum fuisse; postremo in omnibus reperisse se ἄσ', non ἄσσ', & in uno exemplarium super ῥ' adscriptum fuisse: παρίκει. Hinc *Salvianus*, licet rectam viam ingressus veritatem lectionis pene teneret, nihilo minus lapsus est in eo, cum græculi nugatoris annotatione inductus existimaret, nomen phycidi ab eunuchō aliquo impositum fuisse, non quod ipsæ eunuchi nomine appellatæ fuerint. Plane eadem græculi ineptias ex scholiis Codicis Palatini 2. retulit *Rittershusius*: ἐνταῦθα λοιδορεῖ τινα εὐνέχον ὁ ποιητής, φυκαρίζοντα τὰς παρείας αὐτῆ, καταλαλήσαντα Ἀγησιλάε πρὸς τὸν βασιλέα Σεῦθρον & nos etiam in Regio 1. reperimus. Pro λεπίνας quod ex codice Vaticano memorat *Salvianus*, in Palatino 1. & Reg. 1. ληπίνας scriptum est.

V. 128. Recte Reg. 2. cum vulgatis ἄλλαι δὲ χθαμαλαί, quod pessime ex P. a. mutavi. Juntina pro ἄλλαι habet εἰσί. V. 129. Vulgo κίρις. Juntina & Reg. 1. σικίρις. Aldina κίρις. *Turnebus* in varietate σικίρις habet, quod est in Regio 2. Infra L. III. 187. κηρίδα vulgabatur, ubi P. 1. σικίριδα, P. 2. κηρίδα, S. κηρίδιον, quod ultimum hoc loco ex Codice Sylburgii pro glossa vocis βασιλίσκοι] σικίριδα relatum fuit a *Rittershusio*. Superest ut rationes explicemus, quibus inducti κίρις recepimus, quem esse eundem putamus cum eo pisce, quem κηρίδα alii apud *Gesnerum* p. 226. appellant. *Alexander Trallianus* p. 181. ed. Paris. seu p. 604. ed. Basil. ubi dietam podagricis præscribit, ita ait: καὶ ὁ ἴσικῶν δὲ ὁ ἐν τέτων ὠφέλιμος ἐστὶ, καὶ μάλιστα ὁ ἐκ τῶν σκληροσάρκων, οἷον ὄρεθῶν, κηρίδων, τευθίδος, σπησίας, κλειῶν, καὶ τῶν

ὄστρακοδέρμων. Hic vero *Gariopontus* L. 4. c. 9. p. 85. qui *Alexandri* locum exscripsit, habet: Duriores quoque maxime pisces, orphos, *cirrides*, dentices, sepias, pectines, sed & ostreas, & cochleas non timeas dare. Iterum *Alexander* p. 106. Paris. 323. Basil. τῶν δὲ ἰχθύων ἐδιέτριψαν τὰς σκληροτάτους, οἷον ὄρφον, γλαῦκα, κηρίδα, κόκκυγα, καὶ ἐκλαπόδα καὶ σπηΐας. Ubi *Plinius Valerianus*, cujus totus liber quintus ex *Tralliani* medici scriptis confarcinatus est, (quod hucdum nemo animadvertit,) L. V. c. XVI. de piscibus autem utantur duras carnes habentibus, quales sunt *acerina*, orphon, cælon, cerida, coccida, & astapodes, ac sepias, & ostragoderinas, id est astagines, ciretias & pectines. In græcis hic est: καὶ τῶν ὄστρακοδέρμων ὄστρακος, καὶ κηρίκια, καὶ κλένια, unde latina nomina facile restituentur. Utor enim sola editione Basileensi *Torini*, quæ tota vitiiis teterrimis obsita est; *Romanam*, quæ hic in bibliotheca *Argentoratensi* asservatur, nondum consului. *Torinus* in *Paraphrasi* latina *Alexandri* *Tralliani*, cui plurima ex antiqua versione barbara, (quam *Cangius* in *Gloss. Lat. sæpenu-*mero memorat, ego vero nondum nancisci potui,) admisit, pag. 166. habet: *acerina*, cyrini, (i. e. *ceryces*) pectines, orphus, ceridæ ac carabi. citocopa (i. e. *oſtopoda*) sepiæ. Ipse *Torinus* vero alicubi in *paraphrasi* sua monet, *acerinam* esse orphum. *Gesnerus* vero H. A. p. 825. ex nomine *atherina* corruptam vocem esse censebat. Scilicet ubi *Trallianus* pag. 44. P. 134. B. de oculorum passione ait: οἷον ὄρφῶ, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς σκληροτάτοις ἰχθύσι, γλαύκῳ, κηρυκίοις &c. ibi *Torinus* p. 75. pisces orphoidæ, quæ & *acerina* dicuntur. Deinde ubi *Trallianus* p. 180. P. καὶ ὁ ἴτιος δὲ ὁ ἐν τῶν ὠφέλιμος ἐστὶ, καὶ μάλιστα ὁ ἐκ τῶν σκληροτέρων, οἷον ὄρφῶ, κηρίδῳ, τευθίδῳ, σπηΐας, κλενίων καὶ τῶν ὄστρακοδέρμων· ibi *Plinius Valerianus* V. c. 41. habet: fecus dabis eis & fluviales pisces, hoc est saxatiles, fumena, acerma, sepiæ, pectines quoque & ostreæ. *Sumena* hic ex græco ἴσι ῥ versum, *acerma* vero pro *acerina* & græco κηρίδῳ est positum. Denique *Alexander* p. 132. P. τῶν δὲ ἰχθύων μάλιστα τῶν θαλασσίων προσέειραται δεῖ τὰς πετραίας ἐν καθαρῇ θαλάσσει διατρυμέναις, οἷον κίχλαν, σκάρρον, ψῆσσαν, τρίγλαν, χρύσοφρον, τοῖς δὲ — καὶ κλέρικα, καὶ ὄρφον, καὶ κηρίδα, καὶ τὸν ἐξ αὐτῶν ἴσιμον. in quo loco *Plinius Valerianus* V. 25. plurima nomina omisit; *Andernacus* vero pessime in Basileensi κηρίδα prodidit. *Torinus* in *Paraphrasi* p. 212. nominat *scarum*, *thessam*, *chrysofpos*, *sygenam* — deinde *labraxa*, *orphum*, *cyrida*. Alia etiam varietas in hoc nomine observatur; ubi *Alexander* p. 133. P. τῶν δὲ ἰχθύων συμ. ἐρεῖ διδόναι κίχλαν, κόκκυγον, κηρίδα, χρύσοφρον, καὶ πλεον πάντων τρίγλαν. ibi *Plinius* V. 26. de piscibus dandi sunt merulæ, colli, *cereda* *Torinus* p. 215. habet: merulæ, colli, orphus, *recla*: quod ultimum pro τρίγλα dictum est. Hæc vero copiosius deduxi, quo clarissime appareret, κηρίδα Græcorum a recentioribus in *cirridem* versam, adeoque eundem esse piscem, de cujus natura & genere habemus *Rondeletii*

& *Gesneri* conjecturas, quos lector adire potest. *Oppianus* κηρίς, κηρίδα vetustum nomen, an recentius, ut videtur, κίρις, usurparit, dubitari potest. Βασιλίσκης, quos deinceps *Oppianus* memorat, *alaudas* esse suspicabatur *Gesnerus* p. 21. *Marcello* Sidetæ v. 26. ἀνθήεις βασιλίσκῳ.

v. 130. P. 1. μύλη. v. 135. Vulgo ἰδωδὴν. Nostra lectio est ex Reg. a. v. 137. Omnes libri ἀναπλήτων præferunt, quod nos ex emendatione *Bocharti* in Hieroz. T. I. p. 43. mutavimus. *Ælianus* II. 54. qui omnino hic conferendus est, ἀναπολεῖν habet: τῶν θαλασσίων πυνθάνομαι μόνον τὸν σκάρον τὴν τροφὴν ἀναπολήσαντα ἐπεοδίειν, ὡς περὶ καὶ τὰ βληχητὰ, ἃ δὲ καὶ μικρὰ ἄσαι λέγουσι. Magis etiam *Bocharti* emendationem, quam pessime interpretatus est *Abr. Gronovius*, juvat locus *Suidæ* in σκάρῳ: ὄνομα ἰχθύῳ. Αἰλιανός. μόνῳ ὁ δ. σκ. τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ, ὡς περὶ τὰ βληχητὰ — ἀναπολεῖ δὲ, ἀναπλήσσει, μικρύνεται. v. 138. S. περίπλοιοι. v. 139. Reg. 2. ἴαλαμοι. v. 140. Vulgo τῆσιν δὲ ὄξυφάγροι — ὄφοφάγροι. Junt. Ald. τῆσι δὲ καὶ φάγροι — ὄφοφάγροι; & sic etiam h. l. exhibent P. a. S. In Regio 1. est τῆσι δὲ ὄξυφάγροι — ὄφοφάγροι. Primus *Turnebus* nesciō qua auctoritate vulgatum ὄφοφάγροι invexit, nisi secutus fuerit Reg. 2. qui illam lectionem exhibet. De ipsis piscibus nihil nisi nomina tenemus. Vide *Gesnerum* p. 744. & p. 775. De κερύραϊς *Idem* p. 225. Deinceps vulgatur ἀνυγραί. P. 1. cum Juntina ἀνιγραί, quæ glossa est vocis ἀνιγραί, quam recte P. 2. exhibet. v. 142. Vulgo σκόμβροι τε, quod iterum *Turnebus* primus invexit ex Aldina, cum Juntina cum P. a. S. σαῦροι τε exhibeat. In P. 2. σκόμβροι, in Reg. 2. σαῦροι annotatur. Restat tamen de h. l. dubitatio; nam versu 101. σκόμβρον jam nominaverat; at versu 106. σαῦροι etiam occurrit. Vidit hæc *Gesnerus* p. 1015. Porro P. 2. S. ὄψιμορον præferunt. P. 2. σμόβραι. v. 144. P. 2. δμκθέν τις. Deinceps vulgo ζῶσι. Nostrum Juntina & omnes Cod. habent. v. 145. Vulgo ἐν βένθεσσιν, quod *Brunck* immutavit. Equidem vulgatum amplector. Hunc locum transtulit *Ælianus* H. A. IX. 38. v. 146. πρέποντας ex h. l. nominat *Ælianus* loco citato, & *Marcellus* Sidetes versu 8. quod latebat *Gesnerum* p. 770. qui non cete cum *Rondeletio*, sed magnos pisces esse contendit. Ceterum h. l. P. 2. S. ἦπατῳ. P. a. φαλαίς. v. 147. Vulgo κωθροί τε. Recte solus *Sylburgianus* δὲ cum Junt. Aldina præfert, quod confirmat *Ælianus*. v. 149. Recte P. a. S. παρὰ μυχόν. v. 150. S. χειροπέγων annotat. v. 151. Vulgo ἐν δὲ ὄνῳ κείνοις ἐναρίθμῳ. Nostram lectionem S. præfert. ἐν καὶ etiam P. 2. habet. Reg. 1. ἐν δὲ καὶ ἴῳ, unde ἐν δὲ τῷ ἴῳ cefinxit *Brunck*. Cf. omnino *Ælianus* VI. 30.

v. 152. Malim πλώσσει, cujus conjecturæ rationem infra reddam. v. 155. Hunc locum *Ælianus* habet IX. 36. Versu 162. Sylb. μεθορυμθεῖς. P. 2. συνερυμθεῖς. Uterque male. *Ælianus*: τῷ κίματῳ ἐποχήμετῳ τῇ ὄσμῃ. Pro χαροπῆς versu priore *Turnebus* χαλοπῆς memorat. v. 165. Vulgo τῶν ὄν τινα. Nostrum ex P. 2. quod & *Ælianus* interpretatur. v. 167. Juntina

σπιλάδων ὑπό. V. 170. Omnes libri præter Reg. 2. ἀλκυιαὶ exhibent. V. 172. Vulgo βαφίδες δ' ἐπὶ τῆσιν. Nostrum ex P. a. Μύριαι δολιχαὶ Reg. 2. V. 173. χάραξ describitur ab *Athenæo* 8. p. 355. & *Æliano* XII. c. 25. Cf. *Gesnerus* pag. 263. V. 174. μὺν *Oppiani* eundem cum καπρίσκῳ apud *Athenæum* facit *Rondelet.* ap. *Gesnerum* p. 214. Hunc vero locum translulit *Ælianus* 9. 41. ut vidit etiam *Gesnerus* p. 695. Hos *Oppiani* μύας intelligit etiam *Marcellus Sidetes* versu 30. καὶ μύες εὐθάρηκες. V. 175. Juntina κατ' ἀνδράσιν. V. 179. Vulgo ἀμετρήτοις αὐλιν. Nostrum ex P. a. quod etiam Reg. a. voluisse videntur, quorum 1. ἀμέτροισιν αὐλιν, alter vero ἀμετρήτοισιν πελάγεσσι αὐλιν habet. V. 181. P. 2. θύνοι, quod fere ubique propter etymologiam, quam h. l. affert, prætulim. Sæpissime hanc lectionem optimi quique Codices in *Oppiano* offerunt, quos tamen non ubique laudavi. V. 183. Omnes editi & scripti libri *πρηνάδες* exhibent. Sylb. *πρηνάδες*. Vestigium veræ lectionis servavit vetustissimus *Vaticanæ* bibliothecæ Codex, quem *Hipp. Salvianus* consuluit, ubi *πρημνάδες* legitur, ut ipse testatur de *Aquat. Hist.* 36. fol. 124. Hinc confidenter *πρημάδες* rescripsi, quod nomen etiamnum in *Hesychio* latet, qui *πρημάδες καὶ πρηῆμαι εἶδ' ὅθ' ἑννάδες ἰχθύ' ὅθ' explicat*, unde fere est ut suspicer, duplicem jam olim hujus vocis fuisse scripturam; a *πρηῆμαι* enim facile *πρημνάδες* deducuntur. *Aristoteli* H. A. 8. 15. semel *πρημάδια* memorantur, de quo loco vide *Gesnerum* p. 891. *Κυβείαι* nullibi occurrunt; at falsamentum *κύβιον* dictum ab hoc pisce frequentius memoratur. Vide *Gesnerum* in hoc nomine.

V. 184. Omnes editi *σκολιαὶ*, quod correxeram antea quam idem *Gesnero* pag. 1008. visum fuisse sciebam. Pro *σκυτάλαι* *Wottonus* apud *Gesnerum* p. 209. emendabat *σκύλλαι*. Porro *ἰππύροιο κέλευθα* P. a. S. Cod. *Turnebi*, Reg. 2. quod probabat *Wasse.* V. 193. P. 1. Reg. 2. κένοις. P. 2. κείνις. V. 195. S. ἔπεισαι, quod & Reg. 1. habet; vulgata superscripta. V. 198. P. a. S. Reg. 1. νεοσέπιοισι. recte. *Turnebus* *νεοσρέπιοισι* in varietate annotat. V. 200. Juntina, P. a. S. εἰσάγχοι. V. 201. S. Reg. 2. εὐερκέων habent. V. 203. Reg. 2. ἐλάη. Idem *φράσσειλαι* cum glossa *νοήσχοι*. V. 205. P. a. αὐθίς. V. 208. Reg. 1. ἴδωσι. vulgata superscripta. V. 209. P. 2. ναύτητιν τετιμημένε. P. 1. S. Reg. 1. ναυτιλίησι τετιμημένε. Reg. 2. ναυτιλίοισι τετιμημένε. V. 212. S. καὶ μὴν δῆ. V. 214. P. a. χροῖή. recte. Paulo antea v. 213. malim cum Reg. 1. ἢ δ' ἦτοι. ibi etiam vulgata superscripta est, & paulo superius ad marginem *λεπλή* cum glossa *πλατεῖα μακρά*. Glossa P. 1. S. αἰθαλόεσσα interpretatur: *σποδοειδής, σαλιώδης*. In Regio 1. est *μέλινα, σποδοειδής, σαλιοειδής*. *Ælianus* 2. 17. quem sua ex h. l. hausisse vidit etiam *Gesnerus* pag. 414. habet: *τὴν ὄψιν μέλας*. *Paraphrastes* vero *Oppiani*, quem *Gesnerus* l. c. dicit, *σακλόχρο* interpretatur h. l. ubi *Gesnerus* *σηλόχρο* legere malebat. Et sane ipse *Oppianus* 242. remoram αἰόλον *ἰχθύον* appellat; sed constanter lectionem *σακλόχρο* servat Codex

Regius 1. ubi post ipsum carmen exstat hæc non quidem paraphrasis, sed potius synopsis Halieuticorum, quæ in fine demum subscriptum habet: Τέλος τῆς ἐξηγήσεως εἰς τὰ Ὀσπαιανῶν Ἀλιευτικά. Ibi igitur totus de remora locus ita legitur: Ὅτι μῆνῳ ἔχει ἡ ἔχενῆς ἰσόπηχες. σαλιόχροῳ, ὁμοία ἐσχέλυσι. σόμα δὲ αὐτῆς ὄξυ πέφυκεν ἄνωθεν ἐκ τῆς κεφαλῆς καμπαύλον ἀσκιτροειδές. δάκνει τε τὴν ναῦν τῇ τροπίδι σφδροῖς ἀνέμοις πλέσσαν, καὶ πάντως ποιεῖ ἀνίηλον. Gesperus vero ex suo codice verba δάκνεισα τῆς νεῶς τὴν τροπὴν laudat; unde suspicaris quædam diverse in illo scripta fuisse. Sed de hac re plura in Præfatione nostra dicemus.

V. 218. Sylb. εἰ μὴν δὴ annotat. V. 219. Juntina, Ald. αἰεὶ μὲν habent. V. 226. P. 1. ἀλικύσοισιν. V. 228. Vulgo ἐπιμύει. Recte P. 2. Reg. 1. *Guietus* emendabat ἐπηπύει, apposita *Hesychii* glossa: ἐπηπύων, ἐπεσόων. V. 234. P. a. S. μετά. P. 2. ποτὶ annotat, quod & *Turnebus* in varietate & Reg. a. habent. V. 255. P. a. θεσμά. male. V. 237. S. ὅταν ἐν. V. 243. P. a. λάδεν. V. 247. Vulgo ξενίν ὀδόν. Recte P. a. Reg. a. V. 252. Junt. Ald. S. περὶ πάντας, quod etiam in Reg. 1. cum ἀδιδράγῳ, ut in P. 1. est. Reg. 2. πάντων superscriptum habet. Suspicio olim h. l. lectum fuisse ἔξοχα γὰρ πάντων ἀδιδράγος αἴσρος ἐλαύνει. Vide infra ad Librum IV. 331. V. 255. αὐλωπές. *Aristoteles* H. A. 6. 17. τί. τει. δὲ καὶ ὁ αὐλωπίας ὄν καλεῖσθαι ἀνθίαν, τῆ δέρας. *Ælianus* XIII. 17. aulopiam Tyrrenici maris describit, & magnos, patulos, rotundos oculos ei tribuit, nihil vero de ὀφρυῖ *Oppiani*, quam utcunque cum *Rondeletio* interpretatus sum. Apud *Oppianum* 3. 191. κάλιχθος thynno capitur, fortior scilicet debiliori, quod *Ælianus* etiam de suo αὐλωπία affirmat. L. III. 335. postquam *Oppianus* anthiarum capturam descriperat, addit: τοῖον καὶ κάλιχθος ἔχει ὀένῳ, ἠδὲ γενέθλη ὀρυάνων, ὅσσοι τε δέμας κητάδες ἄλλοι. Quæ vero *Ælianus* de captura aulopiæ sui narrat, ita cum captura anthiarum ap. *Oppianum* III. 205. seqq. conveniunt, ut versa ex poëta nostro jure suspicaris.

V. 259. Δοιοὶ Reg. 1. quod & P. 2. annotat. Porro Junt. Aldina ἀρηρότες. Voluerunt ἀρηρότε, quod probo. V. 260. Vulgo ἐνιπλώσσι. Nostrium ex Juntina, S. Reg. 1. Nunc tamen malim ἐνιπλώσσι ob versum 9. Deinceps ὄξυπαγῆς non est tentandum cum *Guieto*; est enim idem quod ὄξυσελῆς II. 345. Ita *Apollonides* Analect. T. II. p. 138. ὄξείην ἐρυθρῆ φυκίς ἔφριξε πάγην. V. 268. Aldina εἰδὲ θέλοι. Deinde vulgo ἄλλον ἰκέσθαι. Nostrium ex P. 2. est. V. 269. P. 2. male ἐτέρης πέτρης. Pejus Reg. 1. πέτρης ἀμφιδάλλειαι, cum glossa ἐπιλαμβάνει, προσεγγίζει, πλησιάζει. V. 270. Juntina, S. μυχὸν ἄλμης. V. 272. P. a. Reg. 1. αἰλίστονοι, quod & S. annotat. Vide L. IV. 149. Deinceps Reg. 1. πλωτῆρσιν, quod & Reg. 2. voluit, ubi πλωτῆσιν est. V. 275. P. a. βέλῳ. Sed P. 1. γάνῳ annotat. Sylb. βέλῳ pro glossa habet. V. 278. Vulgo φυξίπολιν τελέση. P. 2. S. φυξίπολις. P. 1. Reg. 1. φυξίπολιν. Deinde τελέσει ex Reg. 1. recepimus. Juntina φυξίπολιν.—πόνον τελέει. Etiam P. 2. πόνον habet. V. 279. Vul-

γο ξείνον. Recte Junt. Ald. P. a. S. sic Cyneget. II. 312. ἔδ' ἔτλη
 ξείνός τις ἐν ἀλλοδαποῖσιν ἀλᾶσθαι.

V. 285. Totum hunc de paguro locum transtulit *Ælianus*
 IX. 43. *Artemidorus* 2. 14. inter ea aquatilia, quæ senectutem
 exuunt, refert ἀσακὸν κερκίνον, πάγκρον, καὶ τὴν λεγομένην γραῦν.
 unde præclare illustratur & defenditur locus *Epicharmi* apud
Athenaeum VII: p. 318. πάλυκοί τε σηπίαι τε καὶ ποταναὶ τευθίδες
 χ' αἰ δυσάδης βολεῖτις, γραῖά τ' ἐριθακώδης. ubi male *Casaubonus*
 substitui volebat γρυμαῖά τ'. Vocem tamen ἐριθακώδης recte il-
 lustravit ex *Hesychii* ἐριθάκη — καὶ τὸ ἐσκόλιον τῶν ἰχθύων τῶν μα-
 λακίων. Miror *Artemidori* locum latuisse hactenus viros doctos,
 unde tamen magna lux affulget his *Hesychii* glossis: καραεῖδες,
 γραῖες Μεθυμναῖοι. postea idem Σμαρίδες, γραῖες, καὶ ἰχθύδια μικρὰ.
 Scilicet carabi a Methymnæis καραεῖδες dictæ fuerunt, quas
 vulgari nomine, γραῖες, *Hesychius* interpretatur, quod video
 recte jam *Gesnerus* H. A. pag. 578. observasse. *Nicandro* in
Alexiph. v. 391. ubi remedia contra dorycnii venenum recen-
 set, carabi κηραφίδες dicuntur. Στρόμδων δὲ πολὺ πλεόν ἢ τι κάλ-
 χης, κηραφίδῃ, πίννης τε καὶ αἰθήεντῃ ἐλίεν. ubi *Cod. Medi-*
ceus & *Riccardianus* χάλκης exhibent. *Eutecnius* simpliciter in
 paraphrasi κοχλίας καὶ κυραεῖδας posuit. inepte. κάλκην purpu-
 ram esse constat ex loco *Scholias*tæ ad *Sophoclis* *Antigon.* v. 20.
 & docuit *Salmasius* de Homonymia Hyles Jatricæ p. 29. Sed
 etiam χάλκη eadem dicta, ut apparet ex *Hesychio*, qui χάλκην
 πορφύραν interpretatur, quod *Nicandri* autoritate comprobare
 nunc licet. Omnes enim veteres medici, qui alexipharmica sua
 ex *Nicandro* transtulerunt, purpuras & carabos in eo loco no-
 minant; sed præstat hic unum *Dioscoridem* in *Parabilibus* c.
 15. 8. in testimonium vocare, qui verbotenus *Nicandri* præ-
 cepta repetit: ἔχιννοι, κόλχη καὶ πορφύρα καὶ γραῖδες, πῆνες (*Ges-*
nerus recte πίνναι emendat) κλένες, κήρυκες, ὡμὰ καὶ ἐφθὰ ἐαθιό-
 μενα. ubi *Gesnerus* (*Contr.*) κηρίδες vel κηραφίδες substituebat pro
 καὶ γραφίδες. Sed legendum contendo καραεῖδες, quod simili
 errore in καὶ γραφίδες mutatum, quo supra in *Oppiano* καλλα-
 ρίαί in καὶ κλαρίαί transformatum fuit. *Hesychius* χήραφίς, κά-
 ραῖδῃ. ubi *Nicandri* locum respexisse videtur. *Καραεῖδες* dicun-
 tur ab *Alexandro* *Tralliano* 7. p. 103. ubi glossa λη' ἔσαι male
 in textum irrepsit. Unum adhuc obiter *Hesychii* locum de
 κάλχη illustrabo. Habet ille: κάλχης — μέρῃ νεοκαλῆς κίονῃ.
 quo sensu vox ista occurrit in monumento vetustissimo Attico
 apud *Chandlerum* in *Inscript. Atticis* p. 38. l. 90. τὰς κάλχης
 τὰς ἐπὶ τοῖς ἐπιτυλίοις ἐξεργασαθαι. quæ litteris antiquis ante
Euclidem usitatis scripta non intellexit doctissimus Editor. Jam
 vero ad *Oppianum* redeamus.

V. 286. Vulgo φράζονται. Nostrum Junt. Ald. At P. a. S.
 Reg. a. φράσσονται habent. V. 290. Juntina ἐν ψαμάθιτι Reg.
 1. τάνυνται. V. 293. S. Reg. 2. ἐμπνεῖται. V. 296. Vulgo ἀδρα-
 γέονται. Nostrum ex P. a. S. V. 298. P. 2. Reg. 1. cum Juntina
 νῆς δ' ὅταν ἰητήρ -- ἐρύκη. V. 300. P. 2. S. βλαξερὸν. V. 303. Reg. 2.

ὡς τοί γ' recte. v. 304. Hic versus cum præcedenti nulla ratione conjungi potest, & nullum plane sensum habet, quod suspicor etiam *Guietum* sensisse, qui eum in suo exemplo induxerat. Existimo igitur unum hic alterumve excidisse versum, quocum illa ὡς τοί γ' ἀρτιφύτοισιν ἀναίσθησιν ἐλύτρουσιν connexa fuerant.

v. 305. P. a. S. Cod. Turnebi ἐναύλοις. v. 306. Vulgo πορδύλλοι. Nostrum exstat in Regio 1. Vide *Sylburgium* ad *Aristotelis* H. A. p. 331. v. 308. Hunc locum transtulit *Ælianus* IX. 45. cf. *Halieutic.* IV. 268. v. 310. P. 2. ἐκάρποισιν vulgata superscripta. Deinde Junt. cum P. 2. κλάδοισι v. 313. P. 2. ἰχθύσιν pro αἰδμασιν habet. v. 314. Reg. 2. φύονται. v. 315. P. a. γένη Deinde omnes libri ut versu 329. νερίται, quod mutavimus. v. 317. Hunc locum transtulit *Ælianus* IX. 47. v. 319. P. a. S. ῥίψει. v. 320. P. a. ὑπ' ὄσρακον. v. 321. P. a. ἐν γενεῆς. Hunc locum transtulit *Ælianus* 7. 31. v. 334. Sylb. σιέπας annotat. v. 337. Omnes libri exhibent ἀμείβετ' αὐτῇ, quod emendavi. v. 339. Reg. 2. πελυπόδεσ' ἐναλίγκιος. v. 340. ναυτίλος ab *Artemidoro* 2. 14. ναύπλιος dici videtur, ubi inter mollia refert ναύπλιον, τευθίδα, πορφυρίαν, σπιάν. Porphyrionem istum aliunde non novi nisi ex *Hesychio*, qui πορφυρίων ἰχθύς ποιός habet, qua glossa male abusus est *Gesnerus* H. A. p. 240. & 891. v. 341. Reg. a. ψαμάθες. v. 347. Omnes libri ἀνέμων δέ. v. 349. Vulgo πομποί τε. Junt. Ald. P. 1. Reg. a. δὲ præferunt. Sed S. particulam omnino nobiscum omittit. P. 2. πέμπασ' ἰθύουσι. v. 351. R. 1. ἐπιστρέφας. v. 354. Vulgo βαρυνόμενοι δέ. v. 360. Omnes libri νηῶν exhibent. Recepimus νωμῶν ex conjectura *Pawii* ad *Philen* p. 344. ἐπέξατο κῆμα περῆσαι, quod versu 356. legitur, etiam *Guieto* displicuit, qui ἐπέξατο substituebat.

v. 360. Totum hunc locum, qui sequitur transcripsit *Ælianus* IX. 49. unde φύσαλοι pro vulgato φύσσαλοι recepi, quod etiam P. a. & Reg. a. præferunt, nisi quod in Reg. 2. a prima manu θύσαλοι ἰθυνηγες scriptum est. Nobiscum sentit *Gesnerus*. v. 361. P. a. δεινὰ μὲν ὄσσοις. v. 363. P. 2. Reg. 2. ἐπιστρέφεται v. 364. P. a. περιωγαί. male. περιωγαί significant æquoris fundum, planitiem. v. 366. P. 1. Cod. Turnebi, Reg. 1. ἔχ ὑπολείπεται. v. 367. Vulgo κρούεις. Nostrum ex Cod. Turnebi, P. a. Reg. 1. sumtum est. Pro βλοσυρή. P. a. κρυερῇ repetunt. v. 368. Mirum omnes libros vitiosum αἰθυνηγες præferre, quod cum *Guieto* correximus ex *Cyneget.* II. 332. ubi tamen Cod. Reg. αἰθυνηγες habet. *Leonidas* in *Analectis* T. I. pag. 223. δάνακας αἰθυνηγας dixit. v. 369. Omnes libri μελωθύνων una voce exhibent, quod cum *Gesnero* emendavimus. v. 370. Vulgo πρίσις. Junt. Ald. P. 2. Reg. 1. nostrum πρῆσις præferunt, quod & *Ælianus* ex h. l. & *Suidas* ex *Æliano* habet. De veritate lectionis non dubitabit, qui pereruditam de hoc nomine disputationem *Gesneri* p. 856. legerit. De λάνα suspicantur esse pro Λάμια dictum. An huc pertinet *Hesychii*

glossa Δράλαινα, Λάμνα Κῶσι? V. 371. P. a. S. exhibent μάλθη τ' ἔμαλακῆσιν. quam lectionem etiam ex Codice Vaticano laudat Schottus Obs. Hum. V. 27. Reg. 2. super ἢ adscriptum ἔ habet Reg. 1. vulgatam exhibet, sed Scholiastes μάλθη τ' ἔμαλακῆσιν. ἔ γὰρ ταῖς μαλθακαῖς ἀδρανίαις ἐπώνυμοι, ἀλλ' ἰχθυεῖ ἔσιν, ἔ πρὸς τὸ ὄνομα ἐπεὶ ἢ μάλθη &c. Simile glossema e Vaticano libro protulit Schottus, ut vehementer adeo dubitem, quid de hac varietate statuendum sit. Aliunde nihil de μάλθη constat; *Ælianus* & *Suidas* nuda nomina ponunt. *Rondeletius* vulgatam ita explicabat, ut μάλθη piscis hic dictus sit, quoniam carnes ejus comese ventrem laxent. At vero cum ignoremus qualem eo nomine piscem veteres appellarint, qui potuit vir doctissimus talia vaticinari? Præstat cum *Gesnero* ignorantiam ingenue profiteri. V. 375. Juntina, Sylb. ἄλλα τε φῦλλα. Totum hunc locum *Ælianus* videtur transtulisse I. 55. qui κεντρίται cum *Phile* habet, ubi *Oppianus* κεντρίται. cf. *Oppianus* Halieut. II. 460. Reg. 2. hic λευγαλέοις συναρίθμιον super scriptum habet. V. 376. Reg. 1. κρατίσοισιν ἐπ' ἰχθύσι. V. 378. Vulgo ἐπώνυμον. Recepi conjecturam *Gesneri* p. 728. qui κεντρίται etiam servandum esse docuit. V. 380. Turnebus λείαι annotat, quod & P. 2. S. præferunt, vulgata superscripta. Deinde P. 1. ἀκανθίοι, quod & P. 2. superscriptum habet. V. 382. Sylb. ταῖσιν ὄμβ. Deinde vulgo μωφῆ τε — δὲ νέμονται. Ex Reg. 1. recepimus τε. De lectione φορῆ, quam S. superscriptam, & Reg. 1. in textu, altera annotata in margine, habet, dubitatio restat, licet eam *Wasse* unice probandam censeret. Nomen ῥίνκι corruptum h. l. censebat *Gesnerus* pag. 201. & eis in substitui volebat, quod squatinæ nunquam in genere canum fuerint, nec *Ælianus* ῥίνκι ex h. l. memorat, quod monuit *Gesnerus* p. 1081. Utebatur scilicet vir magnus Aldina *Athenæi* editione, in cujus Libro VII. c. XII. p. 294. ubi hodie legitur: Αριστοτέλης δὲ εἶδη αὐτῶν φησὶν εἶναι πλείω, ἀκανθίαν, λείον, ποικίλον, σκύμνον, ἀλωπεϊαν, ῥίνκιν. Δαρίων δὲ &c. Aldina editio mentionem ῥίνκι omiserat. Frustra hodie in *Aristotele* quaeruntur, quæ *Athenæus* ex eo habet. *Artemidorus* 2. 14. inter pisces σελαχίης πλατεῖς refert τρυγόνα, κάρην, βῆν, ἀετόν, γαλεόν, ῥίνκιν. unde vulgaris hujus loci lectio satis defenditur. *Ælianus* l. c. γαλεῖς dici monet τὰς κατεσυγμένους, eisdemque paulo post ποικίλους vocat, pelle duriore & capite latiore. οἱ δὲ ἕτεροι μικροί τε καὶ σκληροί τὴν δορᾶν μὲν τοι ὄντες, καὶ τὴν κεφαλὴν δὲ ἀνήκωσαν εἰς ὅξυ ἔχοντες, καὶ τὴν χροῶν εἰς τὸ λευκὸν ἀποκρίνονται. ubi rectissime *Gesnerus* pro μικροίτε legendum esse ὁμόχρους censebat. Nam paulo post ipse *Ælianus* addit: ἀλίσκεται δὲ τῶν κυνῶν τῶν σμικρῶν τῶνδε ἑκάτερον (sic enim cum *Gesnero* pro ἑκατέρωθεν legendum) ἐν τῆς ἰλύου καὶ τῆς πηλῆς. ubi manifeste centrinx & galei intelliguntur, quos initio capitis πηλαίης τὴν φύσιν dixerat. Ad utramque igitur speciem, γαλεῖς seu ποικίλους *Æliani*, & κεντρίνας pertinet captura, cujus rationem eodem plane modo explicat, quo *Oppianus* L. IV. 242. καὶ μὲν δὴ φιλότητι καὶ ἀλ-

λήλων ἐπαρωγή ὄλκονται γαλεοὶ τε κύνας, καὶ Φύλα κελαινῶν κέντρο-
φόρων. Vides igitur poetam cum *Æliano* in eo consentire, ut
κύνας appellet in eo genere cetaceos, reliquas duas species mi-
nores γαλεῖς & κεντρίνας. Sunt vero *Æliani* ποιῆλοι, utpote qui
totum galeorum genus comprehendunt, ab *Oppiani* ποιῆλοις
diversi, qui mihi non ad galeorum genus pertinere videntur,
sed a poeta simpliciter inter cetaceos pisces, qui in fundo ma-
ris ut ipsa cete degunt, cum squatina & vulpe marina nume-
rantur; quod clarum est ex verbis ἐν δ' ἄρα τοῖσι ῥῖνοι, quibus
nihil commune est cum enumeratione galeorum, quam poeta
ita absolverat: κλείονται γαλεοὶ γαλεῶν δ' ἑτερότροπα Φύλα σπῆμι-
νοι, καὶ λείοι καὶ ἀκανθίαι.

v. 383. Vulgo ἀκταῖσι. Aldina ἀκταῖς. Nostrum ex Reg. 1.
quod & P. 2. voluisse videtur, ubi ἀκταῖτι τε exstat. Pro γάνου-
ται P. 2. νέμονται. v. 384. Junt. Ald. P. 1. ἔποθι. v. 388.
P. 2. ὑπ' ὤκειανθῶ. v. 392. Vulgo ἤνεσεν. Nostrum habet S.
v. 396. Vulgo δηρόν τε. Recepimus δὲ ex Junt. Ald. Reg. 1.
Gesnerus in *Castore* p. 225. protulit græci paraphrastæ, quem
dicit, verba, qui pellime h. l. interpretatus est: μίγνυται ἢ ἔλ-
χελυς τῇ ἀσπιδοσειδῆ χελώνη ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς, ὡς περ καὶ ἡ κάρσις.
δυσοιώνις⊕ δὲ ἐστὶν ἡ κασορίς. ἧς γὰρ ἀν' ἀκίσθη τῆς Φωνῆς αὐτῆ τε-
λευτᾶ. Regius Codex, de quo supra monui, hunc locum ita
habet: ὅτι ἡ ἔλχελυς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τῇ — μίγνεται, καὶ ἡ κασορίς.
αὐτῆ δὲ ἐστὶ δυσοιώνις⊕ — Φωνῆς αὐτῆς τελευτᾶ. De *Castore* ead-
em cum *Oppiano* habet *Ælianus* IX. 50. sed de ipso animale
feu pisce, quem poeta in ficcum egredi ait, non constat. *Ca-
storem* esse dubitabat *Gesnerus*; fabulosum animal pronunciat
Bochartus Hieroz. T. I. p. 1068. v. 403. αἰνοτάτη κείνη αὐδὴ
in nominativo ex Juntina & codicibus rescripsimus, ubi vulgo
dativus ferebatur. v. 407. Vulgo ἔπι. Junt. Ald. πέτραις δ' ἐπί.
Nostram codices præferunt lectionem. v. 409. P. 2. ἐρρίζωται.
v. 412. P. a. S. Reg. 1. ἐσκέδαται, quod & Aldina præfert. v.
416. Recte Juntina, Aldina & Codd. ἀρρήλων præferunt, quod
pessime *Turnebus* immutavit. v. 428. Hunc locum transtulit
Ælianus IX. 52. v. 432. εἶτι ex S. pro vulgato εἶσαι rece-
pimus. v. 433. Vulgo εἰσοράων. Recte Juntina, P. 2. Reg. 1.
εἰσοράων habent.

v. 438. H. l. explicat *Ælianus* IX. 53. v. 439. Reg. 2.
θαλάσσης habet, & in margine γενέθλης annotat. v. 445. Junt.
Ald. οἰκείρισι — θαλάμοισι. unde οἰκείοισι effecerunt. Nobiscum
Sylb. & *Koen* ad *Gregor.* p. 269. *Oppianum* a v. 446. ad 482.
exscripsisse videtur *Ælianus* IX. 57. v. 449. Junt. Ald. S.
Reg. 1. πεφρίκασι habent. v. 453. Omnes libri βύσσων. sed ex
Æliano βυσσὸν recepi. v. 454. Vulgo ἔτι λίην. Nobiscum P. 1.
Reg. 1. At Reg. 2. ἔτι λίην — ἐδ' ὑπ' ἀήταις. v. 460. Vulgo
δὲ γένηται. Juntina δὲ πέληται, cum Reg. 2. qui recte γαλινναῖη
per ἥσυχ⊕ explicat. Nobiscum P. a faciunt. v. 461. P. 1. S.
ἄλλ⊕. v. 462. Vulgo πασσυδίη. Nobiscum Juntina, P. 1. S.
Reg. 1. v. 466. P. a. ἀπαλύξασα. Reg. 2. ἀποπλήξασα cui⊕

glossa ἐκφυγῶσα. v. 472. Vulgo θρώσκωσ' αἴσσει χοροϊτυπήσιν ὁμοίσι. P. a. θρώσκοντες præferunt. Veram lectionem servavit Regius 1. ubi vulgata annotatur in margine. Deinde χοροϊτυπέσιν recepimus ex emendatione doctissimi d' *Arnaud* in Lect. Gr. cf. *Cyneget.* IV. 341. Glossa Reg. 1. τοῖς τύπεσιν τὸ ἔδαφ' ἐν τοῖς χοροῖς manifeste nostram lectionem respicit; altera: χορεῖαις ad χοροϊτυπήσιν pertinet. v. 476. Male omnes libri δινέονται, quod cum *Guieto* correximus. Vide ad III. 34. Hunc vero locum transtulit *Ælianus* IX. 63. v. 477. Vulgo πλείσων, quod e P. a. S. Cod. Turnebi correximus. πλείσων in Reg. 1. superscriptum. v. 478. ἀφορόν Cod. Turnebi & Reg. 2. v. 479. Omnes libri habent: οἱ μὲν γὰρ γενεῆς κεχρημένοι, αἱ δὲ τόκιο θήλεες. nisi quod *Turnebus* οἱ μέντοι annotavit. Vitium vulgaris lectionis vir acutissimi ingenii, *Guietus*, vidit & emendavit, a quo in eo discessimus, ut οἱ μὲν, quod ille in αἱ μὲν mutabat, relinqueremus. Locus plane geminus existat L. IV. Halieut. v. 168. αἱ δ' ἅμα μὲν γενεῆς κεχρημένοι ἠδὲ καὶ εὐνήs. *Oppiano* γέν' ὄν, γονή, γενεή pro τόκω, partu, dicitur etiam I. 586. pro prole seu liberis usurpatur L. I. 711. hinc sequiore ævo γενεάς pro liberis dixerunt. Vide *Xylandrum* ad *Plutarchi* Timoleonem T. II. p. 231. ed. Lips. v. 486. Vulgatum ἐπιχθονίησι non erat ex Sylb. mutandum. v. 488. ἐπ' ἰχθύσι pro vulgato ὑπ' ex Junt. & Aldina restituumus. v. 493. Vulgo περί. Nostrum ex Junt. Ald. P. a. S. Reg. 1. v. 494. Reg. 1. ἀποσάξουσιν. v. 496. Omnes libri λάπιδσιν exhibent, quod cum *Kocnio* ad *Gregor.* p. 247. correximus. v. 501. P. a. S. Reg. 2. ἐγείρει, vulgata tamen P. 2. S. Reg. 2. annotant. v. 503. γύμφης S. Reg. 2. v. 508. Vulgo τοῖσιν ὁ κεν, quod ex P. 2. mutavi. Deinde γάμω pro vulgato γάμω ex P. 1. Reg. 1. recepimus. Pro εὔρατο Junt. Ald. Reg. 2. ἤρατο. cf. IV. 163.

v. 512. Vide *Ælianum* I. 13. qui h. l. exscripsit. v. 516. Vulgo ἐπ' ἀλλήλησι. Nostra lectio est ex Reg. 1. v. 524. πλέον pro adverbio habet Reg. 2. recte. Vide supra ad versum 28. In Reg. 1. πολὺ δὲ πλέον ἄλλ' superscribitur. v. 526. Vulgo ἐχ ὑποειλόν. Recte Juntina, & P. a. S. Reg. 1. cf. *Eustath.* ad *Homerum* p. 1373. & 1599. αὐτοχάρακλον annotatur in P. a. S. *Turnebus* suum ἐχ ὑποειλόν ex Reg. 2. invexisse videtur. v. 528. ἀντιάσωσιν pro ἀντήσωσιν ex P. a. scripsimus. v. 530. Vulgo οἱ δ' ἀέκασαν εὐνήν — ἐκείσιν. P. 2. εὐνήs, P. 2. S. R. 1. ἐκείσιν dederunt, reliqua *Valcken.* ad Phœnissas p. 200. v. 533. Vulgo χθονίησι. Nostrum habet Cod. Turnebi & Reg. 1. εἰναλίσι P. 1. Locum de polypo, qui sequitur, transtulit *Ælianus* VI. 28. v. 539. P. 1. S. ἀπ' ἐκ μελέων. v. 541. Pro vulgato ἀντήσωσι ex P. a. rescripsimus ἀντιάσωσι. Versu præcedenti Reg. a. recte αὐτὸs δὲ præferunt. v. 550. Juntina, P. a. S. διαίσσειται. v. 553. Omnes libri αἰνοτάτοισι γάμοισι exhibent, quod immutavit *Brunck.* v. 554. Hunc de muræna locum transcripsit *Ælianus* IX. 66. v. 555. Reg. 1. ἔξαλλ'. voluit ἔξαιλλ'. recte. Vide II. 593. v. 557. S. & Cod. Turnebi τεθολωμέν'. v. 559-

Vulgo ὄφεις. Nostrum habent Juntina, P. a. S. Reg. 1. At Reg. 2. πικρὸς ὄφεις γαία δέ. v. 560. Vulgo τῆ δ' ἐνι, quod ex Juntina & S. mutavimus. v. 562. Vulgo ἀντήσει Nostrum ex P. a. ἀντήπλαι. Reg. 1. qui ἀντήσει voluit. v. 568. Juntina, P. a. Reg. 1. κάρην. v. 571. Junt. Ald. S. Reg. 2. ἐπὶ χέρσα. v. 575. P. 1. otiosum μιν omittit. v. 580. Reg. 2. ἐντόνησι. v. 581. Juntina καρτύνουσι. v. 585. Hunc locum exscripsit *Ælianus* X. 2. v. 591. Cod. Turneb. & Reg. 2. γένθ, quod & S. annotat. Sed vide ad *Cyneget.* III. 520. v. 593. P. a οἶον. v. 595. S. τόκοιο γρ γόνοιο. v. 597. S. Cod. Turneb. Reg. 2. σφετέρησι νομῆσι. recte. Reg. 1. ἐπὶ σφετέροισι.

v. 598. Recte P. a. Reg. 2. ὀσμῶνται. Hunc vero locum expressit *Ælianus* 4. 9. Sequenti versu τέκωνται ex P. a. pro vulgato τέκοιεν recepimus. Vide *Dawesii* Miscell. Critica pag. 83. v. 613. Vulgo ἐπισπέρχουσι, quod probum censeo. Nostra lectio est in P. a. S. Reg. 1. Deinde Juntina, P. 2. S. Reg. a. νέσθαι. v. 614. Vulgo ἄλλοθεν ἄλλοι. Nostrum ex P. a. sumtum. v. 616. Vulgo ἄψ. Recepti lectionem, quam S. Reg. 1. præferunt, vulgata tamen annotata in margine. v. 617. Divisis vocibus βωδῶς πόρον ex Reg. 1. scripsimus, ut volebat *Guietus*. v. 619. Vulgo πόρον. Nostra lectio exstat in P. 2. Cod. Turnebi, quam *Wasse* etiam probabat. v. 622. Codices quidam λιπῆσαι. v. 624. P. a. S. Reg. 2. ἀνιπλάμενῃσι. v. 626. P. a. S. Reg. 2. τέμνουσι φάλαγγες, quæ lectio si cui placuerit, tum versu sequenti ex S. μέγα κῦμα legendum erit. P. a. μέσον κῦμα exhibent, quod non capio. v. 629. S. πόνον, quod & Reg. 2. annotat. Cod. Turnebi πόρον. v. 630. Vulgo παρασεύχων. Nostrum ex S. Cod. Turn. Reg. 1. v. 636. αὔτις ex Reg. 1. pro αὔθις scripsimus. Deinde P. 2. ὑποσροφάδην annotat. In *Cynegeticis* IV. v. 138. ἐπισροφάδην extat. v. 637. κίδνυνται pro σκίδνυνται ex P. 1. scripsimus. Eodem v. editi τρέφονται. Deinde S. Juntina ἕκαστος. In Reg. 2. τρέφονται est, unde *Brunck* δρέφονται efficiebat, & probabat. Hanc lectionem glossa P. 1. manifeste respicit, quæ habet: μέλλουσι τραφῆναι. v. 638. S. οἶσιν ἀνάιμων. v. 645. Junt. Aldina, P. a. γενεῆς, quod & Reg. 1. annotat. v. 651. Junt. Aldina, & omnes codices ὑπημείψατο præferunt. Vulgatam solus Reg. 1. superscriptam habet. v. 654. Juntin. Ald. ἔλθαι. v. 661. P. 2. λευκὸν γρ. λαρόν. v. 664. S. Cod. Turnebi κερίζωσιν. Reg. 2. κερίζωσιν. *D'Arnaud* in *Lect. Gr.* κερίζουσι νέον θένθ malebat, quod ipsum etiam *Guietus* conjecerat, qui magis tamen probabat alteram suam conjecturam κερίζουσι νέον γένος. Sed statim sequitur ἠδέσασσι τελεσφόρα γνῖα καὶ αἰλική.

v. 665. Cod. Turnebi εἰς νόμον ἄρχης. v. 666. θήρη τε pro δέ ex Reg. 1. scripsimus. v. 670. Reg. 1. τόδε θαύμα. v. 671. P. 2. Reg. 1. δ' ἐρέεσαν. v. 676. Vulgo ποιμιλέδιον. Nostrum ex P. a. S. Reg. 1. sumtum. v. 680. Aldina ἰατῖν. v. 683. Reg. 2. προσδύτρου recte. v. 684. P. 1. δελφῶσιν ἐοῖς, unde *Rittersh.* δελφῶσι νέοις efficiebat. v. 685. P. 1. Reg. 1. μήτις — ἀνάροισι. v. 688. χέρσον vulgo, quod ex Juntina, S. Reg.

Reg. 1. mutavimus. v. 689. πόνθ Cod. Turn. v. 692. θύνη Cod. Turn. v. 696. Vulgo πανήμερη. Nostrum ex P. a. S. est. v. 697. Vulgo μητρός νόμον. Recte *Guietus* νόμὸν scribi iussit, i. e. *natale matris solum* v. 701. Reg. a. δείκνυσιν. v. 703. *Tzetzes* ad *Lycophr.* p. 51. a. καὶ Ὀσπικανός δὲ τὰ τέκνα φάειθ Φίλτρα καὶ βιότοιο λέγει. v. 706. P. 2. γλυκὺς. γρ. δριμύς. v. 708. Vulgo ἀνατλήσαι. Nostrum ex S. ἀνατλήναι Reg. 2. præfert. v. 713. Glossa Sylb. ἄτρεσον explicat, quod probo. v. 714. P. a. μαρνάμενθ. Deinde pro ἐρυνόμενθ veram lectionem ex Junt. Ald. Reg. a. P. 1. S. restituiimus. v. 715. Vulgo ἀναβάλλεται, quæ est interpretatio nostræ lectionis, quam habent P. a. S. Cod. Turn. Reg. 1. Deinde Reg. a. παίδων. Prior tamen correctus fuit a secunda manu. v. 716. P. 1. Reg. a. ἡμιδαῆς, sed Reg. 1. pro glossa ἡμιθαῆς, quod P. 2. in textu, habet, & in margine γρ. ἡμιθαῆς. v. 718. Vulgo εἰρχθέντας, Nostrum Junt. Ald. P. a. habent. v. 722. P. 2. annotat ἀνδρῶν, quod ipsum Reg. 2. habet. v. 724. Vulgo ἀχαλῶσι. Nostrum ex Junt. Ald. P. a. S. sumtum, quod & Reg. 1. annotat. v. 725. P. 2. σενάχουσαι annotat. v. 726. Reg. 1. κωνυτὸν superscripto ὦν.

v. 734. Hunc locum expressit *Ælianus* I. 17. v. 737. Juntina, P. a. Reg. 2. ἔσω λαγόνεσσιν v. 740. Quod Juntina habet, & *Schottus* ex membranis Vaticanis profert ἰπεδέξατο, in reliquis codicibus pro glossa vulgatæ adscriptum est. v. 743. P. 1. S. κείνης. v. 744. P. a. Reg. 1. ἀλλ' ἄρα οἱ ἐν πλευρῆσιν habent, quæ lectio satis indicat olim hunc locum varie lectum. Accedit P. 2. qui ὑπο σφάγες exhibet, & Cod. Turnebi, qui ὑπὸ præferbat. unde conjicio Palatinos codices cum Regio 1. voluisse: ἀλλ' ἄρα οἱ πλευρῆσιν ὑπο σφάγες ἀμφοτέρωθεν. *Eustathius* ad *Homerum* p. 134. p. 897. p. 1476. διασφάγες ex hoc loco laudat, quod monuit etiam *Gesnerus* p. 1083. qui tamen nihil de hac varietate decernit. Mihi διασφάγες propter sequens ὑπὸ πτερύγων placet. v. 749. Hunc locum *Ælianus* I. 16. II. 55. de galeo interpretatur. v. 750. Reg. 2. ἐπ' ἰχθύσι. v. 752. P. a. Reg. 2. ἐπωάδιοι, quod & Reg. 1. superscriptum habet, ubi glossa καὶ ὑπὸ τῶν ὠῶν τιτλούμενοι, ἦτοι ὕντες ἔσω τῶν ὠῶν. altera: ἢ ἔξω τῶν ὠῶν. quæ posterior etiam in Reg. 2. est. v. 753. Junt. Ald. ἴδοι. v. 754. Vulgo κατά. Nostrum P. a. S. Reg. 1. habent. v. 756. ἐγῶν S. Cod. Turn. Reg. 1. ἐγὼ ἀθεμιζότερον, quod posterius etiam P. 2. habet. v. 758. Vulgo τέκησιν ἐν ᾠδίνα. Nostrum ex P. a. Reg. 1. sumtum. v. 760. Vulgatum ἢ κατὰ τέκνα, ex Juntina, P. a. S. correximus. In Reg. 2. ἢ καὶ τὰ τέκνα scribitur; unde κατὰ ortum, quod P. 2. præfert, vera lectione superscripta. Articulus hic necessario adesse debet; ideo *Brunck* ἢ τε τὰ τέκνα mavult. Deinde P. 2. ἐπέρχεται habet.

v. 763. φέται *Turnebus* annotat. Reg. 1. αὐτοκέλευθα, & in margine αὐτοτέλεσα cum glossa αὐτόρεκτα annotat. Paulo antea male vulgatum ἔτε γονῆσι in γόνουσι mutavi. v. 764. S. ὄσφρα δὴ συμπαιτα -- τὰ γ' ἰλύι. P. 2. τὰ δ' ἰλύι. Pro τίχεται P. a.

πρέφεται. v. 765. Vulgo ἔδ' ἐπί. P. 2. ἔτ' ἀπό. Reg. 1. ἔτ' ἀπ' ἀμοιβῆς. recte. Reg. 2. ἔδ' ὑπ' ἀμοιβῆς. v. 766. P. a. ἔρσεν. v. 767. P. a. S. Cod. Turn. ἐτιδανῆς. Sed vulgatam sequitur *Etymol. M.* v. ἀφύη, ubi ὦδε καὶ legitur. v. 768. Juntina, P. a. γόνιοι pro τοιῶν praeferunt, sed vulgatam sequitur *Etymol. M.* v. 769. P. 1. ἀφύση. S. ἀέξη. v. 770. P. a. σύθυς ἅπαντα. v. 771. Omnes fere libri δίνησι ἅμα πλήθησι praeferunt, Cod. Turnebi πλήθησι; at Juntina ἅμα πνοιῆσι habet, cui proximum δίνησι παλιμπανοῆσι ex Sylb. edidimus. v. 474. Vulgo ἔτραφεν. Juntina & P. 2. ἔτραφεν. Nostrum ex P. 1. Reg. 1. est, de quo vide *Ernesti* ad *Callimachi* Hymn. in Jovem v. 55. v. 776. Vulgo legitur ἀφρήτιδες. *Etymol. M.* ἀφνήτιδες annotat, cui proximum P. 2. ἀφύτιδες. Nostram lectionem Reg. 1. clare exhibet. v. 777. Hunc locum expressit *Aelianus* II. 22. Reg. 2. ἰλυόντες, ut supra versu 774. ἦδ' ἐφάνησαν, male habet. v. 780. P. 1. σπερρομένης. Deinde P. a. συνέρχεται. v. 782. Vulgo ἐξ αὐτῆς. Nobiscum P. 1. v. 783. S. Cod. Turn. ἐκ δὲ χέονται. v. 784. P. 2. πω. S. & Cod. Turn. γάρ τι. v. 787. Vulgo βιότοιο τέτυλαι. Nostra lectio Reg. 1. debetur. P. 1. τόγε δέ. recte. v. 792. Junt. Ald. P. a. Reg. a. σκιάσει. Paulo antea versu 788. ex Reg. 1. ἐφέπασιν pro ἐφέπωσιν scripsimus. Versu ultimo ἀργινέσσα ex Reg. 1. pro ἀργήεσσα scripsimus.

AD LIBRUM SECUNDUM.

Versu 1. P. 1. ἰχθύβοται τε habet. v. 6. P. 2. κύλον. Reg. 1. περιμαλλέα κύλλα, vulgatam in margine habet. v. 8. P. 2. ἀδίδακλ. quod & Reg. 1. memorat v. 13. Vulgo ὅς κε. Nostrum ex Reg. 1. v. 16. Vulgo ἐδίδαξαν. Reg. 1. S. ἀνέηκαν, unde ἐνέηκαν effecit *Brunck.* Reg. 1. ἐπίσκοπ. in margine, & versu 18. ἐπήραλον superscriptum habet, quod posterius etiam in Codice Sylb. v. 22. P. 1. εὐθαλαπέει, quod *Wasse* probabat. v. 32. Reg. 1. ἐπιπλήσας. v. 33. Sylb. in margine ἐξέστρεψε, Cod. Turnebi ἐξέστρεψε habet. Pro ἀνέηκε Juntina ἀνέχευε, quod mihi quidem magis placet. v. 36. P. 1. ἢ τιν' ἄλλον. v. 40. P. 2. S. ἦρα τε ναίωσιν. v. 50. Junt. Ald. ἀμυνόμεναι, quod & P. 2. adscriptum habet. v. 51. πυκναί P. 2 & Reg. 1. annotant. S. κρυόντ. v. 53. Pro θήγεται P. 2. Codex Turn. φύεται habent, quod & in Reg. 1. annotatur, ubi ad ἔφουσε adscribitur ἔθηκε pro varietate. v. 54. δολομήξανον habet P. 1. & annotavit Reg. 1. v. 56. νόρκης τέρενι χροῖ, quod *Rittersh.* ex codice aliquo laudat, etiam in Regio 1. annotatur. v. 59. Juntina ναθῆς δέ v. 62. P. a. ἀνακλῆς, quod *Guietus* praeferbat. Fere ubique Codices Palatini hanc formam exhibent, quam *Opprianus* in ἀεργίαν & quibusdam aliis adhibuit. Quare dubitandum, an recte vulgatam lectionem ubique secuti simus. v. 63. Vulgo πλευρήν. Reg. 1. παρά πλευραῖς. Sed malim equidem πλευράς. v. 67. νόρκης emendabat *Jo. Ger. Vossius* de Origine Idololatriæ L. IV, c. XI, p. 482, *Opp.* sed saepius etiam

vir doctus *Oppianum* non satis intellectum immerita censura vexavit. μαραινομένου ποῖτα pro μαραινομένῳ ex more seculi sui dixit, quem *Quintus Calaber* ubique sequitur. v. 70. S. οἷ νέκυσ. Paulo antea P. 2. male ἐκκλίνουσα. v. 71. P. a. S. Reg. 1. ἐγχρίψη vel ἐγχρίψει preferunt. v. 72. Vulgo βαρύν. Noftrum P. 1. S. qui κακόν superscriptum habent. Porro ἀδρανίη P. 1. Cod. Turnebi, Reg. 2. qui versu 75. ἀντιάσασα habet. Infra etiam versu 111. βαθὺν ὕπνον dixit. *Guietus* βαρύνωνε malebat; sed eadem constructio est II. 415. κλινέ τέ μιν ἄγριον ὕπνον v. 76. P. a. Reg. a. Cod. Turnebi ἐπειγομένοις. v. 78. Glossæ vocem ἀυάλεοι interpretantur ξηροί, κατὰ ξηροί. inepte. Vide *Kuster*. ad *Aristoph.* Θεσμοφ. v. 853. v. 83. Juntina δρῶσκεν. v. 88. Juntina ἀνεύρετο. v. 91. Vulgo περύνει Noftrum ex P. 1. Reg. 1. v. 96. Vulgo ἐπί. S. ἀνά. Noftrum ex Cod. Turnebi, Reg. a. v. 97. Vulgo ὀϊσσάμενοι. Noftrum ex Reg. 1. ubi ὀϊσσάμενοι annotatur, quod est in P. a. Deinceps ὄφρα Turnebi Cod. & Reg. 2. v. 99. Vulgo ἐρείδων. Nobiscum Juntina, S. Reg. 1. v. 100. Vulgo δόλω. Noftrum Juntina habet. P. a. S. Aldina, δόμω, sed P. 2. δόλον superscriptum habet. v. 101. Vulgo ἐπεσήμεξε. Noftrum *Turnebus* memorat, & habet Reg. 1. Pro vulgato ἔθηκεν edidimus ἔικεν ex S. ubi pro glossa ἔθηκεν adscriptum. Reg. 1. ἔθηκεν, sed glossa: ἐπέδαλε, ἐσκέρασε, quorum ultimum magis ad ἔικεν pertinere videtur. v. 104. Junt. εὐροντο. 106. C. Turn. R. 2. ὑπέσασαεν. R. 1. ἀπέσασαεν. v. 107. Junt. Ald. P. 1. ἐπέκλυον. v. 108. P. 2. ἴδοιτο. v. 109. Vulgo ἐκκλινθεῖσα. Recte P. a. S. At Reg. 1. λόχμαις ἀκκλινθεῖσα γρ. δαχμίη ἀνακλιθεῖσα. Porro P. a. τανυσσάμενη. v. 110. Vulgo ἐπημύει. Noftrum ex Reg. 1. ἐπημμίει P. 2. fed is sine dubio ἐπιμμύει voluit; nam pronunciando litera λ duplicatur, & ι breve producitur. v. 113. P. 2. βελεύσασα. Deinceps παρὰ δὴδην est dolose. *Hesychius* παραδὴδην, ἀπατηλικῶς, παραλογιστικῶς. Glossa P. 1. ἐξηπλωμένως. P. 2. & S. ὁμοιωτικῶς interpretantur. v. 116. P. 1. ἐπέει.

v. 119. Vulgo ὀρμήσασα. Noftrum ex Reg. 1. v. 121. Vulgo ἐκ δ' ἄρα οἱ. Noftrum ex P. 1. Reg. 1. Hunc locum transtulit *Ælianus* V. 41. v. 125. P. 1. κείνοις δὲ πλοκάμοισι. Reg. 2. θύη v. 126. Vulgo ναῦς. Noftrum Juntina, Reg. 1. P. 1. S. habent. v. 127. P. 2. S. ὑπ' ἀκλαίησιν. v. 128. Vulgo ἴσαι δὲ καὶ ἀλκὴν. Noftrum Reg. 1. superscriptum habet. v. 129. Codex Turnebi & Reg. 2. ἴφθιμον. P. 2. δόλοισ καὶ ἴφθιμον.

v. 130. Hunc de caride locum *Ælianus* I. 30. habet. v. 131. Vulgo ἰθύνησι. Glossa in Codice Sylb. & Reg. 1. ὀρμάσι, quod ad nostrum ἰθύνησι pertinet. v. 132. Legendum videtur ἔτε φυγεῖν -- ἔτε μάχεσθαι. Reg. 2 ἔτε μάχεσθαι clare exhibet. v. 137. *Brunck* legendum censet: φίλη κεχαρημένῳ ἄγρη. v. 139. P. 1. πυθόμενον. Vulgatum τρηχόμενον ex Junt. Aldina correximus. v. 140. Hunc de bove pisce locum transcripsit *Ælianus* I. 19. v. 142. Reg. 1. ἐν γὰρ οἱ ὄφρος, vulgata

etiam annotata. V. 143. P. a. τέτυκται. V. 144. Vulgo βίη. Nostrum ex P. 1. S. sumtum. Sed recte Reg. 1. εἰδικνός δὲ βίη. Rem ipsam copiosius exponit *Ælianus*, ut suspicari liceat, eum ex alio fonte sua deduxisse. V. 147. P. 2. πολύφρονας. S. εὐφρονας. V. 148. Vulgo μέγα τέρεται Nostrum ex Reg. 1. V. 150. Reg. 1. εὐτε γὰρ τιν' ἀθήρει. Deinceps vulgo βύτσαν. Nostrum in Sylb. Codice annotatur his verbis: γρ. ὑπὸ βυττόν. ἔστι δὲ ἀττικὸν τὸ συντάττεσθαι νεάτην δηλοκῶς τῷ ὑπὸ βυττόν ἀρσενικῶς. *Paw* ad *Philen* p. 301. ubique βυττόν & νεάτου scribendum censuit. V. 151. Vulgo πόρεθ. Nostrum P. 1. & S. quod & *Wasse* probabat propter versum 437. *Ælianus* sic: ἔταν ἴδη τινα ἢ νηχόμενον, ἢ πονόμενον ἐν ταῖς ὑδροθήραις V. 152. Omnes libri κεδθ, quod h. l. nulla ratione de bove, pigro & fegni pisce, ferri poterat. Igitur *Paw* ad *Philen* p. 301. ex *Æliani* ἐπικυρωθείς ingeniose corrigebat κυρός. nostrum tamen κυρός, a *Brunckio* excogitatum, vulgato propius est. V. 156. Reg. 1. Sylb. ὡς δ' ἔτε πιχίς. Deinde φόνον Reg. 2. Juntina, quod & P. 2. adscriptum habet. V. 157. σήσεται P. 1. S. Reg. 2. quod pro σήσεται Sylb. ἴσηται memorat. Porro P. a. S. δόλον. V. 159. Reg. 1. ὑπεσμαράχησεν, vulgata superscripta. Glossa: ἐπεκλίθεν, ἤχησεν. prior vox aliam nobis ignotam lectionem respicere videtur. V. 160. σιδάρων ex Junt. & Reg 1. Vulgo γλαφυρόν. Glossa Reg. 1. γρ. καὶ γλαφυρόν ἦσαν βαθύν. V. 163. Reg. 1. εἰσόκεν αὐτμὴν, quod probari poterat, nisi *Oppianus* alterum ubique adhibuisset. V. 164. Vulgo ψυχί. Nostram emendationem firmare videtur Sylb ubi ψυχὴν δὲ οἱ μεταπνεύση Reg. 2. μετεκπέση, quod & *Turnebus* annotat. V. 167. Vulgo ὑπό. Nostrum Cod. *Turnebi*, S. Reg. 1. habent. V. 171. P. a. Reg. 1. θυράον. V. 173. P. a. ὑφήμενα, quam lectionem & S. annotat. P. 2. annotat ἐφήμεν ἐπ' ἀκλοίησιν. V. 177. Junt. ἐνθα δ' ἔπειτα. V. 181. Hunc de stellis marinis locum habet *Ælianus* IX. 22. V. 182. P. 1. ὑπ' ἔσρεα V. 183. P. a. S. Reg. 1. φέρεται, quæ glossa est. ὀχθῶσι scripsisse *Oppianum* suspicatur *Brunck*. V. 190. Junt. Ald. P. a. φέρεται δὲ μιν. Hunc de pinna locum expressisse videtur *Ælianus* III. 29. V. 193. Unus Codex Sylb. δάγματι exhibet. ἔλεν corruptum videtur. V. 194. Vulgo ἔσρεα συμπλάγησε. Recte Junt. Aldina, P. a. S. & *Eustathius* ad *Hommerum* p. 1290 ex quo συμπλαγήσει restituimus *Oppiano*. Sic *Antiphilus* Antholog. Wechel. p. 76. sive *Analectorum* T. II. p. 175. αὐτίκα δ' ὄσρα νόιους ἐπλαγήσει δόμθ, & *Alcaeus* Analect. T. I p. 488. sensu activo τύμπανον ἐπλαγήσει dixit. *Quintus Calaber* inepte, pro more suo, habet III. 177. γὰρ δ' ὑπεπλαγήσει. Deinceps P. 2. ἐνδοι ἐφ' ἄστρατο ἄγρη. *Quietus* malebat ἐνδοι ἐτράχτο ἄγρη. V. 195 Vulgo ξυρόν δ' αἶμα -- ἔλοντο. Scripsimus ἔδοντο ex margine Sylb. V. 196. Reg. 2. πλατήσιν. Pinna, qui a squilla hospite glatur, fatis ex *Oppiano* apparet; sed etiam custodire eam & ab hostium vi defendere dicitur squilla, quod ex græcorum piscatorum fermonibus retulit *Halslquist* in *Itiner. Palæst.* p. 213, & p. 489.

v. 200. Vulgo περί. Recte P. 1. v. 206. P. 2. ἀριμάργοιο
 pro varietate habet. *Guietus* ἀτεματίοιο malebat. v. 208.
 Omnes libri λύσσαν αἰὲ βέλρωσιν, quasi ultima vox pro epitheto
 habenda sit. *Brunck* recipi iussit *Guieti* λυστομανῆ, de quo ta-
 men mihi nunc dubitatio non levis occurrit ex L. V. ubi ver-
 fu 368. fere similiter legitur: εἰδὲ κεν ἂν τι ἀντόμενον τρέσσειαν
 ἀναιδείην ἀχάλινον, αἰὲ κυμαίνεσαν ἐπὶ φρεσὶ λύσσαν ἔχοντες. Judi-
 cent peritiores. v. 211. P. a. αὐτὸς δέ. S. θάνη, quod & Reg. 1.
 habet, vulgata in margine annotata. v. 213. P. 2. ἀριμάργοιο.
 Reg. 1. ἀτεματίοιο annotat. v. 215. Cod. Turnebi δέξεται. Jun-
 tina αὐτῶ. v. 221. Vulgo πανθοίησι. Nobiscum P. a. Reg. 1.
 v. 225. Hunc de echinis locum habet *Ælianus* VII. 33. Co-
 dex Reg. 1. ἔσι δὲ καί. v. 226. Sylb. βίαν, quam lectionem
Wasse probabat. v. 227. P. 2. ἐνοχλίζεσιν. v. 229. P. a. S.
 ὄρμηξ. v. 231. κυλίση ex P. 1. Vulgo κυλίση. Juntina ὑπ' ἠϊό-
 νεσσι exhibet. v. 234. P. 2. σπειράς. Reg. 1. σπειράς τε βάλωσι.
 γρ. περιβάλλονται. Hanc lectionem etiam *Turnebus* annotat.
 v. 235. S. Reg. 1. ἄνδρας τε. v. 240. Vulgo φορῆν ἠλλάξαντο.
 Nostrum habent Juntina, P. 2. S. Reg. 1. At P. 1. ἐν δὲ δόλοιο
 χροίην ἠλλάξαντο. Turnebi Codex etiam χροίην præferbat. *Guie-*
tus emendabat φορῆν τ' ἠεράξαντο. v. 242. Reg. 1. ἐπιτρομέσιν.
 v. 243. P. 2. ἐνιζόμενοι. S. Reg. 2. ἐφεζόμενοι. Reg. 1. γλαφυροῖσιν
 ἐνεζόμενοι θαλάμοισι. v. 246. P. 2. ἐπέπνευσε, vulgata in margi-
 ne annotata. v. 247. P. a. Reg. 2. βκοσυροῖσι. Deinceps editi
 ἀειμάργοιοσι. Nostrum ex Junt. Ald. P. a. etiam in Regio 1. super-
 scriptum. v. 248. Juntina ἀλυσνάξουσιν. v. 250. P. 1. λιχμαί-
 νουσι, qua forma *Oppianus* in *Cynegeticis* utitur. Porro P. a.
 ἄπυσον, in P. 2. ἄπισον ἢ ἄπασον annotatur. v. 255. P. 1. πό-
 νοισιν cum glossa ἀγῶσιν. Hunc de mutuis carabi & murænæ ini-
 micitiis locum exscripsit *Ælianus* I. 32. v. 257. Vulgo ἐπλή-
 σατο. Nostrum ex Reg. 1. ἐμπλήσατο S. v. 262. Vulgo γηθοσύνη.
 quod ex Reg. 1. immutavit *Brunck*. Reg. 2. ἐσθὺς ἰῆσα. v. 265.
 Vulgo ἄσπετα. Nostrum est in S. idemque P. 2. Reg. 1. annotant.
 v. 268. Reg. 1. ἄλλοτε ἄλλως superscriptum habet. v. 269. P. 1.
 Cod. Turnebi, Reg. a. σερροῖσιν. v. 275. δ' αὐτοῖς P. 2. S. Jun-
 tina; idem in margine Reg. 1. annotatur. v. 277. P. 2. γυιαρ-
 πέⓄ superscriptum, Reg. 1. in textu habet, sed glossa: γυίων
 καὶ μελῶν ἀλκίμων δεομένης manifeste ad vulgatam pertinet. v. 279.
 Vulgo λιπαρός. Nostra lectio est in P. 2. S. Reg. 1. λιπαρός in P.
 2. & Reg. 1. annotatur; sed Sylb. pro glossmate χλιαρός, λιπα-
 ρός habere dicitur. v. 281. Reg. 1. δ' ἐπὶ χροῖ. vulgata super-
 scripta. v. 284. Vulgo ὄξυτέγησιν ὑπαί. Nostrum habent Juntina,
 P. 1. S. Versum 285. pessime intellexit *Ælianus*, aut lo-
 cus in eo corruptus est. v. 288. Junt. Ald. P. a. S. Reg. 1. ποι-
 φύσσοντα, in quo ultimo glossæ ὀσμῶντα, κινέμενα vulgatam re-
 spiciunt. v. 292. Vulgatum δὲ ex P. 1. correximus, qui etiam
 γυῖα præfert. v. 297. P. 1. εἰ γὰρ πθ. *Turnebus* παρὰ πέτρα
 annotat. S. Reg. 2. ἀλευάμενⓄ recte. v. 298. Cod. Turnebi
 πλάζηται, Reg. 1. ἀμφιδύσεται cum glossa: ἀμφιβάλλεται, ἀμφι-

δύσται. V. 299. Vulgo ἀλλ' ἔμυραίνης. quod correximus ex simili loco infra versu 630. V. 300. Reg. 1. δὲ φέρει. γρ. πέλει. V. 303. P. a. ὑφαίνεται, quam lectionem S. & Reg. 1. in margine memorant; sed quo pertineat, ignoro. Reg. 2. ἐφέζεται. V. 304. Reg. 1. κερτομήσι annotat. V. 306. Reg. 2. S. ἦν σε. V. 307. P. 1. εἰ δὲ -- καλύψει. Reg. 2. etiam καλύψει habet. V. 308. S. ἐλοὸν & ἀβύλον pro glossa habet. Porro Junt. Ald. S. ἐνιπρήσασα. P. 1. Reg. a. ἐνιπλήσασα. cum glossa γεμίσασα. P. 2. ἐπιπλήσασα, voluit ἐπιπλήξασα. V. 310. αὐτὰρ ὄγ' ἔτι ἔδὲ δαίξομεν ⊕ absurdum concentum faciunt. V. 312. Vulgo λείποιται. Noftrum ex S. & editione Turnebiana. Junt. μῆνον habet. V. 314. S. Reg. 2. δοκρικήτων. V. 316. Vulgo νόμον. Noftrum ex S. Reg. a. Antea P. 1. ἐρύει. P. 2. ἐρύη. V. 318. Junt. Ald. κωκυλῶν. Turnebus etiam ὁμῶς annotat. V. 319. δολιχὸν δέμας annotat Turnebus.

V. 321. Hunc locum transcripsit *Ælianus* I. 32. V. 322. Ald. Turnebiana αὐτοφόνησιν. V. 325. Reg. 2. ἐς μέρος. V. 326. Vulgo ἰσά γ' ἀρισηί. Recte Ald. P. a. S. Reg. 1. ἰσ⊕ ἀρισηί Juntina sola habet. V. 328. S. καρτύναν cum Regio 2. V. 332. Θαλάμης δὲ διαίξασα κελαινῆς. Ante Θαλάμης punctum superius, ut in editis libris, ponendum est; jam enim oratio ad murænam redit, ubi diligentia scribendi in poëta etiam articulum ἦ requirebat, cujus loco potuit κελαινῆ adhibere. Atque hoc equidem tenendum puto. Quid enim Θαλάμη κελαινα? At κελαινῆ μύραϊνα etiam est in Libro I. 564. V. 326. Juntina, Ald. P. 2. S. μαίνεται. V. 340. P. 1. S. χηλῆσι μεταίξας. V. 342. P. 1. S. ἔχει τε. Deinceps vulgatum χαλκείη πυράγη ex P. 2. S. Reg. 1. mutavimus. V. 343. Sylb. παραλύξαι. V. 347. Vulgo σκολόπεσσι, quod ex P. a. S. mutavimus. Reg. 1. σκώλησιν habet, cum glossa κέντροις; vulgata in margine annotatur, & Scholiastes Regii Codicis: γράφεται καὶ κώλοισι τοῖς ὄσειοις, ἦτοι τῷ ὄσειον τοῖς ὄξυτάτοις κέντροις. κυρίως δὲ κῶλα ξύλα τινὰ ἐκατέρωθεν ὄξεια, χρήσιμα τοῖς μαχομένοις, ἀφ' ἧ καὶ τὸ ἐμπόδιον σκῶλον. quæ omnia ad σκώλοισι pertinent. Reg. 2. σκώλοισι τε καί. V. 352. P. 1. ἀνεξέροισεν ἰμάσθη. V. 353. P. 1. ἔχει δ' ἐκδέχεται, quod & P. 2. adscriptum habet, qui τανυκεί præfert. Reg. 2. ἔχε χόλ⊕. Sed vox χόλ⊕ corrupta. Requiritur μέρος vel simile aliquid. V. 358. P. 2. αὐτοτύπησιν. V. 363. Vulgo προδολῆσιν ἀκάνθης. At P. a. S. ἀκάνθαις præferunt; quare προδολῆσιν scripsit *Brunck*. Vide infra ad versum 400. P. 1. habet: προδολῆσιν ὑπὸ σερεῆσιν ἀκάνθαις. V. 365. P. 1. Reg. a. θύων. S. μέων. γρ. καὶ θύων. V. 366. Editi περισπέρχει. Noftrum ex P. 1. V. 371. P. 1. πυκνιοῖσι. V. 373. S. ὄξυτόμοισιν, quod ob additum χαίτης præferendum est. V. 376. Vulgro λυγρός. Noftrum P. 2. Cod. Turnobi, Reg. 1. præferunt. V. 378. P. a. S. τάχα πάσαι. recte, ut puto. V. 379. P. 2. ἐν σκολόπεσσι. V. 381. Vulgo γόμφοισι ἀτεκμαρτοισιν. Noftrum ex S. recipi jussit *Brunck*. V. 382. S. αὐτῶ. Deinde Juntina ἐπέφθισε. Postea P. 1. θῆρα δαφονόν. V. 383. P. 1. πολλὰκι δ' ἀλλήλοισι μέρος. V. 384. Editi δειλός, Noftrum Juntina, P. a. Reg. 1.

habeat. V. 387. P. a. S. Reg. 1. δάμνεται præferunt. Reg. 2. κίθναται ἄτη habet. Idem versu 389. habet αὐ τρηχύν καὶ κραιπνόν περ ἔοντα. unde vera lectio existit: κάραβον αὐ τρηχύν περ ὁμῶς καὶ κραιπνόν ἔοντα. V. 391. P. 1. νοήσει. V. 392. P. 2. S. Cod. Turnebi ἀτρεμέοντα. V. 398. P. 1. ἔρχεται ἀήρ. V. 400. P. 1. ἄλλοτε ἀσπαίρει. Deinde editi προβολῆσιν. S. καὶ προβλήσιν ἄκραις. P. 2. προβλήσιν. superscripto προβολῆσιν. V. 402. P. 1. S. πνοή τε καὶ ἀλκή. V. 405. Vulgo αὐτ' ἐρύει γλυκερόν. Prius αὐτε omnes libri præter Juntinam & Ald. pertinaciter tenent, qui mire inter λιαρὸν, ἱλαρὸν, χλιαρὸν, λιπαρὸν, λαρὸν & ἐρύων, ἐρύει fluctuant. V. 406. Juntina ὀχθηροῖα. V. 407. P. a. ἐπλήσατο. Debeamus etiam hic ut supra versu 257. ἐνεπλήσατο scribere. V. 408. S. ὡς δ' ὅτε. V. 409. Dubito an ipsi *Hemsterhuisio*, postquam illam ingenii maturitatem, & eruditionis fastigium attigisset, quo nemo alius facile eluctabitur, suum σέβας ἔποιτ' ἀλέξαν placuerit, quod ei acceptum refert d' *Arnaud*. V. 410. P. 1. ὑπ' ἀγυιαῖς. V. 411. Vulgo παρ' εἰλαπίνην. Nostrom habent Junt. Ald. P. a. Reg. 1. ἐδόκησε P. 2. V. 417. Reg. 1. δυσπερῆ δέ. γρ. δυσπερῆ. V. 419. P. 1. ἔξοχα πᾶσιν. V. 420. S. supersc. habet αἰολοφύτοις. Reg. 1. annotet αἰολοφύτοις. τοῖς ἔχασιν ποιήσιν τὴν μαρίαν, quæ glossa ad αἰολοφύτοις pertinet. V. 423. S. δάγμασιν.

V. 425. Hunc locum transcripsit *Ælianus* VII. 35. Pro ἄτην P. 1. Reg. 2. ἄτη. Antea versu 424. P. 1. οἶον. V. 427. Vulgo κνήσις καὶ ὑπὸ χροῖ. Nostrom ex Cod. Turnebi, P. a. Reg. 1. φερμός Aldina habet. Similis locus est IV. 17. σπλάγχνοις δ' ὑπὸ φερμόν ἐρευθῶ φονίξαι. *Ælianus* l. c. ὀδαξάται τε καὶ κνησιεῖ. V. 428. P. a. σμῶδηξ. V. 429. Reg. 1. κνίδα καλέσιν γρ. κικλήσκουσιν. unde apparet olim κνίδην καλέσιν lectum fuisse. V. 430. P. a. S. Reg. 2. ἐχθηρὴ δέ. Reg. 1. πινέξοχα. S. δυσώνυμῶ. V. 431. Vulgo ἐμπελάειν. Nostrom ex Juntina, P. 2. Reg. 1. Deinde omnes libri ἐλύτρε, quod recte mutavit ex conjectura *Gesnerus* H. Aquat. p. 1011. Glossa tamen in P. 1. & S. τῷ ἀσκίτρῳ, in P. 2. & Reg. 1. τῷ δελιάτῳ τῷ τὸ ἀσκίτρον σκέποντῳ vulgatam interpretantur. V. 432. S. ἔ κέν τις. V. 433. P. 2. S. ἀπεχθέα, quod ipsum *Gesnerus* p. 1011. e conjectura reponi iussit.

V. 434. Pro βαλιῆσι P. 1. ἀλίησιν. P. 2. annotat. γρ. βαδινησι, ἢ ἀλιῆσιν, ἢ βλοσυρῆσιν. Hunc vero de julide locum egregie explicat *Ælianus* II. 44. qui aliunde sua duxisse videtur. V. 438. Vulgo περὶ βυσσόν. Nostrom ex P. a. S. Reg. 1. V. 439. vulgo ὑπό. Nobiscum sunt Ald. P. 2. V. 441. Reg. 1. ἄλλοθεν δ'. ἄλλαι. V. 442. Vulgo ἀναιδέες. Nostrom ex P. 2. est. V. 443. ἴδατι est ex Cod. Turnebi. Vulgo ὕδασι. P. 1. συγεροῖσιν. V. 446. P. 1. ἀτρεκέες. Voluit ἀτρεκέως. P. a. S. Cod. Turnebi, Reg. 1. ἐναλίξιαι. P. 1. ἐν ἔργοις. V. 448. P. 2. a secunda manu ἀμοιέπονται exhibet. V. 450. Juntina, P. a. ἀνιδίξαι δέ. Reg. 1. μυίασι. V. 451. P. 1. ἀναιδίης. Idem L. V. 368. ἀναιδίην præfert. V. 452. Vulgo ξανθὸν ὑπ' ἀνέρῳ. Ex P. a. S. Reg. 1. recepimus ἀπό; deinde glossa P. 1. ξανθόν interpretatur γλυκὺ, unde

recte *Wasse* conjecerat, olim ξιδόν h. l. lectum fuisse, quod recepimus. Sic enim Reg. 1. in margine: γρ. λαζόν και ξιδόν. ἢ τὸ θερμὸν, ἢ τὸ μὴ ἀκρατον, ἢ γινε ὑπόλευκον. Reg. 2. ἢ τὸ ξανθὸν τάνεζο αἶμα. v. 453. ταῖ Cod. Turnebi, & Reg. 2. quam lectionem & Reg. 1. annotat. v. 454. Vulgo μὲν θάν. Nostrum ex P. a. v. 455. P. a. S. Reg. 1. ἐρπυσις. v. 457. Cod. Turnebi πευκώδεντα. v. 464. Sylb. και τῶ μέν. v. 465. Sylb. σιδήρω. v. 468. Reg. 2. ἠντηθεῖσα praefert.

v. 469. ζαμενής τε βίη. P. 1. S. Reg. a. Vulgatam tamen Reg. 1. annotat. Versu 471. ἀγριν ἰω Turnebus annotavit. v. 473. Vulgo πρόθ' ἐπάσαντο. Nostrum ex P. 2. πρόθετε πάσαντο. Reg. 1. habet. v. 474. P. 1. εἰτήσει. v. 479. Reg. 1. και περ ἴμεν. v. 480 P. a. S. Reg. 1. τραγύνει ἔπω. v. 481. Reg. 2. ἔδ' ἀρα χεῖρες. v. 486. Vulgo δύεται. Recte P. a. S. Reg. 1. & Codex Turnebi. v. 487. P. 1. ἀτρεμ. S. ἀτρεπλον γρ. ἀτροπον. Deinceps P. a. S. Reg. 1. ζώοιτιν ἄδολον. Glossa Reg. 1. Φθειροποιόν, ἀΦανίσειαν. Vide ad Cyneg. II 496 v. 489. Vulgo πελάσσει. Nostrum habent P. a. Reg. 1. Nimis audacter P. a. ad Philen p. 314. pro πέτρην reponerat πρέμων. v. 490. Vulgo ἐριθαλλές. Nostrum P. a. S. Reg. 1. praefertunt. v. 492. Reg. 1. γρ. ἀπηνέ. P. 1. νύγματι. v. 494. Vulgo καδδὲ βέει. Nostrum ex P. a. S. In Regio 1 est κατά δ' αὐ βέει. v. 499. P. 2. Reg. a. δηίς. Vulgata in Reg. 1. superscripta. v. 502. Turnebus ἀνεμάξατο annotavit. Tzetzes ad *Lycophronem* p. 86. etiam in antiquissimo Codice Regio προσεμάξατο ex h. l. laudat. v. 504. P. 1. ἀγνα cum glossa βάθη Deinde idem Codex πολυτλήτοις, quod & P. 2. superscriptum habet. v. 505. Vulgo δοῖ. Nostrum habent Junt. Ald. P. a. S. Reg. 1. At Reg. 2. μη κατανήρατ' ἀκωνῆ. γρ. ριπή.

v. 512. θωρήξας recte interpretatur *Scholias* Reg. 1. ἐπλίσας, ἢ μάλλον μεθύσας. *incbrians*. Ipse *Oppianus* ὀδύναις μεθύων dixit alibi, sed θωρήσσειν ὀδύναις hoc quidem sensu & durum, & παρενθύρσον poeticum spirare mihi videtur. Deinceps vulgo ἐ-ισπέρχων δ' ἀέκοντας Nobiscum Junt. Ald. P. a. Reg. 1. faciunt. v. 513. Pro χορευέμεν· οἱ δὲ κελαινῶ Reg. 1. annotat. κοροστύσαι οὐ κελαινῶ v. 522. S. & Reg. 1. ἐπιχρίμψη habent. Deinceps S. χροός P. 2. annotat βρός, quod ipsum Aldina, & Reg. 1. habent. Juntina ἐνιχρίμψει βέλ. Turnebus ἀραϊός annotat. v. 523. Vulgo νομή. Nostrum ex P. a. S. Reg. 1. v. 524. Vulgo εἰδὲ. Nostrum Reg. 1. habet. v. 525. τετραμείνα S. & Cod. Turnebi, quod & in Regio 1. annotatum. v. 526. ποταμός P. 1. S. Reg. a. v. 528. P. 1. ἐπειπέσοι Reg. 1. ἐπιπέσει. supra minio scriptum ἐπιπεσεῖ, ἀναθράσει. Reg. 2. ἐπιπέσει. v. 530. P. 1. πάντη μὲν βρυχή. P. 2. βρύχει. gl. βοᾷ. Deinde S. Reg. 1. πάντα δὲ οἱ. Denique P. 1. ἴχνια.

v. 534 P. 1. Reg. 2. ἔξοχοι cum Junt. & Aldina habent. v. 535. S. θαλάσσης. v. 536 Vulgo φλογόεν τε. Nostrum de habent P. 1. & Reg. 1. φλόγειον P. a. Reg. 2. v. 537. S. ὑποπλήξαντα. Reg. 1. ὑποπλήγαντα. v. 540. Reg. 2. ὠμηψῆσι. v. 544. Legend-

Legendum cenſeo ὑποπιώσσεσι. v. 545. Vulgo φυσιώωντα. Noſtrum ſolus Reg. 1. habet. v. 548. S. παμφύρδην. Forte legendum ποιφύρδην. v. 551. Vulgo εἰλυμένων — ὄφρ' ἐθέλῃσι. Prius verbum immutavit *Brunck*. Rationem non perſpicio, cum eadem ſit origo verborum εἶλω, εἶλυμι, εἰλίττω, ex ἔλω, ſeu ἐλάω, *volvō*, *protrudo*, *convolvō*, *congrego* natorum. ὃν κ' ἐθέλῃσι ex Juntina recepimus, quam lectionem & Reg. 1. commemorat.

v. 554. *Ælianus* I. 5. omnia hæc Τρώκῃ ſuo adſcribit, quæ *Oppianus* h. l. de amia habet. Vide *Gefnerum* p. 43. v. 557. P. 1. πάμπαν. Gloſſa Reg. 1. ἀφανιſτικοὶ habet, unde apparet λάδροι olim ſcriptum fuiſſe, quod clare Reg. 2. exhibet. v. 559. Editi καταπιώσσεσιν, quod *Brunck*, a quo ſeorſum ſentio, ex P. 1. S. Reg. 1. immutavit. P. 2. ἡγεμονῆα v. 561. P. 1. ἀντίαι. v. 563. P. 2. Reg. 2. Cod. Turnebi ἀλλέες quod & Reg. 1. annotat. Deinde ὡς pro vulgato ὡς ex Juntina recepimus. v. 566. Vulgo ἄλλ' ἐς ἄλλην, ἀρωγδὴν. Juntina ἄλλοθεν ἄλλην, quod d' *Orville* præferbat. Aldina ἄλλοτ' ἐς ἄλλην. R. 1. S. ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλην. Noſtrum P. a. præferunt. *Turnebus* annotavit μετὰ δ' ἔσπειλαι ἄλλοτε ἄλλῃ. Regius 2. μετὰ δ' ἔσπειλαι ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλην. v. 568. P. 2. περιτρέψωσι. v. 569. P. 1. S. Reg. 1. κυκλώονται. Juntina, P. 2. Reg. 2. κυκλώσονται. v. 570. Regius 1. δὴ τότε μιν annotat, quæ lectio in Regio 2. eſt. Recte. vide *Valckenair* ad *Theocritum* p. 17. v. 572. Sylb. ἄλλ', in margine ἀλκῆς habet. v. 575. πάντη τε P. a. Porro ἄτροποι pro vulgato ἄτρομοι recepimus ex Juntina, P. a. S. At in Regio 1. eſt ἄτρομοι. in margine γρ. ἀμεγάρητοι, quo noſtrum ἄτροποι ſignificatur. v. 576. P. 1. Cod. Turnebi & Reg. 2. πλευρῆς. Reg. 1. γρ. πλευροῖς. Idem cum P. 1. S. habet γενύων. v. 580. Vulgo αἰ δ' ἐφ' ὑπερθεν. Noſtrum ductum eſt ex Reg. 2. In Reg. 1. ſcribitur: αἰ δ' ἄρ' ὑπένερθεν. Gloſſa tamen ὑπεράνωθεν habet. v. 582. P. 2. περιπλεχθεῖς Reg. 1. περιπληθοῖς. v. 583. P. 1. ὀρέχθη. v. 586. δὲ ante εἰκῶς omnes libri ſcripti, præter Regium 2. omittunt. P. 1. cum Cod. Turnebi ὁμοι' habent. v. 589. Vulgo ὑπεκθρώσκων. Recte Juntina, P. 1. At in Regio 1. eſt ὑπεκθρώσκων, gloſſa tamen: ποτὲ δὲ ὑπεράνω τῷ ἀφρὲ τῆς θαλάσσης πηδῶν. Ex eodem Codice & P. 2. εἰ ἐ pro vulgato ἢ κε recepimus. P. 1. ἢε, ſed gloſſa εἰ πως αὐτὸν habet. v. 590. Sylb. ἀλίανον. recte, ut puto.

v. 592. Reg. a. ἔτε βίης μεθειῖσιν. Etiam S. ἔτε. P. 1. εἰδέ. v. 995. Vulgo αὐθις. Noſtrum ex Turnebiana, P. 1. S. Reg. 1. Deinde P. 2. σὺν ἐξ ἀλός memorat. v. 596. Vulgo ἀργαλέων. Nobiſcum Cod. Turnebi, P. 2. S. Reg. 1. v. 598. Sylb. τε ᾗ πολὺ κ' ἀνάροιον Voluit πελὺ κ' ἀνάροιον. v. 599. Vulgo δὲ. Sed P. 1. S. τε habent, quod admifiſimus, ut ſenſum utcunque adjuvaremus. Mihi enim perſuaſum habeo hunc locum adhuc ulceribus ſcatere, aut quædam excidiſſe. v. 602. Reg. 2. ὑφέλκεται. v. 603. P. 2. S. Reg. 1. αἰμοβορῆ. v. 606. Vulgo τις ἔμαρψεν. Noſtrum ex Cod. Turnebi, P. 2. At Regius 1. ποτ' ἔμαρψεν habet. Reg. 2. ὃν τιν' ἔμαρψαν. v. 608. Vulgo ἐπόψαι. Noſtrum eſt in Juntina & P. a. Iterum vereor ne levitatis cul-

pam in me admiferim, dum alibi ἐτόφει hic vero & quibusdam aliis locis ἐτόφει invexi. Sed talia properanti mihi ut lector condonet benignus, rogo. v. 609. κρυφαῖς annotat Turnebus. Reg. 2. ἀναφύεται. v. 613. Vulgo ineptissime λιχμάζων, cum tamen in Juntina διαχμάζων sit, quod proxime διαχμάζων Cod. Sylb. accedit. Nostrum P. 2. præfert. Reg. 1. λιχμάζων cum glossa λείχων. γρ. δαρδά:των. Deinde idem cum P. a. S. παθῶν habet. v. 618. Omnes libri αἱμάστων exhibent, quod glossa Regii 1. αἶμα καταπέμπων, ἡμαγμένῳ explicat, qua quidem significatione mihi verbum αἱμάσσειν nondum occurrit. Glossa Codicis Sylb. ἀδημονῶν manifeste aliam lectionem respicit, quæ tamen nullibi expressa exstat. Reg. 2. λάπλιτιν ἀεὶ ὁ δὲ αἱμάστων. Recepimus interim Brunckii ἀχαλόων, dum aliunde vera lectio comparuerit; infra vero v. 145 ubi vulgo legebatur μηδ' ἰχθύς ἀπορρήξειε σίδηρον αἱμάστων, ὁλοῆσι περιστερηχῆς ὀδύνησι, cum glossa in P. 1. ἀναϊρέμενῳ, Brunck παιφάστων substituit. Poterant multa alia excogitari ut ὀχθίζων, μαιμῶων, quibus poëta alibi in simili re usus est. v. 620. P. 1. S. ἄλλοτε ἀπλοῖων διαπίναται P. 1. quod & P. 2, superscriptum habet. ἄρραις Reg. 1. vulgata superscripta. v. 625. Vulgo ἐκ δὲ ἐγέλασσαν ἀποφθιμένοις. Nostrum est ex Cod. Turnebi, P. 2. Reg. 1. Deinceps vulgo sequebatur versus δαῖτα κελαινοτάτην τε καὶ ἀλγίστην ποιήσαντες, quem nos autoritate omnium codicum, quos vel *Rittershusius* vel nos ipsi inspeximus, reposuimus suo loco post versum 623. In eo vero pro ποιήσαντες P. a. S. Reg. 2. habent ἐλάφοισιν; sed Regius 1. qui & hoc ipsum præfert, in margine πονήσαντες annotat, quod una cum glossa P. 1. ποιῶντες Brunckium in vestigium nostræ lectionis perduxit. v. 627. Vulgo κύντατα. Nostrum ex P. 2. & Reg. a. Glossa Reg. 1. ad διερίσαντο habet ἐτιμωρήθησαν.

Versu 629. τοῖς εὔτ' ἂν omisso δὲ P. 1. S. recte, nisi fallor. v. 631. πόντες Cod. Turnebi, quod & Reg. 1. annotat. v. 633. Reg. 1. ἔνθα ἀποπνεῖσι glossa: ἐκεῖ, ὄπῃ. Deinde ἐπὶ pro vulgato ἐν ex S. recepimus. v. 634. S. τρόφιν cum glossa: δῆλον. τὸ θρέμμα, τὸν θεράποντα, παρὰ τὸ τρέφεσθαι ὑπ' αὐτῆ, ἢ παρὰ τὸ ἀποφορὰν διδόναι. σημαίνει δὲ καὶ τὸν σπαρδαῖον, ἢ δῆλον, ἢ ἄγγελον παρὰ τὸ τρέχειν, quorum pars ultima ad τρόχιν pertinet; prior vero ad τρόφιν, quod clare exhibent Reg. a. cum glossa: μέγαν, ἢ πρὸν θεράποντα, quorum posterius ad τρόχιν in margine annotatum refertur. Vox τρόφιν alibi non occurrit, laudatur tamen ex h. l. etiam ab *Eustathio* ad *Homerum* p. 1468. Vide *Hesychium* in τρόφιν & τρόχιν. v. 635. Vulgo καλύψη. P. 1. καλύψι. Regius 1. αἰδέσσειαι — χθονὶ καλύψη superscripto καλύψοι quod recepimus. αἰδέσσειται & χθονὶ habent etiam P. a. v. 638. Vulgo ἐσίδη. Nostrum ex Junt. & Reg. 1. sumtum est.

v. 642. P. 1. ἀλὸς τεκέουσιν. v. 653. P. 1. S. ὠμοθάγον. v. 657. Reg. 2. ὑπνώτωντας. v. 659. P. 1. πανάγρυσιν. v. 660. Vulgo ἐλώσι. Nobiscum Juntina, P. 2. S. idemque Reg. 1. annotat. v. 662. P. 2. ὀλοόν, quod & Reg. 1. in margine annotat.

De scaro idem tradit *Seleucus* Tarfensis ap. *Athenaeum* 7. p. 320. a. v. 663. Vulgo κούλησιν. Nostrum in Reg. 1. Deinde P. a. Reg. 1. ὑπό. recte. v. 664. Vulgo ἀπάτερθε. Nostrum habent Junt. P. 1. S. εἰ μὲν μοι Reg. 1. εἰ μὲν τι τόγε P. 1. Malim εἰ μὲν τοι τόγε θαῦμα. v. 666. P. 1. ἔχει. v. 667. Editi libri habent φθισήνορος ἄτης, ubi P. a. Reg. 2. φθισήνορος ἄτη, quod & Reg. 1. habet, in quo φθισήνορος superscribitur, cum glossa: ἡ φθειρῶσα τῶν ἀνέρας. P. 1. interponit καί. Quoniam vero φθισήνορος, ε, insolens videbatur, & *Oppiani* ætate indignum, *Brunck* φθισίμερος reposuit, quo admisso tamen sensus vacillat, tibi cine aliquo, τε vel καί indigens. Equidem levi mutatione instituta legendum suspicor καὶ θεῶν ἄρεος φθισήνορος ἄτη. v. 669. P. 1. δεινῶν. v. 670. πόλιες. glossa Reg. 1. ἀντὶ τῶν οἱ ἀνδρωποιοι, sed quæ sequuntur cum hac lectione nulla ratione conciliari possunt, si quidem poëta humane loqui voluerit. Admississem *Leopardi* emendationem ab eo L. XX. Emendat. c. 20. propositam, κεκριμένοι πολέες μερόπων ἔσαν, si mihi iudicium meum sequi ubique licuisset. Irrepsit in editionem nostram αἰνότεροι, ubi omnes libri αἰνότεροι habent.

v. 671. Juntina πυργῶς δέ. v. 673. Vulgo κητήνουν. Aldina κατήνοον. Glossa Reg. 1. ἐτελείην, ἐπλήρην, quam posteriorem interpretationem etiam ex P. 1. & S. proditam legimus. Nos vero recepimus *Leopardi* emendationem l. c. propositam ab eo, κατείνουν, quod ad *Homeri* exemplum pro κατεκάλυπτον (ita enim καλαείνουν ex eo interpretatur *Hesychius*) vel ἐπλήρην dictum est. v. 675. ἐπέτρεπε Aldina, P. 2. Reg. 1. Pro ἀνάψας S. ἄπασαν præbet. v. 678. Reg. a. πολὺν πόνον. v. 679. Vulgo εὐφράτην. Nostram lectionem unus Reg. 2. præfert, alter vero in margine annotat. v. 682. Reg. 2. ἐκ σὲ μοι. quod etiam Reg. 1. annotat, cum glossa ἐκ σὲ τῆς δικαιοσύνης. v. 683. Vulgo υἱός. P. a. Reg. 2. ὄραπῆ exhibent, quod Reg. 1. in margine annotat. v. 685. Vulgo ῥέωθε, quam lectionem habet etiam *Tzetzes* Chiliad. X. 480. Nostram dederunt P. 2. S. Reg. 1. Verfu ultimo S. σκήπτρων. In Regio 1. super σκήπτρω appictum est v, & Scholiastes habet: τὸ σκήπτρον ἀντίπλοισίς ἐστιν. ἡ σκήπτρω, ἢ σκήπτρω. P. 2. σκήπτρω τε præfert.

AD LIBRUM TERTIUM.

v. 2. Aldina P. 2. S. Reg. a. φράζεο vulgo φράζοι. v. 3. εἰνάλιον ex Reg. 1. ubi tamen glossa τῶν ἰχθύων vulgatum εἰναλίαν respicit. v. 10. Juntina, P. a. R. 2. ἐν ἀθανάτοισι νόημα, quod ita intelligendum erit, ut ipse *Mercurius* νόημα κέρδιον i. e. *soler-tissimus animo omnium deorum* dicatur. v. 14. Vulgo ἐνέφηνας. Nostrum Codices habent omnes. v. 15. *Etymol. M.* v. Καρύκων, ubi h. l. laudatur, male παρακάθηλο habet. v. 16. P. 2. θεῶν ῥυτῆρα. v. 18. Vulgo ὑπ'. Nostrum ex Junt. P. 2. Reg. a. v. 22. ὄμω Juno. P. 2. v. 24. Vix capio lectionem ἔθειραι, quam P. 2. & Reg. a. Cod. Turnebi in textu, Sylb. vero

in margine habent. v. 27. P. a. Reg. 2. αἰτίας. Quæ h. l. de Panis dolo, & piscandi arte, quam Mercurius Panem edocuit, traduntur, alibi vix occurrunt. Magnam tamen fabulæ hujus de Typhone partem ad Ciliciam etiam pertinuisse constat ex *Apollodoro* L. I. 6. ubi tradit Typhonem falcem Jovi ereptam, nervosque manuum & pedum eidem excisos per mare in Ciliciam pertulisse & in antro Corycio Delphinæ custodiendos tradidisse. Unde Pan & Mercurius suffurati nervos Jovi reddiderunt, qui Typhonem postea fulminum jactibus in Nyfam montem persecutus est, ubi similis Parcarum dolus ab *Apollo* memoratur: ὅπῃ αἱ Μοῖραι αὐτὸν διαχθέντα ἠπάτησαν. πειθεῖς γὰρ ὅτι βωοθήσεται μάλλον, ἐγύστατο τῶν ἐφημέρων καρπῶν. De Coryco & antro Corycio etiam omnia pervulgata sunt; sed illud non prætereundum est, quod *Oppianus* h. l. Mercurium πατρῷον appellat, cujus nominis eadem plane ratio est atque in Ζεὺς πατρῷος, Απόλων πατρῷος apud Athenienses, quos nemo nisi civis Athenarum hoc nomine appellare poterat. Habemus ergo satis manifestum ipsius poëtæ testimonium, qui se Coryco oriundum, vel Coryci tamen civem profitetur; adde nunc alterum locum infra versu 208. ubi est: οἷν ἡμετέρης ἐρικυδέος ἐντύπονται πατρὸς ἐννεκτῆρες ὑπὲρ Σαρπηδόνος ἄκρον, ἄσσοισ' Ἐρμείας πόλιν ναυσίκελλον ἄστῃ Κωρύκιον ναῖσαι καὶ ἀμφιρύτην Ἐλεῦσον. quo tamen ipso *Rittershusius* ad sententiam hanc oppugnandam male abusus est, cum non animadvertisset ἴσσοιτε h. l. ab *Oppiano* προίτε, quod fere ubique facit, usurpatum. Consentit etiam *Suidas* qui Corycum nominat; sed duo Codices Palatini in vita *Oppiani* inter Corycum & Anazarbum fluctuant, cum reliqui codices omnes constanter Anazarbum nominent. Diximus jam ea de re ad initium Cynegeticorum, cum de vita & scriptis *Oppiani* ex vulgari, quæ publice concepta, & virorum doctorum turpi consensu jam confirmata est, existimatione disputabamus. At vero nunc liquide pronunciare posse mihi videor, autorem carminis de Venatione Apamea oriundum, qui imperante Caracalla Severi filio scripserat, plane diversum esse ab *Oppiano* Halieuticorum autore, qui sub Marco Antonino ejusque filio Commodo vixit, & carmen suum de piscatione iisdem dedicavit, quod recte jam olim *Eusebius* cum *Suida* affirmarunt. Argumento utor, quod nullam plane dubitationem admittit, ducto ex eo, quod *Athenæus*, quem idem *Suidas* recte Marci Antonini ætate vixisse affirmat, L. 12. p. 537. Commodum coævum sibi nominat, τὸν καθ' ἡμᾶς Κόμμοδον, libro vero primo p. 13. *Oppianum* Halieuticorum scriptorem Cilicem paulo ante suam ætatem scripsisse affirmat his verbis: τὸν ὀλίγω πρὸ ἡμῶν γενόμενον Ὀππιανὸν Κίλικα. Ex his duobus locis, unde jam olim *Tan. Faber* Epist. I. p. 64. & *G. J. Vossius* ac post eos *Alb. Fabricius* ætatem *Athenai* constituere vano conatu nisi sunt, longe rectius ea de re judicare licet & de tota illa disputatione, quam ad initium Cynegeticorum instituimus.

v. 30. P. 2. Reg. 1. ἀμφότερα. V. 34. δονέονται ex Juntina dedimus. Vulgo δονέονται. P. 2. Reg. 2. δινέονται. V. 38. Cod. Sylb. Reg. 2. ὡς ἐπί. V. 39. Cod. Sylb. ἐπὶ πόντω. V. 40. Cod. Sylb. μόχθον. V. 41. Vulgo νόημα. Noftrum Ald. Junt. P. a. Sylb. Reg. a. habent. Porro πολυδαίδαλ. P. 1. & Sylb. Reg. 2. V. 44. Pro ἄτρομος. P. 1. S. ἄλκιμ. V. 45. ὕπνων P. 2. Vulgo Φιλίων. Noftrum ex P. 2. S. At Reg. 1. ὕπνον Φιλίων superfc. ὕπνος Φιλίοι habet. V. 47. P. 2. εὐγε Φέρον -- διΨε, sed Φέροι ibi ut in R. 1. superscriptum. V. 49. Ερμεία Cod. Turnebi. v. 50. P. 1. ὀπωρινόσιν. V. 51. P. 1. ἀνορέση. Juntina ἀνατέλλει. V. 56. S. τοκέων. Forte τοκέων voluit, quod & ipse conjeceram. Porro P. a. διΨει. V. 67. Vulgo ὑγρός. Noftrum ex P. 2. versu 68. Reg. 1. adscriptum habet ἐγειρομένη. V. 71. Reg. 1. ἀντί σεσιν, id est, ἀντιόσσειν & ἴσεται (superscriptum) habet. Reg. 2. cum P. 2. ἀντήσασ' ὡς εὐδολ. V. 77. Solus P. 1. καθέτοισι dedit pro vulgato καθέτησι. *Antipater* Sidonius in epigrammate *Analect. T. II p. 33.* τριχίνης καθέτης habet. *Artemidorus* Onirocr. 2. 14. ubi instrumenta piscatoria recenset, σαγήνην, γρίπρον, ἀμφίδηξρον, ὄρμιάν, ἄσκιτρα, καθετηήρας, καὶ τὰς λεγομένους δόλωκας, quos ultimos equidem aliunde non nosco. Hic vero *Artemidori* locus fugit *Gesnerum* p. 997. quo præeunte totum hunc locum de instrumentis artis piscatoriæ distinctius in versione latina explicare conati sumus. V. 79. ἐντίναομαι vulgo. Noftrum ex P. 2. Reg. 1. V. 80. Juntina γαβγάμαι ἢ δὲ ὑποχαί. Ald. γαβγάμαι τ' ἢ δὲ ὑποχαί Juntinam sequuntur P. a. S. At Reg. 1. γαβγάμαι τ' εἰδὲ ὑποχαί, ita tamen ut appareat, antea fuisse γάβγαμα. Rete ostreis capiundis fuisse solus *Hesychius* annotavit. Πέζας aliunde non nosco; plagas esse suspicor. σφραῖνας porro Ald. Junt. V. 84. Aldina, P. a. S. Reg. 1. μνρία τ' habent. Reg. 1. πολυρράφειν superscriptum habet. V. 89. Reg. 1. χέρτε καὶ ἐν νεῶς ὡς ἐθέλωσι. Vulgo ὡς κ' ἐθέλωσι. Pauca adhuc de nominibus instrumentorum addamus. Γρίφας nassa genus e vimine textum esse, quæ *Plauto* Capt. IV. 2-36. firpicula piscatoriæ dicuntur, *Scaliger* olim contra *Robortellum* contendebat, quem multi secuti sunt; sed retis esse genus satis manifeste hic *Oppiani* locus docet. Græcis Italica nomina reddere conatus est *Nicolaus Parthenius Giannetesius*, qui universam piscandi disciplinam carmine luculento explicuit, *Neapoli* 1689. cujus auctoritati quatenus hac in re fidendum sit, nescio. *Jaculum* rete igitur Italice *Jacchio*, γρίφας *Rezzola*, σφαιρώνας *Rezze di Posta*, πάναγρον *Sciabica*, ὑποχαίς *Tartana*, δίχλιον *Tariarone* esse volebat; γάβγαμα etiam hodie *Gangama* ab Italis piscatoribus dici annotavit.

V. 108. Vulgo θυμόν pro δηρόν, quod ex P. 1. S. V. 111. Vulgo ἰπτροῖσιν. Noftrum ex P. 1. Reg. 1. Deinde vulgo κέλωνται, quod ex P. a. S. Reg. 1. correximus. Versu sequenti βέζειν S. & Turn. Codex. V. 112. P. 2. ἐπικραλέωσι V. 113. Pro vulgato εἰ ἐτ' ἔπειτα μέλει βίε Codices βιάζεται habent, quod equidem conjecturæ *Bruneckii* præferbam. V. 115. Sylb. Cod.

μόρον. V. 117. σφύραιναι -- ἐπιπλήξωσι. Veram lectionem servavit P. 1. quam & restitui jusserat *Gesnerus*. *Ælianus* quidem ex h. l. σφύραιναι habet I. 33. sed *Philes* ex *Æliano* μύραιναι. Reg. 1. a prima manu μύραιναι habuit, quod deinde in σφύραιναι mutatum. Idem codex cum P. 1. ἐπιπλήξωσι dedit. Cf. *Homeri* II. μ. 72. ο. 344. Odyss. χ. 468. V. 118. Vulgo δίζονται -- δινεύσαι. Nostrum Reg. 1. superscriptum habet. Etiam P. 1. διζόμεναι præfert. Pro βρόχον Sylb. πόρον. V. 125. Reg. 1. ἐξκὸς ὀλέθρου, glossa: τὸ τῆ λίνης περίφραγμα. altera lectio superscripta legitur. V. 126. P. 1. ἐπ' ἄγρην. V. 131. Reg. 1. γένεται καὶ ἐ Φύγησιν ὀλεθρον superscripto γένοιτο. Vulgo legitur γένοιτο καὶ ἀλ. ἴστροιο Φύγησιν, quod correxit *Brunck*. Equidem ex vestigiis libri Regii malim γένοιτο καὶ ἐκφυγέσιν ὀλεθρον. V. 133. Vulgo ἀρπάζωσι -- γνυμπίοιο σιδήρε. Utrumque ex *Junt.* P. a. S. Reg. 1. correximus. Regius 1. γνα τοῦο habet cum P. 2. Hunc vero locum transcriptit *Ælianus* I. 40. V. 134. βύσσαν editi quod mutavimus. Reg. 1. adscriptum habet γρ. καὶ πυμάτην. V. 136. Vulgo τείνοντες, quod ex P. 2. Reg. 1. correximus. V. 138. Vulgo καθέτησι. Nostrum ex P. a. vide supra ad versum 77. Versu 140. vulgo δέμας. Nostrum ex *Junt.* P. 2. S. Reg. 1. V. 142. P. 1. ἐμπελάωσι. V. 143. Vulgo πετόντες. Nostrum ex P. 2. *Cod. Turnebi*, Reg. 1.

V. 144. Dubito an hunc de amiis locum exscripserit *Ælianus* I. 5. qui eadem omnia de pisce Τράλη memorat. Sed is idem cum amia videtur etiam *Hipp. Salviano* de Aquat. fol. 122. D. & *Rondeletio* apud *Gesnerum* p. 43. V. 146. Vulgo ἦδὲ καί. Nostrum ex P. 1. S. V. 147. Reg. 1. ἐχάλακυσαν habet. V. 148. Vulgo αὐλόν, quod ex *Ald. Junt.* & *Codicibus* emendavimus. In Reg. 1. glossa habet: ὁ σενὸς ἐπιμήνης μόλις δὲ. *Ælianus* ἀλ. ἴστρον λαδῶς dixit. Porro vulgatum ἀλγὸς ex S. margine correximus cum *Paw* ad *Philen* p. 167. Reg. 1. ἐξ adscriptum habet. V. 149. P. 1. καὶ μήν. V. 152. Vulgo ἐς δ'. Nostrum ex *Juntina*. V. 154. Vulgo πέτεν. Nostrum ex P. 1. S. Reg. 1. V. 155. Omnes codices κρύσταλῶς præferunt. P. 2. ἐνίξεται. V. 159. P. 2. ὄπερ. Reg. 1. ὁ καὶ V. 161. Vulgo πόντον. Nostrum ex P. 2. V. 164. Vulgo δι' αἰθαλένῃ. Nostrum ex P. 1. & Reg. 1. ubi glossa καὶ σποτεινῶς.

V. 167. Vulgo ὑπέρευθῶ. *Cod. Sylb.* ὑπέρευθῶ. qui etiam ἐκ ἄρα, postea θορός, ut supra versu 157. habet. V. 169. P. 1. τοιαῦδε μὲν. V. 171. Vulgo τὰς μὲν γὰρ. Nostrum ex *Junt.* P. a. S. V. 173. ἐπέσπασεν ἢ κρομύσει Sylb. præfert. V. 174. πελαγίτροφον *Juntina* & Reg. 1. V. 176. Scribendum cenfeo ταῖσι μὲν. V. 177. Sylb. cum Reg. a. καρίδεσι. Reg. 2. ἀφαιροτάταις. V. 178. Reg. 1. ἀμφιχάνονται, & aliam lectionem πελυπόδων θυσανοῖς annotat. V. 181. μείζονας Sylb. V. 182 P. 2. γελώοντες. V. 183. σιζλόν ex h. l. pro vorace, μαργᾶ explicat *Eustath.* ad *Homer.* p. 972. lin 34. Glossa in Regio 1. habet τὸς λόν, & ad ὑγρά θό'νταν legitur τῶν ἀδαλεχῶν. V. 185. P. 2. χάνῃ. S. χάνη. Reg. 1. χάνῃ γρ. χάνοιο. Recentior atas χάνῃ, quam

χάννη maluit, quod ex *Marcello Sidete & Artemidoro* 2. 14. apparet, qui χάννης cum stromateo inter varios (ποικίλως) pisces refert. v. 187. P. 1. σ. κρήδα P. 2. Reg. 2. κρήδα. S. κρήδιον. Reg. 1. κίραδα. *Hesychius* κρήα, ἰχθύς ποιός Dixi de hoc nomine ad Librum primum. v. 188. Vulgo μανίσι. Nobiscum Junt. P. 1. S. Reg. 1. In Sylburg. σμασίδι superscriptum. v. 189. P. 2. σμύρανοι. Ad vocem ἀνυραὶ glossa in Reg. 1. habet λυπηραὶ καὶ γλιχραὶ, quod ultimum ad aliam lectionem, ἀνυραὶ scilicet, respicit. Vid. L. I. 141. v. 190. Vulgo ὄσσοι τε. Nostrum Reg. 1. habet. v. 191. Cod. Turn. Reg. 1. ὄνισκοις, vulgo ὄνισκω. v. 195. Aldina, P. 2. ἐπειδή. v. 196. P. 1. λάγνϙ. Reg. 1. λίχνϙ ἄπληστος γρ. καὶ ὄλεθρϙ. v. 198. Reg. 1. ἀπηνῶς vulgata superfc. v. 201. P. 1. ἤνεσε. P. 2. S. ἀνένηκε. Porro ἐκατέδησε ex P. 1. S. Juntina ἐκατέδηκε. Vulgo ἐκατέδησε.

v. 202. Juntina, Reg. a. γαστήρ καὶ, quod praefero. v. 205. Sylb. ἀνθίων μὲν πρῶτα. v. 207. Mirum quo consensu omnes libri in vitiosam lectionem ἀκλήης vel ἀλῆν conspirent. *Sarpedonis* promontorium (ἄρην) habet *Strabo* XIV. p. 980. De insula Coryco contigua vide *Etymol. M.* h. v. & *Stephan.* Byz. h. v. v. 211. ὑπ' ἀνθίων ex Reg. 1. vulgo ἐπ' ἀνθίων. v. 212. Reg. 1. θαμνοῖσι. v. 214. P. 2. S. Reg. 1. habent ἔθνη, superscripta tamen altera lectione. v. 215. Vulgo τῶ καὶ τις. Nostrum Juntina, & Reg. 1. superscriptum habet. v. 217. P. 1. ἰθύς. v. 220. Vulgo σαίνει δέ. v. 221. Vulgo νέλη. P. 2. κέλται Nostrum S. & Reg. 1. In Reg. 2. annotatur κίπει τὸ ὄταν. Vide ad L. IV. 28. versu 223. sola Juntina recte ἐ ἐπίον, quod codices confirmant. Vulgo ἐπέσιϙ. Antea omnes libri exhibent: ἀσπατίως τέ μιν εἶδεν, quod correxi. v. 229. Vulgo ἐνθα δ' ἐπειθ'. Nostrum ex Sylb. & Juntina. Deinceps S. P. 1. ὑπημίτιϙ, quod *sub diem* significat. Vide L. IV. 640. v. 236. P. 1. Reg. 1. ἄτ' ἐν habent. v. 237. Vulgo χειμερινοῖσιν. Nostrum ex P. 1. v. 240. P. 1. σελλομένην, quod etiam Reg. 1. superscriptum habet. P. 2. cum Juntina τε omittit. v. 241. Juntina δινεύοντο v. 243. Reg. 1. φέρη. v. 244. Vulgo εἰαρινή. Nobiscum P. 2. Reg. 1. v. 250. P. 2. χοροκλύπον superfc. habet. Deinceps vulgo ὡς ἀνά. Nostrum ex Junt. Ald. P. a. S. v. 251. Vulgo ἐπατσυτέροισι, quod ex Codd. Rittersh. correximus. v. 252. P. 2. S. ἐπιφαύει, quod & Juntina cum λιπαίνει habet. v. 258. P. 1. S. κατά. v. 259. P. 1. κελεύει S. & Reg. 1. κελεύσει. Juntina κελεύη. v. 260. Vulgo θήρης τε. Dedimus θήρη ex Sylb. δὲ ex Reg. 1. v. 261. Vulgo περὶ λαιῆ. Nostrum ex Juntina P. a. S. Reg. 1. v. 262. P. 1. ἔρεται -- ἀβύσσοις τε. v. 263. Aldina, P. a. Reg. 1. ἀπέτρεψε v. 264. Vulgo ὁμῶς, λαῶν δ' ἀνελάν. Nostrum Junt. P. a. S. habent. Reg. 1. ἔχων superscripto ἐλάν.

v. 267. Vulgo κεχαρμένον ἐν δειπνοῖσιν. P. 1. κεχαρμένον δειπνοῖς. Reg. 1. κεχαρμένον ὕστατα δειπνοῖς. unde satis patet h. I. turbatum fuisse. Ex vestigiis lectionis Regii libri forte alii verum indagabunt; nos interim conjecturam *Brunckii* substituimus, qui

tamen ipse agnoscit magis huic loco convenire *fuititia* notionem, cui si quis aptam vocem, quæ metrum non violet, repererit, optimus vates habebitur. *ψ. 270. ὄξειαν* P. 1. S. Reg. 1. Cod. *Turnebi ψ. 271. Reg. 1. ἄλλον χορόν. ψ. 272. Vulgo συμκραγῆς αἴωσι. Reg. 1. σμαραγῆν, P. 1. S. αἴωσι dederunt. Vide versum 293. Versu 274. P. 2. ἀπὸ δ' ἔπλησσαν ἐχθρήνοαιες. Reg. 2. ἐπιπροσάδην habet. ψ. 276. P. 2. κρατερός τε δέ. S. ἀνέλκειν. Reg. 1. ἀνέλκειν omisso δέ, & superscripto ἀνέλκω. ψ. 278. αἶτην pro vulgato ἄγρην R. 1. dedit. ψ. 280. P. 2. εὐσολος, P. 1. ἐξοχ⊕ superscriptum habent. ψ. 281. Reg. 1. χειρῶν superscriptum habet. ψ. 282. ἀνδιεῖ P. 1. Sylb. Reg. 1. præferunt. quod non spernendum. ψ. 286. ἄγρσιν P. 1. dat. ψ. 287. ἤμακ λιόσροφον P. 2. superscriptum habet. ψ. 288. Sylb. διήλασαν. ψ. 289. θάνει Reg. 1. videtur θάνοι ex Reg. 2. legendum. ψ. 290. P. 1. ὁ δ' ἐν πλήθοντι. V. 191. P. 2. κάρην. ψ. 192. θώμιξ ex P. 2. S. recepimus. Sed vulgatum θώμιξ recte etiam Reg. 1. tueri videtur. ψ. 293. Malim ἀναθρώξωσι, quod Cod. *Turnebi* & Reg. 1. præferunt.*

*ψ. 302. P. 2. παρέχετο. ψ. 303. Vulgo λαβῶν. Nostrum ex P. a. Reg. 1. ubi etiam μετέλαβεν, vulgata superscripta. ψ. 308. οἰδάνεσι annotat. ψ. 309. P. 1. Reg. 1. μάρναται, quod & P. 2. S. superscriptum habent. ψ. 310. vulgo δύνειν. Nostrum ex *Juntina*, P. a. S. Reg. 1. ψ. 311. ἄσπετα malo consilio in textum invexi, ubi vulgo recte ἄχετα. ψ. 313. P. 2. S. ἔρχεται. Reg. 1. ἀλός habet, & glossa: κατά. in margine γρ. καὶ ἀλός ὁ ἀλιεύς. Voluit ὄλ⊕. ψ. 319. *Juntina* δηρόντ'. Reg. 1. particulam omittit. ψ. 321. Reg. 1. ἰχθύσι νεῖ⊕ ὅμοιον. Simile vitium habebimus infra IV. 126. ψ. 322. *Junt. Ald. ἐπαίξαι. P. 1. ἀναίξαι. ψ. 323. Sylb. ἔλλ⊕ ὅμιλλ⊕ habet. Hunc locum transtulit *Ælianus* I. 4.**

*ψ. 329. Vulgo ἔλκεσι. Nobiscum Cod. Turnebi, P. 2. S. Corruptum ἔλαξεν Reg. 1. habet. ψ. 331. Reg. 1. a prima manu ἐπέιξεται habet. ψ. 332. αὐτῶν editi. Nostrum P. 2. Reg. 1. ψ. 333. Sylb. ὀξύπερον in textu, P. 1. ἀνδάλας habet. Glossa Reg. a. δάψας explicat πλησιάζας. Satis vel hinc apparet verbum δάψας esse corruptum; glossator enim videtur legisse πολλάκι δὲ πελάσας ῥέχιν ὀξύπερον ἔτμηξε. ψ. 334. Reg. 1. εἴξε. glossa ὑπεχώρησε, ἀ:έ:υγε. ψ. 339. P. 2. S. Reg. 1. δέ τοι. ψ. 340. Reg. 1. γέγηθε. *Ælianus* I. 26. de cantharis piscibus: γίνονται δὲ ἐν τοῖς καλυμένοις ἄσπεραις χωρίοις. quæ ipsa vox latina est, qua græcum λεπρός significatur. Poëtis λεπρός de scabra petra, aspera terra; sed etiam βανός λεπρός in monumento de finibus Samiorum & Prienenium constituendis apud *Chandlerum* est. ψ. 341. *Juntina* δ' εὖ πλέξαισιν, quod etiam in Reg. 1. cum ἔτι τάχιστα. ψ. 343. glossa P. 1. Reg. 1. λευρή explicat σενή *Juntina* ἔσαι habet. ψ. 344. P. 2. S. γαστήρ δέ. ψ. 347. P. 2. S. κροπλόν. S. κλεπλόν supersc. habet P. 1. γαίης pro πέτρης præfert. R. 2. πλεπλόν κῦτ⊕ habet. ψ. 348. P. 2. ἐγκλίνοις. ψ. 350. Vulgo θαρσαλέως. Nobiscum *Junt. Aldina*, S. Reg. 1. ψ. 351.*

Vulgo ἀνέδραμεν. Nostrium ex Reg. 1. ἀπέδρασαν P. 1. Supra versu 303. pro eo dixit μετέδραμεν, si locus sanus est. Reg. 1. δησάμενον, vulgata superscripta, habet. Male deinceps P. 2. ἔνθα δ' ἔπειτα.

V. 352. P. 1. Reg. 1. κύρτοις μὲν. V. 352. Reg. 1. ἐντίθενται. Deinceps S. habet in textu αὐτε pro vulgato αἴψα. Postea ἐντός pro vulgato εἰς ἐν Junt. P. 2. S. Reg. 1. exhibent. V. 355. P. 1. ἀτρεμέοντες. V. 356. Aldina cum Juntina πανῆμαρ. sic & P. a. & Reg. 1. πρόπαν ἡμαρ Sylb. Vulgo παννῆμαρ. V. 360. Sylb. πανημαδόν. V. 362. Vulgo ἀκραλῶ. Nostrium Junt. P. 1. S. Reg. 1. V. 363. Reg. 1. εὔροντο. Sylb. Reg. 2. ἐν δὲ κατοφροσύνησι κακῆν, quod etiam P. 2. voluisse videtur. Hæc vero lectio mire mihi quidem arridet. V. 364. Cod. Turnebi & Reg. a. ἄγρη V. 367. P. a. S. Reg. 1. ἀραράς. V. 369. P. 2. Reg. 1. σπεύδουσι, uterque vulgatam superscriptam habet.

V. 371. Αδμωσι omisso ν ex P. 2. Reg. 1. Infra 380. Junt. Aldina P. 1. Αδμωνες habent. Pisces hi alibi hoc quidem nomine vix memorantur, nec de iis Gesnerus quicquam monuit, quod annotatu dignum sit. Glossa Palatini 1. συνακίσις ad versum 371. explicat, quo nomine apud græcos recentiores ψῆτλα appellari videtur, ut docet Gesnerus H. Aquat. p. 791. & 890. V. 372. Editi ὀρμίζονται, quod correximus. V. 373. P. 1. νέρθε μὲν ἀψάμενοι. V. 379. P. 1. ὑποπρορέοντες S. ὑποπροθέοντες Deinde δὲ μέντοι Juntina cum R. 1. habet. V. 380. Vulgo κύρτοις. Nostrium Junt. P. 1. S. Reg. 1. confirmant. V. 382. Vulgo εἰς ἔλον. Nostrium ex P. 1. At Reg. 1. ἐν ἴδον γρ. καὶ εἰς κίχον. V. 384. Cod. Turnebi δόλον. V. 385. προσύναντες Cod. Turneb. & P. 2. Versu 387. Codex Turnebi ἦντυνεν. Reg. 1. ἦρητηεν. V. 389. S. Reg. 1. μυρομένοιο. V. 391. Vulgo ἔδραμεν. Nobiscum P. a. S. Reg. 1. V. 392. Vulgo ἦξε καὶ ἔαθρε. Nostrium ex Reg. 1. ἴξε habet etiam P. 1. & S. V. 396. Juntina δειλόν. V. 397. Vulgo ἐφορμήσαντο. Nostrium Aldina, Turnebiana; Juntina ἐσωρμήσαντο. P. 1. ἐσορμήσαντο. V. 399. Omnes libri λάριμον præter Reg. 1. qui λαρινόν γρ. λάριμον habet. Accedit autoritas Hesychii, qui λάρινον, ἰχθύς ποιός habet. Sed hinc de natura ipsius nihil discimus. Æque obscura sunt, quæ habet Hesychius λαρινάϊον, κύρτον οἱ ἀλιεῖς τὸν ἐκ λεκέας, ἢ μέγαν. Deinde λαρινουτής, ἀλιεύς. V. 401. Vulgo ἐνεήκατο. Juntina ἐνθήκατο. Nostrium P. 2. S. Reg. 1. ἐπεθήκατο P. 1. Reg. 2. V. 403. Θεϊαντίδῳ. Vide Interpretes ad Antonini Liberalis cap. 34. V. 405. Vulgo ἐλθεῖν δ' ἐς. Nobiscum Reg. 1. facit. V. 406. Forte rectius legatur: ἀλλ' ἐπειὴ μιν δένδρον. Vulgatum καὶ sensum æque atque ὅτε perturbat. V. 407. P. 2. γοάει καί. V. 408. P. 1. ἐπιμίσγων. V. 409. Sylb. ἐνορμίζει. V. 410. P. 2. S. ὀσμῆ. P. 1. ἐπέπλατο. V. 411. Vulgo οἱ δὲ φέρονται. Nobiscum P. 1. Reg. 1.

V. 416. ἐπ' ἡμασιν P. 1. πλώσι Reg. 1. habet. V. 418. Juntina περιφυκία. Vulgo πέρι, φύκα. P. a. S. Cod. Turneb. φυκία. Reg. 1. περὶ φυκία τηλεθάντα. Sylb. τηλεθώντας. V. 419. S. ὅτε οἱ. Junt. P. 2. S. πόνον. P. 1. πόνον γρ. τόπον. Reg. 1. πόνον, sed

antea πόλον fuerat. v. 420. P. a. S. Reg. 1. ἀμφινέμονται. Verfu 421. Codex Turnebi & Reg. 2. ὑπεντύνει. v. 426. ἤχθησαν mihi suspectum in passivo. v. 427. P. a. ἀνύεται. sed ἀνεται legendum puto ex L. IV. 528. v. 429. Vulgo legitur πάση μὲν ὀφέλιμῳ — θήρῃ. ubi Junt. Aldina Reg. 2. ὀφέλιμῳ. P. 1. ὀφέλιμῳ. P. 2. ὀνήσιμῳ γρ. ὀφέλιμῳ. Utrumque ὀφέλιμῳ & ὀφέλιμῳ ex Oppiano memorat Eustath. ad Homer. p. 1472. sed posteriorem lectionem cum *Wassio* præferbat d'Orville. πάσησιν θήρῃσιν ex P. a. est. Regius 1. habet: πάσησιν ὀφέλιμῳ — θήρῃσιν.

v. 431. Sylb. τοῖσι δὲ πόνον — ἔθνησαν cum glossa τοῖς ἀλιεῦσιν. Vulgo πόνη — ἔθνηε Nostrum ex Reg. 1. Hunc de nullo locum exscripsit *Ælianus* II. 41. v. 437. Vulgo ἀποπνέεισιν αὐτμήν. Nostrum P. a. S. habent. Reg. 1. ἀποπνέουσιν αὐτμήν γρ. ἀποπνέουσιν. v. 439. Vulgo τρίγλητι σύεσσί τε. Nostrum ex Junt. P. 2. Reg. 1. v. 442. Reg. 1. χερσαίοισιν. v. 443. Junt. Ald. ἀπορίσεται Hunc de malanuro locum exscripsit *Ælianus* I. 41. qui similem antacæi in Istro capturam memorat XIV. cap. 26. v. 444. Reg. a. λινοεργέϊ κύκλω superscripto λινοερκέϊ v. 446. P. 1. σκοφρονέει. v. 455. Vulgo ἐδάδην. Nostrum ex Sylb. v. 456. Vulgo ὑπαί. Nostrum P. 1. Reg. 1. v. 457. Reg. 1. ὄσθ' ἐνόησαν. Sylb. ὄσω. Mire Codices variant in πολλόν & πολλῶ cum comparativo conjunctis. Forte erravimus, quod eandem normam non ubique secuti sumus. v. 459. P. 1. ὅτε. Vulgo ζέση. Nobiscum P. a. S. Cod. Turnebi, Reg. 1. v. 460. P. a. S. Reg. 2. ἴσεται ἐς. v. 462. P. a. Cod. Turnebi ἐπισπαίρει. Verfu 463. Vulgo πεφυρμένον. Nostrum habent P. 1. S. & laudat ex h. l. Eustath. ad Homerum p. 1450. v. 464. Sylb. Reg. 2. ἀσπασίην, quod probaverim. v. 468. Reg. 1. λεπτός τις. v. 469. P. 2. Reg. 1. εὐπλακῳ Ex posteriore codice etiam θ' pro δ' dedimus. v. 470. Vulgo βικίς τ'. Nostrum λεπτοῖς P. a. S. Cod. Turnebi, Reg. 1. exhibent; sed particulam τε P. 1. & Reg. 1. omittunt. δὲ ex Cod. Turnebi exhibemus. v. 471. Vulgo τοῖς δ' ἐπέθηκε. Nobiscum Juntina, P. 1. S. Reg. 1. v. 474. Sylb. Codex συχναῶ annotavit, in textu cum Reg. 2. πολλὰ habet. v. 475. εἶεν P. 2. Reg. 1. præferunt. v. 477. P. 1. εἴτε μιν αὐτως recte. v. 480. Reg. 2. P. 1. S. ἠπεδανοῖσι. v. 483. Vulgatum σεινοῖς ἔσαντες. ex Codicibus emendavimus.

v. 488. P. a. S. Reg. 2. Αἰδανέῳ. v. 489. Vulgo μνηροῖν. Nostrum ex P. 1. Περσεφόνην Juntina, Sylb. Reg. 1. præferunt. v. 493. Reg. 1. ἀγλαυοτέρη. v. 494. P. 1. μιν αὐτόν. v. 496. P. 2. S. πέλειν v. 498. Reg. 2. ἐπ' ἀκίςροιο. v. 501. P. 1. ὀθαλμοῖσιν ὄρα Reg. 1. ὀφθαλμοῖς ὄρα γρ. ὀφθαλμοῖσιν ὄρα, ἔργον δοκεῖ. Brunck in Codice ὄραεε legebat Dubia enim lectio Verfu 502. Vulgo εἶνω, quod ex Cod. Sylb. correimus. Pro κυρήσας P. 1. Reg. 2. νήσας v. 503. κρηδίη τε ex Reg. 1. Vulgo δε. v. 504. Vulgo εἰς ὄδον. Nostrum Juntina & Reg. 1. habent. v. 508. δίομενῳ vulgo Nostrum P. 1. S. In Reg. 2. ἀπαιεῖ est. v. 510. Juntina, P. 1. ἀντίκα δέ. P. 2. Cod. Turn. ἀντίκα.

γράφ. Certe αὐτίκα tenendum erat. v. 514. μητρός χόλον. subauditur διά, ut apud *Apollonium Rhodium* II. 1198. v. 516. Juntina, Cod. Turnebi, P. 2. nostrum habent. Vulgo ἀνατρέπεται. At ab altero ὑποπροσάδην frequentatur. v. 517. S. δεινός. v. 518. P. 2. Reg. a. πέτανται. Glossa tamen Regii Cod. ἐξήπλωται vulgatam respicit. v. 519. Vulgo ὡς ὄγ' ἐπί. P. 1. ὡς δ' τότε παπταίνας. P. 2. Reg. 1. nostrum habent. v. 522. Vulgo ἐπί. Nostrum ex Regio 1. qui minio μή οἱ superscriptum habet, quod etiam Aldina, P. 1. S. praferunt. Ceterum hunc locum de mugile transcripsit *Aelianus* I. 3.

v. 525. P. 2. παραψάων annotat. v. 531. Nescio unde *Rittersh.* ἐπειτύνεσιν prodidit. v. 540. Vulgo ε' δεδάηκεν ἐόν μόρον. P. 2. ἐν ἐδάη γραμπλόν δόλον. Juntina ἐν ἐδάη γραμπλόν μόρον. Reg. 1. ἐν ἐδάη γραμπλόν δόλον & vulgatam superscriptam habet. v. 543. De captura gladiatorum in mari Tyrreno circa Scylla-um praclarus est *Polybii* locus ap. *Strabonem* I. p. 44. unde constat vulgari loquendi consuetudine gladios cum canibus marinis confusos & γαλεώτας dictos etiam fuisse. Hinc κύων ξιφίας apud *Anaxippum* in *Aeliani* H. A. XIII. c. 4. v. 548. S. τεχνήσαντες. v. 549. P. 2. ἄγρη. Glossa in Cod. S. & Reg. 1. ἀναδέεται interpretatur ἀναδράζεται. Vide ad L. I. vers. 715. v. 550. εὐσέλμης P. 2. S. Reg. 1. recte praferunt. P. 1. εὐξέτης habet. v. 583. Vulgo αἰχμηῆ. Nostrum ex P. 1. v. 550. P. 1. πολλάνη μήν. v. 558. P. 1. ἤραπαξαν. v. 564. Reg. 1. ἐπειγομένοισι πολιταῖς. v. 570. Vulgo αὐθις. Nostrum ex Reg. 1. qui etiam ἔβυθί τε habet. Juntina λόχον. v. 571. Vulgo ἀρήγει. Nostrum Sylb. ἀρήγει Junt. Aldina, P. a. Reg. a. v. 573. P. 2. μετ' ἠόνας. Deinde P. a. S. ἔνθα δέ, quod prafero. Vide L. V. 389. & 595. v. 574. P. 1. Reg. 2. ἐπαίγδην. sed infra L. V. 260. καταίγδην ἐλθωντες constanter legitur, quod & h. l. restituendum. Reg. 2. ἐλάσατες habet. v. 575. Vulgo θυμῶ. Elegantissimam lectionem πόντω debes Regio 1. qui vulgatam superscriptam habet. Versu 580. Reg. 1. ἐπέρχεται. v. 581. Vulgo ὁμοίη. Nostrum ex P. a. S. Reg. 1. est. v. 582. Cod. Turnebi, P. 2. ἐπαιδομένοι. Juntina cum Reg. 1. ἐπ' αἰδομένοι. v. 586. P. 1. ἀνάψοιο. v. 587. P. 1. ἐμπεσέειν.

v. 590. P. 2. ἀνέπλησαν. P. 1. S. Reg. 1. σφικλόν. v. 591. Reg. 1. μεθεκρομένοι. v. 592. Vulgo γόμοφοις. Nostrum Juntina P. a. S. Reg. a. habent. v. 593. Juntina ἐπελθόμεν. v. 594. P. 1. S. κακότηλα. v. 595. Vulgo ἰμαλέησι. Nostrum ex P. a. v. 596. P. 1. σκόμοθραις μὲν, quod propter sequens ἀλλὰ probō. v. 600. Omnes libri ἐνδύνειν. Ceterum glossa in Regio 1. habet ὑπάρχει εἰσέρχεται. Scilicet autor ejus cum *Guieto* existimabat subintelligi h. l. ἔσι, sed potest etiam ἡμέρος ἔσι e superioribus cogitatione repeti v. 603. Juntina P. a. Reg. a. μογέσαι, & versu 604. ἀλδσαι habent, ut versu 601. Reg. 2. μηδόμεναι praefert. Quae varietas quid sibi velit non perspicio, nisi versu 596. Θύναι lectum olim fuerit, quo etiam referri debet, quod P. 1. versu 597. ταῖς pro τοῖς habet.

V. 607. αὐτίς ex Reg. 1. Vulgo αὐθίς. V. 608. Vulgo ἐπι-
 πρίσσι. Juntina ἐπιπρίξσι S. δάγματ' ἐπιπρίξσι γρ. ἐπιπρίσσι. P. 2.
 ἐπιπρίσσι. P. 1. δάγματ' ἐπιπρίσσι, quod & Reg. 1. annotat,
 qui δάγματ' ἐπιπρίσσι habet. V. 609. P. 1. πυνων ἔνισθεν ὀδόν-
 των. Hunc locum transcripsit *Ælianus* VI. 46. unde ἴσσι *atate*
aquales explicandi videntur. V. 611. P. 1. ἀφείη cf. IV. 223.
 V. 613. P. a. Cod. Turneb Reg. a. ἐνικλίνσσι. V. 615. Vulgo
 ἀρπάξοι. Nostrum Reg. 1. habet. P. 1. S. ἀρπάξει — καί τις. P. 2.
 ἀρπάξει. V. 617. R. 1. ἀλλήλοισ. V. 620. Φύνων ἄν P. 1. R. 1. uterque
 etiam εὐρυτέροισ habet. V. 621. ἐφ' ἡμετέρης Sylb. V. 622. Vulgo
 εἰαρινοί. Nostrum Juntina, Ald. Sylb. V. 625. Vulgo δεύτερα δῆ.
 P. a. Reg. 1. δ' ἡριδανοῦ. S. δεύτερον δ' ἡριδανοῦ. Junt. Ald. δεύ-
 τερον Ηριδανοῦ. Porro παρὰ ex P. 1. pro vulgato περὶ recepinus.
 V. 630. Vulgo ἐνιπλήθσσι. Nostrum ex Reg. 1. V. 631. P. a.
 Cod. Turnebi μεθίζαται. quod tenendum puto. Thynni ex alio
 in alii mare demigrant, & cum eis captura thynnorum.
 V. 632. εἰαρινῶν editi. Nostrum ex Reg. 1. Deinde vulgo ὀρμή-
 σται. Nostrum ex S. ὀρμήσσι P. 1. & Codex Turnebi. V. 634.
 Vulgo ἐπί. Rectum ex Junt. Ald. restituimus. V. 637. ὑπόρθιον
 Reg. 1. Porro scribendum est ὑψὶ κόλωνον divisivis vocibus. Alia
 est ratio Cyneget. 4. 87. V. 638. Reg. 1. ἐπιβάινει — ὅς κε. Reg.
 2. εὐτε κίστας. Sed ἐπαμβάινει legendum vidit *Bergler* ad *Alci-
 phronem* p. 64. V. 640 Juntina, P. 1. πάντη, quod in Reg. 1.
 superscriptum. V. 642 Vulgo δικλύσ Junt. Ald. P. a. S. Cod.
 Turnebi δικλύων exhibent. Reg. 1. clare δικλύω, sed v. minio su-
 peradditum est. V. 647 P. 1. Reg. 1. ἰμείρσσι. deinde P. 1.
 ἀνέχηται ubi vulgatum ἀγρομένοις emendavimus. De hodierna
 thynnorum apud Massilienses captura quædam obiter tradita re-
 peri in libro gallico: *Voyages d'Italie & de Hollande, par*
l'Abbé COYER Tome II. p. 128.

AD LIBRUM QUARTUM.

Versu 2. δῆ ex Juntina & Reg. 1. Vulgo τε. V. 4. πολιύ-
 χων præbent P. 1. Reg. 1. 2. V. 6. εἰναλήσσι recte P. 1. Reg. 1. 2.
 V. 8. Uterque Regius ἀοιδῆ. non male. Vulgo ἀκρίτοισι μανίαις.
 Recte tamen Juntina cum P. 1. ἀκρητοισι præfert ἀνίαις dedit
 Reg. 1. qui tamen ἀκρητοισιν habet. V. 16. Reg. 1. ἐπακῆσσι.
 V. 17. Editi σπλάσχνοις δ' habent. Reg. 1. σπλάσχων superscri-
 ptum habet. Idem versu 18 χρωτός τε pro vulgato δὲ dedit.
 V. 21. P. 1. ἀντιβολήσσει. V. 25. ἐξεύροχο est ex P. 1. vulgo ἐξεύροχο.
 Turnebus forte ex Regio 2. δεσμῶς memorat. V. 27. Θεὸν ὄρνιν
 ex conjectura *Rittersh* recipere, quam vulgatum Θεὸν maluit
Brunck. V. 33. P. 1. Aldina, Juntina, ὅσκειν — κομέει — φυλάσσει.
 quod etiam in Reg. 1. est, qui recte ὅσις habet, & superscri-
 ptum φορέει pro κομέει Vulgo ὅσκειν — κομέει — φυλάσσει. V. 36. P.
 1. cum Aldina ἀτρυνέτης Reg. a. cum editis ἀτρυνέτη. Porro
 P. 1. Reg. a. νεάτοις. In Regio 2. est βένθεσι. V. 37. Vulgo ἐπλί-
 ξις. Nostrum ex P. 1. Reg. 1. cf. versum 364. V. 40. Lege ex

Ald. Junt. & Codicibus ῥύονται. Locum de scarorum amore mutuo exscripsit *Ælianus* H. Anim. I. 4.

V. 44. Vulgo ἰχθύς, quod emendavit *Pierſon*. Verſu 46. Omnes libri παλιμπλακείσσι, quod emendavi. V. 49. Reg. 2. πέση δόλον. V. 57. Aldina εἰδὲ λίπασσι. Juntina εἰδὲ λίπονται. Reg. 2. λίπωνται. P. 1. λείπονται. Vulgo εἰδὲ λιπόντες. Noſtrum Reg. 1. dedit. V. 58. Vulgo ἀρεξεν ἀναχών. Noſtrum ex P. 1. Porro omnes libri in hoc verſu τειρόμενον præferunt, quod *Brunck* ex V. 262. mutavit. V. 62. ἀλόντῳ pro vulgato ἑόντῳ ex Reg. a. V. 69. Juntina ἔχονται habet. V. 76. Reg. 1. τῶν δ' ἦτοι, ut & Reg. 2. habet. & 77. ὑφαίνει Vulgo ὑφαίνων.

V. 87. Vulgo εἰθύς, quod immutavi. V. 88. Reg. 1. ὄθρα ῥύσονται. Gloſſa ἐλαύσασσι, λυτρώσασσι utramque lectionem respicit. Rectum videtur ῥύονται. V. 89. Reg. 1. ἀλάτην γρ. ἀπάντη. ſed forte olim pro ἀκατον ſcriptum fuit ἀπάτην, quod elegantius videtur. Iterum h. l. de captura ſcarorum exſcripſiſſe videtur *Ælianus* H. Anim. I. 2. V. 92. P. 1. ἔσσειται ἄγρη. Reg. 1. ἔσσειτ' ἀρωγῇ ſuperſcriptum habet. V. 94. ὑπὸ Reg. 1. V. 95. Rectum λίνον operæ corruperunt. V. 97. εἰσενέχυντο Cod. Turn. R. 2. V. 99. προδολαί τε ex Junt. P. 1. Reg. 1. vulgo προδολή τε, V. 100. Aldina, Junt. τοῖσιν γάρ. Antea ἀργαλέαν editi; noſtrum Reg. 1. ſuperſcriptum habet. V. 104. Reg. 2. πόθῳ pro πόνῳ habet. recte. V. 109. Reg. 1. ἐλόντες & in margine γρ. ἔχοντες, quod poſterius editi habent. ἰόντες ex conjectura *Brunckii* dedimus. Pro ἄγρη Reg. 2. ἄτην habet. V. 110. Editi πιμπλῶσιν, niſi quod Junt. πιπλῶσσι Noſtrum ex P. 1. Reg. 1. Pro vulgato ἐτήμερον rectius ex P. 1. & Reg. 1. dedimus. Pro κελαινῶ Reg. 2. φαεινῶ habet, & verſu 112. ἐφ' ἀβέſαντες. V. 118. P. 1. Reg. 2. ἐς δ' ἔπεσον -- ἀοχθείες. ultimum etiam in Reg. 1. V. 119. πόνων P. 1. quod & Reg. 1. ſuperſcriptum habet. V. 122. Θήρη *Turnebus* annotavit. V. 124. ὡς βράζον *Turnebus* memoravit. Vulgatum αὐτὸν correxit *Pierſon*. V. 126. Vulgo ὡς κείνοι, quod correxit *Brunck*.

V. 127. Juntina & Reg. 1. ἐπιβάλλεται. P. 1. δὲ omittit. Hunc *Oppiani* locum exſcripsit *Ælianus* I. 12. ſed de cephalis oxyrynchis eadem omnia tradit, quod monuit etiam *Geſnerius* p. 658. *Ariſtoteles* ſimpliciter de mugilibus hæc commemorat, H. Anim. V. 5. ex quo *Plinius* 9. c. 17. V. 129. πέλοι ex P. 1. recepimus. Vulgo τε πέλει. Reg. a. δὲ πέλει, ſuperſcripto πέλοι, quo & gloſſa ὑπάρχειτω refertur. Semel hic monuiſſe fatiſ eſt, fere omnes gloſſas in utroque Codice Regio ad lectionem ſuperſcriptam, aut quam gloſſator aliunde annotare voluerat, & tamen omiſerat, referri. Noſtram lectionem *Ælianus* clariffime habet. V. 133. Reg. 1. ἡγεμονίει. V. 134. χέρσον ὑπέξεύων. Similiter *Crinagoras* Analect. T. II. p. 148. χέρσον ἐπεβαίνοντι κατασπαροεῖσα κλύδωνι. Hinc emendandum carmen *Dioclis* Caryſtii apud *Reiske* Anthol. Ceph. N. 604. ſive Analect. T. II. p. 183. ubi legitur: χέρσῳ δ' ἐπεκβαίνει ἐμεῦ χάρην ὕδατι θυμός. Lege χέρσον ὑπεκβαίνει, nam ὑπεκβαίνει in Cod. Lipſienſi fuit. V. 138.

ἀγαυόμενοι dedimus ex Junt. P. 1. Reg. 1. Vulgo ἀγαυόμενοι. v. 141. ὁ δ' ἱππῆς ex Reg. 1. pro vulgato ἱππῆς. Turnebus etiam θαλάσσιον forte ex Reg. 2. commemorat. v. 149. λίνος ἀμφι-
 βολός dicit ἀμφιβόλον, rete jaculum. Similiter Leonidas Analect. T. I. p. 223. καὶ πλατῶν εὐπλεκῆς ἀμφιβόλον. v. 153. Vulgo ἐμφύμενοι, quod, quia syllaba secunda necessario longa esse videtur, correxit Brunck. v. 158. αὐχένα Reg. 1. In Reg. 2. est ἑπαυχένα. v. 159. Reg. 1. κυρώματα & minio ceu glossa γυρώματα superscriptum. Turnebus etiam κυλώματα commemorat. v. 161. εἰς σφί ex Junt. P. 1. Reg. 1. vulgo εἰς γὰρ σφί. v. 165. μυρίνης editi. Nostrum habet Reg. 1. in altero μυρίνης superscriptum est, qui deinde versu 166. εἶτε καὶ ἄλλη habet. Myrtum tamen ex h. l. vertit etiam Cyllius apud Gesnerium p. 1032. v. 169. Juntina δύνουσι. & versu 70. δυνῆς habet.

v. 170. Hunc de merulis locum habet *Ælianus* I. 14. Versu 175. Reg. 1. κοσσύφω δ' habet. Sed malim cum *Brunckio* τῶδε γὰρ ἔτ' ἐνὴν legere. v. 178. πᾶν ἡμᾶρ divisis vocibus ubique, etiam nulla codicum autoritate accedente, scriptum, quoniam prima in πανῆμαρ, si conjunctæ fuerint, necessario corripitur, ut in πανίχιον & similibus. *D'Orvillei* disputatio nobis hic non satisfacit. Juntina hoc versu τοῖσιν præfert. Versu 181. Reg. 2. ἐρχομένας. ἔτω σφί. recte. v. 183. Vulgo ἀνώγοι. Nostrum ex P. 1. Reg. 1. v. 185. Reg. 2. εἰς κεν ἄλλη. v. 186. ἄλλοτε ἄλλης παπταίνων dedimus ex Aldina, & Juntina; hæc tamen παπταίνει, illa vero θαλάμης τε καὶ habet. Vulgo ἄλλοτε δ' ἄλλης παπταίνει. Reg. 1. ἄλλοτε ἄλλης παπταίνει θαλάμης τε καὶ habet. v. 187. Reg. a. ἔτ' ἐπί. v. 192. ὠδίνουσι ex Juntina revocavimus. Vulgo ὠδίνωσι. v. 194. Hic versus plane ineptus est ob tautologiam. v. 195. Reg. 1. τοῖον. Locutio ἄχθος ἀλύει an sana & proba sit, dubito. Forte ἄχθει ἀλύει poeta dixerat. Versu 197. Vulgo πρωτόλοχος. Nostrum ex P. 1. πρωτολόχος Reg. 1. minio ceu glossam superscriptum habet. Pro δῆμα Turnebus πῆμα commemorat. v. 198. Juntina ἔτε χέριον v. 202. μέγα δαίεται habent P. 1. Reg. uterque, & *Turnebi* codex. Vulgo περιδαίεται. v. 203. Vulgo ἐντύνασθαι. Nostrum ex Reg. 1. Versu 205. ἐνναετήρες præferunt Juntina, P. 1. Reg. 1. v. 208. Vulgo μέγα. Nostrum ex P. 1. Reg. a. v. 215. Reg. 1. ἐξέ ὕλισεν superscriptum habet, quod huc ex versu 20 translatum fuisse videtur. v. 216. ὅς ex Cod. *Turnebi* & Reg. 1. pro vulgato ὡς.

v. 218. Hunc de merularum captura locum exscripsit *Ælianus* I. 15. In versu 221. Reg. 2. ἀπ' ἀβυζοῖο. v. 223. Juntina αὐτὸν scilicet δόλοι. v. 232. Vulgo τείουσιν -- κερταμίουσιν. Nostrum uterque Regius habent. v. 233. Reg. 2. νῦν δὴ νῦν ἀλόχος habet. v. 235. τοι pro σοι Juntina, P. 1. Reg. 1. dederunt. v. 237. Reg. 1. σοι supra scriptum habet. v. 238. Reg. 1. χρυσέοιο vulgata superscripta. Ceterum cautius in hoc loco versatur *Ælianus*, qui οἱ θήλειος κοσσύφων dixit, quam *Oppianus*, qui κίχλας tanquam femininum κοσσύφων genus nominat. Monuerunt hac de re *Hippolytus Salviaus* de Aquatilibus fol. 222. G. & *Gesnerus*.

v. 242. ἐπαρωγῆ ex Aldina, Junt. & Codicibus restituimus pro vulgato ἐπαγωγῆ. v. 246. Vulgo ἐφίξεται. Nostrum ex P. 1. Reg. 1. v. 247. καθέθηκε ex P. 1. scripsimus. quod habuit etiam *Ælianus* I. 56. qui h. l. transcripsit. Vulgo κατέθηκε. Credibile tamen est *Ælianum* sua aliunde transtulisse; ita enim ille: ἀλίσκεται δὲ τῶν κυνῶν τῶν σμικρῶν τῶνδε ἐκάτερον ἐκ τῆς ἰλιῦ καὶ τῆς πηλῆς. Δίλεαρ αὐτοῖς καθιᾶτιν ἰχθὺν λευκὸν ἐπιτεμημένον τὴν ῥάχιν. ὅταν τάλινον εἰς ἀλῶν, καὶ τῶ ἀλῆ ἰσθμῶ περιπέσῃ, πάντες οἱ θρασυάμενοι συμπηδῶσιν αὐτῶ, καὶ τοὶ κάτωθεν ἐλακόμενῳ ἔπονται τε καὶ μέχρι τῆς νεῶς ἐκ ἀναπεδόμενοι. De verbis πηλὸς αἰδνῆς vide *Abresch* ad *Hesychium* h. v. v. 249. Vulgo αἰδν ἔπονται. Nostrum Junt. P. 1. Reg. 1. habent. v. 254. ἔσκεν *Turnebus* commemorat. v. 258. Vulgo τηλύγετον -- περιμοχθήσασσι. Nostra lectio ex Juntina est. P. 1. etiam περιμοχθήσασσι habet.

v. 263. αὐτὸν ὄλεθρον ὄλωνται si pro τὸν αὐτὸν dicitur, non satis græcum videtur; si ipsam mortem poeta voluit, sententia languet, & elocutio friget. Vide num magis conveniat αὐτοὶ ὄλεθρον -- ὄλωνται. v. 266. Junt. φυλῆς habet. v. 269. ἔρωλα ἔσπαταν ἐπὶ θαλλοῖς num recte & græce dicatur cum *Brunckio* dubito; magis etiam ineptum est, quod sequitur ὄβω δενδρήντι. v. 271. λιπαρῶ δὲ P. 1. Reg. 1. v. 274. Vulgo ἐς. Nostrum ex Juntina. v. 289. Ald. P. 1. χαίται; Nostrum etiam Juntina, Reg. 1. vide *Hemsterhuis* ad *Lucianum* T. I. p. 414. v. 290. deleuimus importunum. δὲ post ἄλλοτε. v. 292. ἐλισσομένως *Turnebus* forte e Reg. 2. annotat. v. 293. Vulgo ὄτπερ. Nostrum Junt. P. 1. Reg. 1. v. 297. P. 1. Reg. 2. φιλέοντι. Reg. 1. φιλέοντι scriptum habet, ubi tamen antea κύνοντι adfuisse apparet. v. 298. P. 1. λωφήσει. Reg. 1. ἐφέρπει. v. 300. P. 1. Reg. 1. bene ἔλε habent. Vulgo ἔλεν. v. 313. Vulgo ῥηγμῖνας. Nostrum ex Reg. 1. v. 317. Junt. P. 1. βερυκέα habent. v. 325. Omnes libri σαθραῖσι κτηρεθέσσι. Hic mihi exemplum operis typographicis describenti error obrepfit, cujus veniam peto. v. 331. μὲν sensum perturbat. Recte P. 1. Reg. 1. eo omisso ἄδδην præferunt, quod vel uno δ admissō in ἀδδράνθ pronuntiatione producitur. v. 334. Elegantiam in voce γέλως explicat *Casaub.* ad *Strabonem* XI. p. 766. v. 336. Vulgo τῆλε χθόνα. Recte Reg. 2. v. 340. Vulgo ἐπί. Nostrum ex P. 1. v. 343. Illud καὶ κέντις valde κακόωνον est. Forte legendum ἔτως κἀκείνως τις.

v. 347. Reg. 1. κῆρας ἐδὲ glossa θανάτως σῶς. In altero est ἐπέτρεψεν. Hunc locum transtulit *Ælianus* I. 23: unde apparet, quid versu 350. αἰλὸς διὰ χῶρον ἔχασιν fit. recte Schol. editus μέτον ἔχασιν. v. 352. P. 1. Reg. 1. ὁμόκλιτον. v. 354. Vulgo αἰγῶν. Nostrum Cod. *Turnebi*. Reg. 1. P. 1. habent. v. 355. Cod. *Turnebi* & Reg. 1. σφετέροισι συνάψας habent. v. 358. Junt. Ald. Reg. 1. ἐσωπή. In Reg. 2. est ἐσωπή. v. 363. Reg. 1. αἰγείοισιν. In Reg. 2. φρεσὶ μηλείοισι. recte. v. 364. ῥάδδον -- κραναλήν. *Ælianus* ῥάδδον κραναλάς habet, ex corno arbore factam. v. 365. Vulgo βάλεν. Nostrum ex Reg. 1. v. 367. Omnes libri

παχείη, quod faltem *valida manu* vertendum erat. Nostrum *Gesnerus* p. 998 conjecit. v. 368. P. I. Reg. I. οἴεται recte, opinor. v. 370. Juntina cum Reg. I 2. nostrum ἀποσπύξαντες habent. Aldina ἀποσπλήξαντες. Turnebiana ὑποσπύξαντες P. I. ἀποσπύσαντες. v. 372. ἔνδια ex h. I. laudat *Eufstath.* ad *Homerum* p. 1505. Reg. I. ἦθεα cum glossa διατριβάς. v. 372. Reg. I. εἰδὲ τις ἄγρης. v. 376. Reg. 2. περιμαίνεται. v. 377. Reg. I superscriptum ἴσατ' ἀκούτης habet. v. 378. Correxi πέτρας. Vulgo πέτραις. Reg. I. εἰσελάοι. v. 382. Vulgo πλόθεισιν. Nobiscum P. I. Reg. I. v. 384. Vulgo ἔπλετ' ἐνώ. Nostrum ex Cod. *Turnebi* & P. I. cf. *Cyneg.* II. 53. v. 388 Omnes editi νυμφεῖον ἔδον φόλον. In Reg. a. νυμφίον, sed alter pro glossa τὸν νυμφεῖον habet, unde emendatio nostra confirmatur. v. 390. P. I. ἐδν. v. 391. *Turnebus* ὑψαίον ἄγρη commemorat. v. 392. Vulgo πρῆκνυεν. Nostrum P. I. dedit. Vide infra v. 545. & L. II. 414. Alia fargorum capiendorum ratio Caribus frequentata describitur ab *Æliano* XIII. c 2.

v. 400. P. I. ἔθορ' ἀκούτης. Reg. a. ἔνθορε κύρτω v. 401. Reg. 2. δειλαίαις μέγα δειλός. v. 403. P. I. Reg. a. ἑξαπάτησιν ἐρωμακνήσιν. Latet hic ulcus, nec usitata videtur vox ἑξαπάτη. *Brunck* tamen conjiciebat ἑξαπάτησιν ἑρωμακνέοντες ὄλοντο. v. 407. P. I. δαισάμενον, quod & R. I. superscriptum habet; glossa tamen μερισάμενον habet. v. 409. Vulgo φέρη. Nostrum ex P. I. R. I. v. 410. Reg. I. τῆμ' ἰππέρων. Saltem τῆμοσδε una voce scribendum. v. 419. P. I. Reg. 2. συμφυρτές. Cod. *Turnebi* συμφορτές, quod & Reg. I. a secunda manu habet; prius enim συμφυρτές fuerat. Omnes vero libri in vulgatum σφακέλης consentiunt, quod correxit *Valckenair* ad *Ammonium* pag. 220. v. 425. Vulgo ἐτοῖμοι. Nostrum ex Reg. I. ἔτοιμον P. I. dabat. v. 427. Vulgo ἐρύσσι μάλα Nostrum ex Reg. I. vide vers. 435. Deinde versu 428. P. I. ἐγέρη. *Turnebi* Codex & Reg. 2. ἀγέρη. v. 429. P. I. Reg. I. αἰ δ' ἐπί. v. 431. Omnes libri ἀλλήλους προθέσει, quod græcum non est, nisi poëta hoc pro παραθέσει, quod genuinum erat verbum, posuit. v. 434. Reg. I. ἐύσσεια. v. 440. Vulgatum ἐντυνόων ex Juntina & Codicibus correximus. v. 444. Nescio cur δάγμαλα hic *Oppianus* usurpavit, cum alibi δάγμαλα posuisset. Reg. I. δάχμαλα, quam formam etiam in *Nicandro* codices præferunt. Reg. 2. γλαυκοῖς ἐν βένθεσι habet. v. 445. σύροι scripseram ex Ald. Junt. & Reg. I. In Reg. I. ἐτιδῶσα exstat. v. 446. Vulgo ἀμφιπεσῶσα. Nostrum ex Reg. I. v. 450. *Turnebus* λιμένεσιν ἀλικύσεισιν commemorat. v. 454. Reg. I. ἐπιδῶσα. v. 457. Vulgo πλῆσεν Nobiscum P. I. Reg. I. v. 463. αὐλὸν ἐλῶν Juntina. Eandem anguillarum capturam, qua in Pado circa Patavium usi fuerint, aliunde copiosius & distinctius descripsit *Ælianus* H. Anim. XIV. 8.

v. 476. Vulgo ἀλλήλοισιν Nostrum ex P. I. Reg. I. v. 477. Omnes libri ἔργμασι, quod correxeram, ante quam vidissem jam olim id voluisse *Casaubonum* ad *Strabonem* p. 665. In Reg. 2.

Reg. 2. glossa *σηρίγμασιν*, *καλύμμασι*, *θαλασσίσις λίθοις κεκρυμμέναις* habet, ubi adeo vera lectio latet. v. 487. ἐπὶ σφίσι *Codices*. v. 488. Vulgo καὶ μὲν τις. Nostrum Reg. 1. superscriptum habet. Deinceps vulgo *κείνησιν ἐπ' ἰχθύσιν ἀμύηταιο*. Juntina sola *κείνησι μετ' ἰχθύσι*. *Brunckius* nostram lectionem excogitavit, ubi *κείνησιν ad manus*, *παλάμας*, referendum, & *ἐπαμάσασθαι* gallico verbo *amasser* explicandum. Mihi tamen lectio Juntina magis placet. Reg. 1. *κείνοισι* præfert. v. 490. Vulgo ὅποτε φράσσονται Nostrum ex P. 1. Reg. 1. Aldina ὅποτε φράσσονται. v. 494. Vulgo ἢδ' ἀκάτης. Nostram lectionem ex P. 1. ductam probaverunt *Wasse* ad h. l. & *d'Orville* ad *Charitonem* pag. 126. Reg. 1. ἐν δ' ἀκαλον. Reg. 2. ἢδ' ἀκατόν τ' ἔπλησαν, quod *Brunckio* placebat in ἐν δ' ἀκατόν τ' ἔπλησαν mutatum. v. 495. Reg. 2. ἀπειρεσίην χύσιν habet. v. 497. P. 1. *διὰ ρίνοντες*. Totum hunc locum de encrasicholorum captura mire illustrat *Ælianus* H. A. 8. 18. qui tamen aliunde sua duxisse videtur, adjunctis de suo quibusdam nugis. Cf. etiam *Aristoteles* H. A. 6. 15. *Athenæus* 7. 14. Versu 501. Reg. 2. *περιπλήθασ' ἀφύγησιν* habet. v. 507. Reg. 2. *ᾠδῖν* ὑπ' ἄλγεσιν. v. 508. Vitiosum *μεταδρομάδην* *Turnebus* ex Reg. 2. prodidisse videtur. Reg. 1. *κίχῃσι μεταδρομάδην*, ubi vulgo *κίχῃσι*. Sed saltem *κίχῃσι* hinc efficiendum erat. v. 511. Vulgo *ἐπιψάσῃσι*. Nostrum ex P. 1. v. 514. *ἀλὸς βυθὸς* *Turnebus* forte e Reg. 2. annotavit. v. 520. Reg. 1. *τίλειται*, *βαιοῖς* & *προδαῖτας* superscriptum *γρ δέμας* habet. v. 527. P. 1. *εὐναῖς*, quod & Reg. 1. superscriptum habet. v. 534. Reg. 1. *δολιχῆ*, *αὐτάρ*. Deinceps omnes libri *πάχετός τε μεγίστη*. ubi *τε* nimium est. Quare h. l. emendavit *Brunck*. v. 535. Vulgo *ἔσ* Nostrum Junt. P. 1. Reg. 1. v. 543. P. 1. Reg. 1. ἐν νεάταις ρίζαις. Vulgo *νεάτας*, quod mutavimus. v. 540. Omnes libri *περικραστῆς*, quod ob sequens *κρατερόν θέν* ineptum. Quare emendavit *Brunck*. eadem opera & *περικρεμῆς* scribi poterat. ἦκον *Turnebus* memorat. v. 544. Reg. 2. *ἰλύι*. v. 549. *οἰκλείραι* restituumus ex Junt. P. 1. Reg. 1. Vulgo *οἰκλείροι*. Ald. *οἰκλείρη*. v. 554. Hunc versum *Brunck* huc transtulit, qui antea post versum 485 legebatur: *οἰκλήρον ἰδεῖν μογεροῖσιν ἐσκότα σώμασι νεκρῶν* Mihi satis placet hic versus, & si *σώμαλα* scribatur, locum suum tueri posse videtur; hic enim ante comparisonem positus abundat, illic vero poëta brevi imagine defungi voluit. v. 555. Edifi *κλιθῆν*. P. 1. Reg. 1. *κλιθῆν*. Ille *παυθῆν*, hic vero *παύσαντ*, *τραπέντ* pro glossa habet. Nostrum dedit *Brunck*. Vide V. 297.

v. 560. Nostrum Juntina dedit. Aldina & P. 1. *ἐπιτρέπει ἄλγεα*. Reliquæ *ἐπιτρέπει ἄλγεα*. Reg. 1. *ἐπιτρέχει ἄλγεα* superscripto *ἐπιτρέπει*. glossa φέρει. v. 564. P. 1. Reg. 1. *ἐμπίπλει*. v. 565. R. 1. *ἀλιζόμενοι* vulgata superscripta. v. 567. Reg. 1. *θίνοντες ἔρεμοῖς* superscripto *θείνοντες*. Etiam Juntina, Reg. 2. P. 1. *ἔρεμοῖς* habent, quod probum est. v. 568. Reg. 1. *δῆπον ἀλὸς* vulgata superscripta. In Reg. 2. recte *κόντοις τε* legitur. v. 569. Vulgo

αὐτὸ ὑπὸ μαρμαρυγῆς πολυχηέῃ, ubi *Pierſon* in *Veriſimilibus* emendabat αὐτὸ ὑπὸ σμαραγῆς βαρυχηέῃ, quod poſtremum P. 1. exhibet. Reg. 1. clare habet αὐτὸ ὑπὸ σμαραγῆς. margo: γρ. μαρμαρυγῆς. gloſſa κινήσεως, φανταſίας. In Regio 2. μαρμαρυγῆς πολυαρέῃ exiſtat. Noſtram lectionem *Turnebus* in varietate commemoravit, & *Euſtath.* ad *Homericum* μαρμαρυγῆν θηεῖτο ποδῶν p. 1595. ex hoc *Oppiani* loco μαρμαρυγῆν laudat. Eſt ergo celer remorum-contorumque quaſi micantium motus. Licet etiam aliam adjungere rationem ex eo, quod recentiores obſervarunt, mare fervente piſcationis opere, remorum pulſatione turbatum velut oleum tractu pingueſcere, & adeo ſæpe igniculos-jacere, qui μαρμαρυγῆν facere omnino videntur. V. 576. Reg. 1. εἰλόμενοι gl. κρυπτόμενοι. Juntina πῶσσοι. V. 578. P. 1. ἰχθυόλῃ. V. 579. Reg. 2. εἰ γὰρ ἴδονται. Senſum verborum μήτ' ἔν τι. et. cet. *Geſnerus* H. A. p. 1156. explevit loco *Æliani* XV. 6. adducto, ubi in captura thynnorum Pontica piſcatorum vota memorat. V. 582. Vulgo σφιν. Noſiſcum P. 1. Reg. 1. In Reg. 2. νεμεσῆση eſt. V. 585. Vulgo πεπληνῖαι. Noſtram lectionem memoravit *Turnebus*. Reg. 1. vulgatam in textu habet, ubi tamen inepte gloſſa. æque ac in P. 1. vocem πεπληνῖαι per κείμενοι explicat, ſed ſuperſcriptum eſt αὐτὴν μήρινθον πολυδίνεα περικυῖαι, quod unice verum, ſiquidem περικυῖαι probaveris. V. 587. ἀναλακίην ἐλάφων ex Juntina reſtituimus, ubi vulgo ἔλαφον, quaſi ἀναλακίην adjectivum ſit. Reg. 1. ἀναλακίην -- ἐν εὐαγρέῃ habet.

V. 589. Reg. 1. τοὶ δ' ἐσπαῖσαι. V. 590. ἠλέματῃ ex Junt. & P. 1. recepimus. Vulgo ἠλέματῃ, Noſiſcum facit d'Orville *Obſ. Miſc.* T. X. p. 4. qui etiam monuit *Euſtath.* ad *Homerum* p. 381. ἠλέματον ex h. l. laudare. V. 591. μαψιδίας ex P. 1. recepimus. Nunc tamen vulgatum μαψιδίας prætulimus, quod Codices noſtri habent. V. 592. Juntina ἐπαίξαντας. V. 597. Vulgo δείσαντες. Noſtrum ex Reg. 1. Deinde βυθὸν *Turnebus* annotavit. V. 598. εἰλόμενοι πῶσσοι, quod correxi. Mihi verba πῆσσειν & πῶσσειν, quæ ab uno fonte fluunt, ita tamen ſignificatione differre a ſe invicem videntur, ut πῆσσειν & inde derivata verba vel nullo vel tertio caſu perſonæ adjuncto, vel denique caſu loci cum εἰς vel ἐν addito, Gallorum ſè *blottir* denotet, alterum vero, πῶσσειν, quartum caſum adjunctum habet, & ſimpliciter *timere aliquem* ſignificat. Non ignoro in aliis autoribus æque atque in *Oppiano* hæc duo verba permutata invicem fuiſſe, ſed librariorum incogitantia noſtræ obſervationi nihil derogat, quam forte noſiſcum alii viri docti approbarent. Porro *Waſſe* ex Codice *Schotti* δὲ κέχυνται maledbat, quod etiam in Reg. 2. extat. V. 599. Juntina ἀναπασόντες. V. 600. Vulgo μετακλίνας. Noſtrum ex P. 1. Reg. 1. V. 601. Reg. 1. πυκνῆσι. recte. verba σίντησι μέγαν πόνον ex h. l. laudat *Euſtathius* ad *Homerum* p. 1549. V. 604. Vulgo ἐπὶ τοῖς. Noſtrum ex P. 1. & Reg. 1. V. 605. Reg. 1. βάλῃ. V. 606. Reg. 1. πυκνῆσιν. V. 607. Vulgo βίνθεα. Noſtrum ex P. 1. &

Reg. 1. ubi glossa βάλει. v. 608. Vulgo περιφράζει τε δέ. Ald. cum P. 1. & Reg. 1. περιφράσσοιτο δέ habent. Nostrium ex Juntina est. v. 610. ἀκάνθας omisso δέ ex P. 1. recepimus. Vulgo δ' ἀκάνθαις. Reg. 1. ἀκάνθας, & superscriptum βάλοι habet, quo admissō, recte legitur: χεῖρα δ' ὑπὲρ κεφαλῆς βαλοι, καθύπερθε δ' ἀκάνθας. v. 611. Vulgo καταρρέξοιεν. Juntina καταρρέξειεν & antea ἀκανθῶν habet. Prius etiam Reg. 1. quod in καταρρέξειεν. in nostra editione degeneravit. Pessime. saltem esset καταρρέξει τε Deinceps male P. 1. ἐπικλίνει. Totum hunc locum excrispfit *Ælianus* I. 23. qui ita hac de re: εἰς τὸ κάτω μέρος ἀπὸ γε τῆς κεφαλῆς ἡσυχῆ κατὰ γων, εἶτα κλίνει καὶ πῖσας &c.

v. 613. P. 1. Reg. a. ἀσεμφές, & sic Ald. Junt. Vulgo ἀσεμφές. v. 615. ἔργον. pro vulgato ἄγρην ex Juntina & Reg. 1. dedimus. v. 617. Vulgatum ἐσομένως ἐπέσσυτο prorsus ineptum. Quare *Brunckii* emendationem recepimus. Ipse tentaveram ἀσπασίως—ἐπέσσυτο. v. 619. Vulgo ὑπέδραμεν, quod ex Juntina P. 1. Reg. 1. immutatum fuit. v. 620. Vulgo εἰδὲ γάρ. Rectum habent Junt. Ald. P. 1. Reg. 1. v. 622. ἰατρικὴ ὑπὸ πύλας dant Junt. P. 1. Reg. 1. v. 625. P. 1. σρέψασα. supra tamen versu 51 σρέψας δὲ κάτω κεφαλὴν τε καὶ ὅσσε relictum fuit. v. 626. Vulgo ποτιδάλλεται. Nostrium ex P. 1. cf. versu 98. Juntina versu 629. ἐκλίνει exhibet. v. 632. Cod. *Turnebi* & Reg. a. ἀσπαλή habent. Porro omnes libri μελέσῃσιν habent, nisi quod P. 1. μελέεσῃσιν exhibet, quod vitium *Cyneg.* II. 625. etiam obfuderat. κενεῆσιν invexit *Brunck*; equidem vulgatam teneo. v. 633. Reg. 1. ἐρεισάμεν gl. ἐλκύσας. idem vitium adfuit *Cyneg.* 4. 208. Versu 636. πικρὸν dedimus ex Juntina, P. 1. Reg. 1. Vulgo λυγρὸν. v. 638. Juntina cum P. 1. βαθυπλοκέ exhibet. Reg. 2. πολυπλοκέ in textu habet. Mire in hac forma variant libri. Vide ad Libri V. 379. & supra versu 47. *Suidas* ex epigrammate laudat πολυπλακέ in voce κισσύδιον, ubi hodie *Analect.* T. I. p. 228. πολυπλανέ constanter legitur. v. 640. δαμάσσας *Turnebus* laudat. v. 643. Recte Reg. 1. ἀτρεμέσιν. gl. ἡσυχάζεσι.

v. 647. A Phœnicibus olim pisces mari verbasco infecto capi solitos fuisse memorat *Aristoteles* H. A. VIII. c. 20. qui alibi, Libro IV. 8. monet, pisces petris falso odore oblitis ad capturam evocari. v. 653. Omnes libri male ὑπαγνύμενοι; præter Reg. 2. ubi ὑπαγνυμένοις extat, exhibent, quod *Rittersh.* correxit. v. 659. ῥίζαν ἢν P. 1. Reg. 1. Paulo antea Reg. 1. ἄργειλον gl. λευκὴν habet. v. 661. αὐταῖς ex Cod. *Turneb.* P. 1. Vulgo αὐτῶν, quod Reg. 1. in textu habet, altera lectione superscripta. v. 669. Vulgo ὑπό. Nostrium Reg. 1. superscriptum habet. v. 670. Vulgo ὕδατι. Nostrium ex P. 1. & Reg. 1. Versu 676. Juntina habet ῥιπῆ—ἄλματι. *Turnebi* Codex πολλαῖς δ' αὖ ῥιπῆσι καὶ ἄλμασι. Vulgo πολλαῖς δὲ ῥιπαις τε καὶ ἄλμασι. P. 1. singularem utrobique præfert. Reg. 1. πολλῆ δ' ἐν ῥιπῆ τε καὶ ἄλματι. Reg. 2. πολλαῖς δ' ἐν ῥιπῆσι—ἄλμασι. v. 677. Vulgo ἀμφιγρίτην. Nostrium habent Junt. Ald. Reg. 1. v. 678. Vulgo

τόδ' ἰχθύτι. nostrum ex Juntina, Reg. 1. Deinceps editi libri δειλή, quod e conjectura emendaveram, quam nunc Reg. 2. firmat. v. 682. Reg. 1. παύσηται. v. 685. Vulgo ἐπισήσανται. Nostrum ex P. 1. Reg. 1. v. 688. Reg. 2. κρηναῖον præfert. v. 692. Vulgo αἰεΐει. Nostrum habent Juntina, P. 1. & Reg. 1. ubi tamen glossa ἀρεπεῖ ad alteram lectionem, ibi omisam refertur. v. 693. Junt. Ald. Reg. a. ὄλονται. Porro Φαρμακλήσιν sola Juntina & Reg. 1. habent, reliqui libri Φαρμακλήρων.

AD LIBRUM QUINTUM.

v. 2. Ald. Junt. ἔτ' ἐνὶ γαίῃ. P. 1. Reg. 1. εἰδ' ἐνί. v. 12. Reg. 1. ἄσπερον superscriptum habet. Idem versu 13. ἔσπασε superscriptum habet. v. 20. Reg. 1. ἐλκυσῆρα cum glossa ἐκ τῷ ἔλκω ἐλκῆσαι ὀμηρικῶς. v. 27. Φαρσαλίῃ ex Reg. a. reposui, ubi vulgo Φαρσαλέως. v. 30. Reg. 2. habet. πορδαλίῶν (superscripto παρδαλίῶν) γενῶ ὄλοόν δάκῃ, ἀλλὰ θαλάσσης, αἰνότεραι. Unde duplicem h. l. lectionem olim fuisse suspicatur Brunck, nempe alteram: παρδαλίῶν γαίης ὄλοόν γένῃ, ἀλλὰ θαλάσσης, αἰνότερον. Huc enim referri videtur αἰνότερον, quod pro vulgato αἰνότεραι exhibet P. 1. & in margine Reg. 1. Altera vero lectio habuisse videtur: παρδαλίῃς γαίης ὄλοόν δάκῃ, ἀλλὰ θαλάσσης, αἰνότεραι. v. 31. P. 1. Reg. 1. πολλόν. v. 45. Vulgo εὐμενέες. Nostrum P. 1. Reg. a. habent. v. 50. Reg. 2. πεινῶντα. unde lege πεινῶντα v. 54. Reg. 2. ἐέρταῖ. v. 60. Reg. 1. ἠιόνος ἐκλὸς ἰνάνει, sed minio ἠιόνῃ ἐγύς correctum. v. 60. Juntina, P. 1. Reg. 1. ἀσχιθαθεῖς. Locum qui sequitur, a versu 62. expressit *Ælianus* H. A. 2. 13. qui ex versu 68. κεφαλὴν προμήκης reddere videtur, ubi *Opprianus* δολιχὸς τε δέμας Vulgo δολιχὸν legebatur, deinde βαιὸς ἰδεῖν, quod cum δολιχὸς non convenit. Quare eo confidentius Φαιὸς reposui ex *Æliano* qui habet ἰχθύς μακρὸς καὶ λευκός, τὴν κεφαλὴν προμήκης, quod idem voluisse *Rondeletium* videbam, cui tamen intempeste oblocutus est *Gesnerus* p. 134. Sed ille malebat λευκός. Nostrum vulgato propius est, licet non ignorem vulgo Φαιὸς fuscus verti. At Φαίδιμῃ etiam, quod ex eodem fonte promanat, splendidus, candidus significat. Similiter apud *Aristotelem* H. A. IX. 19. in historia merularum βαιὸς & Φαιὸς permutata fuisse docuit *Gesnerus*. v. 84. Reg. 1. παλαίφαλον. v. 89. Reg. 1. υἱὸς ἔασιν. v. 92. Juntina ὦ πῃ τοι γενεαῖς. v. 98. Reg. 1. ποτι-Ἐλλάδιαι. v. 103. οἶδε pro εἶδε ex Reg. a. recepimus. v. 107. P. 1. ἀφανίσοις, quod & Reg. 1. superscriptum habet. v. 115. Vulgo ἐμπειλάση Nos P. 1. Reg. 1. sequimur. v. 120. Junt. Ald. αἰσῆρα. Nostra lectio P. 1. Reg. a. debetur. v. 125. Reg. 1. κυλινδόμενον. v. 138. τόσσον ἴτυν κρυερήν. Inepte *Rittersh. scutum* interpretatur. Paulo melius glossa P. 1. περιφέρειαν. Similiter *Jutianus* in *Analectis* Gr. Poët. T. II. p. 494. γυρῶν τ' ἀσπίδων καμπαυλόεσσαν ἴτυν dixit. v. 143. Reg. 1. ἐρύση habet. v. 144. Vulgo ἰχθύς. Nostrum ex P. 1. Reg. 1. & Vaticano apud

Schottum Obf. Hum. 5. 27. v. 145. Omnes libri αἰμάσσαν, ut supra II. 618. ubi vide. v. 146. Junt. πλεκτὸν βρόχον εἰλίσσοιτε, quod & P. 1. Reg. 1. habent. Nostrium est ex Vaticano apud *Schottum*. Reg. 2. πλακτὸν βρόχον εἰλίσσοιτο habet. Reliquæ editiones male πλ. βρ. εἰλίσσασσι præferunt. v. 152. Vulgo βαρυσμοί. Nostrium ex P. 1. Reg. 2. quod & glossator Reg. 1. respexit, qui βαρυστέναλοι ad vulgatam annotat. v. 158. Vulgo ἀλευόμενον. Nostrium ex P. 1. Porro Reg. 1. μάθη in textu habet. Ceterum eadem fere captura est filurorum Istriarum, quam describit *Ælianus* XIV. 25. Differt tamen in eo, quod nulla utrius mentio ibi fiat, sed protelo boum pisces in litus extrahuntur. Reliqua de jocinore taurino (*Ælianus* tamen pulmionem ponit) & hamo plane convenire videntur. Ponam hic ea verba, quæ de hamo habet: τῆς μὲν ἔν μηνίδε σφεαῖς ἕσης καὶ ἀγονακλικῆς — κατὰ φάτερα προσῆψεν ἄβυισρον ἰχυρὸν καὶ μέντοι καὶ τεθνηγμένον δεινῶς, περιείρας δὲ ἄρα αὐτῷ πνεύμονα ταύρα τεθνημαμένον — ὑπὲρ τῆ συνδέουσι τὸ ἄβυισρον λίνω, ἐξάψας τὸν ἀρκῦντα μόλιδον, εἶον εἰς τὴν ἔλξιν εἶναι ἔρμα αὐτῷ. Hinc apparet quæ *Oppiano* v. 142. sint τροχοειδέα κύκλα, plumbei nempe orbis, qualem δινάτον μόλιδοιο βαρὺν κύβον 4. 43. dixerat. Reliqua in versione latina distinctius reddere præeunte *Gesnero* p. 233. conatus sum.

v. 164. Vulgo δόλον. Nostrium Junt. P. 1. Reg. 1. habent, & Reg. 2. in margine. v. 165. Juntina sola ὀξεί χαλκῶ πρό τῷ λαιμῷ habet. v. 170. P. 1. Reg. 1. φλογέσι καὶ ὀχθίζων præferunt. v. 171. Junt. Ald. δύνειαι. Nostrium ex P. 1. Reg. a. *Guictus* vulgatum δύνειαι *Hesiodi* auctoritate defendebat. v. 176. Reg. 2. βύσσαν. Deinde malo ἐκλύσαι. v. 178. Reg. a. ἰθύς. v. 193. P. 1. ἀνίσταται, quod ex 4. 456. male huc tractum fuit. Reg. a. ἀμύνασθαι, & Reg. 1. ἔδὲ τε μίμνει habet. v. 195. μυχίν pro μυχάτην ex Reg. 1. recepimus. v. 198. Reg. 2. πόνον ἀντέλασιν v. 202. P. 1. Reg. 1. ἴχνη ὀδόντων, quod & Reg. 2. annotat. Deinde Reg. 1. ἐπειγομένοις ἐκάτερθεν. v. 204. P. 1. ἔρχεται αἰεί. v. 206. βιαζομένοις ex P. 1. Reg. 1. recepimus, cui vulgatum ἀνελευμένω æquavimus. Vulgo enim βιαζομένω legebatur, quod & Reg. 2. fervat, sed pro ἐκάτερθεν præbet ἐτέρωθεν, quod cum βιαζομένοις junctum veram lectionem præferre videtur. v. 207. P. 1. R. 1. ὑπέρ. v. 212. R. 2. πικνά præfert. v. 215. Junt. & P. 1. διὰ σῶμα. Reg. 1. ποτὶ habet. v. 216. P. 1. Reg. a. Τυρρηνῆ. v. 217. Hunc locum respexit *Eustathius* ad *Homerum* p. 1716. qui ἀπὸ ῥῶξ legisse videtur; ait enim αἰ δὴ ἀπὸ ῥῶγα ποσθμῶ λέγει ἐ εἶν. v. 218. μαινομένη ex Junt. P. 1. Reg. 1. recepimus. Vulgo ξαινομένη.

v. 220 Junt. Ald. δίνησι παλιρροίτησι. Reliquæ δειναῖσι παλιρροίτησι. Reg. 1. παλιρροίησι. Reg. 2. παλιρροίδοισι. P. 1. παλιρροίησι præfert. *Lycophron* tamen versu 380. dixit δίναις παλιρροίτησιν ἔλκοντι σάλω, ubi *Scaliger* παλιρροίδοισιν emendabat; sed *Canterus* & *Codex* Regius vetustissimus vulgatam fervant. v. 221. Juntina κητώοισι. v. 223. Reg. 2. σκάφῃ ἰθύς ἐρέσσαν. v. 227. Reg. 2. τὸν δὲ ὄτ' ἐπαίσσαντα — ἐ. δὲ habet. v. 228.

Junt. Ald. P. I. Reg. I. μεθύει. V. 229. P. I. κλίνη -- βίψχ δε -- κρυεροῖς. ultimum etiam Junt. & Reg. I. habent. V. 231. Junt. σείρων. V. 240. Reg. 2. θυμὸν ἀχεύων. V. 241. Vulgo ἄγρεται. Nostrum est in Reg. a. quod & glossa P. I. respexit. Deinceps Reg. I. ἀμφὶ δὲ νῆας habet, vulgata superscripta. V. 243. Vulgo αὐτμή. Recte P. I. & glossæ *Rutgersii*. vide *Obj. Miscell.* 9. p. 128.

V. 225. Junt. P. I. Reg. I. βαρυγλώχισα. V. 259. Reg. I. κρυερῇ vulgata superscripta. Deinceps ἄγχι δὲ θῆρα pro ἀμφὶ ex Reg. I. recepimus; vulgata tamen ibi laudatur. V. 260. Reg. I. ἐλώσιον. V. 262. Reg. I. περ ἀλύξαι. V. 267. Reg. 2. ἐναγτία λαϊτμα κυλίνδων. Idem versu 269. λυθραῖο φορέσεται habet. V. 271. Vulgo ἐρυθραίνεται, quod ex Reg. a. correximus. V. 273. Reg. 2. πόνταν ἐς habet. V. 274. Junt. μ.λοπαρήων. V. 275. Iterum editi ἐρυθραίνεται. Recte P. I. Reg. 2. V. 276. λυθρός τε P. I. V. 278. pro vulgato φοινίσσαις προχοῇσι recepimus lectionem P. I. quam & Reg. I. superscriptum habet. V. 281. Junt. ἢ τε πυρκαϊῇ ὀλοώτατον ἢ ψεν ὄλεθρον. P. I. σάζεσιν ἰδὲ ἔλκεσι -- ἢ τε πυρκαϊῇ ὀλοώτατον. Eandem lectionem præfert Reg. I. ubi tamen est σάζεσιν ὁ δὲ ἔλκεσι. Unde suspicor olim h. l. lectum fuisse: σάζεσιν ὁ δὲ ἔλκεσι μισγόμενῳ ἄλς ἢ τε πυρκαϊῇ ὀλοώτατον ἢ ψεν ὄλεθρον. sive σάζεσιν ἢ δὲ ἔλκεσι μισγόμενη ἄλς &c. Reg. 2. habet: σάζεσιν, ὁ δὲ ἔλκεσι μίσγεται ἄτη ἢ τε πῦρ καὶ θηρὶ ὀλύντερον. V. 282. P. I. Reg. I. βάλῃ. V. 285. Vulgo δήοισι. P. I. Reg. I. δεινοῖσι. Nostrum habet Regius alter. V. 287 Reg. I. ἦτορ γρ. ὕδαρ. V. 288. editi πολυτμήτοις. Nostrum P. I. Reg. a. exhibent, vide ad L. II. 504. V. 291. P. I. γηθοσύνη. V. 294. P. I. Reg. 2. recte μέγα præferunt. Paulo antea P. I. καλόγωσι. Hoc vero loco omnes libri male εἰρσεῖης & nos cum illis, exhibent. Rectum est εἰρσεῖης, de carmine nautico, quod remiges celeuste præeunte cantabant. Hinc αὐλεῖν εἰρσεῖαν τοῖς ἐλαύνουσιν apud *Plutarch.* in Alcibiade T. II. p. 65. ed. Lips. ubi itidem male Interpres vocem vertit.

V. 295. Regius I. ἐπικλώζεσι cum glossa κελადῶσι. V. 307. P. I. παρὰ βωμῶ. Vox ὄρνις haud dubie corrupta est; quis enim fanus cetum moribundum undequaque versantem sese & volutantem cum alite palpitante comparaverit? Deinde quamnam aut qualis ales intelligitur? scimus enim avium in sacrificiis usum rarum fuisse. Malim itaque cum *Brunckio* ταῦς legere. V. 311. Reg. 2. κατέρχεται αἶνον αἰσσαν. V. 313. Idem codex ἐξερύουσιν præfert. V. 316. P. I. Reg. a. ἐπὶ χθονί. V. 317. πλησεν pro vulgato πλησαν e conjectura mea dedi. V. 322. P. I. Reg. I. ἐπὶ γναθμοῖσι. V. 327. Reg. I. τρισυλῆ. Forte τρισόχης voluit. V. 329. Reg. I. χαλαστέρεα. V. 337. σείω ex Juntina, Reg. a. & Glossis *Rutgersii* recepimus. Vulgo σείω, quod jam olim cum altero confusum fuit, ut ex *Aimmonio* h. v. appareat. *D'Orville* σείσι malebat. V. 338. Reg. I. ἀντήσει καὶ τό. V. 339. Reg. I. εὐμένεοις. V. 342. Omnes libri εἰ γὰρ ἀλός, quod emendavit *Pierçon*. V. 345. Reg. I. ἐπὶ τέτοις. P. I. Reg. 2. ὄσι

τοίχῃς. V. 353. editi Θήρησι. Recte P. I. Reg. I. V. 361. R. I. ἀμφὶ δὲ σιερῇ habet. V. 363. Ald. Reg. I. ὀλέθαι, quod pro ὀλέσσαι est, prouti legit Reg. 2. V. 368. Reg. a. ἀναιδεῖν δ' ἀχάλινον. V. 371. Vulgo ἀμπελάσαιτες. Nostra lectio in Junt. Ald. P. I. Reg. a. exstat. Porro ἐδηλίσαντο P. I. Reg. I. habent. V. 375. P. I. Reg. I. ἐρύει. Vulgo γαστέρα, quod satis ex L. III. 440. defenditur; nostrum ex Reg. a. reposuit Brunck. V. 376. Reg. 2. ἕτ' ἄσκιερα habet. V. 379. Junt. εὐπλοκέεστι. Vide ad L. IV. 638. ubi P. I. βαθυπλοκέῃ praeferit. V. 381. P. I. Reg. I. κραιπνοί τε πύνοι. V. 386. Junt. P. I. Reg. I. ἐπὶ Φρεσί. Pro vulgato ἐλκομένοις ex Reg. I. εἰλομένοις reposuimus. V. 388. Vulgo ἔνθα γε. ubi Junt P. I. Reg. I. γε omittunt. Recte Reg. 2. ἔνθα ἐ, quod unice verum.

V. 397. Vulgo ἀντρέψειεν, quod ex versu 404. mutavimus. V. 398. Junt. πολλά περ. V. 401. Reg. I. σιδηρήρησι. Reg. 2. φθίνουσι pro φείνουσι habet. V. 402. Junt. μεθέλωσιν. V. 404. Vulgo ἀντρέψει τραχείαν. Recte P. I. Reg. I. ubi tamen ἀντρέψει scribitur. Nostrum ἀντρέψει clare Reg. 2. habet. V. 407. Vulgo ἐπισκαίρσασα. P. I. Reg. I. ἐπασκαίρσασα, unde nostram lectionem effinximus. V. 410. Vulgo ἀνανήχεται. P. I. Reg. I. ἐπὶ πρᾶφερὴν ἀνίσσεται habent, sed nostra lectio clarissime in Reg. 2. laudatur. V. 417. Junt. Ald. θυρηλήρ. Reg. 2. βαμῶν. V. 420. Junt. ἐπεχθαίρσασι. V. 424. Vulgo μέγα. Nostrum ex P. I. Reg. I. V. 426. Reg. I. εὐθήρευτον. -- ἐπλίσαντο. V. 428. Junt. P. I. Reg. I. ἐγκονέωσιν. Hunc locum exscripsit *Aelianus* II. 8.

V. 430. Junt. νέον σέλας, quod non spernendum. V. 433. Reg. 2. ἐπαίξαντες. V. 434. libri editi βύσαν. V. 440. δὲ post διορχεῦνται omittunt Junt. Ald. P. I. Reg. I. Deinde versu 441. P. I. Reg. I. ἐλαυνομένοις exhibent. V. 443. Reg. 2. ἐμπελάσαντες. V. 449. νῶτω ex P. I. Reg. I. vulgo νῶτοις. V. 450. ἀτρόμῃ ἤτορ Junt. P. I. Reg. I. dederunt. vulgo ἀτρόμῃ αἰεῖ. V. 452. Ταινυρίης τ' ἐπέλωσσε, quod Brunck probat. V. 455. P. I. Reg. I. ἠῖοσι κελαδενῇ, omisso καί. deinde post λιλαίετο interponunt δέ. V. 458. Vulgo legitur πῶθῃ ἔτι πᾶσα λέλθηεν. ubi Junt. ἐπὶ πᾶσα, ut etiam P. I. Reg. a. At πῶθῃς P. I. Reg. I. exhibent. λέλθῃσαι ex more *Oppiani* restituumus. V. 459. ἔτι παλλιδὸν adverbialiter. Sic *Callimachus* in *Delum* vers. 198 ἔτι παλλιδόν, ἀλλ' ἔτι τοι μετόπιθε Γεραίσιον ἔπαετο ζῦκῃ. V. 460. Reg. 2. ὡς ποθι. V. 461. νήσω δὲ ex P. I. Reg. I. scripsimus. vulgo νήσω τε. Juntina ναύλοχον ἔργον praeferit. V. 465. Vulgo γυιαρκέῃ. Recte P. I. Reg. I. V. 467. ex Reg. I. προφερέσειε pro προφερέσειε scripsimus. Reg. 2. ἐτάραν praeferit. Idem versu 470. ὡσορε φᾶτις. V. 471. Reg. 2. ἠΐθεον δελφίνα, & in margine annotatur: λείπει πολλά ἔπη. V. 474. Omnes libri ἀκάτῃς, quod ex IV. 75. correxi. V. 478. Junt. P. I. Reg. I. ἄγχισον. V. 479. Junt. ἔραϊν. V. 480. Reg. 2. παιδὸς διαψαῦσαι. Forte voluit παιδὸς τε ψαῦσαι. V. 485. Quod dedimus, ex P. I. Reg. I. est. Juntina ἀνά πλευράς παρενείρων, quod d' *Orville* praeferabat. Vulgo πλευρῆσιν ἀνά πλευράς ἀναείρων. V. 489. editi ἠΐθεε, quod

correximus. ἄ. 491. Reg. 2. ἀψάμενος καρυφῆς. ἄ. 492. rece-
 pimus εὐφρονι ex emend. *Rittersh.* pro vulgato ἔμφρονι. ἄ. 494.
 P. I. Reg. I. εἴτ' ἐπί. Recte Reg. 2. εἴτ' ἄρα πόντον. ἄ. 495.
 Vulgo εἴθ' ἔτως, quam lectionem d' *Orville* defendebat contra
Wassium, qui εἴτ' αὐτῆ P. I. Reg. I. præferbat. ἄ. 499. ἄδῃ
 τις præfert. ἄ. 501. Reg. 2. εὐδ' ἐπιπεκλωμένοιο. ἄ. 502. *Guiet-*
tus ἐκόντες malebat. ἄ. 506. P. I. Reg. I. ἐν δ' ἐκόμιζε. ἄ. 507.
 P. I. Reg. 2. ΦιλότηⓄ. Reg. I. Φιλότηα ἄ. 508. *Junt. Ald.*
 τοῖν μὲν γὰρ ζῶα, ubi γὰρ ex varietate lectionis est. v. 509.
 ἔλε ex *Junt.* P. I. Reg. I. restituimus. Vulgo ἔλη. v. 510.
 Reg. 2. ἐπέτρεχεν. v. 511. Reg. I. ἀκῶν. v. 513. P. I. Reg. a.
 αὐτοῖς pro ἀσοῖς habent. v. 514. Reg. I. νησικίης. v. 515.
 Reg. 2. μάλα δ' αἰψα καὶ ἐξ habet & v. 519. ἀλλ' ἔμψης τὸς τός-
 σον. Quæ vero a versu 520. traduntur, expressit *Ælianus* I. 18.
 v. 525. νόⓄ. v. 528. Reg. 2. αὐ' ἐπὶ τοῖσιν. v. 529. P. I.
 Reg. I. πόρον ἄγρης. v. 535. Vulgo legebatur θοῶς πελάσσιντες.
 Correxī hunc locum ex versu 575. Deinde versu 536 edebatur
 τὴν αἰίδα, cum tamen αἰκίς a tridente differat. Vide L. V. 256.
 Emendavi igitur h. l. confusus etiam autoritate *Æliani* qui
 utrumque instrumentum in hac captura distinguit. In P. I.
 Reg. I. τὴν δ' αἰίδα extat. Pro ἄγρης *Juntina* ἄλμης exhibet,
 quod non spernendum. Dicitur enim αἰκίς ab *Oppiano* βέλⓄ
 κρυερώταλον ἄλμης, quemadmodum *Philippus* in *Analectis* Gr.
 Poët. T. II. p. 218. κητοφόνον τε τρίαιναν, ἐν ὕδασι καρτερόν ἔσχⓄ
 tridentem appellat. v. 538. Reg. 2. ὑπὸ θυμόν ἀχεύων habet.
 vide supra ad vers. 240 notata. v. 540. ἀργαλέοισιν ex *Junt.*
 Reg. a. dedimus. Vulgo ἀργαλέοισιν. v. 542. P. I. Reg. a. μα-
 ψιδίως. recte. v. 543. P. I. ἴεσθαι pro ἄγεσθαι. In Reg. I. λέγε-
 σθαι est cum glossa πορεύεσθαι. v. 546. Vulgo λευγαλέης ὄλιγηπε-
 λέων. *Nostrum* ex P. I. Reg. a. ubi tamen λευγαλέοισι scriptum
 est. v. 548. Reg. 2. ἄλυμα γυῖα. v. 551. P. I. Reg. a. εὐτ'
 ἀνιόντι. v. 552. P. I. Reg. I. ἀχνημένη περ. v. 556. Vulgo
 δαιζομένη, quod ex P. I. Reg. a. correximus. Reg. 2. παρὰ ha-
 bet. v. 559. P. I. Reg. I. ἐμπάπιστα Deinceps vulgo ὀτρυνέσσα,
 quod cum sensui adversaretur, emendavimus. v. 562. Vulgo
 ἐποτρύνουσιν. *Nostrum* ex P. I. Reg. I. *Quintus* Calaber IV. 300.
 ἀλλ' ἄλλοι νέοι ἄνδρες ἐπεντύνεσθε ἄεθλον. v. 579. P. I. Reg. I.
 νηπιάχρισσι, & versu 580 πελάσσει v. 582. δεδόνται dedimus
 ex *Junt.* Reg. I. P. I. vulgo πεπότῃται.
 v. 587. P. I. Reg. I. νέον σῶμα πέφθιτο μητρί. v. 588. *Junt.*
 P. I. χεῖρας ἐπὶ habent. Reg. I. ἐπὶ — ἀντίσασα. v. 591. P. I.
 Reg. a. πίονα. v. 601. Reg. I. πυκνῆσι χοιῆσι — τοῖσι habet.
 v. 602. Omnes libri συβέλισαντες præferunt, quod mutavit
Brunck. v. 607. P. I. χοιῆσι. Reg. I. πυκνῆσι. *Purpurarum*
 capturam ex h. l. descripsit *Ælianus* 7 34. de qua antiquillim-
 us & classicus locus est apud *Aristotelem* H. A. IV. 15. διὸ
 καὶ Φυλάτῃσι ἐν τοῖς κύρτος (Codex B. *Rhenani* τοῖς omittit)
 ἕως ἐν ἀθροιστῶσι καὶ χολάσωσιν. (Codex ἐάν ἀθροίσωσι) οἱ μὲν ἐν
 ἀρχαῖοις πρὸς τοῖς δελέασιν ἢ καθίεσαν εὐδὲ προσήπλον τὸς κύρτους, ὡς
 συνί-

συνέβαιεν (Codex συμβαίνειν) ἀνεσπασμένην ἤδη πολλάκις ἀποπίπτειν. οἱ δὲ νῦν προσάπτισιν, ὅπως εἰάν ἀποπέσῃ, μὴ ἀπολύηται. (Codex recte ἀπολύηται.) Has vero nassas paulo superius Φορμίδας nominaverat eo loco, quem hic ex codice *Rhenani* emendatum ponam: εἰάν δὲ πρὶν ἐκλεκεῖν ἀλῶσιν, εἴσιτε ἐν ταῖς Φορμίσι ἐχ ὅπως ἔτυχεν ἐκλίβισιν, ἀλλ' εἰς ταῦτό ἴσσαι, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ. οἱ δὲ νῦν πενονωσίαν γίνονται οἰονεὶ βότρυς. Hic vulgo legitur: ὅπως ἔτυχεν -- ἀλῆς ἐν τῷ αὐτῷ ἴσσαι, ὥσπερ ἐν τῇ θαλάσσῃ. καὶ διὰ τὴν.

Gesnerus de varietate lectionis ex *Athenaeo* admonuit p. 908. sed verum non assecutus est. Stromborum & turbinum esca purpuras capi monet *Aristoteles* de P. A. II. 17. *Hicesius* chamas etiam cum *Oppiano* nominat. Nassas purpuris capiendis κημῆς πλεκτῆς vocat *Sophocles* in *Peleo* apud Schol. *Aristoph.* ad *Equites* versu 1147. κυψέλκας ad formam κωδῶνων plexas nominat *Pollux* *Onomast.* IV. sect. 45. ubi capturam purpurarum apud Phœnices describit, quem quidem locum multo integriorem ex *Eudocia* Ἰωνιᾷ descriptum dedit *Du Cange* in *Append. Gloss.* Gr. v. κοχυλευταὶ p. 105. quod interpretes *Pollucis* latuisse miror.

ψ. 610. Vulgo εἰσὸν ἂν εἰρύσωσι. Juntina tamen propius verum εἰσὸν αὖ βύσωσι. P. 1. Reg. 1. εἰσὸτ' ἂν εἰρύσωσι. Correximus h. l. ex more *Oppiani*. ψ. 611. Junt. πορφύρεον. P. 1. Reg. 1. πορφύροις. ψ. 615. Reg. 2. βρώμης ἢ δὲ -- κέλονται. ψ. 617. P. 1. Reg. a. ἐφοπλιζήται ἀγῶνα. ψ. 618. Junt. P. 1. Reg. 1. ἔργον προ εὐχῃ habent. ψ. 620. Reg. 2. αἰοδῆς. Idem versu 621. ἔμφραρον, ubi Junt. ἄγρσιν habet. ψ. 622. Vulgo μένοι. Recte Reg. 2. At Reg. 1. σφες -- πνοιήτε μπαι -- βύσσαν, superscripto μένει. Etiam Reg. 2. βύσσαν habet. ψ. 624. Vulgo legitur ἀεθλεύσσι μέσον πόρον ἐξανύοντες. Junt. ἀεθλεύσσι exhibet. Nostra lectio exstat in P. 1. Reg. a. Quem *Oppianus* deinde versu 627. κάλλιχθιν nominat, is *Aristoteli* H. A. IX. 37. anthias dicitur: ὅπως δ' ἂν ἀνθίας ὄραθῃ, ἐκ ἔσι θηρίον ᾧ καὶ σημεῖω χρώμενοι καλακολυμῶσιν οἱ σπολιγῆς, καὶ κιλῆσιν ἱερῆς ἰχθῦς τέτρως. *Oppianus* tamen, qui I. 254. anthiarum genera persequitur, separatim κάλλιχθιν inter thynnos & similes versu 185. nominat. Vide ad L. I. v. 256.

v. 629. Junt. νομοῖς v. 635. P. 1. Reg. 1. ἐπ' ἀμφοτέρησιν. v. 642. θαρσαλέως nostrum firmat Reg. 2. vulgo θαρσαλέως. Deinceps P. 1. Reg. 1. μεμαῶτα praeferunt. v. 646. Reg. 2. βύσσαν. v. 647. Idem μετασίλθει habet. v. 649. P. 1. πέτην. Reg. 1. πέτης. v. 652. Reg. 2. ποτὶ σπιλάδισσι praeferunt. v. 655. Reg. 1. χοίνων δὲ θοῶν. v. 659. Reg. 2. ἀναχόμενῃ. v. 660. P. 1. Reg. 1. καὶ λοιψηρῶς. Vide an olim τῆνεκα καὶ λοιψηρὸς ἀνέρεχεται scriptum fuerit. In P. 1. ἀνέρεχθαι pro glossa apponitur. v. 662. Junt. γηθήσειε καί. reliquæ γηθήσει τε καί. P. 1. Reg. a. γηθήσειε τε καί. v. 663. Reg. 2. παριμένῃ, glossa tamen καὶ ἐκλελυμένα. v. 666. Reg. 2. ῥόον. v. 672. P. 1. Reg. 1. ὄλεθρον. v. 679. Junt. γαίης τε. P. 1. Reg. 1. γαίη δέ. Ultimo versu P. 1. Reg. 1. ἀσφάλειος, qua forma cognomen hoc Neptuni scribitur in Schol. *Aristoph.* ad *Aves* v. 509. quem locum exscripsit *Suidas* v. Ταίναρος, qui & hunc ipsum *Oppiani* locum laudat in voce Ασφάλιῃ.

A N I M A D V E R S I O N E S

I N

L I B R O S T R E S D E A U C U P I O .

I N L I B R U M P R I M U M .

Cap. I. l. 9. καταληθείη. *Gesnerus*, ut ex versione ejus apparet, h. l. in codice suo καταλειθείη reperit. l. 19. editio dabat ἀδοῖτο. De argumento totius capituli lectorem ad laboriosum & doctum *Gesneri* de Avibus volumen ablegare, quam locis autorum ab eo diligenter congestis & comparatis cum ejus meoque fastidio repetendis operam tempusque perdere malo, quod in universum etiam de reliquis capitibus dictum volo. Cap. II. Ossifragæ fere omnia convenire, quæ h. l. Oppianus sive Dionysius de ἄρπη observat, monuit etiam *Gesnerus*, qui tamen vulturem aureum vulgo dictum proprie h. l. intelligi volebat. l. 12. editio εἶπη. l. 13. editio ἐπικλύσει. versio *madedaciet*. l. 20. editio dabat: ἀνιπλάμενοι, καὶ κατὰ τῶν εἰρηῶν ἀφειῖσαι. Quod de victu h. l. dicitur, harpam unam avium lapides devorare, *ossifragæ* latinorum convenit; quæ vero eodem nomine avis ab *Aristotele* appellatur H. A. IX. 18. inprimis reliquarum avium oculos in cibo appetit: ἡ δὲ καλεῖται αὐτῆς ἴδιον ἔχει πρὸς τὰ ἄλλα· μάλιστα γὰρ ἐστὶν ὁ θάλαμοδός τῶν ἐρνίθων. πόλεμιος δὲ τῆ ἄρπη· καὶ γὰρ ἐκείνη ὁμοειδής. unde *Ælianus* H. A. II. 47. ἡ δὲ ἔρει ἄρπη τῶν ἐρνίθων προσπεσῆτα τὰς ὀφθαλμοὺς ἀφάρπαζει. Ceterum in *Aristotelis* loco legendum esse πάνυξ certissimis argumentis me vicisse arbitror in censura editionis novissimæ *Antonini Liberalis* a *Verheyk* V. C. curatæ, ad cap. V.

Cap. III. Editio ὑπερχαίρονται. In sequenti cap. IV. ἀγρίας, quæ vox, ut ex *Æliano* II. 43. H. A. apparet, necessaria est, in codice *Gesneri* omissum fuerat. Cap. V. Initio editum τῶν ἰκτινῶν ἢ ἂν τις Fabulæ de Side, quam alias vix repereris memoratam, vestigium deprehendisse mihi videor in loco *Æliani* H. A. 6. 46. κίρκος δὲ καὶ λάρκος, καὶ τρυγῶν, καὶ ὄσσος, καὶ τὸ γυπῶν ἔρνος, ῥοιᾶς σίδην κοπιῖσαν εἰ διατράγοιεν, ἀπολώλασι. Credibile est a vulturum genere &, quem κίρκον vocant, translata fuisse a poetis fabulam ad milvos. Cap. VI. Editio οἱ Μέμμονος dabat, cui prætulimus, quod *Gesnerus* in codice suo reperisse se testatur p. 575 quam quidem formam (Μέμμονος) auctoritate *Æliani* H. A. V. 1. & *Quinti Calabri* Paralip. II. 646. confirmatam habemus, ut adeo non necesse sit eam cum *Gesnero* h. l. immutare. l. 9. quod *Windingius* edidit, & *Gesnerus* in versione securus posuit, περὶ τὸ ἔρνος τὸν Αἴσηπον, admonitus demum a *Brünnickio* correxi; fluvium enim *Æsepum* ubique,

at montem hoc nomine nullibi memoratum reperias. Diversus vero Memnonis tumulus h. l. commemoratus a templo Memnonis in Syria non procul Apamea sito, cujus mentionem facit autor Cyneget. II. 152. Ignorabam tum, cum quadam de situ Embloni & Dioclis montium commentarer, præclarum *Strabonis* locum XV. p. 1058. qui tenebras istas mira luce perfundit: τὰς ἦναι δὴ λέγεσθαι Μέμνων περὶ Πάλιον τῆς Συρίας παρὰ Βαδῶν ποταμὸν, ὡς εἶρηκε Σιμωνίδης ἐν Μέμνωνι διδυράμῳ τῶν Δηλιακῶν. De situ urbis Palti confer *Strabonem* XVI. p. 1093. *Artenidorum* apud *Steph Byz.* v. Κάρνη & Πάλτι. *Plinium* V. 20.

Cap. VII. l. 2. Negationem in suo codice defuisse testatur *Gesnerus* pag. 334 ubi eam ex ingenio supplevit Pervulgata quidem est veterum opinio corvos siti ægrefcere per longum ætatis tempus; passim etiam fabella super hac re memoratur; sed rationem, quam hic afferri videmus, cur pullis potum non ministrent, nullibi annotatam reperio; nec est adeo facile ad intelligendum, quomodo guttur corvis statim a coitu dirumpatur, sive ad notam in coitu exosculationem corvini & columbini avium generis, sive ad vulgarem opinionem, qua corvi ore coire tradebantur, vocem *μίξις* retuleris l. 6. quod legitur *ἐλαχυνέετο*, *Gesnerus* p. 334. in *ἐστραγγέετο* ingeniosa conjectura mutari volebat, quam tamen recipere non ausus sum, quoniam varie narrata fuisse fabula videtur. Posui interim in versione latina verbum *oblectare*, quod utcunque *Gesneriana* etiam emendationis sensum in se habet. cf. *Æliani* H. A. I. 47. Cap. VIII. Cum autore *Plinio*, omnes aves in pedes adversæ nascantur, solam cornicem a cauda, cruribus primum projectis ex ovo prodire, *Oppianus* h. l. affirmat, cum quo consentit *Hylas* ap. *Plinium* X. c. XVI. qui tradiderat *noctiuam*, *bubonem*, *picum arbores cavantem*; *trygonem*, *cornicem*, *a cauda de ovo exire*, *quoniam pondere capitum perversa ova*, *posteriorem partem corporum fovendam matri applicent*.

Cap. IX. linea ultima editio habet: *προαιρήσονται*, cujus in locum reposui *προαιρήσονται* Vide tamen, an cum *Brunckio* malis *προσερείσονται* legere. Cap. X. lin. ultima editum erat *ἀμειλῶναι*. Quæ vero h. l. dicuntur de ægintho, mire illustrent *Aristotelis* de eodem locum H. A. IX. 1. quem varie tentatum fuisse dixi olim in *Periculo Critico* ad *Antigonum Carystium*. Cap. XII. De lacuna, quæ in editione *Windingii* annotatur, nihil admonuit *Gesnerus*, qui totum h. l. strictim commemoravit, nec omnino vertit. Existimarem equidem nihil prorsus deesse, si pro *σφῆνας* reposueris *σφῆνας*. *Cuneos* hac in historia memorat etiam *Plinius* X. cap. 18. Quæ in fine de viribus herbæ, quam eadem opera exquirendam commendamus iis, qui lapidem philosophorum adhuc indagant; superstitiosa & vana adduntur, habentur etiam apud Autorem *Kyranidum*, ut *Gesnerus* pridem monuit. Cap. XIII. Quo ab initio leguntur ordine verba græca, vix sensum aliquem habent, cum in

præcedenti capite, quo referantur, nihil exstet. Videtur ergo caput totum suo loco motum in alienum immigrasse. *Gesnerus* vitium codicis sui dissimulasse videtur; vertit enim pag. 598. *Noctua oves oderunt & infestant.* An igitur caput de *caprimulgo* intercidit, quem mammillas caprarum sugendo excœcare ferebant? l. 5. edebatur ἀπολιπεῖν. Ineptias de corde vespertilionis habes etiam in fragmento de Antipathiis ap. *Fabricium* B. Gr. IV. p. 298. Cap. XIV. De Ictero ave vide *Plinium* XXX. c. 11. & *Gesnerum* de Avibus p. 378. & p. 245. ubi monet a quibusdam eundem cum charadrio existimari. Gallorum *Loriot* eundem esse cum ave, quæ *Aristoteli* χλωρίων dicitur, & *Plinii* galgulo & ictero censet *Gueneau de Montbeillard* ap. *Buffon* T. XVIII. p. 256.

Cap. XVII. l. 2. τροφαῖς in Codice suo *Gesnerus* habuisse non videtur. l. 4. edebatur ἀποτινύσθαι, quod *Winding* verterat: *perimunt.* *Gesnerus* vero posuit *occidunt.* Cap. XVIII. l. 2. εἰς μὲν ὄρνιθας ληθεῖσθαι. Hic locus mihi quidem sanus non videtur. Videtur μεταδληθεῖσθαι legendum, cui *WINDINGII transformata* convenit in versione latina. l. 11. pro edito κατὰλέμνεσι reposui κατὰλέμνεσθαι, quod magis congruum mihi videbatur. Cap. XIX. De Seleucide ave vide *Galenum* de Locis Affectis L. 6. c. 3. *Suidam* h. v. *Plinium* X. 27. Videtur locustarum iter prosequi, quod diligenter in Asia observavit *HASSELQUIST Itiner. Palest.* p. 254. Quodsi vero idem est, quem *LINNÆUS turdum Seleucidem* indigitavit, habes eum ex visu avis exsiccatae descriptum, satis tamen obscure, in *FORSKOAL Descript. Animal. Arab.* p. 6. Ridiculum ceremoniarum morem, quo ab hodiernis Asiæ incolis ad locustarum pestem profligandam velut invitatur sub nomine *Samârmog*, vel, ut apud *FORSKOAL* est, *Samârmar* descripsit *Niebour Beschreibung von Arabien* p. 174. seqq.

Cap. XX. *Windingius* ediderat τῆς ἀλώσας. Cap. XXI. l. 5. Codex *Windingii* & *Gesneri* habebant: παρῆεν θήλειαι — ἀλλήλοις οἱ ἄρρνες. sed *Gesnerus* p. 304. corrigendum vidit h. l. ut edidi, ex *Aristot.* H. A. VI. 2. qui omnia eadem de columbis tradit. Turtures tamen mares etiam cavea seorsum a feminis inclusos, nimia libidine exardescentes se invicem inire, testatur illustris *Buffon* T. XVIII. p. 550. Cap. XXII. l. 7. editio dabat προσαγγέλλεσι. Vide, quæso, quo hominum ingenium, cujus levitas inprimis in interpretandis animalium moribus spectatur, detorserit, quod *Aristoteles* H. A. VI. 2. a se observatum simpliciter posuit: ὀχευθεῖσαι δὲ αἱ μὲν ὄρνιθες φρίττεσσι τε καὶ ἀποσειόνται, καὶ πολλὰκις κάρφῳ περιβάλλονται. ταιῆτι δὲ τὸ αὐτὸ τῆτο καὶ τεκῆσαι ἐνίοτε. Hunc locum ita interpretatur *Plinius* X. 41. *villaribus gallinis & religio inest. inhorrescunt edito ovo, excutiuntque sese, & circumacta purificant festuca aliqua sese, & ova lustrant.* Hac religionis specie, quam *Plinius* ex ingenio suo confinxit, non contentus fuit *Oppianus* & autor fragmenti περὶ ἀντιπαθειῶν apud *Fabricium* B.

G. IV. p. 299. sed voluerunt festuæ illi vim nescio quam ad partum promovendum inesse. Ita ludificamur & ipsi, aliosque deludimus, dum nimium ingenio indulgemus! Cap. XXIII. De merularum partu *Aristoteles* H. A. V. 13. τὰ μὲν ἔν πρώτῳ τῆ κοιλίης ὑπὸ χειμῶν ἀπόλλυται· πρώτιστα γὰρ τίθει τῶν ὀρνέων πάντων. ubi veram lectionem *πρωϊαίτατα* servavit Codex B. *Rhenani*. Cap. XXV. l. 8. edebatur αἰθρητο. Cap. XXVI. l. 2. legebatur ἀπολιμψάνεσιν.

Cap. XXVII. l. 7. male edebatur ἦν δὲ — ἦν δὲ ἐκλίσειν. l. 15. antea fuit παρ' αὐταῖς ἦκεν. l. 33. ἐπὶ τὰς αὐτὰς νομείας ἦκε τοῖς κεκληκόσι. Debetur h. l. emendatio *Brunckio*; antea enim erat *μονείας*. *Gesnerus*, qui in versione posuerat: *conjuncta eis non erat*, videtur εἶχ ἦκε in codice suo reperisse. Ceterum priorem fabellam paulo aliter narrat *Ælian* H. A. 8. 27. Cap. XXVIII. Initio transposui verba Φοῖνιξ τῆνομα, quæ vulgo contra rationem grammaticam sic legebantur locata: καὶ μίξεων χωρὶς ὕφασάναι, Φοῖνιξ τῆνομα. l. 8. edebatur ἐλασσομένηας. Liceat obiter hoc loco, ubi de Indica ave agitur, addere quædam de Orione & Catreo avibus ejusdem Indiæ, quas ex *Clitarcho* describit *Ælianus* H. A. XVII. 22. 23. & *Strabo* XV. p. 1046. ubi initio quædam sunt de harum avium usu in pompa regia ab *Æliano* omissa: ὁ δὲ Κλειταρχὸς εἶπεν ἀμάξας τετρακύκλους δένδρα κομιζέσας τῶν μεγαλοφύλων, ἐξ ὧν ἀπείργεται γένη τιθατσευομένων ὀρνέων, ὧν εὐφρονότατον μὲν εἶρηκε τὸν ἀρίωνα &c. ubi verbum ἀπείργεται manifeste corruptum est. Videtur igitur ἀπῆρηται legendum, ut plurima avium genera ex arboribus illis caveis scilicet inclusa dependisse dicantur. Miror nullum interpretem ad explicanda *Æliani* & *Strabonis* loca adhibuisse *Nonnum* *Dionysiac*. L. XXVI. p. 688. qui Orionem & Catreum ad Arizantiam Indiæ regionem refert, ubi illum quidem ramis arborum mellifluarum insidentem suave, veluti cygnum, & hymenæo simile quid cantillare, hunc vero sub arboribus latitantem lugubre lusciniarum more carmen concinere, futurumque imbrem voce sua prædicere ait. Totus ille locus dignus est, qui diligenter a lectore studioso conferatur.

IN LIBRUM SECUNDUM.

Cap. I. Avium aquaticarum discrimina repetit Autor a plumarum quibus corpus eis vestitur, densitate, membrana, quæ pedum junguntur digiti, & latitudine rostri; hoc enim significat, cum l. 10. dixit: πόρως ἐπὶ τῶν σωματῶν πλατεῖς. *Aristoteles* P. A. III. c. 1. πλατέρευσα aquatica genera appellat. Reliquas in hoc genere avium differentias diligentius persecutum est recentiorum ingenium, quorum observationes breviter explicatas habes ap. illustrem *Buffon* T. XVI. p. 43. l. 8. male editio habebat ἐπισκέπει τοῖς ἀμφοτέροις. De aquila marina, *Burgundorum* *Craupêcherot*, *BUFFONII* *Balbuçard* T. XVI. p. 103, seq. quæ sequuntur, varie librariorum oscitantia corrupta.

ferebantur, quæ utcumque correximus. l. 24. διαπαιρέτας dedi pro vulgato διασπαιρέτας, quod WINDING infixos interpreta-
tur. PLUTARCH. Timoleont. T. 2. p. 216. ed. Lips. de aquita ait: δὲ ὄντα τοῖς ὄνυξιν ἔφερε διασπαιρέμενον. l. 22. quod legitur
κατέρ. ὄμενοι, malim in καθελκόμενοι mutare, quod rei magis
convenit. l. 10. παραπέμπωσιν εἰς τὴν γαστέρα εὐκόλως. Magis hoc
verbum equidem probaverim, quam quod Sermone I. c. II. de
harpa legitur: εἰ μὲν καταπιεῖν δύναϊτο, ἡδέως ἅμα τὸ προσυχὸν
περιπέμπωσιν. Ita tamen iterum Serm. II. c. VI de pelecino est:
τῶς τὸ προσυχὸν περιπέμ. οντες.

Cap. II. l. 5. καὶ μέχρι τῷ τῆς θαλάσσης βυθῶ. Ita recte
emendavit h. l. BRUNCK, cum antea legebatur: καὶ μετέχει τῷ
τῆς θαλάσσης βυθῶ WINDING interpretatus est h. l. acute quip-
pe cernit ἔξ ad fundum usque maris. Similiter fere Gesne-
rus, cujus versionem inspicere a nobis politam licet. l. 7 οἴ-
σεται recepimus ab *Is. Vossio*, qui h. l. habet ad Pompon. *Me-
lam* p. 73. WINDING ediderat αἴται, quod antequam *Vossium*
inspexeram, in αἴχεται mutabam; ab eodem accepimus εἴποις
pro vulgato εἴπης Totum hoc caput omnino pessima interpun-
ctione a *Windingio* corruptum, melius distinximus. l. 10. τοῖς
σκοπέλοις emendavit *Brunck* qui magis tamen probabat: τοῖς
σκοπελώδεσι δὲ αἰγιαλοῖς Vulgo legitur: τῷ σ. σπέλω δὲ καὶ τοῖς αἰ-
γιαλοῖς l. 17. posui ἄρσενες pro eo, quod vulgatum est, οἱ μὲν
ἀρσένων, & l. 22. ποιῶντες pro edito ποιῶνται lin. 35. ἀμφιθεῖων
πάντων pro edito πάντως dedi. Ceterum de catarracte ave unus
est ARISTOTELIS locus H. A. 9. 12. ὁ δὲ καταρράκτης ἤ μὲν περὶ
θάλασσαν, ὅταν δὲ καθῆ ἑαυτὸν εἰς τὸ βαθύ, μένει χρόνον ἐν ἐλάτ-
τονα, ἢ ὅσον πλέθρον διέλθοι τις. ἔστι δὲ ἕλαστον ἱέρακ[Ⓞ] τὸ ὄρνεον.
quæ satis cum iis congruunt quæ OPPIANUS h. l. habet copi-
osiora. JUBA Diomedæas aves catarractas vocaverat, ut PLIN.
monet X. c. 44. cf GESNERUS de Avibus p. 239.

Cap. III. l. 5. *Winding* κερκινάδ[Ⓞ] edidit & vertit. Recte
GESNERUS cancellos posuit. l. 16. ἀκλήχης, quod edebatur,
correxit. Cap. IV. l. 16. Male vulgabatur olim περιστέλλον-
ται, cum tamen versio haberet *vestiuntur*. l. 17. antea erat
ταῖς ἀκροτάταις ὄνυξι. l. 20. vereor, ut recte *Brunck* mutaverit
vulgatum κυνά. Utitur enim hac forma pro κυνά ipse Oppia-
nus *Κυνηγ.* I. 402 aliique. Cap. V. l. 8. καταδύντες pro edito
καταδίσει monitus a BRUNCKIO rescripti, ut etiam l. 11. ἔχει
pro ἔχει. Cap. VI. l. 5. δεικνύσιν pro edito δεικνῶσι. lin. 11.
ἀνεμάμενοι pro ἀνεμάμεναι l. 12. ἐδίωσι — ῥίπλισι pro edito καὶ
ἔτω ἐδίοντες — ῥιπλῶντες reposuimus. l. 9. ubi WINDING τινθῶν
prodidit, GESNERI codex, ut ipse testatur p. 608. habebat ἔτε
τέκνων, cui verbo ex conjectura τελλῶν substitutum ibat. Reli-
quum est, ut animadvertas iterum hic ab Autore duo genera,
etiam ipso nomine ab ARISTOTELE distincta, in unum com-
mutato nomine confusum fuisse, nisi culpam in ævum hominis
ipsum transferre mavis. Quæ enim ARISTOTELES H. A. IX. 10.
de πελεκῶνι habet: οἱ δὲ πελεκῶνες, οἱ ἐν τοῖς ποταμοῖς χιγνόμενοι,

καταπίνεσι τὰς μεγάλας κόγχας καὶ λείας. ὅταν δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς κοιλίας τόπῳ πέψωσι, ἐξεμῶν, ἵνα χασύων τὰ κρέα ἐξαιρέοντες ἐδίδωσι: ea Oppianus, vel sequior ætas ad πελαγῖνον transtulit. ARISTOTELEM sequitur ÆLIANUS H. A. III. 20 Plinius X. 40. qui *plateas* vocat. Galli *Pale ou Palette*, vel *Bec à cuiller*, *Bec à spatule*, cujus accuratam descriptionem Autore PERALTO habemus in *Monumentis Academia Scientiarum Gallicis* T. III. Part. III. Sinus ex faucibus ante pectus propendens, qui h. l. pelecino tribuitur, arguit *Onocrotalum* a PLINIO X. 47. dictum, ab antiquioribus latinis scriptoribus *truonem*, κήλον ab ÆLIANO H. A. VI. 4. a specie facci propendentis, ut jam GESNERUS monuit, dictum, unde ὑδροκήλη & reliqua similia deducuntur, Gallorum *Pelican ou Grand-Gosier*. Confer omnino, quæ diligenter ad h. l. annotavit *Gesnerus* in *Hist. Avium* p. 608. 640 641. 642 *Bochartus Hieroz.* T. II. p. 275.

Cap. VII. l. 13. ἀμπελίδες sunt vites marinæ, quarum meminit THEOPHRAST. H. P. IV. 7. βόσρυχες, si recte se habet vulgata lectio, sunt τρίχες inter herbas marinas, quibus piscium aliqui vescuntur, dictæ ab ÆLIANO H. A. XIII. 3. qui ibidem ἀμπέλης & φυνία habet. ὠτακίδες vero, quæ inter herbas sint, nescio, nec ullibi memoratas reperio. Forte vitium in vulgari scriptura latet, quod ne conjectura quidem assequi possum. l. 19. ἀλκυονίς posui pro vulgato ἀλκυονίς. Dubitat vero *Gesnerus* p. 58. num vox alcedonis maris intelligatur, an feminae, maritum sepius ea voce inclamantis. Quod vero idem p. 86. l. 35. ex *Oppiano* affert: *ex alto in mare se immittit*: recta nimirum ut catarractes, & aliæ quædam aves piscivora, in WINDINGII codice non existisse videtur. Cap. VIII. l. 4. κατακλίνοντες rescripsimus pro vulgato κατακλινάντες. Quod vero h. l. de sanctitate ardearum dicitur, secus erat apud Colchos, quibus invisa fuit avis, quoniam ejus indicio maris vadum transeuntes hostes *Brion* Colchorum urbem ceperant, ut testatur *Antiphilus* in *Epigr.* 7 9. ap. REISKE *Antholog. Cephal.* Sed carmen illud adhuc mire corruptum peritioris medici opem expectat. Obiter hic emendabo locum præclarum *Hipponactis* ap. Scholiast. *Nicandri* p. 31. ed. Colon. λαϊμώσσει δὲ σε τὸ χεῖλον ὡς Ἡρώδε. ubi rectius, ut puto, *Codex Lorrianus* ἐραδιῶ habet. Idem codex, ubi p. 26. legitur: ὁμοίως καὶ ἐν ἡμιμέμοις ἐν τῷ ὑπεργραφομένῳ ὑπὸν· habet: καὶ Ἡρώδης ἐν ἡμιμέμοις ἐν τῷ περιγραφομένῳ ὑπὸν. Fragmentum ipsum ita habet: σείγω μὲν ἐκ προσώπῃ, μή σ' ἐκπερῶν πρόσθεν εἴλῃ — βατηρήν καλύψω Tentavit ingenium suum etiam hoc in fragmento TOUPIUS Emendat. 3. p. 303. *Salmas.* ad *Script. H. A.* p. 189. F. Quare vero *Barnesius* locum ad *Anacreontem* autorem (vide ejus *Fragm.* v. 1120.) *Fabricius* autem ad ipsum *Nicandrum* retulerint, plane non video. Tutius jam auctoritatem codicis vetusti sequemur.

Cap. IX. Himantopodes unde dicantur, patet etiam ex nomine gentis Himantopodum, quam *Mela* 3. 10. 14. memorat;

ubi miror *Is. Vespum* hoc Oppiani loco usum non fuisse. Ali-
bi hæc aves vix commemoratæ leguntur, nisi in vetustis *Plinii* edi-
tionibus, X. c. 47. ubi *Harduinus*, lectore varietatis non ad-
monito, *hematopodas* prodidit. Certe vetustissima Veneta anni
1559. editio *Imantopodes* habet. Confer etiam *Gesnerum* H.
A. p. 527. Sed de hac re judicent illi, quibus editionum vete-
rum omnium & codicum manuscriptorum inspiciendorum co-
pia est. In *LINNÆI Charadrio Imantopode* *ἄσταν* maxillæ su-
perioris, quam hic memoratam vides, non reperio apud *MIL-
LERUM System. Nat. Linn.* p. 421. Sed omnino nihil tribuen-
dum est huic nominum similitudini, quæ *LINNÆUS* temere
plerumque, & nimium sæpe depravata in præclarum de Natu-
ra opus transtulit. Cap. X. l. 14. Lacunam, quæ h. l. con-
spicitur, suo etiam in codice se reperisse testatur *Gesnerus* p.
282. quam quomodo ipse ex ingenio interpolaverit, ex versio-
ne ejus lector videre poterit.

Cap. XI. Avem *ἐλαφίδα* nullibi memoratam, eandem vel
cognatam *γλαυφίδι* Aristotelis suspicabatur *Gesnerus* p. 369. & 501.
Cap. XII. l. 3. editum *συναναξάσαι* Cap. XIV. De fabula vide
Gesnerum p. 50. Interpretes *Hygini* ad fabul. CXCIX. p. 330.
ed. *Stavern.* Huc respexit, ut puto, poëta, cujus fragmen-
tum habet *Suidas* v. κρένα. πορφυρέην ἤμισε κρένα *purpureum*
abscidit capillum. Nunc video idem de fragmento hoc sentire
Toup. *Curis Noviss.* p. 81. qui ex tripode pronunciat, *Calli-
machi* ex *Hecale* esse, quod apparere ait ex re ipsa, stilo &
Etymol. M. v. ψίδυρ. Annon eodem jure suspicari mihi liceat
Parthenii esse, qui fabulam hanc tractasse dicitur ab *Eusta-
thio* ad *Dionys.* v. 420? Cap. XV. Θεόκερον cum plurimis
aliis avibus, quas in hoc libro memoratas legimus, saltem no-
mina earum, alibi vix reperiuntur, nisi huc referre velis locum
Æliani H. A. II. 43. πιστεύονται δὲ εἶναι ἰέρακες καὶ νόδοι, ἀνακρι-
θέντες πρὸς τὰς τῶν αἰετῶν φυλάς. i. e. qui censentur in genere
aquilarum, ut rectius vertit *Gesnerus* H. A. p. 40. ubi de no-
stro loco agit. l. 8. quod debeatur: κρώζειν θεσι, καὶ ἀναλαμ-
βάνων ἰοθίει. in versione *WINDINGII*: *aviculas male canere*
ait: correxit *BRUNCK.* Quid *Gesnerus* habuerit, mihi non li-
quidum est ex ejus interpretatione, quam prouti a viro magno
profecta est, reliquimus. l. 13. λάδοι vulgabatur.

Cap. XVI. Γύγης. Unde hæc vox derivanda sit, nec *Ges-
nerus* dixit, nec equidem scio. Aliunde huic loco lux infe-
renda erat, ut quam avem intelligi voluerit autor, constaret;
nec equidem dubito latere ejus nomen alicubi in Autore *Kyra-
nidum*, qui plurimas ineptias, quales nobis hic *Oppianus* de
mira aviculæ linguæ vi in solvenda infantum loquela propinat,
posteritati ridendas tradidit; sed liber mihi hæc scribenti ad
manus non erat. Obiter hic emendabo *Euphorionis* locum ap.
Tzetzem ad *Lycophr.* v. 513. ubi κρέξ clamosa, & auspicata
nuptiis avis memoratur: ποικίλθ' ἔδδ' (adde πάροιθε) μελάθρων
ὄρχιλθ' ἔπλη κύζκιος (lego βύζων) ὄν δ' ἤεισε (lege ἔδδ' ἤεισε) κακὸν
γάμον

γάμον ἐχθόμενον κλέξ. A voce βύζειν est nomen βύζα pro bubone, qui vulgo βύας dicitur, ap. Antoninum Liberalem c. X. a quo differt βύσσα ab eodem c. XV. dicta, Leucothæe sacra avis, quam aliunde non novi; nec Hesychii βύτταν τὸν ψᾶρα convenit. Cap. XVII. l. 2. edebatur μέλασιν. l. 8. τοῖς πτέρυξι. l. 10. ἐξεῶται *Winding* interpretatur: quos extendere norunt: GESNERUS vero p. 513. *retrosum enim pedes extendere solent.* l. 17. reposui ὅς ἐξαναθήσειε, ubi *Winding* ὡς ediderat, & inepte verterat. Ibidem etiam σρέψειεν edebatur. l. 20. πάντως mihi suspectum. *WINDING* posuit: *undique circumveunt:* GESNERUS *semper* vertit. Ibidem vulgabatur καὶ εἶτε — αἰδοῦντο, quod emendavit Brunck. lin. 22. *Winding* φθάσειεν prodidit. Cap. XVIII. De anserum solertia hac vide etiam *Plutarchum* Opusc. Moral. p. 967.

AD LIBRUM TERTIUM.

Cap. I. l. 6. Uncis inclusa verba, ad sensum absolvendum necessaria, ex ingenio supplevimus. l. 11. edebatur προσέδονται, cui substitui καταδάλλονται; ita respondet verbo, quod *Winding* in versione posuerat, *prosternuntur.* l. 15. pro ἀνασκαίως legebatur ἀνασκαῖον, quod sensum impediabat. l. 27. μεθ᾽ αὐτὸν μέγας vulgabatur. Hæc omnia in eorum gratiam annotavi, qui minutiarum studio etiam in re critica ducuntur, & vel levissimos errores nisi publica veluti autoritate non esse corrigendos existimant. Cap. II. l. 2. Ἀστραγάλῳσι. De his Autor *Kyranidum* apud *Gesnerum* pag. 235. *Zena, id est avis Jovis, quam Græci vocant astragalinum, nos vero carduelem &c. Astrolinum, & Astrogallum* MATTHÆUS SYLVATICUS cardellam vel carduellum avem interpretatur, utrumque corrupte pro *astragalino*, ut monuit *Gesnerus*, cui tamen *Oppiani* ἀστραγάλῳσι diversi, & passeribus annumerandi videntur; sed hac in re, cum nihil descriptionis dederit *Oppianus*, definire aliquid temerarium mihi videtur. Ἀμπελιῶνες, quæ h. l. dicuntur aves, vetustiorum græcorum ἀμπελίδες sunt, ut monet *Polux* VI. 52. ἀμπελίδες ἄς νῦν ἀμπελιῶνας καλεῶσι. Vetustiori nomine occurrunt apud *Aristophanem* in *Avibus* vers. 305. — Βεδῦται. *Gesnerus* H. A. 233. & p. 594. 595. ex etymo nominis conjicit genus esse motacillæ, simile vel idem cum ea ave, quam *Argentoratenses* *Gickerlein* vocant. Eadem ratione κίβηλῳ etiam apud *Hesychium* βεκολίνη dicta videtur *Gesnero*, quoniam armenta muscarum causa amat & circumvolitat. De reliquis ne conjecturam quidem facere libuit *Gesnero*, nisi quod p. 235. *asterem* *Oppiani* carduelem esse suspicetur; at p. 568. dubitat an sit *linaria rubra*. De nomine Σῶδες vereor ut sanum sit.

Cap. III. l. 7. edebatur χρήσαντες. Capite sequenti l. 1. δένδρα pro vulgato δένδρων reposui. Cap. V. Initio editio habet καὶ μὴν κἀκεῖνο, quod recte, si quid ego hac in re perspicio, *Brunck* emendavit. lin. 2. edebatur καταλιθεῖ τε — κρύπτονται,

quod eodem autore correxi. *Gesnerus* malebat *καταδεί*, ut ex versione ejus apparet, ubi post *deponit*, additur uncis inclusum *alligat*. l. 9. συντελεχόμενες reposui pro edito διατελεχόμενας, quod *WINDING* vertit: *perterrefactas* & quasi *stupentes*: similiter etiam *GESNERUS* p. 23. Ceterum quod *GESNERUS*, at quantus vir! in *Historia Avium* negaverat, genus aucupii per accipitres, quod olim in aula Constantinopolitana iisdem Imperatorum studiis, quibus nostra etiam memoria in Saxonia, patria mea quondam vigeat, prorsus ignotum vetustiori ætati fuisse, *Paulus Windingius* in Præfatione ad hunc ipsum *Oppiani* libellum variis argumentis refutare conatus est, sed recte *Gesnerum* pronunciaſſe multis docere possem, nisi sufficerent quæ disputavit hac de re *Bochartus Hieroz. T. I. p. 271.*

Cap. VII. Πηλίδες, quæ proprie dicantur, hodie nisi ex figura vel descriptione, qua caremus, constare non potest. Distinguuntur tamen a πάγαις ab *Aristophane* in *Avibus* v. 528. ubi Schol. πηλὴ εἶδος διαύς. *Aristoteles* H. A. IX. 8. ubi itidem de perdicum venatione memorat, πηλὰς nominat, quas tamen *Ælianus* 4. 16. πάγαις appellat. Adhæsit ad hanc nominum varietatem etiam *Gesnerus* H. Avium p. 651. *Bochartus Hieroz. T. II. p. 90.* πηλὰς *Aristotelis* caveas vimineas esse vult, alio nomine καστράλλαις & κλωδαῖς dictos, cui equidem crediderim. lin. 8. correximus, quod editum erat ὀμήλιμον νέον, barbarum, nisi dicas hujuscemodi fordes *Oppiano* ex ævo græci paraphrastæ translataſſe. l. 10. μολιδάαις vulgabatur, quod cum alicubi usurpatum legi ignorarem, correxi.

Cap. VIII. Ωτίς Gallorum *Outarde*, ut quidem contendit illustris *BUFFON* T. XVII. p. 13. qui amicitiam cum equo rationem repetit a cupiditate, qua grana frumenti fimo equino adhuc cruda inhærentia appetit, secutus ea in re *Plutarchi* iudicium. Vereor tamen, ut viri docti adhuc rite animum adverterint ad notam, qua otides ab *Oppiano* Κυνηγετι. II. 407. distinguuntur, ubi ait: ὠτίδες αἰσι τέθνηεν ἀεὶ λασιώτατον ἔαις. Idem de oto suo *Aristoteles* H. A. VIII. 12. περὶ τὰ ὠτα πτερυγία ἔχων, quod apprime convenit *strigi oto*, quem pennis sex secundum aurium ductus erectis, & auricularum speciem mentientibus vestitum descripsit *HASSELQUIST Itin. Palest. p. 290.* An igitur *Oppianus* otum cum otide confundisse dicendus est, quod plures veterum fecisse constat? Cap. IX. l. 3. editum fuerat ἔτι δέ τις — μεθ' ἡμέρας. Ceterum tibia etiam olim in usu venationis coturnicum fuisse videtur; memorat enim inter instrumenta venatoria *LEONIDAS* Tarentinus. *Analector* T. I. p. 223. αὐλὸν ἐπ' ὄρυγι τετρανθέντα. l. 7. καὶ, quod vulgo ante πρός legebatur, cum importuna distinctione sustulimus.

Cap. X. Eadem de venatione attagenum tradit *ALEXANDER* Myndius apud *ATHENÆUM* L. IX. p. 387. Gallice dicitur avis hæc *francolin* a *Belonio*; illustris *BUFFON* T. XVII. p. 252. nomen græcum retinet. Sed quod ibidem vir præclarus in

annotationē subjunxit de OPPIANO : *Cet Auteur ajoute qu'ils aiment les cerfs & qu'ils ont au contraire de l'antipathie pour les coqs* : plane falsum est, nec ab ullo veterum autorum tale quid traditum est. Cap. XI. l. 6. αὐτὴ τὸ κῦτ⊙ male editum erat, & l. 13. τεμών. Cap. XII. lin. 7. editum erat

λεπταῖς σπάρταις. lin. 14. τοῖσ' τοῖς δὲ καὶ reposui, ubi antea καὶ deerat. l. 17. τῆς σάλικας ἀνασήσας. *Winding* verterat: *everfis paxillis*. inepte. *Gesnerus* p. 301. *everfis perticis*. etiam male. Intelliguntur h. l. duo orbis semicirculares lignei, quibus rete annexum hæret ita, ut utroque sursum propulso, prædam includat. Totam fabricam ἐπίσπαστρον statim appellat, quod proprie tamen funis est, quo orbis lignei attracti vi sursum propelluntur. Ita vocem usurpat *Antipater* Sidonius in *Analektis Poët. Gr. T. II. p. 10.* ubi in instrumentis venatoriis ponit: Κλωσὸς τ' ἀμφιρῶνας, ἀνασπαστὸς τε δερᾶσχος, — καὶ κρυφίῃ τρίκλωστον ἐπισπαστῆρα βόλοιο.

Cap. XIII. l. 10. vulgabatur συντεταμμένα, quod WINDING vertit: *preparata*. GESNERUS *destinata*. lin. 10. οἷς καὶ ὑσπληγξὶ ἄλλο ὄρνεον ἐπὶκείται WINDING interpretatur: *quibus alia avis alligata infidet*. Ita etiam *Gesnerus* p. 581. cujus versio- nem [servavi, quod meliorem dare nequeo, cum ipse græca verba non capiam. An ὑσπληγξ h. l. laqueus, quod GESNERUS voluit? Ipso statim initio male idem *Gesnerus* πάγην verbo *laqueo* interpretatus est, nimium pro sensu h. l. vago. Apparet enim intelligi rete duobus orbibus ligneis inclusum, & per terram tensum, quod, nisi egregie fallor, PLAUTI *transennam* esse, nunc primum ex h. l. clarum fit; magnopere enim fallitur *Bochartus Hieroz. T. II. p. 90.* qui *transennam* caveam vimineam esse volebat. Ita vero *Plautus Bacchid. IV. VI. 21.* *nunc ab transenna hic turdus lumbricum petit. pendebit hodie pulcre ita intendi tenus* Deinde in *Perfa IV. 111. 12.* *hunc ego hominem hodie in transennam doctis ducam dolis.* Postea in *Rudente IV. 7. 10* *fiunt transennæ, ubi decipiuntur dolis. atque edepol in eas plerumque esca imponitur, quam si quis avidus poscit escam avariter, decipitur in transenna.* Aliorum autorum loca, quæ ad hanc significationem non pertinent, vide ap. *Gronovium Lect. Plaut. p. 381.* *Tenus Plauti* est laqueus, vel funiculus, ut recte *Nonius* explicat; sed vocem germanam esse græcam, primus *Salmasius* ad *Plautum* monuit, comparans τέν⊙, τένν⊙, cujus tamen autoritas nisi apud *Hesychium* non exstat, qui: τένν⊙ σεφανὸς ἐλαινὸς ἐρίῳ πεπλεγμέν⊙: qualis latinorum corona palmea lemniscata. Proximum est a τείνω, vel Æolico τέννω derivare latinum *tenere*, pro tendere, unde *tenus* pro tendone, tendicula, ut græcum τέων nervus a τείνω fit. De captura turdorum antiquissimus est locus *Homeri Odyss. X. 468.* quem *Oppianus* *Halieut. I. 34.* expressit. In fine capitis nominantur πύρραι, quæ in *Gesneri* codice πύρραι legebantur, ut ipse testatur p. 694. unde malebat reponere οἱ πύρραι. ÆLIANUS H. A. IV. 5. τρυγόνε πρὸς πύρραν

διατορά. ubi *Pau* emendat πυρρίαν. Quod vero *Ælianus* de πυρρία, idem de pyralide *Aristoteles* H. A. IX. 1. καὶ τρυγῶν καὶ πυραλῆς (πολίμιοι). τόπω γὰρ τῆς νομῆς καὶ βίῳ ὁ αὐτός. *Mirror Gesnerum Æliani* locum prætervidisse, unde constat jam, si quid in hac nominum varietate constitui potest, & græculi auctoritati confidere hic licet, πυρρίαν & πυραλίδα eandem esse avem. *Hesychius* ex *Aristotele* πυρρίαλις habet. πυρρίαν *Aristotelis* a pyralide ejusdem differre jam pridem monuit *Gesnerus* p. 701.

Cap. XIV. l. 5. WINDING verterat: ceterum occluduntur repagulo fores. GESNERUS p. 703. has quidem fores laqueus ambit. Prouti verba græca habent, vertendum erat: repagulum has fores circumactas occludit. Scilicet existimo ὑσπληγῆα græce dici frustulum ligni, cui laqueus ad virgulam incurvatam intenditur, & cujus circumactu delabentis remissi virgulæ fines cum vi-dissiliunt, avemque pedibus intricatam laqueo capiunt. Est igitur Gallorum *Marchette*, nostrumque *Stechholz*, *Schnellholz*. Apparet hoc inprimis ex capite XVIII. ubi est: μέσω τε ὑσπληγῆα τὰς ἐκατέρωθεν λύγας (hi sunt virgulæ incurvatæ fines) τῇ περιτροπῇ καλύπτοντα. sed ultima vox corrupta sine dubio est, nec ex versione *Gesneri*, quam tamen reliquimus, sensus existit. Requiritur χαλῶντα aut simile verbum. Simili igitur ligno fores caveæ, de qua hoc capite agitur, intentæ, statim circumaguntur & occluduntur, cum pedibus avis caveam ingressa illud contigerit aut pulsaverit. Apud *Theocritum* Idyll. 8. 58. generatim ὑσπληγῆα de dolo avibus structo dicitur. Pro συστροπῇ est apud *Dionysium* Periegetem v. 121. ubi multa *Eustathius* habet, sed a re nostra aliena.

Cap. XV. *Gesnerus* p. 79. priore loco χαλκινδραν, posteriore χαλκινδρον in codice suo se reperisse testatur, & dubitat alaudarum an diversi generis sit. Mihi satis verisimile videtur hanc esse avem, quam græco servato nomine *Galli* Calandre, *Hispani* Calandria, itidemque Itali, Angli & Germani appellant. *Matthæus Sylvaticus* quoque galeritam Kalandram interpretatur. Idem: Chamæzelus Kalandrus avis. cf. *Gesnerus* p. 78. Cap. XVI. l. 4. ἐτέραν τὴν editum erat. Cap. XVII. l. 2. ἀπό τινος edebatur. De aucupio noctuæ *Palladius* Septembr. XII. Nunc in amitibus apparetur aucupium noctuæ, ceteraque instrumenta captuæ, ut circa calendas exerceatur octobris. Sunt hic amites perticæ, quibus noctua imponitur. At apud *Horatium* Epod. 2. 33. aut amite levi rara tendit retia turdis furculæ sunt, quibus rete tensum includitur, græce εἰλίκεες, quod tamen vocabulum etiam longe alio sensu de varis, quibus retia venatoria sustinentur, usurpatur. Cap. XVIII. l. 3. μηρίνθια τε editum. l. 6. ἐπιψάσσωσιν vulgabatur. Capite sequenti lin. 1. ἄγγρας addidit *Brunck*. l. 3. etiam εἰκόνας addidi. l. 4. ἐκπηδῶσιν edebatur. l. 6. βροχέντες. Posteriorem capturam describit etiam *Athenæus* 9. 11. & ex eo, si *Perizonio* credimus, *Ælianus* H. A. 4 30. *Tzetzes* Chiliad. IV. 119. v. 45. Cap. XX. Metrum impediit poetam, quominus rectius nomen

αἰνοθήλαν poneret, ut monuit etiam *Gesnerus* p. 615. l. 3. Φρυγία reposui, ubi τριχία edebatur. Versio WINDINGII & GESNERI *sepes* habet. Caprimulgum vero caprarum ubera ex-fugere, in insula Creta frequentem, refert etiam *Belonius* Ob-fervat. L. I. cap. X.

Cap. XXI. lin 3. Editio πλησιάζει. l. 6. *Winding* edidit: τὴν ὄρχησιν ἐλομένη διὰ τὴν ἄγρην interpretatus: usque dura sal-tans tandem capiatur. *Gesnerus* quid legerit, ex versione ejus non apparet. Nos inverso ordine verba græca collocavimus, ut saltem aliquem sensum funderent. Cap. XXIII. *Διαστροί*, *Κερχρίται* in anserum genere alibi non memorantur. *Gesnerus* nomina iis a granorum specie, qua quodque genus gaudeat, indita fuisse suspicabatur. Φαλαγρίδες eadem videntur esse, quæ Φαληγρίδες seu phalerides *Plinio* X. c. 45. in Seleucia Parthorum & in Asia aquaticarum laudatissimæ dicuntur. Semel tantum ab *Aristotele* H. A. VIII. 3. inter palmipedes aves cum anate φαλαγρίς memoratur. Memorabilis est de hoc genere locus *Ky-tanidum* quem apud *Gesnerum* p. 125. videas. Porro pro edi-to Φελίνου sponte mea scripsi Φελλίνου, ut ita anserum quoddam genus a natandi levitate dictum fuerit. Nam vulgatum nomen unde derivetur non habet, nec φελλινός etiam dicitur, nisi de opere ex subere confecto; at φελλίνας est levitate suberis præ-ditus. *Hesychius*: φελλίνας κῆφῶ ἀπὸ τῆ φελλῆ. Idem φελλεῦον a φελλεῦεν interpretatur ἐπιπλέον innatans. Ita φελλόσους a levi-tate pedum dicti homines apud *Lucianum*.

Cap. XXIV. l. 10. editum erat πλησιάζει. In Epilogo *Win-dingius* Διόνουσῶ edidit & in versione retinuit. *Gesnerus* quid in suo codice habuerit, ignoramus, cum hanc particulam omi-ferit. At *Jo. Ger. Vossius* de Poëtis Græcis Tom. III. Opp. p. 220. Διονύσιος habet, ubi ex hoc epilogo *Tzetza* vel alterius (ipsa sunt *V. D.* verba) docere voluit Dionysium Periegetem Oppiano antiquiorem esse, quippe ab illo h. l. laudatum. Vertebat igitur h. l. homines ea esse edoctos ab *Apolline*. Sed hoc ita fieri ratio grammatica non permittit, quæ vult: *Dionysius vero pro-fitetur, hac se ab Apolline edoctum fuisse*. Ut adeo ipse Dio-nyfius autor libri dicendus sit, non Oppianus; nam vulgatum *Windingii* Διόνουσῶ sensum plane non habet, si de Baccho ca-piatur. Atque ita quidem ratiocinabar, antequam in *Is. Vossii* commentarum in *Melam* incidissem, ubi p. 73. commemora-tum videbam *Dionysium Characenum in Ixeuticis aliquando a nobis in lucem proferendis*, & locum de catarracte ave pro-latum, qui in hoc ipso libro exstat. Debuit igitur *Is. Vossii* Codex inscriptum habuisse *Dionysii Characeni* nomen, nec mihi persuadere possum patriam a *Vossio* confictam Dionysii nomini, quod in Epilogo legerat, additam fuisse. Nihil nos juvat *Pauli Colomesii* Catalogus Mtorum *Is. Vossii*, ubi pag. 859. legitur: *Oppiani seu potius Dionysii Periegeta trium, quos de aucupio scripsit, librorum Paraphrasis*. Obiter etiam lectorem monebimus *Bochartum* in *Hierozoico* T. II.

p. 280. laudare *Dionysium Characenum Oppiani paraphrasen*; sed, cum ipse locum de catarracte a *Vossio* defunctum posuerit, aut oculis male usus, aut memoria deceptus sit, oportet. *Gesnerus* quidem cum in Bibliotheca sua in voce *Oppianus*, tum in Indice autorum Historiæ Avium præmissis, testatur se in Codice Veneto, unde exemplum suum descriperat, nullum nomen adscriptum reperisse, cum in fronte paraphraseos librorum de Venatione & Piscacione, quæ in eadem membrana exstabat, utrobique *Eutecni* nomen additum legeretur; quare etiam Ixeuticorum paraphrasin ab eodem autore profectam suspicabatur. Tum etiam *Jo. Ger. Vossius*, cujus verba supra posui, non utique de autore dubitasset, si nomen adscriptum in codice reperisset. De *Windingio* mihi liquidum non est, quid in Codice utroque unde exemplum ejus sumtum est, repererit; sed utrumque initio mutilum fuisse clarissimis verbis affirmat, unde non levis est suspicio *Eutecni* nomen e conjectura ab ipso fuisse additum, quemadmodum etiam, stulto fane consilio, præfationem *Eutecni* ad paraphrasin Cynegeticorum (non Theriacorum Nicandri, quod ille affirmat) a *Lambecio*, & nuper etiam a *Bandino* positam; mutato tamen *κυνηγετικῶν* verbo in *ἰξευτικῶν*, ad initium libri de Aucupio transtulit, quam nos rejecimus. Interim dum aliunde satis exquisitum fuerit de autore hujus libri, prudenter me facturum existimabam, si utrumque nomen *Oppiani* videlicet & *Dionysii* in elogii societatem admitterem, ita tamen, ut significarem, magis me in eorum sententiam propendere, qui secundum *Dionysium* de possessione nominis judicarunt.

196190

LGr.
062S

Author Oppian

Title De venatione libri IV, et De piscatione libri V;
ed. by Schneider.

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket
Under Pat. "Ref. Index File"
Made by LIBRARY BUREAU

